ECONOMIE ȘI SOCIETATE

TRADUS DIN GERMANĂ DE

JULIEN FREUND, PIERRE KAMNITZER,

PIERRE BERTRAND, ERIC DE DAMPIEBRRE,

JEAN MAILLARD ȘI JACQUES CHAVY

SUB DIRECȚIA LUI JACQUES CHAVY

ȘI ERIC DE DAMPIERRE

VOLUMUL UNU

V.

N 262636 | 1"

BCU - IAȘI

De la HUE

până la 4 = Ko D p

$ Aontiorooa)

E E z

» € NV ppa sta

Fe a

£ Am al meu

A 5-a PARIS

Librăria A - Plon

E: T |

Această lucrare este traducerea

Max Weber, Wirtschaft und Gesellschaft (Tübingen, Mohr, 1956)

Și al

Max Weber, Recbtssoziolo gie? (Neuwied am Rhein, Luchterhand, 1967)

pentru capitolele I și VII ale celei de-a doua părți.

Cifra, preluată din cercetare

de César RIPA, a fost desenat.

și gravată de Jacques de BIE,

moralizat de I. BAUDOIN.

Modelul lui Ja cou-`

Acoperișul a fost proiectat de

René JOUTET.

© 1972 de Librairie Plon, 8, rue Garancière. Paris-6°.

Drepturile de reproducere și traducere sunt rezervate

ee

toate țările, inclusiv Marea Britanie.

mazăre

.. - D-na

EE o

_ D

w.

ÎN MEMORIA MAMEI MELE

HELENE WEBER, NĂSCUTĂ FALLENSTEIN

1844-19

TU

oy 5" The

Tu

și BA

+ ns ne a

da, de fapt

REZUMAT

VOLUMUL UNU

ACOLO

Prefață

Prefață la a patra ediție germană

...Prefață la prima ediție germană

eu 1 0 Prima parte

CATEGORIILE SOCIOLOGIEI

I. Conceptele fundamentale ale sociologiei

II. Categoriile sociologice fundamentale ale economiei

II. Tipuri de dominație

IV. Ordine și clase

Partea a doua

ORGANIZAREA ȘI PUTERILE SOCIETĂȚII

ÎN RELAȚIA LOR CU ECONOMIA

I. Relațiile fundamentale dintre economie și organizarea socială

II. Relațiile economice ale comunităților (economie și societate)

în general

„III Tipurile de comunalizare și socializare în relațiile lor

cu economia de acolo

IV. Relații cu comunitățile etnice

V. Tipuri de comunalizare religioasă (sociologia religiei)

VI. Comunitatea pieței

VOLUMUL AL DOILEA

VII. Economie și Drept (Sociologia Dreptului)

VIII. Comunități politice

IX. Sociologia dominației

IX

PREFAȚĂ

din ediția franceză

Traducerea celebrei opere a lui Max Weber pe care o oferim

aici, pentru public, a fost realizată din a patra ediție germană, din care

paginarea apare mai jos între paranteze [1]. Cu toate acestea, nu

excepție pentru capitolele I și VII ale celei de-a doua părți (sociologia dreptului),
al cărui manuscris a fost găsit și publicat în 1960, oferindu-ne astfel
un text mai fiabil. Prin urmare, am ținut cont în cea mai mare măsură de adăugiri,
revizuiri, clarificări sugerate de editorul său, profesorul
Johannes Winckelmann, care ne-a fost de mare ajutor în așteptare
publicarea celei de-a cincea ediții în pregătire.

Totuși, nu am considerat necesar să reproducem în această ediție
Franceză ultima secțiune a ultimului capitol al celei de-a doua părți, inti-
numită „Sociologia statului". Această secțiune, de fapt, pe care Max Weber nu o abordase
nescrisă înainte de moartea sa, acum constă dintr-o adunare judicioasă
de texte împrumutate din alte scrieri ale autorului; unele sunt deja traduse
în franceză, celelalte vor fi în propriul lor context.

În mod similar, nu am reprodus anexa dedicată sociologiei.
muzica pe care Marianne Weber o încorporase în a doua ediție
germană în 1925 și care apare în edițiile ulterioare. Acest text, care
examinează condițiile în care muzica apare în Occident
„rațional", fusese publicată ca o lucrare separată în 1921 și
-nu pare să se încadreze în planul operei așa cum a fost trasat de Max Weber.
© În cele din urmă, trebuie spus că această traducere, căreia i s-a acordat multă atenție
au fost deja aduse, vor fi preluate și îmbunătățite cu ajutorul tuturor celor
cine va fi dispus să o primească, este necesar să știm însă că acest gând
puternic, dar compulsiv, lacom după calificări, nu se va adapta niciodată
regulile obișnuite ale vorbirii bine temperate.

Bangassou, 14 octombrie 1969

ÉRIC DE RÉ, ikae

1

XI

Extras din

PREFAŢĂ

la a patra ediție germană

[x] Opera majoră a lui Max Weber — opera postumă — este publicată |
aici într-o formă modificată, în afara cadrului Grundriß der Sozial-
ükonomik din care urma să constituie a treia secțiune. Editorul și-a dat seama
această ediție se bazează pe principiile pe care le-a stabilit în Zeitschrift
für die gesamte Staatswissenschaft *. Ideea călăuzitoare este simplă. Acolo
prima parte a marii „Sociologii” a lui Max Weber, cea care prezintă
conceptele fundamentale, apărute după Primul Război Mondial,
din 1918 până în 1920. Pe de altă parte, a doua parte, cu excepția câtorva adăugiri
mai târziu, a fost compusă în principal înainte de război, în timpul
anii 1911-1913. Autorul a dezvăluit pentru prima dată existența
acest prim manuscris în nota introductivă a eseului său despre niște cat-
categorii ale sociologiei cuprinzătoare datând din 1913? Planul contribuției-
contribuția pe care Max Weber a intenționat-o pentru Grundrif der Sozialükonomik, secțiunea III:
„Economie și societate” a fost publicată de el - manuscrisul, relativ

vechi, exista deja — în tabelul sinoptic intitulat „Rezumatul
„întreaga lucrare” care a însoțit volumele separate ale acestei
operă colectivă; aceste volume au început să apară din 1914.
Întrucât manuscrisul celei mai vechi părți nu a suferit nicio
remanieri majore, nu vom fi surprinși să vedem că
elementele sunt în acord cu planul original. Ideea care a prezidat compoziția-
Prin urmare, poziția prezentei lucrări este evidentă. Cel mai recent manuscris
dezvoltă chiar prima secțiune a planului într-o vastă expunere neterminată,

are. „Max Webers Opus Posthumum”, Zeitschrift für die gesumte Staatstcissenschaft, CV (1949), pp. 368.suq.

b. „Uber einige Kategorien der verstchenden Soziologie”, Lozos, IV (1913), p. 253 CAD reprodus în Gesammelte Aufsätze zur Wissenschaftslchre [traducere în franceză a Julien Freund, ap. Max Weber, Eseuri despre teoria științei, Paris 1965, în același volum colectare].

c. O declarație foarte detaliată a „diferitelor părți ale lucrării”, inclusiv indicația
Contribuțiile și numele autorilor acestora sunt reproduse în raportul edițiilor
JCL Mohr (Paul Siebeck) pentru 1914 (publicat în 1915, pp. 9-13). Contribuția lui
Max Weber indicat în acest raport corespunde cuvânt cu cuvânt rezumatului care apare în
volumele din Grunürbung der Soziaekonomik; prin urmare, acest rezumat poate fi considerat ca fiind

planul inițial. eu

PREFAŢĂ

concepte fundamentale ale sociologiei. Acest plan stabilit de Max Weber
el însuși pentru schița sa de sociologie cuprinzătoare servește drept bază pentru
ediția actuală a lucrării sale; o reproducem mai jos pentru a permite
comparația și materializați-o, eu

Câteva cuvinte explicative sunt esențiale pentru a ne justifica.
să fi menținut titlul. Economie și societate. În „Rezumatul out-
vrage", secțiunea a II-a avea titlul general „Economie și societate" °;
A fost împărțit în două mari subsecțiuni, dintre care doar prima,
intitulat „Organizarea și puterile societății în relația lor"
„cu economia"?, urma să fie scrisă de Max Weber. De fapt, așa este
care avea să fie titlul contribuției lui Max Weber la Grundlössung der Sozial-
ökonomik, care conține marea sa „Sociologie". În ciuda acestui fapt, ultima
Cea mai amplă operă a lui Max Weber a devenit faimoasă în
la nivel mondial sub titlul Economie și Societate. Într-adevăr, pagina de titlu
finală, modificată, a primei ediții arată că cineva a renunțat la
să includă [xir] a doua contribuție la secțiunea IHI, denumită în continuare:
< Secțiunea a III-a, Economie și societate, de Max Weber ». Prin urmare, din moment ce
De la publicarea sa în 1922, contribuția lui Max Weber ocupă întreaga secțiune a II-a
sub titlul unic: Economie și societate °. Două motive decisive militează pentru
în favoarea menținerii acestui titlu cât timp lucrarea este publicată separat,
independent de opera colectivă din care făcea parte. Dintr-un punct de vedere
Dintr-un punct de vedere obiectiv, este crucial ca în viitor cea mai mare masă
a lucrării, întreaga a doua parte, poartă titlul: „Organizarea și

puterile societății în relația lor cu economia"; a fost pre-
să renunțăm la această a doua parte a unei prime lucrări, dedicată conceptelor fundamentale -
mentalitățile sociologiei, scrisă ulterior de Max Weber, și la care
Nu a dat un titlu; titlul „Economie și societate” se dovedește a fi obiectiv -
în mod specific, ca fiind cea mai potrivită modalitate de a aduce împreună aceste două părți. Alții
parte, de la început, acest titlu a fost folosit pentru sociologia lui Max We-
ber, în această formă și nu în alta suntem obișnuiți să mergem acolo
Reproducem mai jos, precedat de titlul secțiunii,
o fracțiune din planul inițial care privește contribuția lui Max Weber.

a. Corespunzătoare, de exemplu, părților: € Economie și știință economică”, © Eco-
„Economie și natură”, „Economie și tehnologie”.

b. „Die Wirtschaft und die gesellschaftlichen Ordnungen und Mächte”: Eugen von
Filipovici urma să fie autorul celorlalte părți ale acestei secțiuni. Vezi detalii în
studiu citat mai sus, nota a, p. XIII.

c. Pentru detalii, ne referim la studiul nostru citat mai sus (în special, pp. 370-371)
373, 376-377). | eu

PREFATĂ LA

ECONOMIE ȘI SOCIETATE

Organizarea și puterile societății

are în relația sa cu economia

1. Categorii de organizare socială

Economie și drept în principalele lor relații

Relațiile economice ale grupurilor în general

2. Comunitate domestică, oikos și întreprindere

3. Grup de vecinătate, trib și comună

4. Relațiile dintre comunitățile etnice

5. Comunități religioase

Condiția de clasă a religiilor; religiile majore și mentalitatea economică

microfon:

6. Comunalizarea pieței

J. Gruparea politică

Condițiile dezvoltării dreptului. Ordine, clase, părți

Națiunea este

8. Dominare |

a) Cele trei tipuri de dominație legitimă

b) Dominație politică și hierocratică

(c) Dominație ilegitimă

Tipologia orașelor i

(d) Dezvoltarea statului modern

e) Partide politice moderne

În multe privințe, articularea ediției actuale se abate aparent

din planul original al lui Max Weber. Cele două teancuri de manuscrise prezintă

fiecare o problemă diferită. Cele mai recente manuscrise dezvoltă-

dezvoltă o tipologie a conceptelor, în timp ce cele mai vechi expun
relații și evoluții sociologice. Primul număr al revistei Eco-
Economie și societate, singura lucrare publicată chiar de Max Weber, a dat început
prezentare conceptuală neterminată; aceasta a fost definită ca constituind
o primă parte, care este subliniată prin frecvente referințe la
„prezentări speciale” ulterioare decât prin observațiile celui de-al doilea
parte despre o „sociologie generală”, diferită de prezentările specifice.
Prin urmare, noua ediție a fost împărțită în două părți:
„Concepte fundamentale ale sociologiei” și expunerile descriptive care
au titlul general: „Organizarea și puterile societății
în relația lor cu economia”?,

Prima parte reproduce textul
prima livrare a fost asigurată de Max Weber. Subtitrările lui Max Weber,
care sunt articulațiile textului, au fost folosite și ca rezumat-
primarii secțiilor și schițele unei tipologii a ordinelor, găsite
în lucrările autorului, au fost adăugate în anexă, pagina 316.

a, Economie și societate, p. 373.
Vezi, Marianne Were, Max Weber — Ein Lebensbild (ed. I 1926, p. 425, 675, 687%)
709). | eu

PREFAŢĂ

A doua parte reproduce în mod material textul manuscriselor
mai vechi în ordinea corespunzătoare planului inițial al lui Max Weber;
Totuși, diferă în patru puncte. În conformitate cu edițiile
anterior, cele două subsecțiuni ale numărului 1 au devenit fiecare
un capitol independent, numerele 2 și 3 au fost combinate într-unul singur
capitol, precum și sociologia dreptului, care exista într-o formă
„complet și independent", a fost plasat înaintea restului capitolului corespunzător-
situat la numărul 7 al planului. Doar edițiile noastre anterioare
traduceți starea manuscrisului. Ultima divergență față de planul original
de Max Weber: secțiunile d și e ale numărului 8 prevedeau inițial o
`studiu separat al evoluției statului și a partidelor moderne. Dar alte
parte, în secțiunea despre „Concepte fundamentale", pe care a publicat-o în
În 1920, Max Weber a retrogradat descrierea statului la sociologia statului.
structura și funcțiile părților. Mai mult, având în vedere că parti-
elemente care caracterizează tipul de „stat juridic" modern „cu constituție"
reprezentativ" - și, prin urmare, Max Weber le tratează ca organe ale
Statul - și că, totuși, parlamentele nu pot fi explicate
fără a implica părțile?, pare imposibil să studiem separat
structuri moderne ale statului, partidelor și parlamentelor. Prezentările
în ceea ce privește statul rațional, parlamentul și partidele au fost, în consecință,
secvență, reunite într-o secțiune a capitolului dedicată sociologiei
dominație. Având în vedere explicațiile proprii ale autorului, se poate considera
că în aceste patru puncte Max Weber își abandonase planul inițial.

Distribuția celei de-a doua părți a fost reorganizată conform propunerilor -
poziții mature ale editurii. Titluri anterioare și rezumate ale capitolelor
clovnii și secțiunile au suferit o serie de schimbări în
măsura în care un nou aranjament, în conformitate cu planul inițial,

era necesar și ori de câte ori era în mod clar potrivit să se facă acest lucru
se adaptează la rezumatul materialelor; pe de altă parte, formularea lor uneori deviază
din plan, pentru a le aduce într-un acord mai strâns cu textul. În
În plus, unele titluri au fost scrise cu o precizie mai mare decât cea a autorului.
Aceste linii nu au propus-o înainte. Acest lucru se aplică secțiunii a 8-a a
capitolul 1x al cărui titlu, în concizia sa foarte weberiană, a fost restaurat
în conformitate cu planul inițial, mai ales că, urmând indicațiile
citate autentice ale lui Max Weber incluse în secțiunea IX, nu există nicio îndoială
poate persista în ceea ce privește sensul pe care îl dă categoriei de „dominare”
„ilegitim”; aceasta a apărut pentru prima dată în civilizația Evului Mediu
Epoca occidentală cu instaurarea politică a ticăloșilor ca un lucru
public „liber” — nu „liber” în sensul eliberării de sub dominație
violent, dar în sensul absenței unei puteri princiare rezultate dintr-o
tradiția legitimă (cel mai adesea consacrată religios) ca sursă
exclusiv de autoritate.

În ceea ce privește stabilirea textului, am luat-o în considerare pe cea a

a. Economie și societate, p. 295. - : ;
b. Loc. cit. p. 301 LE

ediţiile anterioare, excluzând modificările pe care le-am făcut]
raportate mai sus, privind articularea, titlurile şi rezumatele.
Cu toate acestea, a fost supusă unei revizuiri atente. Toate greşelile
erori evidente de tipar [xiv] şi uneori erori accidentale în manuscris
au fost eliminate prin recurgerea uneori la surse. Corecţiile pro-
reprezentate de Otto Hintze ® au fost preluate, cu excepţia câtorva
În afară de corecţiile necesare, textul nu a fost modificat. În secţiunea a 6-a-
ţiune (neterminată) a capitolului 1x din partea a doua, am continuat în
trei locuri pentru inversiuni de text pentru a asigura articularea!
mai concludent. [...]

Numeroşii termeni străini împrumutaţi de Max Weber din indianism
orientalismului şi etnologiei au fost verificate, le mulţumim celor care
care erau dispuşi să preia controlul fără a-şi precupeţi eforturile: pastorul din
Ernst L. Dietrich (Wiesbaden), profesor D. Otto EiBfeld (Halle), 1
Profesor Dr. Helmuth von Glasenapp (Tübingen), Profesor de
Heltmut Ritter (Frankfurt pe Main), precum şi profesorul Dr. Franz Ter
mare (Hamburg). De asemenea, îi mulţumim profesorului Dr. Carl Schmit
(Plettenberg), profesorul Dr. Rolf Stüdter (Hamburg) şi regretatul profesor
Dr. Carl Brinkmann (Tübingen) pentru clarificarea anumitor aspecte
condiţii speciale. [...] Doar ajutorul altruist al tuturor celor pe care îi
pe care tocmai l-am numit a permis stabilirea unui text sigur al lucrării
opera postumă a lui Max Weber. Recunoştinţa mea este, de asemenea, adresată, şi nu €
în final, editorului Hans G. Siebeck, care a acceptat modificările
fundamentele pe care i le-am propus şi mi-a încredinţat realizarea instrumentului
vrage, precum şi generoasei colaborări a editurii sale af
în timpul executării sarcinii noastre comune.

Manuscrisul cărții Economie și societate nu a putut fi găsit; este de negăsit.
și poate că ar trebui considerat pierdut. Dacă va fi găsit într-o zi
o nouă revizuire a textului va arăta dacă variantele, conjecturile
diverse propuse, precum și titlurile capitolelor și secțiunilor din!
a doua parte trebuie păstrată sau nu. De asemenea, este posibil ca
observă lacunele din textul tipărit până acum. [...]

Tot efortul depus pentru stabilirea textului Econom
și societatea nu poate ascunde faptul că Max Weber a murit fără [ayo]
și-a finalizat marea „Sociologie". Aceasta se aplică atât planului general, cât și
piese neinterpretate din prima și a doua parte — nu
Să vorbim în special, pentru această a doua parte, despre sociologia statului
partea expunerii teoriei revoluțiilor? Dar aceasta este exact la fel cum Vi
dacă luăm în considerare că Max Weber nu a putut introduce conceptele Ford
mentalitățile primei părți pe care le atinsese în 1918 în
restul manuscrisului, care încă reflectă starea gândirii sale așa cum era ea
exprimată în „Eseu despre unele categorii de sociologie compr

o. În recenzia celei de-a doua ediții a „Wirtschaft und Gesellschaft", Sehin

Jahrb., L (1626), pp. 87 și urm.
b. Economie și societate, p. 293. i

t

„extensivă”, datând din 1913. Prezentările acestui ultim eseu sunt, prin urmare,
$ este întotdeauna implicit în a doua parte, în loc și, loc
| din tipologia conceptelor din prima parte. Numai așadar poate fi
| dat aici cadrul designului general, în măsura în care a fost
| îndeplinit. În limitele astfel definite, sperăm, totuși, că am reușit
să ofer un text bine articulat care să ilustreze ca un întreg semnificativ structura.
structura internă a lucrării și ordinea sa conceptuală. Vom avea
apoi ne-am atins obiectivul, care era să oferim o nouă, mai
| lizibil, oferind un acces mai ușor la procesul de gândire al autorului,
permițând în același timp o înțelegere sporită pentru o utilitate mai mare.
cercetare, învățământ și cultură.

Oberursel, vara anului 1955

JOHANNES WINCKELMANN

a. Eseuri despre teoria științei, p. 325-

la prima ediție germană

[Qxvur] Ediția acestei lucrări postume majore a autorului nu a fost
a fost fără a prezenta anumite dificultăți. Nu exista un plan general.
Planul original schițat la paginile X și X1 ale primului volum al lucrării Grundrif
Consiliul Social a oferit cu siguranță unele îndrumări, dar nu a raportat
de puncte esențiale. Prin urmare, succesiunea capitolelor a trebuit să fie decisă de
redactoare și colaboratorii ei. Unele paragrafe erau neterminate.
și trebuia să rămână așa. Rezumatul capitolelor a fost stabilit doar pentru
z Sociologia dreptului". Câteva exemple menite să clarifice procesele
teze tipice importante, precum și unele teze deosebit de semnificative -
fcative, se repetă de mai multe ori, dar, bineînțeles, de fiecare dată
într-o lumină diferită. Autorul ar fi putut elimina unele-
ani dacă i s-ar fi oferit ocazia să-și revizuiască întreaga operă. Editorul
considerau permisă doar în locuri rare. Tipografii o făcuseră
un mare merit în descifrarea manuscrisului; în special, citirea nom-
Unii termeni tehnici străini referitori la instituții și
altele, în afara Europei, a făcut obiectul multor îndoieli și a multor
des enquêtes, et il est fort possible que, malgré l'aide amicale d'erudits
aparținând diverselor discipline, anumite impropriétés aient pu nous
evadare.

Heidelberg, octombrie 1921.

WG Economie și societate, ediția a patra (1956).

WL3 Gesammelte Aufsätze zur Wissenschaftslchre, ediția a doua (1951).

RS Gesammelte Aufsätze zur Religionsosiologie, 1, ediția a patra (1947); II și III, ediția a doua (1923).

SWG Gesammelte Aufsätze zur Sozial- und Wirtschaftsgeschichte (1924).

SSP Gesammelte Aufsätze zur Soziologie und Sozialpolitik (1924).

Scrieri politice complete PS3, ediția a doua (1958).

La aceste lucrări de Max Weber, publicate la Tübingen de JCB Mohr (Paul Siebeck), trebuie adăugat

W3 Wärtschaftsgeschichte, ediția a doua (Berlin, Duncker & Humpată, 1924).

`. MS Die rationalen und sosiologischen Grundlagen der Musik (Berlin, Drei Masken Verlag, 1921; ediția a doua, 1924). :

VW

Partea întâi

CATEGORII
DE SOCIOLOGIE

CAPITOLUL UNU

Conceptele fundamentale
de sociologie

. |
[I] OBSERVAȚIE PRELIMINARĂ. Metoda acestui int
producție, dedicată definirii conceptelor dificil de înțeles:
deși este inevitabil abstract și obosește efectul de a fi străin|
în realitate, nu pretinde a fi nou în niciun fel. Pe de altă parte, nu are
nicio altă ambiție, sperăm, decât să formulăm într-un limbaj mai potrivit]
rugat și puțin mai corect (din acest motiv va avea poate efectul de a
pedant) ceea ce înseamnă de fapt orice sociologie empirică este că:
ea vorbește despre aceleași lucruri. Acesta este și cazul în care folosim:
expresii aparent neobișnuite sau noi. Prin comparație,
studiul publicat în Logos (IV, 1913, p. 253 DVL? 427 și următoarele]) îl încheie

Teoria a fost simplificată pe cât posibil și modificată din acest motiv.
în mod repetat, pentru a fi înțeles cât mai ușor posibil. L4,
Nevoia de popularizare cu orice preț nu poate fi, desigur, întotdeauna conciliată.
cu cerința celei mai mari rigurozități conceptuale posibile și
trebuie, dacă este necesar, să renunțe la ea.

Pentru noțiunea de „înțelegere”, vezi Allremeine Psychopathologie
K. Jaspers (câteva observații de Rickert în ediția a doua)
Grenzen der naturuissenchaftlichen Begriffsbildung (1913, 514-523] și '|
tot Simmel din Problemen der Geschichtsphilosophie au egalat
(locul lor aici). Pentru metodă, mă refer și aici, așa cum am făcut-o;
adesea făcut, în felul în care Gottl procedează în Die Herrschaft des We;
carte scrisă uneori într-un mod greu de înțeles și al cărei ic
probabil nu sunt întotdeauna complet dezvoltate. Din următoarele motive:
practici Mă refer mai ales la frumoasa carte a lui F. Tönnies, Gemeinse.

und Gesellschaft. În plus, față de lucrările lui R. Stammier, Wirtschaft und R

nach der materialistischen Geschichtdessusjassung, care riscă să pună în eroare singulari
cititorului și criticii pe care am făcut-o în Archiv für Sozialwis |y
schaft XXIV (1907) [WI> 291 sqq], care conține deja sub bezucouf r
prezintă fundamentele evoluțiilor care urmează. Mă abat de la subiect
Metoda lui Simmel (expusă în Soziologia și filosofia lui Gerik)

`prin separarea clară a „sensului” intenționat și a sensului obiectiv valid pe care îl are domnul;

nu numai că nu distinge întotdeauna, dar adesea confundă intenția
aliat. y |

CONCEPTE FUNDAMENTALE ALE SOCIOLOGIEI

t]

§ x. Noțiunea de sociologie și „sensul” activității sociale.

Numim sociologie (în sensul în care înțelegem acest termen folosit aici)
cu multe ambiguități) o știință care își propune să înțeleagă
a interpreta activitatea socială și, prin urmare, a explica
de asemenea [ursächlich erklären) progresul și efectele sale. Noi
Prin „activitate” [Handeln] înțelegem comportamentul uman (indiferent
fie că este vorba de un act extern sau intim, o omisiune sau o
toleranță), atunci când și în măsura în care agentul sau agenții îi comunică -
au un sens subiectiv. Și prin activitate „socială”, activitatea care, conform
în sensul la care se face referire de către agent sau agenți, se referă la
comportamentul celorlalți, în raport cu care este orientată dezvoltarea sa.

A. Fundamente metodologice.

1. Noțiunea de „sens” înseamnă aici fie (a) sensul intenționat subiectiv”
în realitate, ") de către un agent într-un caz dat istoric, B) în medie
sau aproximativ de către agenți într-o anumită masă de cazuri sau
ei bine (b) același sens subiectiv intenționat într-un concept construit de tip pur- `
de fapt de către agentul sau agenții confundați ca tipuri. Prin urmare, nu este vorba
nu vreun sens obiectiv „corect” și nici vreun sens elaborat „adevărat”,
metafizic. Aceasta este diferența dintre științe
empirice [2] ale activității, cum ar fi sociologia și istoria, și toate
științe doctrinare, cum ar fi dreptul, logica, etica și estetica
ticuri care caută să exploreze sensul „corect” și „valid” al obiectelor lor.

2. Granița dintre activitatea semnificativă (sinnhaftes Handeln) și
un comportament (pe care îl voi numi aici) pur și simplu reactiv, deoarece
nefiind asociat cu un sens subiectiv intenționat, este absolut plutitor. A -
o parte foarte considerabilă a tuturor comportamentelor bazate pe sociologie
importantă, în special activitatea pur tradițională (a se vedea mai jos),
se află la limitele ambelor. În multe cazuri de psiho-
fizic nu găsim niciodată o activitate semnificativă, adică
de înțeles; în altele, apare doar specialiștilor; fenomenul=
nomena mistice, care, prin urmare, nu sunt comunicate în mod adecvat
cablurile prin cuvinte, nu sunt pe deplin înțelese de cel care,
este rezistent la acest tip de experiență. Pe de altă parte, capacitatea de a reproduce
în sine o activitate analogă a altei persoane nu constituie ca atare o
condiție de comprehensibilitate {Verstehbarkeït]: „Nu este nevoie”

să fii Cezar pentru a-l înțelege pe Cezar." Posibilitatea de a „retrăi” în întregime
este important pentru dovezile adecvate înțelegerii, dar
„nu este o condiție absolută a interpretării semnificative” (Sinndeu-
Elementele inteligibile și neinteligibile ale unui proces/

sunt adesea încâlcite și legate între ele.

3. Orice interpretare, ca orice știință în general, tinde spre evidențiere

Dovezile proprii înțelegerii pot avea fie un caracter +:

rațional (și în acest caz poate fi logic sau matematic) sau,

caracterul a ceea ce cineva poate retrăi prin empatie, adică a fi
natură emoțională sau estetic-receptivă. Este evidentă din punct de vedere rațional
în sfera de activitate, mai presus de toate, ceea ce este înțeles [dus Verstandene]"
într-o manieră pe deplin și clar intelectuală în ceea ce privește relațiile sale semnificative-
intenționat fictiv. Este evident prin empatie într-o activitate ce este retrăit
{das Nacherlebte] pe deplin în ceea ce privește relațiile sale emoționale trăite. Acestea sunt
mai presus de toate relațiile semnificative dintre ele, cum ar fi
propoziții matematice sau logice, care sunt în cel mai înalt grad
rațional inteligibil, ceea ce aici înseamnă imediat inteligibil
imediat și fără echivoc în sensul lor intelectual. Noi
a înțelege absolut fără echivoc ce înseamnă semnificativ
acțiunea cuiva care, prin gând sau în cursul unei demonstrații, folosește
propoziția 2 X 2 = 4 sau teorema lui Pitagora, sau chiar care
efectuează „corect" – conform obiceiurilor noastre de gândire – un motiv –
logic. La fel este și atunci când, în cursul activității sale, desenează?
din „fapte de experiență" care ni se par „cunoscute" și cu scopuri date

consecințele care, având în vedere natura mijloacelor utilizate, rezultă din aceasta
fără echivoc (din experiența noastră). Orice interpretare a unui
activitate în scop [Zweckhandeln], care este orientată rațional în acest sens
simț, posedă — în ceea ce privește înțelegerea mijloacelor folosite —,
cel mai înalt grad de dovezi. Înțelegem ciral, nu cu
aceleași dovezi, dar cu suficiente dovezi pentru nevoia noastră de explicație-
cation, aceste tipuri de „erori” (inclusiv „confuzie de probleme”)
pe care noi înșine suntem înclinați să le comitem sau ale căror erori
geneza poate veni prin empatie către conștiința noastră clară. Pe de altă parte, foarte"
adesea nu suntem capabili să înțelegem pe deplin
dovezi ale multor „scopuri” și „valori” ultime conform cărora activitatea,
a unui individ poate fi orientată empiric, dar dacă da, noi
le putem înțelege intelectual, chiar dacă atunci avem cu atât mai mult
mai multă dificultate în a le face inteligibile prin renaștere, datorită imaginației-
națiune empatică, că se vor abate mai radical de la propria noastră
evaluări finale. Suntem apoi obligați, în funcție de caz, să Ÿ
doar să le interpretezi intelectual sau, dacă este necesar, dacă
Această interpretare este, de asemenea, eronată, aceea de a le accepta pur și simplu
ca date și apoi să încercăm să le facem ușor de înțeles, pe ® 2
pe baza indicațiilor care vor fi fost interpretate pe cât posibil intelectual
în mod regulat sau a încercat pe cât posibil să retrăiesc aproximativ:
prin empatie, cursul activității pe care au motivat-o. Mulți-
numeroase evenimente religioase sau caritabile, de exemplu susținute de virtuozi,
aparțin acestei categorii pentru cei care sunt inaccesibili acestor experiențe-
experiențe, același lucru este valabil și pentru fanatismele raționalismului extrem (de exemplu
„aceasta a «Drepturilor Omului»”) pentru cei care au o groază completă de asta
tendință. — Suntem cu atât mai capabili să retrăim cu o evidentă—
demența emoțională actuală afectează [Affekte] (cum ar fi frica, furia,
mândrie, invidie, gelozie, dragoste, entuziasm, mândrie, sete de

răzbunare, evlavie, devotament, dorințe de tot felul), precum și
reacții iraționale (evident considerate din punctul de vedere al ac-
viață rațională cu scop) care rezultă din ea, că noi înșine suntem acolo-/
chiar mai accesibil. Cu toate acestea, este cel puțin posibil pentru noi
posibil să le înțelegem în mod semnificativ prin empatie și să cântărim inteligența

influența lor asupra tendinței și mijloacelor de activitate, chiar și
dacă prin intensitatea lor depășesc absolut propriile noastre posibilități.

Pentru studiul științific care construiește tipuri [typenbildende], o modalitate
cele mai relevante pentru a analiza și expune toate relațiile semnificative
comportament irațional, condiționat de afectivitate și exercitarea
o influență asupra activității, constă în a le considera drept „abaterii >
[Ablenkungen] unui curs al activității în cauză, construit pe
baza raționalității pure în cele din urmă. Pentru a explica o „panică la bursă”
De exemplu, vom stabili mai întâi în mod corespunzător modul în care activitatea
s-ar fi întâmplat fără influența afecțiunilor iraționale și înregistrăm-
va trata apoi aceste elemente iraționale drept „tulburări” [Stürun-,
În mod similar, în ceea ce privește o întreprindere militară sau politică, se stabilește
va reflecta mai întâi în mod corespunzător modul în care activitatea s-ar fi desfășurat dacă
Actorii cunoșteau toate circumstanțele și toate
intențiile participanților [3] și dacă aceștia au ales mijloacele

raționalitatea strictă a scopurilor prin orientarea după regulile experienței
care ni se par valide. Numai așa este posibil
apoi să atribuie cauzal abaterile unor elemente iraționale
ceea ce le-a condiționat. Datorită comprehensibilității sale evidente și a
univocitate [Eïndeutigkeit] — corolarul rațională sale — construcția
o activitate strict rațională în scop servește, în aceste cazuri, drept „tip”
[Idealtypus] către Știință, pentru a înțelege activitatea reală, influențată
prin iraționalități de tot felul (afecțiuni, erori), precum o „deviere-
„țiune” în comparație cu cursul evenimentelor care ar fi fost de așteptat în ipoteză,
al unui comportament pur rațional.

În această măsură și numai din aceste motive de convergență
metodologic că metoda sociologiei „comprehensive” este „ratib=

nalist". Prin urmare, evident că nu ar trebui să înțeleg acest proces ca pe un
prejudecată raționalistă pe care ar implica-o sociologia, dar numai ca atare
un mijloc metodologic și, prin urmare, nu ar trebui interpretat ca M
inexact în sensul unei credințe în predominanța efectivă a raționalizării- |
nel în viața umană: Într-adevăr, nu putea spune nici măcar o dată până când,
în ce măsură, în realitate, evaluările raționale determină în cele din urmă,
sau nu activitatea propriu-zisă (nu vom nega, totuși, că pericolul de a intra
Interpretările raționaliste ilegitime continuă să existe, precum și orice ie
(din păcate, experiența continuă să confirme acest lucru).

4. Pentru toate științele activității, proceselor și obiectelor străine
la un sens [sinnfremd] intră în joc ca ocizie,
rezultat, element care favorizează sau împiedică activitatea umană. Dar „străin:
„are un sens” nu este același lucru cu „neînsuflețit” sau „non-uman” și

Orice obiect artificial, de exemplu o „mașină”, este probabil să fie,
interpretată și înțeleasă din sensul că activitatea umană (care poate fi
că direcțiile sunt foarte diverse) a atribuit (sau a vrut să atribuie) lui £
fabricarea și utilizarea acestui obiect; dacă nu se face referire la acest sens,
mașina rămâne total de neînțeles. Ce există, așadar, Te
de înțeles, este vorba de faptul de a raporta activitatea umană la aceasta, fie ca
„înseamnă +” sau ca „scop” pe care agentul sau agenții și l-au reprezentat
și în funcție de care și-au orientat activitatea. Numai în aceste |
categorii în care are loc o înțelegere a acestui tip de obiecte. Pe de altă parte,

toate procesele sau stările rămân străine de sens - indiferent dacă

d

d

tr

=

uman sau extra-uman — care nu au arătat nicio

conținut semnificativ intenționat, cu condiția ca acesta să nu aibă legătură cu activitatea ca „mijloc” sau „scop” și joacă doar rolul de ocazie, 4 element care promovează sau împiedică această activitate. Prăbușirea Dollart în 1277 are (poate!) o importanță „istorică”, deoarece a declanșat procese semnificative din punct de vedere istoric de transplant de populație Ritmul mortalității și, în general, ciclul organic al viciului uman, între incapacitatea copilului și impotența hranei, au în mod natural o anvergură sociologică de importanță primordială, deoarece diverselor moduri în care activitatea umană a fost și este orientată conform acestei stări de fapt. Mai mult, există o altă categorie de fenomene-ioni experimentali neînțeleși

nomenclaturi de acest fel, acestea sunt observațiile posibile privind dezvoltarea fenomenelor psihice sau psihogene

fizice (cum ar fi oboseala, exercițiile fizice, memoria etc. sau chiar cufo-sentimente tipice pe care le trezesc anumite forme de mortificare sau, în final,

variații tipice ale anumitor reacții în ceea ce privește ritmul, modalitatea lor, Aceste fapte sunt ca altele

a fi neînsufleţit, însufleţit,

acurateţea lor etc.). În cele din urmă,
date incomprehensibile: la fel cum individul care acţionează practic-
studiul cuprinzător le consideră simple „date” cu

care trebuie luate în considerare.
Oricât de puţin ar fi cazul până acum, este posibil ca în viitor
Cercetările descoperă, de asemenea, regularităţi de neînţeles în comportament -
diferenţiat semnificativ [definit special]. Cu condiţia
şi atâta timp cât Pon oferă dovezi statistic concludente ale
influenţa lor asupra modelelor de comportament importante din punct de vedere sociologic
în special asupra naturii relaţiei lor semnificative pentru activitatea socială
Sociologia va fi atunci obligată să ia în considerare fapte precum
decât diferenţele care decurg din ereditatea biologică (de exemplu, „rasă”)
ca date, aşa cum ia deja în considerare anumite fenomene
factori fiziologici precum natura dietei şi influenţa
senescenţă în activitate. Recunoaşterea importanţei lor cauzează
evident că nu ar schimba în niciun fel sarcinile sociologiei (nici în general
cea a ştiinţelor care se ocupă de activitate
prin interpretare acţiunile orientate în mod semnificativ
numai, în anumite momente, în cadrul setului de motive pentru care noi
a interpreta într-un mod inteligibil un anumit număr de fapte de neînţeles
posibil (de exemplu, ar introduce, în setul de relaţii tipice
datorită frecvenţei anumitor direcţii de activitate sau gradului de
raţionalitate tipică acestui aspect, elemente precum indicele cefalic,

culoarea pielii sau alte tipuri de caracteristici fiziologice

(ereditar). Deja face acest lucru, așa cum am văzut mai sus.

5. Înțelegerea poate însemna, pe de o parte, înțelegere efectivă

[sensul actual] al sensului intenționat într-un act (inclusiv o expresie)

De exemplu, „înțelegem” sensul propoziției 2 X 2 = 4q

auzim sau citim (înțelegerea rațională actuală [4] a ideii

sau o izbucnire de furie care se manifestă prin expresii faciale, interjecții®

și mișcări irațională (înțelegerea irațională actuală a AFI)

comportamentul unui tăietor de lemne sau al unei persoane care confiscă

zăvor pentru a închide o ușă sau o persoană care pune un animal

piese de teatru (înțelegerea rațională actuală a actelor). — Poate fi echivalent cu:

CONCEPTE FUNDAMENTALE ALE SOCIOLOGIEI

a însemna pe de altă parte o înțelegere explicativă [erklärendes Verstehen}.

„Înțelegem” pentru că înțelegem motivația [motivațiile-

[rässig], sensul pe care o persoană îl asociază cu propoziția 2 X 2 = 4 pe care o

rononce sau că ea a scris, în acest moment precis și în acest context, dacă am

vedem o scufundare într-o contabilitate de hambar, într-un demon-

rație științifică, într-un calcul tehnic/sau alt act de acest fel,

adunare în care, conform sensului său inteligibil, „intră”

propoziția în cauză, adică, dobândește o relație semnificativă

ceea ce este de înțeles pentru noi (înțelegere rațională prin motivație). xd

Înțelegi mișcarea tăietorului de lemne sau acțiunea de a pune o pușcă pe umăr

doar în prezent, ci și în motivația sa, dacă știm că

Tăietorul de lemne își desfășoară activitatea fie pentru a-și câștiga existența, fie pentru propriile nevoi

personal, fie din motive de sănătate (formă rațională), fie prin

exemplu pentru că, atunci când este furios, el „abreacționează” (formă irațională); la fel”

Înțelegem gestul persoanei care ține o pușcă pe umăr dacă știm că eu

că ea face acest act fie pentru a împușca pe cineva la ordin, fie pentru a lupta

dușmani (formă rațională) sau din răzbunare (formă afectivă, |

și, prin urmare, irațional în acest sens). În cele din urmă, înțelegem în |

motivația sa este furia, dacă știm că provine din gelozie,

o vanitate morbidă, o onoare rănită (deci dacă este o afecțiune condiționată-

(în esență: formă irațională prin motivație). În toate aceste cazuri noi

avem de-a face cu mulțimi semnificative [Sinnzusammenhänge] comprehensibil-

posibil și considerăm înțelegerea lor ca o explicație

[Explicați] desfășurarea efectivă a activității. Pentru o știință care se ocupă de +$

din sensul activității, „a explica” înseamnă, prin urmare, același lucru

care înțeleg întregul semnificativ căruia îi aparține, conform sensului său,

subiectiv, o activitate inteligibilă în prezent (pentru mai multe informații

Pentru informații despre semnificația cauzală a acestei „explicații”, vezi

infra 6). În toate aceste cazuri, chiar și atunci când vine vorba de procese afective, noi

să desemnăm prin sensul de „intenționat” sensul subiectiv al devenirii [Geschehen], inclusiv

întregul semnificativ (ne abatem, prin urmare, de la uzul obișnuit care nu folosește

de obicei noțiunea de „țintire” [Meinen] în sensul că în cazurile

a unei activități raționale și intenționat orientate spre un scop).

6. În toate aceste cazuri, „a înțelege” înseamnă a înțelege prin interpretare

sensul sau întregul semnificativ intenționat efectiv (a) într-un caz particular

(de exemplu, într-un studiu istoric), (b) în medie sau prin aproximare

(de exemplu, în studiul sociologic al maselor), (c) să construiască

științific (adică „tip ideal”) pentru a identifica tipul pur (tipul ideal)

unui fenomen care apare cu o anumită frecvență. Conceptele

sau „legile” stabilite de teoria pură a economiei politice constituie st

de exemplu, construcții ideal-tipice de acest fel. Ele descriu

cum s-ar desfășura o activitate umană de o anumită natură,

dacă ar fi orientat într-un mod riguros rațional în scop, în afara

de orice perturbare care rezultă din erori sau efecte și dacă, în plus:

a fost orientată în mod complet lipsit de echivoc către un singur scop (economia) |

Numai în cazuri foarte rare (cel al Bursei de Valori), și chiar și atunci doar aproximativ-

mativ, că activitatea propriu-zisă are loc așa cum este construită în ideal-

tip. Despre utilitatea unor astfel de construcții, vezi Archiv fâr Sozialtissenchaft,

XIX, p. 64 și următoarele [WL? 190] și infra 11. l |

Orice interpretare tinde, desigur, spre evident. Dar o interpretare

8

Eu

VW

CR

FUNDAMENTELE METODOLOGICE ERE

semnificativ, oricât de evident, nu poate încă ca atare și în virtutea lui `Ò

din această pretenție evidentă de caracter ca fiind o interpretare validă a punctului
dintr-un punct de vedere cauzal. Nu este niciodată în sine altceva decât o apoteză cauzală particulară -
deosebit de evidente. a) Motive invocate și „represiuni” (aceasta
„ceea ce înseamnă în primul rând motive nerecunoscute) ascund prea adesea de la
agentului chiar întregul real în care se desfășoară activitatea sa, într-o asemenea măsură
că mărturiile, chiar și cele mai subiectiv sincere, au o singură
valoare relativă. Sarcina revine apoi sociologiei este de a descoperi
„acest set și să-l determinăm prin interpretare, deși nu avem”
conștientizează, sau mai adesea insuficient conștientizează, sensul „intenționat” în
„concreto: acesta este un caz la limită de interpretare semnificativă. b) Unele

procese externe de activitate care ne apar ca fiind „similare”
sau „analog” poate fi bazat, de partea agentului sau
agenți, seturi semnificative extrem de diverse; și noi „înțelegem”
de asemenea, o activitate care deviază foarte puternic și care adesea merge semnificativ
în direcția opusă situațiilor pe care le considerăm „similare”
(Simmel oferă exemple în acest sens în lucrarea sa Probleme ale istoriei filosofice)
c) Confruntate cu situații date, agenții sunt foarte adesea animați
prin tendințe opuse, care se luptă între ele, că noi „înțelegem-
„nu toți. Știm din experiență că în foarte multe cazuri
nu suntem capabili să apreciem, nici măcar aproximativ,
cu o regularitate completă, dar fără certitudine, puterea relativă cu Jaquelle
Diversele relații semnificative sunt de obicei exprimate în activitatea
care se ciocnesc în „conflictul de motive”, deși sunt ale noastre
ambele la fel de ușor de înțeles. Doar rândul luat efectiv
în mod activ prin conflict ne oferă clarificări cu privire la acest subiect. Toate
Ca în cazul oricărei alte ipoteze, este esențial să se controleze inter-
prezentare semnificativă, inteligibilă prin rezultat, adică prin turnura de frază
preluată de desfășurarea efectivă a activității. Realizăm acest lucru cu o relativă
precizie doar în cazurile, din păcate foarte rare, [5] care se pretează la aceasta
datorită naturii lor particulare, în experimentarea psihologică.
De asemenea, ajungem acolo cu o aproximare extrem de variabilă, datorită.
statistici, în cazurile (de asemenea, limitate) ale fenomenelor colective
numărabile și lipsite de ambiguitate din punctul de vedere al imputării lor. Pentru
Totuși, nu există altă posibilitate decât compararea proceselor.
cât mai multe din viața istorică și cotidiană, similare
în totalitate, dar diferă într-un punct, acela al „motivului” sau „factorului”
a cărei importanță practică este întotdeauna subiectul cercetării: este
Aceasta este o sarcină importantă a sociologiei comparate. Când vrem să
pentru a face o imputare cauzală, din păcate, adesea avem doar

mijloacele incerte ale „experienței mentale”, adică imaginarea
secvența posibilă a elementelor singulare ale lanțului de modele și construcții
cursul probabil al evenimentelor: în acest caz, AE
Așa-numita „Lege a lui Gr:sham”, de exemplu, este o interpretare rațională
„necesar evident din activitatea umană în condiții date și sub”
presupoziția ideal-tipică a unei activități pur raționale în scop.
Să știm în ce măsură acționăm de fapt în conformitate cu aceasta
... lege, există doar experiență (care, în cele din urmă, trebuie, în principiu, să fie exprimată într-un mod
într-un fel sau altul, într-o formă „statistică”) care ne poate informa
asupra dispariției efective a circulației speciilor monetare.

eu
evaluarea este întotdeauna prea scăzută în comparație cu sistemul monetar-
tăcere: de fapt, ea confirmă validitatea considerabilă a acestei legi. În realitate,
Calea cunoașterii a fost următoarea: observații de ordine
experimental a precedat interpretarea care a permis formularea sa.
Fără această interpretare reușită [gelungene], nevoia noastră cauzală s-ar manifesta-
nemulțumit festiv. Fără confirmarea prin dovezi, în plus, că
dezvoltarea acestui comportament dedus — să recunoaștem — în gândire este
a intervenit efectiv, în vreo măsură, o astfel de lege, dacă este evident-
dinte pe care îl poate fi în sine, nu ar constitui pentru cunoașterea
activitatea propriu-zisă decât o construcție fără valoare. În acest exemplu,

concordanța dintre potrivirea semnificativă și verificarea prin experiență
Este absolut concludent și există suficiente cazuri pentru ca noi să
admitem că dovezile sunt suficient stabilite. Ipoteza ingenioasă
de Eduard Meyer, argumentat și susținut semnificativ de evenimente
simptomatic (comportamentul oracolelor și profețiilor elenice către
față de perși), pentru a explica cauzal importanța pe care o bătăliile au avut-o
din Maraton, Salamis și Plataea au avut pentru dezvoltarea singulară a
Civilizația greacă (și, prin urmare, civilizația occidentală) nu a putut
poate fi coroborată doar de dovezile care pot fi extrase din exemplul de comportament-
mentul perșilor în caz de victorie (asupra Ierusalimului, în Egipt și în Asia
Minor); deci poate rămâne neapărat imperfect doar pentru mulți
de respect. Dovezile raționale considerabile ale ipotezei trebuie neapărat să fie
veniți aici în sprijin. În foarte multe cazuri în care imputarea cauzală
istoric pare foarte evident, orice posibilitate de a oferi o astfel de dovadă
ceea ce s-ar putea face în cazul precedent lipsește; de asemenea, imputarea menține-
are ea cu siguranță caracterul unei „ipoteze".

7. Numim „model" un set semnificativ care pare să constituie
în ochii agentului sau observatorului, „motivul" semnificativ pentru un comportament -
Vom numi „semnificativ adecvat" un comportament care
se dezvoltă cu o asemenea coerență încât relația dintre elementele sale este
recunoscute de noi ca constituind un set semnificativ tipic (noi
să spunem de obicei „doar"), urmându-ne obiceiurile obișnuite de gândire și,
simți. Pe de altă parte, vom numi „cauzal adecvată" o succesiune
de proces în măsura în care, urmând regulile experienței, există unul;
șansa ca acest lucru să se întâmple constant în același mod. Este
de exemplu, semnificativ adecvat, conform terminologiei noastre, soluția-
țiune a unei operații aritmetice care este corectă conform standardelor actuale
de calcul și raționament. Este adecvat din punct de vedere cauzal — în limitele

evenimentului statistic — probabilitatea ca într-adevăr, respectând regulile,
dovedit de experiență, vom considera o soluție ca fiind „doar o sau
„fals” pe baza standardelor cu care suntem familiarizați astăzi; s-ar putea
deci este, de asemenea, o „greșeală de calcul” și o „confuzie” tipică.
problemelor tipice. Prin urmare, explicația cauzală înseamnă că stabilim că,
conform unei reguli de probabilitate care poate fi evaluată într-un fel sau altul sau,
ei bine, în cazul ideal — destul de rar — exprimabil numeric, La un |
un eveniment specific (intern sau extern) care a fost observat va fi urmat de o |
un alt eveniment specific (sau că acesta va apărea în același timp cu Jui).:

O interpretare cauzală corectă a unei activități concrete înseamnă că desfășurarea
Elementul extern și modelul sunt recunoscute ca fiind legate unul de celălalt z
și inteligibil în mod semnificativ ca întreg. O interpretare;

X: ,

b

s

nou = =

simpla cauzalitate a unei activități tipice (tip de act inteligibil) înseamnă că”
se poate stabili că desfășurarea activității recunoscute ca fiind tipică
este atât semnificativ adecvat (în orice măsură), cât și cauzal
adecvat (în orice măsură). Oare o adecvare semnificativă face ca
implicit, nu ne mai aflăm în prezența a nimic altceva decât o simplă probabilitate statistică.
incomprehensibil (sau doar imperfect inteligibil) ic,
chiar dacă regularitatea desfășurării (externă, precum și psihică) este
poate fi exprimată cu precizie și cu cea mai mare probabilitate numerică.
Pe de altă parte, adecvarea semnificativă, chiar dacă ar fi mai evidentă, nu constituie
pentru domeniul de aplicare al cercetării sociologice, o afirmație cauzal corectă că
condiția ca cineva să poată oferi dovezi că există o șansă ca-
conch [6] (mai mult sau mai puțin determinabil) indicând faptul că activitatea adoptă în mod obișnuit-
de fapt (în medie sau în cazul „pur”), cu o frecvență sau
o aproximare determinabilă, direcția desfășurării care pare
semnificativ adecvate. Doar regularitățile statistice care corespund
către un sens inteligibil al unei activități sociale constituie tipuri de acte
ușor de înțeles (în sensul terminologiei noastre), adică „reguli
„sociologice.” Doar construcții raționale ale unei activități semnificative
de înțeles constituie tipuri sociologice ale devenirii reale, aceea,
poate observa în realitate cel puțin cu o oarecare aproximare. Aceasta
nu se datorează, nici pe departe, faptului că șansa efectivă a frecvenței
cursul corespunzător al evenimentelor ar crește întotdeauna în paralel cu adecvarea
o țiune semnificativă care poate fi dedusă. Doar experiența externă poate
arată în fiecare caz particular dacă este așa. — Există statistici
a fenomenelor străine unui sens (de exemplu, cele care poartă
asupra mortalității, oboselii, performanței mașinilor sau căderilor
ploaie), exact în același sens în care există fenomene semnificative

statistici sociologice, însă, se găsesc doar în ultima perioadă
cazuri (cum ar fi cele legate de criminalitate, profesie, prețuri sau
ferme). Este evident că cazurile care includ atât elemente-
mentele, semnificative și nesemnificative, sunt frecvente, de exemplu cea care
se concentrează pe culturi.

8. Procesele și regularitățile cărora nu le acordăm calitate aici |
de „fapte sau reguli sociologice", deoarece acestea nu sunt inteligibile
(în sensul terminologiei noastre), evident că nu au din acest motiv un
importanță mai mică. Nici măcar nu o au pentru sociologie în sensul în care noi
o concepem aici (care se limitează la „sociologia cuprinzătoare" pe care nu o înțelegem
nu poate și nu ar trebui să fie impus nimănui). Din motive metodologice absolute-
Deși sunt în mod evident inevitabile, ele intră într-o altă problematică decât cea a
activitatea inteligibilă: cea a „condițiilor", „ocaziilor", „impedimentelor"
și „factori care favorizează" această activitate. x

9. În opinia noastră, nu poate exista nicio activitate în sensul unei orientări
în mod semnificativ de înțeles al unui comportament adecvat care, sub
formă de comportament a uneia sau mai multor persoane individuale.
Poate fi util, chiar necesar pentru alte scopuri ale cunoașterii,
a considera individul singular ca o societate ([Wergesellschaftune] a
„celule", ca un complex de reacții biochimice sau chiar
a concepe propria viață: „psihică" ca o organizare de elemente izolate
(indiferent cum le numim). Prin aceste mijloace ajungem la indubita
neapărat la cunoaștere de mare valoare (reguli cauzale). Totuși

II.

CONCEPTE FUNDAMENTALE ALE SOCIOLOGIEI

Totuși, nu putem înțelege comportamentul acestor elemente exprimate.
Regulile Ds. Acest lucru se aplică și elementelor psihice, deoarece noi
le înțelege cu atât mai puțin cu cât sunt surprinse mai exact de către procese
științelor naturale; nu este niciodată modul de interpretare a unui comportament-
ment dintr-un sens intenționat. Dimpotrivă, pentru sociologie (în sensul că
folosim aici, precum și pentru istorie), este tocmai întregul
semnificativ al activității care constituie obiectul aprehensiunii, Noi
putem (cel puțin în principiu) încerca să observăm sau să deducem din următoarele
observații ale comportamentului unităților fiziologice (de exemplu
celule), sau cea a oricăror alte elemente psihologice, eliberarea
apoi reguli (sau „legi") și utilizarea acestora încearcă să „explicați"
procese singulare cauzal anumite, ceea ce înseamnă subsumarea lor
conform regulilor. Cu toate acestea, interpretarea activității nu ia în considerare
derogarea acestor fapte și reguli numai în măsura și în sensul în care ia în considerare
include orice alte fapte (de exemplu, fizice, astronomice,
microscop, geologic, meteorologic, geografic, botanic, zoologic-
Capre, fiziologice, anatomice, psihopatologice străine unui
sens sau fapte tehnice condiționate de științele naturii).
| Poate fi, de asemenea, oportun și direct indispensabil, pentru Ÿ
alte scopuri, cunoștințe (de exemplu, juridice) sau pentru
obiective practice, pentru a face față anumitor structuri sociale („Statul", „co-
„societăți pe acțiuni" sau „fundații") exact ale
în același mod ca și indivizii individuali (de exemplu, ca subiecți de drepturi,
atribuții sau ca autori ai unor acte cu importanță juridică).
între, pentru interpretarea cuprinzătoare: a activității pe care o desfășoară
ecologie, aceste structuri sunt doar dezvoltări și seturi
unei activități specifice a unor persoane individuale, deoarece acestea constituie-

doar de către agenții comprehensibili ai unei activități orientate spre sens

În ciuda tuturor lucrurilor, sociologia nu poate, nici măcar pentru propriile scopuri,

să venerezi formele colective de gândire care apar din alte procese *

El caută. Într-adevăr, interpretarea activității se menține cu aceste concepte.

Afectivele au trei tipuri de rapoarte: a) Ea însăși este adesea obligată să opereze-

rer cu concepte colective complet analoge (sau chiar foarte des

(Necunoscut în același mod) pentru a ajunge, în general, la o terminologie înțeleasă,

Limbajul avocaților, precum și limbajul cotidian, desemnează

[de exemplu, de către stat] atât conceptul juridic, cât și fenomenul

Activitate socială concretă pentru care regulile de drept sunt valabile. Pentru

sociologie, fenomenul numit „Stat” nu constă neapărat în uni=

Rău sau exact în elementele importante din punct de vedere juridic

dic. În orice caz, nu există o personalitate colectivă pentru „exercițiul” ei

„M çant o activitate”. Când vorbește despre „Stat”, „națiune”, „societate prin

„Cacüons”, „familie”, „corp de armată” sau structuri similare, acesta

M vizează, dimpotrivă, pur și simplu o dezvoltare de natură determinantă.

bn: a unei activități sociale eficiente sau construite, pe cât posibil; [7] prin

Prin urmare, alunec sub conceptul juridic pe care îl folosește, din cauza

precizia $ și utilizarea sa comună, un sens complet diferit. — b) Inter-

Evaluarea activității trebuie să ia în considerare un fapt de importanță fundamentală:

Aceste structuri colective care fac parte din gândirea cotidiană sau

gândirea juridică (sau altă gândire specializată) sunt reprezentări- +

țiuni ale unui lucru care este, în parte, din Pérant [Seiendes], căci acolo

eu _

pe de altă parte, a viitorului [Geltensollendes], care plutește în capetele

bărbați adevărați (nu doar judecători și funcționari, ci și
„public"), în funcție de care își orientează activitatea; iar aceste structuri, cum ar fi
acestea au o importanță cauzală foarte considerabilă, adesea chiar
dominantă, pentru natura cursului activității bărbaților adevărați.
Ele au această importanță mai presus de toate ca reprezentări ale unui lucru
ceva ce trebuie să fie (sau dimpotrivă nu trebuie să fie). „Statul" modern
constă într-o măsură considerabilă dintr-o structură de acest fel — în
atâta timp cât este un complex de activități ale ființelor în solidaritate — pentru că
bărbații hotărâți își orientează activitatea în funcție de reprezentarea pe care o au
există și trebuie să existe în această formă, prin urmare, acele reglementări,
Declarațiile cu orientare juridică în această direcție sunt autoritare. Vom discuta din nou acest aspect.
mai departe. Pe cât posibil, deși pedant și prolix, pentru termen-
tehnologie specifică sociologiei (vezi ce s-a spus la punctul a), pentru a exclude complet-

* rememorăm conceptele limbajului cotidian pe care le folosim, nu doar pentru
să desemneze obligația legală de a fi, dar și viitorul concret și
pentru a înlocui termeni complet noi, este evident că nu este nevoie

Nu ar trebui să facem asta cel puțin în cazul problemei importante pe care o avem.

tocmai am pus-o în discuție. — c) Metoda sociologiei „organiste” (dintre care

Tipul clasic este lucrarea ingenioasă a lui Schäffle, Bau und Leben des
organismele sociale) caută să explice cooperarea socială din perspectiva
noțiunea de „întreg” (de exemplu, cea a economiei), în cadrul căreia se încadrează
interpretează în mod similar individul singular și comportamentul său, aproximativ
în modul în care fiziologul tratează funcția unui „organ” corporal
în „economia generală” a organismului (adică din punctul de vedere,
„conservării sale”). (Compară cu celebra afirmație conform căreia o fizio-
Un logist a spus odată într-una din prelegerile sale: „$ x: Splina. Domnilor, noi nu
„Nu știm nimic despre splină. Asta e tot despre splină!” De fapt, profesorul
întrebarea „știa” multe despre splină: poziția, dimensiunea,
formă etc., el doar i-a ignorat funcția, iar acest eșec este cel pe care l-a identificat
numită „non-cunoaștere”.) Să lăsăm deoparte întrebarea de a ști în ce anume
măsura pe care acest tip de studiu funcțional al părților din întreg trebuie să o aibă

un personaj (neapărat) definitoriu în alte discipline; nimeni

| : este conștient de faptul că cercetarea în biochimie și biomecanică nu poate, în principiu,

principiu să fie satisfăcut de el. Pentru o sociologie interpretativă, acest limbaj poate fi

util din două motive: 1° în scopul ilustrării și îndrumării practice

`cercetare temporară (în acest caz poate fi extrem de utilă și
necesar, dar și foarte periculos, dacă supraestimăm valoarea sa pentru
cunoașterea și falsul ei realism conceptual); 2° numai el poate, dacă este necesar,
ne ajută să detectăm activitatea socială a cărei înțelegere prin interpretare
este important pentru explicarea unei mulțimi. În realitate, numai în acest moment

Acesta este momentul în care începe munca sociologiei (așa cum o înțelegem noi)

(aici). Într-adevăr, în cazul „structurilor sociale” (spre deosebire de „organizații”),
nisme"), suntem capabili să aducem dincolo de observarea
relații și reguli („legile” funcționale, ceva mai mult care rămâne

veșnic inaccesibil oricărei „științe a naturii” (în sensul în care aceasta

stabilește regulile cauzale ale proceselor și structurilor și „explică”
Pornind de acolo de la fenomenele singulare): este vorba despre înțelegerea comunității

Comportamentul indivizilor care participă la acesta, deși nu putem
Nu înțelegem comportamentul celulelor, de exemplu, ci îl înțelegem /

ACOLO]

EE...

doar funcțional și apoi să îl determinăm conform regulilor
dezvoltarea sa. Acest câștig suplimentar, însă, este plătit scump -

ment, deoarece se obține cu prețul caracterului în esență ipotetic
fragmentar și al rezultatelor obținute prin interpretare. Cu toate acestea-
mai puțin, tocmai în asta constă specificitatea cunoașterii
sociologic. :

Voi lăsa complet deoparte aici chestiunea măsurii în care
comportamentul animalelor este semnificativ „de înțeles" pentru noi
și invers, ale noastre pentru animale - în ambele cazuri sensul rămâne
foarte incert și domeniul de aplicare extrem de problematic — și, de asemenea, în
în ce măsură ar putea exista teoretic o sociologie a acestui fapt
relațiile dintre oameni și animale (animale domestice sau
vânătoare). (Acest lucru se datorează faptului că multe animale „înțeleg o ordine, o
furie, dragoste, intenție agresivă și reacționează în mod clar la asta nu
doar într-un mod mecanic și instinctiv, ci și cu mai mult sau mai puțin
(conștientizare și orientare mai puțin semnificative în funcție de experiență.) Gradul
a capacității noastre de empatie în cazul comportamentului „bărbaților"
„al naturii" este în sine cu greu superioară. Cât despre mijloacele sigure pentru
determină comportamentul subiectiv al animalului, ele fac parțial altceva,
în parte sunt foarte insuficiente: toată lumea știe bine că problemele
psihologiei animale sunt la fel de interesante pe cât sunt de spinoase. Nimeni nu
știe, de asemenea, că întâlnim cele mai multe forme de societate animală
diverse: „familii" monogame și poligame, turme, cete
și, în final, „state" care implică o diviziune a muncii. (Gradul de diferențiere-
Diviziunea funcțiilor în aceste forme de societate animală nu este în niciun fel
paralel cu gradul de diferențiere a dezvoltării organelor [8j sau
a dezvoltării morfologice a speciei animale în cauză. Aceasta
este astfel diferențierea funcțiilor la termite, ale căror lucrări
sunt, prin urmare, mai diferențiate decât cele ale furnicilor și albinelor.)
Este evident că în aceste cazuri studiul pur funcțional pentru a descoperi

funcțiile determinante pe care le îndeplinesc diferitele tipuri de indivizi („regi”, „regine”, „muncitori”, „soldați”, „albine drone”, „armăsari reproducători” „producție”, „matcine de înlocuire”) pentru a asigura conservarea speciei, adică pentru hrană, apărare, propagare sau reproducere a companiilor în cauză, constituie foarte adesea, cel puțin pentru moment, etapa definitivă, cercetarea trebuind să se mulțumească cu această observație. Multă vreme, cercetările care au depășit aceste limite nu au fost decât speculații sau studii pure și simple asupra gradului de contribuție posibila influență a eredității sau a mediului înconjurător în dezvoltarea aceste abilități „sociale”. (Vezi în special, în acest sens, controversa dintre Weismann — a cărui teorie despre „omnipotența selecției naturale” s-a bazat în mare măsură pe deducții complet extraempirice (— ct Gôtte.) Cercetările serioase sunt evident de acord să ia în considerare această limitare a studiilor funcționale ca o satisfacție forțată și, Sper că este pur provizoriu. (Referitor la stadiul actual al cercetărilor privind termite, de exemplu, vezi lucrarea lui Escherich, 1909.)

Nu este vorba doar de a recunoaște importanța pentru cursuri- „vația speciei”, destul de ușor de înțeles, a funcțiilor acestor diferite tipuri diferențiat, nici să admită ca fiind clarificat modul în care aceasta diferențierea este explicabilă în funcție de faptul dacă nu acceptăm ereditatea

caractere dobândite sau, dimpotrivă, în funcție de acceptarea lor (caz în care este necesar
specificăm cum interpretăm teoria), dar dorim și”
știți: 1° care este factorul care decide apariția diferențierii
în individualitatea originală, primitiv neutră și nediferențiată; 2° aceasta
ceea ce induce individul diferențiat să se comporte (în medie) în modul
ceea ce este de fapt util intereselor de conservare a diferitelor grupuri,
renunțat. Ori de câte ori s-a lucrat în acest domeniu, s-a făcut întotdeauna
prin mijloace experimentale, prin observații (sau presupuneri)
stimulente chimice sau factori fiziologici (procese de nutriție,
castrare parazitară etc.) observate la indivizi individuali. Quar.
la speranța problematică a unei probabilități pe care într-o zi o vom explica prin
calea experimentală, existența „psihologică” și orientarea „sensuală”
„cativ”, specialistul însuși ar avea dificultăți în a ne oferi acest lucru în prezent
indicații. Imaginea controlabilă a psihicului acestor individualități animate -
bărbați care trăiesc în societate, bazați pe o „înțelegere” semnificativă,
apare ca un obiectiv ideal, care este probabil realizabil doar
în limite înguste. În orice caz, cu siguranță nu prin aceasta
mijloace prin care se poate spera să se ajungă la o „înțelegere” a activității sociale
al omului, deoarece procedăm destul de invers, din moment ce lucrăm în
acest domeniu și că suntem obligați să lucrăm acolo cu analogii umane.
Ceea ce putem spera, poate, este că aceste analogii vor putea într-o zi
ar putea fi util în rezolvarea următoarei probleme: cum ar trebui să evaluăm
în timpul etapelor primitive ale diferențierii sociale umane, sfera
de diferențiere pur mecanică și instinctivă în raport cu ceea ce
este în mod semnificativ de înțeles de către individ și, ulterior, la ceea ce
este creat rațional de o conștiință? Este evident necesar
pentru ca sociologia cuprinzătoare să știe clar că în timpurile primitive
diferențierea instinctivă a umanității a fost în cele din urmă preponderentă,
la fel cum trebuie să rămână conștient de faptul că în etapele ulterioare ale

dezvoltare, aceasta nu a încetat niciodată să intervină (această intervenție
fiind uneori de o importanță decisivă). Toată activitatea tradițională
(vezi § 2) și stratificări importante [Schichten] ale „carismei” (vezi
cap. 111), ca „germeni” ai unei „contagiuni” psihologice și nu
ca agenți ai unui „entuziasm sociologic pentru dezvoltare”
sunt foarte apropiate, prin tranziții imperceptibile, de procesele de
acest fel pe care îl putem înțelege doar biologic și pe care nu îl putem
(sau doar parțial) să interpreteze cuprinzător și să explice
printr-o motivație. Dar toate acestea nu eliberează sociologia cuprinzătoare
a obligației de a executa, cu conștientizarea clară a limitelor înguste
în care este închisă, ceea ce sculptează este cu adevărat într-o stare de acompaniament
pliere.

Diversele lucrări ale lui Omar Spann, adesea bogate în idei bune, sunt
este adevărat alături de neînțelegerile nefericite și, mai presus de orice argument
care se bazează pe judecăți de valoare mai proaste, care nu au nicio legătură cu
cercetările empirice au, fără îndoială, dreptate să sublinieze
pentru toată sociologia, despre importanța faptului că nimeni nu a avut vreodată în mod serios

contestată, a chestiunii preliminare a noțiunii de funcție (pe care a botezat-o

k

„metoda universalistă”). Desigur, trebuie mai întâi să știm ce activitate

este funcțional | important din punctul de vedere al „conservării” (Mai

în plus și chiar și cu toate acestea din punctul de vedere al singularității culturale!

Eu

CONCEPTE FUNDAMENTALE ALE SOCIOLOGIEI

direcția determinată a dezvoltării ulterioare a tipului de activitate i

MS social, pentru a putea pune întrebări: cum funcționează acest tip de activitate

are loc? care sunt motivele care îl condiționează? Prin urmare, este necesar să știm `

În primul rând, ce servicii prestează un „rege”, un „funcționar public”, un „antreprenor”?

un „proxenet” sau un #magician — de unde și ce activitate tipică

este important pentru analiză și este luat în considerare (dat fiind că

acest lucru permite clasificarea sa doar într-una dintre aceste categorii), înainte de abordarea

la analiza în sine (aceasta este „relația cu valorile” în sensul lui Rickert). *

Totuși, numai această analiză realizează cu adevărat ceea ce o înțelegere

înțelegerea sociologică a activității ființelor umane, [9] tipic-

numai (și numai al ființelor umane), poate și, prin urmare, trebuie

„În orice caz, trebuie să evităm următoarea monstruoasă neînțelegere”

metoda „individualizei” (indiferent de sensul posibil pe care îl poate avea una)

(îi dă) ar însemna același lucru ca o evaluare individualistă, toate
deoarece trebuie să respingem opinia că personajul în mod inevitabil.
O abordare (dar relativ) rațională a dezvoltării conceptelor ar însemna o

Credința în predominanța motivelor raționale sau chiar a unei evaluări,
pozitiv al „raționalismului". Din punct de vedere sociologic, o economie
socialistul ar trebui înțeles și prin interpretare într-un mod complet diferit
de asemenea „individualist", adică din activitatea unor indivizi particulari -
în special — tipurile de „funcționari publici" pe care îi produce — că, de exemplu,
procesele de schimb în teoria marginalismului (sau în orice altă teorie)
„cea mai bună" metodă care poate fi dezvoltată, dar care ar fi analoagă pentru aceasta
(ceea ce privește acest punct). Într-adevăr, și în acest caz, lucrarea empiro-sociologică =
Factorul determinant începe invariabil cu următoarea întrebare: „Care este
Care sunt motivele care au determinat și care determină diversele funcții-
membrilor „comunității" să adopte un comportament capabil de
să o facă să ia ființă și să dureze? Orice construcție conceptuală funcțională lx To
(care pornește de la „întreg") este doar o lucrare preliminară, utilitatea și necesitatea,

Beneficiile sunt evident incontestabile — dacă a fost făcut corect.

tro. „Legile", un termen prin care sunt de obicei desemnate multe propoziții -

situații generale ale sociologiei comprehensive — de exemplu, „dreptul"
din Gresham — constau în șanse tipice, confirmate prin observație-

vație, a unui curs de activitate socială care poate fi așteptată,
în cis unde sunt date anumite fapte și care sunt înțelese din,
motive tipice și o intenție tipică a agenților. Acestea sunt ușor de înțeles -
posibil și lipsit de ambiguitate în cel mai înalt grad, atâta timp cât pur și simplu
raționale în scop stau la baza cursului tipic observat (sau
constituie, respectiv, baza tipului construit metodic
Din motive întemeiate) și cu condiția ca, în același timp, relația
de la mijloace la scop este univocă, urmând lecțiile experienței (în cazul în care
mijlocul este „inevitabil”). În acest caz, este permis să spunem că dacă cineva ar acționa
| într-un mod strict rațional, în cele din urmă, cineva ar trebui să acționeze în acest fel.
și nu altul (deoarece, din motive „tehnice”, participanții
ar avea la dispoziție doar aceste mijloace și niciun altul care să le servească
| scopurile lor determinabile într-un mod univoc). Acest caz arată tocmai în
| în același timp, cât de greșit este să luăm în considerare orice fel de psihologie
sau, ca „fundament” suprem al sociologiei cuprinzătoare. Din perspectiva noastră
Zilele, de fapt, fiecare înțelege altceva prin „psihologie”. Unii

motive metodologice foarte specifice justifică, din punctul de vedere al studiului

eu 16. $

ds către LC

D."

naturalist al anumitor fenomene, o distincție între „fizic”
și „psihicul” care, astfel înțeles, este totuși străin de disci-
Pliniu, care au ca obiect activitatea. Rezultatele unei științe psihologice,
indiferent de structura sa metodologică, care nu ar studia „psihicul”
că, în sensul metodei naturaliste cu mijloacele științei
al naturii și care, prin urmare — ceea ce înseamnă ceva complet diferit —
nu ar interpreta sensul intenționat al comportamentului uman,
poate fi, evident, la fel de importantă pentru investigația sociologică.
gic, și adesea sunt considerabil mai mult, decât cele ale oricărui
o altă știință. Cu toate acestea, sociologia nu interacționează cu psihologia.
relații generale mai strânse decât cu orice altă disciplină.
Eroarea își are sursa în conceptul de „psihic”: ceea ce nu este „fizic-
„sique” ar fi „psihic”. Semnificația unei operații aritmetice nu este per-
nu atât de „psihic”. Reflecția rațională a unui om care se întreabă?
dacă o activitate specifică este, conform unor interese precis date,
profitabil sau nu în funcție de consecințele pe care le așteaptă și de decizia pe care o ia”
ulterior, în funcție de rezultat, nu devenim mai inteligibili.
sensibil prin intermediul unor considerații „psihologice”. Acum este vorba despre asta
un fel de presupuneri raționale conform cărora sociologia (inclusiv economia)
politica) își construiește majoritatea „legilor”. Pe de altă parte, când vine vorba de ex-
pentru a complica iraționalitățile activității, este incontestabil că psihologia
înțelegerea poate oferi servicii cu siguranță importante,
atâtea. Dar acest lucru nu schimbă problema fundamentală a metodei -
logie.

11. Sociologia - așa cum am presupus în repetate rânduri
evident — dezvoltă concepte de tipuri și este în căutarea unor reguli
concepte generale despre viitor. Se opune istoriei, care are ca obiect analiza și
imputarea cauzală a actelor, structurilor și personalităților individuale,
important din punct de vedere cultural. Dezvoltarea conceptelor specifice sociologiei
își ia materialele, sub formă de paradigme, din realitățile activității:
care sunt importante și pentru punctele de vedere ale istoriei. Detaliază
conceptele sale: și caută regulile mai presus de toate și din punctul de vedere
posibilitatea de a servi imputării cauzale istorice a fenomenului
lecții importante pentru cultură. Ca în cazul oricărei științe generalizatoare,
abstracțiunile care îi sunt specifice înseamnă că conceptele sale nu pot fi
care sunt relativ goale în conținut în comparație cu realitatea concretă a ordinii
istoric. [10] În compensație, oferă o univocitate sporită a con-
concepte. Această univocitate crescută este atinsă printr-un optim de până la
posibila adecvare semnificativă, precum și elaborarea sociologică a,
conceptele o propun. Această adecvare - și asta a fost până acum
prezent luat în considerare în mod predominant — poate fi obținut
deosebit de cuprinzător despre concepte și reguli
rațional (rațional în scop sau rațional în valoare). Dar sociologia
de asemenea, urmărește să înțeleagă prin concepte teoretice și precis adecvate
fenomene semnificativ iraționale (mistice, profetice, pneumo-
(matic sau afectiv). Indiferent dacă obiectul studiului său este rațional sau irațional
sociologia națională se îndepărtează de realitate și servește cunoașterii
în sensul că, prin indicarea gradului de aproximare al unui eveniment”
istoric relativ la unul sau mai multe concepte, permite integrarea,
acest eveniment. Același eveniment istoric poate avea, de exemplu,

17 ani

Ro.

considerat sub ipoteza unui spațiu absolut gol. Este doar pe'

CONCEPTE FUNDAMENTALE ALE SOCIOLOGIEI |

|

unul dintre aspectele sale o structură „feudală”, printr-un altul „patrimonial”, Ÿ
de alții „birocratici” și de alții încă „carismatici”. Dacă
vrem să gândim ceva univoc în acești termeni, sociologia
este obligată să dezvolte de partea sa tipuri „pure” („ideale”) ale fiecăruia
a acestor tipuri de structuri care apoi fiecare dezvăluie pentru sine unitatea coezivă-4
rentă viageră cu o adecvare semnificativă, cât mai completă posibil, dar care,
din acest motiv, poate că nu apar mai mult în realitate
în această formă pură, absolut ideală, o reacție fizică pe care cineva,

Pe baza acestui tip pur („ideal”) este posibilă o cazuistică sociologică.
Este de la sine înțeles că și sociologia folosește, în funcție de împrejurări;
conceptul de tip mediu, de același fel ca tipurile Cni A
dar acestea sunt formațiuni conceptuale care nu necesită niciun comentariu:
cadru metodologic special. Totuși, ori de câte ori vorbește despre cazuri
„tipic”, ea desemnează întotdeauna prin acest termen, în caz de îndoială, tipul ideal

care poate avea la rândul său un caracter rațional sau irațional, cel mai mult adesea este rațional (și în teoria economică este, de exemplu * întotdeauna), dar inevitabil este construit într-un mod semnificativ, adecvat. i Pentru a
Este necesar să se înțeleagă clar că în domeniul
Sociologia nu se poate dezvolta relativ fără echivoc
concepte de „mediu” sau „tip mediu” numai acolo unde sunt implicate diferențe de grad în comportamente semnificative determinate, calitativ 4 de aceeași natură. Le întâlnim. În majoritatea cazurilor, însă, activitatea importantă din punct de vedere sociologic sau istoric este influențată de modele calitativ eterogene, între care nu este posibil să se stabilească, o „medie” în adevăratul sens al termenului. Construcții ideal-tipice de activitate socială pe care teoria economică o dezvoltă, de exemplu, sunt „străini de realitate” [rirklichkcitsfremd] în sensul că se întreabă întotdeauna — cel puțin în cazul de față — cum s-ar acționa cineva în cazul unei raționalități în finalitate ideală și, în același timp, orientată într-o sens pur economic, pentru a putea înțelege activitatea pură în acest fel atâta timp cât a fost co-condiționată [mithestimmt] cel puțin de obstacole de caracter tradițional, afecțiuni, erori, prin intervenția obiective neeconomice și alte precauții și, prin urmare, 1° o înțeleg în măsura în care a fost efectiv co-condiționată din punct de vedere economic rațional prin scop în cazul concret sau că este în mod obișnuit așa în
În cazul unui studiu, în medie, 2° discern mai ușor, datorită decalajului dintre dezvoltarea reală și dezvoltarea ideală tipic care au fost motivele reale. O construcție ideal-tipică a unei atitudini acosmice coerente, condiționată de Ja mistică, confruntată la viață (de exemplu, în fața politicii sau a economiei) ar proveni dintr-un într-o manieră complet analogă. Cu cât construcția tipurilor ideale este mai ngou-` reutilizare, adică cu cât este mai străină de realitate în acest sens, MiCUX cle

își îndeplinește rolul din punct de vedere al terminologiei și clasificării
precum și cea a cercetării. Impuții cauzale concrete
evenimentele istorice pe care istoria le detaliază nu se desfășoară în esență
altfel nu. De exemplu, atunci când propun să explice cursul-
din campania din 1866, ei caută mai întâi să dezvolte („în
gândire") atât pentru Moltke, cât și pentru Benedek (și în cele din urmă ea nu

18 ani

ES TESTE TE re

FES

AT LS LP S și SPROETEN

TS către PQ către E către AE către T către

D TM UM Ř

ACTIVITATE SOCIALĂ ARA.

„nu pot face altfel) cum ar fi acționat fiecare dintre ei în cazul unui

rațională în cele din urmă, dacă ar fi avut cunoștințe complete despre:
situațiile respective din propria tabără și din cea a adversarului
pentru a compara apoi cu această construcție cum au acționat de fapt:
și, în consecință, explică cauzal decalajul observat (fie datorită
informații greșite, fie din erori de fapt sau de prognoză, fie din cauza vremii
dezvoltare personală sau considerații străine strategiei). Și aici:
folosim (latent) o construcție idealtipică rațională e:
scop. | |

Constructele conceptuale sunt din punctul de vedere idealtipic nu;
doar pentru uz extern, ci și intern. În marea masă a
În caz contrar, activitatea propriu-zisă are loc într-o semi-conștiință obscură sau în |

necunoașterea [Unbeæuftheit] a „sensului intenționat". Agentul îl „simte" imprecis

mai mult decât știe sau „gândește clar"; acționează în majoritate
cazuri prin ascultarea de un impuls sau de un obicei. Este doar ocazional
numai atunci când devenim conștienți de sens (fie el rațional sau irațional)
de activitate, iar în cazurile de activitate similară a unei mase este suverană
munca doar a câtorva indivizi. O activitate care este de fapt semnificativă
ceea ce înseamnă pe deplin conștient și clar, nu este niciodată în realitate altceva decât un!
caz limită. Orice cercetare istorică sau sociologică trebuie să c constant
luați în considerare atunci când analizați realitatea, [11] Dar acest lucru nu ar trebui să împiedice
sociologia să-și dezvolte conceptele printr-o clasificare a „sensului intenționat"

posibil, adică, ca și cum activitatea ar fi avut loc efectiv cu |
conștientizarea orientării sale semnificative. Când vine vorba de studierea C4
concepte în elementele lor concrete, trebuie să ia în considerare în orice moment
luarea în considerare a abaterii lor de la realitate și determinarea gradului și
gen.

„Metodologic, avem de ales foarte des doar între termeni”
termeni confuzi și clari, aceștia fiind apoi ireali și „ideal-tipici”
În acest caz, din punct de vedere științific, trebuie acordată preferință
în sfârșit. (Pentru toate aceste întrebări, vezi articolul meu deja citat din Archiv f

Sozialivissenschaft, XIX, loc. cit.)

B. Conceptul de activitate socială.

1. Activitatea socială (inclusiv omisiunea sau toleranța) poate fi orientată
bazat pe comportamentul trecut, prezent sau posibil așteptat al altora:
(răzbunare pentru repararea unei agresiuni trecute, apărare împotriva unei agresiuni)
măsuri defensive prezente care trebuie luate împotriva unei posibile agresiuni
Prin „alții” ne referim fie la persoane specifice, fie la persoane cunoscute.
sau o multitudine nedeterminată și total necunoscută („bani”
exemplu înseamnă un bun de schimb pe care agentul îl acceptă în timpul unui schimb:
pentru că își dirijează activitatea conform așteptării [Erwartung] că det
mulți alți oameni, necunoscuți și nedeterminați, sunt gata să
parte pentru a face un posibil schimb), The

2. Orice fel de activitate — inclusiv activitate externă — n
nu o activitate „socială” în sensul termenului pe care îl folosim aici,
activitatea externă nu este dacă este pur și simplu orientată din
așteptări privind comportamentul obiectelor materiale. Comportament inițial

CONCEPTE FUNDAMENTALE ALE SOCIOLOGIEI

`

j 7. 211

4 o activitate socială numai cu condiția de a fi orientată în funcție de comportament-

Binecuvântarea altora. Comportamentul religios, de exemplu, nu este religios dacă nu este
decât contemplarea, rugăciunea solitară etc. Activitatea economică (a unui individ
izolat) este așa doar în cazul și în măsura în care implică comportamentul-
terță parte. Este așa într-un mod complet general și formal imediat ce
speculează că terții vor respecta puterea personală de a dispune
în termeni de bunuri economice. Este așa și în aspect material atunci când
ia în considerare, de exemplu, posibila dorință de consum
ale unor terțe părți și că își direcționează parțial forma propriilor „economii” acolo. Sau
chiar și atunci când, în producție, face din posibila dorință a terților fundamentul -
mentul orientării sale etc.

3. Nu toate contactele dintre bărbați sunt de caracter social, - |
[dar numai comportamentul adecvat este orientat semnificativ în funcție de

|

{

comportamentul celorlalți. O coliziune între doi bicicliști, de exemplu, este

un eveniment simplu, în același fel ca un fenomen al naturii. Ar fi

| o „activitate socială”. încercarea de a evita celălalt și insultele, luptele sau...

aranjamentul amiabil care ar urma coliziunii.

[= 4. Activitatea socială nu este identică nici (a) cu activitatea uniformă [gleich-

| [mäbiges Handeln] mai multor persoane și nici (b) cu vreo activitate

| influențat [becinflufit] de comportamentul altora.

a) Când mai mulți trecători își deschid ușile în același timp pe stradă -

| umbrelă, când începe să plouă, activitatea cuiva nu este

orientat (în mod normal) conform celui al celorlalți, este orientat uniform

| bazat pe nevoia de protecție împotriva ploii torențiale. b) Se știe că activitatea

| individul izolat este considerabil influențat de simplul fapt că el

| se trezește, într-un loc dat, înecat în mijlocul unei „mase” (acesta este obiectul |

| cercetări privind „psihologia mulțimilor”, de exemplu lucrările lui Le Bon): |

Aceasta este o activitate condiționată de masă.

De asemenea, masele dispersate pot provoca faptul că, datorită comportamentului |

p număr mare care exercită un efect simultan sau succesiv asupra indi- |
persoană izolată (prin intermediul presei, de exemplu) și care o simte ca atare, |

Comportamentul individului este condiționat de masă. Unele specii |

|

reacțiile devin posibile, altele devin mai dificile,
simplul fapt că individul izolat se simte ca parte a „masei”.
Prin urmare, o anumită circumstanță sau un comportament uman,...
Poate stârni cele mai diverse sentimente, cum ar fi bucuria, furia, entuziasmul-
Slasm, disperare sau pasiuni de orice fel care nu ar apărea
nu (sau nu atât de ușor) în singurătate — fără să existe
(cel puțin în multe cazuri) orice relație semnificativă între
comportamentul individului și condiția sa de membru al unei „mase”.
o activitate care ar fi pur reactivă în dezvoltarea sa, deoarece |
Cauzat sau co-condiționat de efectul simplei situații de fapt pe care o prezintă
există o „masă” pur ca atare și care nu s-ar raporta la semnificația sa =,
Gativ, nu ar fi conceptual o „activitate socială” în sensul că
Vrem să spunem aici că diferența este evident foarte fluidă. Într-adevăr, noi
poate fi găsit, de exemplu, nu doar la demagog, ci adesea

de asemenea, în masa publicului în sine, un grad mai mult sau mai puțin ridicat și mai mult sau mai mult

o relație semnificativă mai puțin ușor de interpretat datorită însăși existenței

a unei „mase”,

o simplă „imitație” a activității altora (asupra importanței căreia

PRE SD SE Același gg z eu ae x Cele 2 tm EE

D LT

LS ne js PT D er dra

EE REP

ACTIVITATE SOCIALĂ I.1.

(a subliniat pe bună dreptate G. Tarde) nu ar fi conceptual un”

„activitate socială” într-un sens specific dacă s-a produs printr-o simplă reacție,

fără o orientare semnificativă a propriei activități în funcție de cea a celorlalți.

Granița este atât de fluidă încât este greu de făcut o distincție

Simplul fapt [12] că un individ adoptă o dispoziție pe care a observat-o

găsită la alții și care i se pare utilă nu constituie încă o activitate
social în sensul nostru. Într-adevăr, această activitate nu este orientată în funcție de comportament-
al altora, dar, după ce au învățat să cunoască prin observarea comportamentului -
altora că există anumite șanse obiective, agentul se orientează
conform acestora. Prin urmare, activitatea sa este determinată cauzal și nu este semnificativă.
fictiv prin comportament străin. Dimpotrivă, dacă Pon imită activitatea
altora pentru că așa este „moda", că este valabilă prin tradiție, că
este exemplară, încât este considerată „distinsă" în anumite cercuri sau altele
din motive similare, ne aflăm în prezența unei relații semnificative,
fie în raport cu comportamentul celor imitați, fie cu cel al terților, fie cu
câte două odată. Există evident tranziții între toate acestea. În ambele cazuri,
cea a activității condiționate de masă și cea a limitării sunt
plutitoare și constituie cazuri limită de activitate socială, așa cum con-
tate, de exemplu, încă foarte des în activitatea tradițională (vezi $2).
Motivul acestei indeterminații constă în acest caz, ca și în multe altele
mulți alții, prin faptul că nu este întotdeauna posibil să se stabilească
într-un mod lipsit de ambiguitate sau chiar să fie doar conștient, chiar mai rar
pe deplin conștient de orientarea în funcție de comportamentul celorlalți

și sensul propriei activități. De aceea nu se poate face întotdeauna

cu certitudine distincția dintre simpla „influență" și „orientare"

semnificative. Din punct de vedere conceptual, însă, ele trebuie separate, deși ~

fie de la sine înțeles că imitația, care este doar „reacție”, are cel puțin
aceeași arie sociologică ca cea care produce o „activitate socială”,
în adevăratul sens al termenului. Sociologia nu se ocupă doar de „activitatea”
social”, deoarece aceasta nu constituie (într-o sociologie precum cea pe care o considerăm: ti-
(aici) că problema centrală, cea care este, ca să spunem așa, constitutivă
științei care este. Spunând aceasta, nu pretindem că afirmăm nimic
fie asupra importanței acestei probleme în raport cu altele.

21 de ani

=

2 LEE ES

nn

EE TE e

| eu

CONCEPTE FUNDAMENTALE ALE SOCIOLOGIEI

§ 2. Factorii determinanți ai activității sociale.

Ca orice altă activitate, activitatea socială poate fi determinată:*
a) într-un mod rațional în scop [sweckrational}, prin așteptări de la
comportamentul obiectelor din lumea exterioară sau al altor oameni,
prin exploatarea acestor așteptări drept „condiții" sau drept „mijloace"
să-și atingă rațional propriile scopuri, atent gândite,
pe care dorim să îl realizăm; b) într-un mod rațional din punct de vedere valoric, prin:
credința în valoarea intrinsecă necondiționată — etică, ++
estetic, religios sau de altă natură — al unui comportament determinat care
este valabilă pentru sine și independent de rezultatul său; c) afectiv
tual [afectiv] și în special emoțional, prin pasiuni și
sentimente actuale; d) în mod tradițional, prin obicei:
înrăit.

1. Comportament strict tradițional — la fel ca imitația
prin reacție simplă (vezi paragraful anterior) — este absolut la
limitează, și adesea dincolo de, ceea ce poate fi numit în general o activitate:
„semnificativ" orientat. De fapt, este adesea doar într-un singur sens ^
plictisitor să reacționeze la excitațiile obișnuite, ceea ce persistă în direcția
a unei atitudini dobândite în trecut. Masa tuturor activităților zilnice
abordări familiare de acest tip care intră în sistematică nu singur,
ment ca un caz limită, dar și pentru că (vom vedea acest lucru mai târziu) atașamentul-
Legătura cu obiceiurile poate fi menținută în mod conștient în proporții și
într-un sens variabil: în acest caz, acest tip se apropie deja de tipul discutat
sub 2 ani;

2. Comportamentul strict afectuos este, de asemenea, la limită.
și adesea dincolo de ceea ce este orientat în mod semnificativ în mod conștient;
poate fi doar o reacție nestăpânită la o entuziasm neobișnuit. Avem
o chestiune de sublimare atunci când apare activitatea condiționată de afecte *
ca un efort conștient de a ameliora un sentiment; în acest caz, este
de cele mai multe ori (dar nu întotdeauna) se apropie de o „raționalizare în
„valoare” sau a unei activități în scop, sau a ambelor în același timp.

3. Orientare afectivă și orientare rațională în valoarea activității
diferă unul de celălalt prin faptul că al doilea elaborează în mod conștient
punctele de direcție ultime ale activității și se orientează în funcție de acestea într-un mod
o manieră metodică și consecventă. În rest, au în comun, fie
faptul că pentru ambele părți sensul activității nu constă în rezultat,
conceput ca fiind dincolo de sine, ci în activitatea având ca atare,
o natură hotărâtă. Cel care caută să satisfacă acționează într-un mod afectuos
a simți nevoia de răzbunare prezentă, de bucurie prezentă, de o
devoțiunea actuală, a unei fericiri contemplative actuale sau chiar a ceea ce
caută să scape de o excitație actuală (nu contează dacă o face într-o
(mod nedemn sau sublim). 3 oi, Ean POR:

Cel care acționează fără a se agăța de valori acționează într-un mod pur rațional.

ținând cont de consecințele previzibile ale acțiunilor sale, în serviciul pe care îl îndeplinește

CO:

Citire ER RAR NT

față de

E EN

EEE

RES MS ee ne

FACTORII DETERMINANȚI AI ACTIVITĂȚII SOCIALE 1.1.2

convingere cu privire la ceea ce i se pare a fi poruncit de datorie,

demnitatea, frumusețea, directivele religioase, evlavia sau măreția unei

5, Ca. +.

„cauză”, indiferent de natura ei. Activitatea rațională în valoare constă

întotdeauna (în sensul terminologiei noastre) într-o activitate în conformitate cu
„imperative” sau „cerințe” pe care agentul consideră că i se impun.
Numai în măsura în care activitatea umană este orientată [13] conform acestui lucru
un fel de cerințe despre care vom vorbi despre o raționalitate în valoare - care
se întâmplă doar într-o proporție mai mare sau mai mică și cel mai adesea -
vântul este destul de redus. După cum vom vedea, are totuși suficientă importanță
oportunitatea noastră de a-l evidenția ca pe un tip special, deși la un moment dat
rămas, nu căutam să dezvoltăm o clasificare completă
tipuri de activități.

4. Acționează rațional în scop atunci când își direcționează activitatea în funcție de:
scopurile, mijloacele și consecințele subsidiare [Ncberfolge] și care concordă
în același timp rațional mijloacele și scopul, scopul și consecințele:
filiale și, în final, diversele scopuri posibile dintre ele. În orice caz, aceasta
nu operează prin exprimarea afectelor (și mai ales nu emoțional) dacă.
prin tradiție. Decizia dintre scopuri și consecințe concurente
antagoniștii pot, la rândul lor, să fie orientați rațional în valori
în acest caz activitatea este rațională doar în ceea ce privește mijloacele.
Se poate întâmpla, de asemenea, ca agentul, fără a se orienta rațional
valoare conform „imperativelor” sau „cerințelor”, scopurile concurente c
antagoniști, îi acceptă pur și simplu ca stimuli ai sub-nevoilor
obiective date pe care le ordonează într-o ordine ierarhică după un criteriu conștient.
analizează cu atenție situația de urgență și apoi își direcționează activitatea în consecință
că le poate satisface pe cât posibil respectând această ordine
(acesta este principiul „marginalismului”). Orientarea rațională în valoare
poate avea, prin urmare, cu orientarea rațională în cele din urmă relații foarte strânse
diverse. Din punctul de vedere al raționalității, în cele din urmă însă, raționalitatea:
în valoare rămâne întotdeauna afectată de o iraționalitate și aceasta cu atât mai mult cu cât:

dăm un sens mai absolut valorii conform căreia o:
direcționează activitatea. Aceasta provine din faptul că raționalitatea în valoare speculează în general
cu atât mai puțin asupra consecințelor activității, cu cât aceasta este mai inconfortabilă
luând în considerare, din punct de vedere internațional, singura valoare intrinsecă a actului (puritatea
convingere, frumusețe, bine absolut sau datorie absolută). Raționalitate absolută
în cele din urmă, este, în cea mai mare parte, doar un caz limită teoretic.

5. Se întâmplă foarte rar ca activitatea, în special activitatea
social, este orientat exclusiv în funcție de unul sau altul dintre aceste tipuri de activitate
De asemenea, aceste diferite tipuri de orientări evident nu constituie
în niciun caz o clasificare completă a posibilelor orientări ale
activitate, dar sunt doar tipuri pure, construite pentru a servi scopurilor
cercetarea sociologică, de care activitatea reală este mai apropiată sau
mai puțin și - chiar mai des - le combină. Aceasta este fertilitatea lor
ceea ce, în opinia noastră, impune necesitatea construirii lor.

PERSEȚĂ

CONCEPTE FUNDAMENTALE ALE SOCIOLOGIEI

§ 3. Relații sociale.

Ne referim la „relația” socială ca la comportamentul mai multor persoane
indivizi ca, prin conținutul său semnificativ [Sinngehalt], acela al
[unul se adaptează la cel al celorlalți [aufeinander gegenseitig eingestellt] și se orientează

în consecință. Relația socială constă, așadar, în esență și exclusiv -

Exclusiv în șansa ca cineva să acționeze social într-un fel (semnificativ-

exprimabil (fictiv), fără a fi necesar să se specifice mai întâi

Pe ce se bazează acest noroc.

1. Un minim de relație în acțiunea reciprocă a unuia asupra celuilalt

Prin urmare, zece constituie caracteristica conceptuală. Conținutul poate fi extrem de

Diverse uri: luptă, ostilitate, iubire sexuală, prietenie, evlavie, schimb comercial -

cial, „executare", „evaziune" sau „încălcare" a unui acord, „concurență"

| comunitate economică, erotică sau de altă natură, feudală, națională sau de clasă

1. Pentru (în cazul în care acestea din urmă generează o „activitate socială" care depășește simpla

M 1 faptul de a conviețui [Gemeinsamkeit] — vom vorbi despre asta mai târziu).

Conceptul nu se pronunță asupra existenței unei „solidarități" între

\ agenți sau invers.

„7 2. Întotdeauna este vorba despre «conținutul semnificativ» empiric vizat de către parti-

participanți, fie efectiv în cazul particular, fie în medie, fie în.

un tip „pur" construit și niciodată într-un mod normativ „corect" sau meta-

| { fizic „adevărat". Chiar și atunci când vine vorba de așa-numitele „structuri"

social" precum P „Stat", Biserica", „frăția", „căsătoria", vara,

relația socială constă exclusiv, pur și simplu, în

șansa ca, conform conținutului său semnificativ, să fi existat, să existe sau să existe o

| activitate reciprocă a unuia asupra celuilalt, exprimabilă într-un anumit fel.

Trebuie să ne ținem mereu de acest lucru pentru a evita o concepție „substanțialistă".

Din aceste concepte, dintr-un punct de vedere sociologic, un „Stat" încetează, de exemplu,

| să „existe" imediat ce șansa apariției unor specii determinate acolo a dispărut -

născut din activități sociale, orientate semnificativ. Această șansă poate fi

foarte considerabilă, deoarece poate fi minimă, aproape neglijabilă. Nu este
| că, în sensul și măsura în care a existat sau există în realitate (în funcție de
| estimarea) că relația socială în cauză a existat sau există și ea
țiune. Nu este cu adevărat posibil să se dea un alt sens precis propoziției:
| situație: un astfel de „stat” specific, de exemplu, încă există sau nu mai există.

3. Aceasta nu înseamnă în niciun fel că persoanele care participă la o
O activitate în care unii se autoreglează pe baza atributelor altora, în cazul
în special, un conținut semnificativ identic cu relația socială și nici cu unul dintre
Partenerii adoptă intern o atitudine care corespunde în mod semnificativ
| ment față de cel al celuilalt, că, în consecință, există o „reciprocitate” [Gegen-

(A seita în acest sens. „Prietenie”, „dragoste”, „evlavie”, „respect pentru
„4 contract”, „sentimentul de comunitate națională” [14] pe care îl experimentează cineva dintr-un
: unul lângă altul se pot întâlni atitudini absolut diferite una de cealaltă. În
În acest caz, participanții dau un sens diferit activității lor: relația
social este în această măsură obiectiv „unilateral” de ambele părți.

RELAȚII SOCIALE: OPORTUNITĂȚI ȘI AȘTEPTĂRI 1.1.3

Poate total sau parțial eronat) la partenerul său
o atitudine hotărâtă față de aceasta și își direcționează propria activitate în consecință,
ceea ce poate avea, și chiar cel mai adesea are, consecințe asupra rezultatului |
a activității și aspectul relației. Nu este obiectiv „re-N”
„proque” numai în măsura în care conținutul semnificativ „coresponde-
„așezați-vă” unul peste altul - conform așteptărilor medii ale fiecărui grad!
participanți — adică, dacă, de exemplu, atitudinea copiilor față de „

cea a tatălui corespunde, cel puțin aproximativ, cu ceea ce așteaptă tatăl,
(într-un caz particular, în medie sau de obicei). Relație socială unită care
s-ar baza în întregime și fără rezerve pe un aspect semnificativ
congruent de ambele părți nu ar fi niciodată în realitate altceva decât un caz limită.
Absența reciprocității nu poate, conform terminologiei noastre, exclude existența
existența unei „relații sociale” numai dacă aceasta are ca rezultat dis-
apariția unei relații reciproce în activitatea ambelor. Aici, ca și cum,
în alte părți, existența tot felul de tranziții este de fapt regula.

4. O relație socială poate fi trecătoare sau de lungă durată.
posibil, ceea ce înseamnă că poate fi ajustat în așa fel încât să existe șansa
a unei repetări continue a unei corespunzări semnificative
așezare (adică valabilă pentru aceasta și la care se poate, prin urmare,
(așteptați-vă), Doar faptul că această șansă există — prin urmare, cea mai mare sau
mai puțin probabilă decât o activitate semnificativ corespondentă
se dezvoltă, fără nimic mai mult — este indicația „persistenței” [Bestand]
a unei relații sociale — lucru care trebuie întotdeauna ținut în minte dacă cineva
vrea să evite denaturările. Faptul că o „prietenie” sau un „Stat”
există sau a existat, prin urmare, înseamnă exclusiv și exclusiv că noi (cei/cele
observatorii) consideră că există sau a existat o șansă conform căreia;
pe baza unei atitudini de natură determinată a anumitor Persoane determinate -
minate, acționăm într-un anumit mod încă definibil într-un sens vizat în
medie - și asta nu înseamnă nimic altceva (cf. 2 in fine). Alternativa inevitabilă
profitabil în cercetarea juridică: o propunere legală
Într-un anumit sens, merită sau nu merită (în sens juridic)?
Există sau nu o relație juridică? nu are nicio valoare pentru cercetare.
sociologic.

5. Conținutul semnificativ al unei relații sociale poate varia. De exemplu, „

O relație politică bazată pe solidaritate poate fi transformată într-o
conflict de interese. Este atunci o chestiune de comoditate terminologică și
gradul de consecvență al schimbării care ne permite să spunem dacă o „nouă”
relația este stabilită sau dacă cea veche persistă în timp ce ați primit una nouă
„Conținut semnificativ”, deci conținutul semnificativ poate fi parțial,
Sustenabil, parțial variabil.

6. Conținutul semnificativ care constituie o
Relația socială poate fi formulată în *maxime» pe care participanții le așteaptă
a fi observat în medie sau într-o manieră aproximativ semnificativă -
Cativ de către Partener(i) și conform căruia aceștia direcționează aceste-
aceeași (în medie sau aproximativ) activitate proprie. Aceasta este
prezentă cu atât mai des cu cât activitatea în cauză este orientată, conform
Caracterul său general, mai rațional - în scop sau în valoare.
În cazul unei relații erotice și, în general, al unei relații emoționale
(de exemplu o relație de „evlavie”), l: posibilitatea unei formulări re |

relația dintre ele rămâne așa, atâta timp cât agentul D presupune (într-un fel

Cantitatea de conținut semnificativ vizată este evident mult mai mică decât în
...aceasta a unei relații contractuale de natură comercială.

7. Conținutul semnificativ al unei relații sociale se poate baza pe o
înțelegere [Vereinbarung] prin angajament reciproc [gegenseitige Zusage).

„Aceasta înseamnă că cei care participă la această relație fac (între ei sau
într-un alt mod) promisiuni [Versprechungen] valabile pentru comportamentul lor -
viitor. Fiecare participant este apoi numărat normal - atâta timp cât
că el consideră lucrurile rațional — pe faptul că (cu certitudine
variabilă) celălalt își va orienta activitatea în direcția în care el însuși (agentul)

acordă acordului. Își direcționează parțial acțiunea într-un mod rațional prin
„scop” (după caz, într-un mod mai mult sau mai puțin semnificativ „loial”)
`conform acestei așteptări, parțial într-un mod rațional din punct de vedere valoric, conform

„obligația” de a „respecta” acordul la care s-a ajuns în conformitate cu sensul pe care îl are
se ține pe sine. Asta e tot ce trebuia spus la început. În rest

cf. §§ 9 și 13.

4

deoarece T.

3 'Op S =

nl Se iTe

y

|

„tanti”, adică legați de un destin.

TT 7

UZ, OBICEI, INTERES COMUN 1.1.4

§ 4. Tipuri de regularități în activitatea socială:
uz, obicei, interes pentru muzel.

,

În cadrul activității putem observa regularități reale, adică
evoluții repetate ale activității sau (eventual:
în același timp) sunt actuale printre mulți indivizi într-un sens țintit
de obicei similare în timpul aceleiași activități. Este unul dintre aceste tipuri de
dezvoltări ale activității de care se ocupă sociologia, spre deosebire de
istorie care este interesată de imputarea cauzală a seturilor singulare importante -

[15] Șansa reală existentă a unei regularități în aranjament
a activității sociale, o numim uzație [Brauch] atunci când și atâta timp cât
șansa de a persista în cadrul unui grup de bărbați este dată pur și simplu
și pur și simplu prin practică eficientă. Utilizarea devine obicei [Sitte]
când practica propriu-zisă se bazează pe o rutină veche. Vom spune
pe de altă parte, este condiționată de o situație de interese (este
atunci „condiționat de interes” {interessenbedingt] când și atâta timp cât
șansa persistenței sale empirice este pur și simplu condiționată -
printr-o orientare pur rațională în scopul activității
ale diverșilor indivizi, pe baza unor așteptări similare.

|

1. „Moda” face parte din ushge. Spre deosebire de „custom” 1
moda va fi numită uz atunci când (contrar a ceea ce caracterizează obiceiul
Faptul noutății comportamentului în cauză este sursa activității
care este orientată spre aceasta. Moda este destul de aproape de „convenție”, deoarece, toate
astfel, ea provine (frecvent) din interesele prestigiului atașat
unei clase sociale. Nu vom mai trata acest subiect aici.

2. Prin „obicei” înțelegem, spre deosebire de „convenție” și
„drept”, o regulă fără garanție externă pe care agentul o respectă liber
fie într-un mod pur și simplu „mecanic”, din „comoditate” sau pentru
tot felul de alte motive, în același timp în care se poate aștepta la ©
motive pentru care alți membri care aparțin grupului îl respectă
probabil. Înțeles în acest fel, obiceiul nu este neapărat
[valid]: nimeni nu este „obligat” să îl urmeze. Tranziția
Relația dintre obicei și convenție și lege este evident absolută
plutitor. Ceea ce este obișnuit (Hergebrachte) a fost peste tot la originea

care este „obligatoriu valabil”. În zilele noastre este „obișnuit” să se ia
micul dejun de dimineață în forme aproximativ determinate; dar eu
nu există: nicio „obligație” pe această temă (cu excepția turiștilor din hoteluri)
În plus, acest obicei nu a existat dintotdeauna. Pe de altă parte, felul în care noi
îmbrăcămintea, chiar și acolo unde provine dintr-un „obicei”, nu mai constă doar în
Astăzi, în mare măsură, a devenit un obicei, dar într-o
convenție. Despre uz și obicei, se va citi și astăzi cu fructe
capitolele corespunzătoare din Ihering din volumul II din Zweck im Recht
Cf. de asemenea, P. Oertmann, Rechtsregelung und Verhehrssitte (1914) și pl.

| recent E, Weigelin, Sitte, Recht und Moral (1919) (care împărtășește opinia mea
pe Stammiler).

3. Multe regularități destul de uimitoare în desfășurare

Despre activitatea socială, în special (deși nu exclusiv) a activității
economice, nu se bazează pe nicio orientare conform vreunei
standard pe care cineva l-ar reprezenta ca fiind „obligatoriu valabil”, nici nu
nu se mai bazează pe un obicei, ci pur și simplu pe faptul că natura
din activitatea socială a participanților corespunde, în medie, cel mai bine, prin
natura lucrurilor, intereselor lor normale, estimate subiectiv și
că își îndreaptă activitatea conform acestei opinii și acestei subcunoașteri
obiective: acesta este aproximativ cazul și în cazul regularității formării prețurilor
în sistemul de piață „liberă”. Persoanele interesate de piață
„Râd de comportamentul lor, considerat «mediocru», conform
propriile interese economice subiective și tipice, considerate ca fiind
„sfârșit” și, conform așteptărilor, de asemenea, tipic, considerat ca

„condiții”, de care se hrănesc în funcție de comportamentul previzibil al
alții, pentru a-și atinge în cele din urmă scopul. Pe măsură ce acționează în acest fel (adică
a spune că, cu cât acționează mai mult într-un mod strict rațional în cele din urmă, cu atât mai mult
reacționează uniform la situații date) există uni-
formalități, regularități și continuități în atitudine și activitate
care sunt adesea mult mai stabile decât atunci când activitatea este ghidată de
standarde și îndatoriri care se aplică de fapt unui grup de bărbați
„radiere obligatorii”. Că cineva ar trebui să fie ghidat doar de interese - și de ale sale”
deși cele ale altora — produc efecte echivalente cu cele pe care le are cineva
l+ caută să obțină prin coerciție prin impunerea unor standarde - în zadar
foarte des, - acesta este un fenomen care a stârnit în mod deosebit cele mai multe
| mare atenție în domeniul economiei; este chiar una dintre sursele
„despre constituirea economiei ca știință. Acest fenomen apare
într-un mod similar în toate celelalte domenii de activitate. Constituie, prin
conștientizarea și eliberarea interioară care o caracterizează, exactitatea
antiteză față de orice fel de constrângere internă prin inserarea într-o simplă
obicei, familiar și, de asemenea, abandonarea față de normele în care se crede
într-un mod rațional în valoare. Unul dintre elementele esențiale ale „raționalizării-
„Lizarea” activității constă tocmai în înlocuirea unei adaptări
| tație metodică controlată de situații până la inserția intimă în
un obicei familiar. Este adevărat că acest proces nu epuizează conceptul de
„raționalizare” a activității. Într-adevăr, raționalizarea se poate dezvolta
„pozitiv în sensul unei raționalizări conștiente a valorii, nega-
în detrimentul activității emoționale, dacă nu chiar al obiceiului
sau chiar în beneficiul unei activități pur raționale în scop, care nu
„nu crede în valori [16] și în detrimentul unei activități legate de raționalitate”
în valoare, va trebui să revenim de mai multe ori la multivocalitatea conceptului
de „raționalizare” a activității. (Vezi în concluzie discuția conceptuală-
T tual.) er

| 4. Stabilitatea obiceiului (simple) se bazează în esență pe faptul

„că oricine nu își îndreaptă activitatea către acest lucru acționează într-un mod neadecvat”, aceasta,

ceea ce înseamnă că este obligat să accepte un anumit număr de inconveniente -

dezavantaje, atâta timp cât activitatea majorității

al celor din jurul său ia în considerare persistența obiceiului și aderă la acesta |

„conform... o”

$

E i

UZ, OBICEI, INTERES COMUN i 1.1.4

Stabilitatea unei stări de lucruri guvernate de interese se bazează într-un fel

Analog cu faptul că cel care nu își îndreaptă activitatea în funcție de interes

ale altora - care nu-i „ia în considerare” - provoacă rezistența *

acesta din urmă sau se expune unor consecințe pe care nu le-a dorit sau nu le-a prevăzut.

opinii și, prin urmare, riscă să dăuneze propriilor interese, Log

nr.

ARE

are

decât o simplă regularitate în cursul activității sociale, condiționată

Îi ordon, deși s-ar putea să se conformeze sau nu, după cum își dorește, dar

flori

eu

CONCEPTE FUNDAMENTALE ALE SOCIOLOGIEI »

§ 5 - Conceptul de ordin legitim. REA către

Activitatea, și în special activitatea socială, și mai precis
încă o relație socială, poate fi orientată către cei care au plecat de acolo
principiu, conform reprezentării existenței unei ordini legitime [legitime
Norocul că lucrurile se întâmplă chiar așa, noi -
să o numim „validitatea” [Geltung] ordinului în cauză.

1. În opinia noastră, „validitatea” unei ordonanțe înseamnă ceva mai mult

prin obicei sau printr-o situație dictată de interes. Când
Firmele de mutări postează în mod regulat un mic anunț
în ziare la momentul scadenței chiriilor, această regularitate
este determinat exclusiv de interes. Când un reprezentant face o
vizită la o anumită clientelă în anumite zile ale săptămânii sau
luni, este fie un obicei mecanic, fie un efect al
dobândă. Pe de altă parte, atunci când un funcționar public se prezintă zilnic la ora
fix la biroul său, nu o face doar (deși și) din obișnuință
luat (obicei), nici numai (deși și) din cauza propriilor interese

.

o face (de regulă: și) pentru că are datoria să respecte „validitatea”
ordinului (regulamentul de serviciu) pe care, dacă le-ar încălca, nu numai că l-ar
i-ar cauza un oarecare rău, dar tot l-ar inspira — în mod normal,
— din punctul de vedere al rațională ții valorice (chiar și într-o
(măsură foarte variabilă), remușcare pentru neîndeplinirea „datoriei”.
2. Pe de o parte, desemnăm conținutul semnificativ al unei relații sociale
prin conceptul de „ordine” doar în cazul în care activitatea este ghidată (în
medie sau aproximativ) pe „maxime” care pot fi explicate.
Pe de altă parte, vom vorbi despre „validitatea” acestui ordin doar atunci când
orientarea efectivă a activității conform acestor maxime se face cel puțin

de asemenea (adică, într-o măsură semnificativă) pentru motivul că sunt
considerat valid într-un fel sau altul pentru activitate,
indiferent dacă sunt obligatorii sau exemplare. Este un fapt că orientarea din partea
activitatea, conform unei ordini, are loc în mod normal, printre participanți, pentru
motive foarte diverse. Totuși, faptul că, alături de celelalte motive, ordinea
apare cel puțin unora dintre agenți ca fiind exemplară sau obligatorie,
și, în consecință, deoarece trebuie să valoreze, crește în mod natural șansa ca cineva
direcționează activitatea conform acestei ordini și adesea într-o măsură foarte consistentă
Ordinea care este respectată doar din motive raționale în
Finalitatea este în general mult mai instabilă decât dacă orientarea se face pur și simplu
și pur și simplu în virtutea obiceiului, datorită naturii rutinei
de comportament; este chiar acolo, dintre toate speciile de atitudini intime,
cea mai comună. Cu toate acestea, această ordine este încă incomparabil mai puțin
stabil decât cel care se afirmă prin prestigiul exemplarității și obligației -
țiune, mă refer la legitimitate. Tranzițiile dintre orientarea apropiată
o ordine, bazată pe o simplă tradiție sau pe motive pur și simplu raționale

CS

39

... în cele din urmă, și ceea ce se bazează pe credința într-o: legitimitate sunt în mod natural-
plutind absolut în realitate.
3. Cineva își poate „orienta” activitatea în funcție de EE-ul unei comenzi fără
„Mă „ascult” doar de sensul său (așa cum este înțeles în medie). Într-adevăr,
chiar și în cazul în care cineva „evită” sau „încalcă” sensul său (așa cum este înțeles în

Media), șansa validității sale, care rămâne în orice măsură,
{| poate continua să fie impus (ca standard obligatoriu). În primul rând, dintr-un
|: mod pur rațional în scop. Hoțul își direcționează activitatea în funcție de
„Validitatea” dreptului penal în măsura în care maschează. Că ordinul
„valoare” în cadrul unui grup de bărbați, aceasta se manifestă prin faptul că
} : este obligat să ascundă infracțiunea. Lăsând la o parte acest caz limită, iola-
| țiunea ordinului este foarte frecvent limitată la mai mult sau mai puțin numeroase
infracțiuni specifice, sau ea caută să se dea drept, cu mai mult sau mai puțin
Mai puțin cu bună-credință, pentru legitim. Sau din nou; desene sau modele efective
! diferite în ceea ce privește sensul ordinii se afirmă unele alături de altele, fiecare
Există unele dintre ele având o „validitate” - pentru sociologie - în măsura în care determină-
| comportamentul meu real, Sociologia nu are nicio dificultate să
recunoaște validitatea coexistentă a unor reglementări diferite și contradictorii,
în cadrul aceluiași grup de bărbați. Deoarece este chiar posibil ca un individ
își dirijează activitatea conform unor reglementări convenite de comun acord, [17]
nu doar succesiv, așa cum se întâmplă zilnic, ci
în timpul aceleiași acțiuni. Cel care luptă într-un duel își direcționează activitatea în funcție de
din codul onoarei, dar, întrucât își ascunde actul sau invers
prezent în fața instanțelor de judecată, el se ghidează după cerințele codului penal.
Atunci când se eludează sau se încalcă sensul unui regulament (adoptat în
(media) a devenit regulă, această reglementare nu mai este „validă” decât în anumite cazuri
limitele și în final nu mai este deloc. Contrar a ceea ce este adevărat pentru
jurisprudență (urmărind scopurile sale inevitabile), aceasta nu există pentru sociologie
{ ' de alternativă absolută între validitatea și invaliditatea unui ordin dat.
Există, de fapt, tranziții plutitoare între aceste două cazuri și, așa cum vedem
După cum am observat, reglementările contradictorii pot foarte bine „valora”
unul lângă altul, fiecare - se va spune atunci - valorând în măsura în care,
există șansa ca activitatea să se mute efectiv acolo.
Cei familiarizați cu literatura de specialitate își vor aminti rolul pe care l-a avut

Conceptul de „ordine” apare în cartea lui R. Stammler pe care am citat-o în

| observația preliminară și care — ca toate lucrările sale — este

remarcabil de scris, dar și total ratat și confuz.

eu

|

are

ÿ

|

#

i | - ORDINEA LEGITIMĂ 1.1.5

f.

|

]

|

dezastruos problemele (cf. studiu necritic, menționat și

superior, care, din cauza dezamăgirii provocate de confuzia adusă de această lucrare,

(din păcate, este destul de dificil ca formă). Nu doar Stammler

nu face distincție între validitatea empirică și validitatea normativă, dar

mai mult, el ignoră faptul că activitatea socială nu este orientată exclusiv spre

conform „reglementărilor”; și mai presus de toate face o adevărată greșeală

logic prin modul în care face din ordine „forma” activității sociale

și apoi îl mută într-un rol analog, în raport cu „conținutul”, cu acel

că el joacă rolul formei” în teoria soneriei (eu chiar cred în întregime -

activitate ecosomică (primară) pe

exemplul este de fapt orientat (vezi cap. 11) C'eprès Reprezentarea [care

[suntem] din cauza lipsei mijloacelor disponibile, hotărâți să acopere

nevoile în proporție cu cererea (pe care ne-o imaginăm), precum și în funcție de,

31 de ani

ETS

Ăăă

|

ARE

|

4

1

K.

a rata n.

CONCEPTE FUNDAMENTALE ALE SOCIOLOGIEI

PI activitatea prezentă și previzibilă viitoare a terților care au în vedere utilizarea

AR RE

|

i

bolnav

1

eu

1

|

|

[

M.

Dar, în același timp, când vine vorba de alegerea „măsurilor

aceleași mijloace.

economic”, este orientat natural, conform reglementărilor

agentul știe că acestea „valează” ca legi sau convenții, adică, dintre care

El știe că acestea vor provoca o reacție hotărâtă din partea terților dacă sunt

ar încălca. Stammler are această situație empirică extrem de simplă
confuz în cel mai disperat mod posibil; și mai presus de toate, el a susținut
că o relație cauzală între „ordine” și o activitate reală era conceptuală-
absolut imposibil. Cu siguranță, nu există nicio relație cauzală între validitatea
normativ de natură empiric-juridică a unei reglementări și a unui eveniment.
empiric și se pot pune doar următoarele întrebări: reglementarea
(interpretat corect) se aplică din punct de vedere legal evenimentului empiric?
risc? Merită cu adevărat (normativ) pentru el? și, dacă da,
Care ar trebui să fie valoarea acestui eveniment? Pe de altă parte,

care exprimă = t-1
între șansa ca activitatea să fie orientată conform reprezentării validității

a unei așezări auzite în medie cât de bine s-a putut și activitatea economică-
microfon real, există evident (dacă există) o relație cauzală.
în sensul cel mai obișnuit al acestei noțiuni. Pentru sociologie, însă,
tocmai că noi dirijam activitatea conform acestei reprezentări-

E această șansă, J
țiune care constituie pur și simplu „reglementarea” valabilă.

TIPURI DE ORDINE LEGITIME: CONVENȚIE, DREPT 1.1.6

§ 6. Tipuri de ordine legitime: convenție și lege.

Legitimitatea unei comenzi poate fi garantată:

R: Într-un mod pur intim și în acest caz: Dacă

{(x) într-un mod pur emoțional, prin abandon sentimental;

(2) rațional în valoare, prin credința în validitatea sa absolută, în
atâta timp cât este expresia unor valori ultime obligatorii (etice, „…
|| estetică sau de altă natură);

p| (3) religios, prin credința că posesia
ii dintre bunurile mântuirii depind de respectarea ordinii;

B. Sau (și chiar numai) prin așteptările anumitor consecințe-
consecințe externe specifice, de exemplu, dobânda. Totuși, aceasta este
a unor așteptări de un anumit fel.

Numim această ordine:

1. Convenția [Convenția], atunci când validitatea sa este garantată extern -
întâmplător că, dacă cineva se abate de la el în cadrul unui grup de oameni

determinat, cineva se expune unei (relativ) generoase
lent și practic perceptibil;

2. Dreptul [Recht], atunci când validitatea este garantată extern de
șansa unei constrângeri (fizice sau psihologice), datorită activității unui
autoritatea umană, special stabilită în acest scop, care impune respect
a ordinii și pedepsește încălcarea acesteia.

Despre convenție, se pot consulta lucrările deja citate de Ihering și
Weigelin și, de asemenea, cel al lui F. Tönnies, Die Sitte (1909).

| [18] r. Prin „convenție" înțelegem „obicei" a cărui „validitate >`
| este aprobat în cadrul unui grup uman și este garantat prin dezaprobare
| de orice abatere. Spre deosebire de lege (în sensul pe care îl dăm acestui termen aici),
autoritatea specială responsabilă de exercitarea coerciției lipsește. Când Stammler
caută să distingă convenția de lege prin „libertatea" absolută de a o respecta
trimite, acest lucru nu este în concordanță cu uzul comun și nici nu este verificat
prin exemplele pe care le citează. Respectarea convenției (în sensul*
curentul termenului) — de exemplu salutând ca toți ceilalți, îmbrăcându-
acționând într-un mod considerat decent sau în conformitate cu regulile restrictive
care prezidează recepțiile în ceea ce privește forma și conținutul - este „cerut" de
modul absolut serios al indivizilor ca ceva obligatoriu
sau copie și nu este lăsată la discreția lor - ca în
cazul unui simplu „obicei", de exemplu prepararea meselor într-un anumit fel,
Membrii unei clase sociale dau adesea vina pe eșecul de a
o convenție (față de „obiceiurile societății") cu mai multă asprime decât
ar impune vreo constrângere legală, din cauza consecințelor extreme -

boicot social eficient și sensibil. Ceea ce lipsește este doar-
organismul special înființat pentru activitatea specifică menită să garanteze,

33 de ani

Dl. FER

PR RES

.

+ ES

CONCEPTE FUNDAMENTALE ALE SOCIOLOGIEI

r

respectarea regulilor (în țara noastră, judecători, procurori, funcționari publici ::
administrație, agenți de executare silită etc.). Tranziția este însă ''
flotant. Cazul limită al trecerii garanției convenționale a unui ordin
garanția legală constă în aplicarea unui boicot organizat și.
menit să intimideze în anumite forme. În terminologia noastră, aceasta constituie

Aș elimina deja un mijloc de constrângere legală. Desigur, există și alte mijloace.
pentru a proteja o convenție decât simpla dezaprobare (de exemplu, dreptul

| al maestrului {Hausrecht] pentru a reprima un comportament contrar unei convenții-

| ție), dar asta nu ne interesează aici. Deoarece elementul determinant este că

tocmai în acest caz, un anumit individ aplică mijloace de coerciție

| (adesea energic), și aceasta, tocmai ca urmare a dezaprobării convenționale-

| nelle, deoarece nu există niciun organism special înființat în acest scop.

2. Elementul determinant al conceptului de „drept” constă în ochii noștri (acesta

(Este posibil să se delimiteze diferit pentru alte scopuri de cercetare)

în existența unei instanțe de constrângere. Evident, acest lucru nu poate fi

Și nu seamănă cu nimic din ceea ce ne este familiar astăzi. În special,

Da, existența unui organ „judiciar” nu este esențială. O descendență

este o instanță de acest fel (în cazul vendetei sau al duelului), dacă

| modul de reacție este de fapt supus unor reglementări, oricare ar fi acestea

ILE Asoient, având validitate. Este adevărat, acest caz este deja la limita extremă a acestui lucru

Ceea ce poate fi considerat în continuare tocmai o „constrângere legală”

„Îi spun”. După cum știm, „dreptul oamenilor” a fost constant contestat.

de „drept” deoarece îi lipsește o putere de constrângere suprastatală.

Pentru terminologia pe care am adoptat-o aici (pentru comoditate) nu putem
de fapt, numim „corect” o ordine care este garantată doar extern de

așteptări de dezaprobare sau represalii din partea victimelor,
| care este, prin urmare, garantată convențional și prin considerații
de interes, fără a exista o autoritate a cărei activitate ar fi în mod specific

orientat spre întreținerea sa. Cu toate acestea, opusul poate fi valabil pentru un
| terminologie juridică. Chestiunea mijloacelor de constrângere nu are nicio importanță aici

importanță. „Îndemnul fratern”, care era comun în anumite secte

ca prim mijloc de constrângere blândă asupra păcătosului, între

în definiția noastră, cu condiția să fi fost dispus prin regulamente
și executată de o autoritate. Același lucru este valabil și pentru mustrarea cenzorului,
ca mijloc de asigurare a standardelor de conduită „morale”;
și mai ales constrângerea psihologică exercitată de
înseamnă specific disciplinei ecleziastice. Există evident un „drept”
hierocratic, precum și un „drept” politic, la fel cum există un

-un drept" garantat de statutul unei asociații, de autoritatea familială, de

„frățiile” sau corporațiile. De asemenea, statutele care reglementează

„asociațiile studențești” sunt considerate „corecte” în acest sens al

concept. Cazul special al § 88, secțiunea II, din RZP0. (care se referă la

drepturile neexecutabile) îi aparțin, de asemenea. Leges imperfectae și

„obligațiile în natură” sunt forme de limbaj juridic în care

exprimăm indirect limitele sau condițiile de aplicare a

constrângere. Un „trafic guvernant” personalizat acordat prin constrângere

aparține, de asemenea, acesteia (157 și 242 din Codul Federal de Germania). Cf. despre conceptul de

„obicei bun” (= obicei „aprobat” și, prin urmare, sancționat de lege)

studiul lui Max Rümelin în Schwäbische Heimatgabe für Th. Häring
(1918). Eri |

Jeen

aa

pe domnul an

APE ee Em + > rnb ue

național. În ceea ce privește dacă cineva ar trebui să ia în considerare o reprezentare a validității,

TIPURI DE ORDINE LEGITIME: CONVENȚIE, DREPT 1.1.6

3. Orice ordin valabil nu are neapărat un caracter general.
și abstract. Nu s-a făcut întotdeauna o distincție clară între o „propoziție”
„legal” valid și o „decizie legală” într-un caz împotriva, indiferent de
indiferent de condiții, în timp ce noi considerăm că este normal în zilele noastre.
Prin urmare, un regulament poate constitui doar un singur regulament valid -
ment pentru o situație concretă. Celelalte detalii aparțin socio-
lege. Între timp, cu excepția cazului în care se specifică altfel, vom opera pentru
motiv de comoditate față de modul modern de reprezentare a relației
între o propunere juridică și o decizie juridică.

4. Reglementările garantate „extern” pot fi, de asemenea, garantate „intern”.
„Relația dintre lege, convenție și «etică» nu constituie
nicio problemă pentru sociologie. Pentru CLLE, un criteriu „etic” {r9]
constă în faptul că aplică un anumit tip de credință rațională în
valoare, considerată ca normă, a activității umane; aceasta, susținând
Predic „binele moral” ca fiind activitatea care revendică predicatul
„Frumosul” se măsoară după criterii estetice. Reprezentări ale
Standardele etice în acest sens pot avea o influență foarte profundă asupra
activitate și totuși să fie lipsită de orice garanție externă. Noi ne asigurăm
împotriva acestui ultim caz, în care încălcarea standardelor nu are consecințe
prejudicierea intereselor altora. De asemenea, acestea sunt adesea garantate
prin prevederi religioase, dar pot fi și convențional-
aliat (conform terminologiei utilizate aici) prin dezaprobarea încălcării,

prin boicot sau chiar, legal, prin reacții ale ordinii de drept
măsuri penale, polițienești sau chiar consecințe care intră sub incidența legii
civilă. Orice etică care are o „validitate” efectivă — în sensul sociologiei —
este de obicei garantată, într-o foarte mare măsură, de norocul că orice
Încălcarea va fi condamnată, adică este garantată în mod convențional.
Pe de altă parte, toate reglementările garantate convențional sau legal -
doar să nu revendice (cel puțin nu neapărat) caracterul de
standarde etice - reglementări legale, instituite frecvent într-o
rațional prin firitate, în general mult mai puțin decât regulile convenționale -

răspândită în cadrul unui grup uman, ca aparținând sferei
P „etic” sau nu (a se vedea doar o convenție „simplă” sau o convenție „simplă”
normă juridică), sociologia empirică nu poate decide altfel decât prin
referindu-se la conceptul de „etică” care a fost sau este de fapt valid
în grupul uman în cauză. De aceea nu se poate spune nimic despre asta
mai generală.

35 de ani

CONCEPTE FUNDAMENTALE ALE SOCIOLOGIEI

§ 7. Temeiul validității ordinului legitim:
tradiție, credință, legalitate.

C2

Agenții pot acorda unei ordonanțe validitate legitimă:.

|= În virtutea tradiției: validitatea a ceea ce a fost dintotdeauna;

- În virtutea unei credințe afective (în special emo-
națională): validitatea noii revelații sau a exemplarității;

|- În virtutea unei credințe raționale în valoare: validitatea a ceea ce cineva.

a considerat-o absolut validă; ;
În virtutea unei dispoziții pozitive, a cărei legalitate se crede.

Această legalitate poate avea, la rândul ei, o validitate legitimă, fie în virtutea
a unui acord între părțile interesate în această privință, fie în virtutea unei subvenții [Oktroie-
treaptă], bazată pe dominația omului asupra omului și a unei

ascultarea fiind considerată legitimă.

Toate explicațiile suplimentare (cu excepția câtorva concepte)
| de definit mai departe) aparțin sociologiei dominației ({errschafts=
| sociologie] și sociologia dreptului. Vom face pur și simplu

| următoarele observații: |

{x. Validitatea regulamentelor în temeiul respectării sacre a tradiției-

țiunea este cea mai universală și cea mai primitivă. Frica de răul magic

Întrebările mele au întărit teama psihologică în fața oricărei schimbări în

obiceiuri de activitate înrădăcinate, împreună cu diversele interese care

P se străduiește de obicei să se supună ordinii, deoarece întotdeauna

| în vigoare a acționat în direcția conservării sale. Vom reveni asupra acestui aspect mai târziu

HN capitolul 111.

2. Crearea conștientă a unor noi reglementări a stat la origine

aproape întotdeauna opera oracolelor profetice sau cel puțin a revelațiilor

sancționate de profeții în care se credea cu pioșenie ca fiind

așa, și aceasta până la vremea statutelor pe care le-a decretat elenul Aïsymnetes;

| niques. Ascultarea depindea atunci de credința în legitimitatea pro-

|

feni. Fără revelații, nu exista nicio altă posibilitate în momentul

validitatea tradiționalismului strict pentru a institui noi reglementări, adică

să spună că erau considerate „noi” doar cu condiția să fie tratate

ca și cum ar fi fost adevărate dintotdeauna, dar nu ar fi fost

_remarcate corect sau că au fost temporar ascunse

Acum au fost redescoperite.

yj ` 3. Cel mai pur tip de validitate rațională valorică este reprezentat

| prin „lege naturală” Oricât de limitată ar fi fost influența sa,

Având în vedere afirmațiile sale ideale, nu se poate contesta faptul că aceste trei propoziții

concluzionat logic că au avut o influență asupra activității umane care este

| Alătură-te pentru a fi neglijabilă. Aceste propoziții nu trebuie confundate cu |

Groit a dezvăluit, nici cu dreptul cutumiar, nici cu dreptul pozitiv.

„4. Cea mai comună formă de legitimitate constă în prezent în

| credința în legalitate, adică supunerea față de statutele stabilite formal

BAZA VALIDITĂȚII ORDINULUI LEGITIM AIN

corecte și stabilite conform procedurii obișnuite. Opoziția dintre reglementări*
stabilite prin contract [paktierte Ordnungen] și regulamente acordate este pur și simplu
relativă. Într-adevăr, de îndată ce validitatea unui regulament stabilit prin contract nu este
se bazează mai mult pe acordul unanim - o condiție care a fost frecvent considerată
ment în trecut ca fiind esențial pentru o legitimitate adevărată — dar
se bazează, în cadrul unui grup de bărbați, pe supunerea efectivă a
voințe discordante [20] către o majoritate — ceea ce se întâmplă foarte des — noi

Într-adevăr, ne aflăm în prezența unei subvenții în ceea ce privește minoritatea. A unui aE

Pe de altă parte, se întâmplă foarte frecvent ca minoritățile care recurg la
violență sau acțiune fără considerație, în deplină conștientizare a scopului lor
regulamente de acordare a granturilor care vor fi ulterior recunoscute ca părți legitime
cei care inițial s-au opus. Atâta timp cât „votul” constituie o
mijloace legale pentru a institui sau modifica reglementări, se va întâmpla frecvent -

că voința minorității obține majoritatea formală și că
majoritatea se supune, astfel încât câștigarea prin majoritate nu va fi posibilă
decât o prefăcătorie. Credința în legalitatea reglementărilor stabilite de
contractul datează destul de mult în istorie, pentru că uneori chiar întâlnim
printre așa-numitele popoare primitive, dar aproape întotdeauna completată de autoritate;
de oracole.

Atâta timp cât simpla frică sau motive raționale sunt în cele din urmă
nu sunt decisive, dar că există totuși reprezentări
legal, supunerea la reglementări acordate de unul sau mai mulți
indivizii presupun credința în puterea dominației legitime în
orice sens al celui sau celor care le acordă. Aceasta este o problemă
care vor trebui tratate în mod specific în §§ 13 și 16, precum și în capitolul
clovn 1I.

6. Ca regulă generală, în afară de cele mai diverse tipuri de interese, ascultarea- `
respectarea reglementărilor este condiționată de un amestec de atașament față de
tradiție și reprezentări legale, atâta timp cât nu este vorba de

prevederi complet noi. În foarte multe cazuri, individul

Cine se supune, evident, nu este conștient de natura sa și nu știe dacă este așa.
a unui obicei, a unei convenții sau a unui drept. Tocmai aceasta va fi sarcina,
ale sociologiei pentru a descoperi formele tipice de validitate.

§ 8. Conceptul de luptă.

i. Prin luptă [Kampf] înțelegem o relație socială în măsura în care
activitatea este orientată în funcție de intenția de a-și realiza propriul triumf
|: va face împotriva rezistenței partenerului/partenerilor. Vom desemna prin
Și mijloacele de luptă „pașnice” [friedliche] sunt cele care nu constau
într-un act de violență fizică reală. Lupta „pașnică” va fi numită
„competiție” [Konkurrenz] atunci când este desfășurată în sensul cercetării
| [Bewerbung] formal pașnic al unei puteri adecvate de a dispune
șanse ca și alții să aplice. Vom numi asta |
concurența o „concurență reglementată” [geregelte] în măsura în care
| este orientat conform unui regulament, precum și în raport cu scopul său
decât mijloacele sale. Vom desemna prin „selecție” [Auslese] lupta (latentă)
| pentru existența care se opune unul celuilalt, fără o intenție semnificativă
= de luptă, indivizi sau tipuri umane, având în vedere șansele lor de
viață sau supraviețuire; va fi numită „selecție socială” atâta timp cât este o chestiune de șanse
a indivizilor vii, în viața obișnuită, și „selecția biologică”, precum și
că acestea sunt șanse ereditare de supraviețuire.

ii | 1. Întâlnim cele mai variate tranziții continue, de la lupta
J-ul cel sângeros, refractar la orice reglementare, al cărui scop este simpla presupunere-
4 - lupta fizică a adversarului, până la lupta cavalerească, reglementată de
Convenția I (precum strigătul heraldului din bătălia de la Fontenoy: „e Mess.eurs”
| -englezii, trageți primii!», sau chiar jocuri competitive reglementate
acesta (sport); întrucât competiția fără reguli între rivali erotici. pentru

atragerea favorurilor unei femei sau a unei competiții competitive reglementate
și prin piață pentru oportunități de afaceri mai bune până când
La concursuri artistice reglementate sau „campanii electorale”.
Necesitatea de a trata separat, din punct de vedere conceptual, lupta care folosește
violența este justificată prin natura particulară a mijloacelor pe care le folosește
implementate în mod normal și particularitățile rezultate în ceea ce privește
consecințele sale sociologice (vezi mai departe cap. 11 și în alte locuri).
2. Orice luptă sau competiție care are loc într-un mod tipic sau în masă
condus în ciuda a tot pe termen lung, în ciuda accidentelor sau deceselor preponderente -
deranților, oricât de numeroși ar fi, către o „selecție” a celor care posedă
un grad mai ridicat de calități personale care sunt, în medie, importante
pentru a asigura triumful în timpul luptei. Cât despre aceste calități, acestea sunt
condițiile luptei și competiției care o decid: va fi necesar să se posede:
forță fizică mai mare sau viclenie fără scrupule, în plus
abilități intelectuale excelente, sau plămâni mai buni, sau mai buni
tehnică demagogică, a fi mai servil față de superiorii cuiva sau a ști
mai bine să flateze masele, să fie mai original în organizare sau mai capabil
a se adapta social, a poseda calități extraordinare sau altele
care nu depășesc nivelul mediu al masei. Indiferent de cute
„trebuie să luăm în considerare și aceste posibile calități individuale sau colective”

38 de ani

LUPTE i 1.1.8

}

luarea în considerare a reglementărilor, fie ele tradiționale sau raționale ca valoare”
sau în scop, conform căruia este orientat comportamentul în timpul luptei.
Fiecare dintre ele influențează șansele selecției sociale. Orice
Selecția socială nu este o „luptă” în sensul nostru. Dimpotrivă,
„selecția socială” înseamnă la început doar atât: posibilitatea de a obține o
relație socială determinată (a deveni „iubit”, „soț”, „locționist”,
un „funcționar public”, un „șef de lucrări”, un „director general”,
un „antreprenor eficient” etc.) depinde de anumite tipuri de comportament,
posibil calități personale care sunt preferabile altora. Dar
nu spune în sine dacă această șansă socială favorabilă este realizată prin „luptă”,
[21] nici dacă îmbunătățește rata biologică de supraviețuire a tipului sau lez |
opus. |
Vom vorbi despre „luptă” doar acolo unde are loc, de fapt, concurența.
Numai în sensul de „selecție socială” este imposibil, conform lui
toată experiența acumulată până în prezent, pentru a elimina lupta în realitate, și este uni-
doar în sensul selecției biologice este imposibil și de
în principiu. Selecția este „eterna”, deoarece nu ne putem imagina
nicio modalitate probabilă de a o elimina complet. O ordine pacifistă |
respectat cât mai riguros posibil nu ar putea face niciodată altceva decât să reglementeze
mijloacele, obiectele și direcțiile luptei, în sensul că elimină scu- |
doar unele dintre ele. Aceasta înseamnă că alte mijloace de luptă per-
și-a propus să triumfe în competiția (deschisă) pentru șanse
al vieții sau al supraviețuirii sau — în cazul în care cineva respinge și aceste mijloace în gând
(ceea ce este posibil doar teoretic și utopic) — al selecției
(latent) și că îi favorizează pe cei care îl au, fie prin ereditate
sau prin educație. Selecția socială constituie empiric selecție;
biologic în principiu, bariera pe care eliminarea luptei nu o poate face

a traversa.

3. Este evident necesar să se facă distincția între lupta indivizilor izolați pentru oportunități”?

al vieții și supraviețuirii „luptei” sau „selecției” relațiilor sociale. Nu este vorba de:

că în sens figurat putem folosi aceste concepte în acest caz. Într-adevăr,

nu există „relații sociale” cu excepția unei activități umane care are un conținut:

semnificativă. Prin urmare, „selecția” sau „lupta” dintre aceste relații |

înseamnă că, în timp, un anumit tip de activitate este desființat,

beneficiul altuia, datorat acelorași persoane sau altora. Acest lucru se poate face:

în diverse moduri. a) Activitatea umană poate viza în mod conștient

a perturba relații sociale concrete, determinate sau ordonate în

general într-un mod determinat, adică să perturbe activitatea care este

să procedeze în conformitate cu conținutul lor semnificativ sau să împiedice instruirea:

sau menținerea relațiilor sociale (de exemplu, prin purtarea unui război împotriva:

„Stat” prin revoluție, prin înecarea unei conspirații în sânge, prin împiedicarea-

Cânt „coabitare” prin măsuri polițienești, refuzând protecția

acțiuni legale împotriva comercianților „neonești” sau prin aplicarea de amenzi acestora),

sau chiar favorizează existența unei categorii prin privilegii în detrimentul

„al altuia. Indivizi izolați sau mai mulți oameni asociați”

poate stabili astfel de obiective. b) Se poate întâmpla, de asemenea, ca consecința

filială nedorită a activității sociale și a condițiilor de tot felul |

care sunt decisive pentru aceasta au ca rezultat reducerea șanselor de

conservarea sau instituirea unor relații concrete, determinate sau ordonate

într-un mod specific (adică al activității în cauză). În

p.

[cazurile unei modificări, toate condițiile naturale și culturale, indiferent de

[indiferent de natura lor, acționează într-un fel sau altul în direcția unui

Plasarea șanselor tuturor tipurilor posibile de relații sociale.

Evident, fiecare este liber să vorbească într-un astfel de caz de „selecție".

între relațiile sociale, de exemplu între grupurile politice și

Vedeți triumful celui „mai puternic" (adică al celui „cel mai bine adaptat"). Trebuie să

| susțin cu tărie faptul că această așa-numită „selecție" nu are nicio legătură cu

selecția tipurilor umane, nici în sens social, nici în sens biologic,

În fiecare caz particular, trebuie să ne întrebăm care este motivul pentru care

a încurajat schimbarea șanselor în favoarea uneia sau alteia forme

activitate sau relații sociale sau care a rupt o relație socială sau

din nou, ceea ce a permis unei relații sociale să supraviețuiască altora și că acestea

Motivele sunt atât de diverse încât orice expresie singulară le poate acoperi

gruparea pare improprie. În același timp, suntem expuși constant la

pericolul introducerii unor evaluări necontrolate în cercetarea empirică

5. în special pentru a lăuda un efect, adesea condiționat într-un mod pur

individuală și, prin urmare, „accidentală" în acest sens. Am întâlnit

și ne-am confruntat cu abuzuri mult prea des în ultimii ani

de acest fel. Într-adevăr, faptul că, din motive singulare, o relație

„(concret sau specificat calitativ) a fost exclus nu dovedește în mod absolut."

nimic în sine împotriva „adaptabilității" sale generale [AngepaStheit].

semm ss.

ani zece

Relații publice

COMUNALIZARE ȘI SOCIARE 1.1.9

9 dolari. Comunalizare și socializare.

Numim „comunalizare” o relație?

social atunci când și atâta timp cât dispoziția activității sociale se bazează pe —

| în cazul particular, în tipul Mijlociu sau în tipul pur — pe sentiment-

| atitudinea subiectivă (tradițională sau afectivă) a participanților de a aparține unui grup de 7

|! aceeași comunitate [Z usammengehürivkeit]. ai.

Numim „sociație” [V ergesellschaftung] o relație socială:

când și atâta timp cât dispunerea activității sociale se bazează pe o
| : compromis de interese motivat rațional (în valoare sau |
| în scop) sau pe o Coordonare [Verbindung] a intereselor motivate de
| în același mod, În special, societatea poate (dar nu numai)
se bazează de obicei pe un acord rațional [Vereinbarung] de către L
angajament reciproc [gegenseitige Zusage]. Atunci activitatea societalizată
| . este orientat, în cazul rațional, (a) într-un mod valor-rațional, [22] conform
| credința în propriul caracter obligatoriu [Verbindlichkeit], (b) a
rațional în cele din urmă, în așteptarea loialității partenerului,
1. Terminologia noastră amintește de distincția stabilită de F. Tönnies
` în opera sa fundamentală, Gemeinschaft und Gesellschaft, Cu toate acestea
Tönnies i-a dat imediat conținut pentru propriile scopuri.
mult mai specific decât este util pentru scopurile noastre. Tipurile
cele mai pure ale societății sunt: a) schimbul [Tausch], riguros rațional
în cele din urmă, pe baza unui acord liber pe piață — compromisul actual
între părțile interesate care sunt atât opuse, cât și complementare: b) asociere pură-
© țiune pentru un scop specific [Zrveckuére:n], stabilită prin acord liber, printr-un acord
referitor la o activitate continuă care, prin intenția sa, precum și prin
~. Mijloace, este stabilit exclusiv pentru urmărirea intereselor materiale i
D (economic sau de altă natură) a membrilor; c) asocierea bazată pe convingeri
E [Gesinnungsverein], motivate rațional în valori, cum ar fi secta
rațional, în măsura în care se îndepărtează de preocuparea pentru interesele emoționale 4
sau emoțional și caută doar să servească „cauzei” (care, în realitate, nu este
întâlnire sub forma unui tip complet pur doar în cazuri foarte Parti-,
(specific).
| 2. O comunalizare se poate baza pe orice fel de
fundament afectiv, emoțional sau chiar tradițional, de exemplu]
Comunitate spirituală de frați, o relație erotică, o relație fondată
Despre evlavia unei comunități naționale sau a unui grup unit de Ja

camaraderie. Comunitatea familială este cel mai convenabil tip.

Totuși, marea majoritate a relațiilor sociale au parțial caracterul

„o comunalizare, parțial cea a unei societăți. Orice

relație socială, oricât de rațională în scop și oricât de rece ar fi ea

a fost stabilită și determinată în ceea ce privește scopul său (de exemplu, o clientelă),

Poate da naștere la valori sentimentale care depășesc scopul stabilit. Prin libertate

voință. Orice asociere care depășește cadrul asocierii cu un scop specific;

O consecință pusă în aplicare pentru o perioadă lungă de timp, care stabilește

=:

an

Î

ge)

:: CONCEPTE FUNDAMENTALE ALE SOCIOLOGIEI

|

| © relații sociale dintre aceleași persoane și care nu sunt limitate de la bun început

către anumite servicii materiale, tinde și către ele într-un fel sau altul

pe de altă parte, este adevărat în grade extrem de variabile - de exemplu, social-

în aceeași unitate militară, în aceeași sală de clasă, într-o

același magazin sau atelier. În schimb, o relație socială a cărei

sensul normal constă într-o comunalizare care poate fi orientată în întregime

sau parțial în sensul unei raționalități în scop, datorată voinței

a tuturor membrilor sau a unora dintre ei. În ce măsură
„un grup familial este resimțit ca o «comunitate» și, pe de altă parte
parte, operată ca o „asociație” de către membrii săi, acesta este un fenomen
„extrem de variabilă. Am definit intenționat
„comunalizare” într-un mod foarte general și, în consecință -
îmbrățișez realități extrem de eterogene.
„3 Ja, comunalizarea este în mod normal, conform sensului intenționat, antiteza”
cea mai radicală a luptei. Dar acest lucru nu ar trebui să ne înșele în privința faptului
pe care este absolut normal să le întâlnești, chiar și în interior
a celor mai intime comunalizări, a violenței de toate felurile exercitate
împotriva celor care se clatină moral, că „selecția” de
tipurile au loc acolo ca peste tot și că duce la o diversitate în
șansele de viață și supraviețuire pe care le creează. Pe de altă parte, societățile
sunt adesea compromisuri pure și simple între interese conflictuale
care exclud (sau cel puțin încearcă să facă acest lucru) doar o parte a obiectului sau
mijloace de luptă și totuși să permită antagonismul dintre
interese, precum și competiție pentru oportunități. „Lupta” și „com-
„_Comunitatea” sunt concepte relative; lupta se dezvoltă, în esență, sub influența
cele mai diverse forme, în funcție de natura mijloacelor (violente sau „pașnice”)
„+| fiques”) și modul mai mult sau mai puțin brutal de utilizare a acestora. Orice reglementare-
stația activității sociale, indiferent de formulă, lasă, așa cum s-a spus,
să existe cumva o adevărată selecție pură în
competiție între diferite tipuri de bărbați pentru cele mai bune șanse de
viaţă.

4. Având în comun [Gemeinsamkeit] anumite calități, a
„aceeași situație sau același comportament nu constituie neapărat
| -o caracteristică comună. De exemplu, a avea calități în comun
trăsături biologice ereditare care sunt considerate a fi caracteristici ale unui

„rasă” nu este, în mod firesc, o comunalizare a diferiților membri care
se disting prin aceasta. Printr-o limitare a comerțului și a cogniției față de
a lumii înconjurătoare, cineva poate cădea într-o situație similară - toți
| izolat și de lumea înconjurătoare. Chiar dacă cineva reacționa
analog cu această situație, aceasta nu ar constitui încă o

comunalizarea, nimic mai mult decât simplul „simț” al situației

comuna și consecințele ei nu o trezesc. Într-adevăr, este vorba doar de
moment în care, datorită acestui sentiment comun, indivizii se orientează reciproc
într-un fel sau altul comportamentul lor care apare între ei
o relație socială — nu doar o relație individuală

f Y dintre ele în raport cu lumea înconjurătoare. Numai în măsura în care
„aceasta inspiră sentimentul unei apartenențe comune care se naște a
„comunitate”. Printre evrei, de exemplu - cu excepția cercurilor de

Tendința sionistă și alte formațiuni sociale care sunt în slujba-
viciul intereselor evreiești - acest sentiment este întâlnit doar într-o anumită măsură.

NĂSCUT

are

PLĂCINTĂ

M COMUNALIZARE ȘI SOCIERE la

relativ slabă și este frecvent repudiată. Comunitatea de

|

limbă, produs al aceleiași tradiții transmise de familie [23] și de mediu

| - înconjurător imediat, facilitează înțelegerea în cel mai înalt grad

| reciprocă, prin urmare stabilirea tuturor relațiilor sociale.

| <- Totuși, în sine nu constituie încă o comunalizare

dar facilitează doar comunicarea în cadrul grupurilor

| întrebare și, în consecință, face ca nașterea comunalității-

| sații. În primul rând, între indivizi izolați, nu în calitatea lor

f. idus care vorbește aceeași limbă, dar pentru alte tipuri

| de interese; orientarea conform regulilor unei limbi comune este, prin urmare,

| într-un mod primar, doar un mijloc de înțelegere și nu un conținut semnificativ al

| __ relații sociale. Abia odată cu apariția unor opoziții conștiente

către terți, ceea ce apare între cei care vorbesc o limbă comună

situație similară, un sentiment de comunitate și societăți ale căror

fundamentul conștient al existenței este atunci comunitatea lingvistică. — De la

pe de altă parte, participarea la o „piață” ia o formă diferită (în această privință

concept, vezi cap. 11). Creează o societate între parteneri izolați

și o relație socială (mai presus de toate o „competiție") între cei care caută-
caută să facă un schimb, deoarece sunt obligați să-și orienteze reciproc,
||: comportament în raport unul cu celălalt. În afară de asta, nu există

- produs al societăților doar atâta timp cât există un anumit număr de participanți
sunt de acord să lupte mai eficient pe frontul prețurilor sau că
toți sunt de acord în scopul reglementării și protejării traficului. (Piața
iar economia traficului care rezultă din aceasta constituie, de asemenea, cea mai
importantă a influenței reciproce în activitate prin jocul pur al intereselor,
fenomen caracteristic economiei moderne.)

particular al unui individ

nu are un

CONCEPTE FUNDAMENTALE ALE SOCIOLOGIEI

§ 10. Relații sociale deschise și închise.

vom spune despre o relație socială (nu contează dacă este vorba de o comunitate-

sație sau o societate) că este „deschisă” către exterior [nach
Ben offen] când și atâta timp cât, conform reglementărilor în vigoare, cineva
Este interzis oricui este efectiv capabil să facă acest lucru, iar
Bere, pentru a participa la activitate orientată reciproc în funcție de conținut
Identificatorul care îl constituie. Vom spune însă că este „închis”
Dna exterior [după închidere] atâta timp cât și în măsura în care,
conținut semnificativ sau reglementările aplicabile exclud sau
Acarian, participare sau legați-l de condiții. Deschidere și
Funcțiile pot fi determinate într-o manieră tradițională, afectivă sau
Ponnelle în valoare sau în scop. Închiderea rațională în special-
Acest lucru se datorează faptului că o relație poate oferi membrilor săi oportunități
$ își satisfac interesele intime sau externe, fie în funcție de scopul lor, fie
rezultat, fie prin acțiune comună, fie printr-un compromis între
Rérets. Dacă membrii speră la o îmbunătățire din extinderea relației
țiune a propriilor șanse, în ceea ce privește gradul, modul, siguranța
3 la valoare, au interesul să o deschidă spre exterior și invers,
{Ei așteaptă asta de la monopolizarea lor [Monopolizare], au un interes
s-a închis spre exterior.

O relație socială închisă poate garanta puncte monopolizate către
membrii B, (a) în mod liber, (b) prin reglementare și prin limitarea cantității lor
Prin natura lor, (c) prin însușire durabilă și relativă sau totală -
interes inalienabil în beneficiul indivizilor sau grupurilor (închidere față de inte-
șanse adecvate (appropriierte), noi
le numim „drepturi” [Rechte]. Conform reglementărilor în vigoare, acestea
PPS poate aduce beneficii membrilor comunităților și societăților
piorna — de exemplu comunitatea familială; 2° către indivizi
olés, și în acest caz (a) pe bază pur personală, (b) sau într-un mod

1

În caz de deces, aceasta beneficiază una sau mai multe persoane care au fost

înghețată cu cel care se bucurase de ea până atunci printr-o relație socială sau o

divizarea liniei de descendență (rudenie) sau chiar către cutare sau cutare alt popor

| desemnat de către el (însușire prin moștenire); în final 3° el poate

Trebuie să se întâmple ca cel care se bucură de oportunități să poată renunța la ele mai mult sau mai puțin

în mod liber, în urma unui acord, în beneficiul (unui) anumitor persoane-

Mâinile, (b) ale oricărei alte persoane (însușire alienabilă).

{pe cineva care participă la o relație apropiată, îl numim asociat [Genosse]

D: în cazul reglementării participării, atâta timp cât aceasta este

F deține Chances, un partener legal [Rechtsgenosse]. Chances

| atribuit unor indivizi sau comunităților sau societăților pe bază ereditară-

jitariane, le numim proprietate [Eingentum} (a indivizilor, a comunităților

ridicat sau companiile în cauză) și, după caz,

mod alienabil, le numim proprietate liberă [freies Eigentum],

re =

RELAȚII SOCIALE DESCHISE ȘI ÎNCHISE 5 1.1.10

Definițiile „jaborii”, aparent inutile, ale acestor fapte sunt o

eșantion din ceea ce de obicei „gândim” cel mai puțin despre ceea ce este

Ușor „evident” (pentru că intuitiv familiar).

24] 1. Următoarele sunt de obicei închise:

i) în mod tradițional, comunitățile cărora le aparținem

baza relațiilor de familie;

$) într-un mod afectiv relații sentimentale personale (de exemplu

{relații erotice sau — adesea — relații de pioșenie);

ç) într-un mod (relativ) rațional în ceea ce privește valoarea comunităților stricte

snt religios;

(d) într-un mod rațional, în cele din urmă, grupări economice de caracter-

monopolistică sau plutocratică.

Să luăm câteva exemple la întâmplare:

(Deschiderea și închiderea unei „societăți” lingvistice curente depinde

conținutul său semnificativ (conversație, spre deosebire de comunicare)

(Intim sau de afaceri). — De obicei, relația de afaceri se desfășoară într-o

adesea deschise. — În multe comunalizări și

În aceste situații observăm o alternanță între extensie și închidere.

templu în corporații, în orașele democratice ale Antichității

din Evul Mediu, membrii aspirau în astfel de vremuri la creșterea

[numărul cel mai mare de membri, în vederea asigurării șanselor acestora prin intermediul puterii-

De când, iar alteori la o limitare a membrilor din cauza valorii,

monopol. Acest fenomen nu este rar, nici măcar în ordinele monahale -
que sau în secte religioase care au trecut de la propaganda religioasă
închidere datorată stimei pentru standardul moral de viață sau și pentru
motive materiale. Extinderea pieței pentru creșterea volumului
Afacerile merg mână în mână cu limitarea monopolistă a pieței. Propagarea
Lumea lingvistică este în zilele noastre consecința normală a intereselor
editori și scriitori și se opune celor din clasele sociale mai degrabă
frecvent închise în trecut, precum și limbilor secrete.
, 2. Gradul și mijloacele de reglementare și
exteriorul poate fi extrem de variabil, așa că transmisia
deschiderea către reglementare și închidere este
preliminarii pentru admitere, noviciat, dobândire până la 2
membru, scrutin cu al doilea tur, calitatea de membru prin funcție sau prin G
Khéritage) sau în virtutea participării la anumite servicii
la libera alegere a fiecăruia sau — în cazul unei închideri și al unei alocări
spre interior — în virtutea dobândirii unui drept,
cele mai diverse condiții de participare, # Reg
„tura” spre exterior sunt, prin urmare, concepte relative. Noi suntem
țiuni cât mai variate posibil între un club elegant, reprezentarea
împotriva unui bilet de intrare, re
accesul liber la un serviciu religios și condițiile
la misterele unei societăți secrete.
| 3: Închiderea interioară — între membri
reciprocele i — pot apărea și sub formele
De exemplu, o castă închisă lumii exterioare, o corporație
comunitatea pieței bursiere își poate permite membrilor
"concurență despre monopolul tuturor șanselor"

și închiderea către”

ediție a

t flotant: pre-teste

law cat.de

drept din naștere

Inés, stânga

iație

și în final gradații

„euforie” și „apropiere”

împotriva tranziției

reprezentație teatrală

uniunea unui partid politic care solicită voturi,

admiterea într-o sectă sau,

s ct în rapoartele lor

cele mai variate.

n sau chiar unul

a face liber

sau strict limitată,

Pipi de Ds

STE SET a ee ut rs -a

25€

[|

eu

|

fiecare membru are oportunități adecvate, determinate pe durata respectivă
pe cale vitală sau ereditară (în special în India), sau cu drept alienabil,
cum ar fi o clientelă sau o afacere comercială; sau o asociație
comunală [Mfarkgenosenschaft] închisă spre exterior își poate lăsa
membrilor libera dispunere de bunuri sau să le acorde doar o cotă
destinate uzului casnic; de asemenea, un grup de coloniști {Siedlurgsver-
[trupă] închisă spre exterior poate acorda și garanta membrilor săi libertatea.
cedarea terenurilor sau doar o subdiviziune permanentă [Hufenan-
partea fixă corespunzătoare, toate urmând toate tranzițiile și etapele intermediare
jurnale imaginabile... Închiderea spre interior, acordând solicitanților
dreptul la un feud, la profituri și la sarcini, precum și dreptul de posesie,
a luat din punct de vedere istoric cele mai variate forme; la fel și dreptul de a aplica
și să ocupe anumite locuri de muncă - în acest scop, dezvoltarea „comitetelor”
„afacere” (Betriebsräte) ar putea constitui (dar nu neapărat)
primul pas — poate progresa de la magazinul închis la dreptul titularului

(etapa preliminară constând în interzicerea concedierii cuiva)
(fără opinia reprezentantului sindical). Cât despre detalii, este vorba de
analiza pozitivă a cazurilor particulare. Cel mai înalt grad de abordare-
privațiunea permanentă constă în șansele garantate unui individ (sau
anumite grupuri specifice, de exemplu comunitatea domestică
căpușă, rudenie sau familii), astfel încât 1° în caz de deces, trans-
transferul către alte mâini specifice este reglementat și garantat prin prevederi,
2° titularul șanselor le poate transfera liber către anumite terțe părți -
minate care, prin urmare, devin parte a relației sociale; în
În cazul unei astfel de însușiri totale spre interior, relația este în același timp
timp (relativ) deschis către exterior (atâta timp cât dreptul „de a

devenirea de membru nu este legată de consimțământul celorlalți parteneri legali).
4. Motivele închiderii pot fi: a) menținerea calității și
șanse de onoare și (posibil-

(posibil), vorbind despre prestigiu și c

(lement) de profit care sunt legate de acesta; exemple: grupuri de asceți, de
călugări (în special călugării cerșetori din India), ai sectelor
(puritanii!), asociațiile soldaților, funcționarilor publici ai administrației-
trație și alții, [25] grupuri politice de cetățeni (de exemplu
în Antichitate) și breslele meșteșugarilor; b) raritatea (Knapprcerden]
oportunități în raport cu nevoia (de consum) („zonă de subzistență”):
deci un monopol al consumului (arhetipul fiind asociația comunală);

c) lipsa oportunităților de profit (în domeniul muncii): prin urmare imnonoe =
centru de muncă (arhetip: corporații și foste grupuri de
pescuit etc.). De cele mai multe ori, modelul a este combinat cu modelul b sau c.

RELAȚII DE REPREZENTARE 1.1.1

~ 11 dolari. Alocarea activităților. Rapoarte de reprezentare.

O relație socială poate exista pentru participanți, respectând ordinea”
ordine tradițională sau legal stabilită, următoarea consecință: (a) acțiunea-
Viața fiecărui membru care participă la relație este imputată [zugerechnet]
tuturor membrilor („parteneri solidari”) sau (b) activitatea anumitor membri-
membrii determinați („reprezentanții”) se atribuie celorlalți membri
(„reprezentatul”), astfel încât șansele, precum și consecințele lor
Consecințele, respectiv, le sunt în beneficiu sau le cad asupra lor. Puterea
reprezentant [Vertretungsgewalt] (mandat) poate, în conformitate cu regulamentul
în vigoare, 1° să fie adecvat în toate formele și gradele (mandat
propriu), sau 2° să fie alocat [zugewiesen] permanent sau temporar
conform anumitor criterii, sau 3° să fie transferat permanent
sau temporar prin acte specifice ale membrilor sau ale unor terțe părți (mandat. ||
(statutar). În ceea ce privește condițiile în care se poate lua în considerare un
relație socială (o comunitate sau o societate) ca o relație
de solidaritate sau o relație de reprezentare, nu putem spune nimic despre asta
general, cu excepția faptului că (a) lupta violentă sau (b) schimbul pașnic este
determinând în primul rând gradul de organizare a activității lor
relativ la obiectiv, pentru restul, multe alte circumstanțe

singular care poate fi determinat doar în timpul unor analize particulare -
au fost și sunt decisive. Evident, această consecință se produce
de obicei, cel mai rar, despre bunuri pur spirituale
care este urmărită prin mijloace pașnice. Fenomenul soli-
daritatea sau puterea reprezentativă este cu siguranță adesea paralelă, dar nu |
întotdeauna, până la gradul de închidere față de exterior. f

1. a) „Imputarea” poate însemna practic solidaritate pasivă
sau activ, adică pentru activitatea unuia dintre participanți trec toți
la fel de responsabil ca el însuși; în plus, toți membrii au
dreptul de a se bucura de aceleași oportunități ca și Jui asigurat prin acest mijloc.
Poate exista responsabilitate față de zei și spirite și, prin urmare,
_ aceasta poate fi orientată religios. Sau către bărbați și în
În acest caz, poate fi orientat în mod convențional pentru sau împotriva partenerilor.
de drept (răzbunare prin sânge exercitată împotriva membrilor clanului de către alții)
membri, represalii împotriva cetățenilor aceluiași oraș sau împotriva
compatrioți), sau legal (sancțiuni împotriva părinților, legea
membri ai aceleiași case, membri ai aceleiași comunități, uau
răspunderea personală a membrilor aceleiași case sau companii
relații comerciale între ele și în beneficiul acestor comunități)
Dar solidaritatea cu zeii a fost importantă și din punct de vedere istoric.
consecințe negative (în comunitățile evreiești primitive, în care
creștinismului primitiv sau puritanismului primitiv). — b) Poate fi, de asemenea,
pur și simplu înseamnă (cel puțin!) că, conform ordinii tradiționale a
legal stabilite, membrii unei relații închise pot considera ca fiind

Eu

|

| legal pentru propriul comportament o utilizare a șanselor, indiferent de
Fie natura lor (în special oportunitățile economice), al căror reprezentant
| a luat inițiativa. (De exemplu, „validitatea” puterii „comitetului” unui
„asociația” sau reprezentantul unui grup politic sau economic
| să elimine bunurile materiale care, conform reglementărilor, trebuie utilizate pentru
| „obiectivele grupării”.)

_ 2. Întâlnim fapte de „solidaritate” într-o formă tipică: a) în
Comunități tradiționale prin naștere sau prin existență comună
(tipuri: comunitate familială sau clan); b) în relații închise care
| își mențin monopolul oportunităților prin propria violență (tipuri:
grupuri politice, în principal cele din trecut, deși unele există
| încă și astăzi într-o măsură semnificativă în caz de război); c) în
companii cu scop lucrativ, a căror funcționare este asigurată personal
| de către membrii înșiși (tip: societate comercială deschisă); d) cazul

M, acolo unde este cazul, în comunități de lucru (tip: Parțial). — Ne întâlnim

fenomenul „reprezentării” într-o formă tipică în asociații

țiuni cu un scop specific și în grupuri bazate pe un statut, orice parte-

în special atunci când aceste asociații constituie și administrează o „avere”.

Vom reveni asupra acestui aspect mai târziu, în sociologia dreptului.

© 3. Vom spune că puterea reprezentativă este delegată conform anumitor criterii

| atunci când este acordat ținând cont de vârstă sau alte caracteristici

de acest fel.

4. Toate aceste fenomene nu pot fi explicate în detaliu într-o singură

| în general, dar numai în cursul unor analize sociologice particulare-

Printre fenomenele care aparțin celor discutate aici, cele mai

|

| cea mai veche și mai universală este cea a represaliilor, ambele sub formă de

Mă pot răzbuna doar prin recurgerea la gajamente.

= —

GRUPĂRI I.1.12

§ 12. Conceptul și tipurile de grupări.

[26] Vom spune despre o relație socială închisă sau limitată prin regulament-”
orientare spre exterior încât constituie o grupare [Verband] atunci când
Menținerea ordinii este garantată de comportamentul unor oameni hotărâți -
minat, special stabilit pentru a asigura executarea sa, sub aspectul
al unui lider [Leiter] sau, eventual, al unui departament administrativ
(Comitet de administrare] care, acolo unde este cazul, are în mod normal în același timp un
putere reprezentativă. Deținerea puterii manageriale sau participarea-
activitatea conducerii administrative — „puterile manageriale”

[Competențe regionale] —- pot fi (a) dobândite prin apropriere sau (b)

are
alocate permanent, temporar sau pentru cazuri speciale

persoane selectate conform reglementărilor în vigoare
grupare, sau conform unor criterii specifice sau în forme specifice -
subțire. Vom numi această „activitate de grup” [Verbandshandeln] Y
(a) activitatea legitimă a departamentului administrativ care are legătură cu execuția-
reducerea reglementărilor în temeiul puterii directoriale sau al puterii reprezentative

reprezentant și (b) activitatea membrilor grupului administrat de

prescripțiile conducerii.

pentru distincția conceptelor pe care le reprezintă
fie că este vorba de comunalizare sau de socializare. De fapt, caracteristica,
suficient este să existe o „direcție €”, cea a unui „cap de familie”, a unui
comitet de asociere, un director de companie, un prinț, un pre-
Funcționar de stat, conducător al Bisericii, a cărui activitate este reglementată în sensul
executarea regulamentului grupului. Acest formular specific
a activității, care nu este doar orientată conform reglementărilor, ci este
stabilit pentru a le impune prin constrângere, adaugă din punct de vedere sociologic
în contextul relației sociale închise, un personaj nou, practic

important. Nu toate comunalizările sau societățile închise constituie
nu o „grupare”: de exemplu o relație erotică sau o comunitate

părintești fără lider nu sunt.
2. Existența unui grup
a unui manager sau, eventual,

1. În primul rând, nu contează

depinde în întregime de „prezența >
a unei directive administrative. Care,
exprimat mai precis, înseamnă că depinde de existența unui
întâmplare, conform căreia are loc o activitate a unor persoane definibile care,
conform sensului său, urmărește să aplice: regulamentul grupului, care
înseamnă că suntem în prezența unor oameni „instituiți" pentru Aceasta,
și anume: să acționăm, dacă este necesar, în această direcție. Conceptual, nu contează,
în primul rând, pe ce se bazează această instituție: devotamentul unui ordin tradițional-
nal, afectiv, rațional ca valoare (datoria stăpânului feudal, a funcționarului public, a
angajatul) sau interese raționale în domeniul financiar (interesul de a avea un salariu etc.).
În terminologia noastră, grupul, considerat sociologic, nu
„nu constă" în nimic altceva decât în această șansă a desfășurării unei activități
orientându-se în modul pe care tocmai l-am indicat. Dacă această șansă de a
activitatea unei conduceri de către persoane (sau de către o persoană f

3 - singular definibil) lipsește, conform terminologiei noastre există doar unul
-„simplă relație socială" și nu o grupare. Totuși, atâta timp cât-
Atâta timp cât această șansă „subsistă", ea va exista din punct de vedere sociologic.
un grup, în ciuda schimbărilor din rândul oamenilor care îi ghidează

activitate conform ordinului în cauză. (Natura definiției noastre a fost specificată -

i 2 este destinat să includă direct acest caracter.)

3. a) În afara activității consiliului de administrație și a
ceea ce are loc sub autoritatea sa, există încă o activitate specifică
orientată conform regulamentului grupului, este activitatea tipică a
membri obișnuiți ai grupului, a căror semnificație constă în faptul că aduc
asigurarea aplicării reglementărilor (de exemplu, plata
impozite și alte servicii liturgice personale: calitatea de membru al juriului,
îndeplinirea serviciului militar etc.). b) Ordinul în vigoare poate, de asemenea,
conțin standarde conform cărora activitatea membrilor grupului-
Instalația trebuie să se orienteze în raport cu alte obiecte (de exemplu, în interiorul
a grupării statale, activitatea „economiei private”, care nu servește
impune validitatea regulamentelor grupului, ci este în slujba inte-
anumite drepturi orientându-se conform „legii civile”). Am putea numi
cazurile din titlul „o activitate care se referă la grup” [verbandss
[bezogenes Handeln] și cele din titlul „activitate reglementată de grup-”
ment » [rerbandseregeltes Handeln]. Conform conceptului de „activitate de grup,
Prin urmare, înțelegem doar gestiunea administrativă în sine
și orice alta care are legătură cu gruparea pe care o creează metodic.
De exemplu, o activitate de grup ar fi cea a tuturor participanților.
la un război pe care un stat îl „conduce”, „cererea” ca un comitet de asociere
votat, „contractul” încheiat de un manager, a cărui „validitate” va fi acordată
și se percepe tuturor membrilor grupului (conform § 11), pe lângă toți
evoluții în domeniul „e-jurisprudenței” și „administrației” (a se vedea
de asemenea, 14 dolari).

O grupare poate fi (a) autonomă sau heteronomă, (b) autocefală
heterocefală. Autonomia înseamnă, spre deosebire de heteronomie,
că ordinea grupului este stabilită de persoane care nu fac parte din acesta
nu extern, ci de către membrii grupului din cadrul acestui
calitate (nu contează cum se face acest lucru). Autocefalie [27]
înseamnă că liderul sau conducerea grupului este desemnată după cum urmează:
~ - reglementări specifice grupului și nu, ca în heterocefalie,
de către o autoritate externă acesteia (indiferent de modul în care este desemnată această desemnare

(de obicei, apare țiunea).

Numirea guvernatorului provinciilor canadiene (de către guvern-
Canadei centrale) este un exemplu de heterocefalie. O grupare
heterocefalul poate fi totuși autonom și un grup autocefal
fi heteronom. Același grup poate, de asemenea, sub ambele re-
porturi, constau parțial dintr-unul, parțial din celălalt. Statele federale
autocefale. din Germania erau, în ciuda acestei autocefale, grupuri
heteronom în jurisdicția Imperiului German, dar

Erau autonomi în chestiuni de religie și politică școlară, de exemplu.
În timpul anexării sale la Germania, Alsacia-Lorena a fost autonomă în
| Tu

limite înguste, dar și heterocefale (deoarece împăratul a numit
Statthalter), „Deși aceste fenomene se pot produce doar parțial-

O grupare la fel de complet heteronomă pe cât este de complet-.
heterocefal (de exemplu, un „regiment” într-o armată) va trebui să
în general, pot fi considerate ca parte a unui grup mai mare.
Pentru a ști dacă acesta este cazul, va fi necesar să se țină cont, în fiecare caz în parte,
gradul de independență al direcției activității sale, care în cele din urmă cade
din punct de vedere teologic, simplă comoditate.

CONCEPTE FUNDAMENTALE ALE SOCIOLOGIEI

§ 13. Regulamentul unui grup.

Pot fi stabilite reglementări statutare [gesatsten Ordnungen] (a)
prin acord liber sau (b) prin acord și docilitate [Oktroyerung und Fügsam-
Puterea directorială poate revendica puterea legitimă de a acorda
în cadrul unui grup de noi reglementări. Noi auzim
Prin constituție, șansa efectivă de docilitate (variabilă în funcție de
gradul, natura și presupozițiile) față de puterea de acordare
| puteri manageriale existente. Aceste presupuneri pot consta în:
respectând reglementările în vigoare, în principal prin consultare și
| Sunt de acord ca anumite grupuri sau fracțiuni ale membrilor grupului să fie
t ment și, în plus, în alte condiții foarte diverse.

Regulamentele unui grup pot fi acordate nu numai
Membrii săi, dar și nemembrii care se află în
situații specifice. O astfel de situație poate consta în special în
o relație cu un teritoriu [Gebietsheziehung] (cel în care trăiește cineva, din care |

| este inițial, acolo unde cineva își propune să întreprindă anumite acțiuni); aici este locul unde
| „validitatea teritorială” [Gebietsgeltung]. O vom numi „grupare”
| teritorial » [Gcbictsverband] un grup ale cărui regulamente acordă
Am fundamental o „validitate teritorială”; nu contează în acest caz.
| în ce măsură ordinul său pretinde și spre interior, spre
| propriii membri, această „validitate teritorială” (caz posibil, dar

care apare doar în limite înguste).

1. Se acordă, în sensul terminologiei noastre, orice reglementare care nu este
M „nu este stabilit printr-un acord liber și personal al tuturor participanților, de către 3”
| prin urmare, și o „decizie a majorității”, la care minoritatea
susține. De aceea, legitimitatea deciziei luate de majoritate (a se vedea
în plus, sociologia dominației și a dreptului) nu a fost adesea recunoscută
și a rămas problematică pentru perioade lungi de timp (chiar și pentru
Evul Mediu, prin Statele Generale și până în epoca contemporană
obzstschina rusească),
2. Chiar și acordurile formal „libere” sunt de fapt, după cum știm,
foarte frecvent acordat (ca în obztchina). În astfel de cazuri * |
doar modul în care lucrurile se întâmplă de fapt este decisiv pentru |
sociologie.
| ~ 3. Conceptul de „constituție” pe care îl folosim aici este cel care are
a folosit și Lassalle. Prin urmare, nu este identică cu constituția scrisă.
nici în general constituției în sens juridic. De fapt, chestiunea socio-
P-ul local este următorul: la ce oră, având în vedere ce obiecte, în ce
limite și — eventual — în baza căror presupoziții speciale (de exemplu
exemplu, aprobarea zeilor sau a preoților sau consimțământul

t

| alegători etc.) membrii grupului se supun liderului,

L și managementul administrativ, precum și activitatea de grupare" sunt acestea

ACOLO.

° REGULAMENT 1.1.13

ordinelor sale atunci când „ia aranjamente”, în special atunci când acordă
reglementări?

4. -Principalele tipuri de „validitate teritorială” acordată constau în
în standardele de drept penal și în multe alte „prevederi legale”
despre care prezența, nașterea, munca sau travaliul
pe teritoriul unei grupări constituie presupoziții pentru aplicarea
aplicarea reglementării în grupările politice (cf. conceptul de Gebiets-

kôrperschaft a lui Gierke și Preuß).

f |

| - x” F2 | ds si = 53.

14 dolari. Regulamente administrative și regulamente de reglementare.

Z Numim regulamentul regulament administrativ [V erwaltungsordnung]

care reglementează P „activitatea de grup” Regulamentul care reglementează orice altă activitatea socială și garantează agenților oportunitățile [28] care li se deschid prin acest mijloc o numim reglementare de reglementare [Regulicrungsordnung]. Atâta timp cât un grup este orientat exclusiv conform reglementărilor prima categorie, o numim „grupare administrativă” și atât de mult că este orientată conform celor ale celei de-a doua, o numim „grupare” regulator",

1. Este evident că majoritatea grupărilor sunt atât una, cât și cealaltă, L-am putea considera un grup de reglementare pur și simplu. construcția teoretică a „statului de drept” pur [Re chtsstaat] în sistem unui laissez-faire absolut (care, în realitate, presupune abandonarea reglementarea finanțelor către economia privată pură).

2. Despre conceptul de „activitate de grup”, vezi $ 12.3. În conformitate cu conceptul de „reglementări administrative” trebuie să înțelegem toate regulile care

se aplică comportamentului conducerii administrative, precum și:

conform unei expresii devenite comune, pentru membrii „spre
„gruparea”, Cu alte cuvinte, cele care sunt valabile în scopul cărora
Reglementările urmăresc să asigure continuarea printr-o activitate stabilită.
în mod specific al conducerii administrative și al membrilor acesteia, regulamentele:
prescrie metodic, într-o organizație absolut economică
comunist, toată activitatea s-ar încadra aproximativ [în această categorie], în timp ce
că în „statul de drept” absolut doar atribuțiile celui
judecători, autorități polițienești, jurați, soldați și, de asemenea, funcțiile
legislativ sau electoral. În general — deși nu întotdeauna în detaliu —
limita dintre reglementarea administrativă și reglementarea de reglementare coincide
cu distincția, comună în grupurile politice, între „dreapta”
„... drept public” și „drept privat” (pentru mai multe detalii, vezi sociologia dreptului,
infra IT, cap. vit).

SOCIETATE, ASOCIATIE, INSTITUTIE ILLIS

§ 15. Societate și grup organizate ca societate comercială,

asociație, instituție, adică

Prin afacere [Betrich] înțelegem o activitate continuă care are ca scop
[comerț continuu] și prin grupare organizată într-o companie
[Bctricbsverband] o societate cu un departament administrativ |
de natură continuă, acționând în acest scop.
Numim o asociație [Verein] un grup format prin acord.

ale căror reglementări statutare pretind validitate doar pentru acele |
care intră liber de bunăvoie.
Numim o instituție [Anstalt] un grup ale cărui reglementări,
statutare sunt acordate cu succes (relativ) într-o anumită zonă,
de acțiune delimitatibilă tuturor celor care acționează într-un mod definibil conform
criterii specifice. -

1. Conceptul de „afacere” include evident și execuția!
afaceri politice și ierarhice, chestiuni specifice asociațiilor, în
măsura în care caracteristica continuității unei activități în cele din urmă
potrivit. |

2. Atât „asociație”, cât și „instituție” sunt grupuri
cuprinzând reglementări stabilite rațional (metodic). Sau
mai precis, în sensul că un grup a stabilit reglementări

`rațional, constituie o asociație sau o instituție. Formează o
instituția, mai presus de toate, Statul, împreună cu grupurile sale eterogene:
cefal, precum și Biserica - atâta timp cât reglementările sale sunt stabilite rațional:
Regulamentul unei instituții pretinde a fi valabil pentru toată lumea!
persoană care îndeplinește anumite criterii (naștere, domiciliu, contribuție)
instituțiilor specifice), indiferent dacă persoana în cauză:
fie a intrat din proprie inițiativă - ca în cazul asociației - și
pe lângă faptul că a participat la stabilirea statutelor. Prin urmare, acestea sunt reguli
mente acordate în sensul foarte specific al termenului. Instituția poate c!
special pentru a fi o grupare teritorială.

3. Opoziția dintre asociație și instituție este relativă. Reglementările

a unei asociații poate afecta interesele unor terți, iar în acest caz |

Recunoașterea validității acestor regulamente poate fi acordată prin uzurpare
țiune sau în virtutea puterii proprii a asociației, precum și în verde
reglementări legal stabilite (de exemplu, legea care guvernează societățile comerciale

prin acțiuni).

4. Aproape că nu este necesar să insistăm asupra faptului că „asociația” și „în”:
„instituție” nu cuprinde fără a lăsa reziduuri totalitatea grupărilor
conceput. Mai mult, ele constituie doar opoziții „polare”

(astfel, în domeniul religios, antiteza dintre „sectă” și „Biserică”).

CONCEPTE FUNDAMENTALE ALE SOCIOLOGIEI

§ 16. Putere, dominație,

Puterea [Macht] înseamnă orice șansă de a triumfa în cadrul unui
relația socială își are propria voință, chiar și împotriva rezistenței, indiferent de
Pe ce se bazează acest noroc.

Dominarea [Herrschaft] înseamnă norocul de a găsi oameni hotărâți -
oameni nenorociți gata să se supună unui ordin [Befehl] cu un conținut determinat; noi
să numim disciplină [Disziplin] șansa de a întâlni într-o multitudine
determinabilă a indivizilor o obediență promptă, automată și schematică

bifă, în virtutea unei dispoziții dobândite.

1. Conceptul de „putere” este amorf din punct de vedere sociologic. Toate
calitățile imaginabile ale unui om și toate constelațiile posibile pot
Îl pun pe individ în necesitatea [29] de a-și face voința să triumfe în
o situație dată. De aceea, conceptul sociologic de „dominare”
necesită clarificări suplimentare: poate însemna doar noroc pentru o comandă
a întâmpina docilitate.
2. Conceptul de „disciplină” implică o „dispoziție dobândită” a

Unul dintre

{ascultarea unei mase fără critică și fără rezistență.}, {

|

$
`

Faptul dominației este legat doar de prezența actuală a unui
un individ care le comandă cu succes altora, dar nu este absolut deloc un prost
legată de existența unei direcții administrative sau de cea a unui grup.
Pe de altă parte, desigur - cel puțin în cazuri normale - unuia dintre cei doi.

În măsura în care membrii unui grup sunt, ca atare, supuși
la relațiile de dominație conform reglementărilor în vigoare, noi
| va vorbi despre un grup de dominație [/{errschaftsverband].
| e 1. Tatăl familiei își exercită dominația fără îndrumare administrativă.
Un șef beduin, care percepe tribut de la caravane, oameni și
bunurile care trec prin fața cetății sale, își exercită dominația asupra tuturor acestor
oameni schimbători și hotărâți care nu formează un grup
între ele, astfel încât, de îndată ce și atâta timp cât se află în
într-o situație dată, ele servesc drept obiect de constrângere, datorită
concurența subordonaților care, acolo unde este cazul, servesc drept îndrumare administrativă
administrativ. Teoretic este posibil să se conceapă o dominație a acestui
gen exercitat de un singur individ, fără ajutorul vreunei direcții ndmi
administrativ.
„2, Datorită direcției sale administrative, un grup este întotdeauna,
| în orice măsură, o grupare de dominație. Cu toate acestea, conceptul
este relativă. Gruparea normală de dominație este, ca atare, o grupare-
administrativ, modul și caracterul cercului de oameni care
administrarea acesteia și natura obiectelor care urmează a fi administrate, precum și domeniul de aplicare al acesteia
validitatea dominației sale sunt determinate de natura particulară a grupului -
Primii doi factori se bazează, într-o măsură considerabilă,
asupra naturii fundamentelor legitimității dominației (asupra acestei chestiuni
vezi mai departe cap. 111).

= S-

|

|

§ 17. Grupare politică, grupare hierocratică.

Vom spune despre un grup de dominație că este un grup
politică [politician Verband] când și atâta timp cât există și este valabilă
reglementările sale sunt garantate în mod continuu pe un teritoriu
determinabil geografic prin aplicarea și amenințarea constrângerii
partea fizică a managementului administrativ. Înțelegem prin Stat
o „întreprindere politică cu caracter instituțional” [politischer Anstalts-
funcționare] atunci când și atâta timp cât managementul său administrativ pretinde cu
succesul în aplicarea reglementărilor, moralul constrângerii,
fizic legitim. — Vom spune că este o activitate socială și foarte particulară”
o activitate de grup, este „orientată politic” [politisch
[orientat] când este atât de lung cât are ca scop influențarea direcției
a unei grupări politice, în special însușirea, exproprierea,
redistribuirea sau alocarea puterilor manageriale.

Vom spune despre un grup de dominație că este un grup”
hierocratic _[hierokratischer Verband] când și atâta timp cât folosește pentru
să garanteze reglementările sale împotriva constrângerii psihologice prin dispensă sau refuz
bunuri spirituale ale mântuirii (constrângere hierocratică). Înțelegem prin
Biserica, o întreprindere hierocratică cu caracter instituțional atunci când și atât de mult
că managementul său administrativ revendică monopolul constrângerii acolo

hierocratic legitim.

1. Violența [Gavaltsamkeit] nu este, desigur, singurul mijloc
administrativ, nici măcar mijloacele normale ale unei grupări politice.
De fapt, liderii au folosit în schimb toate celelalte mijloace
posibil, în general, să își finalizeze cu succes afacerile. Cu toate acestea,
amenințarea aceasta, posibil, aplicarea violenței este cu siguranță
mijloace specifice și oriunde se află, în cazul eșecului altor mijloace,

„Raport ultbua. Nu doar grupurile politice au
au folosit sau folosesc violența ca mijloc legitim, dar și clanuri
[Sippe], comunități familiale, corporații și în Evul Mediu,
în funcție de împrejurări, toți cei care aveau dreptul să poarte arme.
Ceea ce caracterizează gruparea politică, în afară de posibilitatea de a utiliza
violență (cel puțin și) pentru a-și garanta reglementările, este faptul că aceasta
revendică dominația direcției sale administrative și a regulamentelor sale
pe un teritoriu și că îl garantează prin violență. Oriunde un grup
utilizarea violenței îndeplinește această caracteristică, o vom numi în
această măsură o grupare politică - fie că este vorba de o comunitate
comunități sau grupuri rurale sau chiar anumite comunități sau grupuri domestice
mente precum corporațiile și sindicatele („consiliile”).

2. Nu este posibil să se definească o grupare politică — nici măcar
„Statul” — indicând doar sfârșitul activității sale de grupare.
De fapt, problema nu are sfârșit, de la preocuparea pentru aprovizionare până la protejarea...
țiune a artelor, pe care gruparea politică nu a urmărit-o ocazional;

e.g.

CONCEPTE FUNDAMENTALE ALE SOCIOLOGIEI

chiar dacă nu există sfârșit, deoarece garanția securității se conectează până la
funcția judiciară, pe care nu au urmărit-o toate grupurile politice.
De aceea nu putem defini caracterul „politic” al întâlnirii.
numai prin mijloace — ridicate, dacă este necesar, la înălțimea unui Sa în sine —
care nu este specific doar lui, dar care este cu siguranță specific lui
și indispensabilă din punctul de vedere al esenței sale, și anume a vioisace-ului. Aceasta nu înseamnă
Nu se potrivește exact cu limba curentă; dar este: inutilizabil
fără detalii. Vorbim despre „politica valutară” a Keicribank, a ja
„politica financiară” a conducerii unei asociații, a 2 „sco-
„zona” unei municipalități și prin aceasta înțelegem dezvoltarea metodologică
de interese practice determinate, facem în esență într-un fel
„Caracteristica unei distincții între aspectul sau domeniul de aplicare și cel politic” al unei
întrebare, funcționarul public „politic”, ziarul „politic”, revoluția
„politică”, asociația „politică”, partidul sau consecința „politică”
„politic” și alte aspecte sau moduri de a fi, economice, culturale,
relisicux, etc., ale Persoanelor, lucrurilor și fenomenelor în cauză; și
în primul caz ne referim la tot ceea ce se referă la interiorul grupului
„politic” (conform terminologiei noastre); prin urmare, în cadrul statului,
relații de dominație, adică la ceea ce poate provoca, împiedica sau
să promoveze menținerea, mișcarea sau întreruperea acestor relații,

spre deosebire de oameni, lucruri și fenomene care nu au nicio legătură cu
Prin urmare, această utilizare a limbajului cotidian caută și elementul
comun în mijloace, și anume în „dominare” în sensul că puterile
autoritățile statului o exercită și unde capătul în care Ja este scos din circuit [Ausschaltung]
dominația servește. De asemenea, putem afirma! că definiția pe care o luăm
„aici ca bază” conține pur și simplu o precizie a limbajului curent, în.
atâta timp cât subliniază riguros elementul în mod specific
fique, și anume violența (reală sau posibilă), Este adevărat, limbajul cotidian
numește „grupare politică” nu doar pe cei care practică violența
care sunt considerate legitime, dar și partide sau cluburi, de exemplu, care au
scopul influențării (în mod expres și într-o manieră non-violentă) a activității
de grupare politică. Spunând că este „orientată politic”, noi
Dorim să distingem acest aspect al activității sociale de activitatea „politică”.

Propriu-zis (adică activitatea de grupare a grupurilor)
- politici în sensul indicat la § 12.3). +
E 3. Conceptul de stat ar trebui definit în conformitate cu tipul său modern

, deoarece prin dezvoltarea sa completă este absolut modernă — dar
de asemenea, ignorând conținutul variabilelor terminate pe care le experimentăm

Tocmai în zilele noastre. Ceea ce este caracteristic formal statului
| contemporană, este o reglementare administrativă și juridică, modificabilă
\ prin legi, conform cărora activitatea grupului este orientată
| din direcția administrativă (reglementată și prin legi) și care
Pretind validitatea nu doar pentru membrii grupului —
care sunt în esență încorporați acolo prin naștere - dar și, într-un sens larg

=

5 ee

nr mm

] măsor, pentru toată activitatea care are loc în limitele teritoriului pe care îl
Eu domin (deci în conformitate cu instituția teritorială). Se caracterizează -
în plus, prin faptul că nu există așa ceva ca violența „legitimă” în zilele noastre
numai în măsura în care ordinul statului o permite sau o prevede (așa cum este cazul)
„de exemplu, lasă tatălui de familie „dreptul de a pedepsi”, o vestigie a unei

| lege antică Este potrivit să se folosească violența până la punctul de a distruge viața copiilor

58

1.1.17

GRUPĂRI POLITICE ȘI HIEROCRATICE

și violența rezervată dominației

(și sclavi). Acest aspect al monopolului
santinela stării sale actuale care

statul este, de asemenea, o caracteristică €
caracterul său de „instituție rațională” sau „afacere” continuă.
4. Nu este vorba despre saturația bunurilor spirituale la care ne permite să sperăm — bunuri
de aici de jos sau din viața de apoi, bunuri exterioare sau intime —- care constituie
caracteristică definitorie a conceptului de grupare hierocratică, dar
faptul că distribuirea acestor bunuri poate constitui baza unei
dominație spirituală asupra oamenilor. Pe de altă parte, elementul caracteristic
„pentru conceptul de Biserică”, este, în limbaj comun (și convenabil), a sa
aspectul (relativ) rațional de afaceri și instituțional, așa cum este
este exprimată în regulamente și directive administrative, precum și în rezoluții
indicație a dominației monopolistice. Urmând aspirația normală a
instituția ecleziastică, se pretează la o dominație hierocratică asupra unei
teritoriu și o organizație teritorială (parohială), deși răspunsul
La întrebarea: prin ce mijloace este conferită autoritatea acestei afirmații?
unui monopol? variază în funcție de cazurile particulare. Din punct de vedere istoric, însă,
Monopolul efectiv al dominației asupra unui teritoriu nu a fost niciodată pentru
Biserica la fel de esențială ca pentru o grupare politică, iar în zilele noastre
nu mai există deloc. Caracterul „instituțional” al Bisericii și orice parti-
în special faptul că „cineva se naște membru al unei Biserici” îl distinge de
„sectă”, a cărei caracteristică constă în faptul că este o „asociație-
„și că primește doar persoane care sunt calificate personal

legat religios (alte detalii sunt la latitudinea
religios, infra I, cap. v).

]

CAPITOLUL II

Categorii sociologice
fundamentele economiei ~

OBSERVAȚIE PRELIMINARĂ. Nu intenționăm
să dezvoltăm aici o „teorie economică”, ci să definim anumiți termeni, inclusiv
Ulterior, vom folosi frecvent acest lucru și vom clarifica anumite relații.
sisteme biologice extrem de simple aparținând domeniului „economic”.
determinarea sensului se va face conform unor criterii strict utilitare.
așadar, am renunțat la a oferi o definiție terminologică a conceptului
reducere a „valorii”. — Contrar terminologiei lui X. Bücher, noi
am luat în considerare, în secțiunile relevante (referitoare la diviziunea muncii),
și abateri de sens care păreau potrivite scopului nostru. — Căci
moment, vom lăsa deoparte orice luare în considerare a „dinamicii”,

THE -

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

§ 1. Conceptul de activitate economică.

Spunem că o acțiune are o „orientare economică” atunci când
„Își propune în intenția sa să satisfacă o dorință de utilitate” [Nutsloist-
Prin „activitate economică” înțelegem exercitarea pașnică a
prevedere legislativă cu orientare esențial economică, întrucât
„activitatea economică rațională” ar fi o activitate economică rațională-
cu un scop precis, prin urmare planificat. Prin „economie” înțelegem o activitate
economic autocefal, prin „exploatare economică”, o eco-activitate

activitate economică continuă și ordonată sub forma unei afaceri.
`

1. Am subliniat deja mai sus (cap. 1, § 1, B, 2, p. 20) că acțiunea
Activitatea economică nu este în sine o activitate socială.

2. Definiția economiei ar trebui să fie cât mai generală posibil, aceasta
trebuie să sublinieze că toate procesele și obiectele „economice”

sunt marcate ca atare prin semnificația pe care le-o dă activitatea umană —
ca scop, mijloc, obstacol, succes incidental. Dar nu vom fi atenți la exprimarea-
acest gând, așa cum se face uneori, afirmând că activitatea economică-
mic este un fenomen „psihic” deoarece producția de bunuri, prețul
sau chiar „aprecierea subiectivă” a bunurilor - atâta timp cât este
proceselor reclusive - nu se limitează la domeniul „psihic”. Dar aceasta
termen echivoc exprimă un gând corect: toți au un sens intenționat [gemeint]
Sinn] particular: el este singurul care creează unitatea proceselor avute în vedere și a
o face ușor de înțeles. — Definiția economiei va trebui făcută în acest fel!
astfel încât să cuprindă și întreprinderea modernă generatoare de profit, pe care nu o include
nu ia „nevoile consumatorilor” ca punct de plecare și Jocul
„satisfacție”, ci mai degrabă faptul - care se aplică și activității
pur lucrativ = că „utilitățile” sunt obiectul unei dorințe, precum și acest lucru
un alt fapt - aplicându-se și activității economice primitive care viza
satisfacerea unei nevoi — aceea că cineva încearcă să satisfacă această dorință tocmai prin
inițiative [Fürsorge] (chiar dacă acestea sunt rudimentare sau pur și simplu
consacrat prin utilizare).

3. Spre deosebire de „activitate economică”, vom numi „activitate”

orientare economică » orice activitate care (a) este orientată în principiu către
alte scopuri, dar care ia în considerare în dezvoltarea sa „faptele economice
„miques” [rcirtschaftlicher Sachverhalt] (necesitatea recunoscută subiectiv
inițiative economice) sau care (b) are o orientare esențială economică
„microfon, dar folosește mijloace violente pentru a-și atinge scopurile. Altfel”
a spus, orice activitate a cărei orientare nu este în esență și pașnică
economic, dar în determinarea factorilor care intră în joc
economic. Prin urmare, vom numi „activitate economică” [3 2] orice activitate
subiectiv și esențial economic (subiectivitate în acest sens

că accentul se pune pe convingerea subiectivă a necesității inițiativei €
(nu pe caracterul obiectiv al acestei necesități). R. Liefmann are perfectă
motiv pentru a insista asupra caracterului „subiectiv” al conceptului, adică asupra
face ca sensul intenționat al activității să fie o activitate economică, dar greșește
„în opinia mea, să presupunem contrariul în toate celelalte cazuri.”

62

EE

are

(E

ACTIVITATE ECONOMICĂ 1.2.1

4. Orice fel de activitate, chiar și violentă (de exemplu, beligerantă), poate avea”
o orientare economică (jafuri, războaie economice). Unii, în special,
Franz Oppenheimer s-a opus, pe bună dreptate, mijloacelor „economice”
„politic” înseamnă. Este într-adevăr util să se facă distincția între politic
și „economicul”. Folosirea forței este complet contrară spiritului
a economiei — în sensul obișnuit al termenului. Prin urmare, nu vom include
în definiția noastră a economiei, însușirea directă, curentă și violentă

de bunuri sau obținerea prin constrângere selectivă directă a unui anumit comportament - al celuilalt în urma unei lupte. Inutil să mai spun că schimbul de replici nu este nu este singurul proces economic, deși este unul dintre cele mai importante. 1 merge fără a mai spune că pregătirile pentru orientarea pur economică întreprinse aici norme pașnice în vederea asigurării deținerii mijloacelor și a succesul unei expediții de război (armament, economie de război) introducere, ca orice altă activitate de acest fel, din categoria |' „economică".

Orice politică rațională folosește mijloace de orientare economică, fiecare politică poate servi obiectivelor economice. La fel și a noastră Are economia modernă nevoie de asta în condițiile vieții contemporane? chiar dacă, în teorie, acest lucru nu se aplică tuturor formelor de economie — Garantez un drept de dispoziție din partea jurisdicției statului, cu alte cuvinte: prin amenințarea unei posibile constrângeri pentru a menține sau executa garanția drepturilor de dispoziție „legitime" din punct de vedere formal. O activitate economic protejat de astfel de prevederi coercitive nu este în sine o activitate violentă.

Că este fals să se susțină că economia (indiferent cum este definită) pe care îl oferim) nu este altceva decât un „mijloc" - prin opoziție, prin „de exemplu, către Stat" etc.: — rezultă deja din faptul că este imposibil să definesc Statul altfel decât în termenii mijloacelor (de constrângere) cu care îl utilizează dispune în zilele noastre sub forma unui monopol. Economia - pentru puțin că acest termen are vreun sens - nu poate fi considerat din perspectiva strict practică, decât o alegere perspicace între mai multe obiective, alegere orientat în funcție de lipsa mijloacelor disponibile sau de faptul că se poate obține pentru atingerea acestor obiective diferite.

s. Termenul „activitate economică rațională" sau chiar „ECONO-activitate"

„Mic” pur și simplu nu ar trebui folosit pentru a desemna nicio activitate, rațională prin mijloacele pe care le implementează. Vom fi atenți, mai presus de toate, să nu confundam „economie” și „tehnică”. „Tehnica” unei activități se află în cunoștințele noastre minte suma mijloacelor necesare pentru exercitarea sa, spre deosebire de nu sen sau scopul activității care, în ultimă instanță, determină (în mod concret) (vorbind) orientarea, tehnica „rațională” fiind pentru noi implementarea € muncă de mijloace orientate intenționat și metodic în funcție: de experiențe, de reflecții etc. — împingând raționalitatea la cel mai înalt nivel grad — de considerații științifice. Semnificația concretă a te „Tehnică” este, prin urmare, destul de vag: simt punctul culminant al unei acțiuni concrete, plasată într-un text de activitate globală, poate fi de natură „tehnică”, adică poate servi ca mijloc în raport cu acest context mai larg, dar în acest context cazul în care realizarea tehnică este (văzută în termenii acțiunii concrete) | sensul acestui lucru și mijloacele implementate pentru a-l realiza sunt „tehnică”, o tehnică astfel înțeleasă există în orice activitate și în poate vorbi despre o tehnică de rugăciune, despre o tehnică de ascetism, despre

tehnică de reflecție și cercetare, a unei mnemonice, a unei tec?

tehnică pedagogică, a unei tehnici de dominație politică și hierocratică tici, o tehnică administrativă, o tehnică erotică, o tehnică- a războiului, a unei tehnici muzicale (a unui virtuoz, de exemplu), a

| tehnica unui sculptor sau a unui pictor, a unei tehnici juridice etc.
toate fiind susceptibile la un grad extrem de variabil de raționalitate. În
| punând întrebarea despre tehnică, ne exprimăm întotdeauna îndoieli cu privire la mijloace
| Mai raționale. Alături de altele, unul dintre criteriile raționalității unui
| tehnica este, de asemenea, faimosul principiu al „efortului minim", adică al
Performanța optimă a MU în raport cu mijloacele care trebuie implementate (și nu prin
| „raportează la cea mai mică medie posibilă în termeni absoluți"). Un principiu
| aparent identic se aplică și economiei (ca oricărei activități
| rațional), dar într-un sens diferit. Atâta timp cât tehnica
E / rămâne în sensul nostru pur „tehnic", îi pasă doar de mijloace
| adecvat și relativ economisitor de energie pentru a obține rezultatul
| precisă care i-a fost comunicată direct și incontestabil, cu condiția ca el
să fie la fel de perfectă, de sigură și de durabilă (ca cea obținută pe altă cale).
Spunem relativ, adică în măsura în care se poate compara
direct eforturile implicate în această sau acea metodă. Totuși,
că rămâne pur tehnic, ignoră toate celelalte considerații
rații. Plasate, de exemplu, în fața întrebării de a ști dacă o piesă mecanică

| trebuie să fie făcută din fier sau platină, ea își va lua decizia — dacă cineva ar fi avut
| [33] de fapt, cantități suficiente din acest ultim metal pentru a obține succesul
| beton așteptat — bazat pe o singură considerație: cum ar putea
Pentru a-și atinge cel mai bine obiectivul economisind cât mai mult efort, comparând
| bile (de exemplu, de muncă) într-unul și celălalt proces? Dar dacă este valabil
| ia în considerare, în motivațiile sale, raritatea platinei în comparație cu fierul - aceasta
| pe care fiecare „tehnician" este obișnuit să le facă în zilele noastre deja în stadiul de
laborator chimic — nu mai are (în sensul în care îl înțelegem noi) un

„exclusiv tehnică”, dar neapărat orientare economică.

| Privite din perspectiva „activității economice”, toate problemele °.,
„tehnicile” sunt prezentate în funcție de „costurile” lor: o chestiune importantă-

încă esențiale pentru economie, dar care, plasate în context

J economic apare întotdeauna sub următoarea formă: cum funcționează

| satisfacerea altor nevoi (actuale, de calitate diferită sau viitoare, de calitate diferită)

| egal) dacă folosim aceste mijloace pentru această nevoie? (O teorie analoagă este

prezentat de von Gotti, Grundr:B der Sozialükonomik, secțiunea 11, 2; detaliat
și excelente sunt explicațiile lui R. Liefmann, Grundsätze der Volks-

Economie și Management Volumul 1, p. 334 sq. [ediția a 2-a, 1920, p. 327 sq.}.) Reducerea,
| în cele din urmă”, a tuturor „mijloacelor”, la „cantitatea de muncă” furnizată

‚St o eroare |

Deoarece întrebarea de a ști ce „costă”, prin comparație, implementarea
utilizarea mai multor mijloace pentru atingerea unui singur obiectiv tehnic
depinde în cele din urmă de posibilitatea de a utiliza aceleași mijloace
(în special ceramica prelucrată) pentru diferite scopuri. Depozităm
„fără problemele «tehnice» (în sensul pe care îl dăm acestui termen)”
întrebarea despre ce fel de măsuri ar trebui luate pentru dezescaladare
sarcini de un anumit fel sau pentru a extrage produse din mentă dintr-o

o anumită profunzime și care dintre aceste măsuri ar trebui luate în considerare
ca fiind cea mai potrivită, adică promițând rezultatul scontat
cu o cheltuială relativ minimă de muncă emoțională (pentru a asigura

b

b ACTIVITATE ECONOMICĂ 1.2.1

`

succes). Am da problemei un conținut economic întrebându-ne:
dant si — în domeniul economiei tranzacționale [Verkchrstcirtschaft]
— o astfel de investiție financiară ar fi profitabilă prin vânzarea produselor
care ar urma sau dacă - în economia planificată - se poate angaja forța de muncă-
forță de muncă și mijloace esențiale de producție fără a dăuna L
alte interese de aprovizionare considerate mai importante; în cadrul acestora
două cazuri, problema este de a compara meritele respectiv ale mai multor
obiective. Orientarea economiei se bazează în esență pe
scopul utilizării, orientarea tehnicii în funcție de mijloacele care urmează a fi utilizate,
implementat (scopul fiind dat). Faptul că inițiativa tehnică a fost întotdeauna
un obiectiv practic și predeterminat ca punct de plecare nu influențează
rațională tehnică considerată dintr-un unghi conceptual (și nu, evident,
considerând faptul ca atare). Astfel, există, conform definiției noastre, o
| tehnică rațională care servește obiective care nu corespund niciunei dorințe.
Cineva ar putea, de exemplu, pur și simplu din gustul pentru „tehnică”, să producă

aerul atmosferic prin implementarea tuturor mijloacelor de producție

j modern fără a putea nega activitatea sa, caracterul rațională

1 tehnică: la nivel economic, industria sa ar fi în mod normal irațională = >

$ nelle, deoarece nu este nevoie să se facă aprovizionarea necesară-,

IE se află în acest produs (cf. von Gottl-Ottlilienfeld, Grundriß der Sozialükonomik,

II, 2). Că așa-numita evoluție tehnologică modernă este în esență orientată

față de șansele de profit este unul dintre adevărurile fundamentale ale istoriei

| a tehnicii. Dar această orientare. economică, pentru fundamentală și

Oricât de importantă ar fi, D nu este exclusiv responsabilă pentru evoluție

tehnică care se bazează și pe Eul și pe cercetarea ideologilor naivi,

pe interese supraterestre și fanteziste, pe motive artistice și

alte fapte extraeconomice. Nu este mai puțin adevărat că centrul

Seriozitatea dezvoltării tehnice este astăzi așa cum a fost întotdeauna

implicațiile sale economice; fără un calcul rațional, baza economiei-

mie, cu alte cuvinte fără un set de circumstanțe concrete relevante pentru

În istoria economiei, tehnologia rațională nu ar fi văzut niciodată lumina zilei.

Punctul nostru de plecare sociologic ne-a împiedicat să includem în mod explicit

în conceptul nostru inițial ce caracterizează opoziția sa față de tehnologie.

4 Din „continuitate” derivă sociologia la nivel pragmatic

examinarea meritelor respective ale diferitelor obiective și a relației acestora cu

„costurile” (atâta timp cât acestea nu se rezumă pur și simplu la renunțarea la

unui obiectiv în favoarea altora, considerate mai urgente). O teorie

...economic, conform CONTE, ar face bine să ia în considerare acest caracter de la bun început.

6. Conceptul sociologic de „activitate economică” ar fi incomplet.

4 fără a menționa dreptul de dispoziție, fie și numai pentru că economia

lucrativ, cel puțin, se realizează exclusiv prin acorduri de schimb,

prin urmare, prin achiziționarea planificată a drepturilor de cedare (așa se face,

relația cu „dreapta” funcționează). Orice altă organizație economică

ar echivala, de asemenea, cu o distribuire eficientă a dreptului de dispoziție,

dar acest lucru s-ar face conform altor principii decât cele ale economiei private
| [34] care vă garantează din punct de vedere legal economii individuale autonome și
» autocefal. Fie liderii (socialismul), fie membrii (anar-
| chism, trebuie să poată conta pe dreptul de a dispune de forța de muncă
și capacitatea de muncă disponibilă: aceste dovezi pot fi mascate
prin terminologie ambiguă, dar nu se poate nega. Că acest lucru

prevederea este — contractual sau legal — garantată sau că aceasta
nu este garantat în mod explicit, ci doar pentru a fi (relativ) corect
asigurată de obicei sau de jocul intereselor, este lipsită de cea mai mică importanță
conceptual, deși garanțiile constrângerii legale
poate fi considerată absolut esențială pentru economie
modern: necesitatea conceptuală absolută a acestei categorii pentru studiul
Activitatea socială dintr-o perspectivă economică nu înseamnă cu siguranță că
ordinea juridică a drepturilor de dispoziție este o necesitate conceptuală,
chiar dacă — empiric vorbind — le considerăm absolute
esenţial,

7. De asemenea, intenționăm să includem în conceptul de „drept de dispoziție”
posibilitatea — reală sau garantată în vreun fel — de a avea
a propriei sale puteri de muncă (care nu este o certitudine — printre sclavi).

8. O teorie sociologică a economiei nu poate lipsi de includerea
încă de la primii pași noțiunea de „bunuri” în categoriile sale (ceea ce se va face
în § 2), deoarece are ca obiect o „activitate” care primește similitudinea sa specifică
rezultatului (care poate fi izolat doar în teorie) al reflexiilor agenților
economică. O teorie economică, pe de altă parte, ale cărei descoperiri teoretice
riscurile formează însăși baza sociologiei economice - deși aceasta din urmă
fi condusă să-și creeze propriile structuri intelectuale - poate că
să se descurce fără el.

UTILITARE 3 1.2.2

§ 2. Conceptul de utilitate.

Prin „utilități” înțelegem șansele, considerate
ca atare de către persoana (persoanele) angajată(e) într-o activitate economică
[„agenți economici” == Wirtschaftende], de utilizări actuale sau
viitoare, șanse reale sau presupuse), concrete și izolate care fac
subiectul inițiativelor economice adecvate [Fürsorge] și a căror importanță,
evaluate ca mijloace care ajută la atingerea unor obiective specifice, ghiduri
activitatea agentului (agenților) economic(i).

„Utilitățile” pot fi rezultatul unor factori non-umani (materiali)

` sau lucrări umane. Vom numi „bunuri” factorii economici

pe care uzul comun îl desemnează în cazuri specifice prin „utilități materiale”

potențial”, indiferent de natura lor, în timp ce ne rezervăm-

Ne referim la termenul „randament” ca la „utilități” ale activității umane. Dar

relațiile sociale, considerate o sursă prezentă sau viitoare de

dreptul potențial de a dispune de utilități, fac, de asemenea, obiectul unor inițiative

economic. Șansele ca uzul, jocul intereselor, ordinea garantată —

prin contract sau prin lege — deschise unei economii sunt, conform termenului nostru-

tehnologie, „oportunități economice”.

Cf. von Pühm-Bawerk, Rechte und Verhältnisse vom Standpunkt der volks-

Wirtschaftlichen Gäterlehre (Innsbruck, 1881).

1. Bunurile materiale și performanța nu epuizează în niciun fel lista continuităților

agenții care ar putea interesa omul implicat în procesul economic

și care pot face obiectul inițiativelor sale. Relațiile sale cu clienții și

acceptarea măsurilor economice de către cei care s-ar putea opune acestora

precum și nenumărate alte atitudini etologice ar putea lua

o mare importanță economică și să stabilească, acolo unde este cazul, inițierea

acorduri contractuale. Nu este mai puțin adevărat că în ele

Prin plasarea uneia dintre aceste două categorii în propria categorie, am obține concepte care nu sunt foarte

precis. Prin urmare, conceptualizarea noastră se bazează exclusiv pe con-

rații de utilități.

2. Am păcătui și prin lipsă de precizie (așa cum a făcut și

așa cum subliniază pe bună dreptate von Böhm-Bawerk) dacă am califica indiferent:

„bunuri conceptuale” reprezintă toate unitățile concrete ale vieții și ale utilizării cotidiene, în iden-

echivalând astfel conceptul de bine cu cel de utilitate materială, strict vorbind,
„Bun” în sensul de „utilitate” nu înseamnă un cal sau o „bară de
fier”, dar utilizările lor așteptate sau presupuse sunt considerate dezirabile
variabile, cum ar fi forța de tracțiune sau forța portantă etc. În
această terminologie șansele acționând ca obiecte ale tranzacțiilor (în cazul în care
cumpărare sau vânzare) cum ar fi „client”, „ipotecă”, „proprietate”,
se încadrează și mai puțin în categoria bunurilor. Pentru simplitate, vom
să nu mai numim „oportunități economice” (sau pe scurt „oportunitati”),
atunci când acest cuvânt nu se pretează la ambiguitate) serviciile rezultate din acestea
șanse [35] — oferite sau garantate de ordin (tradiționale sau statale)

La

EP ee rm > -~ nu

(taire) — drept de a dispune de utilități materiale sau personale în

domeniul economic.

3. Dacă rezervăm termenul „performanță” [Leistung] pentru activitatea activă
(excluzând actele de „toleranță”, „permisiune”, „omisiune”)
ne supunem considerațiilor utilitariste. Rezultă că termenii
„Bunuri” și „servicii” nu permit o clasificare exhaustivă
a tuturor „utilităților” considerate valoroase din punct de vedere economic.

Pentru conceptul de „muncă”, vezi 15 dolari.

ORIENTAREA ECONOMICĂ A ACTIVITĂȚII 1.2.3

§ 3. Orientarea economică a activității.

Orientarea economică poate fi tradițională sau rațională
scop. Chiar și o activitate extrem de raționalizată este, în general, marcată de
un atașament relativ față de tradiții. Regulile stabilite de lideri
a economiei (cf. § 15), indiferent de natura conducerii,
sunt întotdeauna determinate de orientarea lor rațională. Evoluția
activitatea economică rațională, din căutarea instinctivă a hranei -
cultura sau supraviețuirea tehnicilor și rapoartelor tradiționale

evenimentele sociale consacrate de obicei, au fost întotdeauna dependente de evenimente și
de acte non-economice, care nu au loc în fiecare zi; dar are și-
influențate de nevoile presante rezultate din contracție,

absolută sau relativă (dar inexorabil progresivă), a spațiului disponibil
a asigura aprovizionarea, f

t. Este evident că știința respinge în principiu ideea unei economii de stat
acea inițială. Prin convenție simplă, am putea considera ca atare situația-
operațiune economică la un anumit nivel tehnic caracterizată prin implementarea
(din câte știm noi) cu unelte minime și să-l folosim ca
baza cercetării și analizei noastre. Dar nimic nu ne autorizează să ne bazăm pe
sentimentul de unelte avansate printre neupladele primitive care trăiesc astăzi
concluzia că toate grupurile umane din trecut aveau un nivel tehnic

am comparabile (în maniera Veddas [?] sau a anumitor triburi din
din Brazilia) practicau aceeași economie. Deoarece, din punct de vedere economic, exista
au o acumulare mare de muncă în grupuri mari (vezi $16)
© precum și o dispersie mare în grupuri mici, unul sau
1 cealaltă depinde, pe lângă factorii economici naturali, de circumstanțe
Extraeconomic (de exemplu, militar).
2. Războiul și invaziile nu sunt în sine fenomene economice.
(deși în Antichitate orientarea lor era în general economică),
dar ele au dus întotdeauna, până în timpurile noastre moderne, la schimbări?
1 cationi radicali ai economiei. Reacția grupurilor umane la contracție-
Reducere absolută graduală a zonei de aprovizionare (micșorare indusă)
| din cauza schimbărilor climatice, a colmatării sau a defrișărilor progresive)
a fost foarte variabilă în funcție de interesele în joc și de incidența intereselor neeconomice-
i ._ micés, reacția tipică fiind reducerea acoperirii nevoilor
dacă și reducerea cantitativă absolută a activității economice; când contracția-
desfacerea a afectat zona de aprovizionare relativă (condiționată de o
Nivelul dat de satisfacere a nevoilor și distribuția oportunităților

de activitate lucrativă - vezi $ 11), reacția grupurilor umane a fost
de asemenea variabilă, dar consta (în general) mai des
decât în primul caz, într-o creștere a raționalizării economice.
Totuși, este imposibil să se facă generalități pe această temă. De asemenea,
explozia demografică din China care se manifestă (dacă putem con- #4
| încrederea în „statisticile" locale) de la începutul secolului al XVIII-lea a avut-o
efectele opuse celor ale creșterii populației în Europa (de exemplu

|
|
ARE
|
|
f.
|

motive pentru care putem face unele ipoteze), îngustitudinea
din zona de aprovizionare a Deșertului Arab nu a dus la
modificarea structurilor economice și politice în doar câteva
stadii izolate, dintre care cele mai pronunțate se datorează incidenței extra-
economice (religioase).

3. Tradiționalismul, mult timp foarte marcat în viața poporului
relațiile de muncă de la începutul erei moderne nu au împiedicat un raport-
naționalizarea tot mai mare a economiilor generatoare de profit de către conducătorii capitaliști,
dar nici nu a împiedicat raționalizarea fiscal-socialistă a
finanțele publice din Egipt (totuși, este vorba de eliminarea cel puțin
relativ la această atitudine tradiționalistă din Occident care a făcut posibilă

progrese suplimentare către stabilirea unui sistem specific
modern și rațional în sensul capitalist),

|

MĂSURI TIPICE ALE ACTIVITĂȚII ECONOMICE RAȚIONALE 1.2.4

§ 4. Măsuri tipice ale activității economice raționale.

Măsurile tipice ale unei economii raționale includ:

1. Distribuirea metodică a utilităților la eliminarea cărora
agentul economic [Wäirtschaftende] crede că poate conta în prezent
sau în viitor (economii) dintr-un motiv sau altul.

[36] 2. Distribuția metodică a utilităților disponibile în funcție de
posibilitățile lor de utilizare în ordinea importanței atribuite,
la acestea: este utilitatea marginală.

Astfel de situații („statice” în sensul cel mai strict) au apărut în
timp de pace la o scară de orice importanță; astăzi își asumă

sub forma unui regulament privind rentabilitatea terenului cultivat®.

3. Aprovizionare metodică [Beschaffung] — producție și
transport — de utilități pentru care toate mijloacele de achiziție sunt situate la
dispoziția agentului economic. Pentru a fi rațională, o măsură determină
Acest tip de mină este luat atunci când estimarea urgenței unei dorințe
depășește efortul așteptat în raport cu rezultatul dorit, adică
precizați 1) dificultățile lucrării care urmează a fi implementată, 2) celelalte posibilități
de utilizare a bunurilor necesare, prin urmare: posibilitățile de utilizare a altor
produse finite (vorbim despre producție în sensul mai larg al termenului, care
include servicii de transport).

4. Dobândirea metodică a unor drepturi asigurate, partajate sau nu, de dispunere-
deservesc utilități care:

(a) se regăsesc pe ei înșiși,

(b) sau ale căror mijloace de achiziție se află în mâinile altora

beneficiari,

(c) sau care ar putea cădea în mâinile unui concurent care ar putea
punerea în pericol aprovizionării curate, prin asociere cu
titularul actual al drepturilor sau concurenții care le pot revendica

a confisca.

Asocierea cu titularul actual al drepturilor se poate face prin:

(1) crearea unui grup care reglementează direcția aprovizionării -
(producție și transport) sau utilizarea utilităților disponibile,

(2) schimbul.

Ad 1): Scopul regulamentului privind gruparea poate fi:
(a) raționalizarea aprovizionării, a ocupării forței de muncă, a consumului-
informații având în vedere limitarea concurenței la nivelul aprovizionării -

elemente (grup de reglementare);

a. Scrisă în timpul Primului Război Mondial (Ed.).

al

(b) crearea unei administrații unice care să preia responsabilitatea administrării-
administrarea planificată a utilităților disponibile anterior mai multor
(grupare administrativă).

7 Ad 2): Schimbul este un compromis de interese între schimbători prin
| care dintre bunuri sau oportunități sunt abandonate de ambele părți ca
de reciprocitate. Orientarea și încheierea unei piețe de schimb pot

A fi:

a) tradiționale sau convenționale, prin urmare (în special în al doilea

ipoteză) nu este rațională din punct de vedere economic sau

b) rațional. Orice schimb rațional din punct de vedere economic constituie
rezultatul, sub forma unui compromis, al unei lupte deschise de interese
sau latent care o precedase. Lupta co-schimbătorilor al căror rezultat-
Compromisul este întotdeauna îndreptat, pe de o parte, ca o luptă pentru

prețuri, împotriva potențialului cumpărător (mijloace tipice: negociere),

M sau, pe de altă parte, dacă există concurență, împotriva terților achizitori existenți | sau potențial (prezent sau viitor) cu care este stabilit sau ar putea fi stabilit concurență incertă pentru aprovizionare (mijloace tipice: vânzare sau

cumpărare la prețuri mai mici sau mai mari).

1. Utilitățile (bunuri, forță de muncă sau alți factori de utilitate) se găsesc disponibilă efectiv unui agent economic dacă acesta din urmă poate în mod regulat (sau cel puțin cu o certitudine relativă) să se bazeze pe angajarea lor gratuită fără că terții o pot împiedica: nu contează dacă această șansă este întemeiată pe prevederi legale, pe un contract, pe obiceiuri sau pe situație.
Este greșit să se afirme că garanția legală [37] a prevederii este condiție preliminară exclusivă planului conceptual (și nici măcar planului real) al activității economice, deși empiric este pentru atât cât este vorba de obținerea de provizii materiale.

2. Este posibil ca bunurile să nu poată fi consumate din cauza distanța care le separă de locul de consum. Transportul de mărfuri (către evident distinct de comerțul cu bunuri, ceea ce înseamnă schimbarea dreptul de dispoziție) poate fi considerat în acest context ca parte,
-de „producție”.

3. În principiu, nu are nicio importanță dacă situația juridică este

dic, convenții, jocul intereselor, obiceiuri sau concepte stabilite

atitudini morale dezvoltate în mod conștient care, de obicei, împiedică agentul economic

să acapare prin forță dreptul de dispunere al altora. Puțini

4. Concurența în domeniul aprovizionării poate apărea în condiții-

țiuni foarte variabile, mai ales dacă este vorba de o aprovizionare cu aproximativ

rugăciune: vânătoare, pescuit, exploatare forestieră, pășunat, defrișare. Măsura

Ordinul care i se opune este întotdeauna raționalizarea proviziilor,

în general legate de însușirea oportunităților de aprovizionare garantate

unui număr strict limitat de indivizi sau (cel mai adesea) de gospodării

[Hausverband]. Toate cooperativele de finajare și acest pescuit, toate reglementările-

declarații privind drepturile de defrișare, pășunat, tăiere de lemne pe

proprietatea comună și câmpurile sătești, împărțirea pășunilor montane, au acest J

are

caracter. Toate varietățile de „proprietate” ereditară asupra terenurilor utilizabile

au fost transmise în acest fel.

s. Schimbul se poate aplica oricărui lucru care poate fi „transferat”
și puse la dispoziția altei persoane și pentru care aceasta din urmă este dispusă să ofere
compensație: Nu doar pentru „bunuri” și „utilități”, ci și pentru
tot felul de oportunități economice, de exemplu unei clientele fără
cea mai mică garanție reală, bazată exclusiv pe obișnuință și pe jocul
interese. Mai mult, acestea pot face obiectul unui schimb de oportunități
garantate prin orice comandă. Prin urmare, acestea nu sunt doar
utilități reale care pot servi drept obiecte de schimb. Ca măsură provizorie,”
vom desemna în terminologia noastră prin „schimb”, în cel mai
definită în sens larg, orice ofertă, bazată pe un contract de bunăvoie, de utilități
răspuns eficient, continuu, prezent sau viitor la o ofertă de servicii:
operațiuni similare, oricare ar fi acestea. Prin urmare, această categorie include:
transfer sau prevedere pentru plata utilităților materiale sau financiare
în schimbul restituirii viitoare a unor bunuri similare sau al transferului
„folosirea” unui obiect în schimbul unei „chirii” sau al unui „contract de închiriere”. Că în zilele noastre,
sociologic vorbind, acest ultim proces înseamnă pentru lucrător,
În sensul a 15 dolari, integrarea într-un grup de dominație nu ne privește.
deocamdată nu e mai mult decât diferența dintre „a împrumuta” și „a cumpăra”,
etc.

6. Schimbul poate fi condiționat de tradiție și, prin urmare, poate avea loc
conform regulilor convenționale sau poate fi determinată prin
considerații raționale. Printre schimburile convenționale, să citățm:
schimbul de daruri între prieteni, eroi, șefi de trib, prinți (cf. schimbul
armură între Diomedes și Glaucus), operațiuni controlate și deja adesea
foarte raționalizat (cf. scrisorile T'ell-cl-Amarna). Schimbul rațional-
Acest lucru este posibil numai dacă ambele părți speră să găsească un avantaj în el sau
dacă unul dintre parteneri acționează sub constrângere, având în vedere situația sa economică
sau starea sa de nevoie. Schimbul poate avea ca obiect aprovizionarea -

achiziții în natură sau lucrative, aceasta poate viza furnizarea-
dezvoltarea personală a unuia dintre parteneri sau cucerirea unor avantaje asupra unui
piață dată (vezi y 41). În prima ipoteză, aceasta se supune unei
în mare parte bazate pe evaluări personale și nu poate fi descris ca
rațional: surplusurile interne sunt evaluate în funcție de utilitate
marginale pentru economia individuală și schimbate ieftin, în timp ce
Dorințele întâmplătoare de moment pot face ca aceasta să pară foarte mare
valoarea marginală a unui obiect râvnit. Limitele valorii determinate
prin utilitatea marginală a obiectelor de schimb sunt, prin urmare, supuse unor influențe puternice
fluctuații. Concurența rațională de schimb se dezvoltă doar
pentru bunuri cu preț curent (pentru definiție, vezi $8) și, la prețuri mai mari
motiv, pentru bunuri utilizate sau schimbate pentru profit (definiția $11).

7. Intervențiile preconizate la punctul 1 a) ale unui grup de reglementare nu
nu sunt nicidecum singurele posibile, ci cele care, motivate de amenințarea
cele mai directe privind aprovizionarea, se încadrează în cadrul nostru. Noi
Vom discuta mai târziu despre reglementarea fluxului de mărfuri.

Ld

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

§ 5. Tipuri de grupări economice.

Un grup de orientare economică poate fi, conform rapoartelor sale

cu economia:

(a) un grup care participă la procesul economic [wirtschaftender] Verband) dacă activitatea sa statutară esențial extraeconomică este totuși, comportă factori economici;

[38] (b) o grupare economică dacă activitatea sa statutară are ca obiect o activitate autocefală în esență economică;

(c) un grup de reglementare economică dacă (și în măsura în care) activitatea economică autocefală a membrilor grupului este inspirată de, într-o manieră efectiv heteronomă, a reglementărilor aferente;

(d) un grup de ordine dacă reglementările sale standardizează doar la nivel formal, activitatea economică autocefală și autonomă a sa membrilor, garantând astfel oportunitățile pe care le-au putut dobândi.

Limitele efective ale reglementărilor materiale ale economiei sunt situate unde urmărirea unei anumite atitudini economice rămâne compatibilă cu interesele vitale de aprovizionare ale economiilor regularizate.

1. Grupurile care participă la procesul economic sunt „Statul”

Į (nesocialist și necomunist) și toate celelalte grupuri (Biserici,

asociații) cu o activitate financiară autonomă, dar și toate

asociațiile educaționale ks și toate cooperativele ale căror obiective
Primele nu sunt economice.

2. În sensul acestei terminologii, termenul nu ar trebui să se limiteze la
„grupare economică” la grupuri denumite în mod obișnuit astfel,
cum ar fi societățile comerciale (societăți pe acțiuni sau societăți pe acțiuni), cooperativele
consumator, Artela, cooperative, carteluri, dar vinde-l tuturor
„întreprinderi” economice care grupează mai multe persoane, ale asociației
de la doi meșteri care conduc un atelier la o ipotetică „asociere”
comunist mondial”.

3. Grupurile de reglementare ale economiei sunt, de exemplu, maro-
asociații municipale, corporații, bresle, sindicate muncitorești
angajatori, carteluri și asociații care practică o politică economică
microfoane cu scopul de a exercita o acțiune „de reglementare” asupra economiei: în
Prin urmare, această categorie include și satele și orașele din Orientul Mijlociu.

| Epoca în care statele moderne care fac tocmai o astfel de „politică,

4. Un grup exclusiv de reglementare ar fi, de exemplu, un stat
de drept care nu afectează, la nivel material, autonomia economică a
diferite companii și industrii și care intervine doar în cazul unui litigiu pentru
reglementează schimburile rezultate din angajamentele asumate în mod liber.

s. Grupările de reglementare și grupările de ordine nu presupun
în principiu, autonomia (mai mult sau mai puțin extinsă) a agenților economici,

„Cu alte cuvinte: libertatea de dispoziție a diferiților agenți economici”

74

TIPURI DE GRUPĂRI ECONOMICE 1.2.5

limitată doar în principiu (de reglementările utilizate pentru a ghida activitatea
economice) și, în consecință, însușirea (cel puțin relativă) a oportunităților
economice de care agenții economici au la dispoziție în mod autonom.
Am conceput cel mai pur tip de grupare a comenzilor, atunci când activitatea
viața umană se desfășoară acolo într-un mod intrinsec autonom, fiind în același timp orientată
atât conform prevederilor formale, cât și conform factorilor materiali
utilitatea este pe deplin însușită, astfel încât aceștia să poată dispune liber de ele.
ment, în special prin schimb, un sistem care corespunde pro-
proprietate modernă. Orice altă nevoie de delimitare a aproprierii și
autonomia conține o anumită reglementare economică, deoarece leagă
activitatea umană în orientarea sa. ke r

6. Limita dintre reglementarea economică și gruparea simplă
ordinea este vagă. Deoarece orice fel de „ordine” formală poate (și trebuie) să influențeze
de asemenea, uneori profund, asupra activității materiale. Multe prevederi
reguli juridice moderne care se prezintă sub forma unor simple „reguli de ordine”
sunt de fapt formulate în așa fel încât exercită o astfel de influență
„(în special în sociologia juridică). Pe de altă parte, nu se poate concepe
că, în teorie, o limitare exclusivă a prevederilor ordinului. Multe

„dispoziții legale coercitive” — este imposibil să te lipsi de ele —
conține, într-o formă sau alta, bariere impuse activității
viabilitate economică materială. Cu atât mai mult cu prevederile legale
privind „puterile” (în special în legile referitoare la societăți
anonime) impun limite semnificative autonomiei economice.

7. Efectul limitat al reglementării economice materiale se poate manifesta
(a) prin limitarea voluntară a anumitor ramuri de activitate (în cazul impozitelor)
privind vânzările, limitarea exploatării agricole la propriile nevoi), sau
(b) prin eludarea deliberată a reglementărilor (trafic clandestin).

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

6. Mijloace de schimb, instrumente de plată, monedă.

,

Vom numi un obiect material de schimb mijloc de schimb atunci când
Persoana care îl acceptă intenționează mai întâi să pună mâna pe un obiect
schimbul durabil, adică permițându-l în viitorul previzibil
a-l schimba cu un alt articol la un preț de valoare comparabilă, articol
nedeterminat (mijloc universal de schimb) sau un astfel de obiect specific
(mișcare specifică de schimb). Vom numi valoare materială șansele
„acceptare la un curs de schimb care poate fi evaluat în raport cu alte bunuri”
valoarea formală (determinabilă în mod specific) a unui mijloc de schimb
fiind utilizarea sa reală.

Un instrument de plată va fi un obiect tipic a cărui valoare de descărcare
angajamentelor rezultate dintr-un contract sau o obligație este convențională-
legal sau garantat legal (valoarea formală a instrumentului de pace-
ment care poate fi în același timp valoarea formală a „mijlocului de schimb”).

Spunem despre un mijloc de schimb sau un instrument de plată că acesta
este „chartal” [divizibil] când — produsul fabricat — este investit |
prin forma sa de valoare convențională, legală, fixă contractual
„sau acordate în cadrul unui domeniu personal sau regional și atunci când acestea
este divizată, adică denominată la o anumită valoare nominală, la multiplul
„sau o fracțiune a acesteia, astfel încât să poată servi drept unitate contabilă”
| pur mecanic.

Vom numi „bani” un instrument de plată chartală care face

birou de mijloace de schimb.

Un grup va fi numit „grup de mijloace de schimb”, „de instrumente”
„acorduri de plată” sau „grupare monetară”, în legătură cu astfel de mijloace
de schimb, plată sau valute dacă acestea (și în măsura în care
| acestea) sunt investite — într-o mare măsură — cu o valoare convențională

sau juridic formal prin efectul reglementărilor stabilite în domeniul său de aplicare
de influență: în acest caz vom vorbi despre monedă internă, despre mijloace
de schimb intern și de plată. Mijloace de schimb utilizate cu
persoanele din afara grupului sunt mijloace de schimb
exterioare.

Mijloace de schimb sau instrumente de plată neautorizate

sunt „mijloace în natură”. Acestea sunt împărțite în mai multe categorii:

(a) tehnici: 1° în funcție de bunul în natură pe care îl reprezintă (în special -
bijuterii, articole de îmbrăcăminte, obiecte de zi cu zi, unelte); 2° conform
indiferent dacă sunt sau nu utilizate pentru operațiuni de cântărire (echipamente de cântărire);

(b) economice, în funcție de utilizarea lor: 1° destinate în principal pentru
schimbul este pentru prestigiu (prestigiul posesorului); 2° intenționat în primul rând
la comerțul intern sau extern.

Mijloacele de schimb și plată, precum și banii, se consideră a fi
$ simbolic » în măsura în care nu au (sau nu mai au) nicio valoare proprie

MIJLOACE DE SCHIMB, INSTRUMENTE DE PLATĂ 1.2.6

în afară de utilizarea lor ca mijloace de schimb și plată;
se spune că sunt „materiale” în măsura în care aprecierea materială a lor
utilitatea, deoarece bunurile cotidiene influențează sau pot influența valoarea lor.

Banii pot fi fie monetari (monede), fie fiat
(documente).

Banii de hârtie se referă întotdeauna, în prezentarea lor, la fracția-
dezvoltarea monetară sau derivă, în ceea ce privește valoarea sa nominală, dintr-o fracțiune-
politica monetară istorică.

Vom numi bani monetari:

1) „alibre” sau „current” dacă institutul emitent poate transforma materialul Ÿ
mai întâi monetar la inițiativa proprietarului său în orice
cantitate de „bani” cartali, cu alte cuvinte, dacă emisiunea este determinată
de nevoile persoanelor care practică schimbul;

2) „blocată” sau „administrativă”, dacă transformarea în monedă cartală
este realizată de conducerea administrativă a unui grup, în principal
în funcție de nevoile sale de lichide;

3) „controlată”, dacă transformarea este în principiu blocată, dar dacă
termenii și cantitatea [monetară] sunt reglementate eficient de,
standarde. |

[40] Rezervăm termenul de instrumente de circulație pentru documentele
acționând ca bani de hârtie, dacă acceptarea lor ca bani „pro-
„vizoriu” depinde de șansa de a le converti în bani „definitivi”:
monede metalice sau mijloace de schimb metalice adecvate pentru
cântărit și pare a fi garantat în circumstanțe normale. Termenul certificat indică faptul că
Acest schimb este garantat de reguli care asigură o acoperire totală de către
monedă metalică sau metal.

Vom numi scalele mijloacelor de schimb și de plată tarife -
clasificări ale diferitelor mijloace de schimb și plată în natură impuse
de către grup pe bază de reciprocitate, prin mijloace convenționale sau legale.

Vom numi monedă curentă valutele investite de către a gere À

a unui grup monetar cu putere eliberatoare nelimitată ca mijloc

plată, material monetar, materia primă din care se fac banii

făcut, preț.ern numerar divizarea și numele pe care

Evaluarea diferitelor tipuri de monede administrative se bazează pe

sau valori „în natură” ale diferitelor materiale; termenul de raport convertit) L

„bilitate” înseamnă același lucru pentru mai multe tipuri de monedă curentă.

Vom numi instrumente de plată intragrup [intervalutarische]

[Instrumente de plată] instrumente de plată utilizate pentru echilibrarea soldurilor

de cont între diferite grupuri monetare - în cazul în care nu intervine

fără termen limită de plată.

Orice ordin de grupare monetară nou creat trebuie inevitabil-

să ia în considerare faptul că anumite instrumente de plată au fost

folosite pentru achitarea datoriilor. Sau noua ordine se mulțumește să le folosească

legalizează ca instrumente de plată sau — în cazul creării de

d

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

noi instrumente de plată - transformă anumite unități de bunuri

în natură sau anumite unități de cântărire sau chartale în unități noi

(acesta este principiul așa-numitei „definiții istorice” a banilor ca instituție-

| instrument de plată; lăsăm deoparte problema de a ști în ce

Pi măsoară reacția sa asupra raportului de schimb dintre valută ca
mijloc de schimb și bunuri).

Să menționăm, de asemenea, că nu intenționăm să dezvoltăm aici o teorie
| al monedei", ci să ofere cititorului definiții cât mai simple
| | posibili termeni pe care îi vom folosi des mai târziu. Ceea ce noi
În primul rând, există câteva consecințe sociologice de bază
„despre utilizarea banilor. (Teoria cea mai acceptabilă a banilor este

în opinia mea, „Teoria stării" a lui Mises. G.F. Knapp - cea mai

p mai remarcabil în raport cu acest subiect — rezolvă problema formală într-un fel
| magistrala: dar este incompletă în ceea ce privește teoria materială a banilor.
| Vezi mai jos. Am lăsat deoparte aici analizele sale asupra unor cazuri specifice, pre-

| neclar din punct de vedere terminologic.)
| x. Din punct de vedere istoric, mijloacele de schimb și instrumentele de
„Plățile coincid adesea, dar nu întotdeauna, mai ales la cel mai înalt nivel"

| primitiv. Mijloacele de plată pentru zestre, tributuri, daruri obligatorii,
Amenzile, despăgubirile etc. sunt uneori clar stabilite la nivel
i - convențional și legal, dar fără a lua în considerare mijloacele de schimb care

E: sunt actuale în alte părți. Afirmația lui Mises (Teoria banilor și

p Umlaufsmittel, München, 1912 [ediția a 2-a, 1924]): Statul râvnește la instru-

instrumentele de plată numai în calitatea lor de mijloace de schimb nu se aplică

|! decât economiei grupurilor economice financiare. Nu este vorba

Nu este valabil în cazul în care deținerea anumitor instrumente de plată a fost în

prima licență considerată o marcă de prestigiu (vezi și H. Schurtz,

Grundiß einer Entstehungsgeschichte des Geldes, 1898). Aceasta este introducerea

legislației monetare de către stat, ceea ce face ca termenul „instrument de pace-

„Eră" este un concept juridic, în timp ce „mijloc de schimb" este un concept juridic.

terminologie economică.

2. Granița dintre o „marfă" pe care o cumpărăm doar în

luând în considerare șansele sale de vânzare și un simplu „mijloc de schimb"

| are o aparență vagă. De fapt, o serie de obiecte presupun excluderea

În mod expresiv funcția de „mijloc de schimb" chiar și în cele mai

mai primitive, astfel încât rolul lor este dincolo de orice îndoială. Astfel,

„contractele futures pe grâu k" sunt destinate, conform sensului intenționat, să găsească un cumpărător definit,

| prin urmare, nu este nici un „instrument de plată", nici un „mijloc de schimb"

| LL a fost o monedă și mai puțin utilizabilă.

3. Varietatea mijloacelor de schimb este explicată, atâta timp cât aceasta nu există încă

moneda „chartală", prin tot felul de obiceiuri, interese și convenții

| pe care swingerii îl folosesc ca punct de plecare pentru înțelegerile lor.

motive care au conferit anumitor obiecte calitatea [41] de obiecte de schimb

sunt multiple, dar nu este intenția noastră să le analizăm

aici: acestea sunt, de asemenea, o funcție a diferitelor tipuri de schimburi. „Orice mijloace

schimbul nu era neapărat valabil pentru toate schimburile (chiar și

x în cercul de persoane care l-au folosit); astfel, moneda-

cochilia nu era un mijloc specific de schimb pentru femeile din Connecticut
vite. |

78

MIJLOACE DE SCHIMB, INSTRUMENTE DE PLATĂ 1.2.6

4. Anumite instrumente de plată care nu erau, totuși, „mijloace”
„schimbul” obișnuit a jucat un rol decisiv în dezvoltarea cu succes -
referitor la locul special ocupat de bani. Însuși „faptul” că aceștia
existau datorii (GF Knapp) — datorii pentru tribut, pentru zestre, pentru cumpărare

... unei femei, pentru un dar convențional către regi sau datorii ale regilor
față de semenii lor, datorii ale lui Wergeld și ale altora - și că era necesar să se elibereze de ele
în schimbul anumitor bunuri specifice (prin obicei sau prevederi)
legal) ajunge să ofere aceste bunuri (adesea produse fabricate)
o poziție separată.

g. În sensul acestei terminologii, „monede de o cincime de șekel”
prevăzută cu ștampila casei (comerciale) menționată în documente-
Monedele babiloniene erau și „bani”, atât de mult încât
servesc drept mijloc de schimb. Dar lingourile și barele metalice nu
Elementele fracționare care au fost cântărite nu ar trebui considerate ca fiind
„monedă”: acestea erau mijloace de schimb sau „plată ponderată”,
deși „ponderabilitatea” a jucat un rol determinant în istoria
formarea „unităților de cont” [Rechenhaftigkeit]. Etapele de tranziție

conservatoarele (acceptarea monedelor în funcție de greutatea lor etc.) sunt evitate.
demonstrabil numeroase.

6. „Chartal” este un epitet inventat de Knapp în Staatliche Theorie

1 din Geldes. Potrivit lui, toate tipurile de monedă ștampilată și fracționată,

metalice și nemetalice, a căror valoare a fost derivată dintr-o dispoziție legală

sau o convenție, se încadrează în această categorie. Este dificil de înțeles
de ce doar o măsură statală ar trebui să justifice utilizarea termenului

ii „chartal”, de ce pretindem că excludem monedele a căror valoare a
a fost stabilită prin convenție sau constrângere. În mod similar, nu poate fi
problema rezervării acestui termen pentru monedele produse de guvernul
Statul sau sub controlul unei puteri politice — care adesea lipsea
în China și a existat doar într-o anumită măsură în Evul Mediu — căci
puțin că fabricarea sa respectă „standardele” (aceasta este și opinia lui Knapp).
Valabilitatea unui instrument de plată și utilizarea sa formală ca mijloc
schimbul de opinii în sfera de influență a unui grup politic,
pot fi impuse prin dispoziții legale. Vezi mai departe.

7. Mijloacele de schimb și plata „în natură” sunt uneori una dintre ele,
uneori celălalt; uneori servesc mai degrabă ca mijloace de schimb și plată
în interiorul sau în afara unui grup. Examinarea cazurilor specifice
nu face parte din acest capitol; vom lăsa deoparte și pentru
problema momentului Że a valorii materiale a banilor.

8. Nici aici nu este locul să elaborăm o teorie a materialelor.

a relației bani-preț (dacă are loc într-o sociologie

(a economiei). Să observăm pur și simplu că banii au într-adevăr

a fost implementat (în variantele sale cele mai importante) de la ceea ce noi

Acestea sunt consecințele sociologice ale unei realități pure

formal, dacă o luăm în considerare dintr-o perspectivă economică. Să subliniem faptul că banii

| nu putea fi decât un simplu „mandat”, o unitate simplă de

„| cont”, deoarece este mai presus de toate ceea ce este: bani. Evaluarea

valoarea sa se bazează întotdeauna (într-un mod complicat) și pe raritatea sa

(sau, în cazul „inflației”, pe abundența acesteia): timpul prezent ne spune

oferă dovezi la fel de mult ca trecutul.

Un „mandat” socialist bazat, de exemplu, pe o anumită cantitate

ij | 79

EE Eat

gesturi

=- -

s

numele adevărat anam

=

în. apm

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

de „muncă” (recunoscută ca fiind „utilă”) și acordând dreptul la bunuri specifice
mincile ar putea fi obiectul acumulării sau al schimbului, dar ar fi
guvernate de regulile aplicabile schimburilor „în natură” (eventual
indirect).

9. Relația dintre utilizarea monetară și cea nemonetară a unui
materia primă tehnică și consecințele incalculabile pe care le implică
pentru economie apar foarte clar în istoria banilor
Chineză: moneda de cupru utilizată în această țară oferă un exemplu
deosebit de tipic, având în vedere costurile ridicate de extracție și
randament foarte variabil al materialului standard.

CONSECINȚELE UTILIZĂRII MONEDEI: CREDIT 1.2.7

§ 7. Consecințe tipice ale utilizării banilor.

CITEȘTE Ed. =

Primele consecințe tipice ale utilizării banilor sunt

următoarele:

1. Așa-numitul schimb „indirect”, considerat ca un mijloc de satisfacere a

nevoile consumatorilor. Oferă posibilitatea separării

(a) local, (b) temporal, (c) personal, (d) cantitativ (posibilitatea)

esențial) între bunurile destinate schimbului și cele pe care le-am dori

obține în schimb. Vedem astfel un câmp vast de,

posibilități de schimb și, în același timp,

2. Posibilitatea calibrării exacte sub formă de monedă

servicii care au făcut obiectul unei suspendări de plată și, mai precis,

contraprestația pentru un schimb (suma datoriilor);

[42] 3. „Conservarea valorii”, adică tezaurizarea~

moneda în sine sau creanțele monetare recuperabile în orice moment,

moment asigurând dreptul viitor de a avea oportunități de schimb;

4. Transformarea treptată a oportunităților economice în oportunități

permițându-vă să dețineți o anumită sumă de bani;

5. Individualizarea calitativă și — indirect, prin conse-

consecință — extinderea acoperirii nevoilor celor care au W

fie numerar, fie datorii, fie șanse de a obține numerar

raire, cu alte cuvinte posibilitatea de a oferi bani în schimbul

| orice bunuri sau servicii; | /

|: 6. Orientarea, tipică astăzi, constând în obținerea de utilități

Mulțumesc profiturilor marginale ale sumelor de bani pe care liderii le-au cheltuit,

dolari dintr-o economie cred că pot dispune în viitorul previzibil;

| 7. Orientarea achizițiilor profitabile în funcție de șanse

| care oferă multiplicarea posibilităților de schimb temporal (nr. 1),

local, personal și material. Toate acestea sunt o consecință a

cel mai important factor, și anume:

gt 8. Posibilitatea de a evalua toate bunurile și serviciile care pot fi

obiectul unui schimb în termeni monetari: aceasta este economia monetară.

La nivel material, economia monetară se reflectă în faptul că aprecierea

Vânzarea de bunuri nu se face exclusiv pe baza utilității lor pentru V

: la un moment dat, a utilității lor locale și personale, De asemenea, considerăm

cont, luând în considerare utilizarea lor (ca bunuri de consum)

sau mijloace de aprovizionare), șanse de utilizare și apreciere $

contracte futures, uneori de către terți necunoscuți care doresc să le satisfacă nevoile,

cu condiția ca acestea să fie oferite titularului drepturilor de dispoziție în temeiul,

Este o formă de oportunitate pe care o poate profita pentru bani. Forma

în care aceasta funcționează în economia financiară tipică este situația
a pieței.

Cele de mai sus sunt doar o reamintire a celor mai simple elemente.
cel mai cunoscut al funcției monetare și nu necesită comentarii. - Noi
să nu ne preocupăm aici de sociologia „pieței” (vezi Concepte
formal față de $$ S și 10).

Vom numi „credit”, în sensul cel mai larg al termenului, orice transfer
dreptul de a dispune de orice bunuri materiale împotriva pro-
masa viitoare a unui transfer echivalent de drepturi. Acordarea de credit este
a-ți pune speranța în șansa ca viitorul partener va fi eficient -
ment transferat. Astfel înțeles, creditul este în primul rând schimbul unui drept
a avea valori materiale sau monetare, momentan indisponibile
disponibile din abundență în viitor, împotriva unui drept de dispunere
poziție disponibilă, dar nedestinată utilizării de către împrumutat. În cazul unei operațiuni-
rațional pe care ambele economii speră să îl obțină în acest fel
șanse mai favorabile (de orice natură ar fi acestea) decât cele pentru care
pe care le aveau înainte de schimb.

1. Șansele luate în considerare nu sunt neapărat șanse economice.

Creditele pot fi acordate și acceptate în tot felul de scopuri.
(caritabili, războinici).

2. Creditul poate fi acordat sub formă de bani sau beneficii în
natură, contraprestația poate fi și monetară sau poate avea forma de
beneficii în natură, forma monetară a cererii și acordarea
creditele sunt forma adecvată a economiei financiare, cu toate consecințele
pe care o implică (și despre care vom vorbi din nou).

3. Această dorință corespunde și uzanțelor actuale. Este evident
că este posibil și creditul între grupuri socialiste sau comunale
niști (este chiar esențial în cazul coexistenței mai multor grupuri -
(dezvoltări economice autosuficiente). Totuși, dacă unul dintre grupuri ignoră
utilizarea banilor, baza rațională a compensării lipsea, (43) Deoarece
posibilitatea (incontestabilă) a unei „piețe de compensare” nu ar apărea
anulează raționalitatea condițiilor acordate. Astfel de grupuri
s-ar afla în aceeași situație ca și economiștii autohtoni înainte
(vezi mai multe Alătură-te) care și-au schimbat surplusurile pentru articole de presă
prima necesitate. Cu diferența însă că în zilele noastre interese enorme
masa ar fi în joc, iar printre acestea interesul pe termen lung, în timp ce
că pentru masele slab aprovizionate Putiiié marginite ale sausiacuonului
imediată ar fi cea mai mare. În aceste condiții, ar exista riscul de a opera
schimburi nefavorabile de produse de primă clasă.

4. Se poate solicita credit pentru a satisface nevoile de aprovizionare.
acoperit în mod formal insuficient (credit de consum). În termeni
de economie rațională, aceasta se acordă exclusiv în schimbul unor avantaje.
Dar acest lucru nu există (în istoria creditelor de consum și a supra-
toate creditele pentru dificultăți) punctul de plecare: de fapt, cererea pentru aceasta

un fel de credite este o chemare la îndatoririle fraternității umane (noi

Ü

CONSECINȚELE UTILIZĂRII BANILOR: CREDIT 1.2 7

Vom examina acest caz în cap.

când studiem gruparea
Cartier).

s. Cea mai generală bază de credit în natură sau în numerar împotriva
remunerația nu trebuie explicată: este evident că utilitatea
Beneficiile marginale viitoare asigură un profit mai mare pentru creditor
decât beneficiarului creditului, deoarece primul este mai bine aprovizionat (ceea ce
este evident o noțiune relativă).

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

8. Situația pieței.
Calitate vandabilă, libertatea comerțului, reglementarea pieței.

Vom numi situația de piață a unui obiect de schimb totalitatea
șanse de transfer și achiziție contra cost, cum ar fi acestea
poate fi observat în lupta pentru prețuri și în concurență prin evenimente-
cluburi de schimb. Vom numi ușurința fluxului [Marktgängigkeit]
regularitatea cu care un obiect se transformă într-un obiect de schimb negociabil
comercializabil; libertatea comerțului, gradul de autonomie al comercianților în lupta pentru
prețul și concurența; reglementarea pieței, pe de altă parte, o limitare
ușurința fluxului material pentru obiectele de schimb și
libertatea de a face schimb pentru schimbători prin măsuri autoritare eficiente.
— Regularizarea pieței poate avea cauze:

a) doar tradiționale: swingerii se țin de anumite reguli
reguli tradiționale sau în anumite condiții pe care uzanța le impune
schimburi;

b) convențional: fluxul anumitor utilități sau al liberei concurențe
„Acțiunea în anumite obiecte de schimb sau în anumite medii este social-
dezaprobat;

(c) juridic: prin măsuri juridice restrictive și măsuri de aplicare a legii în
chestiuni de comerț sau de libertate a prețurilor și a concurenței, de un domeniu de aplicare
general sau limitat la anumite cercuri de oameni sau la anumite obiecte determinate -
minat; aceste măsuri pot consta în influențarea situației pieței
anumite obiecte de schimb (reglementarea prețurilor) sau pentru a limita posesia-
dobândirea sau schimbul de drepturi de a dispune de astfel de bunuri la
persoane specifice (monopoluri garantate prin lege sau restricții)

legal pentru libertatea comerțului);

d) voluntară: prin jocul intereselor. Aceasta este reglarea materială
tranzacții în ciuda libertății comerciale formale. Această situație
tendința de a se dezvolta dacă unii swingeri sunt capabili, datorită
șansa aproape exclusivă pe care o au de fapt de a avea anumite
utilități (situație monopolistică), pentru a influența situația pieței în
eliminând practic libertatea comerțului pentru alți candidați.
În acest scop, acestea pot încheia în special acorduri de reglementare.
actorii de pe piață între ei sau (eventual în același timp) cu
parteneri tipici (monopoluri voluntare și acorduri de preț).

f.

r. Am face mai bine să rezervăm termenul „situația pieței” pentru
schimburi financiare, cu excluderea altora, deoarece numai schimburile
Instrumentele financiare permit exprimarea digitală. „Șansele de schimb”
„în natură” (oportunități de troc) sunt mai bine exprimate prin acest termen. Ușurința
debitul este extrem de fluctuant și variabil în cazul schimburilor
finanțatori tipici - lucru pe care nu îl vom arăta aici,

D.

prin detaliu. Putem spune, în general, că această facilitate a fost

și este maximă pentru bunurile de consum produse în masă
serie și clasificate pe specii, astfel încât este minim pentru răspunsul obiectelor izolate
datorită unei dorințe fortuite; că este mai mare pentru bunuri provizorii -

o perioadă lungă de utilizare și consum sau este reînnoită
dezvăluind frecvent, pentru mijloacele de achiziționare a unei utilizări și a unei ren-
prelungită dement, și în special pentru terenul arabil și cu atât mai mult

utilizate în silvicultură, precum și pentru bunuri de consum.
într-o stare adecvată pentru utilizare sau pentru mijloacele de aprovizionare destinate
născut pentru utilizare rapidă sau pentru bunuri care servesc doar unei singure utilizări

sau un raport rapid.

2. Domeniul de aplicare rațional din punct de vedere economic al reglementărilor pieței
a crescut, în cursul istoriei, odată cu creșterea libertății
comerț formal și cea mai mare ușurință de vânzare pentru majoritatea
bunuri. Primele reglementări ale pieței au avut
motivații tradiționale, magice, tribale, corporative, militare,
socio-politice; uneori acestea erau condiționate de nevoile

lideri de grup; un lucru este sigur, însă: motivul lor profund
se baza pe interese al căror scop rațional nu era creșterea
șanse de achiziție sau furnizare, dar care au fuzionat
adesea cu el. Aceste reglementări (a) cum ar fi limitările

magic, tribal sau corporativ (inaric și tabu; tribal: bunuri de succes
;) am exclus cu siguranță anumite articole

soraux; corporatist: feude nobiliare
temporar (exemplu: cereale) de către
transferul dumneavoastră către un

piețele sau EC-urile

reglementarea prețurilor. Sau au subordonat
drept de preempțiune (rezervat părinților, membrilor castei, breslei)
sau corporație, locuitorilor aceluiași oraș), sau la fixarea prețurilor maxime -
rele (exemplu: reglementarea prețurilor în timp de război) sau, dimpotrivă,
prețuri minime (onorariile corporative ale magicienilor, avocaților, medicilor).
Sau (b) au exclus anumite categorii de oameni (nobilime, țărani,
în unele C25, artizani) ai practicării comerțului în general sau a
bunuri. Sau (c) au limitat libertatea
prin reglementarea consumului
raționalizare sau rații în timp de război
(d) au limitat libertatea
toți cumpărătorii din motive de orientare

din motive de politică socială

comerț cu certificări

piața de consum

(reglementări corporative,

din cauza costului ridicat al bunurilor

de concurență între diferitele

de consum, achiziție sau p

(„politica alimentară a companiei”). Sau (e) și-au rezervat

către puterea politică (monopoluri princiare) sau către cei pe care intenționa să îi favorizeze

(acest caz s-a întâmplat frecvent în prima fază a capitalismului)

exploatarea anumitor oportunități economice. Dintre aceste cinci categorii

dintre reglementările pieței, a cincea a fost cea mai puțin rațională, prima

cea mai rațională, adică a favorizat orientarea cea mai puțin

a diferitelor straturi interesate de vânzare

primul |

mână; ceilalți au deranjat-o

a activității economice

și achiziționarea de bunuri pe piață la situația marcului

în ordine descrescătoare. Confruntați cu aceste reglementări diferite ale pieței

Apărătorii libertății pieței au fost în primul rând bursierii

interesați de o mai mare ușurință a fluxului de produse, fie ca
vânzători, fie ca și cumpărători. Reglementări voluntare ale pieței
s-au datorat în primul rând inițiativei persoanelor interesate”

8g:

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

prin profit. Puși în slujba intereselor monopoliste, ei au condus
sau (a) șansele de vânzare și schimb (exemplu tipic: mannpotes
comercianților) sau (b) oportunități de transport (monopoluri de transport maritim)
transportul feroviar) sau fabricarea de bunuri
(monopoluri de producție) sau acordarea de credite și finanțare
(monopoluri bancare și financiare). Ultimele două erau mai echivalente
decât altele la o creștere a reglementărilor luate la nivel de grup -
pimente, dar erau orientate sistematic — „spre deosebire de
primele rezistențe, de natură irațională, — Situației maritime
Reglementările voluntare ale pieței au fost în mod natural
faptul persoanelor ale căror drepturi de a dispune efectiv de princip-
Mijloacele de aprovizionare precare au permis obținerea la maximum a

profit de pe urma exploatării monopolistice a libertății pieței formale.

Grupuri de consumatori voluntare (cooperative de consumatori)

informații și cumpărare), pe de altă parte, erau în general opera indivizilor.

doar slabe; le-au permis celor implicați să facă economii,

dar a reușit doar în mod excepțional și în limite teritoriale

îngustă pentru a influența eficient piețele.

„—

AA pe

|

|

|

eu

|

x

|

RAȚIONALITATEA ECONOMIEI

°

§ 9. Raționalitatea formală și materială a economiei.

Ne referim la termenul „raționalitate formală” a unei activități
economic, rata calculelor posibile și eficiente din punct de vedere tehnic -
aplicată. Raționalitatea sa materială va fi pentru noi importanța acordată
unei activități sociale cu orientare economică care vizează furnizarea
ale anumitor grupuri de indivizi anumiți (indiferent de
domeniu de aplicare}, inspirat de postulate apreciative (oricare ar fi acestea) având
servit, care servește sau capabil să servească pentru a-și elibera valoarea. Aceste din urmă 301
de mare multivocalitate.

1. Definiția pe care am propus-o (și care își propune doar să definească mai bine:
problemele ridicate de „socializare” [Sozialisierung], „calcul”
„monetar” și „calculul bunurilor în natură”) (45) își propune să specifice
sensul termenului „rațional” în acest domeniu,

2. Vom numi o activitate economică formal „rațională”
în măsura în care cele 4 inițiative ale sale pot fi exprimate prin raționament
cuantificate sau „contabile” (fără a lua în considerare, pentru moment, natura
tehnica acestor calcule și întrebarea dacă acestea sunt exprimate în unități
monetar sau ca apreciere a valorii lor de troc [Naturalschdtzungen]
Prin urmare, această noțiune este (deși, după cum vom vedea, doar relativ)
univocă, cel puțin în cazul în care forma monetară reprezintă maximul
maxim de calculabilitate (ceea ce este evident: ceteris paribus).

3. Noțiunea de raționalitate materială, pe de altă parte, poate fi înțeleasă în d
multe înțelesuri. Exprimă o singură idee generală: și anume cine
observatorul nu este mulțumit de faptul pur formal și (relativ)
ușor de definit fără echivoc. că calculul este efectuat prin mijloace tehnice

adecvat și rațional în scop. Într-adevăr, ia în considerare și alte cerințe
etic, politic, utilitarist, hedonist, de clasă (standard) sau egal
tarii, le aplică ca și criterii activității economice, a fost
formal „rațională”, adică cuantificată, și o apreciază din perspectiva
rațional ca valoare sau rațional material ca scop. Criteriile „
valorile raționale în acest sens sunt în principiu nenumărate; cele care
derivă într-un mod imprecis din socialism sau comunism
care se bazează într-o anumită măsură pe evaluări etice
Egalitariștii reprezintă evident doar un grup din această varietate infinită
(ierarhia socială {sterdisch}, beneficiile în favoarea unei puteri
poziție politică sau beligerantă, toate celelalte puncte de vedere sunt la fel de importante
„materiale” în sensul acestei definiții). Trebuie totuși reținut
care poate fi formulată, independent de această critică materială
rezultatele activității economice, critica morală, ascetism
sau estetică asupra mentalității agenților economici și asupra mijloacelor
economie implementată. Privită din acest unghi, performanța pur financiară
Importanța calculului monetar poate părea neimportantă, dar ar putea fi
se opune cerințelor morale ale cenzorilor săi (fără a lua măcar în considerare

consecințele calculelor tipic moderne). După cum noi
Este imposibil să decidem despre ce este „formal”, trebuie
ne mulțumim cu o simplă observație și o delimitare. „Material
este, în contextul nostru, o noțiune de „formă:clle”, adică un concept

risc pur abstract.

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

10 dolari. Raționalitatea calculului monetar.

Din punct de vedere tehnic, banii sunt mijlocul contabilității
cea mai perfectă din punct de vedere economic, adică cea mai formală
rațională pentru a ghida activitatea economică.

Calculul monetar, nu utilizarea efectivă a banilor, este, prin urmare, „
mijloacele specifice ale unei economii raționale de aprovizionare în
scop. În cazul aplicării raționale, calculul monetar înseamnă în primul rând:

(1) evaluarea tuturor utilităților sau mijloacelor de aprovizionare
considerate necesare în scopuri de achiziție, acum sau în viitor,
disponibilă sau recuperabilă efectiv sau potențial pe alte canale
titularii de drepturi de dispunere, sau pierduți sau amenințați și, într-un mod
mai general, evaluarea tuturor oportunităților economice importante
ținând cont de situația pieței (actuală sau previzibilă);

(2) calculul numeric (a) al șanselor oricărei operațiuni economice de-
aruncat și (b) succesul oricărei operațiuni economice efectuate, calculul
bazat pe compararea „costului” și „beneficiului” în termeni monetari -
rii și examinarea comparativă a „produsului net” al mai multor inițiative
posibil pe baza acestor calcule;

(3) compararea periodică în termeni monetari a totalității
bunurile și oportunitățile disponibile cu cele disponibile la începutul unei perioade
dat;

(4) evaluarea prealabilă și verificarea a posteriori a veniturilor și
ieșiri în bani sau bunuri care pot fi evaluate în termeni monetari
pe care economia are la dispoziție o oarecare șansă
perioadă dată — menținând în același timp echivalența monetară a tuturor
mijloacele disponibile (cf. 3);

(3) orientarea proviziilor pe baza acestor date (1
4) prin utilizarea (conform punctului 4), în cursul perioadei contabile, a sumelor
disponibile pentru utilitățile dorite conform principiului profitului marginal.

y [46] Utilizare și achiziție continuă (prin producție și schimb)
de bunuri pentru a asigura (a) aprovizionarea acestora sau (b) achiziționarea altor
bunurile necesare pentru funcționarea afacerii se numește buget [Haushalt].
bugetul se bazează, pentru individ sau pentru un grup angajat într-o
activitatea economică de natură bugetară, în cazul unei aplicări raționale
a principiului {Rationa!it ätsfall}, privind planul bugetar care prevede acoperirea
nevoile previzibile ale unei perioade bugetare (în utilități sau mijloace)
proviziile necesare funcționării sale) prin venituri
„așteptat.”

Veniturile unui buget reprezintă cantitățile estimate de bunuri care au fost

„la dispoziția (grupului) în perioada trecută, în urma unei
E.

Î

are

RAȚIONALITATEA CALCULULUI MONETAR 1.2.10

calcul efectuat conform principiului indicat la punctul 4 sau pe baza disponibilității căruia
putem număra - făcând o evaluare rațională - pentru
o perioadă actuală sau viitoare.
i. Estimarea valorii totale a activelor (evaluate în funcție de șansele de
| flux) având un buget disponibil pentru utilizare
(în mod normal) continuu și imediat sau pentru crearea de rețete
se numește moștenire. ay
Pentru a putea stabili un buget contabil pur monetar este necesar ca
veniturile sau activele constau în numerar sau active imediate.
convertibil în numerar, prin urmare foarte ușor de vândut.
Economia de troc [Naturallrechin:ng] — la care vom reveni
— cunoaște, de asemenea, conceptul de „buget” și, dacă este practicat, raționalizarea
în mod special, un plan bugetar. Dar ignoră și „moștenirea”
omogen, în sensul evaluării monetare, decât încasările omogene - V
gene (bazate pe calcul monetar). Se bazează pe posesia »
de bunuri „în natură” și (dacă achizițiile sunt efectuate exclusiv prin intermediul
pașnic) pe „revenirile” concrete rezultate din implementarea
bunuri disponibile și capacități de muncă (în forma lor „naturală”) pe care le
administrează prin evaluarea celei mai bune utilizări a acestora pentru a-și acoperi nevoile.
Dacă aceste nevoi sunt uniforme, acest tip de utilizare prezintă o problemă legată de
foarte simplu și pur tehnic, atâta timp cât situația-
țiunea ofertei nu necesită calcularea utilizării optime
mijloace implementate pentru a acoperi nevoile prin compararea acestora

mai multe moduri eterogene de utilizare. Altfel, simplul
Bugetul izolat, fără schimburi, se confruntă deja cu probleme a căror soluționare...
operațiunea contabilă (formal exactă) se desfășoară în limite înguste și din care
Soluția practică se bazează parțial pe tradiție, parțial
prin estimări aproximative care sunt mai mult decât suficiente dacă nevoile și
condițiile de aprovizionare sunt relativ tipice și previzibile.
Dacă „bunurile” constau din bunuri eterogene (cum este cazul)
| în orice activitate economică fără schimburi) comparația numerică și
evidențe contabile corecte din punct de vedere formal la începutul și sfârșitul unei perioade bugetare -
date, precum și compararea șanselor de încasări nu sunt
posibilă doar pentru bunuri calitativ omogene, o astfel de economie
| este apoi caracterizată prin stabilirea unei stări de avere ca fiind completă
pe cât posibil și prin furnizarea de beneficii în natură disponibile în
permanență conform previziunilor. Dar orice schimbare a situației
aprovizionare (prin recolte pierdute) sau nevoi face ca
prevederi noi necesare, deoarece deplasează utilitățile marginale-
nale. Atâta timp cât situația generală este simplă și previzibilă, aceste adaptări)
se fac fără prea multe dificultăți. În toate celelalte cazuri, este tehnic
mai dificil decât în economia monetară, în care orice schimbare
oportunitățile de venit influențează (în principiu) doar nevoile marginale
amploarea situațiilor de urgență pentru care unitățile monetare servesc
secretare ale celor mai recente rețete.

\

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

Când se face calculul beneficiilor în natură (bani-marfă)

(f) pe o bază complet rațională (fără referire la tradiție) calculul

beneficii marginale — care, în sistemul monetar, sunt relativ

simplu — prezintă mari dificultăți. În timp ce în primul caz

| problema „marginală” [47] ia forma unei munci suplimentare sau a

| _ satisfacerea — sau, după caz — a sacrificiului unei nevoi în favoarea cuiva (sau

(dintre mai multe) altele, ne aflăm în al doilea caz plasați în fața necesității

să luăm în considerare, pe lângă scara de urgență, și alte date:

19 utilizarea multiplă a mijloacelor de aprovizionare - printre-

care trebuie să includă și suma lucrărilor prestate și, prin urmare,

raport diferit (variabil) între acoperirea nevoilor și costuri

2° amploarea și natura muncii angajate [Aufwand], cu alte cuvinte 2° amploarea și natura muncii

altele noi pentru care „agentul bugetar” [Haushalter] ar trebui să le angajeze

asigurarea unor noi venituri și 3° utilizarea materialelor angajate pentru

cazuri în care sunt posibile mai multe metode diferite de aprovizionare.

Aceasta este una dintre cele mai importante sarcini ale științei economice a analizei -

să analizeze modalitățile rațional posibile ale acestor considerații; este o

una dintre cele mai importante sarcini din istoria economiei de a demonstra,

în diferite perioade istorice, în ce fel bugetele din

banii-marfă s-au împăcat cu ea în practică. Chintesența

Semnificația acestei cercetări poate fi redusă la următoarele constatări: (a)

gradul de raționalitate formală nu a fost atins în practică (într-un fel

în general) nivelul de raționalitate - efectiv posibil (și cu atât mai puțin

nivel teoretic conceibil); bugete stabilite în moneda pieței -

„Prin urmare, în cea mai mare parte, schimbările au rămas la nivelul economiei”

tradițional; (b) rezultă că bugetele mari ar putea pretinde —

tocmai pentru că nu a existat nici o creștere masivă, nici rafinament

la cererea de obiecte de zi cu zi — la o utilizare extraordinară (și

în special artistic) a surplusurilor lor: este baza civilizației artistice -

bifat, legat de un stil specific, din epocile în care economia se baza pe troc
[naturalizare].

1. „Patrimoniul” nu constă doar din bunuri materiale;
toate șansele ca drepturile de dispunere să fie cel puțin oarecum asigurate, indiferent dacă sunt acestea
bazate pe obicei, jocul intereselor, convenție sau lege, le fac
parte (clienta unei întreprinderi industriale sau meșteșugărești, a unui medic,

- al unui avocat, al unui comerciant cu amănuntul, atâta timp cât această „moștenire” poate fi
considerat dintr-un motiv sau altul ca fiind „stabil”: în cazul apro-
cerere legală, poate fi, conform definiției din capitolul 1 § 10, un „pro-

„Privata”), |

2. Calcul monetar fără utilizarea efectivă a banilor sau cu

utilizarea este limitată la surplusurile de troc imposibil de echilibrat prin
beneficiile în natură se găsesc de obicei în documente
Egiptenii și babilonienii; Codul lui Hammurabi, precum și legea

Sursele romane târzii [vulgär-rômisch}* și cele medievale timpurii ne oferă
oferiți un exemplu de calcul monetar utilizat exclusiv pentru

contabili pentru a determina beneficiile în natură; această utilizare se încadrează în

merge

RAȚIONALITATEA CALCULULUI MONETAR 1.2.10

ò a autorizației expres menționate de a achita datoria în valută
in quo potuit * (conversia se putea face doar pe baza prețurilor)
... ... interioare tradiționale sau de tip „garnisit”).
3. Prezentarea noastră conține doar observații bine cunoscute, menite să
pentru a ne permite să înțelegem mai bine noțiunea de „buget rațional” spre deosebire de
situație la noțiunea antinomică de economie productivă rațională [rationale
[Erverbsvirtschaft] pe care o vom examina mai târziu, Demonstrația noastră
a tins să demonstreze că ambele pot funcționa într-o formă rațională,
că „acoperirea nevoilor” nu este, în cazul celei mai
rațională, o întreprindere mai „primitivă” decât o activitate productivă [Erwerb];
că „moștenirea” [Vermögen] nu este neapărat o prioritate mai mare
„capital”, „încasare” decât „profit”. Dacă ne plasăm
din punct de vedere istoric și din perspectiva studiului economic
așa cum s-a practicat în trecut, este de la sine înțeles că am început
prin „gestionarea unui buget”.
4. Nu contează cine gestionează acest „buget”. „Planul bugetar” al unui stat
] - și „bugetul” unui lucrător se încadrează ambele în aceeași categorie.
s. Gestionarea bugetului și productivitatea nu se exclud reciproc.
reciproc. Activitatea unei cooperative de consum, de exemplu,
este (în mod normal) în slujba unei preocupări bugetare, dar sub forma sa
organizație se prezintă ca o companie de producție fără un scop
lucrativ. Gestionarea unui buget și desfășurarea unei activități productive se suprapun uneori
până la punctul (trecutul ne oferă multe exemple tipice) că numai
Actul final (vânzarea aici, consumul acolo) ne dezvăluie sensul operațiunii (

Acest caz este deosebit de frecvent în fermele mici).
Schimb bugetar [haushaltmäfiig] (troc de consumator, schimb
surplusuri) face parte din buget. Bugetul (al unui prinț sau pro-#
proprietar de teren) poate include întreprinderi productive în sensul
din paragraful următor/și așa a fost întotdeauna în trecut. Astfel
) „activități accesorii”, heterocefale și heteronome, au dat naștere
| Permite accesul unor industrii întregi destinate exploatării producției forestiere și agricole
de proprietăți funciare, mănăstiri, [48] moșii princiare. Un anumit
„numărul de companii” fac deja parte din bugetul anumitor municipalități
dar și ale „anumite state”. În cazul contabilității raționale, numai
Produsele nete disponibile de la aceste companii fac parte din „bonuri”
bugetar. În mod similar, întreprinderile productive cu scop lucrativ
pot fi adăugate, de exemplu, pentru aprovizionarea sclavilor lor sau
(angajați, - „bugete” de reglementare eterogene. „Produsele nete” sunt
| (cf. 2) surplus de numerar după deducerea tuturor cheltuielilor
monetar.
6. Am putut doar să indice pe scurt importanța economiei
bazat pe troc pentru evoluția civilizațiilor.

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

» § 11. Conceptul și varietățile activității lucrative, contul de capital.

Vom numi activitate lucrativă o atitudine constând în
a se orienta în funcție de șansele de câștig (simple sau repetate: câștig continuu),
drepturi de a dispune de bunuri. Vom numi activitate remunerativă |

o activitate în orientarea căreia intră, alături de
alte considerații, dorința de a asigura șansele de câștig; activitatea
activitatea economică lucrativă este, prin definiție, limitată la mijloace pașnice; activitatea
comercial profitabil [marktmäfiiges Erwerben] este orientat spre situația de
piață; „mijloacele de producție” [Erwerbsmittel] sunt bunuri și oportunități
pus în serviciul unei activități economice lucrative; schimb lucrativ
[Ericerbstausch] este un schimb efectuat în funcție de situația pieței.
| în scopul realizării de profit și care se opune schimburilor care vizează acoperirea riscurilor
| nevoi bugetare [schimburi bugetare = haushaltsmäfiger Tausch];

) vom numi „credit productiv” [Erwerbskredit] un credit acordat sau
acceptate pentru a asigura drepturile de a dispune de mijloacele de producție.

Activitatea economică profitabilă merge mână în mână cu o anumită formă

o bună parte a calculului monetar: contul de capital. Contul de capital constă în evaluarea

și pentru a verifica șansele productive și succesele prin compararea sumei monetare -

a tuturor activelor productive (în natură sau în numerar), la început

de la o operațiune profitabilă, la active productive (încă existente sau noi)

(dobândirea intensă) la sfârșitul operațiunii sau, în cazul funcționării continue,

unei perioade contabile, prin stabilirea unui bilanț de intrare și a unui bilanț final.

Capitalul este cantitatea estimată de mijloace de producție disponibile.

pentru companie, așa cum rezultă din contul de capital eliberat pentru înregistrare -

țiune în bilanț: profitul sau pierderea este suma în exces sau în deficit

din suma evaluată prin bilanțul final comparativ cu suma din bilanț

_ intrare; riscul financiar este probabilitatea estimată a unei pierderi bilanțiere, o
Întreprinderea economică este o activitate care poate fi condusă autonom în
„Juncțiunea contului de capital. Orientarea se bazează pe calcul: calcul
preliminar menit să stabilească/posibilitățile de pierdere și profit ale unui
companie, calcul post-factual pentru a verifica profiturile sau pierderile reale -
a avut loc mentul. Reeligibilitatea este (în forma sa cea mai rațională) (a)
£ beneficiază de o perioadă disponibilă pentru bugetul antreprenorului/antreprenorilor
la ò
deoarece a fost calculat în avans și urmărit prin măsurile luate de
antreprenorul, (b) așa cum au fost efectiv efectuate în temeiul
calcule a posteriori și așa cum se poate deduce din caz fără compromisuri -
pune șansele viitoare de profitabilitate; acest profit este de obicei exprimat-
pur și simplu printr-un cotient (astăzi printr-un procent) care stabilește
raport cu capitalul inițial înscris în bilanț.

O afacere bazată pe cont de capital poate viza utilizarea
oportunitățile comerciale disponibile lor sau exploatarea altor oportunități
profit (de exemplu, cele rezultate dintr-o situație de constrângere: afere-
magie fiscală, achiziționarea de funcții).

ACTIVITATE PROFIT, CONT DE CAPITAL 12.11

Toate măsurile izolate ale companiilor raționale sunt orientate prin
calcul bazat pe șansele de rentabilitate. Contul de capital pre-
presupune, într-o activitate productivă comercială: (a) că bunurile produse
| de către companie beneficiază de condiții de flux favorabile și evaluabile

lizibile prin calcul, dacă sunt (în condiții normale) ușor de
flux, (b) că mijloacele de producție, adică resursele -
resursele materiale, precum și forța de muncă, sunt disponibile pe
piață la un „cost" evaluabil prin calcul, (c) că costurile suportate de

condițiile tehnice și juridice ale măsurilor necesare pentru furnizarea-

| gestionarea și vânzarea produselor (transport, procesare, depozitare
M nage) sunt în principiu evaluabile în unități monetare. — [49] Când q
vom aprofunda condițiile sociologice ale economiei, noi
| vom observa adesea importanța crucială a „calculabilității" optime
ca bază a unui cont de capital optim. Vom vedea că
Aceștia nu sunt nicidecum singurii factori economici care intră în joc aici.
și că obstacolele externe și interne sunt responsabile pentru faptul
că contul de capital ca bază a calculelor economice nu s-a dezvoltat
dezvoltate decât în Occident.

Contul de capital și calculul antreprenorului comercial ignoră —
spre deosebire de calculul bugetar - orientare în funcție de „utilitate"
„marginale", ci se bazează exclusiv pe profitabilitate. Șansele"?

rentabilitatea depinde în cele din urmă de situația veniturilor,
și prin aceste randamente monetare condiționate de utilitățile marginale-
consumatori finali de bunuri consumabile (sau, după cum
(spunem noi, despre „puterea lor de cumpărare” pentru bunuri din această categorie). Dar,
Din punct de vedere tehnic, calculul de afaceri este, de asemenea, diferit de calcul
bugetar decât acoperirea nevoilor activității lucrative pe care o desfășoară
5 servesc. Pentru teoria economică, consumatorul marginal este cine?
| își stabilește direcția pentru producție. De fapt, această teorie nu este adevărată — V

dat fiind jocul forțelor - că, cu anumite restricții de timp
| prezent, deoarece „antreprenorul” „se trezește” și „direcționează” în mare măsură
nevoile consumatorului, cu condiția ca acesta din urmă să fie capabil să funcționeze,
achiziții. x

Orice calcul monetar rațional, și cu atât mai mult orice cont de capital,
este orientată, în cazul activității comerciale lucrative, în funcție de șansele de
prețuri care se formează pe piață prin jocul luptei intereselor (luptă,
prețuri și concurență) și compromisuri între interese divergente, în
În calculul rentabilității, acest fapt apare cel mai evident în
tehnic cea mai perfectă formă de contabilitate inventată până în prezent
(numită contabilitate în „partidă dublă”): de fapt, pornește de la ficțiunea
proceduri de schimb între diferitele sectoare ale companiei sau
poziții contabile separate care permit cel mai perfect, la nivel tehnic,

w

către SS

: unic, controlul rentabilității diferitelor măsuri. Contul de capital

| în forma sa cea mai rațională presupune, așadar, lupta omului împotriva

om. Și asta în condiții destul de specifice. În niciun caz

economie, „sentimentul subiectiv al nevoilor” nu poate coincide cu

nevoi reale, adică cu cele care trebuie luate în considerare în aprovizionare-

| transformarea în bunuri. Deoarece satisfacerea unei dorințe subiective depinde de

amploarea situațiilor de urgență, pe de o parte, a bunurilor disponibile, conform evaluărilor,

|| la acoperirea lor, pe de altă parte (bunuri care există deja sau care vor trebui să fie

: create în funcție de gradul lor de importanță, în conformitate cu regulile).

| tura este imposibilă dacă nu mai există utilități pentru acoperirea acestora

| nevoi după acoperirea nevoilor mai urgente, dacă nu există nicio modalitate

| să le obțină sau dacă ar putea fi obținute doar prin sacrificii

în capacitatea de muncă sau în bunuri materiale care ar împiedica în viitor

| furnizarea de bunuri pe care evaluarea actuală o arată deja -

| stăpânul ca fiind mai urgent. Acesta este cazul în orice economie

consumul, chiar dacă era comunist.

Orice economie cu cont de capital, cu alte cuvinte cu însușire
mijloace de producție de către anumite întreprinderi, orice economie
bazată pe „proprietate” (vezi cap. 1, $ 10) este, prin urmare, dependentă de chirie-
stabilitatea prețurilor pe care „consumatorii” pot sau doresc să o plătească (în
funcție de utilitatea marginală a banilor în funcție de venitul lor): producție
profitabil este posibil doar în beneficiul consumatorilor care au (conform
principiul enunțat) al resurselor adecvate. Satisfacerea nevoilor este
implicit dacă nevoile mai urgente (personale) au prioritate față de ele
sau dacă puterea de cumpărare (pentru a acoperi orice nevoie) a altora,
este mai mare. Întrucât lupta dintre om și om este condiția
înainte de orice calcul rațional în termenii pieței, acesta din urmă presupune
de asemenea, posibilitatea influențării decisive a rezultatelor de către
supralicitarea consumatorilor cu resurse mari și sub-
licitație a producătorilor deosebit de bine plasați pentru aprovizionare
în bunuri și, mai presus de toate, [50] cu drepturi de a dispune de materiale
esențial și fundamental. — Calculul rațional presupune mai presus de toate
prețuri reale — și nu prețuri manipulate în scopuri strict tehnice —
precum și circulația unei monede reale și cu adevărat căutate
mijloace de descărcare (și nu doar o monedă simbolică folosită pentru
întocmesc situații contabile). Orientarea în funcție de șansele dest |
prețurile exprimate în monedă și, prin urmare, rentabilitatea au consecința (a)
că direcția achiziției de bunuri pentru utilizări remunerative depinde de
a păstra fonduri în valută sau în bunuri ușor transferabile, deținute de
potențiali parteneri de schimb de recompense, deoarece pot fi satisfăcute doar nevoile de solvabilitate
și va fi satisfăcut. De asemenea, are consecința (b) că problema
Acoperirea nevoilor prin furnizarea de bunuri depinde de
rentabilitatea sa, care este o categorie formal rațională, dar care,

tocmai din acest motiv, răspunde postulatelor materiale doar dacă
acestea se manifestă pe piață sub forma puterii de cumpărare,
suficient, f

Vom numi „bunuri de investiții” (sau „capital tehnic”),
[Kapitalgüter}) (spre deosebire de obiectele posesorii și elementele

ACTIVITATE PROFITABILĂ, CONT DE CAPITAL 1.2.11

patrimoniu) toate bunurile utilizate - și pe durata în care sunt utilizate - pentru a
orientarea unui cont de capital. Prin dobândă de capital înțelegem,
spre deosebire de dobânzile la împrumuturi de orice fel, (a) șansa minimă
rentabilitatea considerată normală prin calcularea rentabilității
mijloace materiale de producție implementate, (b) dobândă la rata
din care societățile remunerative obțin fonduri sau capital
tehnic.

Prezentarea noastră conține doar dovezi prezentate într-o formă
oarecum specific. Pentru aspectele tehnice ale contului de capital
Am face bine să consultăm lucrările clasice, uneori excelente, despre
teoria calculului (Leitner, Schär etc.).

1. Noțiunea de „capital” este înțeleasă aici în contextul exclusiv al economiei
privat și într-un sens „contabil”, ceea ce este perfect logic. Al nostru
Terminologia este mult mai puțin îndepărtată de limbajul cotidian decât de

vocabular științific, care, din păcate, nu are omogenitate. A pune

testul utilității terminologiei economiei private din care fac parte bărbații]

știința începe să fie folosită din nou, va fi suficient să întrebăm câțiva

întrebări foarte simple: să presupunem că o societate pe acțiuni are un capital propriu

de un milion; ce ar trebui înțeles atunci printr-o „reducere a capitalului său”

„social” dacă anumite legi reglementează problema capitalului social și specifică

în ceea ce privește contribuțiile de capital? Răspunsul este (a) că distribuția

profiturile se vor realiza în felul următor: după ce au trecut la scrieri |

diferență suplimentară între active și pasive printr-o verificare a inventarului

tăcerea și evaluarea reglementară a fondurilor ca „profit” care depășește

capitalul social de un milion / putem proceda la distribuirea profiturilor

pentru orice utilizare (în întreprinderile individuale acest exces

pot fi alocate bugetului și cheltuite); (b) că, în cazul unei pierderi mari, nu este necesar

nu aștepta ca acest lucru să fie șters prin acumularea de profituri în timpul

mulți ani pentru ca suma totală să depășească din nou un milion

„înainte de distribuirea beneficiilor”: pentru a realiza acest lucru, este, prin urmare, necesar să se reducă
H

(c) Reglementările privind i

modul în care capitalul social trebuie să fie „completat” prin contribuții, din care poate

să fie „reduse” și „mărite”, vizează garantarea creditorilor și acționarilor

că distribuirea profiturilor se va face „corect” conform standardelor li

contabilitate industrială: este prin urmare necesar 1° ca profitabilitatea să rămână asigurată, 2

că nu reduce valoarea gajurilor creditorilor. Reglementările privind

„Contribuțiile” se referă fără excepție la alocarea obiectelor în cont

(d) Ce înseamnă propoziția: „Capitalul se orientează către alte surse”?

„investiții” (din cauza rentabilității insuficiente)? Sau este o întrebare:

de „patrimoniu”, deoarece „investiția” este o operațiune care face parte din administrare

administrarea activelor și nu a unei activități remunerative. Sau aceasta

are o altă semnificație: indică faptul că bunurile de capital sunt lipsite de acest

calitate prin vânzarea materialului sub formă de fier vechi sau marfă
risipă sau, dimpotrivă, le recuperează în altă parte. (e) Ce se înțelege prin „apoi”
„capital”? Aceasta înseamnă că deținătorii de drepturi de dispoziție)
a mijloacelor de producție și a oportunităților economice utilizabile pentru €
activele de capital dintr-o companie cu scop lucrativ ocupă, datorită acestor drepturi

[51] și orientarea activității lor economice conform principiilor;

t

a calculului industrial capitalist, o poziție specifică de forță în raport cu
către alți agenți economici.

„Întâlnim deja capitalul (nu sub acest nume!) în perioada de dinainte de 1910.”

primele începuturi ale activității remunerative raționale, unde apare ca mion-

| monetar: astfel în commenda. Unui negustor ambulant i s-a încredințat

mărfuri de tot felul pe care le vindea pe piețele străine de unde cumpăra

posibil alte bunuri; profitul sau pierderea a fost împărțită

într-o relație convenită între comerciant și creditorul întreprinderii - L

luate; prin urmare, a fost necesar să se întocmească un bilanț inițial și un bilanț de închidere; în acest sens.

tip de commenda (sau societas maris), această sumă evaluată reprezenta capitalul

care a fost folosit doar în scopuri contabile între membri, excluzând

a oricărei alte persoane. 4

Care este semnificația cuvântului „piață de capital”? Acest termen indică faptul că cineva

căutarea de active — în principal fonduri — pentru a le utiliza în temeiul

formă de „bunuri de capital” și că anumite instituții specializate (în special -

(de exemplu, mentul „băncilor” care practică această activitate) profită de traficul profesional

a acestor active (și în special a acestor fonduri). „Împrumutul de capital”,

transferul unei anumite sume de bani în schimbul promisiunii restituirii V

aceeași sumă nominală cu sau fără dobândă în euro”, este doar „capital” pentru

persoana care îl împrumută pentru exercitarea unei activități remunerative; în caz contrar

k „vom vorbi pur și simplu despre un «împrumut de bani». Utilizarea comună numește

„capital” un împrumut cu dobândă, deoarece dobânda este calculată ca o fracțiune din,

suma nominală a împrumutului. Numai datorită acestei com-
tabel că suma unui împrumut sau a unui depozit se numește „capital”. Este adevărat
că acesta este punctul de plecare al utilizării actuale (capital = suma „capital” =
împrumutul ar deriva după unii din „capita”, contracte Ge împrumut pentru vite;
(dar această etimologie nu a fost niciodată dovedită), Întrebarea este, de asemenea, fără legătură cu
importanță. La începutul erei istorice, constatăm deja transferul de
bunuri contra cost calculat pe baza unei evaluări globale

» să tacă, astfel încât exista deja în Antichitate un paralelism tipic între
„bunuri de capital” și „calculul capitalului”. Nu vom numi „bunuri de capital”
„împrumutat” un împrumut simplu acordat de un creditor în scopuri bugetare, deoarece

această operațiune face parte din administrarea unei averi sau a unei moșii

| [Vermögen]. Din perspectiva împrumutatului, un astfel de împrumut „bugetar” >

nu constituie nici „capital”.

Definiția noastră a „afacerii” corespunde și uzanțului comun,
dar am subliniat faptul — considerat în general evident —

că o „companie” funcționează conform principiului contului de capital: noi

Prin aceasta vrem să clarificăm faptul că nu orice activitate profitabilă este deja o

„€ companie”, acest termen fiind rezervat unei activități susceptibile de a fi orientată

conform contului de capital (indiferent dacă este vorba de o companie

capitalist colosal sau minuscul). Cu toate acestea, ignorăm
întrebarea dacă acest cont de capital este operat conform regulilor rațiilor -
litate și dacă calculul se bazează pe principii raționale. Noțiunile de „câștig”

| și „pierdere” se va aplica exclusiv companiilor cu sediul

i din conturile de capital. Activitatea remunerativă fără capital (a omului de
scrisori de la doctor, avocat, funcționar public, profesor, angajat,
a tehnicianului, a muncitorului) este, de asemenea, „profitabilă”, dar nu vom vorbi despre

| nu în acest caz „beneficii”, ceea ce corespunde foarte exact utilizării
actual. Noțiunea de „profitabilitate” se poate aplica oricărui act care vizează obținerea de profit

|
|

Re png

ACTIVITATE LUCRATIVĂ, CONT DE CAPITAL 1.2.1!

„cu condiția să poată fi calculat conform principiilor tehnologiei”

contabilitate (de exemplu, la angajarea unui lucrător, la achiziționarea unui
mașină, la organizarea timpilor de odihnă).

Pentru a defini conceptul de remunerare a capitalului, nu este util să
luați ca punct de plecare dobânda stipulată a unui împrumut. Dacă cineva împrumută
unui fermier pentru grâu sămânțat, cerându-i grâu suplimentar
momentul restituirii sau că cineva procedează în același mod cu
numerar destinat echilibrării unui buget, nu există niciun motiv să numim acest lucru
operațiune o „operațiune capitalistă". „Suplimentul" (sub formă de dobândă)
este necesară în cazul unei acțiuni raționale, deoarece beneficiarul împrumutului consideră că
șansele de aprovizionare la momentul restituirii sale s-au îmbunătățit dincolo de
din cuantumul suplimentului stipulat dacă își compară situația cu cea care
ar rezulta din refuzul împrumutului; cu toate acestea, creditorul cunoaște situația și o exploatează
astfel încât utilitatea marginală a dreptului său de a dispune în prezent de
bunurile împrumutate este depășită de utilitatea marginală estimată pentru momentul respectiv
restituirea suplimentului stipulat. Această metodă de operare este responsabilitatea administratorului
administrarea unui buget sau a activelor și nu a unui cont
capital. Chiar dacă cineva îi cere unui cămătar [Geldjude] un împrumut pentru
pentru a-și remedia suferința, el nu „plătește", în sensul strict al termenului, „dobânzile"
„de capital" - la fel cum creditorul nu primește niciunul: este întotdeauna
„remunerării unui împrumut". Creditorul profesionist este însărcinat — în
caz de economie rațională — interesele capitalului companiei sale; el suferă
o „pierdere" [52] dacă acest grad de rentabilitate nu este atins, dacă, din întâmplare,
unele împrumuturi nu sunt rambursate: Prin urmare, această dobândă este „dobândă la capital",
în timp ce cealaltă este o simplă „dobândă". Prin urmare, orice „dobândă la capital" este
în terminologia noastră, un interes al capitalului și nu un interes pentru capital,
se bazează întotdeauna pe evaluări monetare și fapte sociologice
de drept „privat", adică dobândit prin însușirea de mijloace

de producție, economică sau de altă natură, fără de care contul de „capital” are dreptul
și calcularea „dobânzii” ar fi imposibilă. Într-o companie remunerativă-
dobânda percepută unui cont de capital constituie minimul
rentabilitatea, a cărei realizare sau nerealizare servește drept criteriu pentru
evaluarea utilității unei astfel de utilizări a bunurilor de capital („utilitatea” fiind considerată
determinată în acest caz pe baza posibilităților de profit și rentabilitate).
rata acestui minim de rentabilitate nu depinde aproximativ de
șanse de dobândă pe „piața de capital”, deși însăși existența lor

să fie criteriul de evaluare a sa, la fel ca existența unei piețe de schimb

este criteriul pentru procesarea intrărilor în cont. Pentru a explica acest lucru
fenomen fundamental al economiei capitaliste, acela că antreprenorul plătește în
Trebuie să menținem remunerația pentru „capitalul împrumutat”
Mai întâi, răspundeți la o altă întrebare: de ce poate antreprenorul
speranță în mod general c: de a realiza permanent o exploatare profitabilă
în ciuda remunerației plătite finanțatorilor sau, după caz,
În ce condiții medii poate fi schimbat roo cu 169 „+ x”?
descrisă ca fiind rațională? Teoria economică va afirma relația dintre
utilități marginale viitoare și bunuri prezente. Sociologul ar dori atunci
să știm în ce act uman este exprimată această presupusă relație și cum
agenții economici pot introduce consecințele acestei evaluări
diferențial sub formă de „iterete 2. Deoarece când și cum se întâmplă acest lucru
operațiunea nu este deloc evidentă. De fapt, este nevoie

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

loc în toate economiile stimulative. Cu toate acestea, criteriul determinant este
echilibrul puterii economice dintre companii, pe de o parte, și gospodării, pe de altă parte
pe de altă parte, aceștia din urmă consumând bunurile oferite pe piață și furnizate
anumite mijloace de aprovizionare (în special forța de muncă). Crearea
și funcționarea permanentă a companiilor (în sens capitalist) nu sunt
posibil doar dacă se poate aștepta cel puțin la o remunerație minimă
a capitalului (Kapitalzins). Teoria economică - care ar putea fi foarte diferită
diferit — ar afirma că această exploatare a poziției de forță — are ca rezultat
consecință a proprietății private asupra mijloacelor de producție și a produselor — n
permite doar acestei categorii de subiecți economici să exercite o activitate
economic conform perspectivelor intereselor".

2. Administrarea unei averi și a unei afaceri în scop lucrativ poate
să se asemăne unul cu celălalt la exterior până la punctul de a se identifica unul cu celălalt: ceea ce distinge în cele din urmă
Prima și a doua analizează sensul profund al activității economice.
a unuia și a celuilalt: unul vizează consolidarea și creșterea
de active sau venituri, celălalt pentru creșterea și consolidarea
profitabilitatea și poziția sa puternică pe piețe. Dar direcția finală
Relația dintre cei doi nu este, în realitate, nici determinată, nici nedeterminată.
capabil într-un sens exclusiv. Când, de exemplu, moștenirea lui ch
de activitate coincide cu dreptul său de a dispune liber de mijloacele €
producție și că veniturile sunt identificate cu profiturile, este dificil <
discerne cea mai mică diferență. Dar considerațiile personale
toate tipurile pot împinge un lider de afaceri să aleagă să #erate
compania o cale irațională în comparație cu standardele de management rațional
Și, de foarte multe ori, cel care deține bunurile nu are neapărat

compania. De asemenea, se întâmplă ca datoria personală a proprietarului, $
nevoile personale de resurse imediate și semnificative, împărtășirea unei
succesiunea (moștenirii) etc. exercită o influență semnificativă asupra gestionării acesteia
irațional, ceea ce a dus adesea la aplicarea unor reguli eliminatorii
tocmai acest tip de influență (conversia unei afaceri de familie
societate pe acțiuni etc.). Această tendință spre separarea dintre buget și
luat nu este o coincidență: rezultă logic din faptul că pârțitul
Destinele călugărului și ale 8CS sunt, de asemenea, irraționale din perspectiva întreprinderii
că interesele și veniturile proprietarului sunt rționale din perspectiva
rentabilitatea. Calcularea rentabilității unei companii nu ne spune
asta foarte imperfect asupra șanselor de aprovizionare pe care le are!
Lucrătorii gux sau consumatorii TO, precum și interesele legale ale unui

unui grup cu o companie, nu vor forța

timpuri de dans ale profitabilității optime și durabile a companiei și ale poziției
de forță pe piață (acest lucru este adevărat - adesea chiar mai adevărat - atunci când
societatea cu scop lucrativ este în mâinile unei cooperative
producție"), (53) Interesele materiale ale unei societăți moderne și
conform standardelor de raționalitate nu coincid neapărat cu |
interesele personale ale titularului (titularilor) dreptului de a dispune, aceștia sc la më
uneori opuse: din această observație reiese nevoia de separare
în principiu, între administrarea bugetului și gestionarea depozitului
chiar și în cazul în care titularul (titularii) dreptului de dispoziție și proprietarul (titularii)
Mijloacele de producție sunt aceleași. _ ., k

Este la fel de important să se facă o distincție riguroasă
„administrarea bugetului > și managementul afacerilor în €” la nivel

persoană

N

ACTIVITATE LUCRATIVĂ, CONT DE CAPITAL 1.2

logica. Achiziționarea de valori mobiliare de către un beneficiar de rentă pentru a trăi din veniturile sale
dendes nu este o „investiție de capital”, ci o investiție în euro de forturi
Un împrumut de bani de la o persoană la alta la sfârșitul perioadei de colectare
dobânda se distinge — din perspectiva creditorului — de un împrumut
către aceeași persoană de către o bancă; un împrumut de bani către un consumator
și un altul pentru un antreprenor (pentru afacerea sa) sunt două lucruri

diferit, văzut din perspectiva împrumutatului: banca a operat

„investiții de capital”, antreprenorul - în a doua ipoteză
a efectuat un „împrumut de capital”, „Investiția de capital” a împrumutului!
în primul caz, poate fi pentru împrumutat un simplu „credit bugetar”
„taire”, „împrumutul de capital” al împrumutatului poate fi pentru împrumut
o simplă „investiție de avere”. Distincția clară dintre avere (p!
călugăr) și capital, între buget și afaceri - are importanța sa, deoarece
esențial pentru înțelegerea evoluțiilor economice din Antio
și limitele „capitalismului” așa cum exista la acea vreme. (Dan

În context, operele binecunoscute ale lui Rodbertus își păstrează toată valoarea.
în ciuda erorilor și deficiențelor pe care le conțin; am face bine să le corectăm
(Vezi și interesantele scrieri ale lui K. Bücher.)

3. Toate întreprinderile profitabile bazate pe contul de capital au fost:

nu sunt și nu au „dublă orientare” față de piață, adică

nu toți se aprovizionează de pe piață sau încearcă să vândă acolo
produse (sau servicii finale). Înregistrarea impozitelor și finanțarea acestora
de tot felul sunt practicate pe baza contului de capital fără idee de viață
Vom examina consecințele grave ale acestui fapt mai târziu.
în acest caz al unei activități remunerative bazate pe contul de capital ct
privind participarea la piață.

4. Din motive de utilitate practică, distingem între „activitate ri
„întreprindere generatoare” și „profitabilă”. Orice om care desfășoară o activitate
include cel puțin posibilitatea de a achiziționa bunuri (în mo
(sau în natură) pe care nu le posedă desfășoară o activitate remunerată. A
Un muncitor sau un lucrător se încadrează în această categorie la fel de mult ca un șef.
afacere. Vom numi o „întreprindere comercială” o afacere €
continuu bazat pe oportunitățile pieței, pus
lucrări de bunuri pentru profit și ofrande pentru bani (a)
produsele dorite pe care le fabrică sau (b) serviciile oferite, prin intermediul „eci”
„liber” sau prin exploatarea oportunităților sale, proces pe care îl descriem!
paragrafele precedente. Nu exercită o activitate remunerată, în
definiția noastră, proprietarul care trăiește din venitul din averea sa sau din |

călugăr, chiar dacă își administrează bunurile conform celor mai „raționale” standarde

g. Oricât de evident ar fi la nivel teoretic că evaluarea lui u
marginală a ultimilor consumatori, în funcție de venitul lor, se dezvoltă:
orientarea profitabilității companiilor producătoare de bunuri, noi
Este greșit să uităm faptul sociologic că oferta capitalistă (al
nevoi „noi” și le face pe cele vechi să se ofilească, €t (b) că inf
în mare măsură modalitățile și amploarea acoperirii b
consumatorilor prin intermediul publicității sale agresive.
chiar și acolo una dintre trăsăturile sale caracteristice. Este adevărat însă că
în acest caz, de cele mai multe ori, nevoi neesențiale. Dar chiar și
Obiceiurile alimentare și de locuit sunt determinate în mare măsură

Economia capitalistă, de Poire.

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

]

12 dolari. Cont în natură și economie naturală.

Contul în natură poate fi găsit în majoritatea combinațiilor
diverse. Vorbim despre economie monetară pentru a desemna o economie
bazat pe utilizarea tipică a banilor și, prin urmare, orientat spre valoare
piață evaluată în unități monetare; prin economia naturală susținem-
N are o economie care ignoră utilizarea banilor: această distincție ne permite

permite clasificarea economiilor istorice în funcție de ocuparea forței de muncă mai mult sau mai mult valori mai puțin dezvoltate „în natură” sau în monedă.
Economia naturală astfel definită nu este neechivocă, ea poate fi pre-
trimise cu structuri foarte diverse. Poate (a) ignora complet
troc sau (b) să utilizeze trocul (fără utilizarea banilor).

În prima ipoteză (a), aceasta poate lua forma:

[54] 2) a unei economii individuale pur comuniste sau a unei economii eco-
Cooperativa Nornie (cu calcularea acțiunilor): în ambele cazuri poate fi
trece de la autonomia sau autocefalia componentelor individuale: aceasta este
cazul economiei interne închise; sau

8) poate fi o combinație a mai multor economii
indivizi care sunt altfel autonomi și autocefali, toți responsabili pentru
beneficii în natură pentru o economie centrală (asigurarea nevoilor
seniorial sau cooperativ): este o economie de servicii în natură
(oikos, grupare politică strict liturgică [leiturgisch]).

În ambele cazuri, se bazează pe faptul dacă este pură (și în măsura în care este
este pură) în contul în natură.

În a doua ipoteză (b), poate fi:
a) o „economie naturală” bazată pe troc fără utilizarea banilor
și fără calcul monetar (economie de troc pur);
8) o economie naturală de troc cu unele calcule monetare (ocazional-
țional sau tipic), dintre care câteva exemple tipice au fost găsite în

{Orientul antic, dar care,/în realitate, era foarte răspândit în trecut.

Din punctul de vedere al contului în natură, doar cazul (a)x în cele două forme ale sale și cazul (a)8 este de interes, acesta din urmă când liturghiile [Leiturgie] sunt efectuate de unități operaționale raționale, ceea ce ar fi inevitabil - tabel dacă am menține achizițiile de tehnologie modernă într-un regim complet socializat",

„Fiecare cont în natură este orientat în cele din urmă spre consum," adică, pentru a acoperi nevoile. Este evident că o operațiune corespunzătoare unei „activități lucrative" este perfect concepibilă pe o bază de beneficii în natură. Ar consta (a) dintr-o economie natural fără troc, în utilizarea metodică a mijloacelor de aprovizionare - în natură și forță de muncă disponibilă pentru producție și transport

\ de bunuri pe baza unui calcul, prin care nivelul de acoperire vizat

nevoile sunt comparate cu nivelul existent fără această utilizare sau cu o utilizare diferită și rezultatul considerat avantajos din punct de vedere al bugetar. Sau (b) urmărim, într-o economie bazată pe troc, prin schimburi în natură (eventual repetate), către o ofertă

sistematică în domeniul bunurilor care — comparativ cu situația existentă înainte de aceasta operațiune — este considerată mai abundentă. O comparație numerică fără echivoc și fără elemente subiective de apreciere nu este posibilă. decât prin diferențierea bunurilor calitativ echivalente. Este evident posibil să se întocmească liste de beneficii tipice în natură, cum ar fi a servit drept bază pentru plata emolumentelor și prebendelor în natură mai ales în Est (aceste liste au servit chiar și ca obiect de schimb

| precum bunurile noastre publice). Când bunurile prezentau o mare omogenitate-

| generativitate (cum ar fi cerealele din Valea Nilului) depozitare

| cu decontare prin compensare (ca în Egipt) este evident, de asemenea

| mai ușor de realizat din punct de vedere tehnic decât dacă ar fi lingouri de argint J + într-un sistem monetar bancar. În mod similar (și acesta este un punct important-

| atât de mult) este posibil să se cuantifice succesul unui proces tehnic și să se comparați cu diferite procese tehnice, adică dacă produsul final este același, comparând modalitățile și cantitățile materialelor aprovizionare sau, dacă acestea sunt identice și procesele diferă- diferite, produsele finale. Compararea numerică a anumitor probleme parțială este uneori, dar nu întotdeauna, posibilă. Adevărata problemă a” „Calculul” autonom începe atunci când vine vorba de luarea în considerare a mai multor w mijloace de producție, mai multe moduri de utilizare a acestora sau produse de acolo finale de calitate diferită.

Fiecare întreprindere capitalistă include constant conturi în calculele sale în natură: să presupunem un război de țesut de o anumită construcție, urzeală

d și sârmă de o calitate determinată. Este necesar să se calculeze, având în vedere capacitatea

meserii, nivelul de umiditate al aerului, consumul de cărbune,

lubrifiant, echipamente de finisare, producție pe oră și pe lucrător

a produsului final. {55} Astfel de evaluări pot și sunt făcute fără

fără calcul monetar în toate industriile cu subproduse

și derivate tipice. În același mod, se poate calcula
circumstanțele rămânând aceleași, nevoile anuale de materii prime
a) companiei, M perioada de uzură a clădirilor și mașinilor,

pierderi prin risipă și manoperă defectuoasă, fără a recurge la calcule numerice, iar acest lucru este
făcut în practică. Dar compararea diferitelor procese de fabricație-
diferite cu mijloace de aprovizionare diferite pentru utilizări diferite
multiplii sunt la îndemâna calculului profitabilității companiilor moderne,

întrucât contul în natură s-ar confrunta cu probleme dificile pentru
pentru care nu există soluții „obiective”. Este adevărat că calculul

așa cum se practică astăzi în afacerile moderne, bazate pe petrol
contul de capital adoptă — aparent fără nicio necesitate — forma

de calcul monetar. Dar această practică nu este — cel puțin parțial —
datorită întâmplării. Se explică în special, în „deprecierile 2, prin

ES,

| 101

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

Fac forma monetară a previziunilor producției viitoare combină

Libertatea de mișcare și adaptare

tație maximă (care, în cazul destocării

de materiale sau orice altă formă de precauție din plan

provizii în natură,

ar fi irațional și greu de realizat -

nisip fără aceste mijloace de control) la o securitate maximă. Este dificil

să ne imaginăm ce formă ar putea lua „rezervele” nespecificate

în contul în natură. Pe de altă parte, este relativ ușor și sigur să se înființeze

blir, datorită unei verificări a contabilității în termeni monetari — în

utilizând și indicele de înregistrare a remunerației

capital debitat din contul de

sectoare care operează, considerate $0

implementat, într-o manieră irra

Cu alte cuvinte, dacă anumiți factori

nu a putut fi salvat UNDE —

compania, — dacă unele dintre sc-uri

unghiul materialelor și tehnicilor

țional (= neprofitabil) și de ce;

materiale („costuri” în termeni de calcul

întrebare și mai importantă

utilizate în altă parte într-un mod mai rațional; cu toate acestea, în contul în natură

astfel de probleme nu pot fi

rezolvată doar rar și prin aproximare

țiune grosieră. (Avem de-a face aici cel mai probabil cu limitele absolute
a calculului cu adevărat exact cu metodele contului în natură și nu

o dificultate incidentală pe care o „metodă de evaluare” mai bună ar putea-o
de depășit. Acest punct de vedere poate fi contestat, dar cu siguranță

nu cu argumente extrase din

aylorism sau cu speranța de a obține

„progres” printr-un sistem de bonusuri sau puncte fără a recurge la remunerație
rația monetară. Întrebarea care se pune ar fi: cum

descoperi locația exactă, într-un
aceste mijloace, deoarece în acest loc $

companie, unde ar fi necesară implementarea
Acestea ascund încă factori irațională

că ar fi vorba de eliminare? Se pare că aici se ciocnește contul în natură
(la dificultăți pe care verificarea prin calcul monetar le ignoră.) Contabilitatea

în natură ca bază a calculului industrial (ceea ce ar fi conceput dacă ar fi
companii heterocefale și heteronome de direcție planificată dd
crearea de bunuri) se lovește de limita sa de rațională în chestiunea
imputația [Zurechnung] care nu apare pentru ea sub forma unui necontestat

audit contabil, dar în cadrul
doctrina utilității marginale.

cea foarte discutabilă pe care o presupune în
Contul în natură ar trebui să determine

pentru a asigura gestionarea rațională și permanentă a resurselor de aprovizionare

ment, pentru diferite obiecte,

Eu

deci rolul „prețurilor bi” actuale

„indicii valorici” care ar presupune
lancicls ». Chiar și în acest caz, vedem

cum ar putea fi dezvoltate și controlate, pe de o parte, conform

țiunea unei mici afaceri (luată în considerare în raport cu locația sa)

și, pe de altă parte, în funcție de „

utilitate socială”, adică nevoi:

consumatori (prezenți și viitori),

Afirmația că „se va găsi

sistem de calcul adecvat, pentru

„bun” sau că „vom inventa bine > u

atâta timp cât vrem să o abordăm

bine la problema economiei fără bani, [56] nu ne face prea mult

a progresa: este de fapt o

„Jizare integrală” și nu a putut

problemă fundamentală a oricărei „societăți sociale”
fi o chestiune de stabilire a unei „economii”

---- D-na

CONT ÎN NATURĂ ȘI ECONOMIE NATURALĂ 1.2.1

planificat" rațional până când am descoperit în acest punct absolut
modalitate decisivă de a stabili un „plan rațional”.

Dificultățile contului în natură cresc atunci când vine vorba de determinarea
a mea dacă o anumită companie, echipată cu un anumit echipament de producție
este situat în punctul cel mai rațional sau, dacă nu ar fi mai bine — în
perspectiva acoperirii nevoilor unui anumit grup de indivizi -
transplantați-l într-o altă locație sau $: o grupare practicată
economia de troc trebuie să prefere, pentru a utiliza cel mai rațional
posibilă forța de muncă și materiile prime disponibile, | „schimb”
compensare" cu alte grupuri sau producție de către proprietarii săi
îngrijirea unui număr de produse. Este cert că sursele
Alegerea locației unei companii este determinată de date
natural și că cele mai simple principii ale sale pot fi enunțate
date naturale (cf. Alfred Weber, în G. d. S., secțiunea VI). Dar

întrebarea concretă dacă o companie este stabilită într-o zonă

determinat ar fi mai rațional cu un astfel de program de producție dat
sau cu altele asemenea nu poate fi rezolvată — dacă ignorăm cazul unui
implantare condiționată de prezența materiilor prime
politici — utilizarea contului în natură doar prin aproximare
în cadrul sistemului monetar, calculul implică întotdeauna
o soluție în principiu, în ciuda necunoscutelor care trebuie luate în considerare
Comparația — ceva complet diferit — dintre cele importante
adică cererea [Lc;chrtheit] pentru bunuri aparținând categoriilor
diferite specificități, a căror fabricare sau schimb sunt, de asemenea, pi
posibilă în circumstanțele date, o comparație ale cărei extensii
afectează în cele din urmă toate calculele industriale cu toate consecințele lor.
consecințe și care, în sistemul monetar, determină profitabilitatea, parțial
orientarea ofertei de bunuri către companii cu caracteristici

lucrativ, nu poate duce, în felul său, decât la o dilemă: p

_pentru a ieși din ea, economia „naturală” va trebui fie să se bazeze pe tradiție

fie se recurge la măsuri autoritare menite să dirijaze consumul
(în cadrul corporativ sau egalitar, nu contează) și să fie ascultați
ar rămâne totuși că contul în natură nu ar rezolva problema
problema atribuirii randamentului total al unei companii deficiențelor

factori și măsuri, în modul de calculare a profitabilității în sistemul mo

tăcut: astfel producția de masă a companiilor noastre mastodoice

cele moderne i-ar da cele mai mari bătăi de cap.

1. Confruntați cu reapariția tendințelor „socialiste” ale acestor

De-a lungul timpului, problema contului în natură a făcut obiectul unor numeroase lucrări.

de Otto Neurath. Relatarea naturală joacă un rol decisiv în!

socializare integrală, aceeași care vizează eliminarea a ceea ce nu

„prețul real”. Insolubilitatea rațională a acestei probleme ar demonstra pur și simplu

— vrem să subliniem aici — ce „sacrificii ar trebui făcute”

realiza această socializare; nu poate fi invocată ca

împotriva validității unei aspirații care - precum socialismul

[Socialismul] în general — nu se bazează pe considerații

tehnici cu j, ci pe postulate etice sau pe alte imperative absolute:

| nicio știință nu i se poate opune. Dacă ne plasăm într-o perspectivă

pur tehnic, ar putea fi necesar să se ia în considerare posibilitatea de a remedia

limitele socializării, forma și amploarea acesteia, în domeniile

unde densitatea populației permite aprovizionarea sa doar pe

M LV pe baza unor calcule exacte, în funcție de posibilitatea menținerii prețurilor reale,

| Dar aceasta este o problemă care depășește sfera studiului nostru. Să observăm

Totuși, distincția conceptuală dintre „socialism” și „reformă”
| y sociale » se bazează tocmai pe această considerație.

| 2. Este perfect adevărat că calculele monetare „simple” - efectuate

de către companii individuale, sau de către o cantitate mare sau chiar de către

toate companiile — că cele mai complete statistici privind mișcările-

| bunurile evaluate în termeni monetari nu ne oferă
cea mai mică informație despre aprovizionarea unui grup de indivizi
în acele bunuri de care au nevoie în cele din urmă exclusiv: bunurile
| în natură: este, de asemenea, adevărat că mult discutatele estimări ale „patri-

„j călugăr național” în termeni monetari au valoare doar ca bază
| pentru evaluările fiscale (că acestea afectează doar activele supuse impozitării
(f la taxa Ja). [57] Aceeași observație se aplică statisticilor privind
venituri exprimate în termeni monetari, care nici ele nu oferă informații despre
furnizarea de bunuri economice populației; aceste statistici
ar avea o valoare mai mare dacă ar indica și prețul bunurilor

|| exprimat în unități monetare. Dar tot nu există nicio posibilitate

| . de control prin plasarea sa în perspectiva raționalității materiale, 11 este

pe de altă parte exactă (ceea ce a fost demonstrat magistral de Sismondi și

W. Sombart folosind exemplul campaniei romane) că o rentabilitate satisfăcătoare

| luare (pentru toți cei implicați, așa cum a fost cazul economiei

campanie romană) nu echivalează neapărat cu o organizare satisfăcătoare-

luând economia în considerare din perspectiva ofertei în
bunuri ale unui anumit grup de indivizi prin utilizarea materialelor la maximum

materiile prime disponibile; condițiile de însușire (în special a terenului,
care trebuie atribuit lui F. Oppenheimer, dar nu exclusiv acestuia)
creează aceste șanse de rente și câștiguri multiple care pot împiedica considerabil
cu siguranță orice progres către utilizarea optimă a mijloacelor de
| producție (rețineți, totuși, că această caracteristică este foarte departe de a fi
se aplică exclusiv economiei capitaliste). Limitările așa cum sunt
discuțiile despre producție în vederea creșterii profitabilității erau comune

| rante/ în economia Evului Mediu și predominanța clasei muncitoare
| ar putea fi tradus, în zilele noastre, în măsuri similare. Dar feno-

conduce ca atare nu poate fi pus la îndoială. Statisticile de mișcare
monetare sau bazate pe evaluări în unități monetare nu au
a împiedicat dezvoltarea statisticilor privind produsele naturale — deoarece

unele tratate ar putea să te facă să crezi asta — chiar dacă te îndoiești, în
pornind de la cerințe ideale, domeniul lor de aplicare este limitat. Nouă zecimi din total
Statisticile noastre sunt statistici ale produselor naturale și nu ale fenomenelor.
| monetar. Putem spune că munca unei întregi generații a constat în
Examinez critic efectele unei economii orientate spre exclusivism.
- în vederea rentabilității, privind furnizarea de produse naturale

(pentru că acesta era scopul final, de altfel conștient, al tendinței socialismului

104.

CONT ÎN NATURĂ ȘI ECONOMIE NATURALĂ 1.2.12

germană numită Kathedersozialismus): este adevărat că ea și-a îndreptat criticile
bazată nu pe „socializarea integrală”, ci pe o reformă a
D politică socială - adică o politică care, contrar economiei
bazat pe contul în natură, menține existența prețurilor reale — deoarece
că ea a luat în considerare ultima variantă în economiile la scară largă (în prezent-
întotdeauna) pentru singurul realizabil. Oricine are dreptul să ia în considerare
această atitudine ca fiind „inconsistentă”, dar nu este nerezonabilă - în sine,
Este cert că s-a acordat puțină atenție problemelor economiei.
bazat pe troc și cu atât mai puțin pe posibila raționalizare a contului în
natură: studiile efectuate până în prezent examinează problema din perspectiva
istoric și nu în perspectiva posibilităților sale reale. Aceasta este
război care conferă - la fel ca războaiele trecute - o relevanță nouă și actuală
arderea către o formă de economie a cărei importanță apare în timpul războiului

și perioada postbelică. (Marele merit al examinării acestor informații îi revine lui Otto Neurath

întrebări în profunzime, deși într-un mod discutabil în principiile sale

și în concluziile sale, nu putem fi surprinși că „știința” a fost atât de puțin

aplecându-se asupra formulelor sale, deoarece până acum acestea sunt prezentate în principal sub forma

P de previziuni sumare care nu se pretează bine la discuții serioase. Pro-ul erai

Problema începe acolo unde se termină reflexiile lui Neurath - cel puțin până când

decât aici.)

3. Trebuie procedat cu extremă prudență dacă cineva dorește să utilizeze”.

Performanța economiei de război și metode de evaluare a raționalității

materialul unui sistem economic. Economia de război își propune (în principiu)

un singur scop specific în serviciul căruia se poate baza pe puteri care,

în timp de pace, există doar într-un sistem de sclavie în care statul a

liber de la „supușii” săi. Este eronat dincolo de o economie a „falimentelor”

întrucât obiectivul său imediat îl face să prevaleze asupra intereselor economiei

de pace. Ne mulțumim cu calcule precise din punct de vedere tehnic, fără a ne face prea multe griji —

economic — materii prime abundente

= și chiar mai puțin din partea forței de muncă. Prin urmare, calculele au luat în considerare, în primul rând

7 (dar nu exclusiv) un caracter tehnic: acolo unde sunt economice,

adică acolo unde iau în considerare concurența obiectivelor care trebuie atinse

și nu doar mijloacele de atingere a obiectivului dorit, ci și conținutul

(din punctul de vedere al calculului monetar) a unor considerații și evaluări destul de ample

primitive bazate pe principiul utilității marginale; ele aparțin

prin urmare, încadrează în categoria calculelor „bugetare” și nu sunt propuse deloc
pentru a garanta o dezvoltare rațională permanentă a diviziunii muncii
și mijloace de aprovizionare alese. Ma'zré învățăturile pre-
ceruri care ies la iveală din economia de război și din perioada postbelică, în ceea ce privește
„posibilitățile” sale economice, pare periculos să tragem din aceste calcule nu
mohetare ale concluziilor privind utilitatea lor permanentă în economia,
pace. ,

(s8] Suntem destul de dispuși să admitem: (a) că calculul monetar
este, de asemenea, forțat să recurgă la presupuneri arbitrare atunci când se ocupă de
către mijloace de aprovizionare care nu sunt listate pe piață (caz care apare
în special în domeniul contabilității agricole), (b) că aceeași observație
se aplică într-o măsură mai mică defalcării „costurilor generale”,
în special în companiile multiproductive, (c) că orice cartelizare
— chiar și cea mai rațională, adică cea care este orientată conform
șansele de piață — scade atractivitatea calculului exact deja la nivelul,

qe

L.

contul de capital, deoarece calculăm cu precizie doar acolo și în măsura în care
chiar și acolo unde apare nevoia. Dar în relatarea lui Natare situația
situația de la (a) ar exista în toate domeniile; situația de la (b) ar face imposibilă
constant calculul precis al „costurilor generale” pe care noțiunea de „cont”
„capitalul” include în mod necesar; situația de la (c) ar elimina orice invitație
calculului precis care, în economia non-monetară, ar trebui înlocuit cu
mijloace artificiale (vezi mai sus), cu o eficacitate îndoielnică, Prin propunerea:
pentru a transforma personalul de angajați comerciali" responsabil pentru calcule
în personalul unui „birou universal de statistică”, care, ne imaginăm,
gine, ar putea înlocui calculul în economia naturală, nu știm
nu numai că impulsurile complet diferite care provin din
„calcul” și „statistică”, dar le înțelegem greșit și funcțiile
respectiv. Există, de fapt, aceeași diferență între cele două activități ca și între
un „birocrat” și un „organizator”,

4. Atât contul în natură, cât și calculul monetar sunt tehnice-
tehnici raționale. Nu reprezintă, prin ele însele, toate
amploarea activității economice. Există, alături de acestea, o activitate orientată
conform obiectivelor și standardelor economice, dar ignorând calculul, poate
se bazează pe tradiții sau pe reflexe emoționale. Orice cercetare
Căutarea de bază a hranei de către oameni este similară cu căutarea hranei-
râsul animalului, în întregime controlat de instinct.

De asemenea, multe dintre activitățile conștiente ale omului sunt reglementate?
conform criteriilor religioase, exaltarea războinică, sentimentele pioase unde
alte motivații afective, sunt acestea marcate de un grad foarte variabil de
logică calculatoare, „Între frați.” (de rasă, de corporație, în credință) nu se
„negustorul” nu „calculează” în familie, într-un cerc de prieteni

sau adepți, se iau cel mult câteva măsuri de „ratione”
„elastic” în caz de primejdie: acestea sunt începuturile modeste
de calcul. Vom vorbi mai târziu, în capitolul V, despre irupția calculului în
comunismul familial primitiv, banii au fost întotdeauna marele stimulent
calculului, și acesta este motivul pentru care contul în natură nu a fost niciodată
capabil să atingă gradul de tehnicitate pe care natura sa iminentă l-ar permite (și,
În această privință, trebuie să fim de acord cu O. Neurath).

La momentul trecerii la presa, apare (Archiv für Sozialiissenschaft,
XLVII, p. 56 și următoarele) un studiu de L. Mises dedicat acestei probleme [+ Die
Wirtschaftsrechnung im sozialistischen Gemecinwesen”, compara cu
studiul aceluiași autor: Die Gers imoirtschaft, ediția a II-a, 1932, p. 93 și următoarele
(partea a 2-a) cu anexă (p. 480 și următoarele)].. j

Dacă |? CONDIȚII DE CALCUL MONETAR BAT-ONNEL 1.2.13

se vedea § 13. Condițiile rațională ții formale a economiei monetare.

„Rațională tatea” formală a calculului monetar depinde, așadar, de
a unor condiții materiale specifice a căror analiză ne interesează în acest moment
- din punct de vedere sociologic. Printre aceste condiții, putem cita, mai ales:

| et. Artă pentru piețele economice (cel puțin relativ)
Minciună, o petoră. Prețurile cuantificate în monedă sunt rezultatul luptelor și
| imnnpnenis, cu alte cuvinte, ele provin din puterea respectivă a

1

.

părțile implicate. „Moneda” nu este un simplu „mandat care acordă L
dreptul la utilități nedeterminate” pe care cineva le-ar putea transforma după bunul plac
fără a elimina caracterul specific al prețurilor marcate de lupta omului
împotriva omului, dar banii sunt în primul rând un mijloc de luptă

și o recompensă; este doar un „mijloc de calcul” sub forma unui
evaluare cantitativă [Schätsumgsausdruck] a șanselor rezultate din]
conflictul de interese.

2. Calculul monetar atinge cel mai înalt nivel de raționalitate în?

ca mijloc contabil de orientare a economiei sub forma

| cont de capital, cu condiția ca starea materială a,

| cea mai mare libertate posibilă a pieței, adică absența mono-

Poli I acordați și monopoluri irațională din punct de vedere economic și voluntare -
rațional din punct de vedere economic (adică orientat în funcție de șansele
(piață). Concurența pentru vânzarea de produse, care este consecința

| © consecință a unei astfel de situații, în special pentru organizarea

vânzări și publicitate (în sensul cel mai larg al cuvântului), cheltuieli

F 54, care ar fi irelevant într-o economie fără CC Currence (economia `

`- monopol rațional planificat sau absolut). Un calcul riguros al capitalului pre-

în plus, la nivel social, o „disciplină corporativă” și abordarea
privarea mijloacelor de producție, de unde și existența relațiilor ierarhice-3

şic.
[59] 3. Se propune producția de bunuri pe bază industrială
... să satisfacă în mod alternativ, datorită contului de capital, nu „dorințele”

ca atare, ci exclusiv dorințe așa/vabile. Orientarea

Prin urmare, producția de bunuri depinde de furnizarea de utilități

marginal în cele din urmă: categorii de venit solvabile, gata să

cumpărați o anumită utilitate. Împreună cu o indiferență absolută

> dacă libertatea pieței este totală — a raționalității contului de capital

cel mai perfect din punct de vedere formal în ceea ce privește toate postulatele materiale,

aceste circumstanțe sunt adânc înrădăcinate în însăși natura ealailului

gem + formă monetară limita în principiu de netrecut a raționalității lor.

D. Aceasta este de esență pur formală. Rațională formală
și rațională materială (indiferent de standardul de valoare pe care îl folosesc
orientare) nu coincid niciodată în principiu, în nicio circumstanță,

`

chiar dacă această coincidență se poate manifesta empiric în toate
cazuri specifice (bazate pe posibilități teoretice și practice)
(doar că ireal). Deoarece raționalitatea formală a calculului monetar nu
nu oferă informații privind distribuția materială a bunurilor în natură.
Acest lucru trebuie întotdeauna examinat separat. Dacă îl luăm ca
standardul de rațională - producerea unei cantități minime de materiale
evenimente pentru un număr maxim de indivizi, experiențele acestora din urmă
Deceniile dovedesc că raționalitatea formală și raționalitatea materială
coincid, în aceste circumstanțe precise, relativ des:
Motivele pentru aceasta rezidă în impulsurile care le influențează abordarea.
activitate socială de orientare economică potrivită calculului monetar.
Nu rămâne mai puțin adevărat că rațională formală nu ne informează
privind condițiile de furnizare a materialelor numai dacă luăm în considerare

termenii de distribuție a veniturilor.

ECONOMIE TRANZACȚIONALĂ, ECONOMIE PLANIFICATĂ 1.2.14

& 14. Economie tranzacțională și economie planificată.

Vom numi aceasta „acoperire a nevoilor tranzacționale” [Verkehrs-"
[acoperire economică] orice acoperire a nevoilor socializate
[vergesellschaftet] posibilă prin jocul intereselor și orientată în
funcție de șansele de schimb. Termenul „acoperirea nevoilor”
„unificat” [plansirtschaftlich] se va aplica oricărei acoperiri a nevoilor
— în cadrul unui grup — orientat într-un mod sistematic
conform reglementărilor legale, contractuale sau materiale acordate.

Acoperirea tranzacțională a nevoilor presupune în mod normal
și în cazul aplicării rațională, calculul monetar, iar în cazul contului
separarea dintre buget și management. Acoperire planificată
nevoile depind (în funcție de amploarea lor) de orientări și
scale variabile) ale contului în natură - ca bază ultimă a
orientarea materială a economiei, dar, la nivel formal, este
obligat să respecte instrucțiunile personalului administrativ
de care nu se poate lipsi în nicio circumstanță. În economia tranzacțională-”
În viitor, activitatea diferitelor economii autocefale este orientată într-o
autonom: în activitatea bugetară, la utilitatea marginală a numerarului
și venitul așteptat; în cazul achizițiilor ocazionale, la șanse
pieței: în companiile industriale, în contul de capital. În

|

| economia planificată orice activitate economică — atâta timp cât ne ținem de ea carte — este orientată conform unor criterii strict bugetare și hetero

norme cu instrucțiuni imperative și prohibitive, recompense sau pedepsele în perspectivă. Chiar dacă economia planificată recurge la pro-
masă de venit suplimentară pentru stimularea activității personale, orientarea activității astfel recompensate nu se abate de la norme material heteronom. Economia tranzacțională poate folosi aceleași metode în mod voluntar. De fapt, este posibil pentru el să facă acest lucru dacă diferența dintre active și bunuri de capital obligă la ne-
proprietarilor să respecte instrucțiunile date pentru a putea solicita la remunerarea serviciilor oferite: aceste instrucțiuni pot proveni de la ale unui proprietar bogat, acestea pot rezulta din calcule făcute de deținătorii mijloacelor de producție (sau de către persoane de încredere
[60] responsabili pentru exploatarea lor). Aceasta este soarta rezervată clasei muncitoare într-o economie pur capitalistă.

În economia tranzacțională, impulsul decisiv al oricărei activități

| emană din economie (A) pentru cei care nu posedă: (a) din constrângere

| rezultând din riscul ca angajații să rămână fără resurse

K pentru ei înșiși și „familia” lor (copii, soții, eventual părinți) pentru care își asumă de obicei responsabilitatea, (è) — în proporții

l ; variabile) — a unei anumite dispoziții mentale conform căreia activitatea plătit este forma normală a lui vic, (B) pentru cei privilegiați în ceea ce privește

a averii sau a pregătirii profesionale, consecință a unei situații
situație financiară privilegiată: (a) șanse de activitate profesională
mai remunerativ, (b) ambiția personală, (e) valoarea „vocației-”
țiune » pe care o atribuie muncii sale preferate (intelectuală, artistică, de specialitate
tehnic), (C) pentru cei care participă la șansele unei companii
pentru profit: (a) angajarea capitalului propriu în valoare de mii de euro
șansele sale de câștig, la care se adaugă (b) o mentalitate de „pro-
„profesionist” al întreprinderii raționale considerate ca o oportunitate (a)
a-și dovedi „capacitățile” și (8) a dispune de o
personalul trebuie să respecte instrucțiunile date: reținești și
motiv accesoriu: (y) posibilitatea de a avea, grație oportunităților culturale
și productivă, a unei puteri date versatile și nedeterminate.
O economie planificată trebuie – dacă este aplicată riguros – să atenueze
pentru a clarifica natura obligatorie a muncii, așa cum decurge aceasta din riscurile
lipsește necesarul, întrucât nu poate, în cazul raționalității materiale -
producție, făcându-i probabil pe cetățenii săi să sufere de pe urma efortului
insuficient din partea lucrătorilor săi. De asemenea, în același caz, trebuie să susțină
acordă prioritate cât mai mult posibil — și, în cele din urmă, definitiv —
gestionarea autonomă a unităților de producție; ignoră aproape sau
destul de risc financiar, posibilitatea ca managerii să demonstreze
valoarea lor într-un mod autonom. Sau să existe persoane fizice sau
oportunități semnificative de aprovizionare. Trebuie să înlocuiască oportunitățile
(posibile) câștiguri materiale pentru individ prin motivații

acorduri cu caracter „altruist” (în sensul cel mai larg al cuvântului), pentru a obține performanța planificată a productivității comparabilă cu cea produsă

orientarea autonomă a șanselor de profit realizate de diversele activități

locul bunurilor dorite corespunzător nevoilor de solvenți. În cazul aplicării-
cation riguros, trebuie să accepte o reducere inevitabilă
rațională contabile care rezultă inevitabil din eliminarea calculului
contul monetar și de capital. Am spus clar că raționalitatea
raționalitatea materială și formală (adică bazată pe un calcul exact) nu
ar putea coincide cu adevărat: această irațională fundamentală și, în cele din urmă,
Analiza inevitabilă a economiei este una dintre constantele întregii științe,
„social”, dar mai presus de toate studiul socialismului.

Reclamă $$i3et14:

Prezentarea noastră repetă doar lucruri cunoscute într-un mod mai
insistent (vezi ultimele propoziții ale § 14). Economia tranzacțională
este! cea mai importantă varietate de acțiune socială universală și tipică
orientat în funcție de jocul intereselor. Metoda sa de acoperire a nevoilor
este obiectul cercetării în știința economică și este inutil să o abordăm
se topesc aici. Utilizarea termenului „economie planificată” (Planseirtschaft) nu este
nu o profesiune de credință în favoarea proiectelor binecunoscute ale fostului ministru
economiei Reichului; am ales-o pentru că este formată conform

reguli de bună uz și că a fost în general adoptată după ce a fost un termen

„. c oficial” (preferăm acest termen celui format logic,

„de economie administrativă” [F erwaltungswirchaft] utilizată de O. Neurath).

nici economiei unui grup, nici economiei supusă reglementărilor unei
grup, orientat în funcție de șansele de profit (în maniera unei corporații,
(de cartel sau trust). Se va aplica exclusiv unei economii de
grupare orientată spre acoperirea nevoilor. O economie orientată spre
funcție de șansele de câștig - fie ele strict reglementate sau dirijate

de către personalul grupului - presupune întotdeauna „prețuri” efective,
| deci contul de capital și o orientare în funcție de acesta, ce
că geneza formală a acestor prețuri este alta (în limitele pan-
cartelism, acestea se bazează pe compromisuri [61] „intercarteluri”, pe

acorduri salariale elaborate de „cercuri de muncă” (Arbeitsgemrin-

„Socializarea integrală” ca economie planificată
pur bugetar și „socializarea parțială” (a anumitor ramuri ale
producție) cu menținerea contului de capital ambele se mișcă,
în ciuda obiectivului comun și a posibilității unor forme intermediare, în două
direcții fundamental diferite. Orice raționalizare a consumului
informații și, mai general, orice măsură care vizează influențarea
Distribuția naturală a bunurilor trebuie considerată în primul rând

.

gradul de economie bugetară planificată. Direcția planificată a ofertei-
transferul de bunuri, fie operat prin carteluri voluntare, fie impus
de către autoritățile statului, vizează în principal organizarea și utilizarea
mijloace de aprovizionare și forță de muncă și nu se poate lipsi de
— sau cel puțin nu se pot lipsi încă (conform propriei sale definiții) — de preț. Nu este vorba
deci nu este surprinzător că socialismul „contingenței” este o potrivire bună
cu „socialismul consiliului de muncă”, care se bazează (împotriva voinței
liderii săi, susținători ai socialismului rațional) pe interesele de însușire J
muncitori.

3. Formarea grupurilor economice de tip cartel și corporație
sau breaslă, adică reglementare în care exploatarea monopolistică
oportunități lucrative, fie ele impuse sau contractuale (ca regulă generală,
este impusă, deși formal este rezultatul unui contract),

3 nu face obiectul studiului nostru. Vezi pe această temă (pentru informații generale)
| cap. 1 $10 și observațiile noastre privind însușirea oportunităților economice

i (acest capitol $$ 19. și următoarele). Opoziția încalcă forma evolutivă a social-

lism, orientat în funcție de problema producției, în special între
Socialismul „marxist” și omologul său rațional-planificat pe care l-am luat în considerare
obiceiul de a-l numi din nou „comunism” este
a rămas în viață de la Mizeria filosofiei de Karl Marx (ediție populară)
` | Limba germană în „Intern. Bibl.”, p. 38 și paginile precedente și următoare
| vantes); opoziția din cadrul socialismului rus, cu luptele sale pasionale
născut între Plehanov și Lenin, se bazează, în ultimă instanță, pe aceeași antagonistă
gonism; sciziunea socialismului la care asistăm are principalul său motiv -
principal în lupta pentru poziții cheie (și avantaje), dar alături de și
În spatele acestei lupte se află aceeași problemă evidențiată de economie
războiul și evoluția sa necesară către economia planificată, pe de o parte,
prin dezvoltarea intereselor de însușire a celuilalt. — Nu se putea
a numi științifică întrebarea dacă stabilirea unei „economii”

Cr

„planificată” (indiferent de forma și amploarea sa) ar fi o măsură oportună.
Pentru omul de știință, întrebarea este formulată astfel: ce consecințe

2. Termenul „economie planificată” nu ar trebui aplicat în acest sens?

va duce la economia planificată (în această formă sau alta)?
Ar trebui să ne resemnăm cu fuga dacă vrem să riscăm un proces? Onestitatea poruncește...
ar necesita ca ambele părți să admită că ecuația include unele fapte cunoscute,
dar atâtea necunoscute! Este imposibil să indice toate datele
aspectele materiale ale problemei, punctele care se încadrează în cadrul prezentării noastre
Acestea pot fi menționate doar în raport cu structurile grupurilor (și
În special, Statul). Ne-am limitat la indicarea elementelor

cele mai elementare tehnici ale problemei. De asemenea, nu avem

tratează în acest capitol (din motivele indicate mai sus) fenomenul
Economia tranzacțională reglementată.
4. Socializarea tranzacțională a economiei presupune însușirea
agenți materiali ai utilităților și libertatea pieței. Importanța
libertatea pieței crește (a) dacă însușirea agenților materiali de utilizare-
utilitățile, în special mijloacele (de producție și transport), sunt foarte avansate.
Deoarece ușurința maximă a curgerii coincide cu orientarea maximă
a activității economice în funcție de situația pieței, aceasta crește
de asemenea, dacă (b) însușirea este limitată la agenți materiali de utilitate. „Orice

însușirea indivizilor (sclavie, iobăgie) sau a oportunităților economice (monopolurile clienților) echivalează cu o restricție asupra activității umane orientat către situațiile de piață. Fichte a avut perfectă dreptate să vadă în această limitare a noțiunii de „proprietate” la bunuri materiale (în lucrarea sa Geschlossencr Handelsstaat) — care este însoțită de o prelungire a dreptului de dispoziție conținut în acest termen = caracterul distinctiv al regimul modern al proprietății bazat pe economia tranzacțională. Aceasta evoluția conceptului de proprietate care satisface dorințele tuturor agenților operaționali - rații mercantile [Marktinteressen] care le-au atras șansele de câștig

în situația pieței, evoluția noțiunii de proprietate în

sensul indicat a fost, prin urmare, în primul rând rezultatul influenței lor.
g. Am evitat termenul „economie comunitară” (Gemen-

[acoperișuri] din motive utilitare, deoarece evocă | „interes comunitar- „tăcere” sau „sentimentul de comunitate”, care nu sunt în niciun fel o parte integrantă a acordarea conceptului: economia [62] unui lord care are dreptul la corvées sau un autocrat (în maniera faraonului din „Noul Regat”) a făcut parte, împotriva economiei tranzacționale, din aceeași categorie decât o economie familială (Familienkauskalt}.

6. Noțiunea de „economie tranzacțională” nu are legătură cu pro- problema existenței economiilor capitaliste, adică a orientării conform contului de capital și amplorii acestora. Aceasta se aplică mai precis tipul normal de economie tranzacțională, adică €.

pentru a acoperi nevoile monetare. Ar fi greșit să credem că
dezvoltarea economiilor capitaliste este proporțională cu acoperirea
nevoi monetare sau că evoluția acestora trebuie în mod necesar
să ia calea pe care a urmat-o în Europa de Vest. Este opusul
ceea ce este adevărat! Extinderea economiei monetare (a) ar fi putut foarte bine fi realizată -
Plătitor - al unei monopolizări crescânde a șanselor de profituri mari de către
niște ofkos princiar: asta a produs $c la scară largă
în Egipt, sub dinastia Prolemaeană, unde — conform relatărilor gospodăriilor
ajung până la noi - economia monetară era foarte dezvoltată; dar
A rămas o economie bugetară monetară și nu s-a transformat într-o economie economică.
economie capitalistă; (b) ar putea duce, în prezența unei prosperități marcante

de la economia monetară, la alocarea oportunităților în prebendă [Werpfrändung]
impozit, care a dus la stabilizarea tradiționalistă a economiei
(ca de exemplu în China; vom discuta acest lucru în altă parte); (c) deținuții-

strângătorii de fonduri care doresc să găsească o utilizare capitalistă pentru acestea ar putea

acordă prioritate oportunităților de câștig în afara șanselor de schimb
a pieței libere a bunurilor economice și a producției de bunuri

(ceea ce s-a întâmplat, din motive pe care le vom analiza, în totalitate]

regiuni ale globului, cu excepția Europei de Vest).

... ns

CATEGORIE SOCIOLOGICĂ FUNDAMENTALĂ A ECONOMIEI

§ 15. Tipuri de distribuție a beneficiilor economice (generalități).

„Orice activitate socială tipică cu orientare economică și orice societate”

1 [Economic] [Vergesellschaftuns] în mijlocul unui grup uman echivalent

într-o oarecare măsură unei anumite metode de distribuție și

Și de armonizare a eforturilor umane în vederea obținerii de bunuri. A

O simplă privire asupra vieții economice ne dezvăluie distribuția presiunii

varice la diferite persoane și o asociere a acestora

din urmă, în vederea realizării, prin cele mai variate combinații de mijloace

provizii materiale, tot felul de „utilități” În varietate

Într-o multitudine de aceste fenomene, este totuși posibil să se discernă o anumită

| număr de tipuri:

Un serviciu economic uman poate fi:

| a) a comanda [a dispune] sau
b) orientat conform unei ordini: muncă (în acest sens noi
| voi folosi acest termen în continuare).

Munca este evident și un serviciu de comandă, mai ales când-
adică prin acest termen se înțelege o activitate care necesită timp și efort.
Din motive sociale, însă, uzul preferă termenul „muncă”.
pe care o opune serviciului ordonat [disponierende Leistung] și este
tot în sensul precis în care îl vom folosi aici. În general,

vom vorbi despre „servicii” (Leistungen).

p Diferitele moduri de a considera munca și serviciile în cadrul
râsul unui grup uman - sunt împărțite în categorii tipice:

P a) tehnici — în funcție de modul de distribuție în timpul procesului
furnizarea tehnică a serviciilor mai multor agenți,
să le armonizeze între ele și cu mijloacele de aprovizionare cu materiale -

ricle;

b) social — adică:

1) în funcție de modul în care face sau nu face
economiilor autocefale și autonome
ale acestor economii; și, ca o consecință imediată a celor de mai sus,

2) în modul și în măsura în care 1° serviciile izolate,
20° mijloacele de aprovizionare cu materiale, 3° șansele de profit
economice (ca surse sau mijloace de profit) sunt sau nu sunt
nu este potrivit și, în conformitate cu modul — consecință a celor de mai sus —
din care a) profesiile (profesii == Berufe) sunt subdivizate (acțiune socială),

animalul de companie 4) se formează piața (acțiune economică).

nu oferă servicii izolate
și în funcție de caracterul economic

În cele din urmă,

DISTRIBUIREA BENEFICIILOR ECONOMICE ya

e) este esențial, indiferent de legătura dintre servicii
și cea a serviciilor cu mijloace materiale de aprovizionare,

și indiferent de distribuția lor pe diferitele economii (63). și
însușirea lor, pentru a pune, la nivel economic, întrebarea cunoașterii
fie că este vorba de utilizare bugetară sau în scop lucrativ.

Pentru a completa acest paragraf și paragrafele următoare, vă rugăm să consultați
avantajos, expunerea încă valabilă a lui K. Bücher în articolul său
„Gewerbe", în Handwörterbuch der Staats-istenschaft, precum și lucrarea
de același autor, Die Entstehung der Volkswirtschaft: acestea sunt lucrări
fundamente pe care, din motive strict practice, nu le avem
nu a respectat întotdeauna terminologia sau planul. Alte citate ar fi de puțin folos
util, deoarece nu intenționăm să expunem în cele ce urmează cs
rezultate noi, ci pentru a oferi un cadru pentru studiul nostru.

1. Să subliniem că ne-am mulțumit — în conformitate cu
scopul nostru - să rezumăm pe scurt aspectele sociologice ale fenomenului
potențiali clienți; am luat în considerare doar aspectele economice în
în măsura în care acestea se reflectă în categorii sociologice formale.
Pentru a revendica denumirea de prezentare economică (la nivel material), analiza noastră
ar trebui să includă în mod necesar examinarea problemei prețurilor și
condițiile de piață, o problemă pe care am luat-o în considerare doar în cadrul
unghiul teoretic. „Orice încercare de a încorpora aspecte pur materiale
în introducerea noastră generală s-ar lovi de necesitatea de a face acest lucru în conformitate cu
formă de teze rigide și unilaterale. Metodele pur explicative
economice sunt la fel de tentante pe cât sunt de discutabile. Astfel, s-ar putea spune
de exemplu, nașterea „muncii libere" în Evul Mediu, reglementată de
gruparea (verbandsreguliert), se află în epoca „întunecată" care se extinde
din secolul al X-lea până în secolul al XII-lea și mai ales în ceea ce privește munca țărănească,

orientat sanal în funcție de șansele de chirie ale stăpânilor

minerit și artizanat!
teritoriali, proprietari de iobagi, stăpâni vigilenți — altfel
petiție neîncetată

spus despre anumite puteri angajate într-o întreprindere
pentru aceleași șanse. S-ar putea afirma, de asemenea, că epoca decisivă
Căci înflorirea capitalismului a fost revoluția cronică a prețurilor
al secolului al XVI-lea: a dus la creșterea absolută sau relativă
prețurile (aproape) tuturor produselor din această zonă (cel puțin în Europa de Vest)
poveste) și a făcut posibilă — conform principiilor binecunoscute ale economiei agricole -
școală — crearea de companii de vânzări și ferme gigantice fondate
(în Anglia) pe baze capitaliste și (în marșurile de frontieră
între Elba și Rusia) privind iobăgia. Prin urmare, această revoluție a dus la

creștere semnificativă a prețurilor în iunie (în termeni absoluți), dar care s-a resimțit

| (în general) ca relativ și a fost chiar însoțită de un declin (rela-
+ această picătură stimulează

tiv) dintre cele mai importante produse fabricate;
oriunde producția se făcea la scară industrială și în
în măsura în care condițiile externe și interne erau adecvate - ceea ce

a „decadenței”

nu a fost cazul în Germania și explică începuturile
a economiei sale - stabilirea unor forme competitive de comerț.

O altă consecință a fost crearea de întreprinderi industriale capitaliste.
Pentru a realiza acest lucru, era necesar să existe piețe mari [Massenmärkte]. Unele
transformările politicii comerciale engleze sunt (alături de altele)

fenomene) simptomatice ale acestei evoluții. Ar fi necesar să se recurgă la"
acest tip de afirmație pentru a demonstra afirmații speculative despre condiții
economia materială care a condus la evoluția structurilor economice
microfoane. A trebuit să abandonăm cu înțelepciune acest tip de teză întotdeauna
discutabilă stabilirea terminologiei noastre strict sociologice, chiar și
dacă niciuna dintre aceste teorii nu este neapărat falsă. Prin renunțarea la-
Vom renunța, de asemenea, la acest tip de demonstrație în capitolele
care va urma (așa cum am renunțat mai sus la expunerea unui
teoria prețurilor și a banilor) la orice „explicație” demnă de acest nume și
ne vom limita (cel puțin provizoriu) la stabilirea unei

„tipificare” sociologică. Nu putem sublinia îndeajuns acest aspect.
Deoarece orice explicație autentică a mecanismului evoluției în:
cele mai izbitoare caracteristici, inclusiv evoluția sociologică, nu pot
se bazează doar pe materialul concret și tangibil al datelor economice.
Scopul nostru este de a oferi cititorului un cadru simplu care să ne permită să-
... să pună în aplicare definiții cât mai clare posibil. 4
Inutil să mai spun că o astfel de reprezentare schematică a faptelor nu
ar putea explica pe deplin lanțul empiric-istoric
nici a succesiunii tipologico-genetice a diferitelor fenomene
forme posibile.
2. A fost adesea criticat pe bună dreptate faptul că terminologia eco-
Economia politică nu separă suficient de clar termenii lui Betrieb (exploatarea-
| stabilire) și Unternehmen (întreprindere industrială sau comercială-
O „exploatare” [Betrieb] aparține domeniului de activitate
de la orientarea economică la o categorie tehnică, desemnând modul în care
să armonizeze între ele o serie continuă de eforturi și servicii CArbeirs- $
© leistung) și pentru a stabili o legătură între acestea și mijloacele de aprovizionare
materiale. În Betrich, o activitate este opusă fie (a) inconstantă, fie (b)
discontinuu din punct de vedere tehnic, așa cum se găsește într-o economie
domestic [Haushalt] empiric. În Unternehmen (companie), unitate de orientare-
tație economică [64] (a câștiga), se opune noțiunii de „buget” (care,
este orientată spre acoperirea nevoilor). Dar opoziția dintre „întreprindere”
[Companiile] și „bugetul de la [Haushalt] nu au epuizat esența problemei;
deoarece există „activități remunerative” care nu se încadrează în categoria-
„afacere”: orice muncă care este pur și simplu plătită, cum ar fi însoțirea
scriitori, artiști, funcționari publici plăcuți nu este nici unul, nici altul (nici Betrieb
nici companii). Dar percepția și utilizarea pensiilor sunt incontestabile -
tabel o „activitate bugetară” {Haushalt].
În ciuda acestei antinomii despre care am vorbit în capitolele anterioare

de „exploatare reminantă” [Erwerbsbetrieb] pentru a desemna orice activitate
| activitate continuă, coerentă, permanentă: de fapt, o astfel de activitate
| este de neconceput fără stabilirea unui Betrieb („+ exploatare” în sensul
| simț comercial) (chiar dacă acesta poate fi redus, strict vorbind, la un
| operator unic). În cele de mai sus, am intenționat în principal să marcăm
diferența dintre „activitate bugetară” și „activitate profitabilă”. Vom
| rețineți că termenul „exploatare remunerativă” nu poate înlocui
„cea a întreprinderii remunerative continue” decât în cazul mai simplu
| a coincidenței unității operaționale tehnice cu unitatea de afaceri-
, luat. Cu toate acestea, se întâmplă în economia tranzacțională ca mai multe
| < unități operaționale separate din punct de vedere tehnic » [Betrieb] sunt unite

într-o singură „unitate de afaceri”. Acest ultim fenomen nu înseamnă
evident simpla uniune personală a proprietarului, dar o orientare-
o utilizare completă și omogenă a diferitelor
unități în scop lucrativ. (Din acest motiv, situațiile intermediare
sunt posibile.) Când folosim termenul „exploatare”
[Betrieb] vom desemna prin aceasta această unitate tehnic separată - în
în ceea ce privește instalațiile, mijloacele de producție, forța de muncă și
(posibil) managementul tehnic heterocefal și heteronom — care
există și (conform terminologiei actuale) în economia comunistă.
Termenul „exploatare remunerativă” va fi folosit doar pentru a desemna o

firmă în care unitatea tehnică și unitatea economică coincid.

Necesitatea unei separări terminologice foarte clare între „exploatare”
„ție” și „întreprindere” se simte în special atunci când vine vorba de definirea categoriei
categorii precum „fabrică” sau „industrie internă”. Aceasta aparține
aparțin, fără îndoială, categoriei de „întreprinderi”. În ceea ce privește organizarea-
țiune, o unitate comercială și întreprinderi muncitorești operate
la scară domestică, lucrând pentru o unitate comercială și invers
versa, sunt independente una de cealaltă; operațiunea este de neînțeles dacă
ne plasăm în perspectiva exploatării: pentru a-i înțelege sensul,
trebuie utilizate și alte categorii precum piața, afacerile, economia.
muncă domestică (a lucrătorilor), utilizare remunerativă a serviciilor
plătit. Am putea defini termenul „fabrică” - așa cum s-a mai spus
propus de mai multe ori — fără nicio referire la economie în acest sens
abstractizare de la natura lucrătorilor (liberi sau neliberi), de la specializare-
managementul lucrărilor (specializare tehnică, internă sau nu), echipamente
| auxiliare (mașini sau nu), de către maistru sau atelier [Werkstätte]. Acesta
| cu toate acestea, pare esențial să se ia în considerare și forma apro-

privarea atelierului și a mijloacelor de producție (de către un proprietar), deoarece

| fără aceasta, noțiunea se dezintegrează precum cea de „ergasterion”. Dacă
Dacă decidem asupra acestei restricții de sens, ni se pare, în principiu, mai
Ar fi util să facem ca cei doi termeni, „fabrică” și „industrie internă”, să fie doi
categorii strict economice ale companiilor cu capital propriu. În
Într-o economie socialistă/integrală, nu ar exista nici „fabrică”, nici „industrie”
„domestice”, ci doar ateliere, instalații, mașini,
unelte în starea lor naturală și atelier și lucrări casnice de toate tipurile
specie i.

| 3. În cele ce urmează, nu vom spune încă nimic despre problema „pașilor
aspectele „evolutive” ale economiei; unde o remarcă pe această temă pare indispensabilă-
gândibil, o vom face în treacăt. Totuși, să observăm acest lucru:

De ceva vreme, avem perfectă dreptate să distingem între
diferite tipuri de economii și politici economice. Nivelurile
introduse de Schoenberg după Schmoiler, care au suferit unele modificări în ultima vreme
schimbări, și anume economia domestică, cea a satului — ce vine
să fie adăugat ca un nivel următor economiei scisneurale și patrimoniale -
princiar — economia urbană, teritorială, națională, au fost determinate
în terminologia acestui autor Prin eliminarea grupării de reglementare
a economiei. Dar nu este sigur că natura reglementării economice-
microfonul a variat în funcție de extinderea grupurilor. Astfel, „politica economică-
că teritorialitatea germană „era, mai mult sau mai puțin, recuperarea, pe o cale
reglementări urbane la scară largă; noile sale măsuri nu se disting

© €

nu erau preocupați în mod specific de politica mercantilistă a unor grupuri specifice
patrimoniale, care erau în realitate deja grupuri statale

relativ raționale (prin urmare, acestea se încadrau în „economia națională”, de exemplu
folosiți un termen comun, dar nefericit). Este și mai puțin sigur
că structura internă a economiei, specificația, specializarea și
armonizarea beneficiilor, respectiv modul de distribuire a beneficiilor
asupra economiilor autonome, că modalitățile (65) de însușire
dezvoltarea muncii, mijloacele de aprovizionare și AES
șansele de profit au prezentat o evoluție paralelă cu creșterea
grupare, că au făcut posibilă crearea (eventuală) a unei politici
economic și că a urmat întotdeauna direcția variațiilor de magnitudine
al grupării. Comparația dintre Occident și Asia, unde... din Occident
modern cu Occidentul antic ar arăta cât de mult acest mod de a vedea
este greșit. Nu este mai puțin adevărat că nu se poate studia
economic fără a lua în considerare existența sau inexistența grupurilor -
reglementări — politice sau nu — 8€ propunând reglementări materiale
economiei, precum și sensul profund al activității lor de reglementare. Deoarece
influențează puternic natura activității remunerative.

4. Scopul acestei discuții este, înainte de toate, de a stabili condițiile prealabile
optimale ale rațională formale a economiei și relațiile acesteia
cu „cerințele” materiale, oricare ar fi acestea.

72 1. e.. q- =r = pi p wa asseu á *

ARANJAMENT TEHNIC AL SERVICIILOR

§ 16. Articularea tehnică a serviciilor.

A. La nivel tehnic, analiza serviciilor se realizează pe baza
distribuția și armonizarea reciprocă a beneficiilor, conform:

1. Servicii prestate de aceeași persoană, care pot fi:
(a) organ de conducere și executiv sau
(b) doar una sau alta.

Opoziția este evident relativă, întrucât uneori vedem o persoană-
înotător principal (fermier mare) „a pune mâna pe aluat”. Pe de altă parte, totul
Fiecare mic fermier, fiecare meșteșugar, fiecare marinar face parte din tipul A.

(a) O singură persoană poate îndeplini sarcini diferite din punct de vedere tehnic.
renunțat și vizând rezultate finale diferite (€ servicii combinate”);

motivul poate fi:
(a) o lipsă de specializare tehnică în diferitele părți
al operațiunii;
8) schimbări sezoniere;

(y) utilizarea rațională a forțelor care nu sunt utilizate pe deplin
performanța în sarcina lor principală („servicii auxiliare”).

b) Sau o singură persoană îndeplinește doar sarcini specifice
disociat:

a) în funcție de obiectivul final; în acest caz, același furnizor îndeplinește toate operațiunile necesare, diferite din punct de vedere tehnic, simultane și succesive-sive (aceasta se numește „combinație de beneficii"): este „serviciul specificat" (Leistungsspesi isterang)];

B) în funcție de specializarea tehnică a serviciilor, astfel încât
produsul final poate rezulta doar din concurența serviciilor simultane
bronzată sau succesivă (după caz) a mai multor persoane: este specializarea-sarea serviciului [Leïstu sespéialisierurg].

Antinomia este adesea relativă, dar nu putem pune la îndoială acest lucru.
nici existența sa, nici semnificația sa istorică.

Cazul az este caracteristic economiilor domestice primitive în care
| fiecare agent îndeplinește toate nevoile în funcție de nevoi (ținând cont de
a diviziunii tipice a muncii între sexe, cf. cap. Y).

Cazul nu prezintă nici o „locație sezonieră între

jurământ în alt

Vara lucrez la țară și iarna fac meșteșuguri.
Cazul apare atunci când lucrătorii orașului efectuează, la

érale, ani

munca pe câmp și, în general,
-companii profesionale „deoarece

titlu sezonier,
toate activitățile suplimentare €t în plus

CATEGORII ȘTIINȚIFICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

„că mai există timp liber” – un fenomen care poate fi observat chiar și în viață
birocrația modernă.

Tipic pentru cazul ba este diviziunea profesională a muncii în
societatea medievală: astfel, existau o serie de meserii specializate în
un singur produs final a cărui dezvoltare a necesitat adesea procese de
muncă eterogenă din punct de vedere tehnic: a existat, prin urmare, o combinație de servicii
țiuni [Leistungskombination]. Cazul bR conține întreaga evoluție modernă
muncă. Dar la nivel psihologic [66] niciun serviciu, deci special-
oricât de simplu ar fi, nu este resimțit cu adevărat ca fiind complet izolat; include
încă un element de specificație, dar orientarea sa nu mai este făcută,
ca în Evul Mediu, în funcție de produsul final.

În plus, distribuția și armonizarea beneficiilor sunt, de asemenea,

- variabile (vezi mai sus A)

2. În funcție de modul în care sunt prestate serviciile diferitelor persoane
se combină în vederea atingerii unui obiectiv. Astfel, observăm:

a) Acumularea de servicii: conjuncția tehnică a serviciilor
omogenă a mai multor persoane care se combină pentru a realiza un
obiectiv dat:

a) fie prin servicii paralele, dar independente din punct de vedere tehnic
Dantes;

8) fie prin servicii (omogene) socializate din punct de vedere tehnic
[cooperare] în vederea unui rezultat global.

Exemplele includ mașini de tuns sau pavele care lucrează în
concert, în timp ce Antichitatea egipteană ne oferă un exemplu.
scară de 8: și anume, (miile de) condamnați care transportă coloși în
abordarea (în sensul literal al termenului), cu ajutorul frânghiilor, a acestei sarcini.

b) Armonizarea serviciilor: conjuncția tehnică a lucrărilor
calitativ diferite, cu alte cuvinte servicii specializate în
în vederea atingerii unui obiectiv specific, poate avea loc:

a) prin servicii independente din punct de vedere tehnic: xx) simultane,
adică paralele, 89) succesive și specializate;

B) prin servicii tehnice asociate și specializate (servicii tehnice-
(complementar) constând din acte simultane.

1. Un exemplu deosebit de simplu de lucru paralel, cazul a, aa),
țese (lucrări de bătătură și urzeală); dar ar fi ușor de îmbrăcat
lista multor ocupații similare care implică o serie de pro-
procese independente din punct de vedere tehnic către un produs final global.

2. Să citățm, pentru cazul a, BB, relațiile existente între filare, țesut,
călcarea, îmbrăcarea, care se găsesc, într-o formă sau alta, în
toate industriile.

3. Pentru cazul 8, colaborarea dintre lucrătorul care deține piesa de

fierul pe nicovală și fierarul care o lovește cu ciocanul său (un proces pe care îl

se găsește într-o formă mai modernă în orice atelier de cazane -
drone), precum și orice formă de „muncă în echipă” în producție
modern (care, fără a fi specific, constituie totuși o trăsătură caracteristică -
(ristice) ne oferă tipul. O orchestră sau o trupă teatrală
sunt exemple perfecte alese în afara domeniului industrial sau
comercial.

§ 17. Continuare și sfârșit.

B. La nivel tehnic, distingem și diferite tipuri de presă-
stații, în funcție de relația lor cu mijloacele de aprovizionare
complementar:

1. În funcție de dacă

a) sunt # servicii” propriu-zise (exemple: spălătorii,
coafori, spectacole dramatice etc.),

(b) fabricarea sau transformarea bunurilor, adică formarea
materii prime sau operează transport, acestea pot fi:

(a) operațiuni de aprovizionare;
B) fabricarea de obiecte;

y) transportul de bunuri fabricate. Limita dintre aceste operațiuni-
rațiile rămân destul de vagi. [67] (Exemple: zugravi, decoratori,
stucatori etc.)

2. După gradul de finalizare a lucrării finite. — A produsului agricol
la produsul fabricat transportat la locul de vânzare, trecând
prin produse miniere.

3. În cele din urmă, în funcție de contribuție

(a) „facilități”, cum ar fi

(a) centrale electrice, adică instalații care utilizează
energie naturală lizibilă: apă, vânt, foc — sau mecanizată (în special energie

`abur, electricitate și magnetism);

B) locuri de muncă separate (ateliere);

b) mijloace de muncă, cum ar fi: (x) unelte, (B) echipamente,
(y) mașini.

În unele cazuri, observăm doar unul sau altul, sau niciunul dintre ele.
aceste auxiliare. Vom numi „unelte” instrumentele ale căror
funcționarea este inspirată de condițiile muncii manuale, „apărilaje”
cele a căror funcționare depinde de intervenția umană,
„Mașinile” sunt dispozitive complet mecanizate. Granița dintre acestea
„instrumente” este foarte vag, dar distincția dintre ele poate fi utilă pentru
definirea anumitor perioade de evoluție tehnică.

Producerea mecanică a forței motrice și utilajele caracteristice-
râsul de industria modernă în general este justificat din punct de vedere tehnic de (a)
randamentul specific și economiile de muncă umană pe care le oferă aceste instalații
lațiile permit atingerea (b) egalității și predictibilității performanței,
atât în calitate, cât și în cantitate. Ca să fie rațional, nu se poate

aplicată numai dacă nevoile pentru un anumit produs sunt relativ mari.

În economia tranzacțională: dacă puterea de cumpărare este mare și disponibilitate monetară suficientă.

Nici măcar nu ne putem gândi să schițăm evoluția tehnologiei și a eco-economia uneltelor și a mașinilor. Prin „dispozitive” înțelegem unelte de lucru, cum ar fi războaiele de țesut acționate cu pedală și alte realizări similare care deja respectă legile tehnologiei mecanice dacă le comparăm cu funcționarea organismului uman (sau animal) și fără descoperirea căruia (ne gândim în special către „facilitățile ministeriale de extracție”) mașina și funcțiile sale moderne nu ar fi văzut niciodată lumina zilei. („Invențiile” lui Leonardo da Vinci au fost

„dispozitive”.)

CATEGORII ECOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

E -

spre E

§ 18. Distribuția socială a beneficiilor.

A. La nivel social, distribuirea beneficiilor se realizează conform distribuției-
furnizarea de servicii calitativ diferite și mai presus de toate complementare
tăcerea în ceea ce privește economiile autocefale și (mai mult sau mai puțin) autonome și
și în funcție de afilierea lor economică, în funcție de faptul dacă este vorba (a) de o întreprindere-
puncte de vânzare interne sau (b) remunerative. Distingem între:

1. Economia unitară, cu o specializare (sau: specificație) =
pur intern, adică absolut heterocefalic și heteronom,
aspectele pur tehnice ale serviciilor și armonizarea diferitelor
beneficii (distribuție unitară a beneficiilor). Economia unitară
pot fi :

(a) o întreprindere națională [Haushalt];

(b) o întreprindere cu scop lucrativ.

O întreprindere internă unitară ar fi, în cea mai largă măsură,
o economie națională comunistă, în forma sa cea mai restrânsă, economia-
microfon familial primitiv care includea atunci [68] toate (sau majoritatea)
servicii care vizează furnizarea de bunuri (economia internă)
(închisă). Tipul de afacere profitabilă cu specializare și armonizare
organizarea internă a serviciilor este evident compania gigant combinată,

| care se prezintă terților ca o unitate comercială. Aceste două extreme-
formele mele pentru moment punctele limită ale evoluției „economiilor”
„cantități” autonome.

, 2.11 poate exista și o distribuire a beneficiilor între economiile proprii
7 dureri de cap. Acestea pot consta în:
| a) într-o specializare sau specificare a serviciilor între economii
izolați, heteronomi dar autocefali, orientându-se după o regulă-
convențional sau acordat. Prezentul regulament poate, la nivel material,
a fi orientat: >

1° nevoilor unei economii dominante sau a) ale unei economii
scisneuriaie (distribuirea serviciilor în maniera oikosului), sau f)
a unei economii senioriale profitabile;

20 la nevoile membrilor unui grup cooperativ (distribuit-
furnizarea de servicii bazată pe economia grupului); aceasta
orientarea poate fi, din punct de vedere economic, a) bugetară, $) remunerativă
neratrix [erterbstwirtschaftlich],.

Gruparea, la rândul ei, ar putea fi în toate aceste cazuri M (mate-
regulator, sau N chemat (în același timp) la urmărire
obiective economice.

DISTRIBUȚIA SOCIALĂ A FUNCȚIILOR 1.2.18

Pe lângă aceste diferite forme, găsim:

(b) specializarea serviciilor conform principiilor economiei
tranzacțional între economii autocefale c: autonom care, material-
sunt orientate în funcție de jocul intereselor, prin urmare, formal,
a reglementării unui grup de ordine (cap. 11 și 5).

1. Exemplu tipic al cazului M: grup de reglementare, din „enractèr”
(2°) (grup cooperatist) și a (economie domestică): meșteșuguri la vilă.
gcois în India (înființare): caz N: Grup cu obiectiv economic-
mic, de caracter (1°) (economie atât de gențială), Lxcmnssle tvplqué: reparația
asigurarea nevoilor domestice ale prinților, stăpânilor teritoriali sau proprietarilor
iobagi (printre prinți, aceste nevoi pot fi și de natură politicoasă)
bifați) pe economiile izolate ale subiectului, arricre-vañsanx, iobagi, sclavi,
mici țărani sau artizani din satele demiurgice (vezi mai departe); acest pro-
cedat era răspândit în întreaga lume. l reglementare niqueient M
erau, în cazul (1°), adesea serviciile meșteșugărești (în măsura în care
unde nu vizau obiective materiale, ci doar fiscale), prostată-
țiuni ordonate în temeiul legii constrângerii (Bannrecht) a lorzilor
teritorial sau, în cazul (2°), dreptul de constrângere al orașelor, remunerativ
(cazul a 19 f:) este distribuția serviciilor industriale pe economii
lucrătoare domestice izolate [Einzelhaushalte],

Găsim exemple tipice de w 2° și caa N în snécia-
lizarea serviciilor impuse industriilor mici, industria metalurgică.
Fabrica industrială a orașului Solingen a fost fondată inițial cu specializarea
sarea serviciilor convenită la nivel corporativ, dar este trans
ulterior instruiți în industria științifică (cu caracter sponsorizant)
[Editor)).

Tipic pentru acest caz, un grup de 2° p M (exclusiv grup de reglare) este
toate reglementările economice emise privind tranzacțiile comerciale
de către comunitățile sătești sau urbane, în măsura în care acestea sunt interesate
vin în termeni de ofertă de bunuri economice.

Cazul b prezintă economia tranzacțională modernă.

Se impun următoarele observații speciale:

2. Cazul a 2° a M prezintă o orientare către economia internă
într-o formă destul de particulară: constă în faptul că este orientată
bazat pe nevoile anticipate ale diferitelor asociații și nu pe nevoile

lucrătorii casnici ai grupului (săteni). Vom apela la servicii
... PR o, + ju Tisoni
astfel oferite, specificate și impuse prin regulament, „liturghii”

„de natură demiurgică” [demiurgische Natuwralleissn nas]: acest tip de
acoperirea nevoilor se va numi !ù +: jumătate din acoperirea riscului » Este
fără excepție a unei distribuții de beneficii — și, eventual, a
armonizarea sarcinilor - bazată pe reglementarea grupului,

Când, așa cum este cazul unui N, Kroupr se află (indiferent dacă este seniorial
sau corporativ) menține o economie în numele căreia
el distribuie sarcini specializate, nu vom folosi acest termen.
Exemple tipice ale acestei ultime forme de servicii sunt regi-
prevederi specializate sau specifice privind beneficiile în natură impuse metalelor

corvéables, moșii funciare și alte exploatări la scară largă.

Dar grupările princiare, politice și comunale, precum și altele

RER PE

aaee

FEA e

are

L.

grupurile de orientare extraeconomică obișnuiau, de asemenea, să distribui sarcinile. Vom numi treburile „domestice” [oikenmäfige] și livrări obligatorii [69] cu specificarea calității către fermieri, acționari și comercianți, dacă beneficiarii sunt economii din grup -

„liturghii de natură” referitoare la un grup-
implementare; principiul acestui tip de aprovizionare a nevoilor unui grup-
dezvoltarea economică se numește „acoperire liturgică a nevoilor”. Acest tip
acoperirea nevoilor a jucat un rol istoric extrem de important,
la care vom reveni de mai multe ori. În grupuri
politic, a înlocuit „finanțele” noastre moderne; în grupuri
economic, |aceasta a corespuns unei „descentralizări” a marilor companii-
prize domestice [GroBhaushalt] prin distribuirea acoperirii acestora
nevoile țăranilor supuși corvéage-ului și obligați să plătească dobânzi
natură, a artizanilor-fermieri și a furnizorilor de servicii care nu au participat la întreprindere
priză centrală, dar aveau propriile gospodării; depindeau de grup-
pentru că erau obligați să-i furnizeze un anumit număr
de servicii. Rodbertus a fost primul care a aplicat termenul „oïkos”
către marile companii autohtone caracterizate — în primul rând —
prin autosuficiența acoperirii nevoilor de către membrii companiei
și forța de muncă sclavă care a beneficiat fără schimb de mijloacele de aprovizionare-
vizionare disponibilă. De fapt, gospodăriile mari și mai multe
încă princiar în Antichitate (în special în „Noul Regat” al Egiptului)
reprezintă cu o aproximare variabilă (și rareori într-o formă
pur) tipul de întreprindere internă a cărei aprovizionare a fost tri-
butaire al gospodăriilor furnizoare de servicii din jur (supuse corvéei și livrărilor -
sunete în natură). Întâlnim același fenomen în anumite momente
în China și India și uneori — într-o formă mai blândă — în
Evul Mediu, începând cu capitulare de villis: întreprinderi mari
lucrătorii casnici știau și ei despre schimburile cu lumea exterioară, dar aceste schimburi
au avut întotdeauna un caracter bugetar. Taxele monetare nu au
nu lipseau nici ei, dar rolul lor era subsidiar și se baza pe
pe o tradiție. — Economiile cu caracter liturgic au cunoscut și ele-
schimburi cu lumea exterioară. Totuși, să ne amintim ce le caracterizează -

a fost în primul rând: cea mai mare parte a acoperirii nevoilor a fost asigurată de salarii și prebende în natură acordate în schimbul serviciilor distribuite. Și aici, granițele dintre diferitele sisteme erau neclare. Dar serviciile erau încă reglementate de grup în

privind distribuirea și armonizarea muncii.

3. Pentru cazul la 2° M (grup de reglare), putem cita, pentru cazul B (orientare remunerativă), reglementările economice ale municipalităților din Evul Mediu occidental, precum și bresle și castele din China și

în India, reglementările care au stabilit numărul și modalitățile de masterat

și tehnica de lucru: era așadar un fel de cod al meșteșugului.
nu ați avut scopul de a acoperi

Acest lucru este adevărat în măsura în care Regulamentul 1

nevoile consumatorilor cu ajutorul „utilităților" meșteșugurilor, dar — fapt frecvent, dar nu obligatoriu — pentru a asigura artizanilor șanse de câștig prin garantarea calității lucrărilor și a împărțirii judicioase a clienților. Ca orice reglementare economică, aceasta a echivalat și cu la o limitare a libertății pieței și a autonomiei și a orientării spre profit

activităților meșteșugărești: își propunea să garanteze o „viață bună” antreprenorilor

DISTRIBUȚIA SOCIALĂ A BENEFICIILOR 1.2.18

capturi artizanale și, prin urmare, era similară cu economia „internă”
în ciuda formei sale „tehnico-comerciale” {ersverbstetrtschaftlich}.

4. Pentru cazul a 2° N, cazul B, să citățm alături de tipurile de industrii menționate
domestice, în special fermele din marșurile noastre estice
caracterizată prin remunerarea parțială în natură a lucrătorilor agricoli
[Znstmann] și, la nord-vest de Pallemsene, sistemul Heuerling,
fermieri care iau în arendă o bucată de teren, uneori cu o fermă:
Acesta este un sistem similar cu cel de exploatare domestică.
Exploatarea agricolă, exploatarea pe care un reprezentant o încredințează unui exploatator-
atâta timp cât sunt afaceri remunerative ale proprietarului sau, după caz,
agentului; așa-numiții operatori {nstleute} și muncitori industriali
acasă sunt orientate, în ceea ce privește distribuția serviciilor și armonizarea-
nizarea muncii, precum și în toată activitatea lor lucrativă, conform
obligațiile impuse acestora prin regulamentele grupului de operatori
sau, după caz, constrângeri rezultate din dependența lor de
furnizori de servicii pentru acasă. În plus, avem de-a face cu lucruri simple
gospodării. Activitățile lor remunerative nu sunt autonome, ci hetero-
nomenon și operează în favoarea proprietarului terenului sau a agentului.
Pe măsură ce standardizarea materială a acestei orientări crește -
tation, sistemul poate evolua în direcția unei distribuții tehnice a
sarcini, așa cum există în întreprinderile industriale (fabrici).

19 dolari. Alocarea beneficiilor.

B [site, cf. § 18]. În ordinea socială, distribuția beneficiilor
pot fi clasificate în funcție de cât de adecvate sunt șansele față de
servicii care servesc drept remunerație. Poate fi supus aprobării
rugăciune: |

[70] 1. Oportunități pentru sporirea beneficiilor;

2. Mijloace materiale de producție și aprovizionare;

3. Șanse de câștig rezultate din comandarea serviciilor [dispos-
[nierend]. Vezi cap. 1, § 10, pentru conceptul sociologic de „însușire-
țiune n.m.

Ad 1. Însușirea oportunităților pentru dezvoltarea muncii. Metode
următoarele sunt imaginabile:

© (M) serviciul este furnizat în beneficiul unui singur personaj (lord)
sau o grupare;

© (N) serviciul este oferit pieței.

În ambele cazuri, există patru posibilități radical opuse.

între ei.

Prima posibilitate: :

a) însușirea monopolistică a oportunităților de dezvoltare de către

lucrători individuali („muncă corporativă gratuită”); aceasta poate fi:

œ) ereditar și alienabil sau

8) personal și inalienabil, sau

y) ereditar și inalienabil — în fiecare dintre aceste ipoteze,

poate fi necondiționată sau legată de anumite condiții materiale.

Exemple pentru cazul 1. ax (pentru M): meșteșugari sătești din India; (pentru N):

dreptul comercial în Evul Mediu; 1. aß: toate „drepturile” care dau

acces la taxe [Drepturi la o funcție]; 1. ay, Met N: anumite „drepturi”

corpuri corporative medievale și în special indiene, precum și „încărcături” de tot felul

un fel de Ev Mediu.

A doua posibilitate:

b) însușirea exploatării capacităților de muncă în favoarea

a „proprietarilor” muncitorilor („muncă neliberă”, „corvée”):

x) liber, adică ereditar și alienabil (sclavie), sau

&) ereditar, dar inalienabil sau alienabil în anumite condiții, de către

exemplu, în același timp cu mijloacele materiale de muncă - în special pământul (iobăgie, supunere ereditară).

ATRIBUIREA SERVICIILOR 1.2.19

Însușirea produsului serviciilor de către un stăpân poate fi limitat material (b, B: iobăgie). Lucrătorul nu are dreptul la concediu munca sa din proprie inițiativă, domnul nu are dreptul să-l concedieze.

Alocarea serviciilor poate fi utilizată de către proprietar-

a tăcea: eu

1) în gospodăria sa, ca:
(a) sursă de venit în natură sau în numerar;
B) muncă domestică (sclavi domestici și iobagi);

2) la nivel profesional și industrial [erwerbsmäfig]:

(a) pentru transportul de mărfuri sau pentru prelucrarea și trans- instruirea materiilor prime furnizate în scopuri comerciale (industrie- sortare domestică în funcție de treburile casnice);

B) ca forță de muncă în atelierele de producție (exploatare
industrială de către sclavi sau iobagi).

Ne referim la termenul „proprietar” ca la o persoană care (în mod normal-
(lement) nu ia parte, nici ca manager, nici ca muncitor, la
procesul de lucru. El poate, desigur, să fie un lider în timp ce este pro-
proprietar, dar acest lucru nu este necesar și adesea nu este cazul în

practic.

Contribuția „bugetară” a sclavilor și iobagilor (vasali din spate)
de orice fel), nu ca lucrători într-o industrie, ci ca
„sursă de venit”, este caracteristică Antichității și începuturilor Evului Mediu
Epocă. Textele cuneiforme citează exemplul sclavilor unui prinț
Persanii au fost ucenici fie pentru a fi servitori, fie pentru a munci
practic gratuit: pentru clienți contra plății redevențelor
(numit în greacă dr695p4, în rusă obrok, în germană Hals- sau Leibzins).

Acest sistem era, ca să spunem așa, regula pentru sclavii eleni (deși

că existau excepții); la Roma, economia independentă, însoțită de o
peculium sau merx peculiaris (care includea, evident, obligația de a paic-

ment: [71] de redevențe către proprietar) s-a transformat treptat în instituție juridică. În Evul Mediu, iobăgia a fost redusă treptat (în special în sudul și vestul Germaniei) la un simplu drept de răscumpărare avans, „iobagii" fiind, în plus, mai mult sau mai puțin independenți; în Rusia, observăm foarte des (dar nu întotdeauna) limitarea iobăgiei la lege să colecteze obrocul, iobagii având dreptul la liberă circulație (jurisdicțional) (medic precar). ;

Exploatarea industrială a muncitorilor iobagi a avut luate în industriile domestice senioriale (probabil și printre faraonii) forma: pe

(a) a unei industrii de aprovizionare: livrarea de bunuri a căror materia primă (de exemplu, inul) fusese produsă și modelată de muncitori iobagi (țărani);

b) o industrie de prelucrare, materia primă fiind furnizată de către lord. Marfa era probabil, cel puțin în parte,

vândut de proprietar. Foarte des (mai ales în Antichitate) această activitate comercială gardair și caracterul de „vânzări ocazionale" — ceea ce nu era deloc cazul la începutul erei moderne, la granițele

al lumii germanice și al lumii slave: în aceste marșuri de frontieră
(dar nu exclusiv acolo) că industriile interne s-au dezvoltat
comercianți de sclavi. +— Activitatea industrială bazată pe sclavi ar putea lua forma
de exploatare continuă prin intermediul (a) muncii la domiciliu, (b) muncii
într-un atelier în numele unui lord. Cele două forme se întâlnesc
în Antichitate, al doilea ca una dintre formele „ergasterionului", în
atelierele faraonice, în atelierele templelor, în atelierele
de fabricație a proprietarilor privați (atestat de frescele funerare)
în Orient; se găsesc și în Grecia (în Atena: Demostene), în
activitățile auxiliare ale exploatațiilor agricole romane (vezi prezentarea
de Gummerus), în Bizanț, Uns genitiul carolingian („gynecec"), ct
— în vremea noastră — în industriile rusești sub iobăgie (vezi
lucrarea lui v. Tugan-Baranovsky despre fabricile rusești).

A treia posibilitate:

c) absența oricărei însușiri (opera este formal „liberă"
în acest sens al cuvântului): serviciile sunt furnizate pe baza unor acorduri convenite în mod liber
negociat (formal) de ambele părți. Dar acordul poate fi
obiectul (pe plan material) a numeroase reglementări sub
condiții contractuale sau impuse pe bază legală.

Munca contractuală poate servi și chiar servește:

1) în scopuri bugetare:
a) ca muncă ocazională (numită de Bücher Lohntwerk),

aa) la domiciliul directorului: Stör (temă pentru acasă),

83) la domiciliul muncitorului (numită Heimwerk de către Bücher),

B) ca o activitate stabilă,

aa) la domiciliul principalului (domesticul „arestat”),

88) la locuința muncitorului (caz tipic: țăranul fitoteotic);

2) în scopuri remunerative, cum ar fi:

; Ye x 7 “al

a) ocazional, „ . i

h B Koad Y. o.

(p) permanent, — în ambele cazuri, sau la domiciliul lucrătorului

[„Heimarbeit”} sau în afacerea închisă a proprietarului (lucrător-

muncitorul lor agricol și de atelier, dar mai ales muncitor în fabrică).

În cazul 1, lucrătorul este, în temeiul unui contract de muncă, în serviciu.

al unui consumator care „direcționează” lucrarea sau este în serviciul unui

antreprenor: în ciuda similarității statutului juridic, diferența este fundamentală-

mental la nivel economic. Țăranii emfiteoți pot fi

ea

fie, dar în general sunt lucrători „casnici”

(în slujba unui ofkos).

130

A patra posibilitate:
d) însușirea utilizării serviciilor poate fi
a face din Hercule un grup de muncitori fără însușire sau
fără însușirea liberă a lucrătorilor individuali de către:

(a) izolare absolută sau relativă față de exterior;

[72] 8) excluderea sau restricționarea însușirii șanselor de
„profituri realizate de șef fără intervenția muncitorilor.”

Orice însușire în favoarea unei caste de muncitori, a unei „societăți,
minerit » {Berggemeirde] (așa cum se practică în exploatările
companii miniere Moven Age), ale unui grup de miniștri bazat pe

drepturi sm 4: instanța sau societățile „bătătorilor de hambare {Dreschgärtner]) ®
apartenența la un „grup de operatori agricoli” face parte din aceasta
categorie. — Această formă de însușire trece prin nenumărate nuanțe
istoria socială a tuturor țărilor pământului — A doua formă,
de asemenea, foarte răspândită, a fost impusă în epoca modernă de către închis
magazinele sindicatelor muncitorești, dar mai ales de către consiliile de întreprindere”
[Operațiune]. |

Orice însușire a locurilor de muncă industriale în favoarea lucrătorilor,
precum și orice însușire a serviciilor iobagilor [Unfreie] de către
proprietari, în practică, echivalează cu o restricționare a liberei recrutări
a forței de muncă: împiedică selecția lucrătorilor în funcție de nivelul lor
tehnică și contracarează raționalizarea formală a activității economice.

*: Se opune în mod material promovării unei tehnici raționale:

10 fie pentru că exploatarea serviciilor aparținând unui pro-
proprietar,

2 tendința de a limita producția de muncă (către
urmând practici tradiționale, convenționale sau contractuale), `

A) interesul lucrătorilor pentru îndeplinirea optimă a muncii lor
constată un profit diminuat == în cazul însușirii gratuite în favoarea proprietarului-
tăcere (sclavie deplină) — complet abolită;

29 sau în caz de însușire de către lucrători; există un conflict între interesele
al lucrătorului care dorește să-și mențină modul de viață obișnuit și eforturile
a operatorului{{(x) pentru a obține randamentul maxim din lucrarea (5) sau.
să înlocuiască munca manuală cu mijloace mecanice. Pentru aceasta

„+. motivul în sine, proprietarul tinde întotdeauna să transforme exploatatorul-
muncă tiondü în redevențe simple [renten]. Însușirea fructelor
de „muncă plătită de către: c5 lucrătorii favorizează, dacă, pe de altă parte,
circumstanțele se pretează la aceasta, distanța mai mult sau mai puțin completă față de pro-
proprietarul conducerii afacerii. De asemenea, riscă să ducă la
dependența materială, pentru lucrători, de schimbători puternici (cauțiuni)
fondurile lor) acționând ca lideri.

-e

1. Tendințele opuse, la nivel formal, de însușire, apro-
privarea de locuri de muncă industriale de către lucrători, în afară de cea a lucrătorilor

de către un proprietar au, în practică, consecințe foarte similare.
Nimic extraordinar în asta! În primul rând, ambele sunt unite de

legături formale. Fenomenul se observă mai ales atunci când se însușește
lucrătorii de către un stăpân coincide, ca de exemplu într-un grup-
mentul dreptului seniorial, cu aproprierea șanselor de profit pentru a
un grup închis de lucrători. În acest caz, „stereotipizarea”
utilizarea lucrătorilor, prin urmare, cota de beneficii,
scăderea interesului propriu al muncitorilor și opoziția lor victorioasă
Cauzele oricărei „inovații” tehnice sunt ușor de explicat. Chiar dacă nu există
Dacă nu este așa, însușirea lucrătorilor de către stăpân este echivalentă, în
practică, la dependența domnului de forța de muncă disponibilă -
Este probabil că nu are libertatea, ca într-o întreprindere industrială modernă,
să selecteze, dar pe care trebuie să o țină cont. Această observație se aplică
în special sistemului sclavagist. Orice încercare de a forța muncitorii să
abandonarea metodelor tradiționale pentru a obține performanțe mai bune
s-ar confrunta cu obstrucții tradiționaliste și ar putea triumfa doar
_din cauza unor proceduri brutale care pun în pericol buna funcționare a
afacere, deoarece ar risca în același timp să pună sub semnul întrebării
poziția seniorială a proprietarului care se bazează, de asemenea, pe tradiție.
Din acest motiv, efectuarea unei lucrări adecvate a fost întotdeauna
marcat de o tendință spre cotă # unde cota
a fost abolită cu forța (în special în Europa de Est la începutul perioadei
modern), lipsa selecției și absența oricărui interes personal al
lucrătorii au împiedicat evoluția către exploatarea optimă. — În cazul în care
de însușire a locurilor de muncă de către lucrători, același fenomen s-a produs
manifestat, și cu o viteză și mai mare.

[73] 2. Cazul citat în ultima propoziție este caracteristic evoluției
la începutul Evului Mediu (secolele X-XV). Beunden®-ul caro-
Lincia și toate celelalte încercări agricole la scară largă au dispărut
și a dispărut. Chiria proprietarului de pământ și a stăpânului feudal

firca la un nivel extrem de scăzut; produse ale solului și subsolului (agri-
gătit, industrii miniere) treceau în mare măsură prin veniturile monetare
(meșteșuguri) în întregime, în mâinile muncitorilor. Această dezvoltare
care, în această formă, era specifică Occidentului se datorează „circumstanțelor
favorabil" acelui vecin + a) clasa posesoare s-a trezit absorbită de
sarcini politice și militare; b) absența unei echipe administrative
Negustorii i-au obligat pe proprietari să se mulțumească cu sistemul de chirii;
(c) interesele diverse ale proprietarilor și concurența dintre aceștia asigurată practic -
(d) lucrătorilor li se oferă posibilitatea de a se mișca după bunul plac;
oportunități masive oferite de defrișări, creșterea exploatării-
operațiunile miniere, crearea de noi piețe, e) mergând mână în mână
cu tradiții tehnice arhaice, a întărit această tendință. —
Pe măsură ce însușirea șanselor de profit de către
muncitorii l-au înlocuit pe cel al muncitorilor cu stăpânii lor (caz tipic:
industria minieră și corporațiile Angeais), că proprietarii trebuiau să
să se mulțumească cu un sistem de redevențe pe care muncitorii l-au refuzat curând
să plătești (x Aerul orașului te eliberează!"), diferențierea oportunităților oferite
Posibilitatea de a obține profituri în afaceri în mijlocul muncii-
lucrători (sau din exterior, prin intermediul comercianților).

ÎNSUȘIREA MIJLOACELOR DE PRODUCȚIE

§ 20. Însușirea mijloacelor de producție și aprovizionare.

B continuare, cf. §§ 18, 19]. Ad 2 de mai sus. Însușirea mijloacelor de
producția și furnizarea de materiale și materiale complementare.

Această alocare poate fi făcută în favoarea:

(a) lucrătorilor izolați sau grupurilor de lucrători;

(b) proprietari;

(c) grupuri de reglementare formate de terți.

Cazul a: însușire de către lucrători izolați. Este posibil:

a) în favoarea lucrătorilor izolați care devin astfel „proprietari”
mijloace materiale de aprovizionare,

8) sau un grup de lucrători în mod absolut sau relativ
închise („companioni”): în această ipoteză, nu este vorba de lucrător
izolat, ci grupul ca atare care este „posesorul” mijloacelor
aprovizionare cu materiale.

Grupul poate desfășura o activitate economică:

aax) unitar (comunist),

82) cu atribuire de acțiuni (cooperativă).

În acest caz, însușirea poate fi exploatată fie prin metode
bugetar [haushaltmäfig] sau prin metode lucrative.

În cazul x, micii fermieri, artizani (numiți Preisicerker în
terminologie Bücher), barcagii sau proprietarii de vehicule
dispun liber de mijloacele de aprovizionare pe care le dețin
conform principiilor economiei tranzacționale. Sau sunt supuse
la reglementarea grupurilor de reglementare (vezi mai jos). Cazul f
conține o serie de fenomene eterogene în funcție de dacă apare sub
formă bugetară sau lucrativă. Economia internă [Hauswirtschaft] com-
comunistă — care, în principiu, nu este neapărat economia „originală”
sau de fapt comunist (cf. cap. v) — poate fi exclusiv orientat
pentru a-și acoperi propriile nevoi. Dar poate, de asemenea - la început
intitulat ocazional — printr-un sistem de schimburi de obiecte de consum,
pentru a absorbi pierderile (de materii prime specifice) datorate poziției sale
privilegii sau exercitarea monopolistică a unei meserii extrem de specializate
Citește: Poate avea loc și prin schimburi remunerative. În acest caz, noi
de obicei, sunt martori la dezvoltarea unui „meșteșug tribal” corespunzător — cum ar fi
Șansele de flux se bazează în mare parte pe un monopol
și secretul de fabricație transmis din generație în generație — al unei
specializarea etnică și schimburile intertribale, care adesea evoluează
către meserii itinerante și meserii marginalizate sau (în cazul formării unui
grupare politică) față de caste (ale căror relații rituale interetnice

cu străinii formează baza}, ca în India. — Cazul 88 reprezintă
ja „cooperativă de producție”. Economiile interne se apropie de aceasta
uneori prin adoptarea sistemului monetar. Mai mult, se întâlnește ocazional
formal sub forma unei asociații de muncitori. Cazul tipic este
Cel mai important aspect al unei „cooperative de producție” este mineritul
din Evul Mediu timpuriu.

[74] Cazul b: însușire de către un proprietar în cazul în care un grup nu
poate însemna, în acest context — așa cum am examinat deja
în cazul însușirii de către un grup de muncitori — că expro-
privarea lucrătorilor de toate mijloacele de aprovizionare
nu doar ca indivizi, ci în totalitatea lor. Pot fi apreciate
solicitate de proprietari pentru toate sau o parte din următoarele poziții:

(a) solul (inclusiv lacurile și cursurile de apă),

B) bogăția minerală a subsolului,

(y) surse de energie,

8) ateliere de fabricație și de lucru,

(c) mijloace de producție (unelte, echipamente, mașini),

E) materii prime.

Toate aceste poziții pot fi, în practică, combinate într-o singură mână
de la un singur proprietar sau răspândită pe mai mulți proprietari.

Proprietarii pot avea mijloace de aprovizionare
adecvat:

(a) în scopuri bugetare, -

(b) să-și asigure propriile nevoi,

(c) ca surse de venit, prin acordarea de împrumuturi;
= — |

10 pentru utilizare bugetară;

29 pentru uz lucrativ, și anume:

(a) într-o întreprindere profitabilă fără cont de capital,

(b) ca active de capital (într-o întreprindere străină) sau
c) ca bunuri de capital personale (în propria afacere).

Apar și alte posibilități, cum ar fi însușirea

de către o grupare economică căreia îi sunt deschise perspectivele expuse sub.

Cazul c: am putea concepe și:
însușirea de către un grup de reglementare care la rândul său utilizează mijloace de aprovizionare nu ca bunuri de capital și nici ca

surse de redevențe, dar care le pune la dispoziția membrilor [Genossen].

1. Însușirea terenurilor de către economiile individuale se constată
Mai presus de toate:

(a) în perioada de la metodă până la recoltare;
Bb) în cazul transformării solului, fie prin curățare, fie prin irigare-gație, pe durata lucrărilor.

Când terenul arabil devine rar, constatăm:

(c) o limitare a lucrărilor agricole, a utilizării pășunilor și operațiuni forestiere, precum și cote de toate tipurile de utilizări pentru membrii grupului.

Beneficiarii înscrierii care rezultă uneori pot fi:

1) Un grup a cărui sferă de aplicare depinde în esență de activitățile sale (horticultură, dezvoltarea pajiștilor, câmpurilor arabile, pășunilor, lemn); grupurile pot fi clasificate în ordinea mărimii, de la cele din gospodărie izolate până la „linie” [Stam]. Să citățm câteva grupări tipice:

(a) filiația; sau, în paralel,

b) grupul de vecini (în mod normal, sătenii) pentru implementare în valoarea câmpurilor, pajiștilor și pășunilor;

(c) cea mai mare grupare municipală, ca și caracter și extindere variabile, pentru tăierea lemnului;

(d) grădinăritul de piață familial și exploatațiile agricole cu participare la câmpuri și pășuni. Participarea prin acțiuni poate fi tradusă astfel:

1° prin plasarea pe o bază de egalitate empirică în exploatarea itinerantă novales (cultivarea pământului cu sole);

2° printr-o distribuție sistematică și rațională în urma unei reorganizări-
nizarea agriculturii sedentare: în general, aceasta este consecința:

œ) cerințe fiscale, atunci când toți sătenii sunt rezidenti în mod solidar-
responsabil pentru plata impozitului sau

6) cerințe egalitare politice din partea membrilor.

[75] Funcționarea companiilor este asigurată în mod normal de
comunități domestice (vezi evoluția lor în cap. V).

2) Uneori și un proprietar de terenuri: nu contează dacă își datorează situația
primul licu în poziția sa de șef de linie (vom vorbi din nou despre asta
în plus), la funcția sa de șef de trib, care includea dreptul de a munci
supușilor săi (Bittarbeitsanspruch] (cap. v), constrângerilor fiscale sau
curățare și irigare militară sau sistematică.

Drepturile moșierești pot fi exploatate:

a) prin muncă impusă (corvee și muncă servilă):

10 în scopuri bugetare: |
(a) prin redevențe,

Db) prin furnizarea de servicii;

2° pentru profit: y

ca o plantație

b) cu lucrători liberi:

10 în scopuri bugetare, sub formă de chirii funciare:.

(a) prin redevențe în natură (exploatare parțială în numele
de la proprietar sau livrări în natură (Naturalteilbau sau Naturalabgabe)
de către arendași,

b) prin plăți în numerar de la arendași. În ambele cazuri:
c) cu animale proprii (agricultor arendaș care lucrează pe cont propriu),
€) cu animalele proprietarului de pământ (coloniștilor); 2
2° în scop lucrativ, ca o exploatare rațională la scară largă.
În cazul a, 1°, domnul era de obicei obligat prin tradiție să
un anumit mod de utilizare a lucrătorilor săi (fără selecție) și a acestora
servicii.
Cazul a, 2°, a apărut aproape niciodată, cu excepția Cartaginei antice și a
Roma antică, în plantațiile coloniale și nord-americane,
ca b, 29 doar în Occidentul modern. Modalitățile evoluției.
a proprietății seirneurial (și în special a dislocării acesteia) a decis asupra apro-
rugăciunea modernă. Aceasta cunoaște, în tipul său pur, doar trei persoane-
nare? (a) proprietarul de pământ, (b) arendașul capitalist, (c) muncitorul
agricol fără bunuri proprii. Dar acest tip pur este excepția (și nu
se găsește doar în Anglia).

2. Resursele de sol utilizabile în industria minieră sunt apro-
mândreşte:

a) de către proprietar (în trecut, cel mai adesea stăpânul teritorial),
Sau

b) de către un lider politic (lord care se bucură de drepturi suverane), sau
bine de |

(c) orice „inventator" al unui zăcământ exploatabil („libertate minieră") sau

(d) un grup de lucrători,

(c) o întreprindere cu scop lucrativ.

Lorzii teritoriali şi regali puteau exploata zăcămintele
însuşite pentru propriul lor cont (aşa cum se întâmpla uneori la început
din Evul Mediu) sau să le folosească ca surse de venit;
în acest caz, au încredinţat exploatarea sa unui grup de muncitori
(companie minieră) — ca mai sus în cazul d, — sau fiecăruia dintre
„inventatori" (sau fiecărui inventator aparţinând unui anumit cerc de
oameni. (Astfel, „munţii privilegiaţi" s-au născut în Evul Mediu
[zefreite Berge], punct de plecare al „libertăţii ministeriale".)

În Evul Mediu, grupurile de muncitori luau adesea
formă de corporaţie cu titluri de participare pentru membri:
exploatarea era obligatorie (prin angajament faţă de beneficiar
a anuităţii sau a tovarăşilor responsabili solidar) şi a asigurat
operatorilor o parte din venituri; altele au venit sub formă de

„cooperative de proprietari” care împărțeau profiturile și costurile.
Proprietarul minei s-a trezit din ce în ce mai eliminat în favoarea
lucrători, dar pe măsură ce a apărut nevoia de facilități, acestea
a căzut treptat sub controlul părților co-interesate [Gewerke] cu
bunuri de capital, astfel încât, în cele din urmă, cea mai comună formă de însușire
era de tipul „societății exploatatoare” capitaliste [Gewerkschaft] sau
„societatea pe acțiuni”.

3. Mijloace de exploatare având caracterul de „instalații tehnice”
„ques” (în special centrale hidraulice, „mori” de toate tipurile)
deservind utilizări multiple, ateliere mecanice și uneltele lor) erau
adesea în trecut, mai ales în Evul Mediu, obiectul unor însușiri de către:

(a) prinți și stăpâni ai țărilor,

b) orașe (cazul 1 sau 2),

(c) grupuri de muncitori (bresle, corporații, cazul 2),
fără a putea vorbi despre o operațiune unificată [Eïrheîtsbetrieb].

De fapt, în cazurile a și b acestea au fost adesea evidențiate ca sursă.

a anuităților prin închirierea lor contra remunerație cu mono-obligațiuni
politici de utilizare și operare. Utilizarea facilităților
operat în ferma izolată pe rând sau după cum este necesar, uneori
ea însăși era supusă monopolului unui grup de reglementare.
Așa funcționează cuptoarele, morile de tot felul (de grâu sau de ulei), morile de piuat,
ascuțitori, abatoare, vopsitorii, spălătorii (uneori mănăstirești), forje
de martinieri (acesta din urmă era în general închiriat exploatatorilor -
instalații industriale), fabrici de bere, distilerii și alte instalații mecanice,
dar mai ales șantierele navale (proprietatea satelor din orașele din
Hanse) și punctele de vânzare de toate tipurile [76] au fost utilizate într-un mod
precapitalist (de către muncitori izolați, grupuri și în special
orașe), contra unei taxe, și astfel constituia patrimoniul și nu
activul de capital al proprietarilor lor. Această producție și exploatare
bugetar de către indivizi, grupuri, ca sursă de venit
sau ca mijloc de aprovizionare de către cooperativele de producție,
a precedat transformarea fermelor private în „capital fix”
Utilizatorii instalațiilor le-au folosit parțial.
pentru uz casnic (cuptoare, fabrici de bere, distilerii), parțial pentru uz industrial-
profitabil [erxerbstvirtschaftlich].

4. Navigația în trecut era caracterizată prin însușire
nave de către un grup de proprietari (acționari ai unuia sau
mai multor nave) care se distingeau foarte clar de grupuri

„lucrătorilor nautici”. Faptul că riscul a fost ulterior socializat

și partajată cu chiriași, proprietari, manageri nautici
și toate echipele au participat la eveniment, nu au schimbat situația
principiul alocării, ci a fost pur și simplu reflectat în regulament
conturi și șanse de câștig.

Eu

5. Concentrarea tuturor mijloacelor de aprovizionare, instalarea
țiuni (de toate felurile) și unelte într-o mână, așa cum este și
regulă în întreprinderile industriale moderne, a fost odată excepția.
Să observăm în special că „ergasterionul” greco-bizantin (în latină ergastulum)
s-a distins prin versatilitatea sa economică, lucru pe care mulți istorici l-au apreciat
persistă în ignorare. În realitate, „ergasterionul” era un atelier care putea:
1° să facă parte dintr-o economie domestică [Haushalt], unde (a) sclavii
au creat obiecte de care aveau nevoie (de exemplu, pentru o exploatare)
activitate agricolă), sau (b) atelierul ar putea fi considerat o „activitate secundară”,
bazată pe munca sclavilor care produc pentru vânzare în străinătate; sau
bun, 2° să facă parte din averea unui individ sau a unui grup
care trăgeau rentă din ea (sate, precum „ergasteria” din Pireu);
Acestea erau închiriate contra cost unor persoane fizice sau asociații.
lucrători. — Prin urmare, pentru fiecare „ergasterion” (în special în
orașe), puneți întrebarea cui a aparținut și cui a aparținut -
dispunea de mijloacele de aprovizionare necesare funcționării sale.
Cine erau cei care activau acolo: muncitori liberi, care lucrau pentru

Eyi g de

eu $

Eu

contul lor? Sau sclavi? În acest caz, ai cui erau acești sclavi?
Au lucrat pe cont propriu (contra plății unui comision)
vance, „apophora")? Sau în numele stăpânului lor? Din răspunsul la
Aceste întrebări depind de natura fundamentală a structurilor economice.
În marea majoritate a cazurilor - așa cum atestă încă fundațiile
bizantin și islamic — ergasterionul era considerat o sursă
chiriilor, ceea ce o diferențiază radical de fabricile noastre moderne
și chiar predecesorii lor. Având în vedere „versatilitatea" lor economică,
le-am putea compara cu „morile" din Evul Mediu.

6. Chiar dacă atelierul și mijloacele de producție aparțin
unui singur proprietar, care la rândul său angajează muncitori, nu s-ar putea
a vorbi — la nivel economic — despre ceea ce numim astăzi un
„fabrică" atâta timp cât nu există (a) o sursă de forță motrice, (b) utilaje-
(c) specializarea internă a muncii și armonizarea dintre
diferite faze de producție [Arbeitsverbindung]. „Fabrica"
este o companie care poate fi utilizată pentru imobilizarea capitalului, care este

prezentă sub forma unei operații cu diviziune internă a muncii și:
însușirea tuturor mijloacelor materiale de producție în cazul muncii
mecanizat, adică realizat cu ajutorul motoarelor și mașinilor. Celebrul
atelier de țesut cântat de poeții vremii (secolul al XVI-lea) unde, conform
relatări contemporane, sute de comerțuri au fost stabilite
războaie de țesut, toate proprietate personală a unui anume Jack din Newbury, proprietar-
P „fabrică”, unde țesătorii lucrau cot la cot, ca și cum ar fi acasă,
randuri cărora proprietarul le-a furnizat materia primă și care era enorm-
o serie de „instalații sociale”, nu s-a supus niciuneia dintre acestea
criterii. Un errasterion egiptean, grecesc, bizantin sau islamic, aparținând
unui proprietar de muncitori (sclavi), ar putea — este dovedit că Ge
astfel de cazuri au existat — funcționează conform principiului specializării și
de armonizare internă. Dar faptul că, chiar și în această ipoteză
proprietarul era adesea mulțumit cu o taxă (amforă simplă
per lucrător și mai mare pentru managerul de atelier) — surse grecești
sunt categorice în această privință - ne împiedică să facem ordine în instituție
în categoria „fabrici” sau chiar companii din categoria
din cea a lui Jack de Newbury. Manufacturile princiare, în special
fabrica de porțelan a împăraților Chinei, fabricile de articole
Companiile europene de bunuri de lux — organizate conform acestui model — care lucrează pentru
contul unei curți princiare și cu atât mai mult a celor care se ocupau de nevoi
din armată s-a apropiat cel mai mult de „fabrică” în sensul clasei de mijloc
úli: termen. Cu greu s-ar putea ridica obiecții dacă cineva
numite „fabrici”. Chiar mai aproape, cel puțin la exterior,
ale industriei manufacturiere moderne au fost industriile rusești a căror forță de muncă
era formată din iobagi. Pe lângă însușirea mijloacelor de producție
însușirea lucrătorilor. Din motivele indicate mai sus, noi
În lucrarea noastră, vom rezerva termenul „fabrică” pentru un atelier (a)
al cărui proprietar și-a însușit toate mijloacele de producție [77]

excluderea lucrătorilor, (b) organizați conform principiului beneficiilor
specializate, (c) echipate cu surse de energie mecanică și mașini care necesită-
a fi „servit”. Toate celelalte unități sunt „ateliere”
a căror natură va fi specificată prin epitete.

138

ÎNSCRIEREA FUNCȚIILOR DE COMANDĂ 3.2.3]

§ 21. Însușirea funcțiilor de ordonare,

B [continuare, cf. §§ 18, 19, 20]. Ad 3. Însușirea serviciilor comandate -
femei native.

r. Este tipic în toate cazurile de economie internă dirijată de
un lider

(a) în favoarea capului (capul familiei sau al liniei de descendență);

>

b) în favoarea personalului administrativ din care este responsabil/încredințat conducerea
afaceri (persoane senioriale și manager de personal).

2. Se găsește în afacerile cu scop lucrativ:

a) în cazul coincidenței totale (sau aproape totale) a direcției și
muncă. Este apoi de obicei identificată cu însușirea mijloacelor
aprovizionarea cu materiale de către lucrători (B, 2, a, § 20).
pot fi :

1) însușire nelimitată, garantată indivizilor, ereditară
și alienabil, cu sau fără clientelă garantată, sau

2) o alocare în favoarea unui grup cu alocare
reglementată în ceea ce privește persoanele sau echipamentele, caz în care este
a unei alocări condiționate sau sub rezerva anumitor condiții prealabile, cu
aceeași alternativă;

(b) în cazul în care conducerea întreprinderii și activitatea sunt în mod evident diferite -
ciés, se prezintă sub forma unei însușiri monopolistice
oportunități lucrative prin monopoluri acordate (x) de către autorități
corporatist sau de breaslă, sau (3) politic.

3. Dacă lipsește o responsabilitate formală a conducerii, responsabilitatea conducerii
mijloace de aprovizionare - sau credite necesare pentru achiziție
poziția bunurilor de capital esențiale — este aceeași ca în CSS
însușirea „trustului de inteligență” de către proprietari. În această ipoteză,
proprietarii își pot exercita dreptul (a) prin administrare personală,
(3) prin alegere (în cazul mai multor proprietari, prin alegere concertată)

al unui administrator de fermă. — „Toate acestea sunt evidente și de la sine înțelese.”
a tace.

Orice alocare de mijloace materiale și financiare de aprovizionare
complementar înseamnă, evident, la nivel practic, un drept
intervenție în alegerea liderilor de afaceri și însușirea (pentru a
cel puțin rudă) a muncitorilor de către aceștia. Dar exproprierea"
lucrătorii considerați ca indivizi nu echivalează cu „expropriere”
aici toți lucrătorii, atâta timp cât un grup de lucrători

în ciuda exproprierii formale - să se impună asupra locului:
co-managementul și co-selecția liderilor.

Exproprierea muncitorilor în valoare de 22 de dolari
în ceea ce privește mijloacele de producție și aprovizionare.

Exproprierea lucrătorilor lipsiți de posesia mijloacelor de achiziție
vizualizarea este condiționată de un anumit număr de date pur
tehnici Í; este posibil să fi dus la:
(a) dacă mijloacele de producție fac necesară o intervenție simultană -
adunare succesivă sau succesivă a unui număr mare de lucrători;

TE b) dacă centralele electrice nu permit o funcționare rațională-
numai atunci când se utilizează simultan un număr mare de operațiuni
| unificat și omogen;

(c) dacă orientarea rațională din punct de vedere tehnic a (diferitelor operațiuni)
se poate face doar în sincronizare cu operațiuni complementare
sub supraveghere unică și continuă;

[78] (d) dacă implementarea unor operațiuni consecvente a căror aplicare
rațional nu se poate face decât la scară largă, ceea ce necesită, pentru di-
giganți, pregătire tehnică specială;

e) dacă controlul omogen al mijloacelor de producție și al materialelor
asigură în primul rând o mai bună disciplină a muncii și, prin urmare, o mai bună
controlul serviciilor și producerea de produse finite de calitate

mai egali.

Toți acești factori nu împiedică, în principiu, însușirea în
în favoarea unui grup de muncitori („cooperativă de producție”);
ele pur și simplu marchează faptul că lucrătorul, ca individ, nu are
cotă din mijloacele de aprovizionare.

Eliminarea tuturor lucrătorilor (inclusiv a personalului)
comerciale și tehnice specializate) ale deținerii mijloacelor de aprovizionare-
Vizionarea este explicată, la nivel economic:

a) în general, cea mai mare raționalitate operațională se obține dacă managementul
dispune — condițiile de muncă rămânând în rest aceleași — în mod liber
dreptul de a selecta și utiliza forța de muncă, în timp ce apro-
privarea de locuri de muncă și dreptul la cogestionare sunt ocazia unor obstacole
ilogic din punct de vedere tehnic și ilogic din punct de vedere economic, cum ar fi luarea în considerare a
luând în considerare interesele particulare din afara industriei, precum și
griji legate de mâncare;

(b) în contextul economiei tranzacționale, de către cel mai mare
încrederea pe care conducerea unei companii o inspiră creditorilor
competentă din punct de vedere comercial și „sigură” datorită continuității sale
management, direcție care dispune liber de toate valorile materiale

servind ca „gajări” (pe credit) fără ca lucrătorii să aibă vreun drept de supraveghere

v.

i-a îngrădit libertatea de acțiune.

eu 140

EXPROPRIEREA LUCRĂTORILOR 1.2.22

c) Din punct de vedere istoric, (această formă de însușire totală) a început

în secolul al XVI-lea, în cadrul unei economii care evolua la mijlocul secolului
expansiunii rapide și intense a piețelor datorită superiorității absolute,
la activitatea determinantă a unui management individual orientat pe funcții
piețe și adunând toate puterile în mâinile sale; a fost favorabil-
râs și de jocul forțelor prezente.

„În afară de aceste motive generale, compania orientată
în funcție de șansele pieței, aveau alte motive să evolueze în
semnificația acestui tip de expropriere:

(a) prima acordată contului de capital, a cărei raționalitate
depinde de deținerea deplină a afacerii de către proprietar,
în comparație cu orice management economic mai puțin rațional în ceea ce privește
un contabil;

(b) prima acordată capacităților strict comerciale ale
managementul în raport cu cunoștințele tehnice și protecția datelor
secretele tehnice și comerciale ale companiei:

(c) preferința acordată managementului speculativ care presupune ex-:

„privațiune; managementul speculativ este conceput, de fapt, fără a ține cont de

gradul de raționalitate tehnică al cazului:

d) superioritatea care asigură:

(a) pe piața muncii, controlul absolut al proprietarului asupra
fabrica sa și libertatea de acțiune pe care i-o permite în relația cu partenerii săi
(muncitori),

B) pe piața bunurilor economice, activitatea industrială bazată pe
asupra contului de capital, asupra bunurilor de capital și a creditului remunerat de
în comparație cu orice competitor de bursă mai puțin echipat rațional și
mai puțin probabil să primească credite; să citățm ca un alt factor
Specific irațională ății materiale a acestui regim economic este faptul că
contul de capital atinge maximul de rațională ate formală dacă lucrătorii
a se supune dominației antreprenorului;

e) în final, disciplina muncii, care este optimă în cazul muncii libere
și însușirea totală a mijloacelor de producție.

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

El este „DQ”

23 USD. Suită și se termină cu

Exproprierea tuturor muncitorilor de la mijloacele de producție și aprovizionare {[Beschaffungsmittel] poate însemna în da 'prati-

că:

[79] 1) că gestionarea operațiunii este încredințată personalului unei

grupare: chiar și o economie unitară socialistă rațională. (și aceasta.

mai mult decât altul) ar menține exproprierea tuturor lucrătorilor pe care ar completa-o prin exproprierea proprietarilor privați;

2) că managementul este în sarcina sa - prin însușirea mijloacelor de aprovizionare — proprietarilor sau agenților acestora...

Însușirea liberei dispoziții a conducătorului companiei de către posibili proprietari [Besitzinteressenten] pot însemna:

(a) că conducerea este asumată de unul (sau mai mulți) antreprenori care sunt în același timp proprietari: este vorba de însușire imediată din poziția de antreprenor. Aceasta nu exclude dreptul de dispoziție nu se constată eficiență, datorită puterii donatorilor sau

creditori (bănci de credit sau financiare), în mâinile antreprenorilor arendași străini la operațiune;

(b) că există o disociere între conducerea operațiunii și industrie adecvat, mai ales când proprietarii au doar dreptul pentru a desemna antreprenorul și când are loc însușirea operațiunii prin distribuirea capitalului social (acțiuni sau titluri miniere). Această situație (care este adesea combinată, în grade diferite, cu însușirea strictă - personal) este formal rațional în sensul că permite — spre deosebire de însușirea permanentă sau ereditară — selecție unui manager de afaceri calificat. La nivel practic, poate avea mai multe consecințe: |

(a) cedarea întreprinderii este, ca urmare a aproprierii, în mâinile creditorilor străini ai operațiunii care caută mai presus de toate, o rentabilitate ridicată a investiției;

(f) cedarea întreprinderii se face, prin achiziția temporară-cotă-parte a valorilor mobiliare, în mâinile speculatorilor străini exploatării (acționari care se gândesc doar să obțină profit prin revânzare) Compania);

Y) se constată dispoziția companiei, datorită puterii lor asupra piața și piața creditului, în mâinile oamenilor de afaceri (bănci sau persoane fizice, de exemplu finanțatori [Finanzern], cf. p. 169, care urmăresc obiective lucrative fără a fi interesați de bunul mers al afacerii din fiecare fermă izolată).

142

|

ə

EXPROPRIEREA LUCRĂTORILOR 1.2.23

Vom numi „persoane străine companiei” persoane
Guineea nu urmărește, în primul rând, să asigure rambursarea permanentă a
compania, Acest caz poate apărea de fiecare dată când interesele financiare-
Ciroza pură predomină. Dar este deosebit de frecventă în
persoane: care nu iau în considerare avansul lor: -sau participarea lor
parțial la instalațiile și activele de capital ale companiei (acțiuni,
titluri de valoare miniere) ca investiție financiară permanentă, dar - ca

mijloace de a obține profituri pur speculative. Pe de altă parte, este
„relativ ușor de conciliat interesele beneficiarilor de pensii (a)

cu interesele obiective ale operațiunii (adică, în acest caz specific,
cu rentabilitatea sa temporară și permanentă).

Interferența intereselor „străine” pe piață

acest lucru prin controlul pozițiilor de conducere și, în cazuri extreme,
prin raționalitatea formală a selecției lor, este o altă iraționalitate materială -
realitatea specifică a regimului economic modern (deoarece marșul intrării în
luată - prin numirea șefului său - poate fi obligată să
de interese financiare care nu au legătură cu compania și de
jocul speculativ al proprietarilor de acțiuni). Influența exercitată asupra
oportunități de piață, și mai precis asupra bunurilor de capital, și prin
acolo, în direcția aprovizionării cu bunuri de către speculanți
persoane din afara companiei, este unul dintre motivele fenomenului particular al
economia tranzacțională modernă cunoscută sub numele de „criză” (care
studiul ar depăși sfera lucrării noastre).

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

§ 24. Profesie și aranjamente profesionale.

i$ m [80] Vom numi specificația [„loc de muncă” sau] „profesie” [Beruf],
specializarea și combinarea serviciilor care permit o
nimeni care să asigure șanse permanente de aprovizionare și D
din venituri. Orientarea în carieră se poate face: 7
1) prin alocarea heteronomă a sarcinilor și alocarea resurselor
| furnizare de către grupul de reglementare („profesie obligatorie”),
| sau prin orientarea gratuită a serviciilor profesionale în funcție de,
dacă situația pieței („libera alegere a profesiei”), aceasta se poate baza
| 2) privind specificarea și specializarea serviciilor;
3) poate corespunde dezvoltării autocefale sau hetero-

+ șef de servicii profesionale de către persoana în cauză.

Există o anumită corelație între ocupațiile tipice și

Modalități tipice de a asigura șanse lucrative; vom examina

această problemă prin studierea „condițiilor” și „situațiilor de clasă”

| a companiei [ständische Klassenlage].

Despre „state” [Berufstand] în general, vezi capitolul IV.

| — 1. „Ocupații obligatorii”: constrângerea se face pentru liturghie sau ofkos

prin recrutare obligatorie în cadrul unei grupări princiare, statale,

| ` seniorial sau comunal, — „Libera alegere a profesiei”: prin oferta încoronată

succesului serviciilor profesionale pe piața muncii sau prin

acceptarea unei candidaturi pentru un post „liber”.

2. Înțelegem, așa cum am indicat în § 16, prin „specifica-

țiunea serviciilor » alocarea meseriilor și profesiilor în Evul Mediu,

prin „specializarea serviciilor”, distribuția profesiilor în cadrul companiilor -

prize raționale moderne. Distribuția profesiilor în economie

tranzacțional este adesea tradus, la nivel metodologic, printr-un specific-

ficare tehnică irațională și nu prin specializare rațională

Cazuri

beneficii, deja pentru simplul motiv că este orientat către șansele de

plasare, prin urmare, în interesul cumpărătorilor sau consumatorilor care determină-

submina toate serviciile oferite de aceeași companie, fără a

ia în considerare specializarea și postulează o armonizare a serviciilor

j țiuni uneori + iraționale considerate din unghi metodologic.

2. Specializare profesională autocefală: „exploatare” izolată (a unei

(meșteșugar, doctor, avocat, artist). Heterospecializare

cefalic: muncitor în fabrică, funcționar public.

Distribuția ocupațiilor (profesiilor) în anumite grupuri umane

este variabilă:

(a) în funcție de gradul de dezvoltare al unor profesii specifice și bine definite;

Această evoluție depinde în special de:

adăugat la evoluția nevoilor,

o 6) (în primul rând) evoluția tehnicii meseriilor,

y) al evoluției

DT

f.

L.

e b-

|

144

PROFESII 1.2.24

„19 dintre principalele economii interne: în cazul profesiilor obligatorii”,

Sau

2° șansele de piață: în cazul „liberei alegeri a profesiei”:

b) în funcție de gradul și natura specificației profesionale, în cazul în care

specializarea economiilor. Ceea ce determină evoluția profesiilor este

| în primul rând:

Ñ æ) situația pieței (situația economică) pentru serviciile de economisire

și specializată, o situație care depinde în primul rând de puterea de cumpărare,

| B) distribuirea activelor de capital cedate:

fc) în funcție de gradul și natura continuității sau a modificărilor din

domeniul profesional.

Acest ultim punct este strâns corelat cu:

œ) pregătirea profesională necesară pentru obținerea de beneficii

specializat,

| B) gradul de stabilitate sau instabilitate al șanselor de câștig care, în

În plus, depinde de stabilitatea distribuției veniturilor și de

| natură, dar și evoluția tehnicilor.

De o importanță deosebită pentru toate structurile profesionale

revine la stratificarea societății și la oportunitățile pe care aceasta le oferă

plan social și prin formare profesională în anumite activități de nivel înalt

Al 4-lea nivel de tehnicitate [relernter Beruf].

| Doar servicii care necesită un minim de instruire și ofertă

Șansele continue de câștig sunt subiectul unor tranzacții independente și stabile.

Locurile de muncă pot fi alese prin tradiție sau ca urmare a unor considerații

cu scop rațional (în special în vederea obținerii de șanse de câștig); altele

alegerile sunt dictate de carismă sau impulsuri emoționale, adesea

cu intenția de a păstra un anumit „prestigiu” de clasă. Profesiile

Indivizii au avut întotdeauna la început un caracter carismatic (magic).

(aceasta), alte structuri profesionale — în măsura în care se poate
vorbim despre „structuri 5 =="au fost supuse cerințelor tradiției,
3 Abilități nespecific personale și carismatice odihnite,
în grupuri închise, la o inițiere tradițională (Anschulung)
sau pe tradiție ereditară. Profesii individuale fără caracter carismatic-
maticii marcați au fost ridicați la început —- într-o manieră liturgică — [81]
de marile economii interne ale prinților și lorzilor, mai târziu —
în cadrul economiei tranzacționale — de către orașe. În același timp
Această dezvoltare a fost o consecință a formării profesionale
magice, ritualice sau clericale, la anumite forme de educație literară și
alții cântărind € distinși” în clasele superioare ale societății.

În ceea ce privește ceea ce tocmai am spus, specializarea profesională
nu implică neapărat o muncă continuă nici din punct de vedere liturgic, căci
contul unui grup (de exemplu, pentru o economie internă)
gneuriale sau pentru o fabrică), sau pentru o „piață” absolut liberă.

1. Este perfect de conceput și se întâmplă adesea ca lucrătorii...
Specializați, dar fără nimic propriu, sunt puși la contribuție |
9 pentru servicii ocazionale, (cel mai adesea) în numele
dintr-un cerc relativ mic

`

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

a) clienți care trăiesc pe baza unei economii domestice (consum-
amatori), sau

(b) angajatorii care urmăresc un scop lucrativ (Erterbswirtschaften).

Cazul a: în economiile interne [gospodăriile]. Să citățm, în cazul explorării-
privarea cel puțin a aprovizionării cu materii prime, forță de muncă.
oferindu-le astfel produsul final:

(a) muncă la domiciliul angajatorului consumator [Stör],

10 ca profesie itinerantă,

2° ca ocupație sedentară, munca fiind totuși desfășurată într-un
mod mobil la domiciliile angajatorilor;

B) lucrul de acasă pentru o economie domestică
[Lohntcerk]: este o muncă sedentară desfășurată într-un atelier privat (sau
la domiciliul lucrătorului).

În toate aceste cazuri, economia internă [angajatorul] este cea care furnizează
materia primă; dar uneltele aparțin, în general, mărcii
viteji (secerătorii își dețin coasele, croitoresele își dețin
cutia lor de lucru, meșterii uneltele lor).

Contractul de muncă implică în cazul „penetrării temporare”
în casa consumatorului,

K. Bücher a inventat termenul Preiswerk pentru a descrie serviciile
a lucrătorilor cu toate mijloacele de aprovizionare,

Cazul b: munca ocazională a lucrătorilor calificați se regăsește în
economia lucrativă în cazul exproprierii aprovizionării cu
materie primă, produsul final care rămâne la dispoziția lucrătorului:

a) sub formă de muncă itinerantă în diferitele ferme ale
angajatori;

8) sub formă de muncă ocazională sau sezonieră la domiciliu pentru
contul angajatorului.

Exemple: din d: muncitor agricol itinerant în Polonia, numit Sachseng änger;
8: orice temă pentru acasă efectuată pe lângă munca de la atelier
lega.

2. Același lucru este valabil și în economiile cu însușire de mijloace
livra:

(a) în cazul contului de capital și al alocației parțiale a instalațiilor -

lucrări de către proprietari; ateliere și fabrici unde doar
lucrările la comandă [Loknfabrik] și în special fabricile puse în funcțiune -
a spus — primul existând de mult timp, cel de-al doilea întâlnindu-se
pentru o perioadă de timp destul de frecvent;

6) în cazul însușirii integrale a mijloacelor de aprovizionare
de către lucrători:

PROFESII

1) mini-exploatare, fără cont de capital:

a) pentru contul economiilor interne: muncă contra cost cu
clienți [Kundenpreiswerker],

b) etpioitapes. 1 Pentru profit: industrie casnică fără expropriere
mijloace de aprovizionare, adică exploatări formale

liberi, dar care, de fapt, lucrează în numele unui grup monopolist -
lista de clienți;

[82] 2) fermă mare cu cont de capital: ofertă
a unui cerc fix de clienți: consecință (obișnuită, dar nu exclusivă)
acorduri de distribuție (carteluri de vânzări).

În final, să observăm că:

(a) nu orice act remunerativ este neapărat un element de activitate
profesionist remunerat — și că

(b) repetarea actelor remunerative, oricât de frecventă, nu este
neapărat expresia unei specializări continue și unidirecționale
[aceleaşi].

Cazul a: vorbim despre o activitate lucrativă ocazională

(a) atunci când este vorba de eliminarea excedentelor dintr-o economie internă;
același termen se aplică schimburilor lucrative ocazionale într-un
economia internă la scară largă, așa cum se practică în special
lorzi teritoriali. Există o întreagă serie de acte care conduc,
printr-un lanț continuu de „operațiuni lucrative ocazionale”,
până

8) speculațiile ocazionale ale unui rentier, publicațiile ocazionale-
a unui articol, a unei poezii scrise de o persoană etc. Ajungem astfel,

printr-o trecere imperceptibilă, la noțiunea de „profesie secundară”.

Cazul b: să nu uităm că există și forme de activitate schimbătoare,
instabil, trecând între tot felul de meserii și profesii, crescând
între mijloacele de trai obișnuite și cerșetorie, jaf armat
armată, vechiul, etc.

O categorie separată este alcătuită din:

(a) activități pur filantropice (caritabile);

(b) activități necaritabile limitate la o instituție specială (în special
ca pedeapsă)
c) câștigurile obținute sistematic prin utilizarea forței;

(d) câștiguri antisociale (infracționale) obținute prin violență sau înșelăciune.
Cazurile a și b prezintă puțin interes; aa a jucat un rol foarte important
în grupuri hierocratice (ordinele se redau), c în grupuri-
acțiuni politice (pradă de război): impactul lor asupra economiei a fost

~

uneori considerabil. Ceea ce caracterizează cele două cazuri a și c este
„orientare extraeconomică [Wirtschaftsfremdkeit], De aceea noi
Nu trebuie să întocmim o listă sistematică. Vom analiza
despre această problemă într-un alt capitol. Din motive parțial
analog (spunem parțial!), vom cita doar incidental -
activitatea plătită a corpului funcționarilor publici (și a ofițerilor, care
aparțin aceluiași grup), și din motive metodologice (38 USD), deoarece
Aceste categorii formează un „subgrup” de activități profesionale.
Pentru a le examina în detaliu, ar fi necesar să studiem mai întâi relațiile dintre ele.
cu puterea stabilită.

24 USD a. Principalele forme de însușire și relații de piață,

Diagramele dezvoltate pornind de la cei 15 dolari arată clar că o mare
o varietate de rapoarte caracterizează activitățile de însușire și schimburi
la nivel tehnic și comercial.

De fapt, printre nenumăratele posibilități, doar câteva
joacă un rol dominant. „Re.”

1. În sectorul agricol, putem cita:

(a) Cultivarea solului folosind un sistem deplasabil, în funcție de
schimbări frecvente de reședință: aceasta este economia domestică
cu însușirea pământului de către clan [Srémm] și utilizarea — temporară-
rară sau permanentă — Grupuri vecine cu însușire temporară
sol prin economii interne,

PE TO, R

Grupurile de economii la domiciliu pot fi:

œ) marea comunitate domestică [grope Hauskommunion];
B) rudenie organizată:

y) marea afacere de familie:

8) mica fermă de familie.

Agricultura este „itinerantă” doar în ceea ce privește terenul cultivat;
Acest lucru este foarte rar și se extinde pe perioade mai lungi pentru ferme.
deținută de stat.

[83] ò) Agricultură sedentară: cooperative locale sau sătești
reglementarea exploatării lanțurilor, pajiștilor, pășunilor, pădurilor, apelor prin
ferme familiale mici (de obicei). Creditare agricolă
și grădini de către familii mici: câmpuri arabile, pajiști
(adesea), pășuni de către grupul satului; păduri de ~
comunități de o anumită amploare. Împărțirea terenurilor
este adesea posibil din punct de vedere legal, dar nu este practicat într-un mod
Sistematic și rutinier. Economia este în general reglementată de
„ordinea sătească” („economia sătească primitivă”).

Comunitatea de linie [Sinpengemeinschaft], ca o comunitate
economic, există doar în mod excepțional (de exemplu, în China) în condiții
formă de grupare rațională (societate de descendență [Sippenvergesellschaf-
tung]).

c) Exploatarea seniorială cu ferme corvéabile, țăranii.
scris fiind supus unor servicii obligatorii în natură și în muncă,
Însușirea impusă a pământului și a lucrătorilor de către stăpân, a utilizării-
utilizarea terenurilor și ocuparea forței de muncă în agricultură de către țărani (grupul seniorilor)
rial simplu bazat pe beneficii în natură) p5

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

d) „Monopolul seniorial sau fiscal al terenurilor cu răspundere solidară”
comunității țărănești în ceea ce privește povara fiscală. Prin urmare,

comunitatea rurală și redistribuirea sistematică a terenurilor, însușirea
țiune impusă și permanentă a solului de către comunitățile rurale (în compensație
obligații fiscale), rareori de către familiile de fermieri
titlu temporar și supus utilizării de către alți fermieri - Regulament-
țiune a economiei prin reglementările proprietarului de teren sau ale duscignerului
politică (comunitate rurală seniorială sau fiscală).

e) Exploatare seninică liberă cu utilizare bugetară a țăranilor
persoanele aflate în întreținere ca sursă de venit: adică însușirea terenului
de către proprietarul terenului, dar funcționarea afacerilor asigurată de
(a) colonișți, (b) fermieri arendași sau (y) deținători de redevențe (recenzori)
tăcut),

J) Exploatarea plantațiilor: însușirea liberă a pământului și a comerțului
muncitori (ca sclavi cumpărați) de către stăpân și proprietar ca
exploatare lucrativă într-o întreprindere capitalistă bazată pe sclavie-
vagism.

g) Domeniul agricol: însușirea terenurilor

(a) de către proprietarii de terenuri, transferul contractului de arendă în favoarea fermierilor

operatori la scară largă sau
B) de către operatori în scop lucrativ. În ambele cazuri, munca

se desfășoară de către lucrători liberi în cadrul:

19 dintre fermele aparținând operatorului sau

29 puse la dispoziția operatorilor de către proprietar.
În ambele cazuri,

+) cu producția de bunuri agricole sau — caz limită — 2) fără nicio
producția de bunuri economice.

h) În absența oricărui domn, economia țărănească cu apro-
însușirea terenurilor de către fermieri (țărani). În practică, însușirea
țiune poate fi tradusă:

(a) prin predominanța terenurilor ereditare sau

B) dimpotrivă, prin predominanța vânzării de subdiviziuni,

primul caz apărând mai degrabă în ferme izolate sau foarte
ferme mari, a doua fiind caracteristică locuințelor sătești

și ferme rurale mici.
Cazurile ey și $B presupun în mod normal existența unor puncte de vânzare

1. .
spații suficiente pentru produsele agricole.

2. În industrie și transporturi (inclusiv minerit și
comerț), putem cita:

a) Comerțul intern, considerat în primul rând ca un mijloc de schimb
ocazional cu:

æ) specializarea interetnică a serviciilor (profesii specifice clanului)
[În unele cazuri], acestea evoluează în direcția

[84] 8) a profesiilor specifice unei caste.

Ambele cazuri sunt caracterizate în primul rând prin însușirea
sursele de materii prime și, prin urmare, producția de materiale
în primul rând. În primul caz, însușirea formală lipsește adesea.
În același timp, în al doilea caz - întotdeauna - observăm apro-
privarea ereditară a șanselor de profit bazată pe specificații
servicii pe grupuri de linii [Sippenverband] sau domuri-
căpușe. ;

b) profesii controlate de consumatori, [bundenes Kundenge-
[web]: specificarea serviciilor pentru un grup de consumatori
amatori:

æ) de inspirație seniorială (oikos, economie seniorială);

8) inspirație corporativă (demiurgică).

Nicio piață comercială. În aceste cazuri, armonizarea serviciilor-
țiuni pentru uz casnic; uneori lucrări efectuate la
„ergasterionul” domnului. În cazul B, însușirea ereditară (uneori
locuri de muncă alienabile), munca fiind efectuată în beneficiul unei clientele
adecvat (consumatorilor); uneori evoluție lentă într-o singură direcție
dat:

I. Primul caz special: lucrători însușiți (formal neliberi),
cu beneficii specificate:

") ca sursă de venit pentru stăpânii lor; în ciuda situației lor de
iobagi, astfel de muncitori se bucură în general de libertatea materială de a munci
lucrează pentru clienții aleși de ei („sclavi închiriați”);

B) ca muncitori sclavi acasă, serviciile lor fiind destinate-
născut pentru profit,

y) ca muncitori în atelierul „ergasterionului” maestrului, în scopuri lucrative - tive (industria sclaviei domestice).

| 11. Al doilea caz special: specificarea liturgică a slujbelor către scopuri fiscale; acest tip este analog cu „ocupația de castă” (aß).

Situația este similară și în minerit, unde găsim proprietăți princiare sau senioriale pe bază servilă (sclavi sau iobagi).

În transportul terestru întâlnim:

") însușirea seniorială a mijloacelor de transport în scopul rentele: distribuția beneficiilor demiurgice între micii fermieri ales pentru această sarcină;

(p) caravane de mici comercianți organizate pe bază corporativă rativ. Marfa le aparținea.

În transportul maritim întâlnim:

(x) nave angajate în comerțul cu mărfuri aparținând
un proprietar, navigând în numele unei economii interne
[oikenmäbig], seniorial sau patrician;

(p) construcția și exploatarea navelor pe bază de corporație,
căpitanii și echipajele care participă la operațiune ca și com-
negustori; existau, în același timp, mici comercianți ambulanți [inter-
lokal] ca navlositori; riscurile fiind socializate între toți cei implicați,
Convoaiele maritime erau supuse unor reglementări foarte stricte. În acest sens.
sistem, noțiunea de „comerț" era încă identificată cu „comerț inter-
locală", era, prin urmare, în același timp și o industrie de transport.

c) Schimb liber. Schimbul liber caută clienți precum:

(a) lucrători la domiciliul consumatorului [Stör]; sau

p) muncitori angajați [Loknсverk],

cu însușirea materiilor prime de către client (consumator),
unelte de către lucrător, instalații posibile (ca surse
chirii) de către stăpân sau de către grupuri (în acest caz, utilizarea lor-
țiunea a fost făcută pe rând), sau

y) lucrători contractuali [Preisæerk],

cu însușirea materiilor prime și a uneltelor de către muncitorul care
a asigurat, de asemenea, gestionarea lucrărilor — instalațiile, pe de altă parte, aparțineau

făceau (de cele mai multe ori) parte dintr-un grup de muncitori (corp de
post).

În toate aceste cazuri, reglementarea profesiei era o chestiune care ținea de organismul de profesie (Zunft, corporație).

În industria minieră: însușirea zăcămintelor de către autorități
politică sau stăpâni teritoriali ca sursă de rente: însușire
dreptul de exploatare de către un grup de lucrători: reglementările
dreptul societar prevedea exploatarea obligatorie a depozitelor - în schimb
o parte din drepturile acordate de stăpânul locului și de corporația minieră,
toți membrii fiind răspunzători solidar.

[S5] În transportul terestru: corporații de barcagii și
transportatori cu organizarea convoaielor și reglarea șanselor acestora
de câștiguri.

În transportul maritim: deținerea de acțiuni la nave, convoaie
maritime, negustorii care navighează în „commenda” [Kommendahändler].

Evoluția către capitalism:

(a) monopolizarea de facto a capitalului de lucru de către antreprenori
folosit ca mijloc de avansare a banilor către lucrători. Prin-
creditul de furnizare, creditorul și-a asigurat dreptul
a avea produsul final în ciuda persistenței formale a însușirii
mijloace de producție de către muncitori (fenomenul a fost observat în

industrie și minerit).

153

nu te îndoi

| RAPOARTE DE ACHIZIȚII ȘI PIAȚĂ 1.2.2448

B) Însușirea dreptului de a vinde produsele în urma mono-
perfecționarea eficientă a cunoștințelor comerciale, bazată pe șansele de
piață și fonduri operaționale, în conformitate cu reglementările (bresle)
monopoluri sau privilegii impuse ale puterii politice (așa cum
sursă de chirii sau în schimbul unor împrumuturi).

(y) Un regim mai disciplinat pentru lucrătorii angajați în industrie.
intern: furnizarea de materii prime și echipamente de către
antreprenorul.

Caz special: organizarea rațională monopolistă a industriilor
domestice aflate în baza unor privilegii acordate de interese financiare sau „populare”
„laționist” (aici pentru a asigura populației un trai). Reglementare
condiții de muncă impuse însoțite de licențe de funcționare.

ò) Crearea de industrii meșteșugărești [Werkstafthetrieb] fără specializare
muncă rațională, cu însușirea tuturor mijloacelor de producție
materiale de către antreprenor. În industria minieră: însușirea
depozite, galerii și echipamente de către proprietar. În industrie
transport: companie de transport de marfă de către marii armatori. Consecința
a fost aceeași peste tot: exproprierea mijloacelor de producție ale muncitorilor -
țiune.

e) Ultima fază a instalării sistemului capitalist a fost crearea
țiune a marilor industrii de aprovizionare: mecanizarea producției
producție și transport. Cont de capital. Toate mijloacele de aprovizionare-
activele materiale sunt transformate în capital („investit” sau „capital circulant”).
„ment”). Toți muncitorii devin „forță de muncă”. Trans-
formarea companiilor în grupuri socializate de deținători de titluri
echivalează cu exproprierea „șefului” instituției, care ocupă acum-
acum o situație de „funcționar public”, în timp ce proprietarul nu mai este
că „omul de încredere” al creditorilor (băncilor)

Aceste tipuri diferite [nu apar cu aceeași frecvență].

1. Întâlnim tipul 1 peste tot în domeniul agricol, o
(p; 149); ca și în cazul formularului a3 (comunitate domestică și economie de linie)
[Dacă ppenwirtsehaft]), a existat în Europa doar în câteva locuri,
dar era tipică Asiei de Est (China). Tipul b (comunitatea de
sat și definiție) (p. 149) aparținea Europei și Indiilor. Tipul
(exploatarea sclavilor) se găsește aproape peste tot; în Est

există și astăzi. Tipul d (monopol seniorial și fiscal)
cu distribuirea sistematică a câmpurilor între țărani) se întâlnesc
a contravenit, în forma sa domnească, în Rusia și (într-o oarecare măsură.
diferite, distribuția făcându-se pe baza chiriilor) în India,
formă de impozitare fiind tipică Asiei de Est și de Vest, precum și a
Egipt. Tipul e (exploatare senorală liberă bazată pe redevențe,
încredințată micilor fermieri arendași) este tipică Irlandei, dar existau
de asemenea, în Italia, în sudul Franței, în China și — în Antichitate —

Eu

g principal =

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

în Asia greacă. Tipul f (plantație cu bază claristă) a aparținut
Antichitatea romană și cartagineză, economiile coloniale, statele
sudul Statelor Unite ale Americii. Tipul g (exploatare internă-
niale), în forma sa (separarea între proprietatea funciară și exploatarea acesteia)
țiune), în Anglia; în forma sa 8 (cultivarea solului de către proprietar} în
Germania de Est, părți din Austria, Polonia și
Rusia de Vest. Tipul 4 (agricultura de către proprietarii țărani)
a fost găsit în Franța, sudul și vestul Germaniei, într-o
o parte a Italiei, în Scandinavia, precum și (cu unele restricții) în
sud-vestul Rusiei, dar mai ales în China modernă și (cu unele

modificări) în India.

Această mare diversitate a regimului agrar (aejinitiv) mi se explică prin faptul că parțial prin „impacturi economice (regimuri de operare diferite)” în zonele defrișate și zonele irigate). [86] alți factori intervenind, de asemenea, în special vicisitudinile istoriei, moda-caracteristicile sarcinilor publice și ale regimului militar.

2. În domeniul meșteșugurilor și industriei [Gexerbe] — cercetare istorică Rica nu a stabilit încă legi universal valabile privind evoluția transporturilor și mineritului.

Tipul a, „(ocupații specifice clanului [Stammesgewerbe], p. 151) a fost peste tot foarte răspândit.

Tipul a, 8 (meserii specifice unei caste, p. 151) nu a fost aplicat universal doar în India, în alte părți doar pentru locuri de muncă degradante ("impur").

Tipul b, „(comerț domestic, oikenmäpig) a fost reprezentat în toate economiile interne princiare, dar mai ales în Egipt; în alte părți a fost găsit în economii senioriale; în forma b, 8 (profesii demiurzice), se găsea peste tot, sporadic (și în

Vest), dar ca tip era limitat la Indii. Cazul special al

(iobăgia ca sursă de venit) era specifică Antichității, cazul particular-
- 11 (specificația serviciilor chirurgicale) către Egipt, către lumea greacă, până în Antichitatea Romană târzie și, în anumite momente, în China și India.

Tipul c, ca tip dominant (liber schimb, p. 152), și-a găsit patria clasic în Evul Mediu Occident: exclusiv, Br, că l-a întâlnit pretutindeni și acea corporație eta [Zunft] für deosebit de răspândită în lume (în special în China și Orientul Mijlociu) — dar a fost lipsind complet din economia „clasică" a Antichității. În India, casta a înlocuit corporația.

Fazele evoluției capitaliste (p. 152 s.) în meșteșuguri și industrie-
un fel [Gertcrbe] nu au fost întâlnite la scară largă, în afara Vestului-
dinte, doar până la tipul 3. Acest fenomen nu poate fi explicat prin doar impacturi economice.

4

t.

154

°.

. . CALCULUL BENEFICIILOR OPTIME 1.2.25

hJ

& 25. Condiții pentru calcularea beneficiilor optime: -
adaptare, exaltare, zel pentru muncă, zel,

A. Pentru a obține performanțe optime în executarea unei sarcini
oricare (în sensul cel mai larg al termenului) trei condiții trebuie să fie
combinate, dacă ignorăm cele trei componente tipice
comuniști (cf. $26) care includ elemente extraeconomice:

1. Performanță optimă;
2. Echilibre optime

3. Opiul zelului pentru muncă. al

Condiția 1. Adecvarea (dacă este rezultatul unor dispoziții ereditare)
dizabilități, educație sau influențe de mediu) nu pot fi
verificat doar prin testare. În economia tranzacțională, testarea este
se prezintă sub pretextul unui „prob” în momentul angajării, taylorismul avea
pretenția de a-l transforma într-un sistem rațional.

Condiția 2. Optimul de calificare poate fi obținut doar prin
o specializare rațională și continuă. În opinia noastră, aceasta este prezentată

în forma esențial empirică a unei specializări a serviciilor
obținut prin luarea în considerare a imperativului compresiei costurilor (în
interesul profitabilității și în funcție de acesta). Raționalizarea specializării Jaa-
(fiziologic) este încă la începuturi (Taylorism).

Condiția 3. Zelul pentru muncă poate, ca orice altă activitate umană,
să fie supus unei orientări date (cf. cap. 1, §2). Ca o dispoziție
specific (care vizează realizarea propriilor planuri sau a celor ale liderilor
a unei: aventuri), dacă își găsește principalul izvor fie în interes personal, fie =

-i

, ANS de coniusnie, directă sau indirectă; se aplică ultima observație

în special lucrărilor considerate ca executarea ordinelor și dispozițiilor -
țiuni străine. Constrângerea poate fi exercitată:

(a) prin amenințarea cu violență fizică sau alte consecințe
neplăcut sau
| (b) reduce riscul de a rămâne fără mijloace de trai dacă beneficiile nu oferă P
| nu satisfacție.

Ca a doua formă de constrângere, tipică economiei
tranzacțional, apelează într-o măsură mult mai mare la interesele
personal și își propune să stabilească libertatea de selecție bazată pe valoare
(cantitativ și calitativ) al serviciilor (evident luând în considerare

. cerințe de rentabilitate), este formal mai rațional (în ceea ce privește

sensul de performanță tehnică: optimă) că orice {87} constrângere fizică existentă
[Condiții de muncă]. Condiția esențială este ispășirea lucrătorilor.

... a tuturor mijloacelor de producție și a sh-ului pentru ezx să-și prezinte candidatura-

vârsta ca angajați: cu alte cuvinte, protecția din partea puterii stabilite

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

al însușirii mijloacelor de producție de către proprietari.
împotriva constrângerii pure și simple, acest proces îl scutește pe antreprenor
îngrijorare pentru recrutare (familie) și cel puțin parțial îngrijorare pentru
selecție (din punct de vedere al capacității), ai cărei candidați trebuie
se încarcă singuri. Spre deosebire de sistemul sclavagist, nevoile
riscurile de capital și investiții sunt limitate și pot
fi determinată prin calcul; în final, cantitățile enorme de #älars
plătite sub formă de numerar extind piața pentru „bunuri”
al consumului de masă. Acest sistem nu se opune atașării pozitive
la locul de muncă aceeași barieră ca — toate celelalte lucruri rămânând neschimbate —
sistemul sclavagist: rămâne faptul că specializarea tehnică

și predominanța activităților repetate și monotone (Taylorism)
nu lasă prea multe stimulente în afară de atracția câștigului. O creștere
câștigurile vin sub formă de „muncă la bucată” [Akkordlohr].
Pe scurt, în sistemul capitalist, cele două izvoare principale ale zelului pentru
muncă sunt șansele de creștere în regimul de „muncă de acasă”
„sarcină” și teama de concediere.

Este posibil să se stabilească o serie de reguli care se aplică dintr-un singur
în general, la munca liberă, fiind înțeles că mijloacele de apro-
vizionarea nu este în mâinile lucrătorilor:

1) Șansele de atașament emoțional față de muncă sunt — luând în considerare toate aspectele
egal în alte părți - mai mare în cazul specificării decât în cazul specializării -
izarea beneficiilor, deoarece succesul personal apare cu mai mult
evident că se aplică fiecărui lucrător individual, observația lui Lämêrme se aplică în mod evident -
ment pentru toate performanțele de calitate.

2) Atașamentul tradițional față de o anumită formă de muncă, așa cum este ea
întâlnit în special în agricultură și meșteșuguri domestice (în special
dacă aceste activități au loc într-un cadru puternic marcat de supraviețuire
(de tradiții), are particularitatea că muncitorii care se dedică
Aceste tipuri de muncă își reglementează serviciile calitativ și cantitativ.
fie în funcție de rezultatele stereotipe așteptate de la ei, fie în
în funcție de salariile tradiționale la care cred că au dreptul (se întâmplă
de asemenea, ambele considerații intră în joc); pentru aceasta
motiv, este dificil să le folosim pe o bază rațională sau să creștem
performanța lor prin bonusuri (salariu la bucată). Cu toate acestea, este cert

că legăturile patriarhale cu stăpânii (proprietarii) lor pot, așa cum
experiența dovedește că menținerea activității acestor lucrători la un nivel ridicat
nivel de eficiență.

3) Atașamentul rațional, în forma sa tipică, este determinat fie de
motive religioase sau printr-o valorizare deosebit de socială
muncă înaltă ca atare, toate celelalte motive sunt, precum experiența
o dovedește, de natură trecătoare.

Este de la sine înțeles că preocuparea „altruistă" de a satisface nevoile propriilor
propria familie conferă muncii caracterul unei datorii de îndeplinit.

CALCULUL BENEFICIILOR OPTIMALE 1.2.25

B. Însușirea mijloacelor de aprovizionare și libera dispunere
propria forță de muncă sunt cele mai puternice stimulente care incită
individul să se cheltuiască fără să numere, aceasta este cauza supremă a importanței
ferme mici, indiferent dacă sunt dezvoltate de o mică
proprietar sau de către un mic fermier arendaș (care speră să obțină într-o zi acces la
proprietate: personală). Exemplul clasic este oferit de
China; în ceea ce privește meșteșugurile cu servicii specificate, vom cita India:
toată Asia este, de asemenea, marcată de aceasta; nu vom exclude Orientul Mijlociu
epoca europeană, în care luptele neîncetate aveau ca principală problemă libertatea
dispoziție (formală) a proprietății. Munca suplimentară enormă pe care o are mica

fermier (fără excepție, dar observația se aplică și
horticultorului) nespecializat, dar cu servicii specifice, investește
la ferma sa, restricțiile privind nivelul de trai pe care și le impune pentru a-l menține °
independența sa formală, combinată cu utilizarea bugetară a produselor
secundare și „deșeuri" de tot felul pe care marea companie nu le
poate comercializa, îi permite să existe tocmai datorită absenței
a oricărui cont de capital și menținerea unității gospodăriei sale și a
exploatare. Agricultura prin cont de capital este — dacă este
proprietar care asigură funcționarea sa — [88] infinit mai sensibil la
fluctuațiile economice decât întreprinderile mici (vezi calculele mele expuse)
la Congresul juriștilor germani, la Verhardlungen des Deutschen Juris-
tentacule, XXIV).

În sectorul meșteșugăresc și industrial [Gewerbe], același fenomen
a fost observată până la crearea unor companii mecanizate, extrem de specializate -
lisécs, cu funcționare internă armonizată [arbcitsverbindend], Realizările-
țiuni de genul lui Jack din Newbury puteau încă, în secolul al XVI-lea,
cheie, să fie închisă prin măsuri autoritare (așa cum s-a întâmplat de fapt în

Anglia) fără ca o catastrofă să afecteze șansele de câștig
muncitori; deoarece concentrația de războaie de țesut însușite de către întreprindere-
cumpărător, precum și un număr adecvat de țesători într-un atelier, fără a
creșterea semnificativă a specializării sau armonizării muncii,
nu a crescut, având în vedere situația pieței, șansele de
proprietar până la punctul în care acestea acoperă cu certitudine riscurile sale crescute și
costurile de întreținere ale „fabricii" sale în industrie, iar acesta este miezul problemei
problemă, o companie care necesită sume mari de capital pentru instalațiile sale -
lațiile („capitalul fix") nu este doar, la fel ca în
agricultură; „sensibilă la fluctuațiile economiei, dar suferă cel mult

grad ridicat de „irațională” minimă (imposibilitatea de a prezice de către
calcul) al administrației și jurisprudenței, așa cum existau acestea peste tot
în lume, cu excepția Occidentului. În Occident, munca descentralizată
acasă a putut să se mențină ca peste tot și în concurență cu `
„Fabricile” rusești până la momentul precis - adică, înainte de introducerea
producția de forță motrice mecanică și mașini-unelte — acolo unde este nevoie
calculul riguros și standardizarea producției au fost resimțite
în vederea unei mai bune exploatări a oportunităților extinse de pe piață și, acolo unde

instalații tehnice raționale apărute (alimentate cu apă sau
plimbări trase de cai) și specializarea internă a companiilor, în
care motoare și mașini au fost ulterior integrate fără cea mai mică urmă
dificultate, curve celelalte companii mari ale cărora le-am putut observa
creația, ici și colo, din lume, ar putea dispărea fără a diminua sensibilitatea
eficient șansele de profit pentru persoanele interesate și fără a pune
a pus serios în pericol aprovizionarea. Situația s-a schimbat odată cu
nașterea „fabricii”. Acum zelul muncitorilor din fabrică era în
în primul rând consecința unei constrângeri indirecte (sistemul deda „casă”)
„muncă” englezească!), precum și respingerea preocupării pentru propria subzistență
asupra lucrătorului; de atunci, regimul proprietății a perpetuat această stare de
fapt, evidențiat de scăderea semnificativă a eticii muncii
muncitori eliberați de orice constrângere prin revoluție.

COMUNISMUL ȘI CALCULUL RANDAMENTULUI 1.2.2

§ 26. Beneficiul comunismului, un adversar al calculului performanței. Forme ale comunismului.

Comunalizarea și socializarea comunistă, adversari ai calculului

Urmărirea riguroasă a performanței optime se bazează pe un sentiment de solidaritate simțite ca o certitudine imediată. Din punct de vedere istoric, ele au susținută întotdeauna în primul rând de argumente intelectuale și extraeconomice. microfoane. Printre cele mai frecvente forme ale acestora se numără:

1) comunismul domestic și familial, a cărui bază este tradi-
listă și emoțional;

2) comunismul militar, născut din camaraderia vieții la țară;

3) comunismul caritabil al comunității (religioase) fondat, în
cazurile 2 și 3 se bazează în primul rând pe o atitudine specific emoțională (com-
comunismul carismatic). Sursa sa profundă este întotdeauna:

a) o reacție împotriva unui mediu orientat spre calcul și ren-
situație economică, atitudine condiționată de tradiție sau de rațiune-
realitate finalistă: este activă sau, dimpotrivă, susținută de patronaj (sau de
două odată);

b) sau este prezentată sub forma unei grupări interne de
privilegiați, care își exercită dominația asupra economiilor interne
care nu fac parte din grup sau care sunt hrăniți de aceștia prin donații
și ofrande, sau de către o organizație liturgică;

(c) sau este o economie de consum internă, în
marja exploatării lucrative care îi asigură subzistența, prin urmare social-
citire.

Cazul a este tipic pentru economiile comuniste religioase sau ideologice.
gic (comunități active de călugări care locuiesc departe de călugăr, comunități
sectari, socialism „icarian" [conform romanului lui Etienne Cabet, Voyage
în Icaria, 1840).

[89] Cazul b este tipic pentru comunități mai mult sau mai puțin militare.
comuniști (case ale bărbaților, sisități spartane, comunități de bri-
Marii liguri, organizarea califului Omar, comunismul parțial al

consumul și rechiziționarea așa cum se practică în toate armatele

în mediul rural), precum și unele grupuri religioase autoritare
(Statul iezuit Paraguay, comunități hinduse și alte comunități religioase care trăiesc
de donații).

Acesta este cazul tipic al tuturor economiilor familiale din
economia tranzacțională.

Zelul cooperativ și consumul irațional în cadrul acestora

: comunitățile sunt consecința unei mentalități conștient extraeconomice -

microfon care se bazează, în cazurile 2 și 3, în mare măsură pe o atitudine
idealiști ai opoziției și luptei împotriva ierarhiilor „lumii". Toate

n.

inițiative comuniste moderne care vizau crearea unei organizații comuniste
călugăritul în masă trebuie să se bazeze pe recrutarea de adepți
un argument rațional în valoare, pentru propaganda lor asupra unui
argumentare rațională în final, în ambele cazuri pe considerente =
specific raționale, cu alte cuvinte - și acest lucru le distinge de
comunalizări militare și religioase extraordinare - pe baza consi-
Iterații preluate din viața de zi cu zi. Zilnic, șansele lor
nicornurile sunt situate în alte locuri decât cele ale comunităților plasate în afara

de cursul normal al existenței și orientate conform principiilor extra-eco

economie.

L.

Eu

Lt.

la

de

pe. a

160

BUNURI DE INVESTIȚII, CONT DE CAPITAL 1.2.27

§ 27. Bunuri de investiții. Cont de capital.

Bunurile de capital își fac prima apariție
embrionar sub forma unor bunuri schimbate pe bază „inter-”.
„local” sau „interetnic”, dar în acest caz „comerțul” trebuie să fie
separată clar (a se vedea § 29) de aprovizionarea internă. Deoarece
comerțul dintre diferite economii interne - (fluxul de
surplusuri) ignoră contul de capital ca atare. Produsele activităților
domestice, de linie genealogică și de clan, vândute interetnic, sunt
bunuri, mijloace de producție și aprovizionare, pentru
atât cât sunt produse de grup, sunt unelte și materiale
materii prime și nu bunuri de investiții. Acest lucru se aplică și produselor
produse de vânzare și mijloace de aprovizionare a țăranilor și seitorilor
lorzii având dreptul la corvée, dacă economia nu se bazează pe cont
capital, chiar și într-o formă rudimentară (găsim primul
urme deja în Cato). Este evident că toate aceste mișcări de produse

și bunuri în cadrul unei economii seniorale și al unui oikos,
inclusiv schimbul ocazional sau tipic intern de bunuri, sunt toate
opusul unei economii bazate pe contul de capital. În mod similar,
Nu sunt bârfele despre oikos (de exemplu, despre faraon) un comerț
capitalist în sensul terminologiei noastre - chiar dacă nu este limitat
strict pentru a acoperi nevoile, dacă nu este „bugetar” în sensul

în sensul restrâns al cuvântului, dar vizează în parte realizarea de profituri - atâta timp cât
„... că nu este capitalistă, că nu se bazează pe contul de capital și
evaluarea prealabilă a șanselor de câștig în termeni monetari. Aceasta a fost
În cazul vânzătorilor ambulanți profesioniști, nu contează dacă aceștia vând
propria marfă, marfă lăudabilă sau
mărfuri adunate într-o formă corporativă. Este vorba de acest tip
combinații de „avere” care trebuie văzute ca origine a contului de capital
și conceptul de bunuri de investiții. Bărbații (sclavi, iobagi) foloseau
ca sursă de venit pentru un sclav sau un proprietar de pământ, precum și
instalațiile de toate tipurile sunt doar elemente de patrimoniu
(sau avere) care generează rente — și nu bunuri de investiții;
Prin urmare, acestea aveau aceeași funcție ca raportarea valorilor mobiliare de astăzi.
anuități sau dividende (pentru persoana fizică interesată să primească anuitatea sa
unde să se desfășoare o speculație ocazională care nu se gândește să-și plaseze
(capital pentru profit). Bunuri pe care stăpânul teritorial le deține
sau stăpânul de sclavi își ia, datorită dreptului său la corvée, din
sub-yassaux ca „redevențe” sunt, conform terminologiei noastre,
bunuri și nu bunuri de investiții, deoarece contul de capital,
rațional (calculul costului!) lipsea În principiu (și nu numai
(de fapt). Dar dacă unii sclavi servesc într-o companie în scopul
profituri (în special dacă există o piață de sclavi și dacă comerțul cu

(sclavi instituționalizați), aceștia constituie bunuri de investiții.
În fermele de sclavi unde ferăstraiele nu erau negociate
liber în iobăgie ereditar (cu posibilitatea de a vinde costumul)
Nu vom vorbi despre companii capitaliste ci despre companii Dug.
lucrativ cu muncă forțată (obligația stăpânului de a păstra și
angajarea lucrătorilor săi fiind un element determinant al sistemului; puține
fie că este vorba de ferme sau de industrii invadate de
şedere.

În industria meșteșugărească, Preiswerk (toate mijloacele de producție aparținând
pentru lucrător) trebuie considerată o mică întreprindere capitalistă
„scară”: industria internă este o întreprindere capitalistă descentralizată,
Orice fel de exploatare capitalistă a unui atelier este o întreprindere de capital
talist centralizat în adevăratul sens al termenului.

Prin urmare, criteriul nu este faptul empiric, ci posibilitatea principiului.
principiu, al contului de capital.

CONCEPTUL ȘI FORMELE COMERCIALE 1.2.28

§ 28. Concepte și forme de comerț,

Există în fiecare economie tranzacțională (indiferent dacă este supusă
reglementare materială sau nu), alături de servicii specializate și
a specificat că am analizat, intermediarii care se ocupă de
al schimbului de drepturi de dispoziție personale sau străine.

Medierea se poate face:

1) de către membrii unei conduceri administrative a eco-grupurilor

economică în schimbul unei remunerații în natură sau în numerar,
fix sau proporțional cu schimburile efectuate;

2) de către un grup creat special pentru nevoile de schimb ale unui
corporație sau |

3) de către profesioniști (agenți) care consideră schimburile ca fiind
activitatea lor lucrativă și care sunt plătiți de producători (formula
aspectele juridice ale acestei profesii pot fi extrem de variate);

4) ca activitate capitalistă independentă (comercializare pentru propriul profit)
cont): prin achiziționarea de bunuri în așteptarea unei vânzări ulterioare
profitabil sau prin vânzare la termen cu speranța unei achiziții curente favorabile,
fie

(a) liber pe piață sau

(b) reglementate material;

5) prin exproprierea regulată și reglementată a bunurilor

2 pe baza remunerației. și transferul lor — gratuit sau impus — de către un
grupare politică (comerț sub constrângere);

6) prin oferta profesională de capital sau negocierea de credite către

în scopul plăților sau achiziționării de mijloace de aprovizionare de către
acordarea de credite în favoarea:

(a) operațiuni cu scop lucrativ sau

b) ale grupurilor (în special de natură politică): operațiuni de credit. —
Scopul economic al acestor operațiuni poate fi:

(a) un credit de plată, în cazul în care

£) un credit pentru achiziționarea de bunuri de capital.

Vom rezerva termenul „tranzacție 3” pentru cazurile 4 și 5, cazul 4 reprezentând-
ambele „liber schimb”, cazul 6 „comerț monopolistic obligatoriu”
poveste.

Cazul 1. a) Economii interne: negustori și actori princiari, șase
nobili, monahi. b) Economii orientate spre profit, „comercianți”,

Cazul 2. Cooperative de cumpărare și vânzare (inclusiv cooperative de
consum). ,

Cazul 3. Brokeri, agenți comisionari, transportatori, „agenți” de asigurări
și alții. j. Ca. £

Cazul 4. a) Comerț modern. b) Atribuire heteronomă impusă sau
autonome și contractuale, de achiziții sau vânzări către o clientelă
cumpărarea sau vânzarea anumitor categorii de bunuri sau reglementarea
modificarea materială a condițiilor de schimb prin prescripțiile unui grup-
activitate politică sau corporativă,

Cazul 5. Exemplu: Monopol de stat asupra comerțului cu cereale.

§ 29. Continuare. z

[91] Tranzacționarea liberă pe cont propriu (cazul 4) este întotdeauna o
activitate profitabilă, niciodată o operațiune bugetară; prin urmare, este timpul
un schimb normal (dar nu neapărat) bazat pe bani care are loc
prin contracte de vânzare-cumpărare.

A. Poate lua și forma unei operațiuni auxiliare (accesorii).
a unei economii interne.

Exemplu: schimbul de surplusuri dintr-o ambarcațiune internă de către membri
din comunitate dedicată în mod expres acestei funcții și care lucrează pe cont propriu
cont. Dar schimburile făcute de un membru sau altul al comunității,
la rândul lor, nu constituie o „activitate auxiliară”. Dacă persoanele
în cauză, ne ocupăm doar de schimburi pe cont propriu, noi
avem de-a face cu o varietate de cazuri 4: dacă se întristează în numele

comunitate, acestea se încadrează în categoria cazului r.

B. Poate fi un element al unui serviciu global care, la nivel local,
constituie un set de operații suficiente în sine.

Exemplu: vânzători ambulanți și mici comercianți ambulanți care iau
marfa lor cu ei pentru a o vinde la punctul de vânzare și că noi
din acest motiv, le-au clasificat deja în categoria „purtători”.
Negustorii care călătoresc în numele unei comende constituie uneori
O tranziție în 3 direcții. Este dificil de stabilit cu precizie când
`predomină furnizarea de „transport” și atunci când furnizarea de „vânzare”.
Toți oamenii care se angajează în acest tip de activitate sunt „comercianți”

". ;

Tranzacționarea pe cont propriu (cazul 4) se desfășoară întotdeauna pe baza
însușirea mijloacelor de producție și aprovizionare, chiar și
dacă dreptul de a dispune de acesta a fost garantat printr-un împrumut. Este întotdeauna com-
comerciant care își asumă riscurile afacerii și ale capitalului investit; datorită
însușirea mijloacelor de aprovizionare, el și-a însușit și
șansele de câștig.

Specificarea și specializarea comerțului liber pe cont propriu
(cazul 4) poate opera din puncte de vedere foarte diferite. Plasându-ne
Din punct de vedere economic, putem întocmi următoarea listă:

selectați tipul de economii cu care traderul își operează bursele:

1) Prin urmare, avem schimburi comerciale între surplusurile gospodăriilor (produse interne-
căpușe) și economii de consum intern.

2) Comerțul poate avea loc și între economii profitabile
[Ercerbswirischaft] („producători” sau „comercianți”) și gospodării
„economii interne”, incluzând, desigur, tot felul de grupuri-

pionierat și în special grupări politice.

3) Comerțul dintre economiile regenerative și alte economii
economii remunerative. nici: |

Cazurile r și 2 corespund noțiunii de „comerț cu amănuntul”. Aceasta
tipul de afacere implică vânzarea către consumatori (oricare ar fi
originea mărfurilor), cazul 3 fiind „comerț cu ridicata”
UNDE am o casă nouă, li

Comerțul se poate face:

a) conform regulilor pieței: = Fr do

a) pe piața rezervată congeminatorilor, în general cu afișarea
`marfă {piață cu amănuntul}, eu

£) către piața rezervată companiilor care lucrează pentru vânzare [£rrverbe-
teritoriu]

1° cu prezentarea mărfurilor (comerț echitabil);

Acest schimb comercial se desfășoară în general (dar nu neapărat) pe o bază de
sezonier;

2° fără prezentarea mărfurilor (tranzacționare la bursă);

Permanent în general, dar acest personaj nu face parte din concept
ca atare;

b) prin contactarea directă a clientului: în acest caz, vânzarea se face către
cumpărători hotărâți care pot fi:

2) gospodării (comerț cu amănuntul cu clienți fixi) sau

economii profitabile de {92} £), cunoaște producătorii (angrosiștii),
fie furnizori angro și cu amănuntul [£ngrossortimenter], fie alții

intermediari angro: semi-angrosiști de „primă” sau de
„la mâna a doua” [Engrosswischenhandel]}.

1L poate fi, în funcție de originea geografică a mărfurilor vândute-
le:

a unui comerț „interlocal”,

unei afaceri „locale”,

Comerțul poate oferi în mod semnificativ:

a) achiziții de produse speciale (sps) de la economiile care le vând produsele sale (comerț limitat)
pentru anumite produse, J erlagshandel);

b) vânzările sale către economiile care cumpără bunurile sale (comerț)
monopolul vânzărilor).

Cazul (2) este similar exploatărilor artizanale la comandă și
se identifică adesea cu ei,

Cazul (b) constituie în mod material „comerț reglementat”
(cazul 4, b).

LA ee, CONCEPTUL ȘI FORMELE COMERȚULUI 1.2.29

„Vânzarea propriilor produse este, evident, o parte integrantă a oricărei”
-afacere profitabilă, orientată spre piață, chiar dacă firma este în

s

în primul rând o companie de „producție”. Dar această vânzare nu constituie
nu un acuvii „intermediar” în sensul definiției noastre, cu excepția cazului în care

unii membri ai administrației nu sunt responsabili în mod specific pentru

vânzări, cu alte cuvinte, societatea nu desfășoară o activitate comercială
reclamă independentă. Toate tranzițiile între una și cealaltă formă
sunt concepibile,

Calculul comercial este numit „speculativ” în măsura în care este orientat
Realizarea ta nerion cs china dom I depinde de „șansa de a găsi umezeală,”
„al acestui Sin kois al daomaioe Ju u previzibil”: operațiunea implică, prin urmare, o
„riscul lui Iizsard vs. Limita dintre calculul rațional și calculul speculativ”
(în sensul definit mai sus) este foarte vag, deoarece niciun calcul nu ține
luarea în considerare a datelor viitoare nu este, obiectiv vorbind, imună la

„șanse”. Prin urmare, diferența dintre cele două tipuri de calcule marchează -
grad de raționalitate.

Specializarea și specificarea serviciilor tehnice și economice

-miques nu oferă nicio caracteristică anume. „Fabrica” corespunde, pe de altă parte
plan comercial, „magazinul universal” caracterizat printr-un grad ridicat de

specializare internă.

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

§ 29 a. Continuare și sfârșit.

Vom numi întreprinderi comerciale cu caracter lucrativ bănci.
care, în mod profesional, (a) administrează, (b) furnizează bani.

Cazul 1: cine administrează banii:

(a) pentru gospodăriile private (depozite private, investiții de active);

b) pentru grupurile politice (administrarea bancară a unui buget
de Stat);

c) pentru afaceri remunerative (depozite de afaceri, conturi
curenți). i

Cazul 2: care furnizează bani:

(a) pentru a satisface nevoile bugetare:

1) către persoane fizice (credit de consum),

2) grupurilor politice (credite politice);

b) la economiile remunerative:

1) pentru plăți către terți: 19 schimb valutar și 2° transferuri și mandate poștale
bancar,

2) plăți în avans pentru creanțele clienților: cel mai adesea sub formă de
scontarea cambiilor,

3) sub formă de credit de capital.

Nu contează dacă avansează fondurile din propriile rezerve, dacă,
1° le împrumută imediat sau promit [93] să le păstreze la dispoziție
în caz de nevoie („cont de costuri”); este, de asemenea, irelevant dacă aceștia
să solicite angajamente sau garanții pe care, 2° le obțin de la terți,
prin garanția lor sau prin alte mijloace, că își creditează clienții.

În practică, activitatea remunerativă a băncilor se bazează pe

principiul acordării de credite folosind creditele pe care le deține ei înșiși
obținute pentru a realiza profituri.

Banca poate obține sumele creditate:

1) prin utilizarea rezervelor de metale sau valută ale institutelor emitente -
Indiferent dacă împrumută cu titlu oneros sau

2) crearea:

(a) certificate bancare („bani de bancă” sau „bani de cont”),

(b) bani fiat (bancnote) sau

3) prin intermediul depozitelor încredințate lor de către persoane fizice. În cazul în care
banca (a) însăși folosește creditul sau (b) creează monedă fiduciară -

168.7

tes. nant

obligat, dacă funcționarea sa este rațională, să asigure
„acoperirea” nevoilor sale lichide: trebuie să aibă fonduri suficiente
sau să practice o politică de credit care să îi permită să facă față
cereri de rambursare din partea deținătorilor de valori mobiliare, în caz contrar
a spus cerințelor normale ale creditorilor săi.

În general (dar nu întotdeauna), băncile emitente
banii fiat (bancnotele) sunt supuse unor reglementări obligatorii
gatorii (emise de bresle comerciale sau grupuri politice)
căpușe) pentru a îndeplini anumite standarde de lichiditate. Aceste reglementări pentru-
urmăresc în continuare obiectivul de protejare a ordinii monetare a unei anumite zone
geografic (unde banii în cauză se află în circulație) împotriva fluctuațiilor
valoarea materială a banilor și, prin urmare, adăpostește calcule raționale
bugetele, dar mai presus de toate cel al grupării politice, precum și
economii profitabile [Erwerbswirtschaft], de la orice „perturbare”
din cauza unor influențe irațională (materiale): aceste reglementări vizează
în special pentru a crea o paritate stabilă a monedei interne în raport cu
valute străine utilizate în alte regiuni, cu care se
există relații comerciale și de credit („curs de schimb stabilizat”):
„ambele monede sunt «la paritate»” [Geldpari]. Urmându-l pe GF Knapp,
vom aplica această politică îndreptată împotriva irupției influențelor
irațional în sistemul monetar o „politică lirică” [lytrische
[Politică]. În „statul de drept” liberal [laissez-faire-Staat],
cea mai importantă măsură în domeniul economiei politice. În forma sa

rațională, este tipică statului modern.

Vom vorbi despre politica monetară când va veni momentul.
P, p}

Chineză (bani de cupru și bani fiat), precum și monedă

metalic în Roma antică. În ambele cazuri, nu era vorba de un
politică lirică în sens modern. Scule politica banilor bancari
Chineza, așa cum era practicată de bresle, era rațională în sensul
pe care îl atribuim astăzi acestui termen (a servit drept model pentru politică
banca orașului 'fHfambourgsg).

Vom numi afaceri de finanțare toate tranzacțiile efectuate în
Muncă — de către „bănci” sau de către alte organizații sau persoane (către
titlu ocazional sau incidental, sau în cadrul unor operațiuni speculative -
tive precum cele practicate de anumiți „finanțatori”) — în vederea asigurării
Asigurarea cu discernământ a oportunităților în industrie sau comerț:

(j) prin furnizarea de informații privind șansele adecvate de câștig în
„valori mobiliare” („marketing”) și prin achiziționarea de companii „finanțate”
în acest fel, în sensul punctului (c);

2) prin oferirea sistematică (uneori prin refuz) de credite pentru afaceri;

[94] 3) printr-un acord impus între companii care anterior erau concurente

(când această operațiune pare necesară sau dezirabilă)

2) în sensul unei armonizări monopolistice a comparațiilor
rables (cartelizare) sau

: .

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

b) în sensul unei fuziuni monopolistice a unor companii existente anterior
companii concurente sub o singură conducere, în vederea eliminării mai puține
profitabilă (fuziune) sau

(c) sub forma unui „grup integrat” (al cărui obiectiv nu este neapărat-
ordine monopolistică) care cuprinde un anumit număr de companii
specializat (integrare) sau

(d) sub forma preluării unui număr mare de companii de către
tranzacții cu valori mobiliare (constituirea de trusturi) și, după caz, crearea de
noi afaceri pentru profit sau dominație (finanțare în

ca atare).

„Operațiunile de finanțare” sunt în mod normal domeniul de activitate al băncilor,

adesea se fac cu ajutorul lor. Dar inițiativa

Aceste operațiuni aparțin adesea brokerilor de acțiuni (Harriman) sau anumitor companii mari producători (Carnegie), pentru cartelizarea către lideri industriali foarte mari (Kirchdorf etc.), pentru constituirea de „trusturi” pentru finanțatori [Finanzer] specializate în acest tip de afaceri (Gould, Rockefeller, Stinnes, Rathenau).

Vom reveni asupra acestui aspect.

are

, § 30. Condiții de raționalitate formală maximă a contului de capital.

Raționalitatea formală maximă a contului de capital în companii furnizarea presupune un anumit număr de date:

1) însușirea totală a mijloacelor materiale de aprovizionare de către proprietari și lipsa de însușire a șanselor de câștiguri pe piețe (piața liberă a bunurilor economice);

2) proprietarul trebuie să aibă autonomie absolută în alegere

directorii societății; prin urmare, aceasta nu trebuie însușită de către

manageri (libertatea de a opera);

3) nicio însușire a locurilor de muncă și a oportunităților de câștig de către lucrători,
nicio însușire a acestora de către proprietarii companiei (muncă
angajat, piața liberă a muncii, libera selecție a lucrătorilor);

4) absența oricărei reglementări materiale în domeniul consumului-
informații, ofertă, structură a prețurilor, nicio reglementare
impunerea de restricții asupra liberei negocieri comerciale (libertatea materială-
articol privind acordurile economice contractuale);

5) predictibilitatea numerică (Berechênbarkeit) a condițiilor tehnice
aprovizionare (tehnică mecanico-rațională);

6) previzibilitatea absolută a funcționării ordinii administrative și
garanție legală și formală a executării tuturor acordurilor
lipsit de puterea politică (administrație și formal lege)
rații);

7) separare cât mai completă posibil între operație și mers
a companiei, pe de o parte, și bugetul și vicisitudinile sale, pe de altă parte, și mai mult
în special între fonduri și administrarea capitalului companiei
luate pe de o parte; și averea și vicisitudinile moștenirii proprietarilor -

zone ale celuilalt. În companiile foarte mari, aceste condiții sunt cele
mai bine uniți: a) în cadrul companiilor de procesare și transport
precum și în operațiuni miniere sub formă de societăți cu acțiuni gratuite -
active negociabile cu capital garantat și fără răspundere solidară a
personal [Personalhaftung], b) în întreprinderi agricole arendate
pe termen (relativ) lung;

8) reglementarea formal rațională a sistemului monetar.

Câteva puncte rare menționate mai sus - care au făcut deja obiectul
observații — merită comentarii:

Cazul 3. Munca sclavilor (în special cu un sistem sclavagist complet)
otire, la nivel juridic formal, o mai mare manevrabilitate a mâinii-
muncă decât munca salariată. Dar (a) capitalul inițial necesar pentru a achiziționa
sclavii și întreținerea lor era mult mai importantă decât în sistem
salariu, — (b) riscul [95] inerent capitalului uman era de natură esențială-
irațional (și determinat de fenomene extraeconomice,
(c) stabilirea bilanțului în sistemul sclavagist
Piața sclavilor a fost îngreunată de fluctuațiile pieței sclavilor.

și irațional ca urmare a fluctuațiilor prețurilor, — (d) din același motiv
și pentru alții (politicieni), „angajări” și recrutări suplimentare
— {e) a pus problema primirii familiilor de sclavi, a locuințelor și
întreținerea femeilor și copiilor, a căror utilizare rațională ca
forța de muncă nu putea fi prevăzută, — (f) exploatarea maximă a
munca sclavilor era posibilă doar prin limitarea la persoane singure
și menținând o disciplină de fier, care mi-a sporit și mai mult caracterul
irațională a utilizării lor, așa cum se indică la punctul d, — (g) experiența a
a dovedit că sistemul sclavagist excludea utilizarea uneltelor și dispozitivelor
cerând un grad ridicat de responsabilitate de la servitorii lor, — (4)
Principalul defect al sistemului sclavagist era imposibilitatea de a îndeplini
o selecție rațională a forței de muncă: angajare după testarea pe
mașină, concediere în caz de recesiune economică sau uzură a lucrătorului.

Economia sclavagică nu s-a dovedit profitabilă în toate circumstanțele
următoarele: (u) posibilități de aprovizionare ieftine; (b) aprovizionare-
aprovizionare ușoară și abundentă a pieței de sclavi; (c) ferme mari
agricole, cum ar fi plantațiile mari sau producția artizanală foarte simplă:
în serii mari, plantații cartagineze și romane, unele exploatând-
gările coloniale și americane, „fabricile” rusești sunt exemple
cea mai reușită dintre aceste inițiative economice. Micșorarea
Comerțul cu sclavi, care a urmat stabilizării Imperiului, a sunat clopotele de moarte
mari plantații romane: în America de Nord, uscarea
sursele de aprovizionare cu sclavi au dus la vânătoarea de
zone noi, întrucât economia sclavagistă nu putea susține, alături de
costuri de întreținere pentru sclavi, chirii funciare: în Rusia,
„Fabricile” cu muncă sclavă au rezistat slab concurenței
houstar (industrie autohtonă) și chiar mai puțin față de cea a industriilor
salarii; proprietarii numitelor „fabrici” le cereau deja înainte

emanciparea seriei, autorizația de a-și elibera forța de muncă; introducerea
Crearea de ateliere cu personal salariat le-a făcut să dispară.

În sistemul salarial (a) riscurile și investițiile contributive sunt
(h) nașterea și educația copiilor sunt în întregime
pe cheltuiala lucrătorului, a cărui soție și copii trebuie, la rândul lor,
„să caute” de lucru; (c) amenințarea concedierii îi obligă pe lucrători să
depune eforturi maxime; (d) angajatorul poate efectua o selecție strictă
cât despre cantitatea și zelul lucrătorului:

Cazul 7. Relația dintre fermele date în arendă, administrate pe
baza contului de capital și proprietăți funciare controlate de trusturi
REAL SRE Eretigne nu este deloc rezultatul întâmplării, ci consecința-
da haite PRE RES (din cauza absenței oricărei protecții a
és A 5 ._nsularitatea țării) care a continuat pentru
secole. Orice convergență între posesia și exploatarea pământului transformă

CONDIȚIILE DE RAȚIONALITATE ALE CONTULUI DE CAPITAL 1.2.30

Sunt un activ de capital al economiei, crescând astfel nevoia de capital.
rate și riscuri, împiedică separarea dintre buget și management (al compensațiilor-
unitățile de moștenire sunt imputate exploatării ca datorii), împiedică libertatea
mișcării capitalurilor agentului economic, împovărează contul de capital
de taxe irațională. La nivel formal, separarea dintre proprietate

iar exploatarea corespunde cerințelor rațională a contului de capital
(cât despre aprecierea materială a fenomenului, aceasta se situează la un alt nivel
și va depinde în mare măsură de criteriile pe care dorim să le aplicăm.
quer). ;

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

§ 31. Tendințe tipice ale orientării profitului „capitaliste”.

Se pot distinge mai multe orientări tipice ale activităților remunerative.
„capitalist” (adică, în cazul aplicării rațională, a acti-
entități din contul de capital) aparținând unor specii diferite:

1. Orientarea se poate face (e) în funcție de șansele de profitabilitate
a activității continue pe piețe — vânzare sau cumpărare — („com-activitate”)
comercial"}, condițiile schimbului fiind libere (făcându-se fără constrângere
formală și — la nivel material — cel puțin în libertate relativă); (b)
în funcție de șansele de rentabilitate ale producției continue de bunuri
economic [Güter-Beschaffungsbetrieb] cu cont de capital.

2. Orientarea se poate face în funcție de șansele de câștig (a) de către

comerț și speculații cu valute străine, prin preluarea plăților

| de orice fel și crearea de mijloace de plată; (b) prin acordarea de

! credite pe bază profesională 1° pentru consum, 2° pentru
scopuri ale activităților lucrative.

3. Orientarea se poate face în funcție de șansele de profit rezultate
activități în numele unor grupuri sau persoane motivate politic
implicate: finanțarea războaielor și revoluțiilor, împrumuturi și subvenții
acordate liderilor de partid.

~ [96] 4. Se poate face pe baza șanselor de câștiguri permanente
rezultată dintr-o poziție de dominație garantată de puterea politică:
(a) în colonii (prin achiziționarea de plantații supuse regimului de
livrări obligatorii și muncă forțată sau prin activități comerciale
monopolistic sau controlat de puterea politică, comerț „forțat");

) (b) la nivel fiscal (câștiguri din rambursarea impozitelor și a funcțiilor)
public, în colonii sau în Franța continentală).

5. Se poate face pe baza șanselor de câștig rezultate în urma livrării-
sunete excepționale pentru grupurile politice.

6. Se poate face pe baza șanselor de câștig (a) rezultate din
tranzacții pur speculative asupra bunurilor tipizate sau asupra
[acțiuni ale societăților încorporate în valori mobiliare (valori); (b) de către

preluând în mod regulat sarcina afacerilor monetare [Zaklungsgeschäft] ale grupuri publice; (e) prin finanțarea creării de întreprinderi sub forma vânzării de valori mobiliare către investitori solicitați; (d) prin finanțarea speculativă a companiilor și grupurilor economice capitaliști cu intenția de a-și asigura o sursă garantată de profit sau puterea. y

Cazurile 1 și 6 sunt destul de simptomatice pentru Occident. Cât despre alte cazuri (2 până la 5), acestea au fost observate de milenii în toate regiuni ale globului, cu condiția să existe posibilități de schimb (pentru 2),

moa n.

ORIENTAREA „CAPITALISTĂ” A PROFITULUI 1.2.31

un sistem monetar și finanțare în bani (3 până la 5). În Occident,

rolul lor ca sursă de profit nu putea fi comparat cu importanța ceea ce li se datora în Antichitate doar în anumite regiuni și anumitor momente (mai ales în timp de război). Unde trăiau vaste teritorii sub un regim pașnic (exemple: China, Imperiul Roman înainte declinul său), au pierdut constant teren, astfel încât în cele din urmă au rămas

ca forme de activități capitaliste, cum ar fi comerțul și operațiunile
financiar (2). Deoarece finanțarea capitalistă a politicii este peste tot
a fost consecința:

(a) competiția dintre state în lupta pentru putere;

b) a competiției — continuarea celei anterioare — pentru cucerirea
capitalul flotant.

Crearea marilor imperii unitare a pus capăt acestui lucru.

Acest punct de vedere a fost lansat, dacă memoria nu mă înșeală, cu cea mai mare atenție
claritate de J. Plenge (Von der Diskontpolitik zur Herrschaft über den Geldmarkt,
Berlin 1913). Vezi și prezentarea mea din articolul intitulat „Agrarverhältnisse
im Altertum", în HW, d. StW. ?, t. I, 1909 {Gesammelte Aufsätze zur Sozial-
und Wirtschaftsgeschichte (1924), p. 1-288).

Doar Occidentul cunoaște întreprinderi capitaliste raționale cu
imobilizarea capitalului, a muncii salariate, a specializării și a armonizării
organizarea rațională a muncii, distribuirea beneficiilor pe baza
economia tranzacțională și capitalistă [terkehrszirtschaftliche Leistungs-
verteilung auf der Grundlage kapitalistischer Ersverbstwirtschaften], în caz contrar
spune forma capitalistă de organizare a muncii pur voluntare
formal ca o metodă tipică și predominantă de cu-

cerere masivă pentru nevoi cu exproprierea lucrătorilor din întreaga lume
mijloacele de aprovizionare și însușire a companiilor de către
deținătorii de valori mobiliare. Occidentul este singurul care cunoaște creditul public
sub formă de emisiuni de titluri publice, comercializarea acestora,
societăți raționale al căror obiect de activitate este emiterea și finanțarea
ciment, tranzacții pe piața bursieră cu mărfuri și valori mobiliare,
„piața monetară și financiară", grupuri monopolistice din
ca organisme raționale care propun fabricarea pe baza
vânzarea lucrativă de bunuri economice (și nu doar comercializarea lor)
țiune).
Diferența necesită o explicație care nu se poate baza pe
exclusiv considerații economice. Vom aplica cazurilor 3-5
termenul „capitalism orientat politic". Prezentarea următoare
se va ocupa în mare măsură de această problemă. Să începem, totuși,
prin câteva observații generale:

1) Este evident că evenimentele cu orientare politică se pretează la
către operațiunile lucrative sunt din punct de vedere economic - adică

punct de vedere al oportunităților de piață (adică nevoile consumatorilor)
matcur) — absolut irațional.

2) Este la fel de evident că șansele de câștiguri pur speculative
(2, a și 6, a), precum și creditul de consum (2, b 10), adică
destinate acoperirii nevoilor și furnizării de economii
în bunurile economice, [97] sunt, de asemenea, #raționale, deoarece sunt
condiționată în esență de conjunctura șanselor pieței
și distribuirea accidentală a proprietății; aceeași observație se poate aplica -
quer (dar nu se aplică neapărat) șanselor de creare și
Finanțarea afacerilor (6, b, c și d).

Economia modernă este caracterizată — pe lângă existența întreprinderilor
capitaliști rationali — prin 1° natura regimului monetar, 29
condițiile de comercializare a acțiunilor companiei de către diverși
anuități, forme de valori mobiliare și valori. Vom examina acestea mai detaliat
Două ultime puncte. Să începem cu regimul monetar.

SISTEMUL MONETAR AL STATULUI MODERN, BONEDA CURENTĂ 1.2.32

32 USD. Sistemul monetar al statului modern
și diferitele tipuri de valute: moneda curentă.

1. Statul modern și-a însușit:

(a) fără nicio excepție: monopolul reglementărilor regimului monetar -
a tace;

b) cu câteva excepții rare: monopolul asupra creării
monedă (emisiunea) sau cel puțin emisiunea de monedă metalică
licheu.

1. Această monopolizare a avut inițial motive pur fiscale (randament
și alte profituri atașate băterii monedelor). Acesta a fost scopul
abaterea de la interdicția privind utilizarea valutei străine — o problemă care
nu ne faceți griji aici.

2. Monopolizarea creării de monedă nu a existat peste tot
până în vremea noastră (până la reforma monetară, monedele
valută străină era curentă în orașul Bremen).

Să remarcăm și:

1) statul modern este o figură, datorită volumului tot mai mare al încasărilor sale
impozitul și extinderea neîntreruptă a propriilor întreprinderi economice
ale cărui fonduri sunt gestionate fie direct de către el, fie pentru el
cont (vom numi cele două instituții „fonduri regiminale”):

(a) organismul colector și (o) efectuarea plăților maxime
de toate felurile.

Chiar dacă lăsăm deoparte punctele a și b, sistemul monetar
modernul depinde — conform punctului (c) — de atitudinea vistieriei statului față de

monedă; cea mai importantă problemă pentru ei este să știe:

1) ce fel de monedă au de fapt („monedă”
regimental") și ce monedă pot, în consecință, să emită:

2) ce fel de mijloc legal de plată impun publicului — cealaltă
întrebarea fiind:

A | . . THE L

2) ce fel de monedă acceptă (monedă „regimală”)

(b) sau să refuze, în totalitate sau parțial.

Valuta este parțial refuzată atunci când administrația vamală
refuză plățile în bancnote și solicită plata în aur; în totalitate
respinse au fost, de exemplu, cesionarii Revoluției Franceze, banii
emise de statele secesioniste, precum și de emisiuni guvernamentale
Chinezi în timpul rebeliunii! Taiping.

Moneda UNC poate fi definită ca fiind „legală” atunci când este „un mijloc”
a „plății eliberatoare” [gesetsliches Zahlungsmittel], aceeași și mai presus de toate
Trezoreria statului este obligată să accepte și să emită, cel puțin până la
o anumită sumă. O monedă este „regimală” atunci când vistieria
Statul îl acceptă și îl impune publicului — termenul „monedă legală de mijloc”
„obligatoriu” [Zwangsgeld legal] fiind mai degrabă rezervat mijloacelor de plată -
pe care le impun vistieria statului.

Moneda poate fi „impusă”:

(a) în temeiul prevederilor legale de la o dată anterioară pentru un obiectiv
politica monetară (un taler și monede de cinci franci după oprirea
a baterii monedelor de argint - știm că această oprire nu a avut loc).

(b) circulația mijloacelor de plată obligatorii poate, de asemenea,
rezultă din imposibilitatea de a dispune de alte instrumente de plată,
imposibilitate care se traduce prin:

(a) prin recurgerea la dispoziții legale care autorizează emiterea unui
monedă regimentală sau |

[oS] 8) prin crearea unei legislații ad-hoc care să permită impunerea
noi instrumente de plată (asta se întâmplă aproape întotdeauna)
pentru crearea monedei de hârtie).

În această ultimă ipoteză, mijloacele de plată aflate în circulație
convertibile (legale sau practice) — obligatorii sau nu — sunt,
de la o anumită dată, impozitate efectiv și încetează să mai fie convertibile -

mese.

Din punct de vedere legal, statul are puterea de a ridica orice obiect la rangul de „mijloacelor de plată legale” și pentru a transforma orice chestiune „cartală” în „monedă”, în sensul de „mijloace de plată eliberatoare”. Poate fixează arbitrar valoarea monedei și, în cazul schimburilor între Statele, stabilesc paritatea sa.

Pe de altă parte, statul este slab echipat pentru a preveni un anumit număr de fapte care perturbă ordinea juridică monetară:

a) într-un sistem fiduciar: falsificarea, încă foarte profitabilă, a valorilor mobiliare în circulație;

b) în regim metalic

(a) utilizarea neregulată a metalului ca materie primă dacă Bunurile utilizate au o valoare mare și dacă raportul dintre valoare este nefavorabil-potrivit pentru metal (vezi c);

8) exportul de valută către regiuni cu condiții mai bune Acest raport de valoare (monede);

+) utilizarea metalului monetar legal pentru batere dacă prețul a monedei metalice este prea mică, având în vedere valoarea cotată pe piață, comparativ cu moneda curentă (monedă metalică sau bani de hârtie).

SISTEMUL MONETAR AL STATULUI MODERN, MONTATE CO

În banii de hârtie, prețul Ja: o unitate de valoare a metalului egală cu

o unitate de valoare a hârtiei, este întotdeauna defavorabilă monedei metalice

dacă este suspendată comoditatea mijloacelor de circulație; deoarece acest lucru se întâmplă

produsă atunci când lipsesc mijloacele de circulație metalică.

Paritatea mai multor specii metalice monetate poate fi fixată:

1) prin stabilirea ad-hoc a prețului cursului de schimb de către fond (paritate

paralelă liberă);

2) prin stabilire periodică a prețurilor (paritate paralelă stabilită periodic ca preț)

fiec);

3) prin stabilirea permanentă a prețurilor legale (de exemplu, multimetalism)

himetalism).

\

În cazurile 1 și 2, regula este să se considere un singur metal ca fiind
metal monetar regimentar și eficient (în Evul Mediu, argint), celălalt produs de fabricare
birou de schimb valutar (fricdrichs de aur, făcut) cu curs de schimb valutar.
O separare strictă între diferitele monede destinate unei utilizări specifice-”
fique este rară în sistemele monetare moderne, dar a fost întâlnită
anterior adesea (China, Evul Mediu).

2. Definiția banilor ca mijloc juridic și emancipativ

națiune a administrației litrice (administrația responsabilă de mijloace
plată) nu-și epuizează conținutul sociologic. Ia ca atare
punct de plecare faptul „existenței datoriilor” (G. I. F. Knapp), în special
datorii fiscale către state și datorii cu dobânzi contractate de
Statele. Pentru reglementările juridice, elementul determinant este valoarea
nominal (chiar dacă materialul monetar a suferit modificări de atunci)
sau, în cazul unei modificări a valorii nominale, „definiția istorică”.
În plus, pistolul de plată acordă astăzi o mare importanță
unitatea nominală de monedă ca parte cotă-parte din venitul său
unități monetare nominale și nu ca o unitate autorizată sau fiduciară.

Statul, prin legislația sa, și aparatul administrativ al statului, prin
măsuri legislative, au puterea de a impune și controla
„valoarea” monedei lor [li ährung] pe întreg teritoriul
sub controlul lor.

| zece presupune, este adevărat, că statul are metode de administrare
imagini rnes. China, de exemplu, a fost incapabilă de acest lucru. În trecut, statul nu a făcut-o
nici nu aveau mijloacele: de fapt, plățile „apocentrice” și
„epicentric a (adică plăți efectuate către vistieria statului și de către vistieria statului)”
ale statului erau prea mici, în comparație cu volumul total de circulație
monetar. În epoca modernă, se pare că China se afla în
imposibilitatea stabilirii unei monede de argint [99]: cu rezervă de aur, atunci
că nu avea mijloacele de control pentru a împiedica
_Contrafacerea care ar fi rezultat din aceasta.

Trebuie însă luat în considerare faptul că nu există doar datorii existente.
(adică datorii deja contractate), dar și tranzacții pe

eu, .
datorii și perspectiva unor noi datorii în viitor. Aceste trans-
secțiunile sunt orientate în primul rând în funcție de rolul banilor ca
acel expert în schimburi (cap. 11, § 6), cu alte cuvinte, depinzând de noroc
să fie acceptat în viitor ca mijloc de schimb, în locul
multe altele, într-o relație de preț cu bunurile economice

stabilite sau care urmează să fie stabilite ulterior,

1. Uneori, orientarea se face mai întâi prin ignorarea șanselor de
„pentru a achita datoriile urgente față de stat sau față de stat prin mijloace de schimb”
indivizi. Dar putem, deocamdată, ignora acest lucru
caz, care este expresia unei „situații economice dificile” [Notlage].

2. Aici intervine caracterul incomplet al teoriei „statului”
Monedă, altfel extrem de „justă” și strălucitoare, de G/F. Knapp, teorie

acum fundamentală.

Statul, la rândul său, are nevoie de banii pe care îi încasează din taxe.
și alte inițiative nu doar ca mijloc de schimb, ci și
să plătească dobânda la sumele pe care le-a împrumutat, Cât despre creditorii săi -
Îl folosesc ca mijloc de schimb și îl râvnesc pentru
Din acest motiv, statul îl caută adesea, dacă nu întotdeauna, și ca
mediu de schimb în scopul acoperirii utilităților de stat pe piață
(în economia tranzacțională). Astfel, prin definirea banilor ca fiind
„instrument de plată”, identificăm un caracter conceptual important,
Dar nu epuizăm subiectul. Șansa de schimb a unei anumite monede
În raport cu alte bunuri economice determinate, valoarea sa va fi numită
material (spre deosebire de (1) valoarea sa formală, juridică ca instrument-

chiriei eliberatoare și (2) constrângerii legale care o transformă într-un mijloc de schimb
(formal), Aprecierea materială a banilor ca fenomen

izolat există în principiu (1) doar în raport cu anumite tipuri de bunuri
economic și (2) pentru individ, ca o evaluare a valorii
marginală a monedei în sine (în funcție de venitul acesteia). Aceasta
(valoarea marginală) a variat evident odată cu creșterea sumei
valoarea monetară la dispoziția sa. Astfel, valoarea marginală a banilor pentru
instituția emitentă prezintă un declin, în special (dar nu exclusiv) |
când creează bani administrativi ['erwaltungsgeld'] pentru a fi utilizați-
citit într-un mod „apocentric” ca mijloc de schimb sau pentru a-l impune
ca instrument eliberator, Cât despre partenerii statali (schimb),
declinul le afectează fondurile atunci când, în urma creșterii prețurilor
acordate (ca urmare a scăderii evaluării utilităților marginale
administrațiilor statului), există o creștere a disponibilității.
„puterea de cumpărare” astfel creată - adică scăderea utilității marginale -
valoarea finală a monedei pentru deținătorii acesteia - îi poate determina să își dea consimțământul
își publică prețurile anterioare, mai mari, și așa mai departe. Dacă, pe de altă parte,
Statul a retras din circulație banii fiat („notale”) care erau în declin
în curvă, dacă nu l-ar mai pune în circulație, ci l-ar distruge,
ar fi obligat să-și limiteze cheltuielile din cauza valorii marginale

crescută de disponibilitatea sa redusă și să își reducă ofertele în consecință,
Efectul ar fi dimetric opus. În economia tranzacțională este
prin urmare, mai presus de toate (dar nu exclusiv) monedă administrativă [Verswal.

tungsgeld] care determină nivelul prețurilor în zona în care se află moneda
în cauză este actuală („zona de validitate”). Chestiunea de a ști pentru ce
bunuri și în ce interval de timp nu se încadrează în domeniul de aplicare al cercetării noastre -

ches.

3: În general, scăderea și creșterea sau creșterea și
restricție, aprovizionarea cu muștar metalic ar putea duce
consecințe similare pentru toate țările care utilizează moneda
preocupați de schimburile lor comerciale [„erkekrsgeld-Länder”).
observă, de fapt, o utilizare monetară și extramonetară a metalelor.
Dar există doar cupru [100] a cărui utilizare extramonetară
a influențat uneori (în China) valoarea monedei, în
în cazul aurului, evaluarea echivalentă a unității monetare-aur, dedusă -
costurile de dactilografiere sunt considerate evidente, deoarece
atâta timp cât este un mijloc de plată la bursele de valori având
diferite valute (intervaluarisch) ev - Ce este curent, așa cum este
cazul de astăzi, în toate statele comerciale majore. Pentru bani
(metal), situația este aceeași sau ar fi mimica # am folosit-o, A
metal care nu este considerat curent în mai multe zone
monetară, dar care este utilizată în mai multe țări ca mijloc de
Plata [Verkehrsgeld] se evaluează evident în funcție de valoarea nominală
monede similare - dar aceasta este, în parte, variabilă în
Rapoarte scs cu valute străine (e de „opolique”) în funcție de
costuri și cantități suplimentare, precum și ceea ce a fost convenit
pentru a evalua balanța de plăți » Metalul prețios utilizat universal-
sigilarea pentru baterea reglementată (prin urmare limitată) a monedei administrative

trantiv, [Verwaltungsgeld] spre deosebire de moneda în circulație [Ver
kehrsgeld) și care servește drept fond de economii (vezi paragraful următor) este evaluat
în primul rând, în ceea ce privește valoarea sa extramonetară, întrebarea

care se întreabă mereu dacă și în ce cantități metalul prețios

Întrebarea poate fi - Produsă profitabil, în cazul demonetizării -
stație completă, valoarea metalului depinde de relația dintre
costurile evaluate în costurile valutare și utilizarea lor extramonetară,
Atunci când este utilizat ca mijloc de plată universal și internațional,
Valoarea metalului depinde evident de raportul dintre costul său și
utilitatea practicată ca metal monetar. Dacă, în cele din urmă, servește drept monedă
lansare cu rază limitată sau monedă de administrare, valoarea acesteia depinde
c.

„Cer” să pot compensa cât mai bine posibil!
P.

pe termen lung

. + ` . e, Pat Jari` te “rs

exprimat în valută străină (curs de schimb valutar intervalabil, în cazul urilelor)

Legea monetară limitată cu siguranță nu va prevala

Pe termen lung, strict regional a fost întotdeauna

e

a risca

tendință descendentă

(p3

ARE

e

D către

"1

CĂ

CS

o

referitor la D:

(a avut

Bi

4

6

e ©

cazuri de izolare totală (cum s-a întâmplat în trecut în China și Japonia, astăzi

în toate teritoriile efectiv izolate de război) nu are repercusiuni

impact asupra prețurilor interne. Chiar presupunând o limitare a lunii-

izolat în scopuri administrative, fenomenul nu s-ar manifesta

că în cazul unei emisii masive, dar aceasta ar fi avut loc atunci - din motivele

expus în cazul unei situații libere, dar geografice

limitat — aceleași consecințe finale.

Cazul limită al monopolizării întregii producții și a tuturor utilizărilor

sarea monetară și extramonetară a banilor monetari (monopolizarea

efectuat temporar în China) nu s-ar deschide, în cazul în care

concurența dintre mai multe zone monetare și utilizarea unei monede principale

de muncă salariată, perspectivele pe care le-ar putea crede cineva. Pentru că dacă cineva ar folosi pentru

toate plățile apocentre, banii metalici astfel produși, toți

încercarea de a limita moneda monetară sau de a obține beneficii fiscale mari de pe urma acesteia (aceasta

ceea ce ar duce la câștiguri considerabile) ar duce la același fenomen -

indicii care ar putea fi observate în timpul perioadei de randamente ridicate din China. Moneda

ar fi, în comparație cu metalul, foarte „scumpă”, extracția metalului (în cazul

muncă salariată neprofitabilă. Ca urmare a reducerii producției,
am fi martorii instalării unei „contrainflații” (contracții) care
ar duce la crearea unei monede surogat - sau la o revenire la troc (care
(a avut loc efectiv în China). În cazul în care sistemul tranzacțional este menținut
[Verkchrswirtschaft] administrația litrică cu greu ar putea, pe termen lung,
s-ar proceda diferit decât dacă ar exista „libertate legală de a bate moneda” - cu excepția acestui aspect
că operațiunea nu ar fi asigurată de „pre-clienți”, care vor fi subiectul
a unei prezentări ulterioare. În cazul „socializării totale”, problema „monetară”
ar fi abolită, iar producția de metale prețioase ar înceta practic să existe.

4.) Utilizarea metalelor prețioase ca metale monetare și materiale
moneda se explică, istoric vorbind, prin utilizarea lor ca
bijuterii și prin valoarea de „cadou tipic” care le-a fost atribuită: dar, în mod independent-
În ciuda calității lor tehnice, aceste metale au servit drept standard
pentru cântărirea obiectelor schimbate. Păstrarea metalelor prețioase în
funcția lor monetară nu este nicidecum evidentă, deoarece se cere și se îndeplinește
decontarea sumelor care depășesc [101] o sută de mărci (valoare antebelică)
în mod normal în monedă fiduciară (în special bancnote);
Această întreținere se explică totuși prin motive de o anumită importanță -
tanza.

5- Emisiunea de monedă fiduciară („notale”) nu este doar
supusă, în toate statele moderne, reglementării legale, dar
Este peste tot un monopol de stat. Se face fie în numele direct al statului-
fie de către unul (sau mai multe) institute emitente privilegiate și reglementate
reglementate de standardele și controalele statului (bărci cu emisii)

6. Vom rezerva termenul „monedă curentă regimentală” pentru
monedă acordată efectiv de acest tip de fonduri: mijloacele de
plăți legale neacordate de aceste fonduri, actualizări eliberatoare între părți -

specifice conform legii ur § gg te mijloace de plată eccete
". O monedă care, în tranzacțiile dintre indivizi, are
din valoarea de lichidare pblestolre care până la o anumită sumă servește respectivului
„monedă divizionară”.

Terminologia noastră respectă definițiile furnizate de Knapp. Aceasta
Această observație se aplică și mai mult următoarelor paragrafe:

Vom numi moneda curentă „monedă curentă finală”
regimental, în timp ce termenul „monedă provizorie” se va aplica
orice monedă pe care casierii (oricare ar fi aceștia) o răscumpără sau o schimbă

oamenii, în orice moment, schimbă efectiv moneda definitivă.

7. Moneda curentă a regimentului trebuie, pe termen lung, să se identifice
la moneda curentă reală și să nu fie o monedă curentă a
valoare diferită, „oficială”, având doar un curs „legal”. Așa cum noi
așa cum am văzut anterior (cap. 11, § 6), moneda actuală „efectivă”
poate fi fie 1) o monedă liberă, fie 2) o monedă administrativă
administrativ necontrolat sau 3) controlat. Din păcate, vistieria statului își operează
plăți care nu se bazează pe decizii fanteziste dictate de un
viziune idealistă asupra regimului monetar care li se pare cel mai bun, dar în
respectând 1) propriile considerații financiare sau 2)
la ordonanțele unor organizații de afaceri puternice.

Considerat dintr-o perspectivă cartală, un mijloc de plată legal eficient
pot fi :

A. O monedă metalică: numai moneda metalică poate fi o
mijloace de plată libere. Dar moneda metalică nu este obligatorie.
categoric,

Se spune:

I. Mijloace de plată gratuite dacă administrația litică folosește toate valutele
cantitatea de metal monetar sau de schimb pentru monede
Chartales: aceasta este Aylôdromia. În funcție de tipul de metal prețios în cauză,
vorbim atunci despre o monedă liberă efectivă în aur, argint sau cupru. Aplicația-
Integrarea hidrodromiei prin administrare litrică nu depinde de
nu a numărului de decizii luate de acesta, ci a interesului: ca indivizii

să-și vadă metalul bătut,

1. Prin urmare, hilodromia poate fi „oficială” = fără a fi „efectivă”. Conform
cele de mai sus, nu este eficient în ciuda implementării sale oficiale:

a) dacă există un hidrodrom legal pentru mai multe metale taxate (pluri-
metalism), și dacă prețul pentru unul (sau mai multe) dintre aceste metale
este prea mic în comparație cu prețul de piață al metalului brut. Deoarece, în
În acest caz, indivizii oferă Mona YagS doar metalul supraevaluat
să le folosească pentru plățile lor, dacă se sustrage comisioanelor publice

În timpul operațiunii, moneda subevaluată se „acumulează” până în momentul în care

în cazul în care nu mai au alte mijloace de plată,
prețuri, piesele metalice subevaluate pot fi topite din nou

în greutate — ca mărfuri — față de bucăți
SUBESTIMAT:

caz de blocaj

cs sau vândut

este făcut din metal

b) dacă pavajele — și mai ales, din necesitate (cf. 1), vistieria statului —

a face uz permanent sau masiv de dreptul, legal sau uzurpat,

să impună alte mijloace de plată metalice sau fiduciare care

Nu sunt doar monede provizorii, ci 10 dintre cele [102] monede:

accesorii sau 2° monede care inițial aveau un caracter provizoriu-

`Seară, dar care, din cauza insolvenței biroului de rambursare,

nu mai sunt convertibile.`:

j Hilodromul instalat inițial încetează să existe în ipoteza a,

tot în cazul b, 19 și în special 29, dacă plățile în numerar accesează-

| seri sau Provizorii care au pierdut acest caracter continuă pentru

|

|

]

|

|

o perioadă lungă de timp și pe scară largă.

În cazul a, hilodromia este limitată la suprafața metalică

Monedă de liber schimb: asistăm, așadar, la formarea unei noi

| monedă metalică; în cazul monedei metalice

sau monedă fiduciară, pierzându-și caracterul

| noul mijloc legal de plată: cazul 1, „monedă bloc”

Hârtie.

arifé, care devine astfel

provizoriu, a deveni

„uee”; cazul 2, monedă

2. Pe de altă parte, hilodromia poate fi „eficientă” fără a fi „oficială”,

Adică, fără a fi prevăzute de dispoziții legale.

În Evul Mediu, competiția dintre

Monraic, concurență alimentată de

consecință a tendinței

că hilodromul nu există

O mimez.

lorzii având dreptul să bată

dobânzi fiscale și de rambursare, avute pentru

să transforme orice metal în monede, ei bine

nu în termeni formali, rezultatul a fost aproximativ

Îl vom numi un regim monetar legal monometalic (bazat pe aur,

(de arcent sau cupru) un regim care conferă unui metal un statut legal de hilo-

dromic; va fi un regim monetar juridic plurimetalic (bi: sau

) dacă prevederile legale stabilesc o relație „

metale hidrodromice: un regim monetar,

AURA, gri închis. 7 dolari;

legal prin alil este un regim în care mai multe metale sunt Jega-

elemente BYlodromice fără legătură

rate fixe între valute. Nu aplicăm-

termenul de „metal monetar” și „bani metalici” (mon-

bazate pe aur, argint sau cupru, monedă paralelă) decât pe metale

de fapt hidrodromice, adică metale care acționează ca „ing-

= + 1 ' ` ` ' ; 5

trument of denial » tranzacțional [Verkehrsgeldiwčhrung),

trimitalgic, după caz

monetar/fix între mai multe

$ $ 1}, > , 1 , $

Bimetalismul a avut o existență „legală” în toate țările Uniunii

monetar latin până la

Îndepărtarea goală a grevei gratuite de bani de către Ja, după

Reforma monetară germană. Dar metalul monetar efectiv era, de regulă,

accesoriu metalic „2 —.

SISTEMUL MONETAR AL STATULUI MODERN, BONEDA CURENTĂ 1.2.32

general - deoarece stabilizarea Rappi

nu a realizat întotdeauna schimbarea și că „bimetalismul”

predominant efectiv, — singurul metal hidrodromic Supraevaluat din cauza

situația actuală a pieței. Banii obținuți din alte metale devin

se naște „accesoriu” (sunt complet de acord cu Knapp în această privință).

„bimetalismul” nu este, prin urmare — cel puțin în prezența mai multor lovituri

autocefal și autonom concurent — ca sistem monetar

eficient, doar un sistem tranzitoriu și, ca regulă generală, doar unul legal” și

nu este „eficient”,

Faptul că metalul subevaluat nu este comercializat

ment, o consecință a măsurilor „regimentale”

situația pieței (pe care o presupunem că s-a modificat) și prevederile

prevederi legale privind paritatea. Este evident că administrația monetară

ar putea bate această monedă la un preț mic și să o folosească drept „monedă administrativă”

administrativ”, dar nu ar putea să-l mențină în circulație, întrucât

Utilizarea extramonetară a metalului ar fi mai profitabilă.

RT a avut efecte atât de puternice încât

greva nu este, evident-

s>» (administrativ), dar de

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

§ 33. Valută blocată.

JT. Vom numi orice monedă „monedă blocată” [Sperrgeld]

metal hidrodromic folosit ca monedă comună.

Valuta blocată este negociabilă:

1. Ca monedă „accesorică”, adică o monedă evaluată în

o altă monedă comună din aceeași zonă monetară:

(a) într-o altă monedă blocată;

(b) în bancnotă;

(c) într-o monedă de tranzacție.

Sau se negociază:

2. Ca o monedă „orientată” bazată pe o monedă blocată
străină. Acest lucru se întâmplă atunci când există o singură monedă curentă
într-o zonă monetară și atunci când au fost luate măsuri pentru menținerea
mijloace de plată disponibile părților interesate pentru plăți
în alte zone valutare {[intertalutarische Zahlungsmittel] [103]
(sub formă de lingouri sau monede) (fonduri de rezervă pentru plăți
între zone monetare): în acest caz, avem de-a face cu o „monedă
„blocat intervalutar” sau „valută-valută” [intervalutarische Sperrgeldiwäh-

treaptă].

a) Vom aplica termenul „monedă blocată” unei valute
blocadă regională care, într-o anumită zonă, este singura monedă acoperită
rante, dar care nu pretinde a fi o monedă (monedă utilizată
în schimburile interzonale).

Valuta blocată poate fi prețuită ad-hoc, în momentul achiziției.

| valute străine în cazul în care valutele", pentru fiecare tranzacție specifică sau

— dacă cazul poate fi admis — prin plată
„interzone".

Cazurile r și 2: talerii au fost evaluați în valută străină [valutarisch},
Monedele de argint de franc dercingat sunt încă prezente astăzi, ambele
ca „monedă accesorie". Florinii olandezi de argint erau taxați
în funcție de paritățile valutare (în aur) (după ce au fost pentru o perioadă
„ori regionale", după suspendarea grevei lor); situația
„rupica" este aceeași; „+ regional" ar fi, conform decretului monetar din 24 mai
1910, yuanul (dolarul chinezesc) atâta timp cât hidromul nu este menționat -
născuți în statute nu vor exista cu adevărat (o orientare comună, cum ar fi
Comisia americană o propusese, dar a fost respinsă. (O vreme,
Florile olandeze erau, de asemenea, prețuite în valută străină.
Sperrgeld], vezi mai sus.)

În regimul monedei blocate, hidrodromul ar fi foarte profitabil-
masă pentru deținătorii de metale prețioase. În ciuda acestui fapt - și tocmai pentru

bărbați

VALUTAR BLOCAT 1.2.33

din acest motiv - blocarea este decretată pentru a preveni, în cazul introducerii
al hilodromului pentru moneda blocată, că hilodromul celuilalt
metalul subevaluat în comparație cu metalul lansat nu se termină din cauza lipsei
rentabilitatea și că rezervele monedei blocate, de acum înainte observate
„certificate” (vezi mai sus), nu mai sunt utilizate în scopuri extramonetare
lucrativ. O administrație litrică rațională se va strădui să evite
această dezvoltare, deoarece celălalt metal este folosit tocmai pentru reglementări
internațional (între diferite zone monetare).

b) Vom numi o monedă blocată „monedă obstrucționată” (prin urmare
curent) când, spre deosebire de cazul a, libertatea de tastare există din punct de vedere legal -
doar, dar indivizii nu îl folosesc. deoarece este

ești profitabil în ceea ce privește economia privată. Lipsa de profitabilitate
atunci rezidă într-o relație monetară nefavorabilă între metal, cont
ținând cont de prețul pieței ct |

(a) moneda tranzacției sau

b) bani de hârtie.

Aceste valute erau anterior valute tranzacționale, dar
(în a) în cazul multimetalismului, modificări ale raportului
prețurile pieței; (b) în cazul mono- sau multi-metalismului,
dezastre financiare care fac imposibilă vistieria statului
efectuarea plăților în monedă metalică și obligarea acestora la impunerea
de monedă fiduciară și să suspende convertibilitatea acesteia, au făcut
imposibilă, la nivel economic privat, orice hidrologie eficientă.
Banii astfel pierduți nu mai sunt folosiți pentru tranzacții (raționale).

c) Pe lângă moneda blocată în prezent (pe care o
va numi pur și simplu „monedă blocată"), o monedă metalică
divizionară cu putere de eliberare limitată („monedă metalică blocată"),
adică o monedă a cărei putere eliberatoare este limitată la un anumit
cantitate. Adesea (dar nu neapărat) are o valoare intrinsecă -
inferioară monedelor folosite ca re
plată legală {Währungsgeld] (pentru a-l proteja de pericolul
reformată) și este în general (dar nu întotdeauna) considerată o „proviziție"
„sgire", adică poate fi schimbat la anumite case de marcat
mijloace de plată legale. Aceasta este o utilizare comună care nu prezintă

niciun interes deosebit.

Multe monede fracționare și multe monede metalice-
Lichiditățile blocate joacă același rol într-un sistem monetar ca și
banii fiat (astăzi: bani de hârtie) și nu se disting
a acestuia din urmă decât prin posibila utilizare a materiei prime pentru a
alte utilizări, o utilizare care are o anumită importanță. Bani
metalul blocat [104] are multe caracteristici comune cu monedele

convenționale în circulație atunci când este „monedă provizorie” și
că au fost luate toate măsurile pentru ca aceasta să poată fi transformată în
monedă curentă [Werkeñrsgela].

34 de dolari. Monedă fiat.

B. Banii fiduciari sunt, în mod natural, întotdeauna un instrument administrativ
administrativ. În cadrul unei teorii sociologice, „banii” sunt întotdeauna
reprezentat de un document de o anumită formă grafică (inclusiv amprenta-
semnificația tipografică pe care o poartă și care îi conferă un sens formal specific),
Niciodată prin „credința” reprezentată — poate, dar nu neapărat —
prin documentul menționat (revendicație care, pentru bancnotele neconvertibile-
tibles, lipsește complet).

La nivel formal-legal, banii fiat pot fi — oficiali-
lement — un titlu de creanță:

1) a unui individ (exemplu: în Anglia, în secolul al XVI-lea, recunoașterea-
datoria unui bijutier);

2) a unei bănci privilegiate („bancnote”);

3) al unei formațiuni politice (titluri de stat),

Dacă este „efectiv” convertibilă, atunci acționează ca monedă.
convențională, de „monedă provizorie”. În circulație, aceasta poate fi:

a) acoperit integral: chitanță [Zertifikat];

(b) acoperite pentru nevoile fondului: bani fiduciari în circulație -
al tău,

Se poate asigura acoperire.

1) prin rezerve de metale al căror raport ponderal este fix {monedă
bancar);

2) prin bani metalici.

Inițial, moneda fiat a fost întotdeauna emisă ca monedă-
nai temporar (convertibil); în timpurile moderne, a servit de obicei
„mijloace de plată” în circulație; aproape întotdeauna a luat Ja
forma „bancărtă”, cu alte cuvinte, era denominată la valoarea
are monede metalice.

1. Prima parte a propoziției noastre nu se aplică, în mod firesc

în cazul în care o monedă fiat ar înlocui o altă monedă fiat -
titluri de stat care au înlocuit, de exemplu, bancnotele sau
invers. Dar în acest caz, nu există niciun motiv să vorbim despre o „primă emisiune-
sion». |

2. Referitor la prima propoziție din B: este sigur că ne putem imagina
mijloace de schimb și plată care nu sunt nici monede,
nici documente, nici alte obiecte materiale. O astfel de concepție este parțială
perfect rezonabil. Dar în acest caz nu vom vorbi despre „monedă”
„nici de monedă”, ci de „unități de cont” sau din orice altă categorie con-
nabil. Ceea ce caracterizează banii este tocmai faptul că sunt alcătuiți din:

|

prin anumite cantități de produse artificiale [Artefakten] cu caracter cartal —
proprietatea nu este în niciun fel „accesorie” sau „externă”.

În cazul suspendării efective a răscumpărării unei valute luate în considerare până la
acolo ca provizoriu, este vorba de a ști ce „înțelege” utilizatorii
atașați la această măsură, dacă aceasta este adoptată 19 pentru o măsură tranzitorie

sau, 2° definitiv pe o perioadă nedeterminată.

În primul caz, observăm în general o diferență mai mică
a parității [Disagio] în detrimentul monedei fiat, datorită faptului că
La casele de schimb sunt acceptate doar moneda metalică și lingourile.
internațional; această consecință nu este obligatorie și „diferența
cursul de schimb este de obicei scăzut (de obicei, dar nu întotdeauna, deoarece
nevoia de mijloace de plată internaționale poate fi foarte acută).

În al doilea caz, asistăm la nașterea treptată a unui „luni-
fabrică de hârtie definitivă („autogenă"). Nu mai este nevoie să vorbim
a unei „diferențe de schimb valutar", ci (din punct de vedere istoric) a unei deprecieri
schimb valutar,

Căci se poate foarte bine întâmpla ca metalmonetarul vechii monede
în circulație — în prezent obstrucționate, a căror valoare reprezintă biletele de
băncile au fost inițial denominate, au suferit o scădere accentuată pe piață
comparativ cu mijloacele de plată internaționale, în timp ce moneda
hârtia este afectată de o depreciere moderată. Rezultă inevitabil (aceasta)
care s-a întâmplat de fapt în Austria și Rusia) că vechea unitate a
greutate nominală (argint metalic) poate fi achiziționată cu bancnote
devin „autogene", cu o valoare unitară nominală mai mică decât moneda
metalic corespunzător. Acest lucru este foarte bine explicat. Dacă, într-o primă fază
fază, întreaga monedă de hârtie este alocată arbitrajului valutar, dintr-o
o evaluare mai mică [105] decât moneda de argint de aceeași valoare nominală —
deoarece introducerea banilor de hârtie este întotdeauna consecința
a unei lipse efective de lichiditate, — evoluția ulterioară a parității depinde
(și acesta a fost cazul în special pentru Austria și Rusia) 1° al evoluției

a „balanței de plăți” care, la rândul ei, determină cererea de
monedă națională „în străinătate, 2° din valoarea emisiunii de bancnote
baïñaue, 3° din capacitatea institutului emitent de a procura mijloace
plăți internaționale (denumită în mod obișnuit „politica de
„schimbare”). Acești trei factori ar putea și încă pot contribui la revânzarea
depunerea monedei de hârtie în cauză pe „piața mondială”, adică
să spunem în relația sa cu mijloacele de plată internaționale (astăzi
aur) și pentru a încuraja o creștere a parității sale, în timp ce vechiul sistem monetar
își pierde semnificativ valoarea în raport cu aurul din cauza (a) creșterii-
producția de argint (metalic) și reducerea costului acestuia
extracție; (ò) a demonetizării argintului în urma scăderii sale
valoare în comparație cu cea a aurului. O monedă de hârtie poate fi considerată
ca fiind „autentic” (<autogen”) atunci când nimeni nu se mai așteaptă la el
„restaurarea vechii relații metalice.”

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

§ 35. Validitatea formală și validitatea materială a banilor.

Este adevărat că legislația și administrația unui stat sunt capabile
să se fixeze pe întreaga întindere a teritoriului supus autorității sale efective.
valoarea formal legală, precum și valoarea formal ereginală
a unui anumit tip de monedă [Währung], cu condiția ca statul să se cunoască
solvent la aceeași specie. Acum nu se mai poate spune că este solvent dacă
permite ca o monedă care anterior era „accesorică” sau „provizorie” să fie trans-
forma în „monedă” (în cazul unei monede metalice) sau în

bani de hârtie „autogeni” (aceasta este o monedă fiduciară), deoarece
Acestea se acumulează apoi în cuferele sale până în momentul în care
nu mai au alte mijloace de plată și se văd în
obligația de a o impune automat pentru propriile reglementări. Knapp
a descris foarte potrivit această evoluție ca fiind un model normal
a oricărei schimbări monetare „obstrucționiste”.

Toate acestea nu ne spun nimic despre valoarea materială a banilor,
adică asupra valorii sale de schimb în raport cu alte bunuri din natură,
și asupra posibilei influențe pe care o poate exercita administrația monetară
în acest domeniu. Experiența arată că puterea politică poate avea un impact
asupra vieții monetare prin raționalizarea consumului, controlul
de producție, fixarea prețurilor maxime (și, evident, mini-
rele), cu condiția să fie bunuri economice existente sau fabricate
cozi în interiorul țării (și servicii interne); dar dovedește

„de asemenea, că limite înguste se opun acțiunii sale (vom reveni asupra acestui aspect).”

În orice caz, este evident că toate aceste măsuri nu se încadrează în
administrației monetare a unei țări.]

Administrații financiare moderne, atașate metodelor
raționale, de fapt și-au stabilit un obiectiv diferit: toate urmăresc să:
influențează aprecierea materială a monedei naționale față de
către valute străine, pentru a influența prețul valutelor străine listate
pe piața bursieră, pe ceea ce se numește „curs de schimb”, pentru a „consuma-
„lider” moneda națională, pentru a-i menține cursul constant (și, dacă este necesar

(dacă este cazul, la un nivel înalt). Alături de „considerații de prestigiu și in-
forțele politice intervin în acest mod de a proceda,
interese financiare (în măsura în care se intenționează, în viitorul apropiat)
viitor, să apeleze la împrumuturi externe), la care se adaugă dobânzile
industriași și comercianți puternici: importatori, procesatori
a materiilor prime importate și, nu în ultimul rând, a consumatorilor
dornici să cumpere produse străine. Nimeni nu putea contesta
că, în zilele noastre, o politică „litriană" este, judecând după fapte,
în primul rând o politică a cursului de schimb.

Am urmat până acum și vom continua să urmăm Teoria Staatliche
de Knapp. Această lucrare este, atât prin forma, cât și prin conținutul său, una dintre cele mai

„marile capodopere ale literaturii germane și modelul lor de penetrare"
0 de minte. Dar majoritatea specialiștilor s-au concentrat pe evidențierea celor rare
neajunsuri (care, recunosc, uneori privesc probleme importante).

În timp ce Marea Britanie a adoptat aici, aproape cu reticență,
dacă uneori moneda de aur, deoarece argintul (metalic), că aceasta
dacă ar fi fost preferat, s-a trezit subevaluat în comparație cu banii de argint, [106]

toate celelalte state moderne și bine organizate au ales oricare dintre monede

| aur, cu excluderea oricărei alte valute sau valute de aur cu o valută

accesoriu monetar blocat sau o monedă blocată în bani sau într-o monedă-

H -= „polul fducător rég”) cimentat, însoțit în ambele cazuri de o politică

- iyirique „sant către P a dobândit rezerve de aur pentru plăți externe,

pentru a asigura o paritate constantă cu moneda de aur engleză, instituția-

rația banilor de hârtie, excluzându-i pe toți ceilalți, a fost întotdeauna

consecința unei catastrofe poloneze, a avut ca scop remedierea

Insolvența valutară fiind valabilă până atunci. Iată ce s-a întâmplat

* „recent, puțin peste tot.”

+ Se pare că este dovedit că hidromia eficientă a aurului („crizodromia”)

nu este singura modalitate posibilă de a obține o monedă solidă pe piață

cursurile de schimb (astăzi: în raport cu aurul). De fapt, cursul de schimb pentru fiecare

monedele chartale crizodromice pot suferi șocuri puternice - din nou

că posibilitatea de a obține mijloace de plată internaționale prin

expedierea și reformarea monedei pentru utilizare în

tranzacțiile internaționale sunt mult facilitate de crizodromie

intern și că nu poate fi compromis, pe întreaga durată

din aceasta, doar temporar din cauza blocajelor naturale

sau interzicerea exporturilor de aur. Experiența a dovedit, de asemenea, că în

teritoriu moral în timp de pace, dotat cu un sistem

>.=, sistem juridic legal și ordonat, poate — dacă condițiile de producție

DE sunt în favoarea politicii lirice care vizează stabilirea unor structuri solide

rezerve de aur pentru plăți externe — problemă la o „rată de

„schimbare” destul de stabilă, fiind înțeles că această situație necesită

=+- ceteris paribus — sacrificii mai mari din partea finanțelor sau

„oameni care au nevoie de monedă de aur. (Situația ar fi aceeași dacă

mijlocul de plată internațional era moneda (metalic), altfel

a spus dacă „argyrodromia” ar domni în marile țări comerciale.)

|

potrivit:

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

(|

§ 36. Mijloacele și obiectivele politicii monetare.

Cele mai caracteristice măsuri elementare în serviciul poliției
bifa valutară litrică (ale cărei detalii ar depăși domeniul de aplicare)
studiului nostru) sunt următoarele:

I. În teritoriile hidrodromului auriu:

1) acoperirea biletelor neacoperite în numerar prin cambii
schimb denominat cu indicarea valorii primite în bunuri [Waren-
[wechsel], cu alte cuvinte prin creanțe din chibriturile vândute,
creanțe garantate de „persoane de încredere” (antreprenori)
limitarea riscurilor asumate de băncile emitente,

în desfășurarea propriei afaceri, către afaceri garantate de
titluri de gaj, la acceptarea depozitelor de fonduri într-o bancă și la operarea
rațiile de transfer care rezultă din aceasta, în final către managementul financiar pentru
contul de stat; ,

2) „politica de discount" a băncilor emitente, adică creșterea
de la reducere până la achiziționarea de facturi în cazul în care plățile externe sunt în pericol
să conducă la cerințe de aur care să amenințe rezervele interne, în special
cele ale băncii emitente datorate plăților în aur către lumea exterioară
— Creșterea probabil va încuraja deținătorii de valută străină
să profite de această oportunitate de a stârni interes și să facă mai dificilă utilizarea ei
interior.

IT. În teritoriile cu „monedă blocată", alta decât aurul sau monedă-
șervețel de hârtie:

1) politica de reduceri, ca în I, 2, pentru a descuraja apelul
exagerat spre merit; în plus:

2) politica bonusurilor pentru aur [Goldprämie] — o măsură utilizată și
în țările cu monedă accesorie de argint;

3) Am o politică planificată de cumpărare a aurului și acțiuni premeditate asupra „prețului"
schimb prin cumpărarea sau vânzarea de cambii străine.

Această politică, de inspirație pur „itrică", poate fi ușor

ia aparența dirijismului economic.

Băncile emitente pot, datorită poziției lor puternice printre
instituțiile de credit, care de foarte multe ori depind de creditele în sine
acordate de băncile emitente, obligând băncile să se „normalizeze”
piața financiară, adică condițiile de credit pe termen scurt
(credit controlat acordat comerțului și industriei) și contribuției [107]
astfel, vizează orientarea producției de bunuri economice:
Acesta este sistemul capitalist de reglementare voluntară și materială a

economia în cadrul unei grupări politice care se apropie
-cea mai mare parte a „economiei planificate”.

Toate aceste măsuri tipice politicii economice de dinainte de război
Primul Război Mondial sunt, fără excepție, inspirate de o politică
financiar vizând înainte de toate „consolidarea”, deci stabilizarea,
curs de schimb; dacă s-ar dori o modificare a acestui curs,
obiectivul care trebuia atins era cel mai adesea (în țările cu monede blocate)
sau monedă de hârtie) o creștere treptată a parității orientată în funcție de
a monedei hidrodromice a celei mai importante puteri comerciale-
mătușă. Dar institutele care aduceau bani erau și ele atacate;

interese puternice ale căror obiective erau diametral opuse
cele descrise mai sus. Acestea au pledat pentru o politică litică:

(a) tinzând să scadă paritatea monedei naționale pentru a crea
oportunități de export pentru producători și ~

(b) pentru a crește volumul emisiunii de bancnote: acestea pre-
prin urmare, a luat în considerare stabilirea argirodromiei alături de (ceea ce înseamnă
adesea „ca înlocuitor") pentru criodromic și, eventual,
emisiunea planificată de bani de hârtie, care duce la devalorizarea
valoarea monedei în raport cu bunurile produse în țară,
sau - ceea ce echivalează cu același lucru - crește prețul (nominal) al bunurilor -
dispute interne. Scopul unei astfel de operațiuni era de a spori
șanse de profit pentru producătorii industriali: deoarece s-a estimat că
consecința imediată a creșterii volumului de bani
în circulație ar fi creșterea prețurilor interne față de
valoarea nominală a monedei și o scădere a parității sale internaționale.
Măsura propusă viza introducerea inflației.

1. Acest fapt a fost uneori contestat (în ceea ce privește consecințele sale inevitabile), dar
totuși, pare a fi confirmat: chiar și într-un regim hidrodromic
(oricare ar fi aceasta), o scădere semnificativă a costului extracției și o creștere puternică
creșterea producției de metale prețioase (sau achiziționarea
obține cu ușurință stocuri mari de metale prețioase prin operațiuni de jaf)
duce la o anumită tendință de creștere a prețurilor multor
produse — poate chiar toate produsele.

2. Dar un alt fapt este ferm stabilit: administrațiile lirice
bani de hârtie (autogeni) orientați în perioadele de dificultăți financiare
(în special în timp de război} emisiile lor exclusiv conform
necesitățile financiare ale războiului. De asemenea, știm că țările
hidromul sau moneda metalică blocată nu numai că continuă,
în astfel de perioade, la suspendarea convertibilității tuturor bancnotelor
bancă - ceea ce nu implică neapărat o schimbare permanentă
parte a sistemului monetar — dar adoptă, în urma emisiilor
bilete orientate exclusiv către nevoi financiare militare,
bani de hârtie permanent și acei bani metalici, care au devenit
accesoriu, nu mai poate, din cauza absenței oricărei notații de echivalență,

-sold nominal cu bancnotele în circulație, găsiți o utilizare monetară-
tăcere (care a dus la dispariția sa). Este dovedit că instituția
o monedă de hârtie exclusivă, însoțită de emisia necontrolată de
pures a dus la fenomene inflaționiste colosale.

Compararea acestor procese diferite (1 și 2) evidențiază
următoarele fapte:

A. Atâta timp cât există o monedă metalică curentă într-o țară.
piața liberă, riscurile „inflației” sunt menținute în limite înguste:

1. La nivel „tehnic”: datorită faptului că cantitățile de metale prețioase
disponibile în scopuri monetare sunt, în ciuda unei anumite elasticități,
evident limitată.

2. La nivel economic: deoarece banii sunt creați
(în mod normal) la inițiativa intereselor private, care este, prin urmare, condiționată
de nevoile rezultate din situația pieței.

3. În această ipoteză, inflația este posibilă doar prin transformarea-
mația monedei metalice blocate (exemplu: monedă de argint
în țările cu [108] monedă de aur) în mijloace de plată libere; aceasta
apoi produse la scară largă în cazul unei producții mai ieftine
și a crescut cantitatea de metale folosite ca bază pentru monedă.

4. Inflația fondurilor aflate în circulație poate avea loc doar pe termen lung.
termen limită, în cazul unei creșteri treptate a traficului ca urmare a
de suspendare a creditului, suspensii elastice, dar în cele din urmă limitate de
nevoile de solvabilitate ale instituției emitente. Un risc acut de inflație

ar putea rezulta doar din insolvența băncii, cu alte cuvinte

emisiunii de bani de hârtie, necesară din cauza războiului.

Fenomene excepționale, cum ar fi inflația aurului în Suedia, în urma

livrările masive de material de război către beligeranți sunt atât de departe
al standardului pe care le putem neglija pentru moment.

B. De îndată ce moneda de hârtie autogenă a fost introdusă într-o țară,
riscurile nu ale inflației ca atare - întrucât, în caz de război,
Majoritatea țărilor folosesc bani de hârtie, dar există consecințe
amplificate de inflație, sunt semnificativ crescute. De fapt, presiunea
dificultăți financiare, cerințe salariale în urma
creșterile inflaționiste ale prețurilor și alte sarcini împing adesea
administrația financiară să continue inflația fără o necesitate imperioasă
și în ciuda posibilității de a o reduce prin politici de austeritate. Diferența-
referința este sensibilă, deși doar cantitativă - ceea ce este atestat
prin exemplul mai întâi al Antantei, apoi al Germaniei, apoi al Austriei
și, în final, Rusia [în timpul și după Primul Război Mondial].

O politică lirică poate, prin urmare, mai ales atunci când se aplică unui
accesoriu valutar metalic blocat sau la o monedă de hârtie, fie
o politică inflaționistă (multimitalică sau „hârtie-plastic”). Avem

a putut să o observe o anumită perioadă, într-o țară cu cheltuieli atât de mici -

a cursului de schimb pe care America, ca fenomen normal,
fără niciun motiv financiar. Supraviețuiește sub presiunea necesității,
D în multe țări care au fost afectate de inflația monecană
război. Nu intenționăm să dezvoltăm aici teoria
inflație. Aceasta corespunde întotdeauna, la început, creării unei puteri
achiziție suplimentară în favoarea unui anumit grup. Menționăm
pur și simplu că politica lirică planificată și rațională, care pare
mult mai ușor de gestionat dacă obiectul său este o monedă
administrativă și, mai presus de toate, o monedă de hârtie, tinde totuși
| a servi (din punctul de vedere al stabilității schimbului valutar) intereselor irațională-
| " -pela
Deoarece raționalitatea formală a politicii lirice privită din perspectiva
a economiei tranzacționale și, prin urmare, a sistemului monetar,
| poate fi obținut, în sensul în care l-am dat întotdeauna

1 concept de raționalitate, conform căruia dacă eliminăm hotărât toate tipurile de interese
care 1° nu sunt orientate spre piață — așa cum este cazul
i) interese financiare, — sau care 2° nu vizează în principal menținerea-

menține o paritate internațională stabilă, condiția optimă pentru orice calcul
raționale sau, dimpotrivă, vizează furnizarea anumitor categorii de
oameni, prin intermediul inflației și menținerii acesteia, un exces
; de „putere de cumpărare” fără nicio necesitate financiară. Chestiunea
Dacă această ultimă practică merită laudă sau blam nu este o chestiune de
experiență; dar este un fapt al experienței că recurgem la ea. Să adăugăm
precum și o filozofie economică bazată pe idealuri sociale
materialele ar putea critica foarte bine faptul că problemele monetare

și crearea mijloacelor de circulație nu iau ca punct de plecare
că „rentabilitatea” întreprinderii generatoare de profit [/nteressenbetrieb]
și nu considerații privind cantitatea „potrivită” și natura „judicioasă”
, cicuse » a monedei în circulație. Numai moneda administrativă,
conform acestei filozofii, poate fi „dirijată”, și nu trans-
acțională. Rezultă că este prima și mai presus de toate, moneda
hârtie, ușor de produs ieftin în cantități nelimitate, care trebuie
să fie considerat mijlocul specific de creare a banilor în
o perspectivă material rațională [109] — oricare ar fi ea.
Acest argument, a cărui valoare este limitată de faptul că
sunt „interesele” indivizilor și nu „ideile economice” care
va domina lumea mâine, așa cum este astăzi, în mod oficial
euncluant. Astfel apare din nou posibilul antagonism dintre
raționalitate formală (în sensul pe care îl dăm acestui termen aici) și rațională-
materialitate (teoretic concepibilă printr-o administrare litrică
care ar pretinde că ignoră orice considerație hidrodromică
(în materie de monedă metalică), antagonism care afectează și acest pro-
problemă; ce trebuia demonstrat.

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

Explicația noastră nu este, evident, nimic mai mult decât o analiză limitată.
la obiectul muncii noastre - și chiar și cu această restricție extremă
rezumat și redus la esențial — al superbei lucrări a lui GF Knapp”
Staatliche Theorie des Geldes (ed. a VII-a 1905, ed. a II-a, 1918 [ed. a III-a 1921, ed. a IV-a.
[1923])). Opera lui Knapp a fost exploatată imediat - spre deosebire de cea in-

intenția autorului său, dar poate chiar vina lui - precum „zarurile de masă”

valorize > și salută cu entuziasm, în special de către administrația lirică

* Fabricarea hârtiei austriacă. Evenimentele nu au „infirmat” teoriile

Nu a fost deloc vorba despre punctul de vedere al lui Knapp, dar au evidențiat ceea ce era deja cunoscut:

Acestea prezintă lacune în aprecierea valorii „materiale” a

monedă. Aceasta este ceea ce vom încerca să evidențiem în

secțiunea următoare.

TEORIA BANILOR

36 USD. Excursus despre teoria Staatliche din Geldes.

Knapp demonstrează magistral că orice politică „lirică” (a

instrumente de plată), precum și cele operate imediat de stat

decât cea controlată de jui, vizând în ultimii ani instalarea.

rația monedei de aur sau a unei monede similare indirect crizo-

dromic, asculta de mobile „exodromice”, adică considerabile

abaterile de paritate față de alte valute și, mai ales, față de

Moneda engleză: Pentru a asigura „paritatea metalică” cu cea mai mare zonă

lumea comercială, cu brokerul universal al majorității tranzacțiilor

Anglia, o țară cu monedă de aur, Germania a început prin a fi demonizată

să atragă bani; Franța, Elveția și celelalte țări ale Uniunii Monetare,

urmate de Olanda și, în final, de India, și-au convertit moneda
fără bani în „monedă blocată” și instituții create indirect
instituții crizodromice pentru reglementările lor externe; Austria și
Rusia i-a imitat, în timp ce administrațiile „lirice” ale acestor zone
instituții monetare cu bani de hârtie „autoeni” (adică nu
convertibile și, prin urmare, acționând ca monedă oficială) au luat, de asemenea,
aranjamente crizodromice indirecte pentru a putea onora cel puțin
angajamentele lor externe în monedă de aur. Asta conta mai presus de toate pentru ei
a fost stabilitatea (cât mai mare posibilă) a cursului de schimb. Knapp în
concluzionează că problema aspectelor monetare și a hidrodromului în general
este limitată la acest rol. Toate măsurile crizodromale indirecte (administrative)
administrațiile financiare cu bani de hârtie). nu erau vizate, la fel ca măsurile

hidrodromice directe (precum cele din Austria și Rusia), care la acest moment
`]

doar „exodromic”, dar. Totuși, această afirmație nu se aplică neapărat —
ceteris paribus — la hilodromuri. Căci, atâta timp cât nu există o interdicție reciprocă-
procesul de ieșire a monedelor între două zone monetare de hilo-
dromie identică (aur sau argint), însăși identitatea hilodromiei
facilitează foarte mult consolidarea cursului de schimb. Dar dacă este așa
— și în vremuri normale acesta este într-adevăr cazul — acest lucru nu dovedește că
alegerea „hylé”-ului (materialului) monedei, ceea ce înseamnă, la momentul respectiv
în prezent, alegerea între moneda metalică, pe de o parte (de obicei aur
sau bani) și moneda fiat a celuilalt (nu ne vom preocupa
Iată cazuri speciale de bimetalism și monedă blocată, pe care le vom analiza
au studiat în altă parte) pot opera doar pe baza acestei considerații

excluzându-i pe toți ceilalți. Deoarece aceasta ar implica faptul că banii de hârtie ar fi
de aceeași natură ca și banii metalici. La nivel formal, diferența
este deja sensibil: banii de hârtie fiind întotdeauna ceea ce banii de metal-
lichidul poate fi, dar nu este neapărat, adică „bani"
administrativ", în mod logic, moneda de hârtie nu poate fi hidrodromică.
Diferența dintre cesionatele „demonetizate" și banii „demonetizați"
(pe care o demonetizare universală o va reduce poate într-o zi la statutul de simplu
materie primă industrială) nu este egală cu zero (ceea ce Knapp admite
(implicit). Hârtia nu a existat niciodată și nu există astăzi, nici
decât un metal prețios, o marfă disponibilă în „cantități nelimitate".
Dar diferența 1° în ușurința aprovizionării și 2° în cost, având în vedere
în cantitățile necesare, între hârtie și [110] metalele prețioase din care
producția depinde în mare măsură de descoperirea de noi zăcăminte

— rămâne atât de colosală încât suntem îndreptățiți să afirmăm următoarea teză: o admi-
administrația „litrică" putea (înainte de război!) în vremuri normale (dacă cineva
Comparați această posibilitate cu cea oferită de crearea unei monede metalice,
chiar dacă era pe bază de cupru, așa cum exista în China, fără a vorbi măcar despre
monedă de argint sau de aur!) să emită bani de hârtie, cu condiția ca aceștia să
dorit, în cantitate (relativ) nelimitată și la un „cost" (relativ)
minimă și, mai important, ar putea emite această monedă
în valori nominale de o sumă nelimitată și fără nicio legătură cu

cantitățile de hârtie utilizate. Această ultimă posibilitate nu era disponibilă,
pentru moneda metalică, atât sub formă de monedă fracționară, cât și în
într-o măsură infinit mai mică. Pentru moneda oficială, această posibilitate
nu exista. Pentru ea, cantitatea de metal disponibilă reprezenta o limită
elastic fără îndoială, dar „infinit" mai concret decât pentru bani
hârtie. Așadar, ea punea bariere. Este adevărat că o administrație
litric funcționând exclusiv conform unei parități stabile ca
posibil, pe cale „exodromică", a fost văzut și închis în
bariere, dacă nu tehnice, cel puțin „normative": aceasta este obiecția că
Knapp ar face. Obiecția ar avea doar o valoare formală. Și ce se întâmplă cu
„monedă de hârtie autogenă"? Knapp ar invoca același raționament
(exemplu: Austria și Rusia): „Doar bariere tehnice și «mecanice»"
Informațiile „tehnice" privind deficitul de metale lipseau. # Ce importanță ar trebui acordată
la acest fapt? Knapp evită întrebarea. Probabil ar spune că nu există
remediu „împotriva morții" (a unei monede). Acum a existat și încă există din partea noastră
Zile (ignorăm dificultățile de moment)
aprovizionare cu hârtie) 1° interesele dintre directorii administrației
administrația politică - în care Knapp vede și principiile
administrația „litrică" - precum și 2° interesele private în niciun fel
atașată menținerii unui curs de schimb „stabil", dar care, dimpotrivă —

CEL PUȚIN „pro tempore" — să se opună. Aceste interese ar putea foarte bine — cel puțin

în cadrul administrației politico-lirice însăși sau prin intermediari
=> manifestă și implementează „inflații" (un termen pe care Knapp îl evită)
cu atenție): în orice caz, acestea ar fi probleme non-exodrofiduciare
„microfone" (orientate în funcție de cursul de schimb) și, prin urmare, „admisibile".

Să vorbim mai întâi despre tentațiile financiare: o „devalorizare” medie a
Marca germană prin inflație la valoarea de a douăzecea parte din comparație cu produsele
cele mai importante interioare naturale ar fi echivalente, după „adaptarea”
profiturile și salariile la noua situație, după reevaluarea tuturor
bunuri interne de consum curent și toate serviciile, la
nivel de douăzeci de ori valoarea anterioară (presupunând că lucrurile merg bine
deci!) pentru toți beneficiarii fericiți ai operațiunii, la o reducere a
datoriile de război într-un raport de 20 la 19. Statul care ar percepe impozite pe venit
impozite nominale mai mari (nominale) au crescut cu o rată similară
va rezona, fără îndoială, cu efectele benefice. Nu-i așa că ar fi minunat?
Este evident că cineva ar plăti nota! Dar nu ar fi statul.
niciuna dintre cele două categorii menționate mai sus. Și nu ar fi totul
de asemenea, tentant să rambursezi datoriile externe cu un mijloc de plată
pe care le-am putea produce în cantități nelimitate la un cost ridicol de mic?
Astfel de proceduri ar comporta riscuri - indiferent de pericol
intervenției politice întotdeauna posibile — pentru a reduce considerabil
șansele unor împrumuturi externe suplimentare în viitor, dar statul consideră adesea

=

0

B.

Lou

t

PA

= RL Li

TEORIA BANILOR 1.2.36a

că este mai bine să mergi la cel mai urgent lucru. Cu toate acestea, există producători care nu
nu ar cere nimic mai mult decât să-și vândă producția de douăzeci de ori mai mult
scumpe (ca urmare a manipulării inflaționiste), în special — care ar putea
foarte bine vor ajunge - dacă muncitorii, pentru că nu au mijloacele de a
apără sau că nu înțeleg situația sau din orice alt motiv,
primesc doar de cinci sau zece ori salariul lor anterior (nominal). Astfel

general, respinse cu indignare de economiști, De fapt, acestea sunt
incompatibilă cu o politică economică „exodromică”, cum ar fi cea
recomandă Knapp. O creștere planificată, graduală și discretă a

banii fiat în circulație, pe de altă parte — cum ar fi practica uneori queda
bănci prin măsuri de expansiune a creditului, — Trece în ochii
același lucru este valabil și pentru un „stimulator” al spiritului speculativ, adică pentru un
promisiunea unor profituri suplimentare, pentru un apel la spiritul antreprenorial
| către producția capitalistă prin invitarea fondurilor disponibile să fie plasate în schimb
în portofoliu decât în anuități. Dar cum rămâne cu orientarea exodromică?
al acestui tip de inflație? Efectul său scontat, și anume „promovarea spiritului
corporativă” cu consecințele sale, este perfect capabilă să influențeze
așa-numita „balanță de plăți” („pantopolică”) în sensul unei creșteri
a cursului de schimb al monedei naționale sau cel puțin o frână în calea scăderii acesteia.
Pentru cât timp, în ce măsură? Asta e o altă problemă.
Nu vom examina aici problema dacă o ne-creștere
declinul acut al monedei naționale, [111] decis din motive financiare,
ar putea avea aceleași efecte. „Nota” pentru această creștere treptată
rezervele monetare naționale, o creștere care nu afectează incidența
exodromia monedei, este prezentă la același nivel social care, în
cazuri de inflație acută, se trezește brusc „jefuită”, adică toate acelea

1

* | Inflațiile „acute”, de inspirație exclusiv financiară, sunt, de regulă

`care au un venit nominal neschimbat sau titluri de valoare la valoare nominală

invariabil (în special rentierul cu pensii „fixe”, funcționarul public căruia nu i se majorează salariul)
a mințit că, prin lamentații de-a lungul anilor, iar muncitorul
cărora li se acordă sporuri doar după lupte cumplite). De la

Prin urmare, nu trebuie să se creadă că Knapp nu ia în considerare, în teoria sa despre politica monetară fiat, exclusiv din punct de vedere exodromic, și anume menținerea unei parități „stabile” (el nu afirmă nicăieri o astfel de teză): și Nu vom fi de acord - ca el - că, de fapt, ea este cea care va decide totul. Nici 9n nu o va lua de bună - Knapp nu se pronunță nicăieri în acest sens - că singurul lucru care contează în politica monetară - Cursul de schimb este un curs de schimb „stabil”. Am vorbit despre „inflație” ca fiind dintr-o sursă de revoluții și evoluții în domeniul prețurilor și noi De asemenea, am constatat că poate rezulta din dorința deliberată de a le face. mortar. Inflațiile monetare care revoluționează aurul nu vor fi niciodată sângele agită și cursul de schimb (ceea ce nu este obligatoriu în cazul în care creșterea cursului de schimb valutar curent cu o creștere lentă a prețurilor). Knapp va fi de acord cu opinia noastră în această privință. El pleacă pe bună dreptate de la ideea că teoria nu lasă loc politicii, fie ea revoluționară, evolutive sau conservatoare, prețurile bunurilor determinate de considerații de paritate. De ce? Probabil din motivul formal următoarele: raportul dintre prețurile în monedele a două sau mai multe țări manifestată zilnic printr-un număr foarte mic de listări la bursă, inclusiv o „politică lirică” poate lua în considerare. O administrație „lirică”,

dedicată mai presus de toate controlului mijloacelor monetare aflate în circulație, este pe de altă parte, capabil să estimeze (datorită unui anumit număr de date

pozitive care se manifestă periodic atunci când se simte dorința) — I
a spune bine: a estima — suma altfel fluctuantă a unui mijloc de plată
determinate (rezervate strict în scopuri de plată), necesare pentru a satisface-
satisface nevoile unui grup specific de bărbați, legați între ei prin
schimburi economice, în circumstanțe aproximativ identice, pentru o
perioadă de timp previzibilă. Cu toate acestea, este imposibil de evaluat, pentru o perioadă viitoare®
previzibil, amploarea exactă a impacturilor revoluționare, -evoluționare sau -
(dimpotrivă) conservator al unei inflații sau, acolo unde este cazul, al unei contracții-
monetară, asupra prețurilor. Pentru a face acest lucru, ar fi necesar să se știe, în cazul
integrarea (care este singura care ne interesează în acest context): 1° distribuția actuală
venit, — și, pornind de la acesta, 2° reflecțiile diferiților agenți
economic pe baza acestei distribuții, — 3° „orientarea" inflației, adică
a spune calea pe care o va urma specia nou creată (de acolo ar ieși
ordinea și valoarea creșterii venitului nominal cauzate de
inflație), — 4° Destinația bunurilor dobândite prin creșterea sporită a
lichiditatea (consum, investiții), volumul acestora și mai ales
acizi grași saturați ai acestora: (bunuri de consum sau bunuri de investiții), —-
5° direcția pe care o va lua traducerea prețurilor și, prin intermediul acesteia, traducerea
venit — precum și întreaga serie de fenomene rezultate din deplasarea
a „puterii de cumpărare" și intensitatea stimulentului (posibil) de a achiziționa
bunuri suplimentare în natură. Acestea ar fi date fiscale exclusive.
considerațiilor viitoare ale agenților economici confruntați cu o situație
știri, considerații care, la rândul lor, ar putea influența evaluările
prețurilor altor indivizi: acestea ar fi determinate de jocul intereselor
„prețuri" viitoare. În acest caz, nu putem vorbi despre un „calcul" (cum ar fi: un
o emisiune suplimentară de un miliard ar ridica prețul fierului la P + x,
cea a grâului la P + y). Și acest lucru este cu atât mai puțin adevărat cu cât este posibil să se regleze
pentru o perioadă prin măsuri autoritare prețurile interne prin fixarea prețurilor
prețuri maxime, dar nu minime, cu un rezultat întotdeauna limitat.

Pe de altă parte, calcularea (imposibilă empiric) a „prețurilor” nu
nu ar duce prea departe, deoarece ne-ar permite să determinăm cantitățile
banii necesari pentru efectuarea plăților, dar nu ar exista o lipsă
a recurge — în paralel și în proporții mult mai mari — la reducerea cu topor
credit pentru achiziționarea de bunuri de capital. Am avea de-a face cu consecințe-
consecințe ipotetice ale inflației care scapă complet tuturor
calculul + oarecum riguros. Prin urmare, vom înțelege „aproximativ” (deoarece
prezentarea noastră foarte scurtă nu pretinde a fi altceva) de ce Knapp a
a lăsat complet deoparte posibilitatea unei economii tranzacționale
modern, să practice o politică de prețuri prin inflație,
„planificare și politică rațională” ale cărei baze aritmetice seamănă cu
la elementele unei „politici de schimb valutar”. [112] Cu toate acestea, inflația este
fapt istoric. Inflația și contrainflația au fost experimentate
de mai multe ori în China - într-o formă deosebit de stângace,
este adevărat — și în contextul unei economii infinit mai monetare
Prim, în bani de cupru, și mereu cu același eșec. Îl avem
recomandat în Statele Unite. În lucrarea sa, care nu expune, în niciun caz
dovezi că tezele sunt demonstrabile” în sensul autorului, Knapp
bucuros să emită o recomandare către state de a fi „prudente”

în emiterea de monede de hârtie autogene. După cum are în minte
că „stabilitatea” cursului de schimb extern, recomandarea sa pare a fi

clar: de fapt, există de obicei o corelație strânsă între devalä-

Inflația rezultată și prăbușirea cursului de schimb Stu-

De fapt, cele două fenomene nu se suprapun și orice devalorizare
Inflaționismul nu își are cauza în cursul de schimb, nu notează Knapp
nu expressis verbis, dar nici nu contestă faptul că anumite aspecte -administrative-
Intervențiile lirice au fost determinate de motive politice
prețuri pentru a practica inflaționismul monetar, promotorii unui astfel de
politică nu doar fiind proprietarii minelor de argint pentru
campania monetară sau fermierii pentru emiterea de dolari
(Decupaje americane din hârtie cu spate verde), Ea nu a fost niciodată încoronată”=
de succes de durată - un fapt care, fără îndoială, l-a liniștit pe autor, dar
problema s-ar putea să nu fie atât de simplă! Indiferent de intenția lor
promotorii a fost manipularea prețurilor: adevărul este că inflațiile
(așa cum sunt definite mai sus) au avut loc, Orientul Îndepărtat și Europa au avut toate
două catastrofe assignate cunoscute, O teorie materială a mon-
nu poate ignora asta. Knapp va fi ultimul care va susține că el
nu există nicio diferență între „devalorizarea” monedei (metalice)
și „devalorizarea” cesiunilor. Deja la nivel strict formal: ce
este devalorizată nu este neapărat moneda Această monedă chartală (blocată)
în argint (adesea este invers!), dar argintul brut oferit pieței
pentru utilizări industriale. În cazul hârtiei, nu este vorba de materialul
brută, „hârtia” folosită în scopuri industriale care este „devalorizată”, dar
Acestea sunt (evident) cesionarii de active în calitatea lor de garanții.
valoarea se evaporă, scade la zero sau, mai degrabă, la nivelul valorii pe care „colecția” îl
„Experții” și „muzeele” sunt dispuși să le acorde. Acest lucru nu se va întâmpla,

Knapp ar spune pe bună dreptate că, atunci când vistieria statului i-a repudiat:
devalorizarea lor este încă consecința unei prevederi „de stat”
de esență regimentală. Acest lucru este adevărat, dar se aplică doar unei fracțiuni
o mică fracțiune din valoarea lor materială anterioară (raportul lor preț/bunuri)
economice), în ciuda supraviețuirii valorii lor nominale
„epicentrică” de lungă durată.

În afară de aceste catastrofe, istoria a cunoscut nenumărate
informații și (în China) „lipsuri monetare” [W#&hrungsklemmme] pro-
evocat de utilizarea extramonetară a metalului, nu este suficient să observăm
pur și simplu faptul că, în astfel de circumstanțe, anumite tipuri de monedă
se transformă (nu întotdeauna) în monede „accesorii” — care anterior
înainte nu erau — se acumulează în vistieria statului și duc la
modificări neapărat „obstrucționiste” ale monedei.
teoria monetară materială ar trebui să se întrebe, printre altele, ce anume
Aceste tipuri de evenimente influențează prețurile, veniturile și, prin urmare, evoluția
soluție economică, chiar dacă, din motivele indicate mai sus, răspunsul
pare teoretic îndoielnică. De asemenea, ne vom abține de la a explica
faptul că în Franța, o țară oficial bimetalică, scăderea prețului
aurul sau argintul (exprimate în funcție de celălalt metal) au dus la oficial-
lizarea uneia sau alteia monede, celălalt metal acționând ca monedă
un accesoriu”, prin caracterul „pantopolic” al acestor schimbări de prețuri.
Această ultimă remarcă nu epuizează problema altor modificări
ficții ale valorii materiei monetare. Dimpotrivă, vom

întrebați dacă, în cazul unei creșteri a cantităților de metale prețioase disponibile -
există jafuri (Cortes, Pizarro), creșterea stocurilor ca urmare
operațiunilor comerciale (China la începutul erei noastre și din secolul al XVI-lea
cle) sau creșterea producției. Dacă această ultimă ipoteză se dovedește a fi adevărată
Exact, a crescut producția sau pur și simplu a devenit mai mult
profitabil (posibil chiar și fără creșterea cantităților extrase),
și din ce motive? Ce utilizări non-monetare ar fi putut avea o pondere

Există vreun export definitiv de metal din partea SUA?

privind evoluția monetară
zonă economică (de exemplu: bazinul antic al Mediteranei) în

zone necunoscute anterior (ca în primele secole după Iisus Hristos
China și India)? Ei bine, ar trebui să căutăm doar cauza (sau
&ussi) în anumite schimbări ale cererii monetare de caracter „pantopo-”

ciugulituri,

„fică” (pentru nevoile comerțului pe distanțe scurte)? Este esențial

pentru a discuta aceste diferite posibilități și a examina posibilele lor implicații.

Să luăm în considerare, în final, reglementarea - din perspectiva eco-
economia tranzacțională — a „nevoii” de „bani” și a semnificației acesteia
termen pentru ea. Este evident că „nevoile reale” de mijloace de plată
de la clienții potențiali [Merkt-Interessentesr] determină crearea
de „bani convenționali gratuit” (freies etkehrsgeld).
{113} Este la fel de evident că nevoile imediate de mijloace de pace-
ment, dar mai presus de toate nevoile de credit ale potențialilor clienți, combinate cu
considerațiile privind solvabilitatea și standardele impuse pentru a o asigura, decide
politica de monedă fiduciară în circulație a băncilor emitente
modern. În conformitate cu principiile sistemului economic actual,
Primul impuls vine întotdeauna de la clienți. Termenul „nevoie de bani”
nu ar putea însemna nimic altceva în sistemul nostru economic (din punct de vedere legal)
(instalat). Această nevoie este complet insensibilă la cerințele „hardware” - orice
ca noțiunea de „cerere” (de „nevoi solvabile”) pentru bunuri economice -
microfoane. În economia tranzacțională, nu există bariere în calea creării
de monedă decât pentru monedele din metale prețioase. Dar tocmai
existența acestei bariere”, care constituie, conform celor de mai sus, importanța-
influența eminentă a metalelor prețioase asupra finanțelor. Prin limitarea creării
de la monedă la bani hylici", realizat dintr-un material care nu poate, în
practica, care trebuie multiplicată ad libitum, și mai ales a pre-metalelor
ceruri, asigurând, în cazul monedei fiduciare, acoperirea
metalic al bancnotelor puse în circulație, acceptăm principiul unei
limită intrinsec imuabilă, deși elastică și în niciun fel excluzivă
posibilitatea: unei inflații bancare progresive. Dacă, pe de altă parte, alegem
materia primă a banilor, un (practic) multimaterial
pliabilă la infinit, ca hârtia, nu există nicio limită „tehnică”.
singura limită este atunci „voința” liderilor unei grupări politice

bifați; am văzut că această dorință reflectă adesea interese financiare
maeștri, uneori chiar (cum este cazul utilizării tipografiei
de hoardele roșii!) a intereselor personale ale conducerii administrative,
care reglementează, fără cea mai mică piedică tehnică, fluxul de bani. În
eliminarea, sau mai precis o anumită frânare a acestor interese
— întrucât statul poate fi forțat de presiunea acestora să abandoneze moneda
și stabilirea banilor de hârtie — se află în prezent
din nou, importanța monedei metalice: în acest caz crizo-
și argirodromie care - în ciuda naturii strict tehnice a

c: Ventrave —” reprezintă un grad mai ridicat de raționalitate economică
: formale, : deoarece sunt orientate în funcție de șansele de schimb. Pentru că dacă
politica lirică de inspirație exclusiv financiară a administrației
țiunile monetare nu sunt întotdeauna și neapărat, atunci când se recurge la
bani de hârtie, excluzându-i pe toți ceilalți — ca în exemplul Austriei
și Rusia, citată mai sus, ne dovedește acest lucru - emanația intereselor personale -
a șefului statului sau a administrațiilor sale, dacă nu se bazează pe necesitate-
cu siguranță doar pe cerințele financiare ale momentului imediat sau pe preocuparea
să emită cât mai multe mijloace de schimb posibil la costuri reduse, fără a ține cont de
Destinul ulterior al monedei astfel create, riscul unei astfel de motivații
totuși există încă într-o stare cronică, chiar dacă este absentă
în cazul hidrodromiei („monedă liberă”). Riscul constă tocmai — în

Perspectiva ordinii formale a economiei tranzacționale — în k

i - caracterul „irațional” (considerat din nou dintr-un unghi formal) al monedelor

| nehidromic, chiar dacă admitem că raționalitatea formală a

Moneda hidromică H este relativă doar datorită rolului pur

| frână „tehnică”. Aceasta este o concesie pe care GF Knapp ar putea-o face

CT ar trebui să facă asta.

Căci, dacă este adevărat că vechile „teorii cantitative” erau infinite-

primitivă, nimeni - nici măcar Knapp - nu s-a gândit să nege „pericolul”

| de devalorizare” pe care o implică orice „inflație” atunci când un spectacol este sub influența alcoolului

reduceri motivate exclusiv de considerații financiare.

„Consolarea” pe care ne-o acordă trebuie respinsă: poziția „amfi-”

„tropicul” fiecăruia dintre noi — cu alte cuvinte, faptul că fiecare

unul dintre noi este atât creditor, cât și debitor — pe care Knapp o invocă pentru

bun pentru a demonstra indiferența absolută a oricărei „devalorizări”, dezvăluie

în prezent. pentru fiecare dintre noi, inconsecvența sa perfectă: ce cred ei din ea?

pensionarul, funcționarul public ale cărui salarii rămân la același nivel

nominal (sau a cărui creștere — poate dublă — depinde de

_ posibilități financiare și chiar simpla bunăvoință a administrațiilor),

și ale cui frunze se înmulțesc cu douăzeci? Ce anume, de fapt

Creditorul pe termen lung? Orice manipulare exagerată a valorii (materiale-

i; rielle) a monedei duce în zilele noastre la pericolul cronic al revoluției-

acțiune socială, chiar dacă mulți lideri de afaceri excelează

afaceri de schimb valutar și dacă câțiva (rari) lucrători sunt suficient de puternici

pentru a asigura creșterea mai multor salarii nominale. Liber pentru astfel de sau

astfel încât să aplaude călduros consecințele sociale și revoluționare -

și tulburările economice cauzate de aceste măsuri.

Aceasta nu ține de domeniul „științei”, așa cum vor vedea unii oameni.

(pe bună dreptate sau pe nedrept) în această evoluție, începuturile tranziției economiei

capitalist la socialism. Alții se vor referi la el pentru a demonstra că numai

-o economie dirijată de întreprinderi mici este rațională din punct de vedere material, fără să le pese de „victime”. Știința — care respinge orice angajament ideologic - se va mulțumi să observe astfel de efecte; dar teoria mult mai mult prea generală și, prin urmare, falsă, această „amfitropie”, dragă lui Knapp, aruncă _ un văl peste aceste fapte. În afară de câteva erori de detaliu, al nostru O scurtă prezentare evidențiază clar cea mai gravă deficiență a unei teorii | „căreia i se opun, din motive de principiu, mai mulți cercetători care: Practic, ar trebui să-l urez bun venit.

37 USD - Importanța extramonetară a grupurilor politice pentru economie.

[114] Indiferent de regimul monetar, importanța grupurilor- mișcările politice autonome constă, din punct de vedere economic, în o serie de fapte:

1. Grupurile politice tind, pentru a-și satisface propriile interese nevoile utilitare, care urmează să fie utilizate, în condiții aproximativ egale, serviciile membrilor lor. Importanța acestui fenomen este cu atât mai mare mai pronunțat decât economia acestor grupuri tinde spre monopol- lizare și acoperire bugetară a nevoilor: prin urmare, continuă, în

acest moment, să crești;

2. Grupurile politice au posibilitatea de a „încuraja”, de a încetini
sau pentru a direcționa comerțul peste granițele naționale, în funcție de
considerații materiale („politica comercială”);

3. Sunt liberi să reglementeze economia, calitativ și
cantitativ, pe baza unor principii formale și materiale:
ļ p ;

4. Părțile diferitelor structuri și organizații politice
funcțiile administrative și corporative pot fi exercitate în cadrul grupurilor
și să determine atitudinea nivelurilor influente față de activități
profesional;

5. Competiția dintre liderii acestor grupuri pentru putere
și aprovizionarea supușilor lor cu bunuri de consum de zi cu zi
și în ceea ce privește mijloacele de aprovizionare este în sine un creator de oportunități
de câștiguri;

6. Grupurile folosesc anumite metode de acoperire
propriilor nevoi: a se vedea paragraful următor.

FINANȚAREA GRUPURILOR POLITICE

§ 38. Finanțarea grupurilor politice.

Relația dintre economie și grupuri Orientată, în principal,
extramonelare se manifestă cel mai direct „în
modalitate de a obține instrumente pentru activitatea lor de grup: să
activitatea administrației lor și pentru activitățile desfășurate în temeiul mandatului lor
control (cap. 1, $ 12), („finanțe”, în sensul cel mai larg al termenului, inclusiv-
inclusiv și provizii în natură).

„Finanțare”, Furnizarea de utilități administrate
(bewirtschaften) unui grup activ, poate fi subdivizat într-un anumit
număr de categorii tipice; poate fi (D) discontinuu:

1. Pe baza serviciilor absolut voluntare:

a) sub formă de mecenat: prin donații și cadouri mari;
Această metodă este utilizată în principal pentru a satisface nevoi filantropice.
ques, oameni de știință și alții cu o tendință extr-fas „economic și apolitic;

b) prin cerșetorie: tipic anumitor comunități ascetice;

Și în India există caste de cerșetori nereligioși; în alte părți
asociațiile cerșetorilor (în special în China),

Cerșetoria poate fi foarte organizată la nivel regional sau
monopolistic; având în vedere curatorietatea adesea obligatorie sau meritorie
a darului pentru cei solicitați, cerșitul își poate pierde caracterul discontinuu
și se transformă într-un sistem de redevențe.

(c) prin donații voluntare făcute oficial ierarhiei politice
sau sociale: daruri către șefii triburilor, prinți, protectori, lorzi,
proprietari de terenuri; aceste cadouri au adesea un caracter convențional
și se apropie mai mult de regalitate; nu sunt raționali
în cele din urmă, dar determinat de anumite ocazii (zile)
evenimente comemorative, familiale și politice).

Discontinuitatea poate fi, de asemenea, bazată pe:

z. Despre serviciile extorcate.

Exemple tipice: Camorra în sudul Italiei, Mafa în Sicilia și
Asocieri similare. În India, castele „hoților” și „brigunzilor”
cu un ritual foarte elaborat; în China, secte și asociații secrete a căror abordare-
o perspectivă economică a fost realizată pe baze similare. Toate acestea

Serviciile [r15] sunt considerate „discontinue” deoarece se bazează pe practici „ilegale”; în realitate, acestea capătă adesea caracterul unei „abonament”, în schimbul căruia asociația oferă un anumit control-piese, în primul rând siguranță. — Un producător napolitan mi-a răspuns, acum aproximativ douăzeci de ani, când l-am întrebat despre incidența Camorra despre securitatea afacerilor: „Domnule, Camorra mă cucerește”

read al mese, ma garantesce la securitate; lo Stato me nu iau dieci volte tanto și nu garantează nimic. » Societățile secrete tipice din Africa (rudimente „casă a oamenilor” exercită funcții similare (la modul cursurilor chimice) și garantează securitatea.

Grupurile politice pot foarte bine (cum ar fi statul bandit ligurică) inițial bazată pe o economie de jaf, dar această situație nu poate fi perpetuată.

Finanțarea poate fi decontată (I) în mod continuu:

A. Fără exploatare economică sub conducerea proprie a grupului:

1. Prin redevențe asupra proprietăților imobiliare:

(a) pe bază pur monetară: toate bunurile și serviciile sunt
dobândite contra unei remunerații în numerar (economie de grup pură)
management monetar). Toate procesele de management administrativ sunt
plătit în bani;

b) pe baza unei remunerații în natură (cf. 12 dolari). Contribuții
în natură conform unui sistem de specificații (economia de grupuri
(prin servicii în natură). Posibilități:

1) remunerarea conducerii administrative se face în prebende
în natură, acoperirea nevoilor se realizează, de asemenea, în natură; sau
BUN

2) contribuțiile colectate în natură sunt transformate, prin vânzare,
total sau parțial, în valută; furnizarea fiind efectuată de
monetar,

Contribuțiile în numerar sau în natură pot fi clasificate în mai multe categorii:
tipuri economice de bază:

a) impozite, adică taxe percepute:

1° asupra oricărui bun sau, în economia monetară, asupra oricărei averi,
2° asupra tuturor produselor operaționale sau, în economia monetară,
și toate veniturile,

3° numai în ceea ce privește proprietatea asupra mijloacelor de aprovizionare sau operațiunilor profitabile (așa-numitele impozite pe randament) [Ertragsab-gaben]). Sau, acestea pot fi prezentate sub forma:

(b) impozite, adică servicii rezultate din utilizarea sau

+ CĂRȚI S ,. . E ap e qe e

imobilizarea instalațiilor, proprietăților sau realizărilor grupului - pement; |

su

(c) drepturi la:

1° utilizări și activități specificate,

29 dintre companiile de transport specificate, cum ar fi:

(a) transportul de mărfuri (taxe vamale),

p) mișcări de vânzări (accize și impozite pe cifra de afaceri).

Toate taxele și impozitele pot fi:

") recuperate în contul grupului sau

8) închiriat sau

y).împrumutate sau gajate unor terțe părți.

Leasingul impozitelor (în raport cu o sumă globală) poate fi rațional pe baza
planul fiscal, întrucât este singurul care permite stabilirea unui buget.

Împrumuturile și gajările sunt, în general, iraționale
planul fiscal și explicați:

(a) printr-o situație financiară dezastruoasă sau

(b) prin măsuri arbitrare ale administrației: absența unui stat-
specializare administrativă valoroasă.

Vom numi însușire „improvizare” [Verpfrürdung]
șanselor de redevențe de către creditorii statului, de către garanți, luate 3 șilingi
a serviciilor militare și fiscale, de către condotieri și mercenari
datorii neplătite și de către candidații la funcții publice. Poate lua forma
formularul:

[216] 1) de însușire individuală

2) sau însușire colectivă (cu schimbarea titularului către
va fi printre beneficiarii aproprierii colective).

Finanțare fără exploatare economică în regim de administrare proprie (II A)

se poate face și:

2. Prin impozitarea serviciilor personale: servicii personale

cu specificarea serviciilor în natură.

Finanțarea continuă poate fi, de asemenea, asigurată — spre deosebire de cazul II A:

II B. Prin exploatări economice în numele guvernului-
ment:

„1. La nivel domestic (oïkos, moșii);

2. Pe plan industrial și comercial [erterbswirtschaftlich]:

(a) în mod liber, în concurență cu alte operațiuni și

(b) pe bază de monopol.

|

Și aici, exploatarea se poate face direct în numele

grupare Unde prin leasing, împrumut sau gajare.

© În final, spre deosebire de cazurile II A și II B, se poate face:
II C. Prin mijloace liturgice, prin imputări care favorizează anumite grupuri-
greutăți:

LOD Pozitiv: prin exceptarea unor grupuri specificate de la anumite presiuni-
stații sau (ceea ce uneori echivalează cu același lucru)

2. Negativ: prin impunerea asupra anumitor grupuri specificate - în special
unora

eu

(a) corporații, unde ii

(b) clase financiare, beneficii definite — unde

4. Corelativ? prin legarea anumitor monopoluri specificate de obligație
a anumitor servicii sau livrări. Acest lucru se poate face:

1) pe bază corporativă: prin distribuirea obligatorie a membrilor
de grupare în asociații (adesea) bazate pe prevederi
ereditar, grupând anumite persoane pe o bază liturgică închisă

în funcție de situația lor financiară sau de profesia lor, cu acordarea de

privilegii corporative;
2) pe bază capitalistă: prin crearea de bresle închise și carteluri
înzestrate cu drepturi de monopol și supuse unor contribuții financiare.

ald II. Clasificarea (sumară) se aplică „grupărilor tuturor"
gen. Dar exemplele noastre sunt alese din grupări politice.

ld A, 1, a. Nu intenționăm să analizăm aici - nici măcar pe scurt -
rement — sistemul fiscal al statelor moderne. Vom examina în continuare
„locul sociologic", adică tipul de relații de dominație care
a dat naștere diferitelor tipuri de taxe și comisioane [Abga-
[binarten] (cum ar fi taxe, accize, impozite).

Contribuția în natură - chiar și în termeni de impozite, taxe
vama, accizele, taxa pe cifra de afaceri — erau încă practice
comună în Era Mișcătoare; înlocuirea sa cu plăți monetare
este relativ recentă.

sld A, 1, b. Furnizări în natură: Tipuri sub formă de tributuri și

distribuția produselor în economiile neautonome. Distribuția
livrările în natură cuvenite pot fi efectuate doar în grupuri mici
întindere și în condiții de transport deosebit de favorabile
(Nil, Canalul Imperial), În caz contrar, contribuțiile trebuie transformate
în numerar pentru a putea ajunge la destinatari îndepărtați (ca în
Antichitate), sau vor fi - în funcție de distanța acestora - afectate
tehnici pentru/achiziționarea diverselor articole de o anumită valoare (așa cum era obiceiul,
a scrie licența, în China antică).

-Id/A, 2. Exemple: serviciu armat obligatoriu, serviciu într-o instanță judecătorească,
serviciu juriu, lucrări de construcție de drumuri,
poduri, diguri, pentru minerit și tot felul de treburi
în beneficiul unor grupuri de toate felurile. Tipuri de state sclavagiste:
Imperiul antic (adică Noul Regat), uneori China, într-o oarecare măsură
India mai mică, într-o măsură și mai mică Imperiul Roman târziu,
astfel existau numeroase grupări la începutul Evului Mediu.
| Tipul alocării prebendurilor: r) colectiv candidaților pentru
PANHQUES TONCUONS: în China, — 2) garanților privați de beneficii
arit» și nscaies: în Indii, — 3) condotierilor și mercenarilor neplătiți:
în califatul târziu și în Imperiul Mameluc, — 4) creditorilor
al statului; exemplu: practica răspândită de achiziționare a taxelor publice -
întrebare

[1:7] -1d B, 1. Exemple:

exploatarea zonelor pentru nevoi
slujitori ai suveranului, reco

drepturi de corvée pentru a obliga supușii

208

FINANȚAREA GRUPURILOR POLITICE 1.2.38

pentru a satisface nevoile (Egiptul) curții sau în scopuri
politici; în statele noastre moderne: fabrici de îmbrăcăminte militară
și fabrici de muniții de stat, x

Ad B, 2. Ad a. Există doar exemple izolate (comerțul maritim),
Ad b. Nenumărate exemple în toate perioadele istoriei, în special în
Occident, din secolul al XVI-lea până în secolul al XVIII-lea.

Ad C. Exemplu pentru cazul r: în China, scutirea oamenilor de litere
de toate treburile casnice, scutirea claselor privilegiate de sordida munera

la nivel mondial, scutirea profesorilor de serviciul militar în
multe țări.

„Pentru cazul 2: pe de o parte, taxe liturgice asupra averilor în
democrația antică; pe de altă parte, poveri impuse non-grupurilor

eliberat sub 1.

Pentru 3. Cazul 1 reprezintă cea mai importantă formă de acoperire
luarea în considerare sistematică a nevoilor publice pe o bază diferită de cea a „statului”
„taxă”. China, precum și India și Egiptul, cu alte cuvinte, țările
din cea mai veche birocrație (hidraulică), au cunoscut organizarea
liturgică sub forma unei liturghii a contribuțiilor în natură; este încă de la început
de acolo s-a răspândit (parțial)/în lumea greacă și în epoca de Jos
Imperiul Roman: este adevărat că a luat forma unei liturghii monetare acolo
impozit care a înlocuit vechea liturghie a contribuțiilor în natură. Aceasta
corespunde întotdeauna unei diviziuni în corporații profesionale.
această formă, ar putea reapărea astăzi, dacă ar fi vreodată
acoperirea nevoilor publice prin impozite și mijloace de stat a început să se realizeze
implicit și dacă acoperirea nevoilor capitalismului privat ar trebui depusă
sub controlul statului. Până acum, întotdeauna cazul 2 și-a găsit aplicația
acțiune în caz de dificultăți financiare pentru acoperirea modernă a nevoilor
public: monopoluri de exploatare împotriva licențelor și contribuțiilor. Exceptat!
Cel mai simplu: controlul morilor de pulbere cu garanție monopolistică contracarat
crearea unor afaceri similare și plăți mari către vistieria statului
(în Spania). IH pare conceput pentru a realiza „socializarea” diferitelor
ramuri de afaceri cu caracter profitabil, începând cu industria
mineritul cărbunelui, folosind carteluri sau trusturi obligatorii,
ceea ce ar aduce venituri fiscale statului, menținând în același timp apro-
vizualizare într-un mod (formal) rațional,
este o funcție de prețuri.

|

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

§ 39. Răspuns la economiile private.

Termenii de acoperire a nevoilor grupului în
Grupările politice (și hitrocratice) au un impact puternic asupra
structurile economiilor private. Statul fiscal [Geldabga henstaat],

THE

da, colectează venituri fiscale pe cont propriu (doar pentru ele)

el, care folosește serviciile personale ale supușilor săi doar pentru

scopuri politice și jurisdicționale, oferă oportunitatea maximă

capital rațional orientat către piețe, statul american cal cu
Anodiarea promovează capitalismul și economia orientate politic
lucrativ orientat spre piață, împrumuturi și alocare în prebendă fiscală
în general, împiedică nașterea capitalismului, creând interese
atașamente pentru menținerea solidă a surselor de venit ocazionale și de altă natură
implantate și prin promovarea stereotipurilor și tradiționalizării

economia

Grupul care utilizează exclusiv subvenții în natură

ra

nu favorizează capitalismul și contravine înfloririi sale: în

măsoară adăposturile acolo unde direcționează economia în direcția unei oferte
nu foarte rațional din punct de vedere economic, eu caracter profitabil.

Gruparea serviciilor în natură exclusiv în scopul prestării de servicii în natură împiedică vapi-

Tahsme se orientează pe piață prin controlul său asupra forței de muncă și
obstacolele pe care le opune formării unei piețe libere a lenjo; a
Marmi gu împiedică nașterea capitalismului orientat politic
prin limitarea șanselor tipice antrenamentului său.
o Finanțarea monopolului bazată pe profit, taxele în
natura transformată în bani cbl aprovizionarea liturgică care s-a întâmplat
Clasele înstărite au acest lucru în comun: aproape niciodată nu se bucură de
capitalism autonom și orientat spre piață, dar că aceștia
diminuându-le oportunitățile comerciale, măsurile fiscale și iraționalitatea
perspectiva economiei de piață a lui Neillet Dana IA: și anume prin crearea
de privilegii iraționale și dorințe de câștig. Ar putea fi, pe de altă parte,
că favorizează” în anumite condiții — capitalul;

vime CCOO-

. j

m ati

Întreprinderea industrială sau comercială cu scop lucrativ (Erwerisbe-

sortare; cu contul de capital și presupoziții riguroase de capital

prezintă, {11S), în primul rând, predictibilitatea numerică {Bércchenbarkeit} a

enari NUS Iu pian Maätéricl —- asemenea structură de taxe La hr

CORSAUERT nu penalizează exploatarea capitalului, care

sunt vânzările ES pe piețe [Maritmmsdize]. Capitalul-

ei

ACEA, (EE SUECO

S COANN Î

GOTI sions mercia

=

Permiteți-ne RS să ne contacteze

ii, pe de altă parte, $ acomodează orice svatème

ls AO © TMS, MES 5 Di ibiics, care nu sunt chiar urechi, prin aceste evenimente

igues, utilizarea comercială a bunurilor ca marfă.

Nu este mai puțin adevărat că sistemul de distribuire a taxelor

210:

|

|

{

G.

|

|

tm Ed

nent

public, a importa: că este, nu determină „2 în niciun fel Vevo-
soluție a orientării economice. În anumite teritorii mari și
în anumite momente, creștere rațională (ajustată în funcție de piață)
nu a putut câștiga un punct de sprijin în ciuda absenței oricărei intrări tipice; în alte părți,
s-a impus în ciuda unor obstacole (aparent) majore, Enpius
conținutului material al politicii economice, în organizarea căreia
pot intra în joc factori extraeconomici, pe lângă evoluția
intelectual (în domeniul științific și tehnologic)/obstrucționare
țiuni ideologice (morale și religioase) Jon adesea se încadrează în plan
local, Mis re chirie a unui capitalism indigen cu structură modernă.
De dragul acestui lucru, ar trebui doar să pierdem din vedere noile metode
7 pE nn și ale unei companii trebuie să fie „inventate” în același mod ca și
produse tehnice și că putem explica bine acest tip
de „invenții”, evidențiază influențe istorice „negative” sau Insule
circumstanțe „pozitive” care i-au favorizat, dar că este absolut
imposibil de dedus printr-un raționament cauză-efect al factorilor
precis: o astfel de deducție strict logică este exclusă în domeniu
fapte individuale.

1. Să adăugăm o observație la această ultimă propoziție: Numai circumstanțe-

circumstanțe cu totul excepționale permit reducerea fenomenelor

strict naturi de ordin individual către cauze precise: în temeiul acestei

raport, acestea nu oferă nicio diferență față de nicio activitate. (Cr.

studiul meu despre „Roscher u. Kies" JI, Gesammelte Aufsätze zur Wissen-
Schaftslchre, pp. 56, 64 ss.))

2) Notă referitoare la...secțiunea anterioară:

Putem oferi doar câteva indicații provizorii cu privire la
rapoarte împotriva regimului de administrare al grupurilor politice și
impactul lor asupra economiei

are. Cel mai frapant exemplu de obstrucționare a dezvoltării unei
Abordare orientată spre piață prin impozitare

și) taxa ne este furnizată de China; colectarea taxelor și impozitelor (adesea

Kjentique în ef eizets la improvizație) a dus la consecințe
afaloguri în Orientul Apropiat de la înființarea califatului (vezi detalii
(capitol important ak). Dai Fermage se găsește în India, în I
Aproape Urtent, în Occident în Antichitate și Evul Mediu: este doar-
în Antichitatea Occidentală, încât a exercitat o influență decisivă asupra
întreprinderi capitaliste (cavalerismul roman), în timp ce a stârnit for-

averi (domenii senioriale) în India și Orientul Apropiat

ARE

Cel mai important exemplu de obstrucționare este evoluția capitalistă.

FES - Acoperirea nevoilor vieții voastre liturgice este, fără îndoială, Antichitate

artă, dar am putea cita și posedații indieni și, de exemplu,

văi, Criza. Vom discuta această problemă în capitolul Referitor la aceasta-

atât de mult. „eu

c. Cel mai important caz de sufocare monopolistă a capitalismului

este, după unele încercări din perioada helienică (Pto Lemean), Ja

stabilirea monopolurilor și a concesiunilor monopolistice

o abordare modernă (se poate considera ca un preludiu

al lui Frederic al II-lea [1194-1250] în Sicilia, probabil inspirat

de către bizantini, ultimele bătălii din ariergardă având loc la

epoca Smash Bros.); Vom reveni asupra acestui aspect la momentul potrivit.

Am întreprins acest studiu oarecum abstract cu unicul scop de a prezenta

corect Problema. Înainte de a aborda examinarea diferitelor faze

premise pentru orice dezvoltare economică, este important să se studieze

perioada de achiziție

princiar la ct

niște măsuri?

și condiții

contextul pur sociologic al factorilor extraeconomici.

EN —©Z,

INFLUENȚA ECONOMIEI ASUPRA GRUPURILOR 1.2.40

40 USD. Influența economiei asupra formării grupurilor.

Economia are consecințe sociologice pentru fiecare

formarea de grupuri, mai ales dacă, așa cum este regula generală, divizarea sa

giganții și directorii lor sunt remunerați, deoarece în acest caz „interesele”

factori economici convingători pledează pentru sustenabilitatea grupului, [119]

chiar dacă bazele sale ideologice inițiale și-au pierdut orice rațiune de a exista.

Este un fapt observat zilnic că - uneori, conform chiar recunoașterii
părți interesate - orice grup, a cărui menținere nu mai „rimează”
„la nimic”, continuă să existe deoarece un astfel de „secretar general” sau o astfel de funcție-
Proprietarul grupului își obține existența din aceasta.

Orice șansă potrivită — chiar dacă nu formal —
poate duce la perpetuarea anumitor forme stereotipice
acțiune socială. În domeniul oportunităților economice (cu scopul de a
aprovizionării pașnice cu „bunuri de consum de zi cu zi”)

Acestea sunt, de regulă, șansele antreprenorilor industriali sau
comerciale (Erswerbsunternelimier) care constituie puteri indigene -

nes și rațională revoluționară. Dar nu este întotdeauna așa.

Exemplu: așa erau interesele de brokeraj ale benquieré-ului
s-a opus mult timp admiterii transferului prin gir;

vom întâlni adesea astfel de obstrucții exercitate de instituții -
operațiuni formal raționale, chiar și de natură capitalistă și lucrativă, totuși
că sunt infinit mai puțin frecvente decât obstrucțiile prebendare,
corporativ și irațional din punct de vedere economic.

. ,

§ 41. Izvoarele activității economice.

În cadrul economiei tranzacționale, orice activitate economică
este întotdeauna faptul că există agenți economici izolați care intenționează să satisfacă
propriile lor ideale sau interese materiale. Acest lucru este valabil și pentru activități
orientându-se conform reglementărilor emise de grupurile economice

reguli sau regulatoare, pe care uneori tindem să le uităm (cap. al.,
5 dolari.)

Același lucru s-ar aplica și într-o economie organizată pe baze socialiste,
Este adevărat că, într-o astfel de economie, prevederile luate de
liderii grupului, acțiunea indivizilor fiind limitată, în

cadrul furnizării de bunuri economice, doar pentru servicii
„tehnici”, a „lucra” conform definiției noastre (cap. 11, § 25). Eu în
ar fi atâta timp cât economia socialistă ar fi administrată într-un mod
un sistem dictatorial, adică autocratic, de co-management declanșează -
ar duce la dezlănțuirea unui conflict, a unor interese având ca miză
probleme administrative, dar mai ales anocalitățile „economiilor”
(rezerve), Dar aceasta nu este problema! Constă în principal în faptul că
toată lumea și-ar pune mai întâi întrebarea dacă știu care sunt rațiile și
sarcinile care i-au fost atribuite corespund bine, în comparație cu cele ale celorlalți
cetățeni, intereselor sale, pe baza acestei întrebări ar rezolva el
comportamentul său: lupte aprige pentru modificare sau întreținere
rații alocate (suplimente pentru muncă grea), alocare
sau exproprierea locurilor de muncă căutate în schimbul unei remunerații sau a unor beneficii -
carnea pe care o oferă, întreruperi ale muncii (grevă sau blocare), reducerea
aprovizionării cu yte pentru a obține modificarea condițiilor
de muncă în anumite ferme, boicotarea și excluderea liderilor
Muncitorii neiubiți devin la ordinea zilei, la fel ca în sistem
În prezent, luptele s-ar purta la nivel de grup, avantajele privilegiate
Fondurile ar urma să fie destinate celor responsabili de lucrările „esențiale” și celor mai potriviți
la nivel fitic. În orice caz, ar fi întotdeauna în interesul
al Individului (care s-ar manifesta, poate, prin acțiuni comune,

împotriva iterațiilor antagoniste ale altor indivizi. Jocul intereselor
norii Msn e ns:
ar avea alte ferăstraie, mijloacele implementate ar fi diferite, dar
i ntel am Snhirei mia a est | "are

Seninătatea nu m-ar schimba. Dacă ar avea doar câteva

t

Actele economice pot fi orientate - prin motive pur ideologice -

logic - în funcție de interesul celorlalți, nu este mai puțin sigur că

Masa, majoritatea hurienilor, nu se comportă așa și nu se va comporta așa, dacă

Trebuie să credem în experiențele trecute, în viitor.

faa) Într-o economie socialistă completă (economie planificată)

ar exista pur și simplu:

1) o distribuție de bunuri în natură conform unui plan bazat pe rații

ACTIVITATEA DE CONDUCERE 1.2.41

2) fabricarea acestor bunuri conform unui plan de producție. Categoria

extrase din economia monetară a „venitului” ar lipsi în mod necesar.

O remunerație raționalizată ar fi totuși posibilă,

În economia tranzacțională [Werkehrstwirtsciaft], căutarea pentru

„Venitul” este inevitabil forța motrice ultimă a oricărei activități economice.

Deoarece orice prevedere care necesită bunuri sau utilități care lipsesc

agentul economic presupune achiziționarea și cedarea veniturilor

viitor, iar orice drept de dispoziție dobândit presupune venituri anterioare -

râsători. Toate profiturile industriale și comerciale sunt

orice nivel sau sub orice formă, venituri ale agenției

orice economie. Într-o economie reglementată, reglementarea acesteia nu este

distribuția veniturilor vizează în mod normal: (În mine
bazat pe troc, termenul „revânzări” ar ceda locul celui de „chitanțe”
de „produse” [Einkünfte] de bunuri sau servicii în natură din care Lara
deoarece mijloacele de schimb nu pot fi fixate în termeni de „unități”.)

Veniturile și veniturile pot fi prezentate, în termeni sociologici, ca
următoarea actualizare principală și derivă din următoarele surse principale-
se laudă cu:

A. Venituri și încasări din servicii (legate de servicii specifice)
sau specializate).
I. Salarii:

1) salarii în numerar sau în natură, negociate liber (pentru un
perioadă de lucru dată);

2) venituri fixe și încasări în funcție de scară (salarii și venituri din venituri)
în natură de funcționari);

3) salarii la bucată, negociate liber;
4) remunerație liber negociată pentru o anumită muncă,

II. Beneficii;

1) profituri gratuite rezultate din furnizarea lucrativă de bunuri

și servicii,

2) profituri ale aceluiași Re dar reglementate.

În ambele cazuri (1 și 2), deducerile „cheltuielilor”: profituri nete;

| 3) jafarea câștigurilor;

|. 4) câștiguri rezultate din leasingul de puteri, prejudicii, impozite, câștiguri obținute

prin corupție, luare de mită și însușire violentă.

Deducerea cheltuielilor (3 și 4) în cazul profiturilor obișnuite și permanente

de acest fel, altfel deducerea nu se face întotdeauna.

B. Profituri și venituri atașate proprietății (în special exploatării-

(restricționarea dreptului de a deține mijloace de aprovizionare semnificative).

L.

215

s^ 47

CATEGORII SOCIOLOGICE FUNDAMENTALE ALE ECONOMIEI

net” după deducerea costurilor:

I. „Chirii

1) rentele rezultate din deținerea de persoane umane (sclavi,

), în natură sau în numerar, anuități fixe sau sub formă de

iobagi, oameni eliberați 5 r până la f $;

către întreprinderile remunerative (deducerea cheltuielilor

de participare

subzistenţă);

2) chirii însușite de stăpânii locului (cu deducerea

costuri administrative);

3) chirii rezultate din proprietatea asupra terenurilor (închiriere parțială,

în natură sau în numerar, încasări de la proprietarii de terenuri — cu

deducerea impozitului pe proprietate și a costurilor de întreținere);

4) venituri din proprietăți imobiliare (cu deducerea cheltuielilor de întreținere);

5) rentele rezultate din monopoluri adecvate (drept de constrângere, drept de brevetare)

al tău — deducere fiscală).

II. În general, fără deducerea costurilor:

6) dobândă la investiții (în schimbul investiției de fonduri (cap. 1,

11 dolari) contra „chiriei” de la persoane fizice sau companii ale unei

- lucrativ);

7) zeciuială din animale;

8) „interes” în natură și beneficii în natură negociate liber;

[121] 9) „dobândă” la banii împrumutați;

10) dobândă ipotecară, în numerar;

11) anuități din valori mobiliare, în numerar, și anume:

a) impozite (denumite „dobânzi”),

b) variabile în funcție de rentabilitatea lor (tip: dividende);

2) alte tipuri de împărțire a profitului (vezi A II, 1);

13) participarea ocazională la profituri și operațiuni de raționalizare -
probleme speculative;

+) participarea rațională la profitul tuturor tipurilor de afaceri.

Nu toate „profiturile” și „rentele” rezultate din valorile mobiliare sunt venituri
„negociate” sau sunt așa doar în condițiile lor preliminare (prețul de schimb, cursul de schimb
(salariu de bază). Toate dobânzile fixe, salariile, răscumpărările
Înainte de închiriere și contractele de arendă agricole, chiriile sunt venituri „negociate”;
profituri rezultate din leasinguri de puteri, cheltuieli prejudiciale, impozite, din posibilități-
sesiunea de sclavi, de domenii, de pradă sunt venituri însușite de
forță sau violență. Veniturile din proprietate pot fi
Venituri din Proicssionneis RON dacă proprietarul încredințează exploatarea sa către
altele, salarii, venituri, muncă și beneficii profesionale
sunt venituri profesionale; celelalte pot fi unul sau altul (acesta
Nu este încă în sfera noastră de a studia detaliile).

ACTIVITATEA DE CONDUCERE o Kay

O valoare eminent dinamică - și creatoare de structuri economice -

microfoane noi — trebuie atribuite în principal veniturilor din afaceri
industriale și comerciale (A II, 1), la produse ale muncii gratuite sau neplătite
negociate (AI, 3 și 4), apoi, în ordine descrescătoare, la schimburi libere,
la alte beneficii și, în final, la jefuire (AI, 3).

Eminamente statice — conservatoare din punct de vedere economic — sunt
salarii conform grilei (emolumente), salarii de conducere, profituri încasate
puteri în funcție și (de regulă) toate anuitățile.

Sursa obișnuită de venit economic (în economia de troc)
este însușirea monopolistă a șanselor de exploatare a proprietății sau
servicii contra cost (în natură).

Toate aceste venituri se bazează pe simpla posibilitate de protecție.
prin forța unor șanse adecvate (vezi mai sus, cap. 11, § 1, 4). Cel
jafurile și profiturile similare sunt de fapt rezultatul violenței
exercitat. Proiectul nostru foarte sumar nu ne-a permis să examinăm:
unul câte unul toate cazurile care pot apărea.

În ciuda numeroaselor diferențe de detaliu, consider:
partea din lucrarea lui R. Licfmann dedicată „venitului” ca emisiune
valid. Nu intenționăm să intrăm în detalii aici
economia problemei. Relațiile dintre dinamismul economic și

structurile sociale ne vor reține adesea atenția.

CAPITOLUL III

I. FUNDAMENTELE LEGITIMITATII

ARE

§ 1. Definiție, condiție și moduri de dominație:

[122] Prin „dominiuni” înțelegem (conform definiției din cap. 1,
(16 dolari) șansa, pentru comenzi specifice (sau pentru toate celelalte), de a
să găsească ascultare din partea unui anumit grup de indivizi. Nu este vorba de
„totuși, nicio șansă de a exercita puterea” și,
„influență” asupra altor indivizi. Cu alte cuvinte, dominație (autoritate)
se poate baza, într-un caz particular, pe cele mai diverse motive de dificultate;
de la obiceiul plictisitor la considerații pure raționale în fiiafte, Totul,
Relația de dominație implică un minim de disponibilitate de a asculta.
prin urmare, un interes, extern sau intern, de a asculta.

Toate: dominația nu folosește mijloace economice, cu atât mai puțin
Totuși, nu toate dominațiile au obiective economice. Dar toate
dominația asupra unui număr mare de indivizi necesită în mod normal (pe
întotdeauna însă) un stat-stăpân al indivizilor (management administrativ,
cf. cap. 1 și 12), adică șansa (în mod normal) asigurată de a exercita
o acțiune specifică, stabilită pentru a îndeplini ordinele sale generale.
ordinele sale concrete - indivizi hotărâți care se supun filial. Cu siguranță

conducerea administrativă poate fi obligată să respecte titularul/titularii
puterea prin obicei sau prin motive pur emoționale sau
tot prin interese materiale sau motive ideale (raționale ca valoare)
Natura acestor motive determină în mare măsură
tip de dominație. Luni, strict materiale și raționalizate în
scop (zivechrationaï), de utilizare între deținătorul puterii și direcție-
administrativă înseamnă o permanență relativ instabilă a
acesta. De regulă, i se adaugă și altele - afectuoase sau
raționale ca valoare. În cazuri extraordinare, numai acestea pot,
fi decisiv. În viața de zi cu zi, obiceiul și odată cu el interesul mató-
riel, rațional în scop, le domină așa cum domină și ele alte roluri-
Dar obiceiul acolo unde interesele nu pot, la fel ca și motivele

TIPURI DE DOMINARE

de alianțe strict emoționale sau strict raționale în valoare, stabilesc
sunt fundamentele sigure ale unei dominații, există un factor decisiv mai larg
adaugă în mod normal: credința în legitimitate,

Experiența arată că nicio dominație nu se mulțumește de bunăvoie.
să își bazeze sustenabilitatea pe motive strict materiale sau stricte
afectiv sau strict rațional ca valoare. Dimpotrivă, /toate
dominațiile caută să trezească și să mențină credința în „starea lor legitimă”
timiditate = Dar, în funcție de tipul de legitimitate revendicat, de tipul de obedință)

a gestiunii administrative menite să o garanteze și natura exercitării acesteia

de dominație sunt fundamental diferite. Și odată cu ele acțiunea sofistă.
Prin urmare, este necesar să se distingă formele de dominație în funcție de
indicarea legitimității care le este specifică. Pentru aceasta, este important să începem de la

rapoarte moderne, prin urmare cunoscute,

(123) 1. Numai rezultatul poate justifica alegerea acestui punct de plecare
distincție care exclude toate celelalte, Faptul că astfel de caractere distinctive -
tipurile de ufa dispar temporar și pot reapărea prin
nu ar trebui să constituie un dezavantaj decisiv. E-legitimitatea »
a unei dominații - deoarece are relații foarte specifice cu
legitimitatea posesiei - nu are un domeniu de aplicare strict + material"
[rezultat ll],

2. Orice + pretenție + garanție nu ar trebui numită dominație
printr-un acord sau printr-o normă legală. În caz contrar, lucrătorul, în
în cadrul dreptului său la salariu, ar fi „stăpânul” angajatorului său, inisaierul
să se pună la dispoziția sa, la cererea sa. În realitate, din punctul de vedere al
formal, el este un partener de schimb, partener + a fondat + a primi
beneficii. Totuși, acest lucru nu ar trebui să excludă ideea unui raport al
dominație, chiar dacă este reziliată formal printr-un contract
hbre cal merge deci cu această dominație a angajatorului și a chiriașilor
care este supus ordinelor și directivelor de lucru ale împăratului
pe Varsali exprimați liber într-o relație de vasmalitate. Că ober
drance este „impusă” formal în temeiul disciplinei militare sau

că este formal „voluntar” în cadrul disciplinei atelierului,

Asta nu schimbă nimic atâta timp cât disciplina atelierului în sine se potrivește.

Ga une cominanon, Situația funcționarului public este, de asemenea, acceptată de

contractul și elie sunt reîncărcabile; nu este la înălțimea condiției subiectului care nu

întrucât poate fi acceptat în mod liber și (în anumite limite) anulat, contosinyè

Puterea absolută există doar pentru sclavi. Dar, pe de altă parte, o „putere”

situația economică a rezultat dintr-o situație monopolistică, adică în această

caz, posibilitatea de a dicta partenerilor bursei condițiile de

Acest personaj avea mai multe motive să fie numit „dominant” decât oricine altcineva.

Ce nud ar rezulta dintr-o superioritate erotică, APOrIVE, garderobă

sau altul. În cazul în care o bancă mare este capabilă să impună altora o”

D ” ACEST TIIL are

oameni în locul meu SAU?, SAU nu putem vorbi despre instituție + atâta timp cât noi

» Pe ` e + è to p 1' p è to

Raportul sau raportul VA al OU-ului respectă regulile și alte reguli precum cele care urmează.

VE Ea iE è

TILAS Bedii MA uan

i Li

ECRAN impus de banca conică - directive care vor avea este

; văzute din standarde strict ca atare —

a cărui execuție va fi controlată. Firește, nuanțele sunt fluide:

Bine, bine.

Toată PARTEA MAMEI MSITE OF întâlnește, a angajamentului detre

să ry nanag +

PATUL TE LDE de

CONDIȚII ȘI MODURI DE DOMINARE 1.4.1

la servitutea acestuia Ee, despărțitura care ocupă o + cameră de zi » poate atenua
până la punctul de a se învecina cu cel al unei puteri autoritare, fără a fi în comă
considerat ca o + dominație +. 5 de fapt, un chivage riguros este mai rar
posibil, conceptele clare sunt atunci ale AURE mai idosa TS, >

3. Legitimitatea unei dominații poate fi considerată și ea doar
ca norocul pe care îl are să fie, într-o măsură semnificativă, tanus și
practic manipulat ca un astfel de concept. Încă puțin și s-ar spune
că datele A T'égurd ale unei anumite dominații provin, în majoritatea cazurilor
al CAT TON" întotdeauna), al acestei credințe, Docilisul poate fi făcut pentru
motive de oportunitate, impuse de interese particulare,
acceptat de indivizi sau grupuri întregi datorită faptului
din slăbiciunea și impotența lor, Liturghia nu are nimic determinant
pentru clasificarea unei dominații, Faptul că propria sa renunțare
de legitimitate conform tipului său are, într-o măsură imperativă, + de ordinul +
își consolidează existența și determină genul mijloacelor de dominație
aleși, O dominație poate, de asemenea - este frecvent cea din”
practica — să fie atât de complet asigurată de [comunitatea evidentă de influențe

a deținătorului puterii și a conducerii sale creative (gărzi de corp,
pretorieni, gărzi „roșii” sau + Dianos +) cu excepția celor pe care îi domină, datorită faptului
a neputinței acesteia din urmă, încât ea și-ar fi putut permite să o disprețuiască,
revendicarea „legitimității”. În cele din urmă, relația de legitimitate dintre moda GE
Deținătorul puterii și direcția adversară sunt foarte diferite în funcție de %
tipul de bază de autoritate care este stabilită între dumneavoastră și, în opinia dumneavoastră
Măsura gt yT, este decisivă pentru autorul lui ja dominenon,

„Ascultare” înseamnă că acțiunea celui care se supune are loc în *
Aa = Către e, ca și cum ar fi făcut din conținutul ordinului mancirrigul conduitei sale, 7
și aceasta pur și simplu prin raportul TOMTEN de ascultare, mana ia în considerare
valoarea sau non-valoarea lui lòrg d. i

La nivel strict psihologic, lanțul morbidității poate părea „
diferit, ea se teme că ne vom băga în cuie. COFRIRURE CN UNS + GAME + 0u ne.
„intuiție”. Dar această distincție nu este utilă, cred, pentru formarea tipurilor
de dominație.

„Domeniul de influență al unui caracter de dominație exercitat de ziduri”
relațiile sociale și fenomenele culturale sunt fundamental mai mult
vastă decât pare la prima vedere. De exemplu, această dominație este
exerciții jui în Pr care dau o amprentă ortodoxă formelor datorate
limbă și scriere. Discipolii au făcut acțiune din (124) de limbi oficiale
celule (Kans upar rats +) ale grupurilor Date tbophales și prin
prin urmare, dedekiri suverani, M inalormés 4 |
limba era scrisul și a dus la divorțuri
cea a lui Flollande și a Germaniei: mp pa). Dar dominația părinților
cea a echitei este bine super huer $e de aceste găini culturale
formal (în aparențe seuberment) către Young 24 a7 iA, indivizii.

| șeful conducerii acreditate a unui grup

fiul regilor inimilor pe care le dorm

, QUANI A 18 FONTA, C

o dovadă împotriva caracterului © duratei + On en

rapieră, în special în ceea ce privește situația: Mt RER Ge Sait

Li e`

de la ceea ce se numește democrație la un minim de ominie GATO
și, în consecință, într-o mare măsură, „GOERNER-UL” trebuie să fie fericit
să fie acordat în qussi-cotsiity Ges oss.

\
știu

TIPURI DE DOMINARE

2. Tipuri de dominație legitimă.

h ; | D Po TA NETERA...

— Există trei tipuri de dominație legitimă. Validitatea acestei legitimități

poate acoperi în principal:

1) Un caracter rațional, bazat pe credința în legalitatea
regulamentele adoptate și dreptul de a da directive ca cei care sunt
chemați să exercite dominația prin aceste mijloace (dominație legală);

2) Un personaj tradițional, bazat pe credința cotidiană în
sfințenia tradițiilor valabile în orice moment și în legitimitatea celor care
sunt chemați să exercite autoritatea prin aceste mijloace (dominație tridițională);

3) Un personaj carismatic, [bazat] pe o supunere extraordinară
caracterului sacru, virtuții eroice sau valorii exemplare a unei persoane
sunete sau [emanând] din ordinele revelate sau emise de aceasta (dominare
carismatic). Eu

În cazul dominației legale [satzungsmäbig], cineva respectă ordinea
impersonal, obiectiv, legal determinat și superiorilor pe care îi desemnează,
în virtutea legalității formale a reglementărilor sale și în domeniul lor de aplicare, în
În cazul dominației tradiționale, se ascultă de persoana deținătorului
a puterii desemnate de tradiție și supusă (în atribuțiile sale) la +
acesta, în virtutea respectului cuvenit în limitele obiceiului,
În cazul dominației carismatice, cineva ascultă de lider ca atare,

lider calificat carismatic prin încrederea personală în
revelația, eroismul său sau valoarea sa exemplară și în măsura în care,
validitatea credinței în carisma sa,

1. Avantajul pe care îl oferă în realizarea unei abordări sistematice poate fi evidențiat doar
dovedește utilitatea acestei distincții. Conceptul de „carismă” (rgrace +) este preluat
din terminologia creștinismului afcian. Rudolf Sohm, în lucrarea sa Kirchenrecht
[Leipzig 1893), a fost primul care a clarificat conceptul de lierocrație creștină, Jelon
face acest lucru dacă nu conform terminologiei: alții (de exemplu, Holl în Ent
siasmus und Pulsavalt beim griechischen Mônchtum (Leipzig 1$98d), unele
de consecințe semnificative. Deci, acesta nu este ceva nou.

2. Faptul că niciunul dintre cele trei tipuri ideale pe care le vom discuta imediat
discutarea despre faptul că nu se prezintă istoric în starea „pură” nu poate împiedica
cea mai pură fixare conceptuală posibilă, În plus (11 s9c.), o modifică
Se discută aplicarea carismei pure prin practica zilnică și, prin urmare,
Legătura sa cu formele empirice de dominație a devenit substanțială
ușor întărit, dar atunci orice fenomen istoric empiric al domiei
națiunea nu este considerată a fi „o elucubrație a gândirii” [hein awgeklügeli
Buch}. Și tipologia sociologică oferă lucrări istorice empirice
pur și simplu avantajul - care nu trebuie subestimat -
a putea cunoaște, într-un caz particular, indicațiile de pe un formular
Ga Soen * carismatic, „carismatic ereditar” (10,31 USD).
un br concediat din funcție »%, 4 patriarhal » (é 7), $ birocratic » {$ 4).
și de un ordin” [srändisch], etc. sau despre ce a apropiat aceste tipuri și
acest alt avantaj al lucrului simultan folosind un concept
destul de clar. Suntem cât se poate de departe de a crede că ln
realitatea istorică se lasă închisă” în schema conceptuală.

DOMINARE LEGALĂ 1.3.3

2. DOMINARE JURIDICĂ CU DIRECȚIE ADMINISTRATIVĂ EUROCRATICĂ

NOTĂ PRELIMINARĂ. Este intenționat acest lucru?
Să începem aici de la forma specific modernă de administrare
pentru a o confrunta ulterior cu ceilalți.

§ 3. Dominația juridică.

[125] Dominația juridică se bazează pe validitatea concepțiilor conexe
următoarele:

1) Orice drept poate fi stabilit rațional prin convenție sau
grantul, acesta poate fi orientat spre raționalitate în scop sau spre raționalitate
în valoare (sau ambele), cu afirmația de a fi urmată cel puțin de
membrii grupului, dar și, în general, de către persoane
care, în jurisdicția grupării (în grupările teritoriale, a
teritoriu), se angajează în anumite relații pe care ordinea grupului le impune
declară importante sau care acționează în liniște.

2) Orice lege este, în esență, un cosmos de reguli abstracte,

în mod normal decisă intenționat „justiție, aplicarea acestor reguli
în cazul specific, administrarea, monitorizarea rațională a intereselor
prevăzute de regulamentele grupului în limitele normelor legale
și conform unor principii general determinate, care îndeplinesc
aprobare, sau cel puțin nu întâmpină nicio dezaprobare, din partea
a regulamentului grupului.

3) Prin urmare, deținătorul legal tipic al puterii, „superiorul”,
când decide și, prin urmare, când ordonă, se supune ordinului din partea sa
impersonal prin care își dirijează dispozițiile.

Acest lucru se aplică și titularului legal al puterii care nu este o „funcție-”
naire”, de exemplu pentru președintele ales al unui stat.

4) După cum se spune cel mai adesea, cine ascultă doar ascultă
ca membru al grupului și numai „în drept”,

ca membru al sindicatului, membru al comunității, membru al Bisericii
și, într-un stat, ca cetățean.

5) În conformitate cu proiectul nr. 3, membrii grupului,
Ascultând deținătorul puterii, nu ascultați de persoana lui, ci
unor reglementări impersonale; prin urmare, nu sunt legați de el
a se supune doar în limitele obiectivelor, raționale
mitec, pe care regulamentele menționate le stabilesc.

Prin urmare, categoriile fundamentale ale dominației raționale sunt:

1) O activitate continuă și reglementată a funcțiilor publice,

știința

|

333

H:

TIPURI DE DOMINARE

2) O competență (resursă), ceea ce înseamnă:

(a) o zonă delimitată obiectiv de atribuții de executare în temeiul

a împărtășirii acestei execuții,

(b) cu adăugarea puterilor de comandă necesare în acest scop și

(c) o delimitare precisă a mijloacelor de coerciție și a ipotezelor

a cererii lor. nn 1

Vom numi o activitate ordonată în acest fel o autoritate

constituie [Behürde].

Există „autoritate constituită” în acest sens în marile companii private,
partide, armată, la fel ca în Stat și Biserică. Președintele ales al unei

L.
Statul (sau colegiul de miniștri, sau „reprezentanții poporului” aleși) este
„de asemenea, o autoritate constituită”, conform acestei terminologii;/dar aceste categorii

|! nu ne interesează încă. Autoritățile constituite nu sunt toate

înzestrați cu „puteri de comandă” într-un mod identic; dar aceasta
Această distincție nu ne interesează aici.

La aceasta trebuie adăugat:

3) Principiul ierarhiei administrative, adică organizarea
a unor autorități specifice de control și supraveghere pentru orice autoritate constituțională
ucis, cu drept de apel sau petiție din partea subordonaților către superiori.

| Totuși, întrebarea dacă și când instanța de solicitare înlocuiește
| este aceeași dispoziție de a corecta pe cineva care este „drept” sau dacă este

| responsabil cu serviciul subordonat său și în fața căruia se depune cererea

în prezent, această întrebare este rezolvată în moduri diferite.

[126] 4) „Regulile” conform cărora se desfășoară pot fi:

(a) norme tehnice;

(b) standarde.

|

În ambele cazuri, este necesară formarea profesională [Fachsehulung].

„a asigura aplicarea regulilor” pentru a obține o raționalitate completă,

În mod normal, doar cineva care are această pregătire este calificat să

participă la conducerea administrativă a unui grup și numai un astfel de

o persoană poate fi numită funcționar public. Funcționarii publici sunt,

tipuri de management administrativ - grupuri raționale, indiferent dacă sunt acestea

politică, ierarhică, economică (în special capitalistă) sau

alţii.

s) Principiul separării totale a managementului administrativ de

mijloacele de administrare și achiziție sunt valabile în cazul raționalității.

Funcționari publici, angajați, lucrători în managementul administrativ

tive nu sunt CN care dețin mijloacele practice de administrare și

achiziție, dar le primesc în bani sau în natură și sunt obligați

pentru a explica acest lucru. Există un principiu al separării totale, pe de o parte,

resursele funcției (sau operațiunii) — eventual, ale

capital — și resurse private (bugetul intern), precum și alte
parte, a locului de activitate al funcției (biroului) și a locului de reședință.

6) În cazul raționalității complete există o absență totală a aproprierii-
exercitarea poziției de către titular. În cazul în care se stabilește un „drept" la „funcții"
(de exemplu, pentru judecători și, recent, pentru creșterea porțiunilor)
funcționarilor publici sau chiar clasei muncitoare), acest lucru nu servește în mod normal
nu în scopul însușirii de către funcționar, ci pentru siguranța muncii
pur obiectivă („independentă") și este legată doar de norme, în
funcția sa.

7) Principiul conformității [AktenmäPisheit] al administrației
este valabilă chiar și acolo unde discuția orală este o regulă de fapt, unde o declarație sinceră
prescripție: cel puțin discuțiile preliminare, propunerile și
deciziile, dispozițiile și regulamentele de toate tipurile sunt consemnate în scris.
Acțiunile și activitatea continuă a funcționarilor constituie funcția,
centrul oricărei acțiuni moderne a oricărui grup.

8) Dominația juridică poate lua forme foarte diferite, inclusiv
Vom trata acest aspect în mod special mai târziu. În cele ce urmează nu vom analiza
în primul rând, în desen, ca un „tip ideal" în care cea mai pură structură-

poziția dominantă a conducerii administrative: cea a „funcției publice”,
a „birocrației”.

Faptul că lăsăm deoparte modelul tipic al liderului se explică prin
circumstanțe care vor deveni complet clare abia mai târziu.
tipuri foarte importante de dominație rațională aparțin, din punct de vedere
din punct de vedere formal, de către liderul lor către alte tipuri (carismatic ereditar:
monarhie ereditară; carismatică: președinte plebiscitar); altele
sunt, din punct de vedere material, în mare măsură raționale, dar sunt situate
(guvernul de cabinet) între birocrație și carismă; alții
sunt încă conduse (ministeriile partidului) de lideri (carismatici sau
birocratic) al altor grupuri (partide). Tipul de conducere administrativă
administrativă, rațională și juridică este susceptibilă de aplicare universală și
este cel mai important lucru în viața de zi cu zi. Pentru că, mai presus de toate, în viață
Zilnic, dominația este administrare.

TIPURI DE DOMINARE

4. Determinarea juridică de tip pur:
precum direcția administrativă birocratică.
„

Cel mai pur tip de dominație juridică este dominația prin
al managementului administrativ birocratic. Doar șeful grupului
ocupă poziția de deținător al puterii fie în virtutea unei însușiri,
fie în virtutea unei alegeri, fie a unui succesor desemnat. Dar puterile sale

ale deținătorilor de putere înșiși constituie „abilități”
juridic. Întregul departament administrativ este compus, de tipul
cel mai pur, al funcționarilor individuali [Eïnzelbeamte] (monocrație,
opusul „colegialității”, despre care vom discuta mai târziu), care,

1) personal liberi, să se supună doar îndatoririlor obiective ale lor
funcţie,

2) într-o ierarhie de funcții ferm stabilită,

3) cu abilități funcționale bine stabilite,

4) în baza unui contract, prin urmare (în principiu) pe baza unei selecții-
deschisă [frei] conform

[127] 5) calificare profesională: în cel mai rațional caz, aceștia
sunt numiți (nu aleși) în conformitate cu o calificare profesională demonstrată de
examenul, certificat prin diplomă;

6) sunt plătite prin stipendii fixe în numerar, majoritatea oferind
dreptul la pensionare, dacă este cazul (în special în companiile private)
anulabil de către șefi, dar întotdeauna anulabil de către
funcționari publici, aceste salarii sunt, mai presus de toate, gradate în funcție de grad
ierarhic, în același timp cu urmărirea responsabilităților asumate, la
rămânând în conformitate cu principiul „conformității cu rangul” [Standessemäfheit]
(cap. 1v);

7) să își trateze funcția ca fiind unica sau principala lor profesie;

8) văd o carieră care li se deschide, o „avansare” în funcție de vechime, sau în funcție de serviciile oferite, sau în funcție de ambele, progresul irosindu-se pe seama judecății superiorilor lor;

9) să lucreze complet „separat de mijloacele de administrare” și fără însușirea locurilor lor de muncă;

10) sunt supuse unei discipline stricte și consecvente a funcției lor și la un cec.

În principiu, această organizație este aplicabilă — și, de asemenea, demonstrabil istoric (prin abordarea mai mult sau mai puțin a tipului pur) — întreprinderilor economice cu scop lucrativ, întreprinderilor caritabile sau

SÂMBĂTĂ ACEASTA A. . D a hina
orice altă întreprindere care urmărește obiective ideale sau private materiale.

1. De exemplu, birocrația clinicilor private este, în principiu,

DOMINARE LEGALĂ, TIP PUR 1.3.4

la fel ca în cazul spitalelor înființate prin fundații sau ordine
religioasă. Ceea ce se numește „vicairocratie” modernă („Kaplanocrație”),
adică deposedarea vechilor beneficii bisericești, într-o mare măsură
măsuri adecvate, dar și episcopatul universal (ca „competență”
universal formal) și infailibilitate (ca + competență universală)
materialul fiind exercitat doar „ex cathedra”, urmând astfel separarea tipică
ale activității de „funcție” și ale activității de „privat”) sunt fenomene
tipic birocratic. Este exact la fel și cu marii
întreprindere capitalistă, și acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât este mai mare și, de asemenea,
activitate de partid (pe care o vom trata separat) sau activități de birou-
politica modernă, condusă de oficiali militari de un fel
indivizi numiți „ofițeri”.

2. Dominația birocratică se realizează în cel mai pur mod
unde principiul numirii funcționarilor publici prevalează în modul
cea mai pură. Ierarhia oficialilor aleși nu are aceeași semnificație
că ierarhia funcționarilor numiți: disciplina nu poate niciodată
atinge de la sine, chiar dacă doar aproximativ,
aceeași severitate în care subordonatul se poate lăuda, la fel ca superiorul său,
alegerii sale, unde șansele subordonatului nu depind de judecători
superior. (Pentru oficialii aleși, vezi $14.)

3. Numirea prin contract, prin urmare, în cadrul selecției deschise, este
esențială pentru birocrația modernă. Unde funcționarii publici sunt liberi
(sclavi, miniștri) își exercită funcțiile într-o structură ierarhică-
șist cu abilități obiective, adică într-un fel de birou-
Crația formală, vom vorbi despre „birocrație patrimonială”,

4. În birocrație, gradul de calificare profesională
progresează constant, Însuși oficialul de partid sau de sindicat-
are nevoie chiar și de cunoștințe specializate (dobândite empiric).
Faptul că „miniștrii” și „șefii de stat” moderni sunt singurele funcții
nari pentru care nu este necesară nicio calificare profesională, dovedește
că sunt funcționari publici doar în sens formal și nu în sens material, toți
în calitate de „director general” al unei mari societăți private pe acțiuni.
Antreprenorul capitalist este la fel de potrivit ca și „monarhul”.
Prin urmare, dominația birocratică are inevitabil la bază un element în
mai puțin ceea ce nu este pur birocratic. Aceasta este doar o categorie
a dominației exercitate de o anumită direcție administrativă.

s. Remunerația fixă este normală (Vom desemna apro-
prețul sporturilor numit „beneficii”: despre acest concept, vezi & 8.) Din rm
compensație în numerar. Din punct de vedere conceptual, nu este absolut-
esențial, dar corespunde celui mai pur tip. (Remunerațiile
în natură au caracterul de „profituri”. În mod normal, profitul este un
categoria de însușire a profitului și a oportunităților de angajare.) Dar nuanțele
sunt foarte subtile aici, după cum arată astfel de exemple.
Coproprietate prin leasing, cumpărare sau gajare
birourile aparțin unei alte categorii decât birocrația pură
(§ 74.3 in fine).

6. „Funcții” îndeplinite ca „ocupație secundară” și funcții,
onorifice = aparțin unor categorii pe care le vom discuta prin
Türe (19,5 și secundă). Pentru funcționarul public „birocrat”, funcția

este profesia mea principală.

{128} 7. Separarea mijloacelor de administrare se realizează exact-
în același mod atât în birocrația publică, cât și în
birocrație privată (de exemplu, în marile companii capitaliste):

S: Vom examina în continuare (15 dolari) și, în special, „autoritățile contractuale”
„titluri” în formă colegială. Acestea scad rapid în favoarea unui
conducere monocratică eficientă sau chiar, de cele mai multe ori, formalizată (în
În Prusia, de exemplu, „guvernele” colegiale au dispărut între timp.
cu mult înainte de președintele monocratic al guvernului). Interesul
care prezintă o administrare rapidă, clară, fără compromisuri
și schimbările de opinie ale majorității, sunt decisive.

9. Este evident că ofițerii moderni formează o categorie funcțională
numere, categorie cu caracteristici de stare (s1dmdisth) parte
unele specifice despre care ne ocupăm în altă parte (cap. iv); sau că acestea sunt, cel puțin
dimpotrivă, pe de o parte lideri aleși, pe de altă parte carisma condotierilor-
căpușe (10 dolari); sau, în al treilea rând, antreprenori capitaliști (mer-
în final, în al patrulea rând, cumpărătorii de taxe (amendă de 7 milioane de dolari).
Nuanțele pot fi subtile, „slujitori” ai moștenirii, separați de
mijloace de administrare, iar antreprenorii armatei capitaliste erau,
la fel ca, adesea, antreprenorii capitaliști privați, precursori

birocrației moderne. Vom trata acest aspect în special mai târziu,

ADMINISTRAREA BIROULUI PRACTIC-MONOCRATICĂ 1.3.6

5. Administrație birocratic-monocratică.

Administrație pur birocratică, prin urmare bazată pe conformism
actelor, administrația birocratico-monocratică, prin precizia sa,
permanența sa, disciplina sa, rigoarea sa și încrederea pe care o inspiră,
în consecință, prin previzibilitatea sa pentru titularul
putere, ca și pentru cei implicați, prin intensitate și întindere [Intensitate

„și fixitatea] performanței sale, prin posibilitatea formal universală

că trebuie să se dedice tuturor sarcinilor, perfectibilă că este din punct de vedere
din punct de vedere pur tehnic, pentru a obține o eficiență maximă —
Această administrare este, din toată experiența, forma de practică a
cea mai rațională dominație din punct de vedere formal} În toate domeniile
(Stat, Biserică, armată, partid, întreprindere economică, grup de interese,
asociație, fundație etc.), dezvoltarea unor forme „moderne” de
Gruparea se identifică pur și simplu cu dezvoltarea și progresia
constanta administrației birocratice:/nașterea acesteia este,
ca să spunem așa, sporul statului occidental modern. Nu este permis
a te lăsa înșelat pentru o clipă de toate exemplele aparent contrare,

fie că este vorba de reprezentări colegiale ale intereselor, de comisii parlamentare -

comentarii, ale „dictarilor consiliilor”, ale funcționarilor onorifici, ale

- cavaleri seculari sau orice altceva (nici de fapt de către invec-

tivi împotriva „Sfintei Birocrații”), pe faptul că toată munca continuă
[continuu] este desfășurat în birouri de către funcționarii publici. Viața noastră
Întreaga viață cotidiană este tensionată în aceste cadre. Pentru că dacă administrația
Burcaucrația este fără restricții — ceteris paribus! — cea mai rațională
din punct de vedere formal și tehnic, este astăzi
pur și simplu inevitabil: de nevoile administrării de masă
(persoane sau bunuri). Avem de ales doar între „birocratizare-
„țiune” și „diletantizarea” administrației și marele instrument al…
Superioritatea administrației birocratice constă în cunoștințele specializate pe care le deține
nevoia absolută este determinată de tehnologia modernă și de economia
producția de bunuri, fie ea organizată de capitalism sau — ce
ceea ce, dacă s-ar obține o performanță tehnică egală, ar însemna o
creșterea extraordinară a birocrației specializate — prin socialism.
Așa cum guvernații nu se pot apăra în mod normal împotriva unei
dominație birocratică dată doar de crearea unei organizații
opusul propriu expus și birocratizării, la fel și aparența-
rețeaua birocratică este legată de propria funcționare ulterioară prin
interese convingătoare, materiale sau pur obiective, acestea, în consecință-
succesiune. de ordine ideală: fără el, într-o societate care separă funcționarul,
angajatul, lucrătorul mijloacelor de administrare și acolo unde sunt indispensabile
disciplină și un anumit antrenament, existența modernă ar deveni
imposibil, cu excepția celor care încă posedă mijloacele

subzistență (țărani). Acest dispozitiv continuă să funcționeze pentru
revoluționarii „care ajung la putere și pentru ocupantul inamic”
așa cum funcționa pentru guvernul legal. Și totuși
Se pune întrebarea cine domină aparatul birocratic existent.
Și totuși, dominația sa este posibilă doar într-un mod limitat pentru un
nespecialist: [129] consultantul privat specializat ajunge cel mai adesea să
a prevala asupra ministrului nespecialist în executarea dorințelor acestuia/aceasta,
Nevoia unei administrări permanente, rigide, intensive și previzibile
cum ar fi capitalismul - nu numai acesta, ci și indeni-
probabil el mai presus de orice — l-a creat istoric (el nu poate exista
ani) și că orice socialism rațional ar trebui să ia în considerare și
intensifică, condiționează acest destin inevitabil al birocrației ca
„nucleul întregii administrații de masă. Doar micile afaceri (politice,
hierocratic, unionist, economic) ar putea, în mare măsură, să fie
trece. La fel cum, în stadiul său actual de dezvoltare, capitalismul
necesită birocrație — deși ambele provin din rădăcini
diferite istorice — de asemenea, aceasta reprezintă fundamentul economic -
cel mai rațional microfon datorită căruia poate exista în forma sa
mai rațională deoarece îi permite, prin impozitare, să aibă mijloacele
resursele financiare necesare.

Pe lângă premisele fiscale, există și pentru administrarea biroului -
politică de condiții legate în esență de tehnica comunicațiilor
țiuni. Precizia sa necesită calea ferată, telegrama TE, telefonul Fe și
este din ce în ce mai legată de acestea. O ordine socialistă nu ar putea
nimic de schimbat, întrebarea rămânând de a ști (cf. cap. 11, § 12) dacă ar fi în
cazul creării, precum orura oepitalistă, a condițiilor unei administrații
rațional, adică tocmai pentru el, și rigid birocratic,
aceasta conform unor reguli formale și mai precise. Altfel ar fi o
exemplu al acestei mari iraționalități, antinomia rațională formale
și raționalitatea materială, despre care sociologia a consemnat atât de multe cazuri.
Administrația birocratică înseamnă dominație în virtutea cunoașterii ig
este caracterul său fundamental specific rațional, dincolo de enormul
poziție puternică determinată de cunoștințe specializate, burgocrația (sau
deținătorul puterii (deținătorul puterii este preocupat de aceasta) tinde să crească în continuare
încă putere prin cunoașterea serviciului: cunoștințe factuale
dobândit owa din fișiere" în timpul serviciului. Conceptul,
conceptul specific birocratic, al „secretului funcției” - mai mult
sau mai puțin comparabil, în relațiile sale cu cunoștințele specializate, cu secretul
a activității comerciale în ceea ce privește secretul activității tehnice —
provine din această aspirație spre putere.

În mod normal, câștigă doar cel interesat de profit, dars.
domeniul său de interes, despre birocrație în ceea ce privește cunoașterea: cunoștințe specializate
și cunoașterea faptelor. Acesta este cazul antreprenorului capitalist. El este
singura imunitate cu adevărat protejată (cel puțin relativ) împotriva
Inevitabilitatea dominației birocratice raționale a cunoașterii.

ADMINISTRAȚIE BIROCRATICO-MONOCRATICĂ

În grupurile de masă, toți ceilalți sunt inevitabil în
pradă dominației birocratice, la fel cum și dorni-
nație a mașinilor de precizie în producția de bunuri de masă.
În general, din punct de vedere social, dominația birocratică înseamnă:
1) Tind să fiu un element, în interesul recrutării universale,
`dintre cei mai calificați în specialitatea lor;

2) Tendința spre plutocratizare, în interesul instruirii [Eine
[cea mai lungă școală specializată posibilă] (adesea până la vârsta de treizeci de ani)
(aproximativ ani);

3) Dominația celei mai formaliste impersonalități: sine ire ct studio,
fără ură și fără pasiune, deci fără „dragoste" și fără „entuziasm", sub
sub presiunea conceptelor simple de îndatorire, funcționarul public își îndeplinește funcția-
țiune „fără a lua în considerare persoana"; formal, în mod egal pentru
„toată lumea", adică pentru toate părțile interesate de
aceeași situație de fapt.

Însă, așa cum birocratizarea creează o nivelare a condițiilor,
țiuni sociale (în tendința sa normală, în tendința care poate fi
demonstrat istoric ca fiind normal), la fel, invers, toate
nivelare socială, prin îndepărtarea celor care dețin puterea din condiția lor socială
în virtutea însușirii mijloacelor de administrare și a puterii:

administrativ și, în interesul egalității", cel care deține, în virtutea
posesie, o funcție specifică unei administrații „onorifice” sau
„secundar” [ekrenamtlicher oder nebenamtlicher], [130] favorizează biroul-
cratizarea, care este pretutindeni simbolul inseparabil al „democrației”
„masă” în curs de desfășurare – despre care vom discuta în detaliu într-un alt context.

În mod normal, „spiritul” birocrației raționale este exprimat într-o
în general de către:

1) Formalismul, cerut de toți cei interesați în vreun fel
în niciun fel în care este vorba despre siguranța șanselor personale în viață — pentru că,
altfel, ar rezulta arbitrariitate <0 și că formalismul este linia
forță mai mică. Aparent, și parțial de fapt, în contradicție cu
tendința acestei forme de interes,

2) Înclinația funcționarilor de a trata într-un sens material și util -
să reducă la tăcere sarcinile administrative care le revin în slujba fericirii
al administratului. Acest utilitarism material se exprimă doar în cererea
de promulgare a regulamentelor corespunzătoare - care, pe de altă parte, sunt
formale și sunt tratate formal în majoritatea cazurilor. (Noi
Vom discuta acest lucru în sociologia dreptului.) Această tendință spre rațională
materialul găsește sprijinul tuturor celor administrați care nu aparțin
către stratul social tras la punctul nr. 1, al celor care sunt interesați de
„conservarea” oportunităților deja deținute. Problema care afectează acest lucru
aparține teoriei „democrației”.

-_ Asta

TIPURI DE DOMINARE

| 3. DOMINARE TRADITIONALĂ

f.

ARE

§ 6. Dominația tradițională,

Numim o dominație tradițională atunci când legitimitatea sa
se bazează și este, prin urmare, admisă pe caracterul sacru al prevederilor
[Ordnungen] transmise prin timp („existente mereu”) și po-
opiniile liderului. Deținătorul puterii (sau diverșii deținători ai puterii) este
determinată în virtutea unei reguli transmise. Este respectată în virtutea demnității
putere personală conferită lui prin tradiție. Gruparea dominanților
națiunea este, în cel mai simplu caz, bazată în primul rând pe respectul meu
[Pretätsverband] și stabilit de comunitatea educațională. Cel care
deține puterea nu este un „superior”, ci un stăpân personal.
managementul administrativ nu [constă] în primul rând în „funcționare-
„nari”, ci ai servitorilor personali: cei guvernați nu sunt „membri-”
membri ai grupului, dar 1) fie asociați tradiționali (7 milioane de dolari),
2) fie „subiecte”, acestea nu sunt îndatoririle obiective ale unei funcții, ci este
loialitatea funcționarilor care determină rapoartele direcției administrative-
trativ și al deținătorului puterii,

Noi nu ascultăm de rânduieli, ci de Persoana chemată în acest scop de

tradiție sau de către suveranul pe care tradiția îl stabilește. Ordinele sale sunt
legitim:

a) În special, într-un mod foarte clar, în virtutea tradiției care
determină conținutul, în ideea admisă și în întinderea sa, pe care ar putea-o
devin periculoase pentru poziția tradițională a stăpânului
a depăși limitele tradiției;

b) Parțial în virtutea arbitrarului domnului, căruia i s-a atribuit tradiția
atribuie o latitudine relativă de:

Acest arbitrar tradițional se bazează în principal pe absența limitelor,
de la ponpPi la Fobédience în conformitate cu datoria de respect.

Prin urmare, există un domeniu dublu:

a) Acțiunea domnului legată material prin tradiție;

b) Despre acțiunea Domnului, eliberată mecanic de tradiție.

În acest ultim caz, domnul poate, conform unei favoări sau unei dizgrații
Cu siguranță nemulțumit, o înclinație sau aversiune personală și o
într-un mod pur personal, în special prin cadouri — originea
pes „și să-și manipuleze «protecția» printr-un arbitrar care mituiește [erkan
(apărătoare). În măsura în care procedează conform principiilor, acestea sunt cele ale echității
material etic, al justiției sau al oportunității utilitare, dar nu
— ca în dominația juridică — principii formale. Modul
Exercitarea dominației respectă ceea ce deținătorul dreptului

DOMINARE TRADITIONALĂ 1.3.6

puterea (și direcția sa administrativă) își poate permite de obicei, #

în fața docilității tradiționale a supușilor, [131] fără a merge până la a împinge
acestea la rezistență. Rezistență care, atunci când apare, se ridică împotriva
persoana deținătorului puterii (sau a servitorului său), care are
a ignorat limitele tradiționale ale puterii, dar nu s-a opus sistemului

ca atare („revoluție tradiționalistă"). +

În tipul pur de dominație tradițională este imposibil să
a „crea" intenționat, prin lege, un drept sau principii.
creații noi, prin urmare, creațiile reale nu pot deveni legitime.
odată recunoscut de „dreptul cutumiar" [Weistum] ca fiind valid
din toate timpurile. Ca mijloc de ghidare a inventării dreptului, nu se poate
fi o chestiune de documente ale tradiției *„precedente" și j
„prejudecăți".

TIPURI DE DOMINARE

7 dolari. Continuare.

Deținătorul puterii domină fie fără, fie cu îndrumare administrativă.

administrativ. Despre primul caz, vezi $ 7a, 1.

Conducerea administrativă tipică poate fi recrutată:

v.

a) Sau în mod tradițional, printre cei care sunt legați de domnul prin

legături de respect („recrutare patrimonială”):

a. Membrii familiei,

B. Sclavi,

„Iobagi, servitori domestici, în special slujitori ministeriali”

Clienți,

Coloniști,

Eliberați;

Sau („recrutare fără scop patrimonial”) prin:

Relații personale de încredere („favorite” de orice fel),

B. Legătura de loialitate care unește pe cel legitimat cu titularul dreptului

putere (vasal),

y. În cele din urmă, printre funcționarii liberi, care intră într-o relație

de respect față de deținătorul puterii.

Cazul a x. — Acesta este un principiu administrativ comun al tra-
tradiționaliști decât să ocupe cele mai importante poziții pentru membri
din tribul [Sippe] al deținătorului puterii.

Cazul B. — În deminările patrimoniale, găsim sclavi
și (e 5) adesea eliberați chiar și în cele mai înalte poziții. Nu era
Nu era neobișnuit în trecut să se vadă sclavii ca mari viziri.

Caz a y. — În Europa, servitorii domestici se găsesc peste tot.
tipuri: seneșal (mare scutier), mareșal (mire), camerlan, scutier
ascuțit, [primar din Agalhis (șeful personalului, posibil vasali).
La aceasta, și/sunt deosebit de importante, în Est, se adaugă marea
eunuc (gardian al haremului); printre prinții negri, adesea călăul;
ici și colo, adesea eu doctorul și astrologul atașat persoanei și alții
acuzații similare.

Cazul 8. — În China, ca și în Europa, clientela regală a fost sursa
al serviciului public pentru patrimoniu.

Un exemplu în acest sens: Orientul a văzut armate de coloniști, dar și
E EL 5 al nobilimii romane. În timpurile moderne, insula de Est-
mic format încă din cohorte de sclavi.

Cazul b zx. — Regimul „favoriților” este specific patrimonialismului,

. n 0] . . . . o .

ctil este M pentru a da ocazia „revoluțiilor tradiționaliste” (cf. pentru acest concept sfârșitul lui $). I

DOMINARE TRADITIONALĂ 1.2.7

ca b 5. — Vom trata separat vasalii,

Cas b y. — „Birocrația” își are prima origine în patri-
monahi, în funcția publică recrutați pe cale extrapatrimonială.
Dar acești funcționari erau mai presus de toate, așa cum vom vedea în curând, servitori -
_caracteristici personale ale deținătorului puterii,

Conducerea administrativă duce lipsă de dominație tradițională
de tip pur:

a) „Competență” fixă, determinată conform unei reguli obiective

(b) Ierarhia rațională fixă;

(c) Numirea și avansarea în funcție sunt reglementate printr-un contract liber de răspundere;

(d) Formare specializată (ca standard);

e) (Adesea) salariul fix și (chiar mai des) salariul plătit
în numerar.

Cazul a. — În loc de o competență obiectivă fixă, se stabilește o competiție -
relația reciprocă a atribuțiilor și puterilor acordate în primul rând de
deținătorul puterii după bunul său plac, puig devine durabil și, în cele din urmă,
adesea stereotipizate de tradiție. [132] Această competiție are ca rezultat parțial-
În special, prin evidențierea zcle, a școlilor sportive care sunt,
prerogativa atât a reprezentanților, cât și a deținătorului puterii însuși.
competențe obiective și, odată cu acestea, exercitarea unei „autorități constituite”,
au fost adesea înființate pentru prima dată datorită unor astfel de lucrări intermediare.

Toți agenții cu competență durabilă sunt, în primul rând,
servitori domestici ai domnilor, competența lor, de caracter nu
doniestiqu c („extrapatrimonial”), se bazează pe serviciul domestic
urmând afinități obiective - adesea destul de externe domeniului lor
de activitate sau le este atribuită „Mai întâi, după bunăvoința Domnului,
stereotip mai târziu de către yadon. Alături de servitorii domestici,
La început, existau doar reprezentanți ed hoc.

Absența conceptului de „competență” se verifică ușor prin examinarea
lista numelor funcționarilor din Orientul antic. JI este — să
excepții rare ppt e = imposibil de găsit permanent dt es manieră
fixează o sferă de activitate obiectivă, delimitată rațional, de tipul,
„competență” neagră.

Putem observa o delimitare a competențelor permanente eficiente,
în ring în Evul Mediu, prin competiție și compromis
interiorul sportulei. Efectul acestei stări de fapt a fost foarte semnificativ. Fn
Anglia, interesele sportive ale puternicelor curți regale și ordinul
avocați naționali nu mai puțin puternici au zădărnicit parțial dominația
dreptul roman și dreptul canonic, au limitat parțial acest lucru. Tuturor
epoci, delimitarea irațională a multor abilități funcționale
a fost stereotipizat grație delimitării sferelor de interes ale sportulei.

Cazul b. — Orice constatare că decizia privind un obiect sau privind o
Recursul aparține unui reprezentant și, în acest caz, sau domnului însuși -
același lucru, este:

235

TIPURI DE DOMINARE

+) Fie că, în mod tradițional, guvernat în funcție de proveniența
anumite standarde juridice provenite din exterior sau din precedente (sistem
al Curții Supreme),

8) Să fie complet predat bunei plăceri a Domnului, în fața căruia, unde
apare în persoană, îi renunță la toți agenții.

Alături de poziția tradiționalistă a Curții Supreme, există acest principiu al
drepturi alicrne, derivând din puterea domnului, că prezența
scisiunea are prioritate față de orice jurisdicție [la fel cum Jus evocandi și jurisdicția sa]
provincie modernă, „justiție de cabinet” [Kabinettsjustiz], care derivă din
aceeași sursă și harul gratuit al domnului, în special în Evul Mediu,
adesea „instanța supremă” este autoritatea de la care provine o lege națională,

Cazul e. — Servitoarele domestice și favoritele sunt foarte des recrutate
într-un mod pur patrimonial: sunt sclavi sau iobagi (ministeriu-
materiale) ale omului de știință, Sau sunt, atunci când recrutarea este extrapatrimo
nial, beneficiarul (vezi mai jos) pe care șantierul îl poate mișca conform unui
liberă judecată formală, înregistrarea registrelor vasale și concesiunea
taxele din contractul de vasalitate schimbă fundamental acest lucru
stare de fapt, dar nu aduc - căci feudele nu sunt în niciun caz,
în felul și întinderea lor, determinate conform unor puncte de vedere obiective
— nicio modificare a punctelor către și către, Nu există niciun progres, cu excepția
cazul unei structuri prebendare a conducerii administrative (cf. § 8),
că după bunăvoința și harul Domnului.

Cazul d. — Lipsește în special în cazul personalului domestic și al

favoritele scigicurului o pregătire specializată rațională ca o calificare-
principiu cation, Începutul formării specializate a angajaților (a
indiferent de tipul lor) realizate peste tot în modul de administrare-
un,

Foarte devreme, a fost necesar un anumit grad de pregătire empirică pentru
multe funcții, este întreaga artă a cititului și scrisului, inițial
în mod ideal, o artă » încă foarte puțin răspândită, care are adesea — exemplu
important: China — a influențat decisiv toată dezvoltarea
culturii prin modul de viață al oamenilor cu condei și care a suprimat
recrutarea funcționarilor publici în cadrul angajatorului (133), limitând în consecință-
Pyn ao apariția unei * categorii sociale", puterea domnului
(cit. 5 74, 5),

Cazul L. — Oficialii și favoriții din Dornestia sunt hrăniți mai întâi la
masă m scigficur ct echipată în atelierele de cusut. De regulă, lor
de la masa Domnului înseamnă cren-
on de brec hé s(d'abened an adriana 'se extinde réré
către dm iet s (d re În natură) al căror fel și întindere sunt serializate
lemet. aparțineau de la ei (sau în locul lor) „impozite” (Gebiären)
nt aun Extra-d organs iti laté i yane
ent IUN QTEANCS EXTA-domestice mandatate de către cor uas acigner
semnătorul ți-mime (adesea fără nicio stabilire a prețului, dar convenită, pentru
fiecare tts, cu cel care caută „favoruri 3)
= ol tnig . j
Despre conceptul de „beneficiu”, vezi ÿ8.

PATRIANCALISM, MOȘTENIRE

7 dolari pe an (rerontocrație, patriarhalism, patrimontalism,

1. Principalele tipuri de dominație tradițională sunt cazurile de absență `) n
a unei directive administrative personale a titularului puterii:

a) Gerontacrație:

b) Patriarhalismul primar.

Gerontocrația este situația în care, atâta timp cât
dominația este, în general, exercitată într-un grup social, desigur mai în vârstă
(inițial, în sens literal: de-a lungul anilor), după cum știu ei este
mai bine tradiția sacră, asigură această dominație. Din gerontocrație
adesea persistă în grupuri non-economice sau familiale
primar. Patriarhismul este situația în care, în cadrul
unui grup (domestic), majoritatea timpului economic și familial
primar, un singur om, desemnat (în mod normal) conform regulilor de succesiune
misiune fixă, exercită dominația. Nu este rar ca perontocrația și
patriarhalismul sunt legate, în plus, este legislativ faptul că puterea
gerontocrații și cea a patriarhului, în tipul Tour pur, sunt orientate
atât în concepția pe care cei dominați o au despre ei
(și partenerii"), și anume că această dominație este în realitate un drept tradițional-
specifică deținătorului puterii, dar că aceasta trebuie exercitată
material ca un drept preeminent al asociaților, prin urmare
în interesul lor și că, prin urmare, nu îi este dată în deplină proprietate,
În astfel de tipuri de dominație, absența totală a unei direcții administrative®\
contribuție pur personală (patrimonială) a titularului puterii
este decisiv. Unde nu există direcție, deținătorul puterii

depinde încă, în mare măsură, de disponibilitatea partenerilor de a se supune,
Aceștia sunt totuși „asociați” și nu „subiecți”.
ei sunt „asociați” în virtutea tradiției, nu „membri” în virtutea
a unui statut. Ei datorează ascultare deținătorului puterii, nu unei reguli
scrisă doar în virtutea tradiției. La rândul său, deținătorul puterii de acolo
este strâns legată de tradiție.

Despre formele de gerontacrație, vezi mai jos. Patriarhat primar
este atât de aproape de el încât dormitul este exercitat chiar și în Ja
MASON; QUEnt în plus — ca și în cazul choik-urilor arabe, —— ea are doar
prin exemplu, deci în stilul dominației carismatice, sau prin
consiliul și mijloacele de influență.

2. Odată cu apariția unei direcții pur administrative (și militare)?
persoană! a deținătorului puterii, toată dominația tradițională înclină
către patrimonialigne și, în punctul culminant al puterii domnului, către rulranisne,

„Asociații” devin mai întâi „supuși”, dreptul domnului,
interpretat până atunci ca dreptul preeminent al partenerilor, într-un drept

personal, adecvat (în principiu) în același mod ca oricare altul!

obiect capabil de posesiune, în principiu realizabil (venal, ipotecar,
partajabilă prin moștenire) ca orice oportunitate economică -
Extern, puterea patrimonială a șantierului se bazează pe
pe sclavi (adesea însemnați cu mâna), sau pe coloniști, sau pe
subiecții oprimați sau — să facă comunitatea de interese față de
acesta din urmă cât mai indisolubil posibil - pe gărzi de corp și o
armată mercenară (armată patrimonială). Prin intermediul acestei puteri,
Domnul extinde sfera arbitrarului extratradițional, a favoritismului,
de har în detrimentul [134] subjugării patriarhale și gerontocratice -
bifați tradiția. Vom numi dominație patrimonială orice dominație
orientat în primul rând în direcția tradiției, dar exercitat în virtute
a unui drept personal absolut; sultanic, o dominație patrimonială care,
în modul în care este administrat, se mișcă în principal în
sferă de arbitrar nelimitată de tradiție. Distincția este foarte fluidă.
Aceste două tipuri de dominație se diferențiază una de cealaltă și, în același mod,
| felul sultanismului patriarhalismului primar, prin existența

management administrativ personal. -=

Forma sukanică de patrimonialism este perfectă în aparență — în

realitate, niciodată efectiv - total independentă de tradiție.

„Nu este rațională într-un mod obiectiv; dimpotrivă, doar sfera”

Arbitrariul și grația s-au dezvoltat acolo până la extrem. Se diferențiază
M prin aceasta a tuturor formelor de dominație rațională.

K 3 Această formă de dominare va fi numită dominație de ordin [ständisch]
națiune patrimonială în care anumite puteri ale domnului și ale
oportunitățile economice care îi corespund sunt însușite de către management

administrativ, Ca în toate cazurile similare (cap. 11, § 19), apro-

Privarea poate duce la:

| a) A unui grup sau a unei categorii de persoane având un caracter

| particular;

T bd) La nivel individual, al unei proprietăți viagere sau ereditare sau

gratuit

ARE
Prin urmare, dominația unei ordini înseamnă:

a) Întotdeauna, limitarea liberei alegeri [freie Auslese] a conducerii
administrativ de către titularul puterii, aceasta datorită însușirii
poziții sau puteri senioriale

a) printr-o grupare,

p) de către un strat social calificat având caracterul unui ordin (cap.
Ev);

b) Adesea — și acesta este considerat un „tip”:

e. Însușirea pozițiilor, prin urmare (posibil) șansele de

păcat creat de posesia noastră,

PATRIARHALISM, PATRIMONIALISM 1.3.78

(o) Însușirea unor mijloace obiective de administrare,

(γ) Însușirea puterilor de comandă doar de către membri
al conducerii administrative.

Din punct de vedere istoric, însă, beneficiarii însușirii pot
la fel de bine provin dintr-un departament administrativ lipsit anterior de
înainte de caracterul unui ordin decât să nu fi aparținut acestuia înainte
însușire.

Membrul unui ordin, deținând puterile domnului în virtutea
alocare, acoperă cheltuielile administrației prin intermediul
propria administrare pe care și-a însușit-o într-un mod inalienabil.
Deținătorul puterilor militare ale domnului sau ale cetățenilor militari
de ordin să se echipeze și, eventual, să se echipeze, conform unui
mod patrimonial sau conform principiului unei ordini, contingente de aceasta,

au nevoie să recruteze (armată a unui ordin [ständisches Heer]). Altfel, mijloacele
administrația și managementul administrativ sunt însușite direct,
pentru un preț fix, lângă magazin sau casa de marcat a lordului
ca obiecte ale unei întreprinderi cu scop lucrativ, așa cum a fost cazul în special în
Europa pentru armatele din secolele al XVI-lea și al XVII-lea (armata capitalistă). În
În cazul însușirii complete printr-un ordin, totalitatea puterii este în mod normal
comună, în virtutea propriei legi, împotriva titularului puterii
și membrii conducerii administrative care au preluat proprietatea acesteia,
sau rămân puteri personale reglementate prin regulamente
particularități ale domnului sau compromisuri particulare cu cei care
sunt adecvate.

Cazul 1. De exemplu, funcții judecătorești care sunt însușite ca feude.
— Cazul 2. De exemplu, proprietarii de terenuri care își însușesc drepturile
al domnului în virtutea unui privilegiu al acestuia din urmă sau prin uzurpare (majoritatea,
(în decursul timpului, privilegiul este legalizarea uzurpării).

[135] Însușirea de către persoane fizice se poate baza pe:

1) Contract de arendă (Verpachtung);

2) Gajul [ipoteca];

3) Vânzarea:

4) Un privilegiu personal, ereditar sau însușit liber, determinat

sau nu prin servicii [Leistungen] și acordate

(a) pentru a redirecționa un serviciu sau a achiziționa o facilitate sau

b) ca recunoaștere a uzurpării de facto a puterilor domnului:

5) Însușirea de către un grup sau o strată socială calificată,
având caracterul unui ordin, în general consecința unui compromis
între domn și conducerea administrativă sau între domn și un
strat socializat având caracterul unei ordini; acesta poate:

a) Să permită deținătorului puterii libertate totală sau relativă de a
alegere în cazuri particulare sau

}

TIPURI DE DOMINARE

8) Stabilirea unor reguli clare pentru deținerea personală a obiectelor de securitate
[Strelle];
6) Fieful, despre care vom trata în special,

1. În gerontocrație și patriarhalism pur, mijloacele de administrare
țiunea este — conform concepției dominante, în realitate adesea nepoliticoasă —
însușite de grupul administrat sau de economiile sale dornestizate

participarea la administrare: administrarea este efectuată „pentru” grup-
Însușirea de către domn ca atare aparține conceptului Ep-
patrimoniu și poate fi realizată în moduri foarte diferite - până la
posesia totală a teritoriului {Zodenregal] și înrobirea totală a supușilor de către
stăpânul („dreptul de vânzare” al stăpânului). Însușire printr-un ordin
înseamnă însușirea a cel puțin unei părți din mijloacele de administrare
de către membrii conducerii administrative. În timp ce/în patrimoniu-
Nialismul pur se realizează prin separarea totală între administratori și
prin mijloace administrative, este așadar opusul în ordine patrimonială:
Cel care administrează deține toate mijloacele de administrare,
sau cel puțin o parte esențială a lor. Vasalul care s-a echipat
chiar și contele, învestit cu un feud, care a colectat bani noi în numele său
de justiție, drepturi și diverse taxe și care și-a îndeplinit obligațiile față de
stăpânul său prin propriile mijloace (inclusiv cele care erau adecvate),
Jagirdur indian care și-a ridicat contingentul înarmat pentru beneficiile dumneavoastră fiscale, toți
erau în deplină posesie a mijloacelor administrative; pe de altă parte, colonelul
care, într-o întreprindere personală, au înființat un regiment de mero-
și care, pentru aceasta, primea plăți determinate din vistieria princiară
și compensează deficitul prin reducerea beneficiilor sale sau prin pierderi sau
rechizițiile, era în posesie parțială (și reglementată) a mijloacelor de acțiune
administrație, În timp ce faraonul care a ridicat armate de sclavi sau coloniști
și le-a pus să fie conduse de clienții săi regali, le-a îmbrăcat în magazinele sale,
i-a hrănit, i-a înarmat, era, în calitate de stăpân patrimonial, în deplinătatea
deținerea personală a mijloacelor de administrare. Cu toate acestea, regulamentele
formală nu este întotdeauna decisivă: formal, mamelucii erau
sclavi. Aceștia erau recrutați prin „cumpărare” de la stăpân. De fapt, ei monopolizau
cunoștea puterile domnului la fel de complet ca orice groas
administrație ministerială, fiefuri, însușirea unui pământ feudal de către un
gruparea închisă, dar fără însușire individuală, are loc și ea

cu nominalizare liberă de către semnatar în cadrul grupului (cazul 3 și a)
că, odată cu reglementarea calificării pentru intrarea în funcție (cazul 3 la, $),
de exemplu prin cerința unei calificări, militare sau de altă natură (ritual),
candidatului și, în plus (atunci când există această calificare), prin dreptul de a
preferința pentru cea mai apropiată consangvinitate. Același lucru este valabil și pentru locurile
meșteșugari sau țărani de la curte sau din corporații, ale căror servicii
sunt folosite în scopuri militare sau administrative.

2. Atribuirea prin concesiune (în special prin ferma fiscală),
tifonul unde vânzarea era cunoscută în Occident, dar și în Orient și în India;
mașini | Antichități transferul funcțiilor preoțești prin licitație
nu era neobișnuit. Scopul concesiunii era parțial unul pur imediat.
raportul de politică financiară (în special, nevoile presante rezultate din
cheltuieli de război), parțial un obiectiv tehnic financiar (securitatea unei

(venit bugetar fix). Cel al gajului și al vânzării, primul fără excepție,
chiar și în Biserică, a fost crearea de rente nepotiste.
prin angajament încă juca un rol important în Franța în secolul al XIII-lea, în
situația avocaților (parlamente); însușire prin achiziție (reglementată)
poziții de ofițer în armata engleză până în secolul al XIX-lea, în Evul Mediu
Împărtășește privilegiul, ca omologare a uzurpării, ca salariu sau
mijloacele de recrutare pentru serviciul politic erau comune în Occident

ca și în alte părți.

TIPURI DE DOMINARE

[136] § 8. Continuare.

Funcționarul patrimonial își poate primi pensia de subzistență:

a) Din conversația sa la masa domnului; i

b) Remunerații (în special în natură) din rezervele de proprietate
și în banii domnului;

(c) De pe un teritoriu suzeran;

(d) Oportunități de a asimila chirii, impozite sau taxe;

e) A unui film,

Vom numi „beneficii” formele de subzistență de la b la d, atunci când acestea
sunt acordate și reînnoite într-un mod tradițional care determină
volumul (b și ¢) sau dieceza [Sprengel] (d) și atunci când sunt adecvate
individual și nu prin moștenire; prebendalismul, existența
a unei alocări a gestiunii administrative stabilite în principiu în temeiul prezentului

formă. Cu toate acestea, poate exista o avansare în funcție de vârstă sau de anumite
servicii măsurabile obiectiv și calificarea unei comenzi și
prin urmare, onoarea apartenenței la acest ordin poate fi cerută.

ı (Despre conceptul de „ordine” [Stand], cf. cap. 1v.)

Vom numi feude însușirea puterilor senioriale atunci când acestea
sunt acordate în principal persoanei calificate în baza unui contract
și când drepturile și îndatoririle reciproce sunt orientate în principal
către o concepție convențională și, de fapt, convențională a onoarei ordinului
militarist, vom numi feudalism existența unei direcții administrative
prevăzut în principal cu feude.

Feudele și beneficiile militare se suprapun adesea fără a fi posibil să

„să le discernăm (vezi pe această temă discuția despre ordine”, cap. tv).

În cazurile d și e, uneori și în cazul c, titularul, prin apro-
Privarea puterilor senioriale acoperă cheltuielile administrației-
țiune, eventual la cele ale echipamentului, așa cum s-a indicat deja,
prin mijloace derivate din beneficiul sau fieful. Relația sa de dominație -
relația cu subiecții poate apoi să capete caracter patrimonial (trans-
a fi moștenit, a fi alienabil, a fi împărțit prin succesiune).

Subzistență la masa domnului sau, la discreția acestuia, din rezervele sale,
A fost prima sa formă atât pentru slujitorii princiari, cât și pentru
servitori domestici, preoți și tot felul de patrioți dornestici
călugărițe (de exemplu, șefurile). „Casa bărbaților” formează
cea mai veche organizație militară profesională (cu care ne ocupăm prin
continuarea) a avut foarte adesea un caracter de comunism seniorial în
managementul consumului [Konsumhaushalts-Kommunismus]. Distanţă
progresiv al mesei domnului (sau al templului, al catedralei) și înlocuirea
înconjoară aceste mijloace de subzistență prin beneficii sau un stăpân funciar nu au

PATRIARHALISM, PATRIMONTALISM: 1.3.8 |

. : . Al
nu a fost întotdeauna considerat de dorit, dar aceasta era regula în timpul „|
întemeierea unei familii personale. Beneficii în natură pentru preoți
s-au îndepărtat treptat de temple, iar cele ale oficialilor erau, la un moment dat,

b Orientul Mijlociu, forma originală de subzistență a funcționarilor publici, Ei

... a existat și în China, India și, în multe privințe, în Occident. În
întregul Orient încă din Antichitatea cea mai îndepărtată, precum și în timpul Evului Mijlociu

| Epoca germană, împotriva prevederii servituții militare, găsim pământul

| suzeran ca mijloc de subzistență pentru funcționarii ministeriali, funcționarii curții,

| domestice și altele, Venitul sipahiilor turci, ca și cel al samou-ilor.

Raze japoneze și mulți miniștri și cavaleri orientali

| | tip sunt — conform terminologiei noastre — „beneficii”, nu feude, așa cum

| vom discuta despre asta mai târziu, ele pot fi alcătuite din ambele

anumite chirii funciare decât prin veniturile fiscale ale unei circumscripții electorale,

În acest ultim caz, acestea sunt în general, dacă nu neapărat, „legate de apro-

| privarea de puteri senioriale sau au aceasta ca o consecință,

Vom discuta conceptul de „ficf” în raport cu cel al s rar 3 mai târziu.

| [Staat]. Obiectul feudului poate fi și un pământ seninor (adică

dominație patrimonială) ca una dintre cele mai variate forme de rente

| sau impozite.

2. Șansele corespunzătoare de a primi chirii, impozite și taxe sunt mari

extinse; acestea capătă caracterul profiturilor și impozitelor de tot felul

și o formă autonomă foarte dezvoltată, în special în India: cesiunea

Venituri din înrolarea contingentelor militare și plata costurilor,

Către administrație.

ARE

§ 9. Dominația unui ordin.

Dominația patrimonială, în special dominația patrimonială
al unui ordin, în tipul său pur, ia în considerare toate puterile domnului și
drepturile sale economice [137] ca tot atâtea oportunități economice private
care au fost însușite. Aceasta nu exclude faptul că le distinge calificându-
în mod tativ, în special prin însușirea doar a unuia, ca preemi-]
nent, într-o formă deosebit de reglementată. Și având în vedere
însușirea puterilor judiciare sau militare ca bază pentru
situația juridică, privilegiată printr-un ordin, a titularilor lor V
în ceea ce privește însușirea oportunităților strict economice (domas
financiar, fiscal sau sportiv); apoi distingând în cadrul acestora din urmă,
conform modului de însușire, cele care sunt în principal patime
Filialele Celica, care sunt în principal extrapatrimoniale (fiscale). Pentru
terminologia noastră trebuie să fie decisivă în luarea în considerare, în principiu,
drepturile științifice și oportunitățile atașate acestora, oricare ar fi acestea
conținutul, ca tot atâtea întâmplări private.

Este corect că Georg von Below (Der deutsche Staat des Mirtetatiert, \
(1914) a subliniat că însușirea suveranității judiciare era considerată
în afară de asta, că era sursa situației privilegiate a ordinelor și că,

În general, nu a fost posibil să se determine Curncterul pur patrimonial sau
pur feudal al grupării politice medievale. Totuși, în ciuda tuturor acestor aspecte
că suveranitatea judiciară și alte drepturi de origine pur politică
erau considerate drepturi private, pare corect, pentru scopurile noastre, să pariem
de dominație + patrimonial » Știm că conceptul în sine
(în formularea sa consecventă) a restaurării științei politice
datorită lui Ialler. O stare „patrimonială” de tip ideal absolut pur nu a existat niciodată)
a existat din punct de vedere istoric. | i

ARE,
4. Următoarea situație va fi denumită partajare a puterilor printr-un ordin:
care dintre grupurile care, în ordinea lor, sunt privilegiate de către apro-
cererea puterilor seigheristice, creată prin compromis cu domnul
reglementări politice sau administrative (sau ambele împreună), sau
numeroase reglementări administrative concrete sau chiar
sisteme de control administrativ și, eventual, chiar să exercite,
uneori cu propria direcție administrativă, o putere de comandă-
dement curat,

1. Faptul că chiar și păturile neprivilegiate prin ordinul lor (țăranii)
sunt atrași ocazional la putere, ceea ce nu schimbă conceptul. Deoarece este
dreptul specific al privilegiaților, care este de obicei decisiv. Absența oricărui
strat privilegiat Prin ordinea sa determină imediat un alt tip.

„2 Acest tip s-a dezvoltat pe deplin doar în Occident. Vom vorbi
„mai târziu despre caracteristica și originea sa specifică.”

3. O directivă administrativă specifică ordinului nu era regula generală;

2Însoțită de propria putere de comandă, a devenit excepția.

DOMINARE TRADITIONALĂ ȘI ECONOMIE MIXĂ

§ 9a. Dominația tradițională și economia

Dominația tradițională acționează în primul rând asupra tipului economic. Printr-o anumită întărire a spiritului tradițional, este mai presus de toate dominație gerontocratică și dominație patriarhală pură, care, nebazându-se pe nicio directivă administrativă specială adresată titularului puterea opusă asociaților [Genosse] ai grupului, sunt, în validitate a propriei legitimități, determinată de menținerea tradiției în toate privințele.

Mai mult, acțiunea asupra economiei este orientată astfel: Deci

1) În funcție de tipul de finanțare al grupării de dominație (cap. tt, 38 USD).

În acest sens, patrimonialismul poate căpăta cele mai mari diverse. Dar sunt în orice caz tipice

a) Oikosul Domnului cu acoperire totală în natură și liturgică
sau nevoi parțiale, de bază (onorarii în natură și corvées).
În acest caz, relațiile economice sunt strâns legate de tradiție,
dezvoltarea pieței este împiedicată, utilizarea banilor este o utilizare
în esență în natură și orientate spre consum, aspectul
capitalul este imposibil;

b) Acoperirea nevoilor unei ordini privilegiate, care se apropie,
în efectele sale, ale cazului precedent, de care este legat, și aici
dezvoltarea pieței, chiar dacă nu este neapărat aceeași
grad, este limitată de contribuția (138} în natură, în detrimentul „pou-”-ului
a se vedea achiziționarea”, a proprietății funciare și a capacității de producție a
economii individuale în scopurile grupului de dominație.

Sau patrimonialismul poate fi:

c) Monopolist, cu nevoi acoperite parțial de un
economie profitabilă, parțial prin impozite, parțial prin intermediul fiscului. În acest caz,
dezvoltarea pieței este mai mult sau mai puțin irațional limitată
În funcție de tipul de monopol, cele mai mari șanse de profit sunt între
mâinile deținătorului puterii și ale conducerii sale administrative; dezvoltarea-
Prin urmare, dezvoltarea capitalismului este:

(a) Să fie împiedicată imediat, în cazul autoadministrării complete
al administrației,

3) Fie deviată către un capitalism orientat politic (cap. 1,

§ 31), în cazul în care există reguli financiare pentru ferma de im
concesiunea sau cumpărarea de poziții și constituția capitalistă a armatei
unde administrația.

Economia financiară a patrimonialismului și în special cea a sultanismului
acționează într-un mod irațional, chiar și atunci când sunt monetare: y

TIPURI DE DOMINARE

\ra) Prin coexistența:

a) subordonarea la tradiție în modul și volumul surselor
impozitul direct și

6) libertate totală și, în consecință, arbitrar, în modul și
volumul (a) impozitelor, (b) taxelor și (c) formării monopolului.
În orice caz, toate acestea există în principiu, sunt selectiv istorice,
în special a (în conformitate cu principiul activității precare » {hifrmeise
(Tätigkeit) a domnului și direcția), cu atât mai puțin b, într-un mod a,
foarte variabilă c.

b) Pentru a raționaliza economia, însă, există, în general, o lipsă de
posibilitatea de a calcula cu precizie nu doar încărcările,
dar și gradul de libertate al achiziției private.

c) Desigur, în cazuri specifice, impozitarea averii poate acționa
într-un mod raționalizator prin administrarea planificată a capacității fiscale
și prin crearea rațională de monopoluri, dar aceasta este o „șansă”
determinate de anumite condiții istorice care au parțial-
întâlnită frecvent în Occident.

În împărțirea puterilor între ordine [ständische Gerwaltenteilung],
politica financiară are această caracteristică de a impune taxe
fixat prin compromis și, prin urmare, calculabil, pentru a elimina sau cel puțin
pentru a limita puternic arbitrariul domnului în crearea de impozite,
și în special cea a monopolurilor. În ce măsură politica financiară
materialul accelerează sau încetinește economia rațională, depinde de tipul
a stratului social care domină situația puterii, în special acest strat
este a) feudal: £) patrician. |

Predominanța primei, în virtutea structurii patrimoniale
în mod normal preponderent drepturilor suverane acordate în feude, limitează
a înceta complet, strict sau intenționat, în scopul de a
puterea politică, libertatea profitului și dezvoltarea pieței;
predominanța celui de-al doilea poate acționa invers.

1. Acest lucru va fi suficient aici, întrucât am examinat problema într-o
mai detaliate în cele mai diferite contexte.

2. Exemple:

Pentru cazul a (ôthos): Egiptul antic și India:

Pentru cazul b: teritoriile considerabile ale lumii elenice, Dawe
Imperiul Roman, China, India, o parte din Rusia și statele islamice;

În acest caz: imperiul Prolemai, Bizanțul (parțial); în altul
genul, definiția Stuarților;

Pentru cazul de față, cf.: Statele patrimoniale occidentale în momentul „descărcării"
„iluminatismul" (în special coibertismul).

2) Patrimonialismul normal nu cauzează doar întârzieri în
economia rațională prin politica sa financiară, dar și mai ales prin

Caracterul general al administrării sale. În special:

(139] a) Prin piedica pe care o reprezintă tradiționalismul în elaborarea
a reglementărilor formal raționale și garantate. În ceea ce privește durata lor,
prin urmare, calculabile în ceea ce privește domeniul de aplicare și utilizarea lor economică:

b) Prin absența tipică a unei conduceri oficiale a funcționarilor publici

specializată.

După cum vom vedea, apariția unei astfel de direcții în patronaj
Cultura occidentală a apărut din condiții care existau doar acolo și a provenit din...
mai presus de toate, din surse complet diferite. salut

c) Prin vastul domeniu al arbitrariului material și al favoritismului pur
personalul domnului și conducerea administrativă, prin care vens! "é
posibil (care este doar degenerarea dreptului la impozitare nereglementată -
mințit și relativ nesemnificativ deoarece practic calculabil)
ar avea o oarecare importanță dacă ar reprezenta o cantitate stabilă z
și nu, dimpotrivă, un factor care se schimbă constant odată cu persoana
funcționarului public, Dacă predomină concesiunea sarcinilor, funcționarul public
este condamnat imediat să își amortizeze capitalul investit de oricine,
ce mijloace de extorcare, care din nou merge într-o direcție foarte irațională:

d) Prin tendința inerentă oricărui patriarhalism și oricărui patrimonialism -
lism, care provine din modul de validitate al legitimității și interesul pe care îl are
există pentru a-i satisface pe cei dominați", la reglementarea economiei
orientate într-un sens material — spre idealuri utilitare „culturale",
etico-social sau material — în consecință, la ruptura rațională sale
acțiune formală orientată spre dreptul pozitiv. Această acțiune este cea mai decisivă în
patrimonialism orientat într-o sena hierocratică, în timp ce sultanul- J
Nismul pur acționează mai mult prin arbitrarul său fiscal.

Din toate aceste motive, ele se află sub dominația puterilor patrimoniale.

normal și adesea cu cel mai bogat conținut: ~

(a) Capitalismul comercial;

b) Capitalismul agricol al impozitelor, concesiilor și achiziționării de
taxe;

(c) Capitalismul furnizorilor statului și finanțarea războaielor;

(d) Unde este cazul, capitalismul de plantații și capitalismul colonial,

Pe de altă parte, acest lucru nu este valabil pentru întreprinderea cu profit cu capital fix și
organizarea rațională a muncii libere, orientată spre piață
consumatorii privați, forma cea mai sensibilă la iraționalitățile
justiție, administrație și impozitare care perturbă posibilitatea de a
de calcul,

Acest lucru este fundamental diferit doar în cazul în care stăpânul patrimonial
are recurs, pentru interesele sale personale, financiare și de putere, la o
administrație rațională și funcționari specializați. În acest scop, este
este necesar să existe: (a) o pregătire specializată, (b) un motiv suficient -
concurență extrem de puternică, de obicei acerbă, între mai mulți,

puteri patrimoniale parțiale în același mediu cultural, (c) un factor
particular decisiv, apariția, în cadrul competențelor patrimoniale concurente,
Grupuri comunale de orașe ca sprijin pentru puterea financiară.
1. În mod specific, capitalismul modern a fost pregătit în grupuri-
zonele urbane specifice Occidentului, administrate într-un mod relativ
rațional (vom vorbi despre caracterul său mai târziu), s-a dezvoltat
împărțite, din secolul al XVI-lea până în secolul al XVIII-lea, în principal în grupuri politice,
olandeze și engleze, cu caracter ordonat, întruniri unde predominanța a fost afirmată-
minimizarea puterii burgheziei și a intereselor lor de achiziție,
contrafaceri secundare, determinate în sens fiscal și utilitar printre
state strict patrimoniale sau influențate de feudalism și ordine,
pe continent, precum și industriile monopoliste ale Stuarților,
nu a adus o continuitate reală dezvoltării capitaliste autonome
mai târziu: aceasta, deși măsuri specifice (de politică agrară și
industriale), atâta timp cât erau orientate spre modele englezești,
Olandeză sau, mai târziu, franceză, produce condiții foarte favorabile
la geneza sa (vom relata și despre asta).

i [140] 2. Statele patrimoniale ale Evului Mediu diferă în ceea ce privește
principiu, al tuturor celorlalte grupări politice ale pământului prin natură
formal rațional al unei părți a managementului lor administrativ (înainte
toți, juriști, laici și canoniști), Vom vorbi lângă fântâna sursei
a acestei evoluții și a importanței sale; observațiile de față ar trebui
suficientă temporar.

DOMINARE CARISMATICĂ

4: DOMINARE CHARIMATICĂ

§ 10. Dominație carismatică.

Vom numi carismă calitatea extraordinară (determinată inițial)
într-un mod magic atât printre profeți și înțelepți, terapeuți și juriști,
decât printre liderii popoarelor vânătoare și eroii războinici) ai unei persoane-
înotul, care este, ca să spunem așa, înzestrat cu forțe sau caractere supranaturale!
sau supraomenesc sau cel puțin în afara vieții de zi cu zi, inaccesi- |
accesibil muritorilor de rând; sau care este considerat a fi trimis
de Dumnezeu ca exemplu și, în consecință, considerat ca fiind unic
„lider” [Führer]. Desigur, din punct de vedere conceptual, este complet indiferent
să știe cum ar trebui evaluată corect calitatea în cauză
planul „obiectiv”, dintr-un punct de vedere etic, estetic sau de altă natură; care
Singurul lucru care contează este cum îl privești de fapt.
cei dominați carismatic, adepții (Anhänger).

Carisma unui „războinic furios” (Berserker) (aparent atribuită lui
în mod eronat, atacurile maniacale asupra lui Guelles pe care le angajează în utilizarea
anumite otrăvuri: în Bizanț, în Evul Mediu, un număr mare dintre acestea erau păstrate
indivizi cu carisma unei frenezii războinice pentru un fel de instrument-

condiții de război), cea a unui „șaman” (magus în care, în tipul pur,
Posibilitatea atacurilor epileptice este considerată o condiție prealabilă
până la extaz), cea a fondatorului mormonilor (care, fără îndoială, reprezintă, dar
nu sigur, un tip rafinat de șarlatan), acela al unui lhittorator cu coarne
Kurt Eisner, abandonat unor succese gernagogice particulare, este conținut
dered de sociologie neutră din punct de vedere axiologic (Wertfreie Soziologie), of
într-un mod complet identic, carisma eroilor, profeților, salvatorilor -
„Cei mai mari” cititori, conform aprecierii comune.

1. Recunoaștere de către cei dominați, recunoaștere liberă,
garantat prin confirmare (inițial, întotdeauna prin copilul minune) născut din
predare revelației, venerării eroilor, încrederii în per-
Inelul șefului decide validitatea carismei. Ilie nu este (dana te
carismă autentică) fundamentul legitimității, ci o datorie, pentru
cei care sunt aleși, prin virtutea chemării și confirmării, să recunoască
această calitate. + Recunoaștere” care este, psihologic, un abandon
complet personal, plin de credință, născut fie din entuziasm, fie din
necesitate și speranță.

Niciun profet nu și-a considerat calitatea ca depinzând de opinia altora.
mulțimea spre el. Niciun rege încoronat, niciun duce charismatic nu are nimic de-a face cu
adversari, toți cei care se țin deoparte, în afară de AS
neloial: oricine nu ia parte la expediția militară condusă de
un lider, în rândurile unei trupe recrutate oficial de

ar fi anihilat sub sarcasm unanim,

2. Dacă confirmarea întârzie să vină, dacă cel care posedă har carismatic -
căpușa pare abandonată de zeul său, de puterea sa magică sau de po-
performanță eroică, dacă succesul îi rămâne permanent refuzat, dacă, mai presus de toate, 10°
Guvernul nu aduce prosperitate celor pe care îi domină, așa că mașinile sale
Identitatea carismatică este în pericol de dispariție. Acesta este sensul carismatic autentic.
bifarea „harului divin”.

Un „sprețuitor” apare chiar și printre vechii regi germanici.
Același lucru este adesea valabil și în rândul așa-numitelor popoare primitive. În China,
calificare carismatică (nemodificată în sensul carismatic ereditar)
tăcerea, cf. $ 11) a monarhului era atât de absolută încât orice nenorocire, de orice fel
natura cum era, nu numai nenorocirea armelor, ci și seceta,
inundațiile, conjuncțiile astronomice nefaste etc. l-au obligat
la o penitență publică, a ta, posibil, la abdicare. Este vorba despre faptul că,
atunci, el nu poseda [141] carisma „virtuții” (aceasta a determinat
în sensul clasic) cerut de spiritul Cerului și că, în consecință-
Prin urmare, el nu era „fiul legitim al Cerului”.

3. Grupul de dominație este o comunitate emoțională.
direcția administrativă a domnului charismatic nu este o „funcție-
„nariat”, cel puțin nu o funcție publică cu pregătire specializată.

Nu este ales nici în funcție de o ordine, nici în funcție de o dependență.
domestic sau personal. Dimpotrivă, se alege în funcție de calități.
carismatic: „profetul” corespunde „ucenicilor”; „prințul”
„partizanilor”; în general, bărbații +
„de încredere”, nu există nici „numire, nici „demitere”, nici „carieră”, nici
„avansare”: doar o chemare, conform inspirației liderului, pe baza
a calificării carismatice a celui chemat. Nicio „ierarhie-
„arhie”, ci doar intervenția liderului, eventual la cerere
în cazul insuficienței carismatice, generale sau particulare, a conducerii
administrativ într-una din sarcinile sale, Niciun district de funcționare-
„competență”, dar nici însușirea dreptului de a
puterile funcției printr-un „privilegiu”. Dimpotrivă, există (cazul
(dacă este cazul) decât limitele teritoriale obiective ale carismei și
„misiune”, Niciun „tratament” și nici vreun „beneficiu”, dar discipolii sau
partizani care trăiau (în mare parte) cu domnul în comunism
de iubire [Licherkommunismur] sau de tovărășie prin mijloace datorate
patronaj. Nu există „autorități constituite” stabilite, ci doar
în limitele serviciului domnului și ale carismei corespunzătoare, emisari
mandatat de carismă. Nu există reglementări, niciun statut legal -
dig abstract și, prin urmare, nicio invenție a jurisprudenței raționale
care se referă la aceasta, nicio directivă sau decizie juridică orientată spre aceasta
precedente tradiționale. Dimpotrivă, creațiile juridice actuale
judecățile sc sunt făcute formal de la caz la caz; inițial doar judecățile lui Dumnezeu
iar revelațiile sunt decisive. Din punct de vedere material, acest principiu este valid
pentru toate dominările autentic carismatice: „Este
„scris, vă spun.” Profetul autentic, precum și conducătorul

DOMINARE CARISMATICĂ 1.3.10

război autentic, pe care, în general, îl poartă orice lider autentic”

proclamă, trimite noi ordine; în sensul original al carismei,

acest lucru are loc în virtutea revelației, oracolului, inspirației sau a unei

dorința de transformare concretă, recunoscută pentru originea sa de Comey

comunitate de credință, apărare, partid sau altceva. Recunoașterea este

în conformitate cu obligația. În măsura în care, pentru o ordonanță judecătorească, o ordonanță judecătorească

concurentul se opune prin revendicarea unei valori carismatice, va exista

o luptă între lideri al cărei rezultat va depinde, în cele din urmă, doar de

prin mijloace magice sau prin recunoaștere (în conformitate cu datoria).

comunitate; luptă în care, din orice motiv, nu se poate intra

joc, pe de o parte, acea dreptate, pe de altă parte, acea nedreptate, care trebuie să fie-

pedepsit.

Dominație carismatică, așa cum este extraordinară [Aufer:

(în mod normal), se opune foarte clar atât dominației raționale,
birocratică în special, decât dominației tradiționale, în special -
patriarhală și patrimonială, sau cea a unui ordin. Ultimele două
sunt forme specifice cotidiene de dominație, dominație carismatică-
matic (autentic) este opusul. Dominația birocratică
este specific rațional în sensul că este legat de reguli analitice -
nisipuri discursive, dominația carismatică este în mod specific
rațională în sensul că este liberă de reguli. Dominația tradițională
național este legat de precedentele trecute și, în această măsură, și
regulilor; dominația carismatică perturbă (în domeniul său
propriu) trecutul și este, în acest sens, specific revoluționar. Este
nu cunoaște nicio însușire a puterilor senioriale de tipul celor
deținerea de bunuri, nici de către titularul puterii, nici de către puterile unui
ordine. Dar este legitimă doar în măsura în care (și atâta timp cât)
„valează" carisma personală prin virtutea confirmării sale; aceasta nu se găsește
recunoașterea nu este „utilizabilă" cu omul de încredere, al,
discipol, al susținătorului doar pentru timpul cât este asigurat că va dura.

Acest lucru, care nu necesită, ca să spunem așa, niciun comentariu, valorează atât de mult pentru
deținătorul puterii carismatice pur „plebiscitare" („domini-
„națiune de geniu" - a lui Napoleon, [142] care a făcut regi și genera-
raux) decât pentru profeți sau eroi războinici,

4. Carisma pură este specific străină economiei. Ea constituie,
acolo unde apare, o „vocație" în sensul emfatic al termenului: așa cum
o misiune în care „sarcina are interior. În tipul său pur, disprețuiește și respinge
utilizarea economică a harului ca sursă de venit - care

cu siguranță, este adesea mai mult o afirmație decât o realitate. Nu că
carisma renunță la posesie și achiziție, așa cum fac și eu, în cazul
acolo unde este cazul, profeții și discipolii lor. Eroul războinic și alaiul său caută-
caută prada, deținătorul puterii plebiscitare sau liderul carismatic
ale partidului, mijloacele materiale ale puterii lor; primul, în plus, care
nevoie de splendoarea materială a dominației sale pentru a-și asigura prezența

De la mine

TIPURI DE DOMINARE

Ceea ce disprețuiesc toți - atâta timp cât tipul autentic-1 persistă
exclusiv carismatică — este economia zilnică, tradițională sau
rațional, realizarea unor „încasări" regulate datorită unei acțiuni economice
microfon continuu îndreptat spre acest obiectiv. Formele tipice ale capacului
nevoile carismatice sunt subzistența prin patronaj — prin marele
patronaj (donație, fundație, corupție, bacșiș mare) - sau cerșetorie
pe de o parte, jaful, extorcarea violentă sau (formal) pașnică a
cealaltă. Este, în ceea ce privește o economie rațională, o putere „anti-".
tipul „economic": refuză orice compromis cu viața de zi cu zi,
ea va putea doar să consimtă, cu totală indiferență interioară, să
„a lua", ca să spunem așa, un profit ocazional instabil. „Închirierea",
ca formă de emancipare economică, poate — pentru mulți —

multe tipuri — reprezintă baza economică a existenței carismatice -
matic. Dar acest lucru nu se aplică cu greu „revoluționarilor” carismatici
normal.

e-

Refuzul iezuiților de a deține funcțiile bisericești este o aplicare rațională
al acestui principiu al „ucenicilor”. Este clar că toți eroii asceticismului,
ordinele cerșetorilor și luptătorii pentru credință fac parte din ea. Aproape toți
profeții au fost menținuți prin patronaj, conform expresiei Sfântului Pavel
împotriva parazitismului misionarilor: „Cine nu muncește nu trebuie să
„mănâncă mai mult”, nu poate trece în mod natural drept o afirmare a „eco-”-ului
„economic”, ci doar al datoriei pe care cineva trebuie să și-o asigure singur
necesar „de o profesie secundară”: parabola, de fapt
carismatică, ea, a „crinului câmpurilor”, nu era acceptabilă în sensul său
literal, ci doar în ceea ce privește nepăsarea zilei de mâine. Pe de altă parte, este
Este de conceput, în special printre discipolii artiști caritabili, că
eliberare de luptele economice prin limitarea apelurilor, în sensul
proprii, celor care sunt „independenți din punct de vedere economic” (deci rentierilor)
oricare dintre reguli (așa, cel puțin la prima vedere, în cercul lui Stefan George).

5. Este carisma marea putere revoluționară a epocilor legate între ele?

tradiției. Spre deosebire de puterea, de asemenea revoluționară, a
„raportul”, care acționează fie direct din exterior prin modificarea condițiilor
și problemele vieții și, prin urmare, indirect, poziția adoptată față de acestea

respectul, fie și prin intelectualizare, carisma poate consta într-o transformare din interior. Născută din necesitate sau entuziasm, Aceasta înseamnă, în general, o schimbare a direcției opiniei și a faptelor, o orientare complet nouă a tuturor pozițiilor dumneavoastră față de toți forme particulare de viață și față de „lume”. În vremuri prerațională-

eee |

Z

Listele, tradiția și carisma împărtășesc aproape toate orientările

acțiunei. — y

RUTINIZAREA CARISMEI

§ 11. Rutinizarea carismei și efectele acesteia.

În forma sa autentică, dominația carismatică are caracterul 1

în mod special extraordinar și prezintă o relație strict socială
personal, legat de valoarea carismatică a calităților personale și de (eur
confirmare. Aceasta nu rămâne efemeră, ci ia forma unei
relație durabilă: „comunitate” de tovarăși de credință, [143] ues
războinici sau discipoli, grup de partid (Partéïverband) sau
grupare politică sau hierocratică, dominație carismatică, care
există, ca să spunem așa, în puritatea tipului ideal, doar statu nascendi, este
adus, în esență, să schimbe caracterul {devine tradițional sau
raționalizează (legalizează), sau ambele în același timp, din puncte de vedere diferite
diferite; Motivele care duc la aceasta sunt următoarele:

(a) Interesul ideal sau material al discipolilor pentru permanență și
resuscitarea continuă a comunității;

b) Interesul ideal și material, cu atât mai mult, pe care îl are direcția administrativă
administrativ: clientelă [Gefolsschaft], discipoli, oameni de încredere ai partidului,
etc., din

(a) să continue existența relației;

p) să o urmărească în așa fel încât să se stabilească poziția potrivită, ideal-
ment și material, pe o bază durabilă, zilnică: restabilirea
prezența externă a existenței familiei sau chiar a existenței
satisfacții, în loc de „Misiuni” desprinse din această lume, străine de)
familie și economie. 7

Aceste interese devin de obicei actuale în cazul dispariției
persoana purtătorului carismei, în problema succesiunii care se ridică
deci. Modul în care se rezolvă acest lucru - când se rezolvă și
prin urmare, atunci când comunitatea carismatică este menținută (sau apare - J
ar fi pentru prima dată) — este decisivă pentru natura întregului
relațiile sociale.

L.

Următoarele metode de rezolvare corespund acestei probleme: q

a) Căutarea unei persoane noi, calificate, cu carismă
ca deținător al puterii conform unor caracteristici distinctive.

Tipul destul de pur: căutarea noului Dalai Lama (un copil care

trebuie alese în funcție de semnele distinctive ale întrupării divinului, ale unei
într-un mod destul de similar cu căutarea bouului Apis). L ©

„Legitimitatea noului purtător al carismei este apoi legată de
semne distinctive, prin urmare, la „regulile” pentru care este creată o tradiție

(tradiționalizare): revenim astfel la caracterul pur personal;

TIPURI DE DOMINARE

b) Revelație: oracol, vrajă, judecată divină sau alte tehnici de
selecție. Legitimitatea noului purtător de carism derivă apoi din
legitimitatea tehnicii (legalizare).

Se spunea uneori că judecătorii israeliți aveau acest caracter. Vechii
Se pretindea că oracolul de război îl desemnase pe Saul,

(c) Desemnarea succesorului de către persoana care a deținut anterior funcția
carisma și recunoașterea acesteia de către comunitate,

Formă foarte comună, primitiv, crearea magistraturilor romane
avea acest caracter (păstrat cel mai clar în atribuirea titlului de

dictatorul și instituția interrexului).

Legitimitatea este apoi dobândită prin desemnare;

d) Desemnarea succesorului de către conducerea administrativă calificată

Carismatic și recunoașterea sa de către comunitate, în sensul său
autentic, trebuie să excludem absolut interpretarea acestui mecanism
ca „alegeri”, ca „buletin de vot eliminatoriu # unde ca „dreptul la
„să candidez la alegeri.” Aceasta nu este o alegere liberă, ci o alegere
strict în conformitate cu datoria [streng pflichtmäflig]; nu este un

Votul majorității, dar cu o denumire corectă (richtig), alegerea celui
ceea ce este potrivit, al adevăratului purtător al carismei pe care minoritatea însăși o poate
a fi recunoscut pe bună dreptate. Unanimitatea este un postulat, recunoașterea
eroarea o datorie, persistența în eroare [144] o greșeală gravă,
o alegere „proastă”, o nedreptate (inițial de natură magică)
care trebuie ispășit.

Desigur, legitimitatea apare atunci cu ușurință ca legitimitate
de achiziție legală, obținută cu toate precauțiile de acuratețe și
de cele mai multe ori legate de anumite formalități (întronare etc.),

Aceasta este, în Occident, ceremonia primitivă de încoronare a episcopului sau a
rege de către cler sau prinți cu acordul comunității și
de asemenea, semnificația multor procese similare din întreaga lume. Noi
Vom discuta mai târziu despre ideea de „alegeri” care a rezultat din aceasta.

ce) Concepția că carisma este o calitate a sângelui, prin urmare, că este
fixat într-o familie, în special printre cele mai apropiate rude: cha-
rism ereditar. În acest caz, ordinea succesiunii nu este neapărat
cel care susține însușirea drepturilor, dar adesea este

eterogen; altfel moștenitorul legitim trebuie desemnat în cadrul familiei utilizând mijloacele menționate la punctele a, b, €, d.

Luptele singulare între frați există printre negri. În altă parte, în China De exemplu, ordinea succesiunii (generația următoare) este stabilită astfel încât nu poate întrerupe relația cu spiritul strămoșilor. Dreptul fiului cel mare sau desemnarea suitei de către persoane este foarte frecvent observată în Est (de unde și „datoria" de a extermina toți candidații imaginabili din

q casa lui Osman). ,

RUTINIZAREA CARISMEI 1.3.11

Abia în Evul Mediu occidental și în Japonia, cu excepția câtorva cazuri izolate, că principiul clar formulat al dreptului de succesiune la putere vezi prin ordinul primogeniturii a prevalat, grăbind foarte mult acest fapt

Consolid grupările politice (evitând conflictele dintre pre: tendințe în familia carismatică ereditară).

Credința nu se mai aplică atunci calităților carismatice personale, ci pentru dobândirea legitimă în virtutea ordinii ereditare (tradițional- (sare și legalizare). Conceptul de „har divin" s-a schimbat complet sens și apoi se aplică stăpânului unui drept propriu, care nu depinde de recunoașterea celor pe care îi domină, carisma personală îl pot face lipsit cu desăvârșire.

Această categorie include monarhia ereditară, numeroasele
Hierocrațiile ereditare ale Asiei și carisma ereditară ca personaj
distinctiv de rang și calificare pentru feude și beneficii (vezi următoarele $-
înainte).

f) Conceptul conform căruia carisma este o calitate care poate fi transmisă prin ™
mijloace rituale de la un purtător la alții sau că poate fi generat (original-
(într-un mod magic): obiectivarea carismei, în special a
carisma funcției [Amtscharisma]. Credinciosul în legitimitate nu se preocupă de
nu mai persoana, ci calitățile dobândite și virtutea actului ritualic.

Cel mai important exemplu: carisma preotului, transmisă sau sancționată
prin ungere, consacrare sau punerea mâinilor; cea a regelui, transmisă
prin ungere și încoronare, caracterul indelebil semnifică separarea
abilități carismatice ale funcției calităților persoanei
preot, Din acest fapt a dat naștere — donatismului și montanismului la
revoluția puritană (baptistă) — la lupte constante („mercenarul”
al quakerilor este predicatorul înzestrat cu carisma acestei funcții).

TIPURI DE DOMINARE

§ 12. Continuare.

Interesele zilnice ale conducerii administrative sunt paralele cu}
rutinizarea carismei datorită constituirii unui succesor. Aceasta
este doar statu nascendi și atâta timp cât domnul carismatic
guvernează într-un mod cu adevărat extraordinar, încât conducerea
administrativ poate trăi din patronaj, pradă sau venituri circumstanțiale.
relația cu acest domn recunoscută prin credință și entuziasm, doar o mică
stratul entuziast de discipoli și susținători este dispus permanent și
doar „prin ideal", să-și „facă" „vocația" viața. [145] Masa
discipolii și susținătorii vor să-i îmbunătățească viața și din punct de vedere material (pe termen lung)
al „vocației" sale și trebuie să facă acest lucru pentru a nu dispărea.

Din care rezultă că:

1) Rutinizarea carismei are loc și sub formă de însușire-
țiunea puterilor senioriale și șansele de profit ale partizanilor sau
discipolii, conform regulilor recrutării lor;

2) Această tradiționalizare sau legalizare (în funcție de existența unui statut rațional)
sau nu) poate admite diferite forme tipice +

1. Modul autentic de recrutare este cel care se realizează conform

carismă personală. Susținătorii sau discipolii pot, în cursul
rutinizarea, stabilirea unor standarde de recrutare, în special

(a) standarde educaționale;

(b) standarde de testare.

Carisma poate fi doar „stârnită” sau „testată”, mai degrabă decât
a fi „predat” sau „inculcat” [eingeprdgt]. Orice mod de selecție
magie (magici, eroi) și toți noviciații aparțin acestei categorii
închiderea grupului de management administrativ (pentru educație)
carismatic, vezi cap. 1v). Doar novicele încercat și testat este admis la putere
Liderul carismatic autentic poate lupta eficient
aceste afirmații - nu succesorul său, cel puțin cel (11 dolari, d) care este
încoronat de direcția administrativă.

Asceticismul magicianului și cel al războinicului „majestății oamenilor”
aparțin acestui tip, precum și inițierea tinerilor și a claselor de vârstă.
„Cel care nu a trecut prin proba războiului rămâne femeie”, adică
să spună că rămâne exclus din suita armată [Gefotgschaft].

2. Standardele carismatice se schimbă ușor și brusc
în normele tradiţionale ale unui ordin (carismatici ereditari). Că
Carisma ereditară (11 dolari, e) a liderului prevalează, iar carisma ereditară
a conducerii administrative, posibil chiar și a susținătorilor,
prevalează și ca regulă de selecție și angajare. Acolo unde principiul f

RUTINIZAREA CARISMEI 1.5. 3

carismei ereditare guvernează îndeaproape și complet un grup
politic, unde însușirea puterilor senioriale, feudelor,
profiturile, șansele de profit de orice fel se realizează conform acestui principiu,

Există deja tipul de „stat familial” (Geschlechterstaat). Toate puterile |

și toate șansele sunt tradiționalizate. Capii de familie (gerontocrați |

sau patriarhi tradiționali nelegitimați personal prin carismă) |

să reglementeze exercițiile fizice, care nu pot fi luate de la familia lor. Nu sunt eu

Un tip de situație care determină rangul individului sau al familiei sale este

| rangul familiei carismatice ereditare care determină situațiile

care îi revin lui.
{Exemple principale: Japonia înainte de birocratizare:; într-un mare
măsură și China („familiile vechi”) înainte de raționalizarea
state speciale; India, în organizarea castelor; Rusia înainte de
mestnitchestuo, ulterior într-o altă formă; și, peste tot, toate € comandă »
privilegiați prin „naștere” (despre acest punct, vezi capitolele TV).

3. Conducerea administrativă poate determina, a adoptat pentru sine
membrilor, crearea și însușirea situațiilor individuale și
șanse de achiziție. Apoi apar, după tradiționalizare sau

legalizare:

a) Profituri (improvizație, vezi mai sus);

1 b) Birourile [Amt] (patrimoniu și burocratizare, vezi mai sus-
mai sus);

(c) Feude (feudalizare [vezi mai jos § 12 b)), care au fost însușite,
în loc de subzistența primitivă pur acosmică, prin intermediul
patronaj sau prin jaf.

Mai precis:

Cazul a:

a. Beneficiile cerșitului;

8. Beneficii din anuități în natură;
[146] y. Beneficii fiscale în bani;
8. Beneficiile sportulei,

prin reglementarea mijloacelor de subzistență, la început strict datorită
patronaj (x) sau strict pradă de bani (f, y), conform unei organizații financiare
raţional.

Pro: Budism;

Pentru 8: profituri din orez, China și Japonia;

Căci acolo: domnie, în toate statele cuceritoare raționalizate;

Căci: multe exemple peste tot, în special: clerici și cavaleri,
dar și în India, puteri militare.

Cazul b: Transformarea misiunilor carismatice în „funcții”
poate fi înclinat spre patrimonializare sau spre birocratizare. Acesta,

un nm să fie

TIPURI DE DOMINARE

Aceasta este regula generală; o găsim în Antichitate și, la vremea respectivă
modern, în Occident, mai rar în alte părți (este în orice caz o excepție -
țiune).

Cazul c:

a. FICF-uri cu păstrarea caracterului misional al funcției;

3. Însușirea totală a puterilor senioriale sub forma unei

feud. l

Cele două cazuri sunt dificil de separat. Orientarea către personaj

Misiunea funcției nu dispare ușor, nici măcar în Evul Mediu.

pe —

E.

p.s.

258

RUTINIZAREA CHARISSE

§ 124. Sfârșit.

Presupoziția rutinizării este eliminarea străinătății.

la economia pe care o prezintă carisma; este adaptarea sa la forme |

aspectele fiscale (financiare) ale acoperirii nevoilor și condițiile unei economii de impozite. „Laicii” misiunilor care recurg la improvizația se opune „clerului”, membrului interesat (cu „participativ” participare", xärigos) a conducerii administrative carismatice rezultate din practică zilnică (preot al „Bisericii” aflate la început de drum); € subiecte importante-nisipurile” se opun vasalilor, prebendarilor, oficialilor grupului politica emergentă și, în cazul rațională, a statului”, sau chiar la oficiali de partid, angajați acum în locul „oamenilor de, încredere",

Acest lucru este tipic în rândul sectelor budiste și hinduse (vezi RS 11), Același lucru este valabil și pentru toți animii cuceritori raționalizați pentru durată. Același lucru este valabil și pentru partide și alte formațiuni strict vorbind, inițial carismatic.

Odată cu rutinizarea, gruparea de dominație carismatică" duce în mare măsură la forme de dominație zilnică {Al/tagr-herrschaft], patrimonială (în special printr-un ordin) sau burseratică. Caracterul său primitiv deosebit se manifestă în onoarea condiției

carisma ereditară carismatică sau funcțională, beneficiari de însușire, fie că este vorba de stăpânul sau de conducerea administrativ - prin urmare, într-un tip de prestigiu care este prerogativa al deținătorului puterii, un monarh ereditar „prin harul lui Dumnezeu” nu este un simplu șef de patrimoniu, un patriarh sau un șeic; un vasalul nu este un funcționar ministerial sau public. Detalii suplimentare,

se încadrează în sfera teoriei „ordinelor” [Stand].
Ca regulă generală, rutinarea nu se întâmplă fără efort. La început, nu este
Nu este posibil să uităm pretențiile personale ale Domnului la carismă,
și lupta dintre Carisma funcției sau carisma ereditară, pe de o parte, |
iar carisma personală, pe de altă parte, este un fenomen istoric tipic.

1. Transformarea puterii penitenței (Dulgewalt) (iertarea
păcate de moarte), a unei puteri aparținând doar persoanei martirului și
ascetului, într-o putere a funcției episcopului și preotului, a fost, sub
influența conceptului roman de „funcție”, mult mai rapidă în Occident
dinte decât în Est. Revoluțiile carismatice ale liderilor împotriva puterii
ereditar carismatic sau împotriva celui al funcției se găsesc în
toate grupurile, de la Stat la sindicate (tocmai în momentul de față!).
Însă, cu cât dependențele intereconomice ale economiei se dezvoltă mai mult
monetară, cu atât mai mare era presiunea nevoilor zilnice ale ucenicilor și
cu atât mai accentuată [147] este tendința spre rutinizare care s-a afirmat peste tot
și, de regulă, a triumfat rapid, Carisma este fenomenul _J

tipul inițial de dominații religioase (profetice) sau politice (de cucerire)
rante), dar cedează forțelor vieții cotidiene imediat ce dominația
„este asigurată și mai ales imediat ce a căpătat un caracter de masă.”

2. În orice caz, tendința spre securitate, adică spre legitimarea
situația socială a domnului și șansele economice ale alaiului său și ale familiei sale
susținători, este un element care împinge spre aplicarea zilnică a carismei. A
factorul mai important [este constituit] de necesitatea obiectivă a adaptării
reglementări și management administrativ conform cerințelor și condițiilor zilnice
departamente administrative. Acestea includ, în special, reperele
o tradiție administrativă și jurisprudențială necesară atât pentru management
administrativ normal decât pentru cei dominați. În plus, orice reglementare-

» informații despre situații pentru membrii conducerii administrative. În cele din urmă
și mai presus de toate - vom vorbi despre asta mai târziu - adaptarea direcțiilor administrative
administrative și toate normele administrative referitoare la condițiile economice
zilnic: acoperirea cheltuielilor cu pradă, contribuții,
daruri, ospitalitate, așa cum există în stadiul actual al carismei războiului
și carisma profetică, nu constituie o posibilă bază pentru o
administrare zilnică sustenabilă.
= 3. Rutinizarea nu se limitează la problema succesiunii. Ea
este chiar departe, principala problemă este trecerea direcției și
principii administrative carismatice pentru management și principii acceptate
nistratits zilnice, Problema succesorului se referă la rutinizare
a nucleului charismatic, domnul Jui-même și legitimitatea sa; spre deosebire de
problema trecerii la reglementări și management administrativ
tradițională sau juridică, aceasta face apel la concepții, caractere specifice
tehnica, care este înțeleasă doar prin acest proces. Cel mai important
Cheia acestora sunt desemnarea carismatică a succesorului și a personajului
risc ereditar,

4. Roma, așa cum am spus deja, este exemplul istoric privilegiat al unei

desemnarea succesorului de către deținătorul charismatic al puterii

| memă. Pentru rex, provine din tradiție; cât despre nomi»
națiune a dictatorului, a co-prințului și a succesorului principatului, aceasta este
ferm stabilit în timpurile istorice; modul de numire a funcțiilor
superiori care posedă impertum arată clar că, din nou,
desemnarea succesorului de către liderul militar a rămas, sub rezerva
„recunoașterea cetățenilor de către armată. Examinarea candidaților și excluderea acestora-”
sion, de origine evident arbitrară, pusă de magistratul în funcție
în Jumivre evoluția,

S$. Cele mai importante exemple de desemnare a succesorului de către
clientela carismatică este numirea episcopilor - în special aceea că
al Papei, la origine, — desemnat de cler și recunoscut de „comunitate,
și (așa cum a arătat U. Stutz) alegerea (Kürung] regelui
din Allemagne, transformată ulterior, urmând exemplul nominalizării
episcopi, numiți de anumiți prinți și recunoscuți de „popor”
(în brațe}. Forme similare se întâlnesc foarte des.

s 6; India a fost țara clasică a carismei ereditare. Aceasta a fost
îndeaproape toate calitățile profesionale, în special toate
calificări ale autorității, precum și poziția de domn. Pretenția de a
feudele cu drepturi senioriale erau atașate apartenenței la familie
regale, feudele fiind solicitate ca și concesii de la cea mai veche dintre familii.

RUTINIZAREA CHARIGNER 1.3.124

Toate funcțiile hierocratice, cu excepția acesteia, sunt considerabil de importante!
influent, guru (director al sufletelor), distribuția relațiilor
public în ansamblul său, situații la nivel de sat (preot, bărbier,
spălător, paznic etc.) erau legate de carisma ereditară. Toate funcțiile fondatoare
Înființarea unei secte însemna fondarea unei ierarhii ereditare. Așa a fost.
chiar și în tuoismul chinezesc. La fel, în statul familial" (Geschlechter-
stat) japoneză (înainte de apariția statului funcționar public patrimonial, introducerea-
datorită exemplului chinez, care a dus la improvizație și feudalizare),
Diviziunea socială avea un caracter ereditar pur charismatic (mai mult j
înainte, într-un alt context, vom vorbi din nou despre asta),

Acest drept carismatic ereditar la pozițiile de domn s-a dezvoltat
într-un mod similar în întreaga lume. Calificarea prin virtutea originii
a înlocuit calificarea bazată pe realizări personale. Peste tot, acest fenomen-
conduce se bazează pe dezvoltarea condiției de naștere (Geburts-
[stăpânire]: în nobilimea romană, precum și, conform lui Tacit, în conceptul
a stirps regia a germanilor, precum și în regulile turneului și ale mănăstirilor
din Evul Mediu târziu și încă în cercetările genealogice moderne
a noii aristocrații americane - de regulă, acolo unde se aclimatizează,
diferențiere „bazată pe condiții" (stdndiseh) (vezi mai jos),

[148] Relația cu economia: Rutinizarea carismei este esențială,
identică cu adaptarea la condițiile economiei, aceasta! atunci-
activitate care acționează într-un mod continuu în viața de zi cu zi. Economia
conduce și nu este condus. Într-o măsură mai mare, transformarea „

carismatic ereditar sau carismatic funcțional servește în același timp
mijloace de legitimare a puterilor de dispoziție existente sau dobândite,
În special, atașamentul față de monarhiile ereditare - pe lângă ideologii
de loialitate, care cu siguranță nu sunt indiferente — este condiționată
prin considerația că orice posesiune ereditară dobândită în mod legitim
este zdruncinată de îndată ce subjugarea interioară față de caracterul sacru al
succesiunea la tron este abolită; prin urmare, un astfel de atașament este mai mult
potrivit atât pentru clasele înstărite, cât și pentru proletariat.

În rest, nu se poate spune nimic general (și care are, în același timp,
conținut obiectiv și o anumită valoare) asupra relațiilor dintre diferitele
posibilități de adaptare la economie: acestea trebuie să rămână rezervate reflecției
în special, improvizație, feudalizare și însușire de carisme-"
șansele ereditare de căpușe de orice fel pot, în orice caz,
își exercită acțiunile de stereotipizare asupra evoluției carismei în același timp
timp decât pe cel al condițiilor inițiale ale petrimonialismului și al
birocrația și, prin urmare, reacționează asupra economiei. Acțiunea carismei — în L
o regulă generală extrem de revoluționară în domeniul economic, —
mai întâi adesea distructivă prin orientarea sa nouă și „fără presupuneri”,
poziție”, apoi se transformă în opusul său.

La momentul potrivit, economia va fi discutată în cadrul revoluțiilor (haristice).
matematică); rolul său acolo este extrem de variat.

| |

TIPURI DE DOMINARE

6. PŘODALTTÉ

12 miliarde de dolari. Feudalism — Feudalismul feudelor.

Acum trebuie să ne ocupăm de ultimul caz citat în $12.3 (Gel). De fapt
deoarece acolo poate apărea o structură de grup
dominație care este la fel de diferită de patrimonialitate ca și de carismă
autentice sau ereditare și care au avut o mare importanță istorică:
feudalismul. Vom distinge ca forme pure feudalismul lui Fofa și cel al
{ feudalismul beneficiilor. Nu vom trata aici toate celelalte forme
concesiuni funciare în schimbul serviciilor militare numite
„feudalism” și care sunt în realitate de natură patrimonială (ministerială). M
Diversele tipuri de beneficii vor fi discutate mai târziu (vezi $126).

AA. Fieful implică întotdeauna:

a) Însușirea puterilor și drepturilor senioriale, Can
a-și însuși ca feude:

(a) Doar puteri interne proprii;

8) Drepturi privind gruparea, dar economice (fsemux)
exclusiv;

(y) Puteri de comandă asupra grupului (vezi și
BB, f).

Constituirea ca feudă se realizează printr-o concesie făcută în schimbul
servicii care sunt, ca regulă generală, militare și, în același timp,
caracter administrativ, într-un mod foarte specific, comisia
se efectuează:

bb) În primul rând, într-un mod strict personal, pe durata vieții
stăpân și cea a luatorului în fef (vasal);

cc) Atunci, în virtutea unui contract, prin urmare cu un om liber, care (în
cazul relației numite aici feudalism al efs)

dd) Are un mod de viață specific unui ordin [sténdinche Lebensfüh]
treaptă) (cavaleresc).

ee) Contractul de feudă nu este o „afacere" obișnuită, ci o fraternitate-
nizarea într-un drept (liber) inegal, care are ca rezultat îndatoriri
de fidelitate reciprocă,

[140] a3) Care se bazează pe onoarea unui ordin [rémdich]
(cavaleresc) și

53) Strict delimitat.

Trecerea tipului "($ 12, 3, în discuția cazului c) la tipul f
se realizează acolo unde:

262

VEODALITY — PIPS PEODALITY 1.3.13b

aaa) Feudele nu sunt însușite ereditar de către o nouă poziție-
judecă că, în cazul calificării și reînnoirii
promisiunea solemnă de loialitate față de noul domn;

bbb) Conducerea administrativă a fiefului impune redistribuirea.
feude vacante [Leihezwang], feudele în totalitatea lor fiind considerate ca fiind
fonduri de subzistență pentru membrii ordinului.

Primul caz a apărut la începutul Evului Mediu, al doilea mai târziu.
Lupta dintre stăpân și vasali a tins mai presus de toate să înlăture (tacit) acest merit
principiu, care făcea imposibilă crearea sau obținerea unei „puteri interne”
bifați » proprietatea patrimonială a domnului.

BB. Administrarea feudului (feudismul feudelor), în realizarea sa
complet — care nu poate fi observat în puritatea sa absolută
că patrimonialismul pur — însemna că:

aa) Toată puterea domnului este redusă la șansele de performanță
existent în virtutea jurământului de fidelitate al vasalilor;

bb) Gruparea politică este complet înlocuită de un sistem `
a relațiilor strict personale de loialitate dintre domn și vasali,
între aceștia și propriii lor vavasor care, la rândul lor, sunt (sub-feofați) *
și, în final, între aceștia din urmă și posibilii lor supuși. Domnul
poate pretinde doar loialitatea vasalilor săi, aceștia din urmă loialitatea,

singurul lor, etc.

cc) Numai în caz de „crimă gravă" domnul poate retrage feudul
Către vasalul său, acesta către vasalul său, vara. În plus, domnul prezintă
împotriva vasalilor care se sperjură cu ajutorul altor vasali sau cu pasivitate
vavași ai „jurului mincinos", ceea ce implică faptul că unul sau altul
consideră, de asemenea, ca fiind reală, din partea lor, crima comisă de conaționalii lor
gnon sau stăpânul lor în ceea ce privește stăpânul său, altfel suzeranul
se poate baza pe consilierii sperjurului, cu excepția cazului în care a obținut
ca excepție, în subinfeudația M, lupta domnului împotriva
suzcrain-ul său (care a fost întotdeauna încercat, dar nu întotdeauna obținut).

dd) 1 există, conform succesiunii în subfeudație, un hier-7
rarhia feudală a Ordinului Meu [stämdisch] (Heerschilde a Sachremrporgel).
Dar nu este o „secvență de insinuări" (/nstansemeng) și nici o „ierarhie"
Poate fi contestată o măsură sau o hotărâre judecătorească și în fața a ce

De exemplu, aceasta este o chestiune care este soluționată, în principiu, în fața „tribunalului” suprem”, și nu în conformitate cu sistemul ierarhiei feudale
(curtea supremă poate fi — teoretic — acordată unui tovarăș
titularului puterii judecătorești, chiar dacă acesta nu este în realitate cazul
de obicei).

ce) Cei care, în ierarhia feudală, nu dețin puteri
senioriile patrimoniale în care puterile asupra unui grup + depind
al domnului > (Hintersaue], adică depinde de acesta patrimonial

TIPURI DE DOMINARE

Ei sunt supuși celor care sunt învestiți cu un feud în măsura în care
situația tradițională, în special condiția lor (Srassd), o impune
sau o admite, sau chiar în măsura în care puterea posesorilor
fiefurile militare, împotriva cărora sunt foarte slab înarmați, o obțin prin forță.
Proverbul: „Niciun pământ fără domn” este valabil și împotriva domnilor.
(coerciție prin serviciu) [Leiheswang] numai împotriva celor care nu dețin
ticf. Singura rămășiță a fostei puteri senioriale imediate asupra grupului”
dogma, care aproape întotdeauna persistă, că puterile acționează
Domniile, în special cele judecătorești, aparțin domnului feudal în
locul de reședință.

ff) Puteri interne proprii (putere de a dispune de domenii,
sclavi, iobagi), drepturi fiscale (impozite și taxe) și puteri
de comandă asupra grupării (puteri judiciare, puteri
de pe banca de rezerve și de pe banca din spate, prin urmare, putere asupra oamenilor liberi")
de fapt, toate trei devin, în mod identic, obiectul conce-
siunea feudului,

[150] Ca regulă generală însă, puterile de comandă asupra
gruparea este supusă unor reglementări specifice.

În China antică, ficțiile de rentă pură și ficțiile teritoriale erau
distincte chiar și ca nume. Nu acesta era cazul în Evul Mediu, în Occident, unde
unii se distingeau de alții prin calitatea ordinului (stämdineh] căruia îi aparțineau
sunt conectate prin multe puncte particulare care nu sunt tratate
Aici.

Însușirea totală a puterilor de comandă asupra unei creșteri
Acest proces se realizează de obicei doar cu nuanțe și reziduuri.
breux, conform tipului acestor drepturi de putere acordate în feudă (noi
(vom discuta acest aspect mai târziu). Ceea ce se repetă, ca regulă generală, este diferența dintre
condiție [si ändisch] între cel care este înzestrat doar cu drepturi domestice
sau pur fiscal (vamal politic) și cel care este al puterilor
comanda asupra grupării: suveranitatea judiciară (jurisdicția
suveranitate penală în special) și militară (cu dreptul de a însemna steag [Fahkmes-
(în special, lehen).

În feudalismul feudelor de tip mai mult sau mai puțin pur, puterea seniorială

este evident foarte precară, deoarece redusă la voința de a asculta și,
prin h, loialității personale a conducerii administrative care are
și-a însușit feudele și care este în posesia mijloacelor de administrare.
Drept urmare, lupta dintre stăpân și vasal pentru puterea seniorială
este cronică: administrația feudală (conform cazurilor aa-f/) efect-
Viziunea ideal-tipică nu a fost niciodată realizată sau nu s-a format niciodată
relație eficientă și sustenabilă. Dar, acolo unde este posibil, următoarele măsuri
sunt luate:

g3) Domnul caută, împotriva principiului fidelității pure
| sonnelle (ce și dd), pentru a obține: yta

(aa) Fie limitarea, fie interzicerea subînfeudării,

Adesea decis în Occident, dar adesea, precis, prin fa
direcție administrativă în propriul interes de putere (și în China
în Cartelul Prinților din 630 d.Hr.).

83) Anularea obligației de loialitate a vasalilor față de ei)

lord în caz de război împotriva stăpânului acestuia din urmă;

yy) Atunci când este posibil, datoria de loialitate imediată a vavas-
surori ale stăpânului lor.

hh) Domnul încearcă să-și garanteze dreptul de a controla administrația
administrarea puterilor senioriale asupra grupului prin:

ax) Dreptul de petiționare al celor aflați la baza ierarhiei [Æin-
terasă] lângă el, stăpânul și apelul la instanțele sale;

88) Trimiterea de controlori la curtea vasalilor politici;

(yy) Un drept fiscal adecvat asupra supușilor tuturor vasalilor săi;

83) Numirea anumitor funcționari ai vasalilor politici;

ce) Respectarea următoarelor principii

aaa) Toate puterile senioriale îi sunt cedate, atunci când el, suzeranul-
ploaia este prezentă;

bbb) El poate, în calitate de stăpân suprem, să aducă în fața instanțelor sale orice
caz deja judecat.

Domnul nu poate dobândi sau exercita această putere în ceea ce privește
vasali (în ceea ce privește cei care au puteri însușite

(seigneuriale) numai atunci când:

ii) Domnul își creează propriul departament administrativ sau

Îl recreez sau chiar îl formez într-un mod potrivit. Acesta
pot fi :

ax) Patrimoniu (ministerial).

Acest lucru se întâmpla adesea în Europa, în Evul Mediu, în Japonia, în
bakufu al shogunului, care controla îndeaproape administrația daimyo.

88) Extrapatrimonial, (având caracterul unui ordin de cărturari).

Clerici UD (creștini, brahmanici) și Hayarth * (budiști, lamaici,
islamici) sau umaniști (în China, scriitori confucianisti). Pe
Caracterul specific și acțiunea puternică a culturii, vezi cap. IV

yy) Special instruiți, în special în domenii juridice
și militar.

În China, a fost propusă în zadar de Wang An-shi *°, în secolul al XI-lea

(dar pe atunci era mai puțin îndreptată împotriva stăpânilor feudali decât împotriva
(alfabetizat). În Occident, învățământul universitar a fost adoptat pentru administrație. _ J

TIPURI DE DOMINARE

țiune civilă în Biserică (datorită dreptului canonic) și în Stat (datorită legii
Roman, în Anglia datorită dreptului comun raționalizat prin forme
gândirea romană): germenul statului occidental modern. În ceea ce privește
administrație militară, aceasta a fost exercitată în Occident începând cu secolul al XVIII-lea
(chiar mai devreme în Anglia și Franța) prin exproprierea companiilor
capitaliști militari (condottieri), care luaseră în primul rând
locul domnului, prin puterea princiară prin administrația sa
financiar rațional.

Această luptă dintre conducerea administrativă a stăpânilor și cea feudală - aceea
care se întâlnește în mod repetat în Occident (nu în Japonia) și care este
parțial identic cu lupta lordului împotriva corporațiilor — ordine
[grupuri privilegiate organizate în corporații, Stände-Korporationen] —
s-a încheiat pretutindeni, în timpurile moderne, cu victoria domnului,
adică a administrației birocratice, mai întâi în Occident, apoi
în Japonia, în India (poate și în China), mai întâi sub forma
de dominație străină. Pe lângă situațiile de forță semnificative din punct de vedere istoric
având în vedere că existau condiții economice pentru acest lucru în Occident
decisiv: în primul rând, nașterea burgheziei din orașe (care
s-au dezvoltat doar, în sensul occidental, acolo); apoi, concurența,
între anumite state, pentru putere prin intermediul unei administrații

rațional (adică birocratic) și alianța, condiționată de
motive fiscale, cu interese capitaliste. Vom expune toate acestea

Părinte, departe.

Marea EI

FEUDALITATEA PROFITURILOR ȘI A ALTELOR 1.3.12€

& 12c. Feudalismul beneficiilor și alte regimuri feudale.

Nu tot feudalismul este un feudalism al feudelor în sensul occidental.
găsiți și:

A. Feudalismul beneficiilor, care este condiționat de motive")
taxa.

Tipic în Orientul Mijlociu Islamic și în India din I.
Mongolă. Pe de altă parte, feudalismul Chinei antice, care exista înainte de Che
Houang-ti ® a fost, cel puțin parțial, un feudalism de ficțiune cu care vecinii-
Mai mult, se naște un feudalism al beneficiilor. Feudalismul japonez se numără printre
daimyo, un feudalism de fiefuri temperat în mare măsură de control personal
al stăpânului (bakufu), dar feudele samurailor și ale buke®® sunt

beneficii ministeriale, adesea însușite și înregistrate conform kokudaka
(randamentul veniturilor din orez) °°°,

Vom vorbi despre feudalismul beneficiilor acolo unde este vorba de: |

aa) Despre alocarea profiturilor, prin urmare a chiriilor evaluate
și acordate în funcție de venitul lor [și unde), în plus,

bb) Însușire (în principiu, chiar dacă nu întotdeauna eficientă)
se face doar personal și, în funcție de servicii, eventual,
prin urmare, odată cu avansarea =

(Acesta este și cazul beneficiilor sipahis tures, cel puțin din punct de vedere legal),
Dar, mai întâi de toate, unde

cc) Nu este o relație de fidelitate individuală, liberă, personală, |
care este stabilită inițial personal printr-un contract de fraternizare
cu domnul și la scăparea căruia se acordă un feud individual, dar.
unde acestea sunt în principal obiectivele fiscale ale grupului impozabil.
în plus, patrimoniale (adesea sultanice), ale domnului care sunt
în joc. Ceea ce, de cele mai multe ori, înseamnă că elementele de venit,
impozitate conform unui registru funciar sunt acordate. | Fiți la ~

[152) Originea principală a feudalismului fiefurilor rezultă cel mai adesea din
dar nu neapărat, a acoperirii economice a nevoilor

(aproape) strict natural și, prin urmare, personal al grupării
politică (îndatoriri de serviciu, obligații militare). Mai presus de toate, ea dorește,
în loc de clase superioare și inferioare needucate și indisponibile din punct de vedere economic
inapte și incapabile să se echipeze complet, o armată
„de cavaleri educați, echipați, legați de onoare personală. Originea”)
Principalul aspect al feudalismului este, de regulă, o schimbare a profitului
în finanțarea monetară (+ regresia » finanțării de către pre-

-contribuții în natură) și poate duce la:

aa) Respingerea riscului de instabilitate a veniturilor pentru antreprenor
(deci printr-un fel de scutire de taxe) în schimbul „
| „E i”

TIP DE DOMINARE

aza) Sprijin pentru înrolarea anumitor războinici (călăreți,
posibil tancuri de război, cuirassieri, tren, posibil artilerie)
pentru armata prințului patrimonial,

Acesta era adesea cazul în China Evului Mediu: remunerarea

a diferitelor categorii de războinici care apăsau asupra unei unități teritoriale.

În plus, posibil, în schimbul: z

bbb) Povara cheltuielilor de administrație civilă:

cece) Plata forfetară a impozitului către fondul prințului `` A

JI merge des în India așa.

Dimpotrivă, este în mod natural acordat (chiar și numai pentru a putea
îndeplini aceste obligații):

ddd) Însușirea drepturilor senioriale de importanță variabilă,
Inițial, ca regulă generală, anulabile și rambursabile, dar, în caz de eșec
înseamnă, de fapt, adesea definitiv.

Beneficiarii unei astfel de alocări definitive devin apoi
cel puțin proprietari de terenuri; aceștia reușesc adesea să dețină
mari puteri senioriale asupra grupului,

Acest lucru este valabil mai ales în India, unde stăpâniile samindar, jagirdar și
talukdar ® se va naște, în general, din acest pivot. Dar și în cazul celor mari
părți ale Orientului Mijlociu, așa cum a fost dezvoltat de CH Becker (care a fost primul

stabilește pe bună dreptate diferența cu fef-ul occidental), Afirmația lui _
neoala este primordială, domnia devine secundară. Boierii
Românii înșiși sunt descendenți ai celei mai mixte societăți din
pământul: evrei, germani, groți etc., care și-au însușit pământul de la început
drepturile domnului ca plătitori de taxe.

#3) Incapacitatea de a plăti salariile unei armate patrimoniale și camăta
plicarea (ulterior legalizată) a acestuia din urmă poate duce la anumite
ofițerii și armata însăși să își însușească sursele focale: țările

Hai să vorbim despre subiecte.

Astfel, în Imperiul califilor, faimoasa mare hana, sursa sau urâtul
din toate alocările până la cele ale armatei mamelucilor (celhe-ei
fostă armată de sclavi).

Acest lucru nu duce întotdeauna la alocarea de beneficii sub formă de
! Cadastral, dar este aproape de acesta și poate duce la el. nu

Nu vom discuta aici în ce măsură feudele turoa ale tribului sipahi au influențat
erau mai aproape de „fef” sau de „profit”: salonul „avansării”
„«Serviciul» a fost prestat legal acolo.”

Este clar că aceste două categorii sunt legate prin trăsături imperceptibile.

iar clasificarea într-una sau alta este rareori posibilă,

L.

268

VEODALITATEA NEERICILOR ȘI A AUTORIZĂRILOR 1.3.1

(153) Mai mult, feudalismul beneficiilor este foarte aproape de improvizație
sigur, și există, de asemenea, multe nuanțe,

Conform unei terminologii inexacte, am constata, alături de feudalism, „
de feude, cea care se bazează pe un contract liber cu un stăpân și, alături de o
a feudalismului fiscal al profiturilor:

=

B. (Așa-numitul) feudalism al polisului, care se bazează pe sinoeacism i
proprietari de terenuri (reali sau fictivi) care sunt egali în drepturi și care „
practică un mod de viață strict militar și o onoare a ordinii)
Din punct de vedere economic, Aléros * desemnează absența apro-
s-a rugat într-o manieră strict personală și în ordinea succesiunii
în special pentru cei calificați; ceea ce determină importanța
serviciile persoanelor înrobite și constituie fundamentul
autoechipare.

Este impropriu să numim +feudalism» situația rezultată din «casa |

„oamenilor”, care există doar în Grecia (și, în dezvoltarea sa completă, ~
(doar în Sparta), din cauza convențiilor de onoare specifice unui j
ordinea și modul de viață cavaleresc al acestor proprietari de pământuri, la Roma,
expresia fundus (dreptul tovarășilor [Genmorenrechi]) corespunde
22206 helenă, dar nu avem informații despre constituent
uon al curiei (co-uiria, casa bărbaților, évlpeior), care ar fi fost
format într-un mod similar.

În sensul cel mai larg, suntem obișnuiți să numim tot ce este „feudal”
straturile sociale, instituțiile și convențiile militare favorizate de
o ordine complet imprecisă și pe care o vom evita aici,

C. Aceasta se datorează motivului opus: că, de fapt, obiectul admis în fel `
(fieful) a fost apoi primit:

1) Nu în virtutea unui contract liber (fără fraternizare cu un domn
sau tovarășii unui ordin (Sramdemgemerres]), nu în virtutea unei com-
mandatul domnului de care depinde cineva (patrimonial), sau în mod liber;

2) Nu în raport cu un mod de viață cavaleresc și aristocratic;
3) Nu, pe baza ambelor formulare.
Pentru noi, aceste fiefuri sunt și beneficii:

Cazul 1. Domuri de serviciu acordate războinicilor care trăiesc ca cavalerești,

Dar sunt dependenți;

Cazul 2. Domuri de serviciu acordate războinicilor care nu sunt cavaleri,

bărbații sunt recrutați în mod liber;

Cazul 3. Feude de serviciu acordate clienților, coloniștilor, sclavilor, folosite

Ca războinici.

Exemple pentru cazul 1: ministere occidentale și estice; în Japonia,

samuraiul, | Către

TIP DE DOMINARE

Exemplu de eas 2: inițial, în Orient, războinicii din tribul Puolemys. Phas

mai târziu, în urma însușirii ereditare a terenului de serviciu, războinicii

prin profesie, pasiunea pentru proprietăți specifice, ceea ce este tipic pentru stadiul dumneavoastră de dezvoltare

mișcare către starea liturgică.

Exemple pentru cazul 3: așa-numita „castă a războinicilor®” din Egipt

antici, mamelucii Egiptului medieval, războinicii orientali,

Chinezești în special, de marcă (nu întotdeauna, dar destul de des)

înzestrat cu terenuri) etc.

De asemenea, vorbim în mod greșit despre „feudalism” în raport cu ordine stricte [Stand]
militar — în acest caz, privilegiat (cel puțin formal)
mod negativ. Acest lucru va fi discutat în capitolul 1v.

COMBINAIZOXIILE DIFERITELOR TIPURI DE DOMINARE 1.313

§ 13. Combinarea diferitelor tipuri de dominație,

Ceea ce tocmai am spus nu lasă nicio îndoială că
grupurile de dominație examinate până acum și care nu aparțin-
doar unul sau altul dintre tipurile e pure" sunt extrem de rare,
Mai ales că, în special în ceea ce privește dominația legală și tradițională,
cazuri notabile precum colegialitatea și principiul feudal nu au fost încă
nu au fost încă examinate sau au fost doar vag menționate.
În general, trebuie ținut minte că baza oricărei dominații,
prin urmare, din orice docilitate, este o credință, crezută în „prestigiul” sau
a conducătorilor, Această credință are rareori un singur sens,
(164) Nu este niciodată o credință într-o dominație pur „legală”.
legal. Dimpotrivă, credința în legalitate este „climatizată” și prin
chiar condiționat de tradiție: elementul tradiției poate
a o reduce la nimic. În sens negativ, a fost și carismatic: eșecuri
declarațiile răsunătoare și repetate din partea oricărui guvern contribuie la
pierderea acesteia, îi va distruge prestigiul și va face ca vremea revoluțiilor să se coacă -
soluții carismatice, prin urmare, înfrângerile militare sunt periculoase

pentru „monarhii”, făcând ca carisma lor să pară nefiind
„confirmat”; victoriile nu sunt mai puțin la fel de bune pentru „republici”,
Cei care îl fac pe generalul victorios să pară calificat din punct de vedere carismatic.

Au existat multe comunități pur tradiționale. Dar ele
nu au fost niciodată absolut durabile și - ceea ce se aplică și dominării-
națiune birocratică - rareori era lipsită de o notă personală
carismei ereditare sau a carismei funcționale (unde este cazul, a
(împreună cu un bacșiș pur tradițional). Nevoi economice
ziarele cotidiene erau publicate sub îndrumarea lorzilor tradiționali;
nevoi extraordinare (vânătoare, pradă), sub cea a șefilor caritabili
De asemenea, ideea de „statute” este de mult timp veche (legitimată
probabil în mare parte prin oracole). Dar mai presus de toate a fost creat,
cu recrutarea extrapatrimonială a conducerii administrative, urme
categorie de funcționari publici care nu se pot distinge de birocrații
legale doar prin fundamentele ultime ale validității lor, dar nu la obiect
dintr-o perspectivă tormelică.

Dominările exclusiv carismatice sunt, de asemenea, rare.
(sau chiar doar carismatici ereditari etc.) Birocrația
cele mai stricte și tot felul de organizații prebendare sau fecale
poate rezulta direct din dominația carismatică, cum ar fi
Acesta a fost cazul lui Napoleon. Prin urmare, nici terminologia, nici cazuistica
sique nu poate pretinde în niciun fel că explică totul
și să închidă realitatea istorică în scheme, utilitatea lor, cu excepția

a spune, în fiecare caz, sub ce titlu poate fi aproximată
clasificați în cutare sau cutare grup, ceea ce nu este un avantaj mic.

TIPURI DE DOMINARE

Faptul existenței dominației este vital
acțiunea sonoră continuă în vederea menținerii
ordine sub constrângere. Asta e ceea ce
numim organizația” Pe de altă parte, solidaritatea intereselor (idealurile
sau materiale) ale conducerii administrative și ale titularului puterii
este decisiv. În ceea ce privește relația dintre aceasta și aceea, este o
principiul conform căruia deținătorul puterii care se bazează pe această pisică de solidaritate
mai puternic față de fiecare dintre membrii conducerii, mai mult
vis-aevix scăzut al întregului lor. Dar necesită o asociere concertată a
administrativ pentru a configura conform unui plan specific, realizat
cu succes, orice rezistență sau opoziție conștientă față de deținătorul puterii-
văd și astfel îi paralizează direcția. În mod similar, oricine vrea să rupă o
dominația dată trebuie să prevadă crearea unor direcții administrative
făcându-și posibilă propria dominație, dacă nu poate
se bazează pe complicitatea și cooperarea conducerii existente împotriva
deținătorul puterii în funcție. Solidaritate de interese cu deținătorul
puterea este cea mai puternică acolo unde legitimitatea este proprie și garanția
subzistența conducerii administrative depinde de cele ale titularului
de putere. Pentru individ, foarte variate, în funcție de structuri, sunt
posibilitățile de a evita această solidaritate. Va fi mai dificil în cazul în care
separarea totală a mijloacelor de administrare, adică sub domi-
nații pur patriarhale (bazate exclusiv pe tradiție),
pur patrimonial și pur bufeocratic (bazat exclusiv pe-
(de exemplu, privind regulamentele); mai ușor, în cazul unei alocări bugetare

printr-un ordin {ständisch] (feduuri, beneficii).

Ei bine, și mai presus de toate, realitatea istorică constă într-o luptă constantă,
de cele mai multe ori latent, între deținătorul puterii și conducere
acțiune administrativă în vederea însușirii sau exproprierii unuia sau
pe de altă parte. Au fost decisive pentru aproape întreaga dezvoltare a

civilizaţie:

În toate formele de
managementul administrativ și c
docilitatea care tinde spre execuție

direcţie

1) Rezultatul acestei lupte ca atare;

(155):2) Caracterul inerent al acestui strat de funcționari care ajută
deținătorul puterii să iasă victorios din lupta împotriva puterilor,
feudale și altele, însușite anterior: savanți ritualici, clerici, clienți
pur seculari, ministeriali, erudiți juridici, funcționari publici
finanțe specializate, personalități private (despre aceste concepte, vezi mai multe Join).

O mare parte a istoriei, nu doar cea a administrației

dar și cea a civilizației, se rezumă în luptele și procesele acestei
gen, ele au condiționat, de fapt, orientarea educației și determinarea
modul de formare a ordinelor (Srändebildung).

PRES șansele de sport, remunerațiile la maturitate,
lanț, într-o măsură și spirit cu totul diferite, direcția către locul de detenție-
deținătorul puterii (pe acest subiect, vezi mai jos). Este însă evident că

legitimitatea venitului în cauză, a puterii sociale și a onoarei care au!
legat de apartenența la conducerea administrativă a parahului compromis -
că o amenințare apasă asupra legitimității titularului puterii care i-a fost acordată
și le garantează. Din acest motiv, legitimitatea joacă un rol care, deși important |
atât de mult, nu este apreciat suficient,

2. Povestea prăbușirii tipului de dominație care a fost legitimată în
Germania până în 1911 arată cum distrugerea, prin război, a
supunerea față de tradiție și pierderea prestigiului din cauza sfidării, combinate cu
obiceiul sistematic al comportamentului ilegal, zguduit într-o
docilitate egală în disciplina armatei ca și în lumea
lucru și astfel a pregătit laminarea finală. Pe de altă parte, operațiunea
ulterior, fără probleme, vechii direcții administrative și a portului: mee

Reglementările din cadrul noilor deținători de puteri oferă un exemplu
excelent, în fața unei raționalizări birocratice, a atașamentului
inevitabilă a membrului conducerii față de datoria sa obiectivă. Noi
Așa cum am menționat mai sus, misiunea nu a fost nicidecum doar
de origine economică privată (preocupare pentru amplasare, tratament și
pensionarea, care evident intră în joc pentru masa funcțiilor
narii); a fost, de asemenea, un motiv presant (ideologic): în
condițiile vremii, scoaterea din uz a administrației suralt a însemnat
o prăbușire a mijloacelor de trai ale întregii populații (inclusiv
inclusiv funcționarii publici înșiși) și imposibilitatea de a satisface
cele mai elementare nevoi vitale, motiv pentru care apelăm la ele cu succes
la „sentimentul datoriei” (obiectiv) al funcționarilor publici, Această necesitate abjectă-

tiv a fost recunoscut și de puterile de până atunci higitimnes, precum și
de către susținătorii lor,

3. Așa a luat naștere o nouă direcție administrativă în
consiliile muncitorilor și soklat, Tehnica de creare a acestor noi
„trebuiau inventate mai întâi noi direcții administrative”;
era legată de circumstanțele (deținerea de arme) fără de care prăbușirea-
nu ar fi fost de conceput (acest lucru este discutat mai jos, precum și
(analogii istorice), Pierderea de putere suferită de arcteni)
puterile au fost posibile doar prin revolta căpeteniilor din Chartemæ -
bife împotriva superiorilor loxsux și apariția unor susținători carismatici:
ulterior, exercitarea acestei puteri a fost fezabilă doar din punct de vedere tehnic
Datorită menținerii conducerii funcționarilor specializați, Anterior, ;
Toate revoluțiile eșuaseră iremediabil, tocmai în Les coniores
structuri moderne, din cauza absenței funcționarilor publici specializați și a direcțiilor;
propriile unități administrative. În toate cazurile anterioare, condițiile

premisele fuseseră foarte diferite (vezi pe această temă capitolul despre teoria revoluții),

4. În trecut, inversările dominației, la inițiativa directorului-
tonuri administrative, au avut loc în condiții foarte diferite.
diferite (vezi pe această temă capitolul despre teoria inversării (Ueurmx]).
Întotdeauna trebuia să existe o muniție de membri ai conducerii
care, având în vedere circumstanțele, părea mai degrabă o conspirație

Particular sau mai degrabă acesta: al unei frății pinerace sau al unei societăți,
Devine mult mai dificil în condițiile de existență ale fome-
ționarii moderni, mamă când, așa cum a arătat situația rusească, acest lucru
nu este complet imposibil. Ca regulă generală, importanța acestor inversări-

an DK DOM. s PION

a ceea ce merită și pot obține lucrătorii

mente închiriate din eritre

prin aceste dovezi (rurale).
g. Elementul patrimonial Aun foneuannarusi este suprimat 0 ant în timp ce Ce

care intră într-un rapim! personal de supunere (rappa! de chentèle)
este exigic (puer regis la eporul caruimivesant, Jamiii poua angevinii,
etc). Reziduurile acestei stări de fapt au persistat pentru o perioadă foarte lungă de timp,

INTERPANTAREA CARTELOR:

g, CHARISAU REINTERPRETAT! X ÎNDRĂZNEȘTE ORICE R.ȚIE DE DOMINARE

§ 14. Reinterpretarea charume-ului în afara oricărei relații de dominație.

Principiul charismatic al legitimității, interpretat în sensul său primar
ca autoritar, poate fi interpretat dimpotrivă într-un sens antiautoritar.
Validitatea efectivă (156) a autorității carismatice se bazează, de fapt,

în întregime și M raromnsiss@xe, cu condiția ca acest lucru să fie confirmat de către
crc ft out drusritnite tte P sunnalssa această pisică se conformează datoriei față de
ceea ce este calificat drept oberismetis tement și, în consecință, legitim, dar,
Într-o raționalizare crescândă a relațiilor grupului, este ușor
să se considere că această recunoaștere este considerată fundamentul
a legitimității în loc să fie consecința acesteia (legitimitatea democratică),
că crearea (posibila marcă a managementului administrativ Vere commo
scrutin preliminar", de către predecesor ca „propunere", de către
comunitatea însăși ca „sistem electoral". Deținătorul legitim al puterii

văzând în virtutea propriei carisme devine apoi un deținător al puterii prin
harul celor guvernați care mint și îl imită liber (în formă)
conform voinței lor, sau chiar, eventual, să o anuleze - precum și pierderea
carisma și confirmarea acesteia au dus la pierderea legitimității autentice,
asta. Deținătorul puterii este atunci liderul ales în mod liber. În mod similar,
recunoașterea comunității a ordonanțelor caritabile-legale
Întrebarea evoluează apoi. Designul #e apare, așa cum ar putea face comunitatea
a stabili, a recunoaște, a anula legea după bunul plac, atât în general, cât și parțial
în special, în timp ce disputele privind legea „justă" erau adesea soluționate în
faptele, în ceea ce privește dominația autentic carismatică,
printr-o decizie a comunității, dar sub presiune psihologică
„în favoarea unei singure decizii, în conformitate cu datoria și justiția, Ainai îl tratează")
Conceptul juridic este mai apropiat de conceptul juridic. Tipul de tranziție
cea mai importantă este dominația picbiscilară, în special sub forma,
„conducerea partidului" în statul modern. Dar aceasta există peste tot unde
titularul tipoa oirg™ s-a legitimat ca un om de încredere
al mas ctoû`! este recunoscut ca atare. Mijlocul potrivit este plebis-
citat. În cazul clasic al celor doi Napoleoni, a fost folosit după cucerire
putere prin forță, iar al doilea a invocat-o de mai multe ori după
pierderea prestigiului. Nu contează aici ce opinie ai putea avea despre
valoare intrinsecă; formal, este în orice caz mijlocul specific de
derivă legitimitatea dominației din încrederea liberă (formală)
ment și, de asemenea, conform ficțiunii) au dominat indivizii.

Aplicat liderului, principiul „alegerii" ca interpretare a
Carisma poate fi aplicată și în managementul administrativ.

... funcționari aleși, care sunt legitimi în virtutea încrederii celor pe care îi domină -
și care, prin urmare, poate fi revocată printr-o declarație de neîncredere,

dintre acestea, sunt pe deplin reprezentative pentru „democrațiile” unei anumite
tip, de exemplu în America. Nu sunt figuri „birocratice”.
„căpușe”, Legitimate în deplină independență, ele își ocupă singurele funcții
o subordonare ierarhică scăzută, cu șanse de avansare
și o garanție a unui loc de muncă care scapă de influența „superiorului”
(Există analogii în cazul carismelor multiple calitativ diferite -
(tincte, de exemplu între Dalai Lama și Tachi Lama,) Ca „inst-
„instrument de precizie”, o administrație compusă din astfel de oficiali aleși este
departe de a valora, din punct de vedere tehnic, ceea ce este format birocratic din
funcționari numiți.

1. „Democrația plebiscitară” – principalul tip de democrație gestionată
de către lideri - în aspectul său autentic, un fel de dominație
carismatic care se ascunde sub forma unei legitimități izvorând din voință
a celor dominați și care există doar prin intermediul ei. Liderul (demagnetizează)
domină scrisul către atașamentul și încrederea susținătorilor săi politici
față de patroana sa ca atare, H domnește mai întâi asupra partizanilor înrolați
pentru el, atunci, în cazul în care acestea îi oferă dominație, în cadrul
grupare, Dictatorii revoluționarilor antici și moderni:
Aisvinnetus, tirani și demagogi greci; lui Romie, Gracchus și succesorii săi;

în provinciile italiene, consiliul poporului; primarii (cel
dictatura democratică de la Zurich era tipul potrivit pentru Germania); în
Statele moderne, dictatura lui Cromwell, conducătorii revoluționari
și plebiscitul Imperiu din Franța = și iată câteva exemple. Unde am încercat
Pentru a obține legitimitatea acestei forme de dominație, s-a căutat
„în recunoașterea plebiscitului a poporului suveran. Conducerea acră
Nistradive personal este recrutat grafic printre plebeii supradotați
(ținând cont, pentru Cromwell, (157) de calificarea religioasă, pentru
Robespierre, cu anumite calități „etice", alături de încredere personală.
pentru Napoleon, cadou exclusiv personal și utilitate practică
căci cine se uită la coșurile de gunoi ale „dominației imperiale a penalei"), A
În culmea dictaturii revoluționare, această conducere are caracterul administrației
administrare bazată pe un mandat pur ocazional, supus revocării (astfel
Administrarea atacurilor în timpul Comitetului de Siguranță Publică, Insulele Dana
viiki anurisunes din Grecia de Est către anumite mișcări de reformă pe care
Dictatorii municipali aflați la putere au câștigat dreptul de a-și numi
propriile forțe auxiliare. Dictatura revoluționară ignoră, de asemenea,
Hoinimite tr: Niômnelle că legalitatea formală, justiția și administrația
de dominație patriarhală, care acționează în conformitate cu principiile lui Matia
Articolele lui Juutte, bazate pe obiective utilitare și în beneficiul Etnei, își au
în timpul tribunalelor revoluționare și postulatele materiale ale
justiția | 1 0: democrația antică și socialismul modern (ne vom ocupa de asta
În Wiiologia Dreptului). Rutinizarea carismei revoluționare
dezvăluie transformări similare cu cele scoase la iveală de
pracespus corespund: sinsi-uri ale armatei mercenare engleze, reziduuri ale
Principiul voluntariatului în vigoare în armata combatanților din Faise
astfel, schimbarea franceză a prefecților, reziduu al administrației carismatice
al dictaturii revoluționare plebiscitare.

REINTERPRETAREA CAPITOLULUI 1.314

ment diferit de dominația liderului carismatic: funcționarul-dla
devine „slujitorul” celor pe care îi domină. Nu are ce căuta într-o
birocrație rațională din punct de vedere tehnic, nu sunt numit de un „superior-
râzând", nu depinde de el pentru șansele sale de avansare, în fața
locul său în favoarea celor pe care îi domină și nefiind nevoit să plătească appenbartonul
din partea unui superior, arată puțin interes pentru disciplina sârguincioasă, s-ar putea să
prin urmare, acționează ca o dominație „autocefală” +. Rezultă că, în general
o conducere a funcționarilor aleși nu obține un serviciu tehnic
ridicat, (Comparați oficialii aleși ai statelor federate ale Americii cu
funcționarii numiți ai Uniunii, precum și experiențele funcțiilor
funcționari municipali aleși, cu comitete înființate, la discreția lor, de către
(înseamnă plebiscitar.) Tipului de democrație plebiscitară cu lider
tipurile (pe care le vom discuta mai târziu) de democrație fără lider sunt opuse,
care se caracterizează printr-o tendință de a minimiza dominația omului
asupra omului,

Caracterul emoțional natural al predării față de liderul în care cineva are?
încredere, din care rezultă înclinația de a-l urma ca lider pe cel care iese din
cel obișnuit, cel care promite cel mai mult, cel cu care Gti funcționează la maximum
mijloc de excitație, este propriu, în general, democrației cu lider, koreul
„Utopica dintre toate revoluțiile își are consecințele naturale aici. Aici este locul în care se află.”
că în timpurile moderne, limita raționalității acestei administrații se regăsește
trație, care nu a oferit întotdeauna, chiar și în America, tot ceea ce s-ar fi sperat.
aștepta.

Relația cu economia: 1. Interpretarea antiminoritară a carismei
duce în mod normal la raționalitate. Ca regulă generală, titularul
puterea plebeiatică va căuta să se bazeze pe o direcție funcțională-
acționând rapid și în ciocniri, T va tinde să-i lege pe cei pe care îi domină
carismei sale „confirmate" fie prin gloria armelor, fie prin onoare,
fie prin îmbunătățirea bunăstării lor materiale - acolo unde este cazul, prin
o combinație a celor două. Primul său obiectiv va fi distrugerea puterilor automate
ritual și șansele tradiționale, feminine, patrimoniale și privilegiile
altele: al doilea său obiectiv, acela de a crea acele interese economice care sunt legate de aceasta,
printr-o solidaritate a legitimității. În măsura în care folosește în același timp
formalizarea și gitizarea legii, aceasta poate accelera într-un mod foarte
sensibil la economia „formală": „e rațional".

2. Puterile plebiscitare slăbesc ușor raționalitatea (de exemplu
melle) ale econormei, atâta timp cât dependența în care se află legitimitatea lor
constatările referitoare la credință și abandonul mamelor le obligă, dimpotrivă,
să apere economic postulatele materiale ale justiției, prin con-
să rupă caracterul formal al justiției și administrației în
mijloace de justiție materială (e de cadi) (tribunale revoluționare,
sistem de vouchere de cumpărare, raționalizarea integrală și controlul timpuriu al producției -
(ion și consum). În această măsură, el este un dictator
social, care nu îl leagă însă de formularele op |
modern. [158] Nu a venit încă momentul să discutăm acest caz

TIPURI DE DOMINARE

3. Funcția electivă este o sursă de perturbări pentru economia formală -
rațional. Ca regulă generală, este într-adevăr o funcție publică de
„partid, nu un personal profesionist cu pregătire tehnică, iar
șansele sale de revocare sau nerealegere îl împiedică
să practice o justiție și o administrație strict obiective,
indiferent la consecințele lor. Într-un singur caz putem spune
că nu împiedică în mod perceptibil economia (în mod formal)
rațional. Este atunci când, ca urmare a dezvoltării, datorită utilizării
a cuceririlor tehnice și economice ale culturilor antice, ale unei țări
noi, cu mijloace de subzistență încă nepotrivite, șansele ca
prezintă economia acestui domeniu ca fiind suficientă pentru a face
ia în considerare, sub forma cheltuielilor profesionale, corupția
apoi oficiali aleși aproape inevitabili, permițând în același timp
beneficii foarte semnificative.

Pentru secțiunea 1, paradigma clasică este reprezentată de bonapartism,
Sub Napoleon I: codul civil, împărțirea forogă a moștenirii, distrugerea
generalitatea tuturor puterilor transferate; pe de altă parte, feude pentru demnitari
de merit; în adevăr, soldatul este totul, burghezul, nimic, dar, pe de altă parte:
glorie și — în linii mari — un nivel de trai suportabil pentru clasa de mijloc inferioară.
Sub Napoleon al II-lea: urmărirea accentuată a idealului susținut anterior de
Guizot: „Îmbogățiți-vă”, construcția căilor ferate, eredlit
mobilă, cu consecințele lor cunoscute,

Pentru secțiunea 2, un exemplu clasic este oferit de „democrație”

Greacă în vremea lui Pericle și în perioada de după el. Încercările de acolo
nu erau, ca la Roma, decise de o singură persoană jurată și înregistrată
supus unor instrucțiuni obligatorii din partea creditorului sau obligat prin lege în temeiul unui drept

MN formal, dar de către Helinsten, care a decis conform unei justiții „materiale”,
de fapt, conform lacrimilor, lingușirii, invectivelor și ieșirilor cemagogice (vezi „plai-
doiriile » retorilor atticus; găsim analogul, la Roma, doar cu
procese politice: Cicero), Consecință: imposibilitatea unei legi formale,
o știință juridică formală de tip roman. Într-adevăr, Helisntes au fost
un „tribunal al poporului” la fel ca „tribunalele revoluționare” ale
Revoluția Franceză și Revoluția Germană (Consiliile); compusă din
tribunalele seculare [Laien-Tribunal] nu se ocupau doar de procese
importantă din punct de vedere politic. Pe de altă parte, nicio revoluție engleză nu a adus

încălcarea justiției, cu excepția proceselor politice la nivel înalt. Desigur,

„Judecătorul de pace era, pe de altă parte, de cele mai multe ori, un judecător”
de cadi, dar numai în măsura în care nu afecta interesele
posesori și, în consecință, avea doar un simplu caracter polițienesc.

Pentru secțiunea 3, paradigma este oferită de Statele Unite. După cum am

Am întrebat, acum șaisprezece ani, de ce se lasă conduși de
Adesea oameni de partid vicleni, muncitorii americani mi-au răspuns:

+ Pentru că „marea noastră țară” oferă posibilități precum, chiar dacă șinele
leii sunt furați, extorcați, delapidați, vor exista totuși profituri suficiente,
și, de asemenea, pentru că acești „profesioniști” sunt o castă pe care se „cosește”
„(muncitori), scuipăm”, în timp ce funcționarii publici profesioniști din domeniul modei

Germanii ar constitui o castă care, ea însăși, ar scuipa pe muncitorii săi.

Vom explica mai târziu toate detaliile relației cu economia.

278

COLEGIALITATEA ȘI ÎMPĂRȚIREA PUTERIILOR

8. EGALITATEA COLITICĂ PRIVIND ÎMPĂRȚIREA PUTERILOR

§ 15. Tipuri de colegialitate și împărțirea puterilor.

O dominație poate fi limitată și restricționată, în mod tradițional.
rațional, prin mijloace particulare,

Nu se va pune aici problema limitării dominației prin supunere.
tradiției sau reglementării. Am discutat deja despre asta (ff 3 saq)
Va fi vorba despre relații sociale specifice și grupări sociale, lenitænt
dominaţie.

t. O dominație patrimonială sau feudală este limitată de privilegii
de ordine [ständirche Gevwaltentailung), la o foarte

prin împărțirea puterilor între ordine (4 9, 4), circumstanțe de care are,
deja discutate.

2. Dominația birocratică poate fi limitată (și în mod normal ar trebui să fie)
fiind în cea mai completă dezvoltare a tipului de legalitate pentru a
(159) că este administrat numai conform regulilor) de către autoritățile competente
instituții, distincte de ierarhia birocratică prin propria lor lege și

care au:
(a) Monitorizarea și eventuala confirmare a respectării regulilor -

mente, „T

(b) Monopolul asupra creării tuturor reglementărilor sau a celor care
a determina libertatea de decizie a funcționarilor publici;

(c) Mai presus de toate, monopolul asupra acordării mijloacelor necesare administrării-
trație.

Aceste mijloace vor fi discutate mai târziu (16,4 USD).

3. Orice mod de dominație poate fi deposedat de mono-
cratic, atașat unei persoane, prin principiul colegialității. Dar

Aceasta poate avea semnificații foarte diferite. Vom distinge în special
următoarele cazuri:

a) Alături de deținătorii monocratici ai puterii senioriale, există
alți deținători ai puterii, de asemenea monocratici, cărora le
tradiția sau regulamentul oferă posibilitatea de a sta ca instanță
de sesizare sau de casare în legătură cu deciziile primei instanțe (co-
(judiciaritatea casației).

Exemple importante: tribunul (inițial eforul) din Anti-
Dee este T consiliul muncitorilor și
soldați, împreună cu oamenii săi de încredere, pentru tatăl lui noiembrie 0

279 eu

TIP DE DOMINARE

1918 privind emanciparea administrației regulate în ceea ce privește acest organism

control autorizat să „contrasemneze”.

b) În schimb, pentru ca o decizie obligatorie să fie luată, factorii de decizie
autorităților constituite cu caracter nemonocratic
după deliberare și vot. Prin urmare, decizia este dincolo de puterea unei singure

și este o pluralitate de indivizi care contribuie la realizarea unei reglementări-
dat (colegialitatea executivă înțeleasă ca legătură colegială
de execuție = colegialitate tehnică). Se poate aplica apoi a) principiul-
„principiul unanimității; #) principiul majorității. i

c) Cazul a (colegialitatea casației) corespunde în fapt celui în care, de exemplu
slăbesc puterea monocratică, există mulți deținători ai
seignorial, monocratic, puteri egale în drept, fără specificare
serviciile lor. Pentru a face față situației concurențiale care se află în-
apoi, în expedierea unui caz, mijloace mecanice (un fel,
schimbarea pe rând, oracol, intervenția organelor de control: 2 a) va desemna
cel care trebuie să acționeze, fiind înțeles că fiecare deținător al puterii constituie

o instanță de recurs în ceea ce privește toate celelalte. E
pocăi

Cel mai important caz: la Roma, colegialitatea în exercitarea magistraturii
tură legitimă (consul, pretor).

d) Abordând cazul b (callegialitatea execuției [Leistung]): este
de fapt, găsește în autoritățile constituite un primus inter pares material
monocratic; în mod normal, aranjamentele care trebuie făcute trebuie
rezultat al unei deliberări cu ceilalți membri formal egali,
divergență de puncte de vedere rezultând, în anumite cazuri z
important, destrămarea colegiului din cauza dezertărilor și a punerii în pericol.
din poziția deținătorului monocratic al puterii (colegialitate executivă)

cuțiune cu lider preeminent).

„Cel mai important caz: situația prim-ministrului englez în cadrul
Cabinet. Lille a evoluat mult. Conform scrisorii, din punct de vedere material, se întoarce în...
în majoritatea cazurilor în epoca guvernării de cabinet.

Colegiile consultative plasate lângă domnul monocratic nu
nu produc neapărat o slăbire; ele reprezintă posibil-
doar o reducere a dominației în sensul raționalizării.
Într-adevăr, ei pot [160] să învingă domnul. În special dacă
au caracterul unui ordin.

Cazuri principale: [text lipsă].

opinii — formal opționale — dar în caz de eșec,
responsabil pentru că l-a disprețuit. =" s5

-eu-
Este

COLEGIALITATE KT ÎMPĂRȚIREA PUTERILOR 1.3.1

Cel mai important caz: adăugarea unui senat ca organ consultativ
magistrați, de la care, de fapt, dominația
acela peste acestea (prin controlul finanțelor). Primul tip era, mai mult sau mai puțin
îndeaproape, designul descris, prin controlul (de facto) al finanțelor,
cu atât mai mult prin identitatea condiției senatorilor și funcționarilor
aleși (formal), #e a dezvoltat participarea efectivă a magistraților la
deciziile Senatului: si eis placeret, care exprimau natura opțională a
Acestea au însemnat mai târziu puțin mai mult decât „vă rog”-ul nostru în
directive privind chiriile,

| : 3 . . i"

f) Oarecum diferită este colegialitatea specifică care există în
autoritățile constituite; pregătirea și raportarea acțiunilor specifice
competența sa este apoi încredințată unor experți - eventual diverșilor
pentru aceeași chestiune, — dar decizia depinde de votul participanților

în întregime.

Acesta a fost cazul, într-un mod mai mult sau mai puțin pur, pentru majoritatea conciliilor
Consiliul de Stat și formațiuni similare din trecut (cum ar fi Consiliul de Stat
(engleză în momentul dominației cabinetului), Astfel de formațiuni nu au
niciodată nu i-a expropriat pe prinți, oricât de mare ar fi fost uneori puterea lor,
Dimpotrivă, prințul a încercat, acolo unde a fost cazul, să se bazeze pe Consiliul de Stat

împotriva guvernului de cabinet (liderilor de partid): în Anglia, de exemplu,
dar fără niciun rezultat. Pe de altă parte, tipul corespunde destul de bine situației în care se află acestea
miniștri tehnici de tip caritativ ereditar și de tip plebiscitar
de partajare a puterii (amcrienin), care sunt numiți, la discreția sa, de către
deținătorul puterii (regele, președintele), astfel încât aceștia să îl susțină.

(g) Colegialitatea specificată poate fi reprezentată doar de un —
consultativ ale cărui voturi, pozitive sau negative, sunt supuse deciziei
deținătorul puterii (ca în cazul e).

Diferența constă atunci în singurul fapt că aici specificația execuției
te realizează în modul cel mai deliberat (caz care corespunde puțin cu prae
Căpușa prusacă sub Frederic William 1%), Această situație favorizează
zile deținătorul puterii.

(h) Colegialitatea specificată într-un mod rațional este în mod clar contrazisă
colegialității tradiționale a „bătrânilor” ale căror discuții colegiale
sunt considerate a proteja în mod eficient căutarea legii
tradiționale și care, eventual, servesc la protejarea, prin recurs,

tradiție împotriva reglementărilor care îi sunt contrare.

Exemple: numărul gerousiei din Antichitate; pentru camație: Areopagul
la Atena, patres din Roma (care aparțin inițial, este adevărat,

tip l, vezi mai jos).

_ 1) O slăbire a dominației poate fi întreprinsă prin aplicarea-
aplicarea principiului colegialității autorităților (deținătorilor
ei înșiși) cei mai (formal sau material) înalți (preponderenți)

la

TIPURI DE DOMINARE DR

rantes). Cazul, în cazuistica sa, complet analog cu punctele d până la g.
anumite abilități se pot (a) schimba la rândul lor sau (b) închide

„izvoarele durabile" ale unor indivizi anumiți, colegialitatea există la fel de mult ca 4

colaborarea (formală) a tuturor este necesară pentru legitimitatea deciziilor,

[161] Cele mai importante exemple: Consiliul Federal Elvețian, cu
partajarea imprecisă a izvoarelor și principiul rotației; colegiile
„Comisarii Poporului" din Rusia, temporar în
Ungaria, Germania; în trecut, Consiliul venețian al celor Unsprezece,
Consiliile Bătrânilor etc.

Foarte multe cazuri de colegialitate în grupurile de dominație

patrimoniale sau federale sunt:

a. Cazuri de partajare a competențelor printr-un ordin (colegialitatea consiliului de administrație) funcțiile administrative ale unui ordin sau ale funcțiilor corespunzătoare ale unui ordin);

P. Cazuri de creare a unor reprezentanțe colegiale ale funcției publice patrimonial, în solidaritate cu domnul împotriva deținătorilor socializați ai puterile unui ordin (consiliile de stat, cazul f de mai sus);

y. Cazuri de creare a unor organisme consultative, eventual deliberative, pe care deținătorul puterii o prezidează sau la care se alătură sau pe dezbaterile și voturile de care este informat, organ compus în parte:

as. Experți specializați;

BB. Despre oamenii care se bucură de un prestigiu de un anumit ordin, prin- pe care deținătorul puterii poate spera să o îmbunătățească și mai mult etapă — având în vedere cerințele tot mai mari de specializare — informație- a rămas diletant, atâta timp cât o decizie a rămas posibilă pentru el curat și bine întemeiat (cazul p de mai sus).

În cazul y, deținătorul puterii acordă în mod natural importanță influență asupra reprezentării:

aa., Avize tehnice;

Părintele. Cele mai eterogene interese posibile, eventual contrarii,
pe de o parte, să fie larg informat, pe de altă parte, să fie liber să facă
Jucând adversarii unul împotriva celuilalt,

În cazul B, pe de altă parte, deținătorul puterii se atașează adesea

importanța acordului opiniilor și a pozițiilor diferite (originea...)
miniștri și cabinete de „solidaritate” în ceea ce se numesc State
„constituțional” sau în orice alte state care cunosc de fapt
partajarea puterilor).

În cazurile a, colegiul care apără însușirea va atribui irelevanță
la unanimitatea opiniilor și solidaritate, fără a putea întotdeauna
își dau seama, având în vedere că orice însușire prin privilegiul unui ordin
creează interese particulare care se ciocnesc.

Tipul A corespunde atât asamblărilor, cât și comenzilor.
decât întâlnirile vasalilor care le-au precedat și care sunt frecvente

chiar și în afara Occidentului (China), p corespunde tipului f

autorități constituite, în general colemiale, ale monarhiei moderne
sănătate, compus în principal din avocați și experți financiari, la tipul y unde
au constituit consiliile de stat ale multor monarhii străine și,
Monarhiile occidentale moderne la nașterea lor (în secolul al III-lea al lui Witte)
un arhiepiscop avea un loc, ocazional, în Cabinetul englez), cu
„consiliile curții” și amestecul lor de notabili și funcționari speciali

Această situație de interese opuse între diferite ordine poate fi observată
avantaje pentru deținătorul puterii în negocierea și în relația sa cu ceilalți
cu ordinele. Într-adevăr:

k) Pot fi desemnați drept „colegiali”, prin forma lor
societățile care trebuie să-i reunească ca reprezentanți pe delegați”
interese ideale, materiale sau de putere care se ciocnesc,
a obține o conciliere a intereselor opuse prin compromis
(compromis colegialitate, spre deosebire de colegialitatea funcțională)
colegialitatea votului parlamentar)

Într-o formă brută, este vorba despre caa în împărțirea puterilor „între
„ordine”, care ajunge la o decizie doar prin compromis între
interesați (așa cum vom vedea în curând), Într-o formă b
Acest caz devine posibil prin alegerea delegaților în funcție de o situație de
clasă sau ordine permanentă (vezi cap. 1v) sau, în prezent, o poziție opusă-
țiune de interese. (162) Într-un astfel de organism - cel puțin atâta timp cât
acestui personaj - „votul” poate să nu joace niciun rol, dar nu:

a. Compromisul sub forma unui pact între părțile interesate;

P. Compromisul impus de deținătorul puterii după ascultarea f

punctul de vedere al diferitelor părți.

Pe structura particulară a acestui ga numit Statul electronic, bazată pe

ordine" (Srämdertaar], vezi mai departe. Își găsesc locul aici, pe de o parte,
separarea curiei (în Anglia, „Lorda" și „Commons",

având o citație specială; în Franța, nobilimea, clerul, terții
stat; în Germania, numeroase diviziuni ale ordinelor (Stand), pe de altă parte,
necesitatea, mai întâi în cadrul unor ordine particulare, apoi între ordine
ei înșiși, să ajungă, prin compromis, la decizii (pe care titularul
(de putere tratează adesea ca propuneri opționale). Vom putea
a critica teoria, din nou la modă, a reprezentării
„corporativ" (cf. $22) că de cele mai multe ori îi lipsește sprijinul
rațiunea faptului că singurele mijloace adecvate aici sunt compromisurile, nu
majorități. În consiliile muncitorești libere, afixerii se guvernau singuri,
material, ca chestiuni de putere condiționată
Numai că nu ca întrebări de vot.

1) În final — un caz legat de precedentul — colegialitatea votului, atunci când

apar mai multe grupuri, până atunci autocentrale și autonome
unei noi grupări, dobândind astfel un drept de influență asupra

|

TIPURI DE DOMINARE

decizii (conform oricărei ierarhii) prin alocarea voturilor
pentru liderii sau delegații lor (colegialitate de fuziune),

Exemple: reprezentările filailor, fratriilor și triburilor în
conciliile antice, grupări familiale din Evul Mediu până în vremea
consuli, mercadensa organismelor comerciale, delegații consiliilor profesionale
ționali + către consiliul central al unui sindicat al muncitorilor, „Consiliul Federal”, unde
Senatul în statele federale, colegialitate (efectivă) în ministere
guverne de coaliție sau de coaliție colegială (cel mult,
numire prin reprezentare proporțională, ca în Elveția).

m) Colegialitatea votului parlamentarilor aleși, pe care o vom trata în continuare
parte, are un caracter particular. Într-adevăr, se bazează a) fie pe conduita
a unui lider, și este apoi o clientelă; P) fie pe managementul colegial al
afaceri de partid, și atunci este un „parlamentarism fără lider”,

Dar pentru asta trebuie să discutăm despre părți (cf. $18).

Colegialitatea este aproape inevitabilă, cu excepția cazului colegialității
de casare monocratică, un obstacol în calea unor decizii precise și clare și
deosebit de rapid (în instruirea specializată (Fachgeschultheï], de asemenea, în
(forme iraționale scs). De cele mai multe ori, acest efect nu a fost nedorit -
potrivit pentru prinț atunci când instalează un funcționar specializat,
Totuși, cu cât ritmul deciziilor și al acțiunilor devenea mai rapid,
cu atât mai mult prințul era determinat să respingă această situație, în cazurile
colegii guvernanți, poziția de forță pe care o atinge membrul guvernant,
în general, într-o poziție preeminentă din punct de vedere formal și material
(episcop, papă în Biserică, ministru-președinte într-un cabinet).
de cele mai multe ori, interesul pe care îl avem în reînvierea unei colegialități a
conducerea vine din nevoia de a slăbi deținătorul puterii
că așa. De asemenea, vine din neîncredere și resentimente, mai puțin din acelea
care sunt dominați - care adesea cer un „lider" al dorințelor lor - că
membrilor conducerii administrative față de conducerea monocratică-
bifați. Acest lucru nu se aplică doar, sau de preferință, claselor
privilegiate negativ, dar și, mai precis, claselor privilegiate
pozitiv. Colegialitatea nu are absolut nimic specific + demo-
„cratic". Când clasele privilegiate au trebuit să se protejeze împotriva
amenințare din partea celor care sunt privilegiați negativ, aceștia au fost întotdeauna
constrângeri pentru a se asigura, prin acest mijloc, că nimeni nu crește
putere seniorială monocratică care se poate baza pe aceste straturi;
[163] au creat și au menținut autorități colegiale ca autorități _Ț
supraveghere, și totuși deliberativă, alături de o egalitate mai strictă
persoane privilegiate (despre care vom discuta în paragrafele următoare).

Tipuri: Sparta, Veneția, Senatul Romei înainte de Gracchi și cel al

Sulla, Anglia în mai multe ocazii în secolul al XVIII-lea, Berna și alții
Cantoanele elvețiene, orașele patriciene (Geschlechierstadi) din Evul Mediu

cu consulii lor colegiali, mercadansa, care includea corporațiile
tonurile negustorilor și muncitorilor, aceștia din urmă devenind adesea
prada mobililor sau a signorilor,

Colegialitatea garantează o mai mare „profunzime” a reflecțiilor.
administrație, unde această „profunzime” este preferată preciziei și
viteză, suntem obișnuiți cu ea, chiar și astăzi - împreună cu motivele evo.
menționat mai sus — să revenim la aceasta. În orice caz, colegialitatea împărtășește
responsabilitate și, în cele mai mari comisioane, aceasta dispare
în întregime, în timp ce monocrația o stabilește clar și incontestabil -
masă. Sarcinile mari, cele care trebuie finalizate rapid și
urmând un plan general, sunt în întregime (și, fără îndoială, datorate
tehnic vorbind) în mâinile dictatorilor monocratici
administratori individuali,

Nici politica externă, nici politica internă, ambele centrale,
Statele mari care urmează un plan general nu trebuie să fie efectiv

dirijată colegial. „Dictatura proletarului” necesită, în special,
pentru a realiza socializarea, un dictator care poartă cunoștințele mamelor,
Aceștia nu sunt masele, ci deținătorii parlamentari ai puterii.
provenind din partea partidelor și a masei sau (ceea ce nu constituie o nuanță
neglijabile) care domină în consiliile +", care nu pot dori nouă
susținător, Un astfel de fenomen a apărut doar în Rusia ca produs al
putere militară și este susținută de interesele de solidaritate ale țărilor
fără noi însușiri,

Putem adăuga totuși câteva observații care, în parte, rezumă,
a finaliza într-o oarecare măsură ceea ce era deja datorat:

Din punct de vedere istoric, colegialitatea are o dublă semnificație:

(a) Ocuparea multiplă a aceleiași funcții sau activitatea mai multor persoane
funcționari care concurează direct în competența lor cu
drepturi de vot reciproce. Aceasta este atunci o partajare tehnică a puterilor
Pentru a minimiza dominația, eco-colegrialitatea are acest înțeles
mai ales în magistratura romană, care tindea în primul rând să
fă posibilă, pentru actul tău oficial, intercosmosul prin putere pentru a slăbi
astfel dominația magistraților individuali. Fiecare magistrat individual
a rămas, totuși, un magistrat individual cu numeroase exemple;

b) Formarea colegială a testamentului: stabilirea legitimă a unei ordini
(Befehi) Numai prin cooperarea culegătorilor, fie în funcție de preț
unanimitate sau conform principiului majorității. Acesta este conceptul modern de
colegialitatea, care nu era necunoscută în Antichitate, dar care nu exista
Caracteristic, acest tip de colegialitate poate fi fie colegialitatea lui
direcția supremă, prin urmare a dominației însăși, sau chiar a celei a

autoritățile executive sau, în final, cea a autorităților consultative.

t. Colegialitatea conducerii își poate avea fundamentele:

TIPURI DE DOMINARE

fratrii, phylai, în Evul Mediu, grupare de familii cu consiliu de
familii, grupare de corporații în Mercdansa cu consiliul
foști sau adjuncți ai corporațiilor; + Consiliul Federal + două state roșcate
colegialitate modernă și eficientă în ministere unde grupurile pot-
guverne supreme, instituite de coaliții de partide (distribuție
puterea în urma reprezentării proporționale, așa cum se întâmplă din ce în ce mai mult în
Elveția), Colegialitatea este atunci un caz special al principiului reprezentării-
țiunea ordinelor sau cantoanelor;

A, Dana absența unui lider, din cauza rivalității dintre concurenți sau
eforturile indivizilor dominați de a reduce dominația masculină
singur. Dintr-o conjuncție a acestor cauze, colegiul Wi al
conducere în majoritatea revoluțiilor, precum și + sfaturi +
ofițeri sau chiar simpli soldați ai trupelor revoltate, acel comitet comun
de siguranță publică sau consiliul + comisarilor poporului" În administrație
intervenție în timp de pace Ultima cauză menționată este aproape întotdeauna
decide pentru colegialitatea autorităților guvernamentale, cu siguranță MEDIE față de
„pel me fort” când este singur: (164) wingi în Elveția și ausa dana ha
contra! m al lui Wade din 1919. (În cfobnétence, îi emoționează pe socialiști
care, de teama monarhului electiv, a sacrificat unitatea unei administrații

o rație absolut necesară pentru fotopializare (Sosialisienmg). Gazda-
utilitate pentru șeful funcției publice — al sindicatului, al publicației, al circumscripției electorale
urban - a fost deosebit de decisiv în cadrul partidului);

y. Dana caracterul unei ordini pe care o au cei mai notabili din stratul care
timpul necesar pentru deținerea direcției și cine monopolizează această deținere,
coerența conducerii fiind atunci produsul dominației aristocratice
politică a unui ordin. „Orice strat privilegiat de ordin se teme de un lider
ținută de abandonul emoțional al maselor cel puțin la fel de mult pe cât s-a încheiat
democrația ostilă liderului, determinarea simțului și încercările de a
guvernează prin intermediul corporațiilor consultative închise aparțin
de acest tip; exemplu: Constituția venețiană și cele care seamănă cu aceasta;

8. În lupta prințului împotriva exproprierii sale tot mai mari de către funcționari-
organizarea administrativă modernă începe
cu conducerea, elimină statele occidentale (și, în mod analog,
cu evaluarea statelor patrimoniale ale Estului, la momentul respectiv modele de dezvoltare
administrație: China; Persia, Imperiul Califilor, Imperiul Otoman), direcție
asumată în general de autoritățile colegiale. Prințul nu se limitează
să restabilească poziția de putere a oamenilor singuri; el speră mai presus de toate, prin

și interese divergente,
colegial și, în consecință, să facă posibil

conducerea administrării cooperativei care, pe de o parte, trebuie să
este o problemă locală, foarte tehnică, dar, pe de altă parte, fiind
natura sa, se sprijină mai ales pe dos Caprona d'unterdes ematèrieis — di votes
atâta timp cât masele acceptă organizarea straturilor privilegiate
legitimat prin posesie și educație, Ilegalitatea ministerelor de a
fundații similare din punct de vedere tehnic: când a eșuat, în Rusia
de exemplu, și (mai puțin semnificativ) în Imperiul German până la
1018, nu a existat niciodată o solidaritate eficientă între organizațiile de guvernare:
mental, dar, în CONTRAIFE, Of a putut observa o movilă de statui dintre cele mai
concurență acerbă între diverse competențe administrative.

(Fundațiile enumerate la punctele a, y, to) au un caracter strict istoric
Dezvoltarea dominației biremueratice moderne peste tot
condus, printre grupările de masă — biți pu grandaj citați, = la
o slăbire a eolk mahti în direcția efectivă, deoarece sunt legați
Calitatea deciziilor reduce inevitabil viteza deciziilor, unitatea direcției
țiune, întreaga responsabilitate a cuiva, virulența din exterior și întreținerea
disciplină înăuntru, peste tot, în fiecare colț, în Fiata joasă a masei
— lucrează din motive economice și tehnologice pe care le discutăm-
va fi în momentul dorit — 1: colegialitate cu participare la înalta politică, au
atâta timp cât a fost menținută, s-a trezit slăbită în favoarea fostei-
prezența liderului politic (lemer, munistrepresedinte), În mod identic,
ca și în alte părți ale prosguei, toate grupurile de moștenire pranda,
și specifică în cele care sunt sultane, prezente
a unei personalități de frunte (eramo visir) în detrimentul prințului a fost întotdeauna

impus, mai ales că, prin managementul său, „a fi + favorit” nu a fost în niciun fel înlocuit pentru prinț, trebuia să existe cineva responsabil și, legal, acest lucru nu putea să fii prinț,

2. Colegialitatea satortés evecutiverului avea scopul de a întări otijecul. vigurozitatea și mai presus de toate integritatea administrației prin consolidarea puterii unor indivizi anumiți Aproape peste tot, și pentru razele mimice care în sarcinile de management, a cedat superiorității tehnice a monocrației (ca în Prusia în are + guverne +).

3. Colegialitatea organismelor dedicate exclusiv existenței și existenței întotdeauna. Cola este foarte influentă din punct de vedere istoric, în special în cazuri în care consultarea + magistratului sau a prințului a avut loc în funcție a situației de putere, atunci + decisiv + corelație. Dar această întrebare nu necesită discuții deocamdată; o vom menționa în secțiunea sa temperatură

Prin colegialitate vom înțelege întotdeauna coolhigialid che ha dominios, adică-să zicem autorități care fie acționează ele însele, [161] fie influențează direct către administrație (de către Consiliu). După cum indică acest verde, Nu se pune aici problema temwe-ului lucrătorilor la comenzi sau a parlamente.

Din punct de vedere istoric, colegialitatea a dus-o la dezvoltarea sa deplină conceptul de autorități constituite" deoarece a fost constant afirmat atașat separării dintre „birou” și „casa” (a membrilor), a managementul funcționarilor publici și al funcționarilor publici

resurse administrative și active private. Acest lucru nu este propriu

TIPURI DE DOMINARE DR

dacă istoria administrativă a Occidentului modern începe cu dezvoltarea
dezvoltarea autorităților colegiale ale funcționarilor publici specializați, vine
a început — într-un alt gen — organizarea permanentă a
întruniri politice tradiționale, cu caracter ordonat
{rrändisch}, feudal sau de altă natură. Numai corpuri colegiale de funcționari,
în cele din urmă, uniți prin solidaritate, ar putea, puțin câte puțin, expropria
din punct de vedere politic, prinții Occidentului care au devenit diletanți
Printre oficialii individuali, supunerea personală ar fi triumfat
mult mai ușor, ceteris paribus, de la rezistența încăpățânată la directive
rațională prințului. După inevitabila trecere la gestionarea fondurilor-
specializați, prințul a căutat, ca regulă generală, să completeze
sistemul colegial consultativ (sistemul Consiliului de Stat) cu vot
pozitiv și negativ să rămână, deși diletant, deținător al
putere. Totuși, după victoria definitivă a funcției publice raționale
specializată, s-a afirmat victorios - în special față de parlament -
mente (vezi mai jos) — nevoia de solidaritate a colegiilor supreme
cu conducere monocratică (miniștri-președinți), acoperită de prinț
și acoperind-o în schimb; în același mod, tendința generală către
monocrația și, prin urmare, birocrația în administrație,

t. Importanța colegialității la baza administrației moderne

poate fi foarte ușor evidențiată de lupta autorităților financiare
creat de împăratul Maximilian în cea mai mare nevoie (pericol) împotriva
obiceiul pe care îl avea acest monarh de a renunța, în funcție de dispoziția sa,
directive și titluri de garanție în beneficiul funcționarilor publici, Expropriere
a prințului, care a devenit apoi o figură politică nespecializată (dibetwante),
începe cu problema financiară, mai întâi în rigoarea italiană,
cu contabilitatea lor ordonată conform celei a comercianților; apoi în
statele continentale franco-dôurguignona, pe atunci germane, și un altul
de partea normanzilor, în Sicilia și în Anglia (fiscării). În Est,
divanı, în China, yaen, în Japonia, bakufu * etc., au jucat un rol
identice, care însă nu au dus la birocratizare - din cauza lipsei de
funcționari tehnici instruiți rațional — pentru că aceștia
au fost reduse la cunoștințele empirice ale „vechilor” funcționari;

2. Colegialitatea a jucat un rol în separarea gospodăriei de administrație.

§ 16. Împărțirea puterilor prin specializarea lor.

4. Puterea conducătorului poate fi diminuată prin intermediul unei împărțiri
puteri conform specificațiilor lor funcționale [specifixierte Gersaltentei-
plămân) (cf. § 15 în prine.): transmitere, ca puteri senioriale,
anumite „funcții” specifice și, în cazul legalității, determinarea
subminat (împărțirea constituțională a puterilor), către diferiți titulari, a
astfel încât, în probleme care îi privesc în același timp, dis-
situațiile pot fi abordate în mod legitim doar printr-un compromis stabilit
între EI.

1. Partajarea puterilor prin specializare, spre deosebire de
a celei dintre ordine", că puterile senioriale sunt împărtășite
„constituțional” (aceasta nu este neapărat înțeleasă în sensul unui
Constituție orală sau scrisă), în funcție de obiectivul lor, între diferite
deținătorii de putere (sau control), astfel încât prevederile
cu soartă diferită poate fi generată în mod legitim doar de
acțiuni diferite sau că dispoziții de aceeași natură nu pot
fiind doar prin cooperare (este prin urmare un non-compromis
formal) al mai multor deținători de putere, Acestea nu mai sunt + abilitățile
care sunt împărtășite aici, ci drepturile senioriale în sine,

(166) 2. Partajarea puterilor prin specializare nu are absolut nicio valoare
nimic modern. Acestui tip îi aparține separarea dintre puterea politică
și pouyoig hierocratic autonom (în loc de cezaropapism și teo-
crație). De asemenea, suntem conduși să luăm în considerare abilitățile specifice
Magistraturile romane ca un fel de separare a puterilor în stat
Același lucru este valabil și pentru farmecele specifice ale Larnacaismului. De asemenea,
în China, din situația în mare parte independentă a Academiei Han-lin
(confucianist) și cenzori” față de monarh. De asemenea,
în statele patrimoniale și în principatul roman, a separării,
în poziții subordonate, în puterea judiciară și financiară (civilă), a unui
O parte, și a puterii militare, pe de altă parte, În cele din urmă, firește, a tuturor împărțirilor
de competență în general. Cu toate acestea, conceptul de partajare a puterilor Q
atunci își pierde orice precizie. Este mai potrivit să se limiteze la împărțirea dintre
puterile supreme domnești. Procedând astfel, forma rațională
a separării puterilor în stat, bazată pe un regulament (Constituție) — adică
să zicem forma constituțională — este absolut modernă. Într-o

neparlamentar, dar „constituțional”, bugetul nu poate fi stabilit
Că printr-un compromis între autoritățile legale (coroana și unul sau mai multe)
Mai multe camere ale reprezentanților). Din punct de vedere istoric, această stare de fapt
dezvoltat în Europa din împărțirea puterilor între ordine;
și-a găsit fundamentul teoretic în Anglia datorită lui Montesquieu,
Apoi la Burke. Mergând înapoi în timp, găsim separarea dintre
Ca o consecință a aproprierii puterilor de către cei privilegiați
seniorajele și mijloacele de administrare și, în consecință,
nevoi financiare regulate și în creștere, de natură economică și socială

(nevoi administrative) și neregulate (determinate în principal de război),
nevoi pe care domnul nu le putea satisface fără consimțământul
privilegiat, căruia îi datora propriul consimțământ == SUVEN conform opiniei
și la cererea lor. Pentru a obține acest rezultat, el a emis măsurile necesare
să se stabilească un compromis între ordinele, din care provin tasus huatia ueteri
compromisuri privind bugetul și compromisuri privind echipamentele, care
nu aparțin în niciun fel, în spiritul lor, diviziunii săracilor între
ordinelor, ci mai degrabă separării constituționale a puterilor în stat.

3. Separarea constituțională a puterilor în stat este un principiu social -
instabilă din punct de vedere tehnic, structura sa reală de dominație este determinată în funcție de
răspunsul la întrebarea: ce s-ar întâmpla dacă o companie constituțională
esențial (de exemplu, în ceea ce privește bugetul) nu a putut fi îndeplinit?
Un rege al Angliei care domnea fără buget își punea riscul atunci (astăzi)
coroana sa, dar nu un rege al Prusiei plasat în aceeași situație, deoarece
În Imperiul German prerevoluționar, puterile dinastice erau
preponderent,

ÎMPĂRȚIREA PUTERIILOR ȘI A ECONOMIEI

17 dolari. Relațiile dicționarului de puteri cu economia.

1. Colegialitatea (colesialitatea rațională a execuției) autorităților
juridic poate crește obiectivitatea și imparțialitatea deciziilor, favorizând
astfel, economia rațională există chiar și acolo unde obatacidul cântărește, într-un mod negativ
precizia funcționării sale. Din acest motiv, deținuții mari
deținătorii puterii capitaliste, în prezent ca și în trecut, preferă] |
pe bună dreptate, conform experienței germane, atât în viața politică, cât și în
în viața partidelor și în cea a tuturor grupurilor care sunt
importantă pentru ei, monocrația: este (în opinia lor) forma de justiție
administrație și cea mai discretă", cea mai accesibilă ca persoană
și cel mai ușor de câștigat în favoarea intereselor celor puternici. Colegialitatea c
țiune și autoritățile colegiale generate de creditele bugetare
puterile statului și ale unei ramuri administrative foarte diionale
poate, dimpotrivă, să acționeze irațional. Colegialitatea autorităților
instituțiile financiare existente la începutul dezvoltării funcției publice speciale
a favorizat, fără îndoială, raționalizarea (formală) a economiei,

Este partidul monacratic născut din partidul de tip american, și nu partidul
prezentarea oficială a partidului, adesea colegială, ceea ce este „bun" pentru
interesat de partid, prin urmare este indispensabil. În Germania, un prar
parte din ceea ce se numește 1 + industrie grea + a, din același motiv >

a susținut dominația birocrației și nu dialectul naționalist
a slujit până atunci în mod colegial).

2. Cota-parte a puterilor care creează, ca orice alocare, €
soliditate specificată. cn An dacă acestea nu sunt raționale și p
aducerea unui factor de „calabilitate” în funcționarea
aparatul autoritar este de obicei favorabil raționalizării (formale)
a economiei. Încercările de a aboli această separare a puterilor în stat
(republica consiliilor, guvernele Convenției și Comitetului)
de siguranță publică) (167] vizează în general transformarea (mai mult sau mai puțin!
material rațional, al economiei și, prin urmare, acționează împotriva
raționalitate formală.

Toate cazurile individuale fac obiectul unor discuții speciale.

Î. CITEȘTE PĂRȚILE

18 dolari. Conceptul și esența petrecerilor,

Prin partide înțelegem societăți bazate pe un angajament >

(formal) liberi, cu scopul de a oferi putere liderilor lor

în cadrul unui grup și activiștii lor activi — oportunități ideale

sau material — pentru a urmări scopuri obiective, pentru a obține avantaje

personală sau pentru a realiza ambele împreună. Ele pot constitui”

asociații efemere sau permanente, se prezintă în grupuri

de toate felurile și formează grupuri de toate felurile: clientelă carismatică

domesticitate tradițională, aderență rațională (în scop sau

în valoare, „bazate pe o reprezentare a lumii”), acestea pot fi

de preferință orientat spre interese personale sau scopuri obiective, J

În practică, acestea pot în special, în mod eficient sau selectiv,

să se limiteze la obținerea puterii pentru liderii lor și la ocuparea

funcții de conducere administrativă de către aparatul lor (partidul patronatului)

{(Patronaj-Partei]). Ei se pot orienta în mod conștient în special, în?

interesul ordinelor sau claselor (parte a ordinului sau clasei) sau față de

obiective materiale concrete sau către principii abstracte (partid inspirat de

o reprezentare a lumii {Weltanschanungs. Partei]. De obicei,

cucerirea funcțiilor de conducere administrativă este secundară.

Nu este neobișnuit ca „programul” material al unui partid să fie doar un mijloc pentru atingerea unui scop.

a provoca aderențe,

Conceptual, partidele sunt posibile doar în cadrul grupurilor.

a cărui direcție o influențează sau la care aspiră; totuși, cartelurile

petrecerile intergrupale nu sunt rare,

Partidele pot folosi orice mijloace pentru a obține putere,

Când conducerea este aleasă printr-un vot (formal) liber și

regulamentele sunt rezultatul votului, ele sunt mai presus de toate organizații constitutive -

uciși pentru căutarea de voturi și, în cazul votului într-o singură direcție

părți prestabilite, legale. Ceea ce înseamnă practic întotdeauna, prin

urmând principiul voluntar (bazat pe aderarea gratuită) care este
cea a partidelor legale, că exercitarea politicii privește oamenii
Cine este interesat de asta (trebuie să lăsăm deoparte ideea de persoane interesate de „eco”
„din punct de vedere economic”: acestea sunt în prezent persoane interesate politic,
(De o ideologie sau de putere ca atare). Ce
simț:

Acest exercițiu este în mâinile liderilor și ale dispozitivelor
artiști,

b) Cu care majoritatea membrilor activi nu se aliniază
timp ca aclamatori (Akklamantes), acolo unde este cazul
momente de control, discuție, protest, rezoluție,

c) În timp ce membrii inactivi și masele asociate (alegătorii)
și alegători) sunt doar un obiect de recrutare în momentul alegerilor
sau voturi (+ cele care alcătuiesc numărul » în mod pasiv) și că, în cazul în care
lupta pentru putere, vocile lor nu intră în linia de eee
ca mijloc de îndrumare pentru activitatea de recrutare a
aparatul partidului.

Ca regulă generală (dar nu întotdeauna),

d) Patronii unei petreceri rămân ascunși, Y

Alte partide, organizate într-un mod formal legal într-un
grupare juridică formală, poate fi în special:

a) Partide carismatice: dezacord asupra calității carismatice
deținătorul puterii, pe deținătorul carismatic al puterii tocmai a »
(formă: schisma);

b) Partide tradiționale: dezacord cu privire la metoda de exercitare a dreptului
puterea tradițională în sfera arbitrariului și a grației deținutului-
deținător al puterii (formă: obstrucționarea „inovațiilor” sau revoltă deschisă
împotriva acestora);

(168) c) Părinții religioși, de regulă, dar nu neapărat,
într-o formă identică cu a: dezacord cu privire la conținutul reprezentării
a lumii sau a credinței (formă: erezie, care poate apărea până la
în partidele raționale — socialismul);

d) Părți de apropriere pură: litigiu cu titularul
puterea și direcția sa administrativă asupra modului de dominație al
departamente administrative, foarte adesea (dar nu neapărat) sub
o formă identică cu b.

În funcție de organizarea lor, partidele pot aparține aceluiași 5i a

ca toate celelalte grupuri, în consecință, să fie orientate către ©
plebiscitarismul (credința în lider), față de tradiție (atașamentul față de
prestigiul social al liderului sau al vecinilor proeminenți) sau spre rațională
(atașament față de lideri și aparatul generat de vot și regulament-
mentar +), precum și în ceea ce privește obediența partizanilor ca
departamente administrative.

Dezvoltări ulterioare au loc în domeniul sociologiei.
al Statului,

Din punct de vedere economic, finanțarea partidelor este o chestiune importantă.
privind modul de partajare a influenței și modul de
direcția materială a afacerilor partidului: mici contribuții din partea maselor,
patronaj ideologic, cumpărare (directă sau indirectă) prin interese, impunerea de
șanse oferite de partid sau de adversarii supuși acesteia.
Dar această problemă aparține și domeniului particular
al sociologiei statului.

1. Prin definiție, existau doar partide în cadrul grupurilor (pali-
căpușe sau sacre) și în lună pentru stăpânirea ta. Un osin al părților

>

TIPURI DE DOMINARE DK

putem găsi - acesta este frecvent cazul - subpartide (asociații

evenimente efemere tipice campaniilor pentru alegerea candidaților la

președinție în partidele americane, societăți reprezentative permanente

téca în țara noastră, de exemplu, prin fenomene precum + jours-lihé-

raux"). Pentru petreceri intergrupale, vezi, pe de o parte, guellerii

ghibelinii din Italia în secolul al XIII-lea (parni de ordine (sdmduseh]), pe de altă parte,

socialiști moderni (partid de clasă).

2. Considerăm aici ca fiind esențiale caroteristicile asfenionului

(formal) liber, fundația voluntară a partidului (formal,

din punctul de vedere al regulilor grupului); această caracteristică implică

în orice caz, o diferență sociologică profundă față de toate asociațiile

prescrise și organizate de regulamentele de grupare, unde — de către

exemplu în Statele Unite și în sistemul nostru electoral proporțional —

regulamentul grupării cunoaște existența părților, duce acolo

Acolo unde se angajează să reglementeze constituția lor, acest cititor voluntarist

rămâne intactă, atunci când o parte devine o asociație închisă, încorporată

prin regulamentul grupării către managementul administrativ - așa cum

În cele din urmă, a devenit „Partidul Guelf" în secolul al XIII-lea, așa cum este consacrat în statutele de la Flos.

rență — nu mai este vorba despre o „parte", ci despre un grup integrat în

grup politic,

3. Într-un grup de dominație autentic carismatic

partidele sunt în mod necesar secte schismatice; lupta lor este o

luptă pentru credință și, ca atare, nu poate duce la o soluție definitivă

tiv. O situație similară poate fi întâlnită într-o grupare riguroasă

din fericire patriarhale, când par pure, aceste două forme ies la iveală

în mod normal străine partidelor înțelese în sens modern. Elrientèlos-ul

pretendenți la funcții și funcții, grupați în jurul unui reclamant
la tron, sunt opuse într-un mod tipic în grupurile Sharia-Matigis
ereditare și grupurile de ordine obișnuite (rrdndiseh). Clientele
Interesele personale predomină, în general, în grupurile de notabili
(state urbane aristocratice), dar și în multe democrații,
În statul de drept cu o Constituție reprezentativă, părțile iau decizii.
fizionomia lor modernă: o vom descrie în sociologie
al Statului.

4. Cele două mari partide americane ale ultimei pătrunderi, unele dintre ele
Exemple de exemple de patronaj în Ecat-ul modern
publicat pe baza unor întrebări materiale și a unei reprezentări a
„lume" au fost oferite în termenii lor de către vechiul conservator, de către vechiul
liberalismul și antena democrației burgheze, mai târziu de democrație
socialist — SUA și alte insule cu un accent puternic pe interese
revendicare —= și centru, acesta din urmă devenind, de la realizarea
toate fesurile tentate, o petrecere pur patronală. Dar pentru toți, chiar și pentru
petrecerile de clasă pi: im caracterizat, interesul personal (ideal sau material)
pentru putere, poziții administrative și subzistență domină de obicei-
naira liderului și a aparatului partidului și preluarea controlului asupra
Interesele electoratului funcționează doar atâta timp cât nu pun în pericol,
inevitabil, șansele electorale, [169] Acest ultim factor este un
motive care explică opoziția față de partide.

5. Ne vom ocupa în special de formele de organizare a partidelor.
Comun tuturor este faptul că un anumit nucleu de oameni, în mâinile

CONCEPTUL ȘI NATURA PĂRȚILOR EE

pe care se bazează direcția arte — formularea cuvintelor din umbră er-

alegerea candidaților, — membri + care au un rol avantajos se alătură

pasiv, tanhia că, pentru portul său, masa membrilor grupului |

nu este altceva decât o aiureală și nu are de ales decât între omniscient și programe

care îi sunt prezentate de cele mai bune părți, fatale în părțile care se confruntă cu faptul că enmeter-ul lor

voluntarist, această stare de fapt reprezintă ceea ce noi pp întreprinderea |

al + interesat + (/mreressemtemberrieb), (De + interesat » HN August auzi, |

am spus-o, cei care sunt interesați politic, un rntdriel

lement =) Acesta este al doilea punct principal al argumentului opoziției.

față de părți ca atare, iar aceasta constituie legătura formală de rudenie în

activitățile au apărut odată cu activitatea capitalistă, care, de asemenea, repostează pe perete

o recrutare citită formal,

6. Mecenatul ca bază a finanțării nu mai este

specific doar partidelor „burgheze” + Paul Singer, prin naștere, a fost un mecena

de la socialistul (și totodată un patron umanitar) de mare stil (nu

cele mai pure modele, din câte știm), de unde și poziția sa de președinte

al partidului. Revoluția Rusă din februarie, din Naneză, trimestrul SWX,

de patronii moscoviți: unii germani de dreapta,

de industria grea; centrul, de minerii catolici.

Din motive de înțeles, divizarea partidelor este un capitol

cea mai puțin transparentă din istoria Cadaștilor și totuși este una dintre cele mai

important, În anumite cazuri, este probabil ca o mașină
(cauză: pe baza acestui concept, zboară mai mult alune) fie direct + cumpărat + fie bion,
a doua propoziție a alternativei, @e sunt regulile în sine, diversiuni care
susține cea mai controversată parte a locului unde se află corpul electrificat
(Sistemul englez), Rezultat: majoritatea candidaților. Sau e'ent este
"mașină +, cu, ca urmare, dependența candidaților de raport
către oficialii partidului. Îl în ultimul Sinai, deoarece partidele arietem ca
organizații permanente, atât în Italia secolului al XIX-lea, cât și în prezent,
Aceste realități nu pot fi ascunse în spatele unor fraze. Finanțare
o publicație are cu siguranță limite: practic, nu poate prezenta
ca mijloc de recrutare a ceea ce aparține deja unei piețe + are
Dar, așa cum este cazul în întreprinderea Cagitalisne în raport cu este
consum, oferta este astăzi considerabil consolidată de
Puterea mijloacelor de publicitate (în special în piesele maA s rat +
— dreapta sau stânga, nu contează),

TIPURI DE DOMINARE

10. ADMINISTRAREA ACHITĂRILOR DE PRODUSE ÎN DINURI DE ORICE RELAȚIE
DE DOMINARE ȘI ADMINISTRARE DE CĂTRE REPREZENTANȚI

§ 19. Administrarea grupurilor în afara oricărei relații de dominație
și administrare de către reprezentanți,

Grupurile se pot strădui să reducă — într-o anumită măsură

„măsură — puterile de dominație legate de funcțiile executive (mini-
(accent pe dominație), considerând că administratorul pur și simplu acționează
datorită disponibilității membrilor grupului pentru „serviciul” lor
și în virtutea mandatului lor. Un astfel de rezultat poate fi obținut, în cel mai bun caz,
în grupuri mici, atunci când membrii lor au
Comnict poate NE adunat în același loc, când se cunosc și
sunt egali din punct de vedere social, dar există mai multe grupuri
au susținut, de asemenea (în special grupurile urbane ale pastei
și grupările Aceste circumscripții teritoriale (Landerbezirkrverband)
Mijloacele tehnice obișnuite pentru realizarea acestei minimizări sunt:
următoarele:

(a) Durată redusă a funcției, interval cât mai mare posibil între
două adunări de membri;

b) Dreptul de revocare în orice moment,

c) Principiul rolului lotului pentru nominalizare, astfel încât
că fiecare are „rândul lui în privința credinței; este vorba de a evita poziția de forță
specific cunoștințelor specializate sau care ar fi legate de cunoașterea
secretele serviciilor oficiale;

d) Mandat strict imperativ privind modul de gestionare (competență)
concret și nu general) stabilit de adunarea membrilor:

(c) Obligația serioasă de a se prezenta la adunarea membrilor;

(f) Obligația de a supune acestei adunări (sau unui comitet)

orice întrebări neprevăzute și specifice;

8) Un număr mare de poziții secundare și cele cu misiuni speciale-

cial, de unde

h) Caracterul de profesie accesorie pe care îl are funcția.

~ (17) Când conducerea administrativă este aleasă, aceste alegeri au loc

din dolari ha, dar membri. Administrația este esențială

rem orae, 9 rte reg scrieri existente doar în măsura în care există motive pentru a

apărarea anumitor drepturi prin mijloace autentice. Toate prevederile

_ [importante sunt prezentate adunării membrilor.]

ag ms dE acest mod de administrare și orice mod de administrare- |

o durare apropiată de acest tip de democrație directă, atâta timp cât adunarea

[membrii în acțiune]

.

DOMINAREA RANSULUI 1319

1. Cantonul elvețian (Gharle, Schwyz, Kye) este o localitate nord-americană.

doi Appenzell, etc.) sunt deja, prin dimensiunea lor, la limita unde o acdipenetrație

„democrație directă” (pe care nu o vom analiza în detaliu)

pentru a fi posibilă, democrația burgheză atică depășește în mod fals
această graniță, parlamentul orașului italian medieval timpuriu Osram-
din nou. Sindicate, corporații, grupuri setentiquen,
academice, sporturi de tot felul S'AUmIniMTen! Souvan salon cete
formă. Este transpozabilă egalității interne a grupărilor a ar toera

n.

„căpușe” de domni, aceștia nevrând să lase pe vreunul de-al lor să se ridice,

deasupra acestor altele.

2. O condiție prealabilă esențială, pe lângă o reducere sau
numărul mic de membri aparținând grupului (în cel mai bun caz, după cum
doi), este absența unor misiuni calitative, despre care se poate doar presupune
de către funcționari profesioniști calificați. În plus, dacă anul
să mențină această funcție publică profesională în cea mai strictă dependență,
rămâne că conține germenul burenuerstisgtion-ului și, mai presus de toate, nu poate
eră nici numită, nici revocată prin intermediul unei + democrații directe » autoritate
bifă,

3. Forma rațională a democrației directe este strâns legată
al grupării gerontocratice primitive Gu patriarhale, deoarece aceasta devine mai veche
ministru, de asemenea, + în slujba + membrilor, Alais, există apoi un
însușirea puterii administrative și (în mod normal) un atașament
îngustă la tradiție. Democrația directă este, sau poate fi, un ornament de grup

rațional, să trecem direct la nuanțe,

TIPURI DE DOMINARE

& 20. Administrarea notabilităților.

| -Er Vom numi „persoane notabile” persoanele pe care le-am
t) datorită situației lor economice, sunt capabili, ca pro-
| profesie secundară, de a conduce și administra într-un mod eficient
continuă orice grupare, fără salariu sau plăți
nominal sau onorific;

2) se bucură de stimă socială - indiferent despre ce scriu
se odihnește — astfel încât să aibă șansa de a ocupa funcții într-un

democrație directă formală, în virtutea încrederii membrilor săi,

mai întâi prin act voluntar, apoi, pe termen lung, prin tradiție.

Cr

Semnificația principală a acestei definiții este că aripile
pot trăi pentru politică fără a fi nevoiți să trăiască din ea, situația lor
presupune un anumit grad de „disponibilitate” rezultat din

afaceri private, notabilii sunt, în mare măsură, rentierii oricărei
sortare: proprietari de pământ, sclavi, animale, case, litri,
Apoi, persoanele care desfășoară o activitate care le facilitează expedierea
afaceri politice ca profesie secundară: lideri de afaceri
lucrători sezonieri (în special fermieri), avocați (cu inimile la cap)
de „birou"), alte tipuri de profesii liberale; într-o proporție
important, ocazionalii patricieni negustori; în număr mai mic
în cele din urmă, antreprenori industriali privați și muncitori. Orice demo-
Crația directă tinde să se transforme în „administrarea notabililor"
punct de vedere ideal, deoarece acesta este considerat a fi special calificat de
experiență și obiectivitate. Din punct de vedere material, deoarece este
ieftin sau chiar, dacă este necesar, complet gratuit. Notabilii pot
sc se găsește parțial în posesia mijloacelor materiale de administrare,
sau folosește bunurile ca atare; pe de altă parte, aceste mijloace
{i sunt furnizate de către grup.}, {

are
ee

1. Vom face mai târziu cusistica notahilarintului în tam: că
qhahic al/ergre-ului. În toate societățile primitive, sursa acestui lucru
es: bogăția care este adesea suficientă pentru a conferi demnitatea de „șef". (Despre
conchtione, cf. cap. 1v.) Atunci estimarea poate ieși în evidență
carisma este ereditară sau faptul de a avea o anumită disponibilitate-
MNU,

2, Ste towmip al americanilor reprezintă rularea prin excelență

pe baza legii naturale, se poate cu ușurință, în cantoanele elvețiene
a dimbcrației directe, urmați pe lista funcționarilor publici revenirea (17t)
constantă a memelor noma familiale. Faptul disponibilității mai mari
posibil (pentru o adunare + convocată » [geboremes Ding]) fur ausei, la
îngrijirea comunităților germanice și în orașele din nordul Germaniei,
unele dintre acestea fiind inițial riguros democratice,
surse ale promovării „îmbunătățirilor” și patriciatismul Consiliului.

253

ADMINISTRAREA CUVINTELOR AMIN 1.3.35

3. Administrarea notabililor se regăsește în toate tipurile de Erouse:
Mexi al cărui tip este apariția politică nebirocratizată, Efle aisr.ifte
întotdeauna o administrație extinsă; prin urmare, atunci când sunt
Proiectele economice și administrative foarte promițătoare necesită un plan definit,

este atât „gratuit” pentru grup, cât și mai scump pentru frații săi MWM.
luate individual.

Atât democrația directă autentică, cât și administrația suthem
O mulțime de persoane notabile o iau razna când vine vorba de creșteri
investiții peste o anumită dimensiune (câteva mii de oameni
membrii se bucură de toate drepturile lor) sau imediat ce este vorba de pierderi

sarcini administrative care necesită instruire specializată și continuitate
management. Dacă ar fi să existe doar funcționari specializați, numiți la egalitate
Sunt angajați alături de lideri reînnoiți, adrenalina este prezentă.
Tratamentul este atunci, de fapt, în mâinile celor care lucrează, în timp ce

alții, venind să „și aducă contribuția”, dobândesc un caracter
diletanți pronunțați,

Poziția rectorilor [aleși de fiecare karde) care sunt subordonați și administrați
treizeci, ca funcție secundară, Afaceri Universitare, față de
administratorii sau chiar funcționarii cancelariei este un exemplu

a lovit această situație, Beul I, președintele unei universități din Sutoname (din
tip american), ales pentru un mandat mai lung, ar putea — abducere

făcute din cazuri excepționale — creează o + Ato-auiuaisas ion » a universității
nu numai fraze constante cu eñ și în manifestări ale lui a fi suficient;
vanitatea colegiilor universitare, pe de o parte, și interesul pentru putere, pe de altă parte
birocrația, pe de altă parte, fac o astfel de soluție imposibilă. Auson
Mutandis, situația este aceeași peste tot.

Democrație directă fără dominație și administrarea notabilităților
există cu adevărat doar atâta timp cât partidele nu sunt înființate
în structurile relevante, nu se luptați între ei și nu încercați să

funcțiile corespunzătoare, altfel, liderul partidului care luptă
și triumful - indiferent de mijloace - devine, prin directitudinea sa către
administrativ, un instrument de dominație, în ciuda menținerii tuturor
formele de administrare anterioare.

Aceasta este deja o formă destul de răspândită de distrugere a relațiilor „vechi".

11. REPREZENTARE

§ 21. Esența și formele reprezentării.

Prin reprezentare vom înțelege în principal situația de fapt
deja examinat (cap. 1, § 13), care impune ca acțiunea anumitor membri
din grup (reprezentanți) este imputată celorlalți SAU că aceasta
trebuie considerat de aceștia din urmă ca fiind „legitim" și că, obligându-i,
de fapt, a ghicit-o.
În dominările de grup [sic], reprezentarea are mai mult-
„mai multe forme caracteristice:
~ i. Reprezentarea corespunzătoare. Liderul (sau orice membru)
din conducerea grupului) are un drept de reprezentare corespunzător.
Formă foarte veche și care se găsește în grupurile de dorni-
națiune patriarhală și carismatică (verificări ereditare și carismatice)
matică funcțională) de cele mai diverse tipuri. putere de reprezentare

mutația are un domeniu de aplicare tradițional,

Acest tip include șeicul triburilor sau clanurilor, shrerchth
ierarhii ereditari ai sectelor, patelul satelor, bes Ober-
Marker, monarhi ereditari, toți liderii patriarhali și ai patriei
termeni analogi ai grupărilor de toate tipurile, în rapoartele de tip
altfel primitiv (Australia), găsim deja puterea de a concluziona
acorduri și convenții cu caracter de reglementare cu foste insule
comunitățile învecinate,

(172) 2. Reprezentarea unei ordini [nréndisch] (printr-un drept propriu)
se apropie de reprezentarea adecvată. Nu este un t
reprezentare", în măsura în care a fost considerată inițial ca o reprezentare
punere în aplicare pur și simplu a propriilor drepturi (privilegii) (aprobare-
s-a rugat). Dar ea. a luat un caracter de reprezentare (și chiar de frică,
prin urmare, uneori poate fi considerat ca atare) atâta timp cât efectul
consimțământ la un acord cu caracter de ordin [st dmdinch] asupra persoanei
deținătorul privilegiului acționează asupra straturilor neprivilegiate. Și nu
numai pentru cei defavorizați [Histersanre], ci și pentru cei care
nu pot pretinde, în virtutea ordinului lor, un privilegiu, întrucât,
în general, supunerea lor față de stipulațiile privilegiaților
se presupune a fi evident sau chiar afirmat în mod expres.

Tribunalele feudale și tribunalele statului aparțin acestui tip de drumuri.
privilegii, dar laud „arcurile" de la sfârșitul Evului Mediu
și cele din timpurile moderne. Cât despre Antichitate și extern-

În Europa, această instituție este cunoscută doar unui număr mic de experți.
și nu a constituit o „etapă de transformare” generală.

309

REPREZENTARE 1.3.2t

3. În opoziție foarte evidentă cu cele de mai sus, reprezentarea legată,
Aceasta este formată din reprezentanți aleși (sau numiți prin rotație,
prin tragere la sorți sau alte mijloace similare), la puterea de administrare
limitat intern și extern de mandate imperative și legi
memento și legat de acceptarea persoanelor reprezentate, Aceste # reprezintă
„tantii” sunt, în realitate, funcționari publici în slujba celor pe care îi reprezintă-
simți.

Mandatul imperativ a jucat întotdeauna un rol în grupuri
de cele mai diferite tipuri. De exemplu, în Franța, rolul reprezentanților
„reprezentanții aleși ai municipalităților erau aproape întotdeauna legați de «cahiers de doléances»”
Astăzi, acest mod de reprezentare se observă în special în
republici ale consiliilor; există echivalentul descentralizării directe, impune
posibil în grupări de masă. Agenții legați au cu siguranță
cunoscute din grupuri din cele mai diferite genuri, chiar și în afara
din Occident până în Evul Mediu și în timpurile moderne, fără a fi avut vreodată
totuși de o mare importanță istorică.

4. Reprezentare liberă. Reprezentantul, ales în general (par-
(nedesemnat formal sau efectiv prin tragere la sorți), nu este
legat de nicio instrucțiune și rămâne stăpânul propriei conduite,
Datoria sa îl trimite doar la propriile sale convingeri obiective, nu la
ținând cont de interesele celor care au delegat-o,

1 Nu este neobișnuit ca reprezentarea liberă, în acest sens, să fie consecința
inevitabilă din cauza unei lacune sau a absenței instrucțiunilor, în alte cazuri
În acest caz, aceasta rezultă în mod coerent din alegerea unui reprezentant care
este atunci, chiar în această măsură, stăpânul ales de alegători și
nu „slujitorul" lor. Acest personaj, în special, este cel al reprezentanților
dezbaterile parlamentare moderne care, în această formă, împărtășesc obiecția-
agitație generală, supunerea la norme abstracte (politice, etice),
Caracteristică a dominației juridice.

Într-o mare măsură, această particularitate se aplică corpurilor reprezentative
reprezentanți ai grupărilor politice moderne: parlamentele. Funcția
dintre acestea nu pot apărea fără intervenția voluntară a părților:
Ei sunt cei care prezintă cetățenilor candidați și programe.
politic. pasiv și care definesc, prin compromis sau vot asupra
în cadrul Parlamentului, standardele pentru administrație, care controlează
această administrație, să o susțină cu încrederea lor sau să o răstoarne -
simte un refuz constant al încrederii lor, atunci când reușesc
să obțină majoritatea în alegeri.

Liderul partidului și conducerea administrativă pe care o desemnează, miniștrii,
secretarii și, eventual, subsecretarii de stat, sunt directorii
și candidați „politici" ai statului, adică de care depind pentru poziția lor

victoria electorală a partidului lor și că sunt forțați să se retragă
în caz de înfrângere electorală. [173] Acolo unde dominația partidului este deplină-
Odată ce sunt îndeplinite, acestea sunt impuse deținătorului formal al puterii, prințului,

iotă

TIP DE DOMINARE

prin alegerea partidului din Parlament; prințul, expropriat de puteri
suveran, în ent redus: ii
a) În timpul conducerii, prin interacțiuni cu partidele sau cu Je Kgi-
Numirea formală a acestui ofițer prin numire;
b) Funcției de organ de legalizare a tuturor deciziilor președintelui
al partidului de guvernământ, dacă OE
„Cabinetul” de miniștri, adică comisia majorității-
tăcut, poate fi organizat material fie într-un sems piua mor Era +
tidiie, are într-un schs mai colegial: această a doua formă este inevitabilă
În cabinetele de coaliție, primul este cel care lucrează cu
mai multă precizie. Mijloacele obișnuite ale Puterii, secretele câinilor cornälaance
serviciul și solidaritatea față de lumea exterioară sunt folosite împotriva necazurilor
susținători sau adversari care caută locuri, în absența
puteri materiale (efective) ale avateuiei, care stabilește însușirea
el al puterii de către et ite- majora din Parua, Pozițiile de direcție-
4 adesea, într-o mare măsură, și posturile funcționarilor publici
beneficiile partidelor 3 sprijin parlamentar al

este €

br,
cabină,

Pentru a expune scurgerile de informații, acestea trebuie să se întoarcă la noi de mai multe ori în mită-
pamphier politic lant (numit în mod fals „tratat politic”) de W, Hascsch
{J srlamentartithé Pentru a ctbinet toregier drag (:9:9)] Împotriva lui Eyaliie. Al meu
nimeni nu scrie! Pariomeat "ad Raganas he neupeordneicn Dertishiand (10

Un personaj CRAFCREIENE PIS i pecont sum Pamphlet, născut UP QUENNENt
a situației vremii,

Când însușirea puterii de către guvernul din Farti
nu este completă, dar căutarea prințului (sau a președintelui care îi corespunde,

ales, de exemplu, prin oiftyecit) Își păstrează propria putere, asupra partidelor
piele în șefii birourilor (inclusiv cea a ofițerilor), noi
gaura UNU înainte de un eveniment obișnuit, Calul se poate prezenta
sub forma unei alocări formale de puteri. Concordanța dintre
prezența unui plebiscit și a unui Parlament reprezenta puterea
reprezentativ pentru epicentru, este o utilizare particulară,

Direcția unui grup care afectează un personaj strict vorbind

nentaro pept, din partea Yurre, să fie pus în aplicare pur și simplu până la alegeri

internațional (sau al șefului guvernului) de către Partid-

MES: LOMCMENONE Foarte reprezentativ.

În mare măsură, puterea guvernamentală a organelor reprezintă
Deciziile pot fi limitate și legitimate prin consultarea directă cu cei guvernați:
dx refitty,

Ceea ce este specific Occidentului nu este reprezentarea în acest el-
mamă, dar reprezentarea liberă și o reverberație în corpuri care vorbesc
Cart. Începuturile sale se găsesc în Antichitate și în alte părți (adunări
a delegaților în federațiile de orașe, cu această particularitate însă

mandatului imperata),

bucurie

REFAMIMENTARE A ȚIE FEL

2. Dispariția mandatului imperativ a fost determinată în mare măsură de

ia pozitia printilor, Lars a Convoctiilor pentru lof kierchns
delegați la Stările Generale, nebunii Franței au o inimă QK
erau liberi să voteze în favoarea proiectelor regelui: impulsul adevăratului șobolan empui f
ar fi obstrucționat totul. Modul în care Parlamentul englez a fost Gnenposd ot
cel a cărui afacere a fost condusă (vom vorbi despre asta și vom vorbi despre asta)
a dus la aceeași pedeapsă, trebuie spus, până la sondajele electorale
Din 1867, deputații se considerau membri ai ordinului lor simțesc
nu apare nicăieri clar în emigrația riguroasă
din această publicitate (la mijlocul secolului al XVIII-lea, sibile Ementiilor lor încă afișau
destinată ziarelor care publică editoriale politice.) Teoria
cine vrea ca deputatul să fie un reprezentant al tuturor oamenilor”, adică
că nu este legat de un mandat (că nu are un servitor", dar
dimpotrivă, și fără propoziții, Lasă-l să fie un malteg), dwat doth dezvoltat duna
literatură de specialitate înainte de Révobreonul francez fără kil confire
Forma (cmfatică) GUI este returnată chapruis dre) clussioue,

1. Nu vom discuta aici cle w maine feinn imonolle le roi d'Ane

pământ (și alții după el) a fost treptat acordat în proprietate de către un conducător
de cnbinet fără titlu oficial și pur Awi de către părți, nici tancuri
a acestui fenarnen în sine singular Goins « toctentel è că acesta p’e éié
adesea afirmat, având în vedere absența busonucrstiei în Anglia), mels care are
luat o miliție urbană, fga) Niciunul dintre sisteme nu a reprezentat? s-a renunțat.
Biscitarul american al partajării puterilor, nici al puterilor descentralizate
referendumului (în esență, un instrument al neîncrederii în Pirsni)
(parlamentelor corupte), nici JA democrația pur neliniștită

OMS, în Elveția și în alte țări, merge mână în mână cu acest sistem,
Pentru moment, este vorba doar de definirea unor tipuri de pPrinciple.

4. 1.4 așa-numita monarhie + coftetfur monelle +, dintre care prima rerpcetstj ucide,
de obicei, furnizarea ASN de către MONARH a patronajului către oficii,
inclusiv inimile miracolelor, unice ca puterea de a comenta problema, pot
a fi foarte aproape, în A Ge ln monsrehie pur și simplu pa: ergniaire (engiaiset,
În schimb, aceasta nu a constituit în niciun fel o participare efectivă.
direcției politice a unui monarh calificat politic (Donard Vin,
Vom vedea particularitățile sale mai târziu,

S- Organismele/reprezentanții nu sunt neapărat mai democratici,
la principiile drepturilor (drepturilor electorale) ale tuturor. Nimic contrar,
Se pare că aretocreția sau Ploutwcraije constituie cel mai favorabil teren-
mahe h înființarea unui daminauan parlamentar (au existat sims! în
Ankleterre),

Raport cu economia, —— A fost extrem de complex și spunem că-
Pentru că, ulterior, vom trece aici doar, ca o introducere preliminară, la
Comentarii generale:

1° Zguduirea bazelor economice ale ordinelor s0cens [Sierd]

a determinat trecerea la o reprezentare „liberă”: fără a ține cont de soare

T, Cel care a fost înzestrat pentru demagogie a evitat cu adevărat umezeala
iare. Cauza acestui fenomen este capitalismul modern.

TIPURI DE DOMINARE

30 Nevoia de celebritate și încredere în funcționarea
organizarea juridică și administrativă, o nevoie vitală a capitalismului
rațional, i-a determinat pe burghezi să încerce să-i țină pe prinți sub control
nobili patrimoniali și feudali prin intermediul unui corp în care
burghezii ocupau o poziție preponderentă, controlând administrația
modificări wux la organizarea juridică:

. .
muntele

finanțe și a participat la

3° În momentul acestei transformări, dezvoltarea teriatului proke
nu era încă de așa natură încât acest Germier să poată reprezenta o forță politică
importante și apar ca un pericol pentru burghezie, În plus,
orice amenințare la adresa poziției de putere a acestor posesori exclude trăsătura
datorită legii electorale privind recensământul.

40 Regionalizarea formală a economiei și statului, favorabilă

dezvoltarea capitalistă ar putea fi mult favorizată de către parlament
Părea ușor să influențezi părțile,

Demagogia partidelor existentă la acea vreme a favorizat extinderea dreptului
de vot, Pericolul de a câștiga dansurile proletariatului, externe, confiate și
speranța — dezamăgită — în caracterul său are CONACTYAMPS apar Comparti on avee
cea a burgheziei, care pretutindeni i-a incitat pe prinți și miniștri să favorizeze
(în sfârșit) drepturi egale de vot.

69 de parlamente au funcționat normal atâta timp cât
„clase cultivate și posesoare” — cu alte cuvinte, notabilii — tată
erau încă „între ei” și că cei din
partide orientate spre clasă, dar nu și cele care erau doar orientate spre clasă.
ordinul {sdritreh], precum și opiniile contradictorii rezultate din diferitele
tipuri de proprietăți, Situația a început să se transforme
formă în timp ce părțile caută gălăgie, în special părțile
proletarii, exprimau o zveltețe incipientă. Dar birocratizarea-
țiunea părților (synène du aucir), care are un caracter specific
plebeiu și îl face pe adjunct „stăpânul electorului și slujitor al șefului
mașinăria partidului, pe de altă parte, a contribuit puternic. Noi
vom repara.

|
|

$
4

REPREZENTAREA REPREZENTANȚILOR INTERESELOR 1.3.22

§ 22. Reprezentarea de către reprezentanții grupurilor de interese.

Vom numi reprezentarea de către reprezentanții intereselor
tip de organism în care nu are loc numirea reprezentanților
nu liber în afara, dependenței profesionale, a zicerii
unde clasa, dar unde reprezentanții sunt împărțiți solon
profesia, condiția sau clasa lor [175] sunt numiți după
colegi și se reunesc într-o „reprezentare a categoriilor profesionale”
[herufsständéische Vertretung), așa cum spunem astăzi.

O astfel de reprezentare poate avea semnificații fundamentale,
diferit:

1) După tipul profesiei, condiției sau clasei profesionale;

2) În funcție de dacă modalitatea de soluționare a disputelor va fi votul sau compromisul -
pune;

3) În continuare, în primul caz, participarea numerică a categoriilor
special.

Ilie poate fi un caracter eminent, revoluționar la fel de bine

că eminent conservator, Elie este, în toate cazurile, produsul
formarea unor mari partide de clasă,

În mod normal, apariția acestui mod de reprezentare este legată de intenția
țiune de eliminare a dreptului de vot din anumite pături sociale:

a) Fie către mase, întotdeauna predominante ca număr, din punct de vedere material,
prin partajarea mandatelor între proceduri;

b) Fie către straturile predominante prin puterea lor economică,
formal, prin limitarea dreptului de vot doar la persoanele care nu sunt proprietari
(Stat numit Statul Consiliilor Franceze]).

nimic altceva decât exercitarea exclusivă a politicii prin intermediul celor implicați
(/interessenhetrieb) (partidele americane) este slăbită — teoretic — în
mod de reprezentare, nu este exclus, cel puțin conform tuturor expunerilor
fapte cunoscute. Importanța mijloacelor financiare implicate poate
fi — teoretic — mai puțin, deși acest lucru este destul de îndoielnic.
Caracterul organelor reprezentative duce la absența unui lider. Pentru mine va fi
luați în considerare ca reprezentanți profesionali ai intereselor care
cei care pot avea tot timpul lor pentru a le prezenta
interese, care se vor regăsi, prin urmare, în straturile sociale mai puțin înstărite,
secretari numiți ai grupurilor interesate.

1. Reprezentarea având compromisul ca mijloc de rezolvare
conflictele sunt specifice tuturor adunărilor + ordine » [anini] hipio
doar cele mai vechi. Compromisul predomină astăzi în
„comunitățile de lucru” și oriunde își au sediul regiunile

în părți și despre discuția dintre comisiile consultative și Géré

particular. Întrucât exprimarea numărului nu dezvăluie | «import.
„a unei profesii, deoarece, mai presus de toate, interesele poporului”

lucrătorii sunt adesea foarte antagonici unii față de alții

antreprenori al căror număr este în continuă creștere și ale căror voturi,
se pare că sunt deosebit de competenți - dar cu siguranță
interesat în mod special cu titlu personal, — trebuie să cântărească independent
mentul numărului lor, un „vot” formal într-o adunare compusă din membri aleși
foarte eterogen prin clasa sau condiția lor, este en) non-
sens mecanizat: buletinul de vot ca ultima ranio este caracteristic
părților aflate în conflict, care încearcă să negocieze un compromis, dar nu
Caracteristic „ordinelor” [Siard].

2. Buletinul de vot este potrivit pentru „ordine” (Strand unde adunarea
este alcătuit din elemente aproximativ egale din punct de vedere social: de exemplu,
numai muncitori, ca în „consilii”, Mereadanga din vremea
Luptele dintre corporații oferă prototipul: un roi de delegați

ale diferitelor corporații, vot cu majoritate, într-adevăr, presiunea
pericolul pe care îl reprezenta, dacă era necesar, secesiunea corporațiilor de partid
deosebit de puternic. Deja intrarea angajaților + în consilii
maturizează problema: de regulă, participarea lor la vot este îndeplinită
doar limitat. Situația devine mai complicată atunci când „reprezentanții”
fermierii și artizanii pot interveni. Éleño poate fi tăiat în orice moment
prin vot când așa-numitele profesii „superioare” și intrările
pionierii intră în scenă. O adunare comună este ținută cu votul unei comunități
comunitatea de muncă înseamnă că sindicatele îi ajută pe antreprenori
pentru a câștiga, antreprenorii inițiază „ajutând-i pe ei, pe muncitori”:
Cele mai nedemne elemente ale clussei înclină apoi balanța.

Pe de altă parte, perioadele de calm vor da naștere la antagonisme acute.
între muncitori în „consiliile proletare”. Ei conduc-
va duce probabil la o paralizie efectivă în cadrul consiliilor, dar acestea
în orice caz, dați toate șansele unei politici de dreapta de a elabora
cei interesați împotriva pomanei: este în motivul [176] pentru care ln
birocrația este atât de dispusă să accepte această posibilitate. Sămânța
ar exista șanse în altă parte pentru reprezentanții țăranilor împotriva celor ai
lucrători. În orice caz, orice componență a acestor organisme reprezentative care nu este
nu este strict revoluționar, în cele din urmă se reduce la oferirea unei noi șanse
a „manipula circumscripțiile electorale + [W'aæhlkregeometrie] în temeiul
o altă fortăreață,

3. Șansele reprezentărilor statelor profesionale + [hers/antdse]
dischi) nu sunt plătite subțire. În momentul stabilizării dezvoltării
tehnico-economice, acestea vor fi extrem de serioase. Așadar, într-o
Într-o mare măsură, „viața de partid” va înceta. Atâta timp cât această presupunere nu este
nefiind dată, nu se poate considera însă că organele reprezentative

interesele profesionale (berufistdndich) pot elimina părțile.

„<consciis Ce Pie prise» — al cărui mecanism îl cunoaștem deja astăzi

— dimpotrivă, sunt creați și exploatați Consulii Economici Federali

masă, de noi beneficii pentru susținătorii încercați și testați ai partidelor. Viața

Economia devine politizată, politica devine economie. În toate aceste ocazii,

+ Vlăstarului MEU propriul său tabel de valori, opinii radicale

Kiturile rămân totuși „i lement”

Eu sunt. Sunt doar REZERVAT la:

REPREZENTAREA REPREZENTANȚILOR INTERESELOR 3.5.23

Atât reprezentarea parlamentară autentică, cu exercitare voluntară -

influența politicii de către persoane interesate, că organizarea unei

partid plebiscitar care rezultă din acesta, cu consecințele sale, și totuși ideea

reprezentarea rațională modernă prin reprezentanți ai intereselor

Acestea sunt fapte specifice Occidentului; atât de multe fapte care nu pot fi explicate.

că prin dezvoltarea, care a avut loc aici, a ordinelor, claselor

și care a dat naștere, numai aici și din Evul Mediu, pre-eurtetr-ilor.

„orașe” și „ordini a, rex la repnum, ale «burghezilor» și) ale «pro-

„taires”, n-au existat niciodată în afară de aici.

CAPITOLUL IV

Comenzi și clase

f ` 1, CONCEPTE

§ 1-2. Situația clasei, clase.

[177] § 1. Numim „situație de clasă” șansa tipică care
într-un anumit regim economic, rezultă din măsura în care și bărbații
de utilizare conform căreia o persoană poate avea (sau nu poate avea)

de bunuri sau servicii [Leistunsqualifikalionen] în scopul obținerii de chirii

sau venit: șansa [care trebuie evaluată sub cele trei aspecte] (a) a acesteia
capacitatea de a obține aceste bunuri, (b) condițiile sale externe de viață,

(c) destinului său personal.

Prin „clasă” înțelegem orice grup de indivizi care sunt
în aceeași situație de clasă.

(a) O clasă va fi considerată „clasificată după posesie” în măsura în care situația-
Diviziunea în clase este determinată în esență de diferențele de material
de posesie. A

(b) O clasă va fi numită „clasă de producție” atunci când șansele de exploatare-
Poziția pe piață a berăriilor sau a serviciilor determină în esență
situația clasei! +

c) Vom numi „clasă socială” ansamblul acestor situații de destrămare
în care o schimbare este ușor percepută și are loc
mod tipic, pentru o anumită persoană, în succesiunea penetrărilor -
rații.

Pe baza acestor trei categorii de clase, pot exista
asociații de indivizi cu interese de clasă (grupuri de clasă).
Dar nu este neapărat așa: situația de clasă și CISSE
indică în sine doar stări de fapt (caracterizate prin] aitus-
interese tipice, egale (sau analoage), în care individul
izolat este plasat, precum și multe altele. În principiu, puterea 1
să aibă tot felul de bunuri de consum, resurse,
patrimoniu, mijloace de protecție, servicii, constituie de fiecare dată
atâtea situații particulare de clasă și doar completă „lipsă de

D.

eu

ORDINE ȘI CLASE
calificarea” celor neposesori, a celor care au doar munca lor ca scop
orice REMOUTCE Și nu au nicio siguranță a locului lor de muncă, COMAUTUE A LEO AITUR

RATER TS EU i * . 4 er -

de clasă unificatoare. Trecerile de la o situație la alta sunt mai degrabă acolo unde
moină ușoară și revocabilă: unitatea clasei „sociale” este afirmată, de vé
făcut, într-un mod variabil.

Ad a. Semnificația principală a unei clase de posesiune în mod pozitiv

ra
privilegiat se datorează:

a) acumularea de bunuri de consum scumpe (grevate de sarcini)
costuri ridicate), la cumpărare,

8) situația de monopol și posibilitatea de a urma o politică de monopol
poliță planificată, de vânzare,

y) acumularea de oportunități de a face avere. Din surplus
şomerii,

è) monopolizarea șanselor de acumulare a capitalului prin economii,
prin urmare, posibilitatea de a investi fondurile sale prin împrumutarea capitalului său și
obținând astfel controlul asupra pozițiilor de conducere (în companii)
prize), ”

[138] £) [către] privilegiile (de educație) legate de condiția dumneavoastră [sdndisch], pentru

oricât de scumpe sunt.

A. Clasele de posesie cu privilegii pozitive sunt de obicei-
ment cele ale beneficiarilor de rentă, L-urile pot fi:

a) creditori ai bărbaților (proprietari de sclavi),

b) creditori imobiliari

|

c) creditorii minieri,

(d) creditori ai instalațiilor (care dețin instalații de lucru și
unelte),

(c) creditorii navelor,

(f) creditori, și în special: (a) creditori de vite; (8) creditori de cereale;
+) creditori de bani

g) creditori (de efecte comerciale,

B. Clasele de posesie cu privilegii negative includ
de obicei s

a) cei care au obiecte de posesiune (cei neliberi, cf. infra s. ©,

comandă electronică » | SterdT),

b) EE A ATT rol! s Á

b) acești dósussis (proletari în sensul antic),

(c) debitori,

d} a „săracilor”,

Între aceste două tipuri de clase există „clasele de mijloc”, care includ:
clase sociale de toate felurile, fie ele înstărite sau educate,

e

|
|

CURSURI, SITUAȚIA CLASEI DT

și cine profită de pe urma ei. Unii dintre ei pot fi „citați”?
de producție (antreprenori cu loc privilegiat, emoțional pozitiv, pre

privilegiați negativi). Dar nu toți sunt (țărani, afuzani, ,
funcționari publici).

Articularea claselor de posesiune nu este în sine „dinamică”,
adică nu duce neapărat la libertăți de clasă
și revoluțiile de clasă, clasa posesoare, extrem de privilegiată
pozitiv, bărbații deținători, de exemplu, se freacă umăr cu asta, ei bine
mai puțin privilegiați, țărani și chiar proletarii, dublu-
vânt fără a exista vreo opoziție de clasă; uneori sunt
solidaritate (prin steinple, împotriva celor neliberi). Doar opoziția celor care urmăresc
de posesie, cum ar fi:

1° proprietari de pământuri | proletari sau

2° creditori | debitori (adesea patricieni stabiliți la oraș împotriva țăranilor |
stabilite la țară sau mici artizani stabiliți la oraș), poate duce la |
lupte revoluționare, care nu puteau fi ktm lise uñ chango- L 2
regim economic, ci pur și simplu redistribuire a propriei identități
(revoluții ale claselor posesoare), |

!

În statele din sudul Statelor Unite, situația săracilor mhite trath
(Albi fără sclavi) față de plajwrurs a fost un exemplu clasic de
În absența opoziției de clasă, trath-ul alb era încă ostil doar
negrilor că plantatorii sunt adesea capabili, în sikusdon-ul lor, să simtă
mentele patriarhale, Antichitatea oferă principalele exemple de lupte
dintre cei declasificați și posesori, precum și cele ale antagonismului dintre aceștia

creditori și debitori, sau proprietari de pământuri și cei deposedați,

2. Ad b. Semnificația principală a unei clase de producție pozitive
privilegiat Gent A

a) confiscarea gestionării mijloacelor de producție a bunurilor
profitul membrilor clasei;

6) protejarea șanselor lor de profit prin influențarea politicilor
grupuri economice, politice și de altă natură.

A. Lanțuri de producție tipice privilegiate pozitiv, fie
celiile euKeppeneurs f

t) comercianți,”

b) ar:hatcurs,

c) antreprenori industriali,

antreprenori agricoli,

Bancheri și antreprenori financiari și, acolo unde este cazul:

membri ai profesiilor liberale » cu o competență sau
cu o educație remarcabilă (avocați, medici, artiști),

[79] 8) lucrători care posedă calități monopolistice (personale, inclusiv

inculcat sau învățat).

producția privilegiată negativ este de obicei-

B. sunt obosiți de relații publice

Clasele P în diversitatea calităților lor:

ment alcătuit din lucrători,

a) specializate,

b) calități,

|

|

c) necalificat.

| [Între aceste două tipuri de clase de producție] există și „clase”

„întreprinderi de dimensiuni medii”, cum ar fi fermierii și artizanii independenți. Și, în plus,

| {putem adăuga] foarte des:

a) funcționari publici (publici sau privați),

b) categoria menționată la punctul A b și lucrătorii care posedă calități

monopoluri excepționale (personale, inculcate sau învățate) (Ag).

Iona

Ad e. Clasele sociale sunt:

| a) clasa muncitoare în ansamblu, ca pro-

procesele de lucru devin din ce în ce mai automatizate,

&) mica burghezie, ct

y) intelectuali și specialiști fără resurse (tehnicieni, „angajați”

comerț și alții, funcționari publici, posibil foarte diferiți

social unul de celălalt, în funcție de cheltuielile suportate pentru educația lor -

țiune),

8) clasele celor bogați și ale celor privilegiați prin educația lor -
cation.

Concluzia neterminată a lucrării „Caepitäl” a lui Karl Marx a fost în mod clar intenționată
Pentru a aborda problema unității de clasă a proletariatului în ciuda diferențierii sale
importanța crescândă a lucrului cu mașini „specializate”,
a căror ucenicie este relativ scurtă, în detrimentul muncii calificate”,
precum și uneori munca „necalificată”, este decisivă în acest moment al
punct de vedere. Rămâne adevărat că abilitățile astfel învățate sunt adesea la fel de
calități monopoitice (țesătorii ating uneori apogeul lor
randament după cinci ani!). În trecut, tranziția către o mică bursă-
* geoisia independentă era obiectivul pe care fiecare muncitor se străduia să-l atingă.
Dar posibilitatea de a realiza acest lucru este din ce în ce mai mică. În succesiune
generații, atât pentru a, cât și pentru Ê, e crește" în clasă
social (tehnicieni, funcționari) este relativ cel mai ușor. Din ce în ce mai mult,
În clasa a VI-a, banii cumpără totul - cel puțin în succesiunea generațiilor
rații J. există o șansă de a crește în special în 8 [pentru
angajați; ai firmelor și societăților pe acțiuni [și pentru] funcționari
ecoclone superioare.

` , I T
Acțiunea colectivă, socializată, este cea mai ușor de creat:
a) {împotriva unui adversar direct al intereselor (muncitori împotriva antreprenorilor)

temeri și nu împotriva acționarilor, care de fapt primesc venituri
„Muncim”, GAZI cu țărani împotriva moșierilor

+

4

eu

f.

|

CURSURI, SITUAȚIA CLASEI 1.4.2

b) numai dacă un număr mare de indivizi se află într-o situație
de clasă similară, de obicei în masă,
c) atunci când există o posibilitate tehnică a unei întâlniri ușoare, selectați parțial
în comunitatea muncitoare concentrată într-un singur loc (comunitatea atelierului),
d) numai atunci când liderii propun obiective ușor de înțeles,
care sunt, de regulă, impuse sau interpretate de indivizi care nu aparțin
neatașați de clasă (intelectuali).

|

|

|

4

|

$

f.

eu

|

|

COMENZI HT CLASIFICATE

`eo` 3 4 a

4 3. Condiție (schimbare de rang), ordine.

Numim condiția „[locație standard] un privilegiu pozitiv sau

E i * s

considerație socială negativă revendicată în mod eficient, foddé aur:

i + ! TT PTT

a) moce Ge vie, de către CONSGGUENL

b) tipul de instruire formală (articulată în] precepte empirice (a)

sau (p) rațională și posesia formelor de viață corespunzătoare,

(c) prestigiul nașterii sau prestigiul profesiei.

În practică, condiția este exprimată mai ales prin:

a) povestea,

5) comensalitatea, eventual

y) adesea, însușirea monopolistă a oportunităților privilegiate ale

profit sau aversiunea față de anumite tipuri de profit,

o (180) 5) alte convenții (+ tradiții) legate de afecțiune,

Condiția se poate baza pe o anumită condiție sau pe o condiție echivalentă

modă. Dar nu este determinată doar de pată: posesia de bani

situația antreprenorului nu poate, în sine, califica condiția,

deși pot duce la aceasta; lipsa averii nu este o descalificare.

conciliere în sine, deși poate duce la ea. Pe de altă parte, o conciliere

țiunea poate co-determina o situație de clasă sau o poate determina singură, fără a

s! să se identifice cu aceasta, Situația de clasă a unui ofițer, a unei funcții-

naire, al unui student, determinat de averea sa, poate fi extrem de

diferiți fără ca condiția lor să fie diferențiată, întrucât modul de viață

creată de educație este aceeași în ceea ce privește elementele care decid

starea cuiva.

Numim „ordine” o pluralitate de indivizi care, în cadrul

unui grup, să revendice în mod efectiv a) o considerație specială-

lire — eventual și b) un anumit monopol asupra stării lor.

Pot apărea comenzi: M

a) în primul rând, despre un mod de viață adecvat, în special despre tipul de

profesie (ordine bazate pe al 4-lea nebun către de Rien

b) în al doilea rând, a unei carisme ereditare, < ati
acceptate, în virtutea originii sociale:

(c) însușire monopolistică

CT (ordine politice sau |

J) este, de regulă, o formă de

vis

gestionat de un grup sau o persoană calificată. Orice domeniu de aplicare lung
șanse stabile, în special șanse de comandă, cenzuri È La
formarea ordinelor [Sréndebildung]. Orice formare de ordine ineine &

- însușirea monopolistică a puterilor de comandă și
șanse de achiziție.

Pe măsură ce clasele de producție cresc în domeniul economiei
conduse de piață, apar comenzi [Stand] și 6 SPrint pre-
referință din acoperirea monopolistică, de către anumite grupuri,

nevoi de natură patrimonială, fie că este vorba de servicii juridice [liur
gisch], feudal sau legat de o condiție socială. Numim „societatea A
„de ordine”, o societate care se articulează pe scindarea ordinelor; „societatea v
„de clase”, o societate structurată de preferință în jurul diviziunii
clase, „clasa socială” este clasa cea mai apropiată de „ordine”,
„clasa de producție”, cea mai îndepărtată, Nucleul comenzilor este adesea J
constituită de „clasele de posesiune s sn +

Fiecare societate de ordine este organizată astfel

| \mode al vic; creează prin JA condiții de consum `h
$ ment irațional și obstacol în calea acestei cărți magice ila T
prin alocări de monopol, J

furnizarea de capacități de
Leu

b
fi

4

OT aoe a
. - ~

ELNE UE

APENDICE

Ordinele Războinicului® [A].

{18:1} I. Carismatică:

1. Clientela. În general, legată printr-un pact de parțialitate
în special cu maestrul.

Astfel trastisul merovingian („antrustiones * 3 qui.in fruste domimica
[eunt]*® conform legii muzicale în cea mai veche versiune a sa) prin jurământ
de loialitate cu armele: alai militar călare destinat apărării (a
Aceasta explică numele adjutorium, probabil Dagen în germană.
Poate o imitație a școlilor bizantine de 9#% (Yair mai jos),

Privilegii: a) triplu Wergelt, Inițial, francezii liberi, romanii.
sclavii se aflau în trurtis; mai târziu doar oamenii liberi;
(b) jurisdicție specială (Lex sal, 106); (e) amtñde en ons de temoignage
împotriva unui tovarăș: d) interviu la masa domnului unde — mai târziu —
prin concesii speciale acordate. e) participarea la consiliu
al domnului; f) angajare preferențială în funcții importante de serviciu
și în serviciul domestic.

2, Trustis a dispărut în vin® nièeles Oamenii suitei carolingiene
erau numiți saries, milites, viri millares, parțial vassau liberi, parțial

ministeriali, consiliarii sunt parțial funcționari ai instanței, în
o parte dintre notabilii din afară.

... Intrarea în In trustis depindea în mare măsură de educație
legat de condiția socială adusă în fața instanței; din acest motiv, proprietarii-
Autoritățile își trimiteau din ce în ce mai mult copiii acolo.

IL. Tradițional:

1. Iobagii aflați sub conducerea regelui: pueri regis sau p. aulici (probabil
de asemenea, kesese-ul Acelchai din Davière), uneori încredințarea. Și numele-
liber |: prin urmare, dotble Létensergetr,

2. Ner-libfes in horte, coloniștii, sclavii, miniștrii înarmați
militar, în caz de profesionalism, sunt numiți honorati, au
dreptul la arme și posibilitatea de a primi beneficii.

II. Feoéeux:

misak-ul liber al regelui; învestitură cu arme printr-un contract liber, pòtè-

opinii politice senioriale, terenuri sau chirii primite mai întâi în uzufruct în

: schimbul ordinului, jurământul de fidelitate și ascultare garantat de
„Onoarea ordinului.”

a. Paginile următoare reprezintă în mod evident schița — fancherie — a unei ouise
ticăitul formării ordinelor, Am adăugat kei, pentru a ilustra un scripete primar,
cele două colțuri, [A] [B], pe care le-ați găsit în faptele bune ale Papilor (Ed).

316

Calificarea ordinului, stilul de viață cavaleresc și pregătirea militară
al instanței. Această condiție prealabilă este inițial kawe, prin diferențieri.
darul militar și ministerial al domnului, în special al pâinii lihtsa
(Concept celtic), Inițial, ordin profesional și ordin (Stand)
determinată de modul de relație cu domnul.

Invers, în cazul furnizării Šef: calificare conform Grimnes
moșteniți debilitați de viața cavalerească a strămoșilor pentru ridicarea în feudele lor.

Ordinele Războinicului (B).
A. Casă: liberă (Grmeinfreie) r

Companionii de război carismatici: grupul de primari
bărbați, Admitere după examenul de ascetism heruic și noviciat de către Piai
țiune de tineri,

Opuși: 1% copii, 29% vârstnici, 3% femei etc.
sunt toți cei CARE mă înveselesc PRO pep inițierea e virilă,

Melodia vieții: fără familie în tărâmul comunal al zânelor din Imalsen
bărbați, prin pradă, vânătoare și culesul de hrană de către ka
economii dependente (femei),

Privilegii de ordine: o eurie [de curse) 3 deținere de arme, trevell de
unelte, participare [:8a] în echipa de vânătoare și multe predate,
tives of food (ròs), participarea la sudorgii războinice (nni ieme) a
în toiul războiului, dreptul la tribut, dispunerea de pământ și pivnițe,

Uneori, dezvoltarea cubului decretează cu controlul
(camoristic) de bunuri și securitate. La sfârșitul perioadei
maturizare: ieșirea din mekon a bărbaților, intrarea în familie
(n timp de armament teritorial +), Odată ce testul de aptitudini pentru
miliție: retragere, ucidere sau, alternativ, rospectaculozitate așa cum este cunoscută |
soră a tradiției magice.

2. Companioni de război tradiționali și

Opoziție: 4 ordine de războinici luate negativ: iobagi
(Liten, colonișți) și sciavi, al doilea ordin de războinici privilegiați |

Horitul de aici este complet limitat la arme și — față de
legiés necatioment — singurul calificat să poarte arme. 1) prevede

auto-înarmat (auto-echipat) și trebuie, de către un în en
a putea fi inițial suficient înzestrat cu |

Privilegii de ordine: libertatea de a-ți alege propria leziune

capacitate pentru drepturi depline asupra terenurilor, participare la viața comunitară

scamațiune la încoronarea prințului. (noi)

ECONOMIE ȘI ASUPRA CONSULTIVITĂȚII,

Partea a doua

ORGANIZAȚIA

ȘI PUTERILE

AL SOCIETĂȚII

ÎN RAPORTUL LOR

CU ECONOMIA

CĂTRE

CAPITOLUL UNU

Relațiile fundamentale dintre

economie și organizare socială

Ordine juridică și ordine economică. Ăăă

Conceptele juridice și sociologice ale ordinii juridice. Al lor
sens. — Efectele sociologice și economice ale ordinii juridice
pentru individ. Drept statal și drept nestatal.

[181] Când vorbim despre „lege", „ordine juridică", „stat de drept",
Trebuie să fim deosebit de atenți să facem distincția între punctele de vedere juridice
și sociologic. Avocatul se întreabă ce are valoare juridică
punct de vedere al ideilor, adică pentru el este vorba de a ști ce este:
sensul, cu alte cuvinte sensul normativ care trebuie atribuit logic
unei anumite construcții lingvistice date ca normă juridică.
Sociologul, pe de altă parte, se întreabă ce se întâmplă de fapt în
comunitate: într-adevăr, există șansa ca bărbații care participă la
activitate comunitară, iar printre aceștia în special cei care dețin o
o doză social semnificativă de influență efectivă asupra acestei activități comunitare -
nautice, consideră subiectiv că anumite prescripții trebuie
să fie observați și să se comporte în consecință, adică se orientează
activitatea lor în conformitate cu aceste prescripții. — Așa se stabilește
relația fundamentală dintre drept și economie.

Avocatul, sau mai precis teoreticianul dreptului, se plasează într-o
un alt punct de vedere și își stabilește sarcina de a stabili sensul corect al prevederilor-
situații al căror conținut apare ca o regulă emisă în vederea determinării
subminează comportamentul unui grup delimitat de oameni. Cu alte cuvinte,

avocatul urmărește să determine faptele cărora li se aplică legea,
și cum se aplică. Acest fazan. el procedează în așa fel încât să
Pentru a putea oferi aceste diverse prevederi legale, începând de la
semnificația recunoscută pe care au dobândit-o în aplicație și în conformitate
referitor la sensul lor logic, o interpretare, astfel încât să poată

să fie amalgamate într-un sistem logic coerent. Acest sistem este
„ordinea juridică", în sensul juridic al cuvântului,

Economia politică [Sozialökonomik], pe de altă parte, ia în considerare acest sector
activități umane a căror orientare depinde în mod necesar de
„condițiile economice" ale exercitării lor și le studiază în manifestul lor
situații reale. Ceea ce numim „ordine economică" este o

[o anumită distribuție a puterii efective de dispunere asupra bunurilor și serviciilor]
economic: această distribuție rezultă, cu acordul general, din
tranzacții care au loc între interese divergente și în modul
din care, în virtutea acestei competențe de dispoziție acordate, aceste bunuri și servicii
sunt efectiv utilizate.

Este imediat evident că ambele puncte de vedere ridică
probleme complet diferite, care nu pot exista, între „obiectele" lor

respectiv, niciun contact imediat și că, în consecință, „ordinea juridică-

„Idealul” teoriei juridice nu are nimic în comun, cel puțin di-
„ment, cu „cosmosul” activității economice reale, deoarece ei s2”
găsiți unul și celălalt pe planuri diferite: unul pe cel al normei
în mod ideal aplicabil, cealaltă pe cea a evenimentului real.

Totuși, ordinea economică și ordinea juridică sunt legate
Unul cu celălalt în cel mai intim mod, cu condiția ca al doilea
trebuie considerată nu în sensul său juridic, ci în sensul său sociologic,
adică în aplicarea sa concretă [fempirisch]. Semnificația expresiei
„ordinea juridică” se schimbă atunci complet. Nu mai înseamnă o
cosmos de norme a căror „corectitudine” poate fi stabilită prin logică,[182] ci un
complex de motive care acționează asupra activității reale a omului. Aceasta necesită
în plus, o investigație suplimentară.

Faptul că bărbații se comportă într-un anumit fel, deoarece
dacă consideră că acest lucru este prevăzut pentru ei de normele de drept, contribuie
în plus, într-un mod esențial pentru intrarea efectivă în vigoare și pentru
păstrarea unei „ordini juridice”. Dar, evident - și acest lucru este clar
din comentariile noastre anterioare ® despre ce înseamnă „existența” în societate
anumite „ordine” raționale — nu vrem să spunem prin aceasta că toate
bărbații care adoptă un anumit comportament, nici măcar majoritatea
dintre ele, sunt inspirate tocmai de acest motiv. De obicei, nu este vorba
nici măcar nu este cazul. Numeroasele categorii de oameni care adoptă-
încerca să se comporte în conformitate cu „ordinea juridică” face acest lucru fie pentru că
că lumea înconjurătoare aprobă această atitudine și nu pe cea opusă,
iese la iveală printr-o obișnuință apatică cu obiceiurile vieții consacrate de
vamă, dar nu printr-o prezentare acceptată ca taxă.

Dacă această ultimă atitudine ar deveni universală, dreptul ar înceta, din punctul de vedere al
dintr-un punct de vedere subiectiv, a fi considerată ca atare: s-ar privi doar la ea.
ca un set de utilizări, totuși, chiar dacă există obiectiv
puțin probabil ca astfel de standarde să fie impuse de un dispozitiv

Domnule ka, acestea trebuie totuși considerate ca constituind o
„corect”.

a. Partea întâi, Capitolul 1, 5 dolari.

322

ORDINE JURIDICĂ ȘI ORDINE ECONOMICĂ k 2.LI

În mod similar, atunci când oamenii sunt convinși că o anumită activitate
este determinată într-un anumit mod de o normă juridică, nu este
nu este necesar, am spus-o mai sus ®, că, în realitate, ele sunt
conformați-vă întotdeauna acestei convingeri. Nici acest lucru nu se întâmplă niciodată,
și nu este nevoie pentru asta, deoarece, conform definiției noastre generale, aceasta
Ceea ce determină „validitatea” unei rețete nu este faptul că aceasta
este „observată”, dar faptul că anumite activități sunt „orientate” în
funcția ei. ; eu

O regulă de „lege” este pentru noi o „rețetă” însoțită de cer-`

nișteGaranții specifice care îi dau posibilitatea de a încheia
faptele. Și prin „drept obiectiv garantat” înțelegem a cui „securitate”?
este asigurată de existența unui „aparat coercitiv” în sensul definit
mai sus?, adică prin prezența uneia sau mai multor persoane
a cărui sarcină este de a aplica ordinea juridică folosind mijloacele
constrângere prevăzută anume în acest scop (constrângere legală).
Mijloacele de constrângere pot fi psihologice sau fizice, exercițiile fizice
efectele lor directe sau indirecte și ajung, după caz, la
membri ai comunității sau societății, ai grupului
instituția căreia îi este adresată prescripția (empirică) în cauză
aplicabil, sau dimpotrivă, să fie îndreptate spre exterior. Ele formează
„reguli de drept” ale comunalizării în cauză. Cu siguranță, regulile
care, datorită acordului general, sunt aplicabile unei municipalități-
sație, sunt departe de a fi toate „reguli de drept” - așa cum vedem
vom reveni la dumneavoastră mai târziu. De asemenea, orice activitate reglementată desfășurată de,
ca organe, oamenii care formează aparatul de coerciție
comunalizarea nu tinde să facă legea să prevaleze. Noi nu
Prin urmare, vom considera ca având acest scop doar acele activități al căror sens
recunoscut este obținerea respectării unei rețete pur și simplu pentru că
ca atare, adică formal, pentru sine, deoarece, dacă este
invocat, este în virtutea caracterului său obligatoriu, dar nu în virtutea
a sensului său real, datorită relației sale cu scopul sau cu alte proprietăți
material. 1

Este de înțeles că, de la caz la caz, aplicarea cu succes a unui
Rețeta poate fi cauzată de cele mai diverse motive. Dar noi nu
- vrem să vorbim despre un „drept” garantat doar dacă vedem șansa unui
Constrângerea exercitată, în cutare sau cutare caz, exclusiv pentru că prescripția-
există. Această constrângere este cea pe care o numim „constrângere legală”.

Nu orice drept (obiectiv) este un drept „garantat” și totuși vom avea*
oportunitatea de a o sublinia de mai multe ori. Vom vorbi, de asemenea, despre
„drept garantat indirect” sau „drept negarantat” atunci când aplicantul-
Aplicarea unui standard înseamnă că o activitate poate avea „consecințe juridice”
diferit în funcție de relația pe care o are cu norma. Adică unde,

a. Partea întâi, Capitolul 2, 55.
ò. Același capitol, $6. Vezi și Teoria științei, pp. 354 nota, 357 #99.

Au, am ET

- ECONOMIA ȘI ORGANIZAREA SOCIETĂȚII

există și alte standarde, care se leagă de „observarea” sau de „încălcarea” lui P.
a primei dintre șanse, ele însele garantate prin constrângere legală -
dique, al unui anumit comportament concordant [EZinverständnishandeln].
Va trebui, ocazional, să ilustrăm cu exemple acest caz, care apare
în domenii foarte largi ale vieții juridice, [183] dar dorim,
pentru simplificare a potiori, când vorbim despre „lege”, gândiți-vă doar la standarde
garantată direct prin constrângere legală.

Pe de altă parte, este departe de a fi garantat vreun drept (obiectiv)
fie prin „forță” (din perspectiva constrângerii fizice). Aceasta,
precum și tehnica procedurală actuală de afirmare

pretenții juridice private printr-o „plângere” în fața unei „instanțe”

în vederea obținerii executării silite, nu este, pentru noi, din punctul de vedere al

din punct de vedere sociologic, caracteristica distinctivă a dreptului, nici măcar a „dreptului”

„garantat”. În domeniul a ceea ce se numește acum drept „public”,

Adică, standarde aplicabile activității organelor de stat și

pentru orice activitate legată de aceasta, există în prezent multe

drepturi subiective și norme juridice obiective împotriva încălcării-

... în care un aparat de coerciție poate fi pus în mișcare doar de către

prin intermediul unei „plângeri” sau printr-o demonstrație din partea persoanelor cărora le este adresată o astfel de cerere

profesie, iar acest dispozitiv este adesea complet lipsit de forță

fizic. Întrebarea dacă ne aflăm în prezența unui „drept” garantat

se decide în sociologie în funcție de organizarea aparatului de coerciție

pentru această constrângere juridică non-violentă și în funcție de importanța sa,

de fapt, suficient pentru ca aceasta să aibă, în general, o șansă practică

suficient doar pentru a aplica standardul aplicabil prin utilizarea

această constrângere legală.

În prezent, constrângerea legală prin forță este monopolul

Statul. Toate celelalte comunități care exercită constrângeri legale-

tăiate cu forța sunt considerate astăzi heteronome

și, de asemenea, cel mai adesea, heterocefal. Dar aceasta este o particularitate

ale anumitor etape de dezvoltare.

Nu vom vorbi despre dreptul „statal”, adică despre dreptul garantat

de către stat, numai în cazul în care și în măsura în care garantarea acestui drept, altfel

respectiva constrângere juridică se exercită prin mijloace de coerciție specifice-
comunității politice, adică, în general, prin intermediul

Fizică directă.

În sensul dreptului statal, existența efectivă a unui „stat de drept”
înseamnă că atunci când au loc anumite evenimente, se poate lua în considerare
ca fiind probabil, pentru că s-a admis, că anumite organe ale societății
politicienii vor lua măsuri dictate de funcțiile lor, acest lucru
leya vei au ee LE Hin a făcut din eventualitatea sa, să observe
Interpretarea LL Right în AE admisă, poate fi extrasă din Ja
x FeCrO în cauză, sau cel puțin, când acest lucru nu mai este posibil,
pentru a oferi „satisfacție” sau „compensație” persoanei în cauză. Evenimentul
ceea ce duce la o constrângere legală asupra lui Eräs

Statutul juridic al statului poate consta într-un anumit

comportamentul uman (încheierea unui contract, încălcarea unui contract,
infracțiune). Totuși, acesta este doar un caz special. Luați în considerare, de exemplu,
cazul unei inundații a unui râu: se întâmplă ca, în conformitate cu normele de drept din
forța pe care puterea politică o poate folosi împotriva oamenilor sau
lucrurilor, prin propriile mijloace de coerciție. Cu siguranță, majoritatea

cei care respectă poruncile unei reguli de drept o fac în primul rând -
ment, vezi doar, deoarece un dispozitiv de coerciție (în sensul
(specificat mai sus) este gata să intervină, dar acest lucru este complet străin
la ideea aplicabilității acestei „reguli". După cum vom vedea din nou,
Nu aceasta este problema; dimpotrivă, motivele pentru care"
Modalitățile prin care respectăm statul de drept pot fi foarte variate.

În majoritatea lor, aceste motive au, după caz, o semnificație destul de
utilitarist, sau mai degrabă etic, sau mai degrabă subiectiv convențional,
inspirat de teama dezaprobării din partea lumii înconjurătoare, The
Tipul de motiv care prevalează într-un caz dat este de foarte mare importanță.
tanța de a determina tipul de autoritate [Geltungsart] și șansele de aplicare... ..
cation de drept. Dar aceste fapte psihologice nu au legătură cu,
conceptul sociologic pur, așa cum îl vom folosi. Faptul notabil
— când vine vorba de drepturi garantate — este mai degrabă existența unei
perspectivă suficient de importantă de a vedea o intervenție a Sa
oameni a căror funcție este aceasta, și aceasta chiar și în cazurile în care nu se poate
nu găsește nimic altceva decât o încălcare a standardului considerat doar <="
ca atare, motivul formal care justifică singur această intervenție-
țiune. Cel/Cea/Cei/Cele
[184] Interesele individului sunt afectate în mai multe moduri de
P „aplicarea" efectivă a unei „rețete" cu valoare juridică. Prin intermediul unui...
de exemplu, unele persoane pot găsi acolo șanse calculabile, de exemplu ——-
să păstreze anumite active economice la dispoziția lor sau să le dobândească
La dispoziția sa ulterior, în anumite condiții. Conform
ordinea normală a lucrurilor, scopul oamenilor care lucrează împreună
o regulă de lege sau cine o promulgă are ca scop deschiderea sau asigurarea prin aceasta
șansele acestei comenzi.

Modul în care o șansă revine unui subiect de drept poate, totuși,
au un caracter dual. Uneori, este vorba de un pur „efect secundar” al aplicării -
cation al normei, deoarece sensul efectiv al acesteia din urmă, conform interpretării
concordant pe care îl oferim, nu are ca scop garantarea individului
șansele care îi revin de fapt. Uneori, dimpotrivă, adevăratul sens recunoscut
tinde tocmai să ofere individului o astfel de garanție, adică
un drept „subiectiv”. : |

Faptul că o anumită persoană are, în virtutea unei prescripții legale
stat, un drept (subiectiv) înseamnă, prin urmare, din punct de vedere sociologic
- — cel puțin în cazurile normale, pe care trebuie să se bazeze raționamentul nostru -
ment — pe care această persoană îl deține, grație simțului real și recunoscut al
statul de drept, o posibilitate efectiv garantată de a cere, pentru anumite
unele dintre interesele sale (ideale sau materiale), sprijinul unui „aparat cocr”

„citare” stabilită în acest scop. Acest sprijin este, în general, cel puțin, în
mâinile persoanelor desemnate să fie gata să o furnizeze, dacă, adresându-se-
oferindu-le în formele dorite, se poate argumenta că acest „sprijin”
este garantat de un „stat de drept”. Și acest sprijin este oferit fără acesta

să fie luată în considerare în relația sa cu scopul urmărit și fără a interveni
nici comoditate personală, nici favoare, nici Parbi-

a mulge.
Vom vorbi despre autoritatea legii atunci când acordăm asistență juridică, în acest caz

sensul cuvântului, funcționează la scară largă, chiar dacă este fără mijloace”

constrângere fizică și fără alte mijloace coercitive. Vom vorbi
de asemenea, al autorității legii, dar este atunci un drept negarantat, atunci când
nerespectarea unui standard (de exemplu, încălcarea dreptului de vot)
în alegeri) include, în virtutea unui standard aplicat efectiv,
consecințe juridice (de exemplu, anularea unor alegeri) pentru executarea
pentru care există o autoritate competentă - având constrângerea -
- juridic. Vom lăsa mai întâi deoparte, pentru simplitate, șansele
care sunt asigurate doar sub forma „efectelor secundare”. Un drept subiectiv,
... în sensul „statal” al cuvântului, se află sub garanția mijloacelor
forța puterii politice. Dar, atunci când suntem în prezența mijloacelor
de construcție aparținând unei alte puteri decât cea politică — de exemplu
unei puteri hierocratice - și constituind garanția unui „drept”,
Este potrivit să vorbim despre un drept „extrastatal”. Există diverse categorii ale acestuia.
că nu ne revine nouă să discutăm aici. Dar este necesar să reamintim imediat
pur și simplu că există și mijloace non-violente de coerciție care
acționează cu o putere egală sau chiar, după caz, mai mare decât aceea
mijloace de forță. Amenințarea de a fi exclus dintr-o societate, de a suferi o
boicotul sau alte măsuri similare, precum și perspectiva beneficiilor

sau inconveniente ale unui personaj magic pe acest pământ sau recompense
sau pedepse promise în lumea cealaltă pentru cutare sau cutare comportament,
Toate acestea au adesea, în anumite civilizații, o mult mai mare
sigur că aparatul de coerciție politică, care nu poate fi întotdeauna
a prezice cum va folosi funcțiile sale. În anumite regiuni ale
lume, este chiar regula că așa ar trebui să fie.

„Constrângere legală” prin forța exercitată prin dispozitive de coerciție
citarea comunității politice a fost adesea respinsă atunci când aceasta
s-a confruntat cu mijloacele de coerciție ale altor puteri, religioase
de exemplu; în general, eficacitatea intervenției acestor dispozitive
variază de la caz la caz. Aceste „dispozitive coercitive” rămân totuși
în realitatea socială, ca purtători ai constrângerilor legale, de asemenea
atâta timp cât mijloacele lor de forță exercită un efect apreciabil asupra
Companie.

Ron și eu.
Că un „stat” „există” doar atunci când și unde mijloacele de coerciție _

) din comunitatea politică sunt de fapt pl
„Orice altă comunitate este un concept străin sociologiei.”

În

„Legea ecleziastică” este o lege chiar și atunci când intră în conflict cu

—

Dt'

mai puternici decât cei

326

LI

.

ORDINE JURIDICĂ ȘI ORDINE ECONOMICĂ 2.1.1

legea „statală”, care a fost cazul în numeroase ocazii și a
se întâmplă la fel de frecvent ca inevitabil atunci când Biserica Catolică
în special, dar și alte Biserici s-au aflat față în față
cu statul modern.

[185] În Austria, „zadrouga” slavă nu numai că a fost lipsită de
garanția juridică a statului, dar statutele sale erau chiar, în parte,
în opoziție cu legea oficială. Cu toate acestea, pe măsură ce comportamentul
concordantul care îl constituie se bazează pe un aparat de coerciție pentru a
pentru a-și pune în aplicare prescripțiile, acestea constituie un „drept” și este

„numai atunci când a fost folosit aparatul coercitiv al statului”

că aceștia din urmă, departe de a recunoaște aceste prescripții, le-au încălcat.

Pe de altă parte, este departe de a fi rar, mai ales în afara sistemului
sistemul juridic constituit de Europa continentală, acel drept statal modern
tratează în mod expres ca fiind valide normele altor societăți decât statul,
și monitorizează implementarea deciziilor concrete luate de aceștia. Așa se face
că legislația americană protejează adesea „eticheta” sindicatelor și că aceasta
reglementează condițiile în care candidatul electoral al unui partid
poate fi considerat ca fiind prezentat „valid”. Acesta este și cazul
că judecătorul englez poate, în apel, să intervină în jurisdicția cluburilor.
Însuși judecătorul german, într-un proces pentru un atac la adresa onoarei,
examinează conformitatea cu practicile studențești a refuzului unei provocări
într-un duel, deși acest lucru este interzis prin lege etc. Aceasta ar fi o
Este o chestiune de cazuistică să ne întrebăm în ce măsură aceste pre-
Descrierile nestatale devin astfel „legislație statală”, dar nu
nu ne vom apropia de ea.

Din toate aceste motive și, în plus, pentru a rămâne fidel terminologiei

adoptat aici, respingem evident punctul de vedere conform căruia cineva

se poate vorbi despre „drept” doar acolo unde există o perspectivă de constrângere

legal garantat de puterea politică. Din punct de vedere practic, noi
Nu avem niciun motiv pentru asta.

Dimpotrivă, vom vorbi despre „ordine juridică” oriunde va fi necesar.
se bazează pe utilizarea oricăror mijloace de constrângere, fizice sau
psihic, iar acolo unde această utilizare este în mâinile unui aparat coercitiv,
adică una sau mai multe persoane care sunt gata să acționeze
să servească în cazul în care apare o situație care justifică intervenția lor.
țiune. Cu alte cuvinte: oriunde există un anumit tip de entitate socială
destinat exercitării constrângerii legale, i.

Aranjamentul unui astfel de dispozitiv, destinat exercitării constrângerii
fizic, nu a fost întotdeauna un monopol al comunității politice.
Din cauza constrângerii psihologice, un astfel de monopol nici măcar nu există astăzi.
astăzi; o dovadă în acest sens este importanța dreptului care garantează doar
instituțiile ecleziastice. Mai mult, am spus deja că garanția
încălcarea directă a dreptului obiectiv și a drepturilor subiective de către un aparat de coerciție
a fost doar un caz al existenței „dreptului” și a „drepturilor”,

Dar chiar și în aceste limite înguste, aparatul de coerciție poate prelua

forme foarte diverse. La limită, poate consta în perspectivă,

odată recunoscut și asigurat că, în cazul unei contestări a unei prescripții în vigoare

fiecare membru al comunității va aduce o contribuție la

constrângere necesară. Dar nu putem considera acest lucru ca un „dispozitiv coercitiv”.
că atunci când obligația de a participa la exercitarea constrângerii este fermă-

... reglementat. Mai mult, aparatul de coerciție și tipul de coerciție-

țiunea exercitată poate fi întărită prin mijloacele de constrângere disponibile.
simte grupurile de interese, chiar și atunci când vine vorba de drepturi pe care organismul le
politică garantată de propriile organe: astfel, măsurile severe ale
construirea de societăți creditoare și proprietari, precum și
de asemenea, boicotul organizat în materie de credit și locuințe (liste
negru}, îndreptate împotriva debitorilor nedemni de încredere. Aceste mijloace

acționează adesea mai puternic decât riscul unei plângeri în fața

instanțe judecătorești.
Bineînțeles, acest tip de constrângere se poate extinde la revendicări
care nu sunt garantate în niciun fel de stat. Acestea nu constituie

drepturi mai puțin subiective, deși se bazează pe alte puteri.

Nu este neobișnuit ca legea adoptată de societatea politică să pună obstacole în calea
la mijloacele de constrângere a altor companii: așa funcționează legislația engleză
pe așa-numita „rușine” face imposibilă întocmirea listelor negre prin excluderea dovezilor
adevăr. Dar nu are întotdeauna succes. Astfel, companiile și grupurile
care se bazează pe „codul de onoare” al duelului ca mijloc de golire
certuri și care au de obicei un caracter corporativ, nu au
mijloace de coerciție, în majoritatea cazurilor, decât curțile de onoare
și boicotul, și totuși, acesta prevalează de obicei. Cel mai adesea,
impun cu o forță foarte specială (ca „datorii”
obligații de onoare”) (datorii legate de jocurile de noroc, necesitatea consimțământului la un duel)
care nu sunt protejați de stat sau care sunt chiar condamnați de acesta,

dar care sunt totuși esențiale pentru atingerea obiectivelor

comunitate. Statul, într-o anumită măsură, și-a coborât steagul înainte
cux. Este cu siguranță nesatisfăcător, în drept, să ceri ca o infracțiune de
Caracter particular, astfel încât duelul [186] este pedepsit pur și simplu ca
„tentativă de omor” sau „agresiune și vătămare corporală”, infracțiuni în care nu participă
nu caracteristicile. Dar rămâne adevărat că ofițerii germani sunt,
chiar și astăzi °, gata să accepte să se dueleze, în ciuda codului
penală și că aceasta este o obligație reală a legii statului pentru ei, deoarece
Dacă nu fac acest lucru, vor fi răspunzători de consecințele care decurg din legislația statului.

În afara corpului ofițeresc, lucrurile stau diferit. Mijloacele tipice

constrângerea legală a comunităților „private” împotriva membrilor

închirierea corturilor constă în excluderea lor din societate și din beneficiile materiale ale acesteia sau idealuri. Această excludere este, de altfel, ultima ratio în societățile profesionale.

asociații de medici și avocați, precum și în cluburi sociale

sau cluburi politice.

328

„E Scrisă înainte de revoluția din 1918 din Germania (Ed.).

Î

u rn — În SEE

ORDINE JURIDICĂ ȘI ORDINE ECONOMICĂ 2.1.1

Societatea politică modernă a uzurpat foarte adesea controlul asupra acestor mijloace de constrângere. Utilizarea lor a fost refuzată medicilor și avocaților. În Anglia, instanțele statale au primit dreptul _

să exercite, în urma apelului, controlul asupra excluderilor pronunțate de cluburi,
și în America le pot examina pe cele pe care partidele politice le decid
ei înșiși, precum și legitimitatea „etichetelor” lor.

Această luptă între mijloacele de coerciție ale diverselor societăți este, de asemenea,
mai vechi decât legea. În trecut, se întâmpla foarte des ca aceasta să nu fie
nu se termină cu victoria mijloacelor coercitive ale societății politice,
„și chiar și astăzi nu este întotdeauna așa. De aceea nu există”
În prezent, nu există nicio modalitate de a opri practica dumpingului.
îndreptate împotriva unui membru al unui cartel care încalcă regulile acestuia. În mod similar,
Nu ne este posibil să atacăm listele negre administrate de
agenți de schimb valutar împotriva celor care se opun diferențelor.

În Evul Mediu, asociațiile comerciale au adoptat prevederi
apeluri legale îndreptate împotriva apelului la instanțele bisericești. Acestea au fost,
și ele, considerate nule de dreptul canonic, dar acest lucru nu
nu le-a împiedicat să continue să existe. Chiar și astăzi, legea
statul trebuie să tolereze în mare măsură puterea coercitivă a companiilor [private],
chiar și acolo unde nu o folosesc doar împotriva membrilor, ci
de asemenea, sau chiar mai presus de toate, împotriva terților, în vederea supunerii acestora la
standarde emise de acestea (cartelurile care își îndreaptă acțiunea nu numai împotriva
membrilor lor, ci împotriva unor terțe părți pe care doresc să le forțeze să se integreze cu ei,
asociații de creditori împotriva debitorilor sau chiriașilor),

În comunitățile moderne care își aplică propria „lege”, fie că
Fie că sunt politici sau religioși, garanții legii au întotdeauna caracterul
a unui „judecător” sau a unui alt „organ”, adică a unei terțe părți care, nu
în principiu, neavând nicio relație personală cu persoana care se întoarce-
afirmă un drept subiectiv, apare ca fiind „imparțial” și personal

dezinteresat. Dar, având în vedere ceea ce tocmai am spus, suntem
în prezența unui caz limită important, când doar tovarășii lui Ja
persoană care face apel la lege, cei care sunt legați de ea prin relații
„Personal apropiat, de „linie” [Sippe] de exemplu, pe care îl are la dispoziție-”
situația mijloacelor de coerciție. Apoi, răzbunare și „ostilități”
efectuate de către persoana în cauză și rudele sale de sânge sunt singurele mijloace și
normal să-ți afirmi drepturi subiective prin forță. Așa este
războiului în dreptul națiunilor moderne. În acest caz, „legea” sub-
obiectivul individului sau indivizilor nu există, din punct de vedere sociologic,
că, în măsura în care este posibil să ne bazăm pe loialitatea companiei-
membrilor clanului la datoria lor de a lua parte la ceartă și de a exercita dreptul
răzbunare sângeroasă (datorie care inițial garanta în primul rând
frica de mânia autorităților supranaturale), și dacă acești tovarăși posibil-

*

a. Scrisă înainte de revoluția de la 19:8 din Germania (Ed.).

vi - - — nn 0. U în

eu, nn aa a ES om = u aa CE

sedativ Forța necesară pentru a da greutate dreptului revendicat, altfel
pentru a-i asigura în mod necesar o victorie totală.

Vom discuta existența unui raport juridic între diverse persoane-
fii când întâlnim următoarea stare de fapt: conținutul
anumite drepturi subiective se formează prin „relații”, adică prin
comportamentul actual sau potențial al unor persoane specifice sau probabile
să fie desemnate prin semne distinctive. Întinderea drepturilor subiective
conținutul acestui raport juridic poate varia în funcție de atitudinea pe care o adoptă
de fapt, garanții legii. În acest sens, chiar și un „Stat” concret poate fi
considerată o „relație juridică”. Acest lucru este valabil chiar și atunci când (caz
limita teoretică) se presupune că numai suveranul are capacitatea subiectivă de a
ordine și, în consecință, perspectivele pe care trebuie să le atingă
în fața tuturor celorlalți indivizi sunt doar reflecții ale „regulilor” sale.

. 187

— -amne —___ u. — ALBINĂ

ORDINE JURIDICĂ, CONVENȚIE, CUTUMINE " 2.1.2

2. Ordine juridică, convenție și obicei.

Importanța obiceiurilor pentru formarea dreptului. — A lui
renovare de |' „inspirație” [Zingebung] și „intuiție” [Einfühlung)
—Schimburi mobile între convenție, obiceiuri și lege.

[187] Există o zonă în care se poate observa penetrare
a ordinii juridice conform unei progresii neîntrerupte, este cea a
„convenție” și, de asemenea - dar să fim atenți să distingem aceste noțiuni
— obiceiuri. Prin „obicei” [Sitte] înțelegem comportamentele
care respectă un tip constant și care sunt adoptate doar pentru că
Se formează „obișnuințe” [Gewohntkeit] și imitații necugetate
în modurile trasate de tradiție. Prin urmare, este un „comportament al
„masă”, a cărei persistență nu este cerută individului de către nimeni, de către niciun
manieră. Pe de altă parte, vom desemna prin „convenție” cazul în care | 4
Comportamentul în cauză este, desigur, supus influenței, dar acolo unde această influență k
nu este exercitat de nicio constrângere fizică sau psihologică:
în general — cel puțin în cazuri normale și când este directă, —
Această influență se exercită prin simpla provocare a unei reacții simple
aprobare sau dezaprobare în grupul de bărbați care formează,
„anturajul” celui care acționează.

Trebuie făcută o distincție clară între „convenție” și „drept cutumiar”.
Nu vom critica aici acest ultim concept, care este util.
dificil. Autoritatea unui drept cutumiar trebuie să implice, conform termenilor-
tehnologie uzuală, posibila intrare în acțiune a unui dispozitiv coercitiv
tinzând spre atingerea unui standard a cărui autoritate nu provine dintr-o prevedere-

situație scrisă, ci de acord general. Pe de altă parte, atunci când este vorba despre convenție, nu există un „aparat de cocreție” care să constea
într-un grup (cel puțin relativ) bine definit de bărbați cărora Ja le-a fost atribuit constrângerea legală le-a fost încredințată o dată pentru totdeauna ca sarcină, proprii (chiar dacă le exercită doar cu mijloace psihice).

Simpla existență a unor simple „obiceiuri” poate, de asemenea, chiar și în absența orice convenție, exercită o influență economică de anvergură.
În special, existența unei nevoi, care este originea oricărei activități
, Economic, este determinat în mare măsură de exclusivitatea „cu-
tume", de care individul putea scăpa, până la un anumit punct
mai puțin, fără a stârni cea mai mică dezaprobare, dar față de care nu se conformează scăzute cel mai adesea cu mare dificultate și ale căror modificări
de obicei apar doar lent, prin limitare
unui alt „obicei” practicat de un alt grup uman:

Vom vedea ® că împărtășirea acelorași obiceiuri, și nimic mai mult, 1
Poate juca un rol important în apariția comunalizării lui ı

„a. Cf. mai jos, capitolul IV; „82.

\

relațiile sociale [soziale Verkehehrsgemeinschaften] și în căsătorie.
Vom constata că, oricât de dificil ar fi să-i evaluăm domeniul de aplicare, acesta constituie-
contribuie, în general, la formarea sentimentelor de apartenență
o proprietate „etnică” comună; prin urmare, exercită un efect care tinde să formeze-
țiune de noi comunități.
Dar mai presus de toate, fidelitatea față de ceea ce a devenit, de fapt, un „obicei” este
un element al unui CAP MARE atât de preponderent în orice comportament-
Da, acolo unde legea juridică transformă un obicei într-o „obligație a lui x” (prin
exemplu prin invocarea „modurilor comune de a face lucrurile”), este comun

încât nu adaugă aproape nimic la eficacitatea sa. Și unde este această constrângere |

îndreptată împotriva obiceiului, de obicei în încercarea de a influența comportamentul
g

Eu

realitatea reală a oamenilor, aceasta eșuează. Mai mult, existența unei:

„Convenția” poate fi adesea mult mai decisivă pentru comportament-
Îmbrăcămintea unui individ care prezintă prezența unui aparat de coerciție legală,
deoarece, în nenumărate relații personale, individul
depinde în întregime de bunăvoința celor din jurul său, care este acordată

complet liber și nu este garantat de nicio autoritate, nici natural” #'*

nici supranatural.

Tranziția dintre simplu „obicei” și „convenție” este naturală -
„Nu e chiar vag. Cu cât mergem mai departe în timp, cu atât aparența comportamentului...”
comportamentul comunitar, este determinat -

-minate exclusiv în raport cu „obiceiurile existente”, pur și simplu
ca atare, și cu cât apar mai multe abateri de la acest comportament
ceva alarmant, plus efectul lor asupra psihicului individului
mijloace este comparabilă cu perturbarea funcțiilor organice, care
este suficient pentru a menține obiceiurile.

Din această etapă, un prim progres trebuie să conducă la ceea ce există
mai întâi [183] din, fără îndoială, vag și resimțit confuz în
caracterul „concordant” al activității comunitare, adică la conceptul-
țiune a naturii obligatorii a anumitor comportamente consacrate în obișnuință
studiu. Dar lucrările actuale în etnografie nu pot, în general,

aproape într-un mod foarte imprecis, întinderea și natura
domenii în care acest progres este evident. Prin urmare, nu trebuie să ne facem griji în privința asta
îngrijorare aici.

În ceea ce privește ce etapă a acestui proces poate fi considerată ca fiind,

a dobândit conceptul subiectiv de „obligație juridică”, este o
o chestiune pură de terminologie și comoditate. Obiectiv, norocul

a existat dintotdeauna, printre oameni ca și printre animale, acel anumit:

tipuri de comportament provoacă de fapt o reacție violentă. Dar noi
nc nu poate susține nicidecum că, în astfel de cazuri, comportamentul
în cauză are, din punct de vedere subiectiv, o „validitate recunoscută”
... sau un sens clar conceput.
Comportamentul multor animale domestice este determinat de
O măsură poate mai mare decât cea a oamenilor primitivi, prin

L.

rudimentele unei concepții despre „datorie”, dacă măcar facem loc
aici la acest concept extrem de discutabil (dar, în acest caz, nu poate fi
(înțeles greșit). Cu toate acestea, nu cunoaștem faptele „subiective”

care apar la „omul primitiv” și nicio sociologie empirică
nu poate lua ca bază obiceiurile incorigibile ale limbajului
despre presupusul caracter complet original și a priori al legii sau

convenției. Nu este din cauza unei reguli sau a unei prescripții

considerate „obligatorii”, ceea ce poate fi observat în comportament-
mentalitatea oamenilor primitivi față de lumea exterioară și, în special, față de
față de semenii lor, anumite regularități. Dimpotrivă, este
ideea de „reguli obligatorii” care este legată de aceste regularități, care
trebuie considerați în realitatea lor psihologică și în
condiții organice.

De fapt, în aceste reguli are loc un fel de educație interioară a sufletului.

larități, iar acest lucru duce la „inhibiții” îndreptate împotriva inovațiilor — J
„așa cum oricine o poate experimenta zi de zi astăzi.”

Dar nu trebuie să considerăm că credința în caracterul lor
„obligatoriu” găsește acolo un sprijin solid?

Cu această ocazie, suntem conduși să ne întrebăm cum, |

în această lume în care suntem educați să recunoaștem o „autoritate” [Geltend]
față de ceea ce este „regulat”, pot apărea unele „inovații”.
Că acest lucru este posibil din exterior, adică sub efectul unei schimbări
în condițiile exterioare ale vieții, nu există nicio îndoială în privința asta. Dar nimic
nu garantează că aceste noi condiții de viață nu vor cauza un declin

de viață, în loc de o renovare [N wordnung]. Și mai presus de toate, nu sunt

nu sunt esențiale, ba chiar nici măcar nu joacă vreun rol în

... multe cazuri de renovări foarte semnificative. Dimpotrivă, descoperirile

etnologiei arată că cea mai importantă sursă de renovare
este influența indivizilor care sunt capabili de experiențe considerate ca fiind

„anormal” (și adesea observat în terapia actuală ca |
„patologice”, nu întotdeauna însă), și astfel sunt capabile să exercite

o anumită influență asupra altora. Ne abținem aici de la a examina
cum apar aceste experiențe care, datorită caracterului lor „anormal”,

...apar ca știri. Studiem doar modul în care acestea

act,

Aceste influențe capabile să depășească „lenea” obișnuitului pot
să ia diverse forme psihologice. Acesta a fost meritul lui Helipach
evidențiază două forme de influență pe care le-a definit clar

personajele opuse, indiferent de tranzițiile dintre ele
ei.

Una este trezirea bruscă, atunci când individul este influențat, a ideii

că un anumit comportament constituie o datorie; această trezire, produsă de
do
de unde provine influența; aceasta este ceea ce numim „intuiție”.

4

la 333°

+

L.

eu:

L.

înseamnă energetic, este 2f „inspirație” decojită. Celălalt este experiența +
tu, de către oamenii influențați, a atitudinii interioare specifice acelor gn

Tipul de comportament care apare în acest fel poate fi, în funcție de
Cazurile mele sunt foarte variate. Cu toate acestea, este foarte frecvent să observăm apariția
un „comportament comunitar” de masă direct legat
cu persoana de la care provine influența și cu experiența sa: acest comportament-
Tementul determină apoi „atitudini concordante” ale unui conținut corespunzător
Dacă aceste atitudini sunt „adaptate” la condițiile externe ale/
viață, cei care le supraviețuiesc. Efectele „intuiției” și în special ale
„inspirație” — care sunt adesea confundate sub denumirea ambiguă de
„sugestie” — [189] se numără printre principalele surse din care derivă |

introducerea unor inovații reale.

La scurt timp după aceea, obișnuința cu aceste inovații, care au devenit „regularități”,
este adesea susținută din nou de sentimentul unei „obligații”, despre care
Uneori este însoțită. Dar este sigur că, de îndată ce rudimentele-
„există mente ale unei concepții gânditoare [sinnhaft] de acest ordin, «sentimentul-»”
7 mentul obligației » în sine poate apărea ca fiind original și primar,
chiar și atunci când vine vorba de inovații. Cel mai adesea, se prezintă atunci
ca o componentă psihologică a „inspirației”. Dar este: o
sursă de confuzie decât analizarea răspândirii unui comportament
/ nou prin imitație ca proces primar și fundamental-
mental. Cu siguranță, „imitația” este de o importanță fără egal. Dar ea
Balastul este în general secundar și constituie doar un caz special. Nu este
nu prin „imitație” a omului, ci prin câine, cel mai bătrân fiu al său
tovarăș, își lasă comportamentul „inspirat” de el. De aceea-
atât de mult încât, într-un număr foarte mare de cazuri, relația exactă care se stabilește
între persoana care influențează și cea care este influențată. În alte
În acest caz, această relație ar fi mai degrabă mai apropiată de tipul de „intuiție” P, ct în
alții încă despre cea a „imitației”, că aceasta rezultă din orientarea
către un scop sau se încadrează în „psihologia maselor”.

În orice caz, atunci când inovația care apare reușește să producă o „concordanță”
„dans” și, în cele din urmă, un „drept”, cel mai adesea se datorează faptului că sursa sa
a fost o „inspirație” energică sau o „intuiție” intensă.

După crearea unei „concordanțe”, generează o „convenție”
sau, în alte cazuri, o acțiune coercitivă îndreptată împotriva,
„pocăiți.” «Convenția», adică aprobarea sau dezaprobarea.
V al lumii înconjurătoare, conduce întotdeauna, atunci când credința religioasă este încă
puternic, aparența speranței și a credinței că puterile!
supranaturalul însuși va răsplăti sau va pedepsi un astfel de comportament

aprobate sau dezaprobate de lumea înconjurătoare: toate experiențele:
„mărturisesc acest lucru. Dintre h, atunci când sunt îndeplinite anumite condiții, ideea
că nu doar cea mai apropiată persoană în cauză, ci și anturajul său
ar putea fi nevoit să sufere răzbunarea acestor puteri supranaturale și
că, în consecință, întregul mediu trebuie să reacționeze, fie individual,
sau folosind aparatul de coerciție al societății.
Uneori, și loialitatea constant reînnoită față de un anumit tip de
Acest comportament trezește, printre garanții desemnați ai ordinii, ideea că nu

`

3534

ORDINE JURIDICĂ, CONVENȚIE, CUTUMINE 2.1.2

Acesta nu mai este un obicei sau o convenție, ci o obligație?
standard juridic a cărui respectare trebuie impusă: este un standard de acest fel,
bucurându-se de o simplă autoritate de facto, numită drept cutumiar.
În cele din urmă, se întâmplă, de asemenea, ca anumite părți interesate, din motive raționale -
cântărite, cer ca dreptul convențional și chiar dreptul cutumiar-
în primul rând, pentru a fi protejate împotriva tulburărilor, sunt expres
plasate sub garanția unui dispozitiv coercitiv și astfel devenind,
lege scrisă. K
Experiența arată că este vorba în special în domeniul distribuției
puteri interne între „Organele” unei asociații având ca obiect-

definit [Zweckverband] decât conținutul regulilor de comportament
garantat doar de convenție tinde constant să treacă în
domeniul garanțiilor care dau naștere la pretenții și garanții legale:
Dezvoltarea „Constituției” engleze este un exemplu cheie
al acestui proces.
2 ia eN
În cele din urmă, orice revoltă împotriva convențiilor poate duce la o situație ecologistă mondială.
să își exercite drepturile subiective, garantate prin constrângere,
ceea ce se transformă în detrimentul rebelului, de exemplu, proprietarul unei case.
își exercită drepturile de proprietar împotriva unui chiriaș care încalcă legile
relații sociale pur convenționale de vecinătate și lider
[Kriegsherr] recurge la încălcări ale codului de onoare,
dreptul său de a rezilia raportul de servicii.
În etapa următoare, regula convențională este, de fapt, susținută indirect -
prin intermediul constrângerii. Diferența dintre această stare de fapt
iar „dreptul negarantat” constă în faptul că utilizarea acestor mijloace de coerciție-
Desigur, poate atașa consecințe încălcării convenției
de fapt, dar nu și „consecințe juridice”: așa se aplică drepturile pro-
proprietarii de imobile, ca atare, sunt garantați direct prin lege,
întrucât o normă juridică lipsită de garanție directă nu dobândește
importanță ca atare încât, dacă există o altă „normă de drept”, aceasta-
aceeași garanție, care atașează consecințe încălcării primei.
Pe de altă parte, atunci când o regulă de drept se referă la „moralitate bună”,
adică, convențiilor demne de a fi sancționate, respectarea
obligațiile convenționale devin în același timp o obligație legală
(drept garantat indirect). F
Există, de asemenea, un număr semnificativ de interinstituții
jurnale. De exemplu, să citățm „curțile iubirii” care, în Provence,
primise „jurisdicție” în chestiuni erotice. „Judecătorii” înșiși:

inițial aveau o poziție de arbitri, însărcinați doar cu exercitarea

medierea lor între părțile în dispută; [190] deși li s-a întâmplat

pentru a pronunța un verdict, aceștia au fost lipsiți de orice putere coercitivă proprie.

În final, este necesar să menționăm aici actualele „curți de arbitraj internațional”.

În astfel de cazuri, aprobarea sau dezaprobarea este complet amorfă.

ale lumii înconjurătoare s-au transformat într-o poruncă, o interdicție

În cazul în care un permisor este formulat cu autoritate, adică într-o constrângere

. 335

ECONOMIA ȘI ORGANIZAREA SOCIETĂȚII

-

psihic organizat concret. De aceea vom vorbi apoi despre

„dreptul”, cel puțin atunci când nu este vorba despre – ca în „curțile iubirii”

—de pur joc și când, în spatele judecății, există mai mult decât un sim-

opinia completă fără consecințe din partea judecătorului, adică atunci când se poate aștepta

cel puțin, ca o consecință normală a hotărârii judecătorești, „autoapărarea” (a

descendență sau a statului vătămat) printr-un boicot încredințat unui anumit corp de persoane

fii: asta am întâlnit în ultimele două cazuri

menţionat.

— Pentru a răspunde conceptului de „convenție”, așa cum l-am definit,

Nu este suficient ca un comportament de o anumită natură să fie pur și simplu „aprobat” sau „dezaprobat”, chiar dacă este de către un număr mare de persoane-vidus, dar posibilitatea unei astfel de atitudini trebuie să existe în

„miliciu particular” al persoanei care acționează și prin aceasta nu ne referim la

în mod firesc nu este un mediu geografic. Vrem să spunem că trebuie:

să fie posibil să se găsească orice semn distinctiv care delimitează cercul persoane care constituie acest „mediu”; acesta poate fi alcătuit din legături profesional, familial, de vecinătate, corporativ, etnic, religios, politici sau de altă natură, oricât de lași ar fi.
Pe de altă parte, convenția, așa cum o înțelegem noi, nu implică că acest cerc de oameni constituie un grup (așa cum îl înțelegem noi - donații aici); dimpotrivă, se întâmplă foarte des opusul. Prin împotriva, autoritatea legii, în sensul pe care l-am adoptat, este întotdeauna o parte constitutivă a unui „comportament de grup” — [Verhands- (real sau potențial), deoarece, conform definiției noastre, „dreptul” Presupune un „aparat de coerciție” – ceea ce, firește, nu înseamnă nu, știm deja, că doar comportamentul de grupare (sau

chiar dacă doar comportamentul comunitar) este reglementat legal

_ prin această grupare și devine un comportament „reglementat de un grup-

» În acest sens, putem desemna grupul drept purtător

din lege. este de 144 l rs

Pe de altă parte, însă, comportamentul este departe de a fi

Comunitate și comportament prin acord tacit, comportament

comportament social și de grup sau comportament într-o

orice instituție, care constituie toate fapte, moduri de a fi

și cempopartementele importante din punct de vedere sociologic, sunt orientate, printre

subiectul acționând doar conform „normelor de drept”, în sensul de

acest cuvânt admis aici. Vom avea o altă ocazie să ilustrăm acest punct prin

mai multe exemple.

Dacă prin „ordine” a unei grupări înțelegem toate regularitățile

` comportament care poate fi observat efectiv acolo și care caracterizează

sau condiționează în esență dezvoltarea reală a activității

comunitate care constituie acest grup sau este influențată de acesta, atunci

Într-o măsură aproape imperceptibilă, această „ordine” rezultă din

orientarea comportamentului conform normelor de drept.

În măsura în care aceste „regularități” nu rezultă pur și simplu dintr-o

\ ; -

ng o |

Ft)

„obișnuință” pasivă, dar se orientează conștient după reguli, ?.

Acestea sunt prevăzute parțial de „obiceiuri” și „convenții”. Dar
pe de altă parte, ele pot fi, și adesea sunt aproape exclusive,
în sens invers, maxime care inspiră activitatea subiectiv rațională
orientată în cele din urmă în interesul tuturor celor care o împărtășesc și care
se bazează pe eficacitatea sa — cu excepția cazului în care este în beneficiul altora
Și dacă se pot baza cu adevărat pe asta, adesea acest lucru se datorează doar NE-ului.
maxime, dar este frecvent și pentru că acestea sunt susținute
de anumite societăți și „acorduri tacite” proprii, dar neprotejate
prin constrângere legală. Șansa unei constrângeri legale, care,)

așa cum am văzut deja, determină doar într-o măsură limitată, în

persoană care acționează, comportament în conformitate cu legea, nu aduce unul,
garanție obiectivă că pentru o fracțiune din acordurile spontane care sunt |
de fapt a trecut.

Este clar că, din punct de vedere sociologic, trecerea de la purul „cou-)”

Trecerea de la „tume” la „convenție” și de la acesta din urmă la „lege” este neclară.

1. Chiar dacă nu ne plasăm din punctul de vedere al sociologiei, nu este”
Nu este corect să căutăm diferența dintre „lege” și „moralitate” în fapt!
că standardul juridic ar reglementa doar comportamentul „extern”, în timp ce
că norma morală ar viza „doar” atitudinea internă. [191] Cu siguranță,
Legea nu acordă întotdeauna importanță stării de spirit din care provine o decizie
activitate și există norme de drept, chiar și sisteme juridice întregi, care

atașează doar consecințe juridice și sancțiuni penale raportului de cauzalitate

exterior. Dar acesta nu este deloc cazul normal. Secvențe |
juridice sunt atașate de „bona” sau „mala fides”, de „intenția” unui
comportament sau defecte „împotriva onoarei” care pot fi detectate în
starea de spirit manifestată prin comportament, precum și multe alte j
fapte cu caracter pur intern. Și prescripțiile obișnuite au pre-
tocmai în scopul „depășirii” în activitatea practică, adică
în ceva ce are loc în mod normal afară, dorințele
contrar normelor care fac parte din „starea de spirit” reală a oamenilor
activ. ;
Pentru a distinge între lege și obicei, punctul de vedere normativ nu ar trebui să fie”
să nu se bazeze pe diferența dintre ceea ce este „extern” și ceea ce este „intern”
râzând”, ci pe diferența de demnitate, ca standarde, a celuilalt și,
dintre acestea.

Din punct de vedere sociologic, însă, este necesar să considerăm ca fiind identice
ce este considerat moral și ce se bazează pe motive religioase sau morale

autoritatea unei convenții. Dimpotrivă, numai una dintre ele ar putea fi considerată un standard „exclusiv” etic, în măsura în care dobândește o importanța practică pentru acțiune, ideea subiectivă a unui model abstract al comportament dedus din axiomele pe care se bazează prescripțiile în vigoare. De fapt, astfel de idei au avut adesea o importanță reală și uneori la scară largă. Dar oriunde s-a întâmplat acest lucru, ei au fost un produs relativ recent al reflecției filosofice.

În realitatea de zi cu zi, „poruncile morale” au fost altele-vremuri și sunt încă și astăzi, din punct de vedere sociologic, maxime

x

Pre Ne" elite DE NPESNJIREN AMIE R SE ANAN, ds baih VN waea EL

comportament a cărui origine este în mod normal religioasă sau convențională

, spre deosebire de prescripțiile legii, care le separă și ele

o graniță mobilă. Nu există reguli înainte de importanța socială ceea ce nu a fost, cel puțin o dată, undeva, o cerință legală.

2. Este imposibil să se utilizeze distincția făcută de Stammler între

„convenția €” și standardul legal, în funcție de faptul dacă respectarea standardului depinde sau nu
sau nu a liberului arbitru al individului. Nu este corect să spunem că observația

Stabilirea unor „îndatoriri” convenționale, cum ar fi o regulă a bunei-cuviințe sociale
nu este „cerut” de la individ și că încălcarea sa nu are alte consecințe
decât să conducă ipso facto la separarea de o societate care funcționează liber.
constituție, separare posibilă în orice moment: Să admitem că aceasta
Există astfel de standarde - dar nu numai în domeniul

„-e convenție”, deoarece legea știe și ea [de fapt (clauza rebus sie stan-
y fibus are adesea acest înțeles -Ä). În orice caz, fenomenele pe care sociologia le-a identificat

„Particularitatea lui Stammler numește reguli convenționale și, ca atare,
distinge standardele juridice, cu siguranță nu sunt caracterizate în esență
Printr-o proprietate de acest fel.

Există companii care refuză să ofere rețetele lor convenționale -
caracterul unui drept dintr-un motiv foarte simplu: ei admit că
simplul fapt al dezaprobării manifestate de societate față de încălcare
a standardului, cu consecințele indirecte adesea foarte semnificative pe care
Acest lucru este suficient și trebuie să fie suficient pentru partea vinovată ca sancțiune.
nu se întâmplă doar într-una dintre acele societăți anarhice în care se poate
concepe în teorie și din care, de fapt, Stammler a făcut prima teorie" și cri-
„căpușă” cu ajutorul conceptelor sale scolastice. Dar întâlnim acest fenomen
în multe societăți care există în realitate.

Deci, ordinea juridică și ordinea convențională, chiar dacă luăm în total:
abstractizarea cazurilor limită pe care este inevitabil să le întâlnim, nu sunt
concepte opuse: convenția poate fi susținută și de constrângere

.Psihică, sau chiar prin constrângere fizică, cel puțin indirect.
Cele două ordine se disting doar prin structura sociologică a
constrângere, prin absența indivizilor a căror funcție este de a utiliza o
putere de constrângere (și aparțin unui „aparat de coerciție”: preoți,

judecători, ofițeri de poliție, personal militar etc.).

Dar la Stammler există confuzie între validitatea ideală a unei norme,

pe care teoreticianul dreptului sau moralistul le poate deduce științific,
și influența reală exercitată asupra comportamentului de către „autoritatea”

„norme”, o influență care nu poate face obiectul decât al unui studiu empiric.

Chiar și Stammler confundă regularitățile „de facto” ale comportamentului uman
faptul că anumite comportamente sunt ordonate de reguli care

Mulți oameni consideră că „trebuie aplicat”
În aceste două cazuri, sunt totuși necesare distincții clare,

Regulile convenționale sunt, în mod normal, modul în care spunem
regularități ale comportamentului care sunt doar de facto și care constituie doar
„Obiceiurile” trec printr-o evoluție și iau forma unor norme obligatorii -
garanții garantate mai întâi, cel mai adesea, prin constrângere fizică. Aceasta este

instruire prin tradiție.

Luați în considerare revenirea regulată a anumitor evenimente, fie că este vorba de
Fenomene naturale sau diverse activități umane și dacă acestea sunt
de origine organică, fie că au izvorât din imitații necugetate sau, în cele din urmă,

—

acestea sunt produse prin adaptarea la condițiile externe ale vieții:
Numai acest lucru conferă acestor evenimente, cu o ușurință extraordinară, demnitatea
a lucrurilor prescrise de standarde. Acesta este procesul pe care îl întâlnim
când marșul regulat al stelelor sau inundațiile Nilului sunt con-
declarat ca fiind prescris de puteri divine. [192] Mergem până acolo încât
le atribuie metodele obișnuite de remunerare a lucrătorilor
sclavi care, din punct de vedere legal, sunt eliberați necondiționat
puterea stăpânului lor.
© De îndată ce convenția a preluat controlul asupra regularității activității [Handeln]
și că „comportamentul de masă” [massenhandeln] s-a transformat în
„comportament prin acord tacit” [einverständnishandeln] — pentru că acesta este
sensul acestei evoluții, tradus în terminologia noastră — noi
vom vorbi despre „tradiție”.

Simplul fapt de a te obișnui cu un mod obișnuit de a acționa și de a educa

cation care tinde să păstreze acest obicei, dar și, și chiar mai mult,

tradiție, contribuie, în general, mai eficient la conservarea

o ordine juridică în care perspectiva mijloacelor de coerciție și

alte consecințe de care să ne temem. Acest lucru este valabil chiar și atunci când această ordonanță se bazează pe

texte și că a intrat în obiceiuri, iar acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât orânduirile

neapărat cel puțin o parte din persoanele care acționează în conformitate cu

„Norma” ignoră consecințele pe care le-ar implica atitudinea opusă. Asta este ceea ce

pe care nu trebuie să ne obosim să le repetăm.

Există întotdeauna o tranziție neclară între comportamentul care rezultă dintr-un

obișnuință acceptată pasiv și cel care are ca maximă conștientă

a se conforma standardului. La fel cum simpla a avea un comportament-

expunerea regulată trezește convingeri morale și juridice despre un conținut |

identice, precum și faptul că mijloacele fizice și psihice de co-creare

Obiceiurile produc anumite moduri de acțiune care, la rândul lor, duc la obișnuințe

manță de facto și, prin urmare, regularități ale comportamentului.

Legea și convenția apar atât ca cauză, cât și ca efect în

comportamentul bărbaților unii față de alții, cu alții și împotriva altora

ceilalți. Este o eroare gravă să li te opui, deoarece

Stammler face, ca o „formă” de comportament, „conținutului” său

(sau „materie”). Mai mult, credința în caracterul legal sau convențional-

prescris național unui anumit comportament nu este, inițial, din punctul |

din punct de vedere sociologic, decât un „super-additum”, care adaugă la gradul de adevăr-

aparența pe care persoana care acționează se poate baza pe comportamentul său -

„consecințe”. Prin urmare, este corect ca teoria

„economicul, în prima sa abordare a lucrurilor, se abține de la orice
analiza caracterului normelor. Pentru ea, observația că cineva
„A deține” ceva înseamnă pur și simplu că alții se pot baza pe acel lucru
oamenii nu îi vor pune niciun obstacol în calea de a-l avea.
La prima vedere, este indiferent față de motivul acestui respect.
există un drept reciproc de dispoziție, dacă acesta este realizat din respect pentru un standard
convențional sau legal sau pentru că persoanele în cauză sunt mutate
prin considerații interesate.

Faptul că cineva „datorează” ceva altcuiva înseamnă, din punct de vedere socio-
logic vorbind, există, în cursul obișnuit al lucrurilor, o șansă
Pentru ca al doilea să obțină de la primul, la un moment dat, dispoziția-
imobilul: al bunului care i se cuvine. În această așteptare, creditorul se bazează

cum ar fi o promisiune, daune care dau naștere la
reparație sau orice alt fapt similar. La prima vedere este indiferent față de
știința economică pentru a ști de ce se întâmplă așa ceva.

Faptul că bunurile sunt „schimbate” înseamnă că, prin acord reciproc,
unul dintre aceste active, care aparține uneia dintre cele două persoane interesate,
trece la dispoziția celuilalt, deoarece dorința primului este să intre

în posesia bunului care se află în mâinile celui de-al doilea.

Persoanele care au o relație creditor-debitor între ele sau
rapoartele de schimb hrănesc, fiecare de partea sa, speranța că celălalt
partea se va comporta într-un mod compatibil cu propriile intenții.
țiuni. Pentru aceasta, nicio „regulă” externă acestor două persoane și destinată
să garanteze acest comportament, să îl prescrie sau să îl provoace prin intermediul
a unui dispozitiv coercitiv sau sub presiunea dezaprobării sociale
nu este absolut necesară, din punct de vedere teoretic. Recunoașterea
opinia subiectivă despre natura „obligatorie” a oricărui standard și convingerea
nici faptul că partea adversă o recunoaște ca atare nu sunt condiții.
acțiunile preliminare necesare, printre cei implicați. Deoarece persoana care participă
la un schimb poate, în această tranzacție, să se bazeze pe „interesul” egoist
că cealaltă parte trebuie să mențină relațiile de schimb existente în viitor și
Acest interes este un antidot împotriva tentației de a încălca promisiunea făcută.
(asta se întâmplă, cu o claritate izbitoare, în ceea ce se numește
„schimbul tăcut” al triburilor sălbatice; găsim și în alte părți
exemple, la scară largă, în tranzacțiile comerciale
(modern, mai ales la Bursa de Valori). Uneori, alte motive acționează în continuare
același sens.

Când se lucrează cu activități care au un scop pur rațional,
Lucrurile stau așa încât fiecare persoană dezinteresată contează și are dreptul să conteze,
probabilitatea pentru el ca cealaltă parte să se comporte „ca
dacă”, din punctul meu de vedere, ea considera „obligatoriu” să „țină” promisiunea
dat fiind. În teorie, acest lucru este perfect suficient. Cu toate acestea, este evident că:
uneori este de mare amploare, în practică, ca părțile interesate, atunci când
a se baza pe un comportament sau altul al părții adverse, a poseda pentru.
garanții ceia. Aceste garanții pot fi: 1, că credința subiectivă

autoritatea obiectivă a unor astfel de standarde este de fapt răspândită în lume („activitate prin acord tacit”); 2, sau că perspectiva

Aprobarea sau dezaprobarea companiei constituie o garanție

convenționalitatea, adică existența unui aparat de co-creție creează o „garanția drepturilor”.

Ne putem imagina schimburi economice private, de tip modern, care se bucură de securitatea esențială chiar și fără garanții legale. [193] În

Într-adevăr, în majoritatea tranzacțiilor comerciale, nu-i trece prin minte să per-sonog să cred că cazul actual ar putea fi justificabil în instanță.

Și, așa cum am mai spus, în special tranzacțiile de pe piața bursieră sc au loc, chiar la Bursa de Valori, între brokeri profesioniști, în

forme care, aproape întotdeauna, exclud orice mijloc de „probă” în cazul înșelăciune, întrucât se fac verbal sau prin semne și note în | caiete personale. Cu toate acestea, aproape niciodată nu se întâmplă ca tranzacția, fi contestat.

7 Ra mette, grupuri de puncte care urmăresc obiective stricte

5 Statutele sunt însă lipsite de orice protecție

pe un fapt specific

sistemul juridic al statului, sau aproape. Anumite categorii de „carteluri” aveau anterior această caracteristică. Mai mult, lucrurile erau adesea astfel că prevederile care au fost convenite și care constituiau în sine un drept valid la nivel privat au devenit complet nulă la dizolvarea asociației, deoarece, din punct de vedere Din punct de vedere formal, nu mai exista niciun reclamant legitim. În acest caz, -un astfel de grup era, prin urmare, cu aparatul său de coerciție, purtătorul unei „drept”, dar acest lucru nu se baza pe nicio constrângere legală din partea forță sau a beneficiat de ea doar atâta timp cât asocierea a existat,

Adesea, acordurile de cartel nu includeau nici măcar o garanție contractuală. L.

nelle, iar motivul trebuie căutat în atitudinea mentală particulară

membrilor lor. Cu toate acestea, aceste societăți au funcționat timp de mulți ani

perioade lungi într-un mod extrem de eficient, datorită conversiei dobânzii oameni din toți membrii.

Este de la sine înțeles, însă, că o garanție juridică bazată pe forță, și mai ales asupra celui al Statului, nu este indiferent nici măcar pentru astfel de instituții. Aproape întreaga mișcare a schimburilor este astăzi garantată prin constrângere legală.

În mod normal, actul de schimb are ca obiectiv dobândirea de „drepturi 2
subiectiv, adică, în limbaj sociologic, perspectiva de a obține
sprijinul aparatului coercitiv al statului pentru anumite puteri
cedarea „activelor economice”. Ca regulă generală, aceste active sunt
în același timp, în timpul nostru, drepturi subiective dobândite în mod legitim și
Cu aceste materiale se construiește „ordinea economică”. Și totuși,
Chiar și astăzi, nu toate obiectele de schimb sunt de această natură.
Chiar și „oportunitățile” economice care nu sunt garantate de ordin
juridice și cărora acestea din urmă le refuză, în principiu, orice garanție, sunt supuse
a unei mișcări de schimburi, a unor schimburi care, departe de a fi „ilegitime”,
sunt complet legitime. Acest tip include transferul, contra cost,
a „bazei de clienți” a unui comerciant. În zilele noastre, vânzarea unei baze de clienți
implică în mod normal, în domeniul dreptului nestatal, anumite revendicări -
obligațiile cumpărătorului față de vânzător: acesta din urmă trebuie, de exemplu, să se abțină
anumite acte și, eventual, să efectueze altele („introducerea”
cumpărătorul). Dar nu garantează niciun drept împotriva terților.

Au existat, totuși, și încă există cazuri în care dispozitivele

de constrângere a puterii politice sunt disponibile celor care

le-ar cere să exercite constrângere directă în favoarea posesorului
și cumpărătorul anumitor puncte de vânzare pe piață (cazul
„boicot corporativ” sau un monopol protejat legal).

Știm cum credea Fichte că a descoperit în „statul comercial închis”
caracterul specific al dreptului modern prin faptul că, astăzi, spre deosebire de

În trecut, protecția juridică din partea statului era acordată, în principiu, doar

drepturi asupra folosinței bunurilor corporale sau asupra prestațiilor de servicii;

Așa se concretizează, din punct de vedere juridic,

ceea ce numim „liberă concurență”. Cu siguranță, ceea ce numim

„Norocul” economic rămâne o marfă de schimb, chiar dacă nu mai este

Protejat legal împotriva terților, dar refuzul garanției legale

are totuși consecințe economice evidente și importante.

Rămâne că, în principiu, „și din punct de vedere teoretic este necesar să ne ținem de el”

acolo - intervenția garanției legale nu reprezintă în primul rând, pentru

>

ECONOMIA ȘI ORGANIZAREA SOCIETĂȚII

sociolog și economist, că o creștere a încrederii cu care cineva

se poate baza pe producerea unui eveniment economic major,

Dar dacă înțelegem prin reglementare juridică a unei stări de fapt existența:

exemplul unei instanțe umane a cărei formă contează puțin, dar care se presupune că:

(în virtutea propriilor funcții) au capacitatea de a declara, bazându-se pe
pe baza anumitor concepții normative, ce trebuie să se întâmple „din acest punct de vedere
„de drept” atunci când se produce un anumit fapt, o astfel de reglementare nu a fost niciodată
a fost împinsă până la consecințele sale finale. Cu toate acestea, ne abținem
Trebuie reamintit aici că orice societate de natură rațională și, prin urmare,
orice reglementare a activității comunității sau prin acord tacit, este
de obicei posterioare acestor concepții normative, așa cum am văzut
deja văzut mai sus.

Vom lăsa deoparte și faptul că dezvoltarea activității
comunitate sau prin acord tacit scoate la iveală constant stări
a unor lucruri complet noi, despre care nu se poate lua o decizie
să fie luate folosind standarde valide recunoscute și mijloace logice obișnuite
jurisprudenței, sau doar într-un mod aparent și forțat
(teza mișcării „dreptului liber”).

Dar trebuie să ne oprim la faptul că adesea, chiar și într-o ordine
juridice, în plus foarte puternic raționalizate, există întrebări „fundamentale”
„mental”, mai exact, care nu au primit o soluție juridică.

Vom ilustra cu exemple două forme diferite ale acestei stări

a lucrurilor.

1. Să analizăm mai întâi întrebarea ce ar trebui să se întâmple -
a induce, „în drept”, în cazul în care un monarh „constituțional” demite
miniștrii săi responsabili, dar nu ar numi alții în cadrul acestora
loc, astfel încât să nu mai rămână nimeni care să-și contrasemneze propriile
acte: [194] această întrebare nu a primit nicăieri o soluție juridică,
în orice „constituție” a lumii. Un singur lucru este sigur, și anume
că atunci anumite acte guvernamentale nu pot fi luate în considerare
ca fiind „valid”.

2. Aceeași concluzie se aplică, cel puțin în majoritatea constituțiilor-

- instrucțiuni, la a doua întrebare, aceea de a ști ce trebuie să se întâmple atunci când un

„bugetul de stat”, a cărui stabilire este posibilă doar prin acord liber
interesele implicate nu pot fi stabilite.

Jellinek consideră, pe bună dreptate, prima întrebare ca fiind practic
„superfluu”, dar ceea ce ar trebui să ne intereseze aici este tocmai să știm
de ce este superficială.

Pe de altă parte, al doilea tip de „lacună constituțională” a luat, așa cum
știm, de mare importanță practică. Putem susține cu îndrăzneală
teza conform căreia ceea ce caracterizează „constituția” oricărei comunități umane,
în sensul sociologic al cuvântului, adică modul în care distribuie
puteri reale și astfel distribuie posibilitățile de influențare a activității comunității.
nautice în formularea prescripțiilor, acestea sunt tocmai deficiențele

acest fel pe care îl găsim în „constituția” sa în sensul juridic al cuvântului,
sau mai precis locul și natura lor. De aceea se întâmplă că,
în timpul codificării raționale a unei constituții, indiferent dacă aceasta este acordată
sau deliberate, lacunele de acest al doilea tip sunt menținute intenționat -
aliat. Este de la sine înțeles că, dacă lucrurile se întâmplă așa, este pentru că
sau reprezentanți ai intereselor care, într-un astfel de caz particular, își tipăresc:

marchează stabilirea unei constituții, hrănesc speranța că,
când va veni momentul, vor deține o porțiune suficientă de putere pentru a direcționa
conform voinței lor, o activitate comunitară care, deși lipsită de
dreptul regulilor codificatoare, trebuie totuși inevitabil să continue să
practică. Din care putem concluziona că, în exemplul citat, scopul este de a guverna
Verner fără buget.

Pe de altă parte, în general ne abținem de la completarea golurilor din primul
tipul ilustrat mai sus, deoarece plecăm de la convingerea bine întemeiată că interesul
propriu părții sau părților interesate, adică, în exemplul ales,
a monarhului, va fi suficientă în orice moment pentru a determina comportamentul său ca atare
modul în care această stare de fapt este posibilă din punct de vedere legal, dar și absurdă >,
absența miniștrilor responsabili, de fapt, nu se va întâmpla niciodată. În ciuda
al acestei „lacune”, consimțământul tacit arată, fără îndoială, ca
o „datorie” a monarhului de a numi miniștri. Și chiar și ca

obligația legii „garantată indirect” Deoarece o încălcare a acestei obligații
ar duce la consecințe juridice: imposibilitatea îndeplinirii „valide” a obligațiilor
anumite acte și, în consecință, să obțină că acestea sunt, dacă este necesar,
garantată de aparatul coercitiv al statului.

În plus, nu există reglementări, nici legale, nici convenționale...
nelle, care stabilește ce trebuie făcut pentru ca administrarea
Statul poate continua, dacă monarhul nu își îndeplinește datoria în cauză,
și, din moment ce acest lucru nu s-a mai întâmplat niciodată, nu există niciun „obicei”
care poate fi sursa unei decizii.

Aceasta arată încă o dată, și într-un mod deosebit de clar, că
Legea, convențiile și obiceiurile nu sunt nicidecum singurele forțe care influențează

`care sunt numărate și pot fi considerate garanți ai comportamentului

ceea ce se așteaptă de la o altă persoană și că aceasta din urmă a promis să respecte sau

- consideră că este datoria sa. Există, de asemenea, o forță primordială,

care este propriul interes al celeilalte părți în continuarea unui anumit comportament-
prin acord tacit. Asigurarea cu care se poate conta că, adică

Monarhul va fi fidel față de ceea ce a fost recunoscut ca o datorie este cu siguranță

mai mare, dar numai cu o anumită măsură, decât cea cu care, în viața noastră

exemplul anterior, una dintre persoanele care participă la un schimb poate,

D.

chiar și atunci când este vorba de tranzacții care nu sunt protejate de niciun standard sau de niciun
garantat prin constrângere, bazându-se pe un comportament dat al
cealaltă persoană care îi corespunde intențiilor și, în relațiile de afaceri-

„Res continuă, contați pe ele în mod regulat, chiar și în afara oricărui

garanție legală.

= Ceea ce am vrut să arătăm aici este că, în principiu, ordinea juridică și
de asemenea, ordinea convențională care guvernează o activitate concordantă sau comună
nautic îmbrățișează doar fragmente din el și că uneori se datorează faptului că noi
a vrut în mod deliberat să fie așa. Cu siguranță, orientarea activității comunității
conform anumitor reguli este un element constitutiv al oricărei grupări sociale,
dar existența aparatului coercitiv nu joacă același rol
pentru toate activitățile pe care o asociație le dedică propriei conservări-
țiune și că statutele sale reglementează. Dacă cazul absurd al primului exemplu

dacă s-ar adeveri, este sigur că speculațiile juridice ar începe imediat -
în curs de desfășurare și am putea asista la apariția unor reglementări convenționale.
națională, chiar legală. Dar, între timp, o activitate pe care o putem imagina
comunitare, concordante sau corporative și, în plus, susceptibile de a varia

în funcție de situații, ar fi rezolvat deja practic dificultatea.

beton. s | | |
Reglementarea normativă este o „componentă” importantă, dar
doar cauzală, de activitate concordantă și nu, așa cum s-ar dori

Stammler, „forma” sa universală.

CONSTRINCȚIE JURIDICĂ ȘI ECONOMIE 2.1.3

3. Importanța și limitele constrângerii juridice pentru economie.

Pentru o disciplină care, precum sociologia, caută în fapte
regularități și tipuri, garanții legale și, în consecință, idei
normative care motivează sau contribuie la motivarea înființării lor, a
interpretarea și utilizarea lor fac parte din domeniul de investigație
ca consecințe, dar mai presus de toate ca cauză sau cauză
concomitent cu regularitățile care apar și în activitate
uman, [195]. obiect direct al sociologiei, că în evenimentele
naturale care, cauzate de activitatea umană, sunt indirect legate de aceasta.

După cum am văzut, anumite regularități de facto ale comportamentului
(„obiceiul") poate fi originea regulilor de comportament („convenția")
„țiune", „corect"). Dar și inversul este adevărat. Nu numai că standardele
(convențional sau) legal produce sau contribuie la producerea
chiar și regularitățile la care tind poruncile lor, dar ele pro-
duce la altele. De exemplu, faptul că în fiecare zi un funcționar public
frecventează în mod regulat biroul său este un rezultat direct al interdicției care
îi este adresată printr-un standard juridic a cărui „autoritate" este recunoscută în
practic. Pe de altă parte, faptul că, în fiecare an, „reprezentantul de călătorie"
o fabrică se prezintă, cu regularitate, „comercianților cu amănuntul" pentru a-i lua
comandarea comenzilor lor se datorează doar parțial și indirect standardelor
legal: aceasta este consecința facultății pe care o posedă concurenții
să caute și clienți, precum și cerințele care rezultă din acest lucru.
lent..
Este stabilit că, în general, mor mai puțini copii atunci când o mamă

care alăptează are permisiunea conform „normelor” convenționale sau legale să
și-a dat demisia: aceasta este cu siguranță o consecință a autorității
dintre aceste standarde și, dacă sunt standarde juridice scrise, este, de asemenea, unul dintre acestea
obiectivele raționale ale autorilor lor. Dar nu pot prescrie
evident că întreruperea muncii, nu reducerea
mortalitatea rezultată.

Cu atât mai mult, chiar și atunci când un comportament este prescris în mod direct
sau interzisă, eficacitatea practică pe care o va avea intrarea în vigoare a unui standard
obligatoriu este în mod natural problematic: consecința sa logică este să fie
observat, dar se întâmplă să aibă consecințe excepționale. Într-adevăr,
se poate întâmpla, sub presiunea unor interese puternice, ca în ciuda
existența unui aparat coercitiv și autoritatea pe care o are
constrângerea unei norme juridice la încălcarea cu impunitate, nu doar de către
indivizi izolați, dar și de majoritatea lor și, într-un fel,
continuă, M.

Când o astfel de stare de lucruri a devenit ceva obișnuit și oamenii
Cei care participă au dobândit convingerea că modul lor de a face lucrurile este
Respectă standardul și nu cel impus de norma legală, în ciuda

pretențiile sale la autoritate, puterea coercitivă care garantează această regulă

de obicei, ajunge să renunțe la impunerea lui și teoreticianul juridic vorbește apoi a „derogării consacrate de dreptul cutumiar”.

Se poate întâmpla, de asemenea, așa cum am arătat mai sus, ca o există o stare cronică de conflict între „autoritățile” standardelor concurente standarde convenționale și legale garantate de aparatul de coerciție ținune a puterii politice. Asta se întâmplă în cazul duelului, care este avatarul modern al răzbunării private.

Desigur, nu este neobișnuit ca standardele juridice să fie adoptate în vederea... să modifice rațional „obiceiurile” și convențiile existente. Cu toate acestea, starea normală de lucruri este următoarea: de fapt, auto- Calitatea de „efectivitate” de care se bucură ordinea juridică nu se datorează existenței unei garanție bazată pe constrângere, ci pe faptul că este mai întâi „între” în morală sub forma „obiceiurilor” și că, în general, Convenția dezaprobă abaterile flagrante de la comportament prevăzute de lege.

Pentru teoreticianul dreptului, sensul (ideal) al normei juridice este prin definiție primordială și orice comportament care nu este reglementat (direct) printr-o normă juridică este, în ochii săi, permisă din punct de vedere legal și din aceasta integrat (în mod ideal) în sistemul juridic.

Pentru sociologul, dimpotrivă, care adoptă un punct de vedere empiric, reglementarea legală a comportamentului, în special atunci când acesta codificat rațional, este doar una dintre componentele pachetului de motive care impulsionează activitatea comunității și o componentă care, de cele mai multe ori, apare doar spre sfârșitul poveștii și acționează doar cu un eficiență foarte variabilă. Într-adevăr, deși începuturile regularităților

Faptele și utilizările activității comunitare rămân obscure,
sociologii consideră, așa cum am văzut, că acestea apar prin
vezi obișnuința cu un comportament care realizează o „adaptare-
„adaptare” la cerințele vieții, obișnuire datorată instinctelor și
impulsuri [Trieb]. Inițial, acest comportament nu a rezultat dintr-o regulă-
regulament codificat și nu a fost modificat în continuare printr-un astfel de regulament.
stație,

Rolul din ce în ce mai important jucat de rețetele scrise nu este,
din punctul nostru de vedere, că un element deosebit de caracteristic al acestui `
proces de raționalizare și al societății care tinde să câștige teren
în toate activitățile comunitare și în care vom observa
motorul absolut esențial al evoluției în toate domeniile
Victorie comunitară.

[196] În concluzie, iată ce se poate spune despre rapoarte!
fundamentele dintre drept și economie, singurele care vor fi discutate aici:

1. Nu doar interesele economice sunt garantate
prin lege (întotdeauna în sensul sociologic al cuvântului), dar interese extreme
foarte variate, de la cele care sunt în mod normal cele mai elementare,

cum ar fi protejarea siguranței individului, până la aspecte pur patrimoniale
idealuri precum „onoarea” personală și cea a puterilor divine.
legea garantează în principal poziții de autoritate în sferele politice,
ecleziastic, personal [familiar] etc. și în general
situații sociale privilegiate de toate tipurile. Aceste situații privilegiate
poate cu siguranță, cu cea mai mare diversitate, să aibă cauze economice
sau importanță economică, dar, în sine, nu sunt niciuna dintre

natură economică și nici neapărat sau în primul rând dezirabilă pentru
motive economice.

2. În anumite condiții, un „ALES legal” poate
rămân neschimbați în ciuda schimbărilor radicale din relații
economic. În teorie, și chiar obiectul cercetării teoretice dorește
că operăm cu exemple extreme, o organizație socialistă a
producția ar putea fi realizată fără a schimba niciun paragraf
a legilor noastre: ne-am putea imagina, de fapt, că puterea politică a dobândit

treptat toate mijloacele de producție prin intermediul contractelor libere

concluzionat; deși această idee este cu siguranță de o mare improbabilitate,
nu este deloc lipsit de sens (ceea ce este suficient, din punctul de vedere al
teoretic). În urma unei astfel de transformări, ordinea juridică subzistă -
ar fi cu aparatul său de coerciție, gata, ca și înainte, să intervină
în cazul în care i se solicită să asigure îndeplinirea obligațiilor
care caracterizează o organizare privată a producției. Numai o

un astfel de apel, în realitate, nu ar avea loc niciodată.

3. Normele de drept care se aplică unui anumit stat pot
fi fundamental diferit din punctul de vedere al sistemelor juridice
fundamental, fără ca relațiile economice să fie afectate în vreun fel
în vreun mod semnificativ. Asta se întâmplă când efectul
practic pentru cei implicați este același în ceea ce privește punctele specifice care,
au de obicei importanță economică. O situație de acest fel
poate apărea la scară largă și pot fi citate cazuri, deși,
de fapt, orice diferență în interpretarea juridică ar putea duce, pe de o parte,
orice punct, consecințe economice. La Roma, de exemplu,
proceduri de reclamații complet diferite au fost prescrise în conformitate cu
că „contractul de închiriere a unei mine" fusese tratat ca un „contract de închiriere" sau ca
o „achiziție", dar efectul practic al acestei diferențe în ordinea economică

a fost cu siguranță foarte minimalist.

4. Bineînțeles, garanția legală este, în mare măsură,
în serviciul direct al intereselor economice. Și, în măsura în care acest lucru nu
nu produce în mod direct, nici aparent, nici real,
Interesele economice sunt printre cei mai puternici factori de influență
asupra formării legii, deoarece orice putere care garantează o ordine juridică
își trage, într-un fel sau altul, mijloacele din activitatea concordantă a
grupuri sociale supuse autorității sale și formarea grupurilor sociale
este influențată în mare măsură de constelații de interese
materiale.

5. Amploarea succeselor care, în special în domeniul de activitate
economic, poate fi obținut prin posibilitatea constrângerii asupra
pe care se bazează ordinea juridică, este limitată de mai mulți factori, printre care
pentru care trebuie remarcate caracteristicile particulare ale acestei constrângeri. Desigur,
Este o pură ceartă de cuvinte să afirmi că legea nu poate
a utiliza în vreun fel „constrângere” pentru a produce o activitate
economic determinat, deoarece, la toate mijloacele de coerciție de care dispune
dispune, aplică principiul: coactus tamen voluit. Într-adevăr, această observație
tația este valabilă, fără excepție, pentru toate constrângerile care nu se referă la
nu oamenii cărora li se aplică ca niște pure obiecte inerte.
Chiar și cele mai energice mijloace de coerciție și sancțiune eșuează
când persoanele implicate pur și simplu refuză să le recunoască.
Însă, în sectoare mari de activitate, un astfel de refuz se explică întotdeauna prin
faptul că oamenii nu au fost „educați” să facă acest lucru.

În general, bărbații au fost mai bine educați pentru a

a respecta legea în vigoare, pe măsură ce se răspândește pacea civilă.
Prin urmare, s-ar părea că, în principiu, posibilitățile de a dirija activitatea
viața economică ar fi trebuit să crească. În multe privințe, însă,
Puterea legii asupra economiei a devenit, în același timp, nu mai mult
puternică, dar mai slabă decât era în condițiile anterioare. [197]
De exemplu, impozitarea prețurilor a avut întotdeauna o eficacitate precară,
dar, luând în considerare toate aspectele, șansele sale de succes sunt, în condițiile actuale,
mult mai mici decât oricând înainte.

Gradul de posibilități existente pentru a influența comportamentul
Situația economică a omului nu este, așadar, pur și simplu o funcție a dispozițiilor sale.
situații funciare pentru a respecta constrângerile legale. Dimpotrivă, limitele
succesul efectiv al constrângerii legale în domeniul economic
trebuie atribuită, cel puțin parțial, faptului că mijloacele economice-
Caracteristicile persoanelor implicate au și ele limitele lor: nu numai
cantitatea de bunuri disponibile este întotdeauna limitată, dar și
Numărul de utilizări posibile este limitat, din cauza contului
toleranța anumitor forme de utilizare și schimb de bunuri între eco-
economie distinctă. Acestea, de fapt, nu pot face față reglementărilor
mentații heteronome, dacă într-adevăr pot, că prin schimbări-
dificil de realizat în orientarea proceselor lor economice,
Schimbări care duc adesea la pierderi sau cel puțin la frecări -
schimbări. Dar aceste schimbări devin cu atât mai importante cu cât
această formă particulară de activitate concordantă: împletirea pieței
sectoare economice distincte și, în consecință, dependența fiecăruia dintre ele de
în ceea ce privește activitățile externe, este mai avansată și mai universală.

O altă limită a acțiunii de constrângere legală se găsește în

relația dintre aceste forțe, între interesele economice private și cele care tind să

: pentru a promova respectarea cerințelor legale. Firește, tendința

neglijezi anumite oportunități economice doar pentru a te conforma cu el

Acuitatea în ceea ce privește legea este minimă ori de câte ori o convenție foarte solidă nu

nu dezaprobă ferm încălcarea legii formale, iar acest lucru nu este
va contracara doar rareori atunci când interesele sunt prejudiciate de o inovație

legislative sunt foarte extinse. Încălcările legii sunt, tocmai pe

terenul economic, ușor de ascuns. :

Dar experiența a arătat că nimic nu este mai inaccesibil influenței
de drept că fenomenele care apar din cele mai fundamentale surse -
tabele de activitate economică: estimări de valoare referitoare la bunuri

economice, și odată cu ele formarea prețurilor. Acest lucru este valabil mai ales atunci când.

elementele care determină prețurile, atât din punct de vedere al producției, cât și din punct de vedere al de consum, depășesc limitele unei activități concordante pe care o este posibilă capturarea și controlul direct pe deplin. În plus, cunoașterea rațională a stării pieței și a intereselor implicate este în mod natural mult mai mare la persoanele care, deoarece reușesc propriile interese economice, exercită constant o activitate asupra piață, precum și printre inițiatorii și organismele de implementare a prescripțiilor juridice, care în acest domeniu au doar un interes ideal [ideell].

Într-o economie bazată pe o interpretare universală a piețelor, succesele secundare și accidentale pe care le poate obține o rețetă legală sunt în mare măsură îndepărtate de previziunea autorilor acestui lucru acestea, care depind în întregime de persoane private ale căror interese sunt în joc. Când o rețetă reușește să se impună, părțile interesate poate chiar distorsiona obiectivul pe care autorii săi au vrut să i-l dea până la punctul de a o transforma în opusul său. Acest lucru se întâmpla des.

În ce măsură, în fața acestor dificultăți, forța efectivă a legii este suficient pentru a-i permite să se impună cu adevărat asupra economiei, acest lucru nu poate fi stabilită în mod general, ci doar de la caz la caz, și, prin urmare, trebuie discutate separat pentru fiecare problemă particulară economie politică. În general, putem spune doar că, Dintr-un punct de vedere pur teoretic, monopolizarea completă a unei piața, adică posibilitatea de a stăpâni toate aspectele acesteia, constituie în mod normal, o facilitate tehnică pentru cei care aspiră să domine acest sector al economiei folosind constrângeri legale. Dacă totuși-

o monopolizare mai mică nu face întotdeauna această perspectivă mai probabilă - posibil, este, de regulă, din cauza particularității legii, datorită existența unor societăți politice concurente - un subiect care va fi în continuare întrebare - și, de asemenea, la puterea intereselor private care, supuse dominării- națiune de monopoliști, se opun utilizării constrângerilor legale- penis. | |

6. Din punct de vedere pur teoretic, garanția „statală” a drepturile nu sunt esențiale pentru niciun fenomen economic fundamental. Asistența clanică oferă și protecție proprietății. S-a întâmplat ca comunitățile religioase (prin amenințarea excomunicării) garantate- aplică mai eficient obligațiile debitorilor față de creditori decât organismele politice nu au făcut-o. Și aproape toate formele de „bani” existau fără ca statul să garanteze că acestea ar fi acceptate ca mijloc

de plată. De asemenea, „chartales”, [198] această monedă a cărei valoare nu provine din materialul din care este fabricat, ci din desenele pe care le poartă monedele folosite ca mijloc de plată pot exista fără Garanție de stat. Întâlnim chiar și ocazional bani „char-”. „poveste” care, în ciuda protecției juridice a statului, nu este de origine statală -

„tic: așa se face că perioada babiloniană înaltă nu cunoștea nicio

„monedă”, în sensul unui mijloc de plată înzestrat de puterea politică
unui curs forțat pentru achitarea datoriilor, dar se pare că ea
știa de contracte în baza cărora plata trebuia efectuată în monede
a cincimii de șekel purtând sigiliul unei anumite „firme” (cum ar fi
am spune noi); prin urmare, observăm absența unei garanții oferite de stat
într-o manieră publică, iar unitatea de valoare aleasă nu este sta-
bifați, dar contractuale - și totuși această modalitate de plată are aceeași
valoare decât o monedă „chartală”, garanția statului prin constrângere
susținând cel puțin acordul concret la care s-a ajuns astfel.

Dintr-un punct de vedere „teoretic”, „Statul” nu este, prin urmare, niciodată necesar.
economia. Pe de altă parte, însă, nu există nicio îndoială că o comandă
economic, mai ales dacă este de tip modern, nu poate fi realizat
fără un sistem juridic care să îndeplinească cerințe foarte precise, tei
că doar un ordin „de stat” poate fi.

Economia modernă se bazează pe oportunități dobândite prin contracte. De asemenea,
largi sunt interesul individului în „legalitatea” contractului și interesul
comun proprietarilor la protecția reciprocă a ceea ce posedă,
și oricât de puternică ar fi, chiar și astăzi, acțiunea pe care convenția și
utilizarea exercită, în acest sens, asupra individului, influența acestor forțe a
și-a pierdut totuși mult din importanță ca urmare a tulburărilor
a tradiției, prin care înțelegem și stări de lucruri falsificate
prin tradiție decât prin credința în caracterul lor sacru. Pe de altă parte,
interesele de clasă sunt la fel de clar distincte unele de altele pe cât sunt
au fost vreodată. Cu toate acestea, intensitatea schimburilor moderne necesită o legiferare funcțională

\nant într-un mod prompt și sigur, adică garantat de cel mai puternic

posibilă putere coercitivă, și așa funcționează economia modernă, prin
propriul său caracter, a contribuit mai mult decât orice altceva la distrugerea
alte grupuri sociale care erau titulare de drepturi și, prin urmare, de
garanție legală. Acesta a fost rezultatul dezvoltării pieței,
Pe de o parte, extinderea universală a societăților de piață impune ca
legea se aplică într-un mod previzibil [kalkulierbar], conform
reguli raționale. Pe de altă parte, extinderea pieței, în ce mod putem
Vom recunoaște în continuare tendința caracteristică a acestor societăți, care duce
consecințe irezistibil de mari încât favorizează monopolizarea și reglementarea
interzicerea oricărei puteri „legitime” de coerciție din partea unui organism
constrângere care tinde spre universalitate. În timpul acestui proces, suntem martori la &/
dizolvarea tuturor corpurilor coercitive particulare, indiferent dacă sunt acestea

de natură corporativă, bazate pe monopoluri economice sau de orice altă natură
alt personaj.

Relațiile economice ale comunităților

7. până la 7 7 r

(economie și societate) în general

[199] § 1. Esența economiei. — Comunitatea economică,

comunitate activă din punct de vedere economic și comunitate de reglementare economică.

În marea majoritate a cazurilor, -o comunalizare [Vergemein-

[schaftung] are, într-un fel sau altul, aspecte economice.

Dar nu vom adopta aici utilizarea incorectă conform căreia înțelegem prin eco-

onomie orice activitate rațională cu scop. Rugăciunea, care, conform învățăturii-

o astfel de religie este mijlocul adecvat de a obține un „bine” interior,

nu este, totuși, pentru noi un act de natură economică și nici mai mult

orice activitate sau producție în conformitate cu principiul economiei de

mijloace. Nu numai utilizarea economică a intelectului, care este întotdeauna

atât de conștient atunci când este aplicat conceptualizării, nu constituie în mod evident-

nu o activitate economică, ci însăși aplicarea principiului

Estetica „economiei mijloacelor” nu are nimic în comun cu o

activitatea economică și este adesea, dacă o luăm în considerare din perspectiva

rentabilitatea, adică produsul neeconomic aflat în punctul cel mai înalt al unei lucrări

de reproiectare și simplificare constantă.

Nu este diferit și în cazul aplicării principiului practic universal.

al randamentului „optim”, adică al rezultatului relativ cel mai mare

cu cele mai economice mijloace posibile: nu constituie cu adevărat-

mentul, în sine, o activitate economică, ci o activitate orientată spre tehnică

rațional în scop.

În ceea ce ne privește, vom folosi aici doar cuvântul economie.
când, confruntați cu o nevoie sau un pachet de nevoi, amploarea
mijloacele și numărul de acte adecvate pentru satisfacerea acestora sunt luate în considerare de
persoana care urmărește să o realizeze ca fiind relativ limitată [knapp]
și că această stare de fapt generează un comportament care ia în considerare
condițiile astfel create. Este evident că ceea ce constituie în mod corespunzător
a vorbi despre o activitate rațională în scop, este sentimentul subiectiv al unei
lipsa resurselor și orientarea activității în funcție de acest punct de vedere

| plecare. Cazuistica și terminologia nu trebuie discutate aici.
mai detaliat. |
O activitate economică poate avea două tipuri de motive. În primul rând
| loc, acesta poate avea ca scop acoperirea unor nevoi personale date. Acestea-
zi poate fi o funcție a oricărui obiectiv imaginabil, de la nutriție la
edificare religioasă, atunci când bunurile și mijloacele de acțiune necesare
„realizarea acestor obiective este limitată cantitativ în comparație cu
nevoi. Cu toate acestea, uzul dictează că atunci când se folosește termenul „eco-
„nomie", ne gândim într-un mod foarte particular la satisfacția
nevoilor zilnice, la ceea ce se numește nevoie materială. De fapt,
rugăciunile și slujbele pentru morți pot, precum și pâinea cea de toate zilele,
devin obiecte de activitate economică, întrucât oamenii care

sunt calificați să satisfacă nevoile din acest domeniu nu sunt ei înșiși
doar în număr limitat și nu își pot face serviciile disponibile
persoane care le solicită doar contra cost, Retragerile datorate către:
schimanii, adesea de mare valoare artistică, nu se încadrează în
activitate economică, iar efortul acestor designeri nu este muncă la
sensul economic al cuvântului. Pe de altă parte, anumite produse ale creației
artistice, deși în general sunt recunoscute doar ca având o valoare foarte limitată.
mai mici, se încadrează în activitatea economică atunci când prezintă caracterul-
teren specific obiectelor de activitate economică, care este raritatea lor prin
raportează la cerere. u

Dar, pe lângă activitatea economică cu care încercăm să acoperim
propriile nevoi, există o alta care este îndreptată spre profit, [200]
adică care tinde să exploateze această stare de lucruri în mod specific economic
mic, adică cantitatea limitată de bunuri râvnite, prin faptul că le deține
~pentru a asigura câștig personal. | 4

Activitatea omului în societate poate, la rândul ei, să aibă legătură cu eco-viața
omica diferitelor rapoarte.

Activitatea corporativă [Gesellschaftshandeln] poate, în funcție de unghiul din care este analizată
Îi privesc pe cei care participă la ea, tinzând spre rezultate pur economice -
microfoane: câștigarea sau satisfacerea nevoilor. Această activitate stabilește apoi o
comunitate economică [W'irtschaftsgemeinschaft].

Dar poate fi doar un mijloc folosit pentru a obține
rezultate de altă ordine: acestea sunt atunci comunități economice
activ [cirtschaftende Gemeinschaften).

Sau activitatea comunitară poate viza obiective
economice și non-economice combinate. Sau, în final, niciuna dintre

Caracterele economice cux nu sunt prezente.

Granița dintre primele două categorii este, în plus, neclară. În sensul
„strict vorbind, primul caz apare doar atunci când vine vorba de companii”
Companiile de inteligență artificială își propun să obțină profit prin utilizarea datelor
specific economic, adică comunități economice

de prolit. Într-adevăr, putem spune că toate comunitățile care tind să
acoperă nevoi de orice fel, nu desfășoară o activitate economică

numai în măsura în care este esențial prin relație
care există între nevoi și bunurile capabile să le satisfacă. Economia
al unei familii, al unei fundații pioase, al unei administrații militare sau
a unei adunări de oameni formate pentru curățenie comună
al unei păduri sau pentru o vânătoare colectivă sunt în acest sens foarte similare.
Cu siguranță, o diferență pare să rămână: aparența unei activități comunitare -
nautica poate viza fie valorificarea la maximum a datelor
specific economic conform căruia o nevoie poate fi
acoperite, ca în exemplul citat mai sus al persoanelor care

se adună pentru curățenie sau pentru a urmări obiectivele altuia
natură, cum ar fi pregătirea pentru serviciul militar, care nu necesită o
administrația economică doar pentru că implementarea lor riscă să fie blocată
pe factori economici. Dar această demarcație este, de fapt, foarte neclară
și poate fi clar urmărită doar în măsura în care activitatea comunității-
tăcutul prezintă caracteristici care nu ar fi destinate să se schimbe în
Ipoteza datelor economice împinse la limită, adică
dacă s-ar presupune că cantitatea și numărul de bunuri sunt practic nelimitate
acțiuni care pot fi utilizate pentru atingerea scopului propus.

Chiar și o activitate comunitară care nu constituie o comunitate
nici o comunitate economică nu poate fi supusă, în cadrul
început, în dezvoltarea sa, în determinarea sa
structură și scopul acesteia, la influențele economice care decurg din condi-
condițiile economice în care operează: în această măsură, este
determinată economic.

În schimb, economiile care pot fi realizate dintr-o activitate economică
poate fi una dintre cauzele care determină tipul și dezvoltarea sa.
În plus, aici ambele lucruri sunt adesea adevărate în același timp.

O activitate comunitară care nu constituie o comunitate economică
Nici un microfon, nici o comunitate economică nu sunt ceva extraordinar.
Orice plimbare în comun este un bun exemplu. De asemenea, plimbarea comună
comunități cărora le este imposibil să le recunoști un eco-
economice sunt foarte numeroase. | yi

Este necesar să se menționeze, pe de altă parte, printre comunitățile care au o latură
economice, excepția formată de cele care nu sunt „comunități”

economic”, adică ale cărui organe nu își exercită prin activitatea lor
nici prin prescripțiile, ordinele și interdicțiile lor concrete, o acțiune
constantă în dezvoltarea economică, dar ale cărei statute reglementează
cu toate acestea, comportamentul economic al oamenilor care le aparțin -

„economia” [rirtscheftsregulierende Gemeinschaft]. Printre acestea, este necesar

observați tot felul de comunități politice, multe comunități:

comunități religioase și multe alte comunități, dintre care unele au
încorporate tocmai pentru a exercita O SINGURĂ reglementare a economiei
(comunități de pescari, cooperative teritoriale etc.).

Comunități care nu sunt obligate într-un fel sau altul

nent: aceasta este ceea ce vom numi „comunități de reglementare ale:

e

pentru a respecta considerațiile economice, sunt, așa cum am deja
văzut, extrem de rar. Pe de altă parte, importanța rolului jucat de
considerațiile economice sunt foarte diverse. Și mai presus de toate, spre deosebire de
ipoteza adoptată de filosofia materialistă a istoriei, activitatea
comunitatea nu este determinată exclusiv de factori economici.
microfoane, chiar și în aspectele sale economice. Foarte des, comunitatea
comunități de toate tipurile, (201) inclusiv comunități economice
și comunități economice în care sociologul descoperă
structuri foarte diverse, cuprind sau se învecinează cu fapte pe care analiza le
economic poate fi considerat doar ca „echivalente =,

\leine dacă ne limităm la a spune că există o relație „foñetiană +” între
economia și structurile sociale, exprimăm o prejudecată a cărei istorie nu o reflectă
nu ne permite să stabilim o regulă generală, dacă vrem să spunem prin asta că acesta și
acestea sunt determinate reciproc, fără intervenția altor factori,
Deoarece structurile activității comunitare, așa cum vom vedea din nou,
de multe ori, propriile lor legi, și chiar dacă cineva renunță la aceasta, aripi
pot fi totuși, cu excepția unor cazuri speciale, influențați în formarea lor
din cauze care nu sunt de natură economică. Cu siguranță, se poate spune
că, în general, structura comunităților aproape Routen sau
cel puțin comunități caracteristice civilizației, ent, la
originea, influențată în mare măsură, chiar într-un mod decisiv, de starea
economia, fie și numai pe un alt punct, dar noi
se poate spune, invers, că, de obicei, economia însăși este influențată
legi structurale specifice comunității în care se află
se dezvoltă, În ceea ce privește momentul și modul în care se întâmplă acest lucru, este impus,
Nu este posibil să se formuleze nicio regulă generală de vreo semnificație în această privință.

Totuși, se pot face observații generale despre gradul de afinitate
care există între anumite structuri concrete ale activității comunitare
și anumite forme concrete ale economiei, adică pe atragerea și
repulsia reciprocă, chiar antidotul, care există între eilon, când-
că apar împreună: le putem desemna drept „adecvate”
sau „inadecvate”, Aceste rapoarte de afinitate ne vor ocupa în continuare mult.
Mai mult, se poate arăta cel puțin, în Propoziții, cum
interesele economice, în general, tind să apară în comunitate
comportamente de o anumită natură.

x

=

REA VNID ELVNYMHINVED S UUVERIDO 9 LE SW PENES A z oo

2. Relații economice „deschise” și „închise”.

Un tip de influență economică întâlnită foarte des, în toate
formele comunităților, este rezultatul competiției care are loc pentru

oportunități economice ale obiectului: funcții, clienți, oportunități de câștig prin
însușire sau muncă. Cu cât numărul de concurenți este mai mare,
în raport cu amploarea posibilităților de câștig care le sunt deschise, cu atât mai mult
persoanele implicate în luptă au interesul de a limita într-un fel sau altul
dintr-o altă competiție.

Acest lucru se întâmplă de obicei după cum urmează: unii dintre concurenți-
chiriile se bazează pe anumite caracteristici externe ale lor
adversari reali sau virtuali pentru a încerca să-i excludă din competiție.
Aceste caracteristici pot fi rasa, limba, confesiunea, locația.

„originea sau extracția socială, strămoșii, domiciliul etc. Este indiferent-”

că, într-o astfel de circumstanță dată, cineva alege o astfel de caracteristică,
pentru că recurgem, de fapt, la cea care apare cel mai imediat. Activitatea
comunitatea care apare astfel poate da apoi naștere la o activitate corespunzătoare
Dante dintre cei împotriva cărora a fost îndreptată.

Prin urmare, concurenții care adoptă un comportament comun față de
șuruburile din exterior formează o „comunitate de interese” în timp ce continuă
să concureze între ele. Apoi vedem tendința crescândă de a
a înființa o societate organizată rațional, într-o formă
ceea ce contează puțin. Acest grup de concurenți are, în principiu, interesul de a forma
un monopol și, dacă acest interes persistă, vine un moment când el însuși emite
aceeași sau decretată de o altă comunitate asupra activității căreia
poate exercita influență (de exemplu, comunitatea politică), o
reglementări care stabilesc monopoluri ce tind să limiteze

competiție. De atunci încolo, vor exista persoane desemnate care vor avea sarcina
funcția de a fi „organe” de execuție, forțată sau nu, a acestei reglementări -
Astfel, din comunitatea de interese a apărut o „comunitate de
„drept”: părțile interesate au devenit „parteneri legali”. 1

Acest proces de „închidere” a unei comunități, așa cum alegem noi
a o numi, este un fapt tipic care se întâmplă adesea; este la origine
chiar și a 11 „proprietăți” funciare și a tuturor monopolurilor corporațiilor
și alte grupuri sociale.

Să luăm în considerare o „organizație cooperativă”, adică o asociație
deținând un monopol și închise către exterior [202], astfel încât, prin
exemplu, o asociație de pescari care locuiesc în aceeași regiune și sunt interesați
4 pescuitul în aceleași ape sau formarea unei „asociații de-
„Renașterea Absolvenților”, care urmărește să impună, în favoarea membrilor săi, o
monopol de jure sau de facto care exclude persoanele fără studii superioare din anumite poziții,
SAU - totuși exclusivitatea pronunțată împotriva persoanelor din afara satului
În ceea ce privește exploatarea câmpurilor, pășunilor și terenurilor

grupuri municipale sau, în final, „naționale” de angajați sau
miniștri, cavaleri, absolvenți de universitate, artizani, aspiranți la funcția de ofițer
sau alți colegi de muncă care, născuți în aceeași țară sau în aceeași

loc, adoptă mai întâi un comportament comunitar, apoi constituie
uneori ucid o societate: forța care îi conduce este întotdeauna tendința
să monopolizeze anumite oportunități pe care le posedă și care sunt, în general,
de natură economică.

Această tendință este îndreptată împotriva altor competitori desemnați de un
caracteristică comună, pozitivă sau negativă. Scopul este întotdeauna de a închide
mai mult sau mai puțin complet acestor „străini" acces la oportunități (sociale)
sau economice) care există într-o anumită zonă. Când această fermă-
rezultatele obținute pot fi mai mult sau mai puțin
mare. Acest lucru depinde în special de natura mai mult sau mai puțin definitivă a
distribuirea oportunităților de monopol către participanții individuali.

Aceste șanse pot rămâne „deschise" în cadrul grupului celor
care sunt privilegiați de monopol, astfel încât aceștia să poată continua
să concureze între ei pentru a profita de ea. Acesta este cazul, de exemplu
exemplu, atunci când accesul la anumite oportunități este rezervat titularilor de
diplome de un anumit tip: candidați selectați prin examene pentru
acces la anumite funcții, meșteșugarii susținând examene de măiestrie
care le permit să obțină favoarea clienților și să instruiască
ucenici.

Însă aceste oportunități pot fi, de asemenea, „închise" în diverse moduri.
din interior. Acest lucru poate rezulta din diverse aranjamente. Vom întâlni, de exemplu,
exemplu organizarea unei „rotații": acesta a fost chiar motivul pentru care
care au fost limitate în timp nominalizările obținute de
titularii de beneficii aferente anumitor funcții [Amtspfründerinhaber].
Uneori, de asemenea, oportunitățile sunt oferite doar anumitor persoane aflate sub
rezerva de revocare: iată ce se întâmplă în comunitatea funciară

foarte „strict” față de mirul rus, de exemplu, atunci când anumite persoane primesc puterea de a dispune de câmpuri. Uneori, privilegiile sunt încă pe viață, care este regula pentru prebenduri, funcții, monopoluri ale meșteri meșteri, drepturile asupra câmpurilor comunale; acesta era și cazul inițial pentru majoritatea distribuțiilor de câmp făcute de vechiul asociații sătești pentru exploatarea terenurilor comune. A O altă posibilitate este ca privilegiile să fie acordate permanent unui beneficiarului și descendenților săi și că aceștia pot dispune de el doar sub rezerva netransferului lor către alții sau a transferului lor doar către membri corporației: „Aüscs, prebenda războinicilor Antichității, feude atașate serviciului miniștrilor, sarcinilor ereditare și Monopolurile ereditare ale meșteșugarilor aparțin acestei categorii. În cele din urmă, se poate întâmpla ca doar numărul de șanse să fie limitat, fără ca acesta să fie achiziționarea interzisă de către orice terță parte, fără știrea și aprobarea membrilor comunității, a drepturilor care aparțin acelor persoane- aici: acesta este cazul acțiunilor la purtător.

RAPOARTE ECONOMICE „DESCHISE” ȘI „ÎNCHISE” 2.2.2

Aceste diverse etape de închidere internă mai mult sau mai puțin definitivă a comunitate, le vom numi etape de însușire a oportunităților socială și economică. monopolizată de comunitate.

Posibilitatea de a dispune de el complet liber, pentru a-l schimba la

exteriorul, șansele pe care indivizii și le-au însușit în interior
a monopolului, adică transformarea lor în companii deținute în întregime
„liber”, evident rupe vechea comunalizare care deține mono-
stâlp. Drepturile de dispunere care au fost astfel însușite apar
apoi pe piață ca „drepturi dobândite” care au devenit un caput mortuum
în mâinile indivizilor acum separați, deoarece toată „proprietatea” mai departe.
bunurile naturale, fără excepție, sunt rezultatul istoric al însușirii
progresivă a acțiunilor deținute în grupuri monopolistice, apro-
rugăciune care nu a avut întotdeauna ca obiect, așa cum este astăzi, bunuri
materiale, dar și concentrat pe oportunități sociale și economice pentru
orice fel imaginabil.

Este de la sine înțeles că gradul de însușire, forma acesteia și, de asemenea, ușurința cu care
în care procesul de însușire [203}/are loc în cadrul
comunitatea variază foarte mult în funcție de natura obiectelor și de șansele
în cauză, a cărei însușire oferă doar o stăpânire foarte variabilă în funcție de
cazurile. Astfel, perspectivele care au apărut pentru atragerea, prin muncă, a bunurilor
consumul sau profiturile unei anumite proprietăți agricole sunt legate
la un obiect concret clar perceptibil și definibil, adică, precis
exclusiv proprietății în cauză, în limitele sale precise și inextensibile.
Este diferit când este vorba de o „clientă” decât de un obiect, chiar
de această natură, prezintă un raport doar atunci când i se adaugă îmbunătățiri.
rații care îl fac, într-un anumit sens, un „produs al muncii”, aceasta
nu este adevăratul motiv al însușirii. Aceeași observație este valabilă
adevărat într-o măsură și mai mare, deși într-un mod diferit, atunci când
Aceasta este o „calitate de clienți” dobândită. Din punct de vedere pur tehnic,
Totuși, o clientelă nu este atât de ușor de „luat în considerare”, dacă cineva
poate astfel vorbi, că o parcelă de pământ.

Este în natura lucrurilor ca gradul de însușire să varieze foarte mult.
în funcție de caz. Dar, aici, trebuie să ne limităm la o singură observație,
știind că, în ambele cazuri, însușirea, în ciuda faptului că
dezvoltare mai mult sau mai puțin ușoară, rămâne fundamental una singură și
același fapt, și anume „închiderea” oportunităților sociale și economice
monopolizat, nu numai în exterior, ci și în interior,
față de membrii grupului. De asemenea, comunitățile umane
sunt ele, în grade diferite, „deschise” sau „închise” către exterior?
râzând și introvertit.

RELAȚIILE ECONOMICE ALE COMUNITĂȚILOR

3. Forme de comunități și interese economice.

Această tendință spre monopol ia forme specifice atunci când
Aceasta este întâlnirea bărbaților în comunități a căror trăsătură distinctivă este
o calitate care trebuie dobândită prin educație, predare sau practică: uneori,
Acestea sunt abilități economice de un fel sau altul, uneori exercițiul
cu funcții identice sau cel puțin analoage, uneori. un fel de viață
dat, inspirat de concepții cavalerești, ascetice sau de altă natură
natură similară. În aceste cazuri, activitatea comunitară, atunci când aceasta
duce la formarea unei societăți, în general îi conferă acesteia
forma unei „corporații”. Grupul format din membri cu drepturi depline
dreptul, întrucât reprezintă o „profesie”, are utilizarea exclusivă a
active, îndatoriri și situații asupra cărora are control, în domeniile
intelectuală, socială și economică. Acest grup nu admite exercitarea deplină a

aceeași profesie ca și persoanele care:

1) să fi absolvit un noviciat dedicat instruirii prescrise:

2) și-au demonstrat abilitățile;

3) eventual au trecut și alte perioade de așteptare [Karenzzeif]
sau alte realizări.

Găsim o astfel de stare de fapt, cu aspectele ei caracteristice,
de la societăți studențești la societăți cavalerești
pe de altă parte, de la breslele meșteșugarilor la calificări
cerute funcționarilor publici și angajaților moderni.

În toate aceste cazuri, interesul psihologic și material intră cu siguranță în joc.
pe care toți membrii comunității le pot avea la calitatea potrivită
a muncii prestate de colegii lor, fără a aduce atingere concurenței.
relație care poate continua între ei: artizanii unui loc au un interes în
bună reputație a mărfurilor lor, funcționari ai ministerelor
au nevoie ca competența lor să fie recunoscută, cavalerii care aparțin-
aparțin aceleași companii și au cel mai direct interes să fie considerați
sigur din punct de vedere militar, iar comunitățile de asceți înșiși
au interesul să se asigure că zeii și demonii nu sunt atrași, prin
„manipulări" false, în furia care se abate asupra tuturor membrilor
comunității (de exemplu, în rândul aproape tuturor „popoarelor primitive",
oricine, în timpul unui dans ritualic, începea să cânte dezacordat, era pus
la moarte ca ispășire).

Totuși, interesul principal al membrilor comunității este, în

regulă generală, de a limita posibilele candidaturi la beneficii și onoruri
a situației pe care au dobândit-o ei înșiși. Noviciatele și perioadele
așteptare, precum și „capodoperele” și toate celelalte cerințe
(în special răsfățurile generoase care trebuie oferite însoțitorilor) sunt
adesea mai degrabă mijloace de limitare a numărului de candidați decât de asigurare
să-și demonstreze abilitățile. ;

Aceste tendințe de a forma monopoluri, precum și considerațiile restrictive -
legate de acestea, au jucat adesea un rol în istorie
importantă în prevenirea extinderii comunităților. Politica de
Democrația atenian în materie de drepturi civile, de exemplu, care
a avut tendința de a închide din ce în ce mai mult cercul persoanelor care au beneficiat
beneficiile cetățeniei, a impus limite extinderii puterii-
Știința politică atenian. [204] Prin intermediul unei constelații de interese
diverse economice, dar în cele din urmă similare, decât propaganda
Quakerii au fost reduși la tăcere. Imboldul prozelitist al lumii islamice
microfonul, inițial comandat de religie, și-a găsit limitele în interesul
că clasa războinicilor cuceritori a descoperit că părăsea o
clasă de populație non-islamică și, prin urmare, inegală în drepturi,
asupra cărora s-ar putea impune redevențele și taxele necesare
sarii pentru întreținerea credincioșilor, membri cu drepturi depline ai comunității.
Putem vedea aici și modelul pentru multe alte evoluții.

similare.

Un alt caz tipic: existența anumitor bărbați depinde, în mod ideal,
sau material, a existenței unei comunități pe care o reprezintă
interese sau că servesc în orice alt mod. Rezultă din aceasta că activitatea
comunitatea se dezvoltă, se perpetuează și are ca rezultat formarea unei
societate în cazurile în care nu s-ar fi putut întâmpla fără inter-
invenția acestor oameni, eu

La nivel de idei, interesul pe care unii îl au pentru existența unui
comunitatea poate fi justificată în cele mai diverse moduri: de exemplu,
Ideologii romantismului și epigonii lor s-au trezit din nou în secolul al XX-lea,
multe comunități lingvistice în pericol de dispariție printre
populații „interesante” pe care le-au reamintit cultului conștient al propriilor lor
moștenire lingvistică. Profesorii și profesorii de liceu germani au
a ajutat la salvarea comunităților lingvistice mici de la dispariție
Slavi de care au avut grijă, pur și simplu pentru că simțeau nevoia
subiectiv să scrii cărți despre ele.

Totuși, această „viață” pur ideologică a unei comunități nu este
nu este o pârghie la fel de puternică ca participarea la aceleași interese economice -
microfoane. În special, atunci când un grup de bărbați plătește pe cineva pentru a
să fie „organul” său permanent și ca, în această calitate, să fie gata să vegheze asupra
În mod sistematic, în favoarea intereselor comune ale tuturor și în vederea acționării în acest scop, sau
când persoana care, într-un mod similar, reprezintă interesele comune
găsește acolo, într-un alt mod, o sursă de venit mai mult sau mai puțin directă,
Prin urmare, se formează o societate a cărei existență garantează în mod solid...
că activitatea comunității va fi, în orice caz, continuată.
Indiferent dacă este vorba de propagandă plătită în favoarea intereselor sexuale (deghizată)

sau nu), alte interese „ideale” sau, în final, interese economice (sindicat-
Pisici, asociații patronale sau organizații similare) și că acest pro-
Pagande este condusă de vorbitori plătiți separat pentru fiecare
intervențiilor lor, de către „secretare” salariate sau de către alți agenți

în

RELAȚIILE ECONOMICE ALE COMUNITĂȚILOR

L.

analog, de fiecare dată când ne aflăm în prezența unor persoane care au o
interes „profesional” în menținerea în comunitate a membrilor care
fac parte din ea și să aducă altele noi împreună, o rațională și „întreprindere”
activitatea planificată a luat astfel locul activității intermitente și irațională;
continuă să funcționeze chiar și atunci când entuziasmul inițial al participanților scade
pantalonii pentru idealurile lor au căzut de mult.

Interesele „capitaliste”, în adevăratul sens al termenului, pot fi afectate
în tot felul de moduri prin propagandă făcută pentru un anumit
activitate comunitară. De exemplu, deținătorii de materiale
tipărirea cu caractere gotice germane are interesul de a perpetua
utilizarea acestor caractere „naționale”. Acesta este și cazul hotelierilor
care, în ciuda boicotului impus de armată, continuă să-și pună
spații la dispoziția adunărilor social-democrate, acestea au un interes în acest sens

că numărul membrilor de partid crește. Nenumărate exemple
de acest fel sunt prezente în mintea fiecăruia, în tot felul de activități
comunitate.

Ceea ce este comun tuturor intereselor de natură economică

caracterizat, atât din partea angajaților, cât și din partea puterilor
capitaliști, este că, pentru cei implicați, substanța idealurilor comune
se estompează în mod necesar în urma interesului pe care îl au în supraviețuirea
comunitatea sau propaganda pe care o face, indiferent de obiectul
specific activității sale,

Un exemplu important al acestui proces este evoluția, care a avut loc în întregime...
a golit partidele americane de toate idealurile solide și concrete. Dar
Cel mai notabil exemplu este, desigur, legătura tipică care există între
interesele capitaliste și extinderea comunităților politice, o legătură între care
Nu putem găsi originea. Pe de o parte, comunitățile politice
sunt capabile să exercite o influență extraordinară asupra vieții economice
puternici. Pe de altă parte, ei pot, prin forță, să obțină
venituri imense și să obțină scăparea de ele, astfel încât să fie cu
de la ei se pot obține, direct sau indirect [205], câștigurile
mai important: prin preluarea directă, contra cost, a anumitor
servicii sau prin avansarea anumitor venituri, indirect prin exploatarea
atâtea obiecte care se află sub puterea politică a acestor comunități.
Centrul de greutate al profitului capitalist a fost, în Antichitate și la începutul erei
moderne, în aceste cuceriri pe care le-am putea numi „imperialiste” și care
putea fi obținută prin legături cu puterea politică
atâta timp cât:tcl, Astăzi, din nou, tinde să se miște în această direcție-
Orice extindere a câmpului de putere al unui politic

bifa crește șansele de câștig ale părților interesate care sunt în contact cu Ea.

Însă, în fața acestor interese economice care acționează în direcția unei extinderea unei comunități, ea există uneori chiar și în afara zonei de zece dansuri monopolizante despre care am vorbit deja, alte interese care, dimpotrivă, profitați de caracterul închis și exclusivitatea unei companii

comunitate, Am observat deja mai sus că, în general, aproape orice grup cu un scop specific și bazat pe apartenența voluntară stabilit de obicei între membrii săi, dincolo de scopul principal pe care cărora li s-a atribuit activitatea „societizată”, relații care pot forma baza unei noi activități comunitare, care ar putea tinde spre rezultate complet străine de ceea ce a fost originea societății: pe societatea altoiește apoi, ca regulă generală, o comunalizare „suprapusă”.

Acest lucru se întâmplă în mod natural doar într-un anumit număr de societăți, adică în cele în care activitatea comunitară se bazează pe contacte sociale care nu sunt pur comerciale, ci „personale”. De exemplu, obținem titlul de „acționar” fără a ține cont de vreo calitate umană și personal, și în general fără ca măcar proprietarii mai multor acțiuni bătrânii nu știu și nici nu își doresc, dar printr-un simplu act de schimb

economic referitor doar la acțiunile în sine. Acesta este cazul
chiar și a tuturor societăților care fac admiterea de noi membri dependentă de
membri ai unei condiții sau unui serviciu pur formal, prin renunțarea la
cient la orice examinare personală a candidatului. Acesta este cazul, în special
frecvente, ale anumitor tipuri de comunități economice pure și, de asemenea,
a unui număr de asociații cu scopuri pur politice; în general,
Aceasta tinde să devină regula peste tot, deoarece scopul societăților
devine mai rațională și specializată.

Totuși, există un număr mare de societăți în care,
Pe de o parte, admiterea presupune, în mod expres sau tacit, anumite
anumite abilități, iar pe de altă parte, legătura socială astfel stabilită tinde în mod obișnuit -
revenirea la formarea unei comunalizări suplimentare. Firește,
Acest caz apare mai ales atunci când membrii comunității dumneavoastră depind...
să supună orice nouă admitere printre ei unui examen al candidatului și
aprobarea pe care persoana sa trebuie să o obțină. În acest caz, candidatul este examinat
de către alții, cel puțin ca regulă generală, nu doar din perspectiva
funcțiile pe care le va exercita și capacitatea pe care o are de a presta servicii către
grupare în urmărirea propriilor obiective, dar și în ceea ce privește
ceea ce „este”, într-o singură judecată/judecată de valoare pronunțată de membrii
societatea asupra întregii sale personalități.

Nu este locul acesta pentru a clasifica societățile în funcție de acest factor.
selecția este, în fiecare dintre ele, mai puternică sau mai slabă; va fi suficient să
rețineți că există în cele mai diverse societăți. Nu numai
o sectă-selisicuse, dar și o asociație de relații sociale,
sau chiar o asociație a războinicilor sau chiar un club de bowling nu admite
în general, nu încercați niciun membru nou a cărui personalitate generală este
respins de bătrâni, tocmai în acest fapt noul membru

și-a găsit „legitimitatea” externă, adică în ceea ce privește terții,
dincolo de calitățile proprii, esențiale pentru atingerea obiectivelor
societății. Participarea sa la activități comunitare îi oferă
adăugarea de relații („conexiuni”) care pot exercita, de asemenea, un
influență în favoarea sa mult dincolo de propriile obiective ale grupului

în cauză. De aceea este destul de comun ca oamenii să pară-
sunt atașați unei societăți religioase, studențești, politice sau de altă natură, neglijate-
gigantic faptul că interesele pe care le urmărește sunt, în sine,
indiferenți. Ei au în minte pur și simplu „legitimările” și relațiile
pe care le-o aduce această calitate de membru și de pe urma căreia speră să obțină beneficii
economic.

Acum, în timp ce aceste motive par să atragă puternic admiterea
în comunitate și, prin urmare, să promoveze extinderea acesteia, pe de altă parte
Pe de altă parte, interesul membrilor acționează exact în direcția opusă, deoarece tinde să
monopolizează aceste avantaje [206] și le sporesc utilitatea economică
rezervându-le unui cerc de oameni la fel de restrâns și exclusivist ca
posibil. Și cu cât clubul este mai mic și mai exclusivist, cu atât este mai mare, dincolo de
utilitatea directă, prestigiul social pe care îl conferă această apartenență.

În final, trebuie să facem aluzie pe scurt la o altă relație care

apare frecvent între economie și activitatea comunitară: aceasta
constă în a oferi în mod conștient speranță pentru avantaje economice concrete
în vederea asigurării propagării și conservării unei comunități
care, inițial, nu avea un caracter economic. Conform cerințelor
fapte de acest fel se întâlnesc mai ales acolo unde mai multe
comunități de același tip concurează pentru recrutarea de
membrii lor. =

Acest lucru este valabil mai ales în cazul partidelor politice și al comunităților.
religioase. Sectele americane concurează între ele prin organizarea
prezentări artistice și de altă natură și oferirea de divertisment
de toate felurile, fără a uita de sporturi și cerințele de admitere a acestora
merg până la a include oferta de a nu refuza soților divorțați o nouă
binecuvântare nupțială. (Ofrandele nestăpânite care aveau loc în această
domeniul au fost recent restricționate prin formarea unui „cartel”
(în ordine.) Cât despre partidele religioase și politice, acestea organizează, în plus
petreceri la țară și alte activități recreative similare, antrenamente
asociații de tineret”, „grupuri de femei” și alte grupuri
diverse de același tip; peste tot participă activ la afaceri
chestiuni pur comunitare sau de altă natură care, în sine, nu sunt
nu au caracter politic, dar le oferă posibilitatea de a oferi concurență
serviciile lor generoase și pentru a face posibile economii din care
beneficiază interese private locale.

Invazia comunităților comunale, cooperative sau de altă natură de către
astfel de grupări politice, religioase sau de altă natură au ca rezultat direct,
într-o foarte mare măsură, cel puțin, din următorul fapt economic: este
că acestor comunități li se oferă astfel oportunitatea de a asigura întreținerea
ale funcționarilor locali prin intermediul profiturilor pe care le-ar obține

a celorlalte funcții ale lor și datorită prestigiului social atașat acestora; că
pe scurt, permite suportarea costurilor administrației locale
de către alte comunități.

Funcții municipale, locuri de muncă îndeplinite în serviciul companiilor

cooperative sau fonduri de consum, precum și fonduri de sănătate și asigurări sociale
sindicatele și alte organizații similare sunt obiecte care se pretează
în acest scop. Dar este destul de evident că acest fenomen afectează cea mai largă
proporții în ceea ce privește acuzațiile și beneficiile politice, precum și
alte situații care, conferite de puterea politică, au o valoare
din punct de vedere social sau ca surse de venit material, cum ar fi
catedre universitare. Sistemul „parlamentar” oferă nu numai
partide politice, a căror vocație normală este tocmai aceasta, dar și
tuturor tipurilor de comunități, atunci când acestea sunt suficient de puternice ca număr,
posibilitatea de a oferi liderilor și membrilor lor mijloace de
subzistență de această natură. Din unghiul în care ne aflăm, nu este vorba
decât să observăm următorul fapt general: comunitățile non-economice
recurge, de asemenea, la crearea directă de organizații economice,
în special în scopuri propagandistice. În timpurile moderne, asta este ceea ce
căreia îi este dedicată o parte considerabilă a activității caritabile a comunităților
comunități religioase. Așa observăm înființarea sindicatelor și

fonduri de ajutor „creștine”, „liberale”, „socialiste”, „naționale”,
care oferă oportunități de economisire și de încheiere a asigurărilor.
Pe de altă parte, asistăm la înființarea la scară largă a companiilor
consumatori și cooperative: în multe cooperative
Italienii, trebuia să-ți arăți mărturisirea ca să obții un loc de muncă.
Înainte de 1918, polonezii din Germania au dezvoltat, la o scară impresionantă,
mai mare decât în alte părți, organizarea creditului, a reducerii datoriilor
și colonizarea terenurilor și, în perioada revoluționară (1905-1906),
Partidele rusești de toate tendințele s-au angajat imediat și sistematic -
automat pe piste similare și extrem de moderne. Noi re-
de asemenea, împotriva înființării de companii cu scop lucrativ: bănci, hoteluri (cum ar fi
„Hotelul Poporului” socialist din Ostend) și, în final, companii
profesioniști în producție (și în Belgia).

Grupurile care, în cadrul unei comunități politice, se regăsesc
În posesia puterii, funcționarii publici în special urmează, în general,
metode similare, în vederea păstrării propriei poziții de putere;
Aceasta se extinde de la grija pe care o acordă asociațiilor și demonstrațiilor
„patriotice” de toate tipurile care aduc beneficii economice
până la crearea de fonduri de credit supuse controlului birocratic
[297] (exemplu al „fondului prusac” și al altor instituții similare).
Particularitățile tehnice ale tuturor acestor mijloace de propagandă nu au fost
să fie abordate aici.

Am vrut doar să ilustrăm cu câteva exemple concrete -
de obicei efectele concordante sau opuse ale intereselor economice
care, prin propaganda lor, pe de o parte, și prin acțiunea lor monopolizatoare, pe de altă parte
Parte, să-și facă simțită influența în cadrul oricărui tip de comunitate-
comunitate. Suntem obligați să renunțăm la a le examina mai în detaliu,

deoarece acest lucru ar necesita studiul particular al fiecăruia dintre diferitele tipuri de societăți.

& 4. Tipuri de beneficii economice
în comunități și forme de economie active din punct de vedere economic.

Ne rămâne doar să menționăm pe scurt cel mai ușor tip de
recunosc legătura dintre activitatea comunitară și „economie”:
faptul că un număr foarte considerabil de comunități sunt comuni-
comunități „active din punct de vedere economic” [wirtschaftend].

Pentru ca ei să poată fi, în plus, ei trebuie în mod normal
primesc o anumită doză de societate rațională.
Totuși, acest lucru nu este esențial, deoarece grupurile din comunități-
comunitățile domestice, despre care vom discuta mai târziu, nu dezvăluie nimic
de similare, Dar aceasta este ordinea normală a lucrurilor.

Când o activitate comunitară a dus la formarea unei societăți-
societate rațional constituită și când activitatea acestei societăți

este legată de bunuri și servicii economice, are o regulă
legală care indică modul în care trebuie să le obțină. Dacă ne ținem de ea
în natura lucrurilor, acest lucru se poate întâmpla conform următoarelor tipare pure
(vom lua exemple, pe cât posibil, din viața comunităților-
comunități politice, deoarece au, pentru a-și satisface nevoile
hardware, cele mai dezvoltate sisteme):

1. Sub formă de oikos, adică printr-o economie de grup

[articulație] cu caracter pur natural: este obligația făcută
membrilor comunității, conform unor reguli bine stabilite, pentru a oferi
beneficii personale și directe în natură, care uneori sunt
aceleași pentru toată lumea, uneori sunt specifice fiecăruia (obligație universală-
șaua de serviciu pentru bărbați apți de război și supunere față de un
serviciu militar special ca meșteșugari pentru serviciul intern
și distribuția obiectelor concrete de primă importanță
necesitate (de exemplu pentru masa prințului sau pentru administrarea
(armata) sub formă de livrări în natură fixe și obligatorii. Utilizarea-
Furnizarea acestor servicii este rezultatul unei economii de grup [Gemeinzzirt-
[schaft] care nu este orientată spre piețele externe și care constituie
parte a activității comunitare (de exemplu, economia casnică
pur închis al unui lord funciar sau al unui prinț (tipul pur de
oikosul) sau chiar organizarea administrativă bazată, din punctul de vedere al
doar economice, pe servicii și beneficii în natură,
pe care le găsim în anumite armate: astfel, mai mult sau mai puțin, în Haute-
Egipt);

2. Prin contribuții (cu respectarea legilor pieței), cum ar fi

impozite obligatorii, contribuții (regulate) sau
beneficii ocazionale în numerar, legate de anumite evenimente determinante -
minat și datorat de membrii comunității conform anumitor reguli

364

TIPURI DE BENEFICII ECONOMICE 2.2.4

4

bine stabilit; aceste contribuții oferă comunității oportunitatea
să obțină de pe piață mijloacele necesare pentru satisfacerea nevoilor sale
nevoilor prin achiziționarea de bunuri de capital [Betriebsmittel] și închirierea de
muncitori, funcționari publici, mercenari.

Prin urmare, beneficiile pot avea și caracterul unor contribuții.
* Acesta este cazul atunci când toate persoanele sunt supuse unei acuzații care,
chiar dacă nu participă la activitățile comunității,

a) sau să aibă parte de anumite avantaje și anumite „oportunități oferite”
de către comunitate, în special serviciilor furnizate de o persoană juridică
stabilit de acesta (de exemplu, un registrator funciar sau un
altă „autoritate” similară) sau la utilizarea unui bun economic (de exemplu
a unui drum construit de comunitate); este principiul compensării-
plata directă a unui anumit serviciu („taxe” în sensul tehnic al cuvântului).

b) sau pur și simplu să introducă, într-un mod pur fizic, €.
sfera de putere a comunității (redevențele datorate de toți
impozitele unei țări, taxele vamale impuse persoanelor și bunurilor
care intră pe un teritoriu supus suveranității străine);

3. În contextul economiei de achiziții, fluxul direct pe piață
produse sau servicii furnizate de o companie care deține
comunitate și a cărei exploatare constituie o parte a activității sale,
profiturile astfel realizate fiind utilizate pentru atingerea propriilor obiective
a întregii companii. Această companie poate fi, de asemenea, „liberă", privată
a oricărei garanții formale de monopol (Fondul Prusac, Marele Cartier-
treuse), dar poate fi și una dintre acele companii cu un
monopol, așa cum am găsit multe în trecut și pe care le-am
încă se regăsesc în prezent (poziții).

[208] Este evident că între aceste trei scheme, care apar ca
cele mai coerente din punct de vedere teoretic, tot felul de combinații-
Casele sunt posibile, beneficiile în natură pot fi „amortizate"
în bani; obiectele concrete pot fi, pe piață, transformate în
valută; activele în natură ale societății achizitoare pot fi
dobândite fie direct, prin beneficii în natură, fie pe piață

avansuri; în general, elementele constitutive
aceste diverse modele particulare pot forma combinații între,
cux, ceea ce de fapt se întâmplă aproape întotdeauna;

4. Prin mecenat, adică prin contribuții complet spontane
de persoane care au mijloace economice și care au un interes
orice, material sau spiritual, în urmărirea obiectivului care este
societate fixă (aceasta este forma particulară folosită de comunități
organizații și partide religioase pentru a-și satisface nevoile: fundații non-profit
religioase, subvenții acordate partidelor de către marii donatori; dar
Nu trebuie să uităm ordinele cerșetorilor și „darurile” spontane pe care le-am primit
„Sare pentru prinții timpurilor primitive). Nu există o regulă bine stabilită aici,

obligație, nici vreo legătură între serviciul furnizat și orice altă participare

participarea la activitatea comunității: patronul poate fi complet extern
recurge la cercul membrilor comunității;

5. Printr-o sarcină financiară care conferă un privilegiu - indiferent dacă are un
caracter pozitiv sau negativ:

(a) Sarcina financiară care conferă un privilegiu pozitiv este, în general,
dar nu întotdeauna, cea care are ca echivalent garanția unui monopol
determinate, de natură economică sau socială. Dar, dimpotrivă, unele
ordine privilegiate sau anumite grupuri constituite ca monopoluri

sunt parțial sau complet scutite de drepturi de autor. Drepturi de autor și
Prin urmare, beneficiile nu sunt impozitate conform regulilor generale, în funcție de
a diferitelor niveluri de avere sau venit sau a diferitelor moduri de posesie -
o ziune sau o achiziție la care accesul rămâne liber (cel puțin în principiu),
dar acestea sunt necesare în funcție de natura pozițiilor de influență și de mono-
poli de natură economică, politică sau de altă natură, cărora li s-a garantat că vor
persoane fizice sau grupuri (terenuri senioriale, privilegii fiscale sau servicii)
prevederi speciale privind corporațiile și „statele”). Redevențe și servicii
Prin urmare, țiunile sunt „corolarul” sau „compensația” financiară a
garanția sau aproprierea care constituie privilegiul. Modul în care
ale căror nevoi sunt acoperite se stabilește sau „cristalizează”, prin urmare, printre
membrii comunității, o structură asemănătoare monopolului, fondată
privind „închiderea” oportunităților sociale și economice pentru diferite
grupuri.

11 trebuie, din punct de vedere teoretic, să fie legat de acest mod de acoperire
comunitatea are nevoie de un caz special important: este, în temeiul său
forme extrem de variate, sistemul „feudal” sau „patrimonial” al
acoperirea nevoilor în organele autorității politice, aceste forme fiind
ele însele legate de situații de autoritate care permit anumite indi-
să se ocupe de sarcinile specifice societății pe care o domină
(într-un corp politic format din „state”, prințul trebuie, în principiu,
calitatea sa de prinț, să asigure, prin profiturile averilor sale patrimoniale,
la taxele pe care le implică activitățile politice ale comunității și
bărbați care, conform principiului feudal, participă la puterea politică
sau patrimoniale și prestigiul social pe care îl conferă, vasali, ministere-
materiale etc., își asumă, prin mijloace proprii, sarcini militare
și cele pe care le implică funcțiile lor). În acest mod de acoperire

Nevoile comunității, este vorba în principal despre redevențe și servicii-
acțiuni în natură (acoperind nevoile unui sistem feudal, natural și
deținător de privilegii).

Dar procese complet similare, destinate și acoperirii-
structura nevoilor, poate exista într-o structură capitalistă: prin
De exemplu, puterea politică poate garanta în mod expres sau indirect -
un monopol pentru un grup de antreprenori, în schimbul căruia
le supune unor contribuții directe sau redevențe. Aceasta
formă de privilegii de deținere a funcțiilor, care era foarte răspândită la acea vreme

TIPURI DE BENEFICII ECONOMICE 2.2.4

„mercantilist”, a început să joace un rol din ce în ce mai important în epoca actuală ®
(taxa pe brandy în Germania);

© b) Modul liturgic [leiturgisch] este modul de acoperire a nevoilor
ceea ce constituie un privilegiu negativ: anumite beneficii dezavantajate din punct de vedere economic
scumpe de o anumită natură sunt imputate averilor
de o anumită amploare și a lor direct ca atare, fără
li se atașează un privilegiu monopolizat, posibilitatea fiind în plus rezervată -
pentru a crea o „rotație” în rândul persoanelor calificate (trirarchi și
choregi din Atena, fermieri ai contribuțiilor forțate [Zwangssteuer-
pächter] în orașele elene): este sistemul liturgic al claselor;

— sau aceste servicii sunt responsabilitatea anumitor comunități consacrate
în monopoluri [209] într-o astfel de formă încât cei care le susțin
taxă, care trebuie să asigure acoperirea nevoilor sociale, nu au dreptul
să se retragă unilateral din aceste comunități, dar să rămână legați de ele
(deținut prin răspundere solidară). „Acesta a fost cazul corporațiilor
obligatoriu în Egiptul antic și Antichitatea târzie, țăranii
Ruși legați ereditar de comunitatea sătească responsabilă pentru
plata impozitelor, atașamentul mai mult sau mai puțin puternic față de pământ al coloniștilor
și țăranii din toate timpurile și responsabilitatea comună a comunităților lor
pentru impozite; în anumite cazuri, putem adăuga recruți, re-
răspunderea solidară a decurionilor romani pentru redevențele pe care le-au primit
erau responsabili de creșterea etc.: acesta este sistemul liturgic de „rânduială”.

Modalitățile prin care răspundem nevoilor comunității
ultimele numite sunt, prin natura lucrurilor, în mod normal limitate
către comunități coercitive instituționalizate (în prim-planul-
care comunități politice).

a. Scrisă înainte de 1914 (Ed.).

5. Efectele metodelor de acoperire a nevoilor și de distribuire a taxelor

în comunități. Prevederi pentru reglementarea economiei.

Diversele modalități de acoperire a nevoilor, care sunt întotdeauna rezultatul
luptelor de interese, sunt adesea de o asemenea importanță încât duc la
consecințe mult dincolo de obiectivul lor direct. Într-adevăr, ele pot,
în multe cazuri, duc la prescripții care exercită-
la sută asupra economiei o „influență de reglementare” (cele mai recente forme studiate-
(să zicem în special) și, chiar și atunci când nu se întâmplă direct,
Acestea pot influența puternic evoluția și tendințele managementului.
țiune economică. Astfel, acoperirea nevoilor de către sistemul liturgic
ordinea [standesleiturgisch] tinde să „închidă” anumite oportunități sociale și
economic și să cristalizeze clasele sociale, contribuind astfel la prevenirea
formarea de capital utilizabil pentru căutarea achiziției.
Acesta este cazul și în cazul oricărui sistem care își propune să acopere esențialul.
nevoile existente, fie că este vorba de o economie de grup, de un ->~>
economie de achiziții sau o economie generatoare de monopol.
Primele două dintre aceste sisteme tind întotdeauna să elimine economia
de achiziție individuală. Aceasta din urmă acționează în moduri foarte diferite, în funcție de
circumstanțe, dar este întotdeauna, desigur, în sensul unei deplasări -
șanselor de a obține capital privat, o mișcare care uneori are ca rezultat
să le extindă, uneori să le restricționeze. Depinde de întindere, de natura
și tendința de monopol stabilită de stat. Evoluția progresivă:
care, începând cu Imperiul Roman, au dus la acoperirea nevoilor în
în cadrul unui sistem liturgic de ordine (și parțial în cadrul unui sistem economic
grup) a dus la sufocarea capitalismului antic, The
întreprinderi municipale și de stat actuale care sunt conexe
către economia de achiziții uneori înlocuiește, alteori reprimă capitalismul:
faptul că, de la naționalizarea căilor ferate, bursele de valori germane-

nu mai citează valorile feroviare, este important nu numai
pentru locul pe care îl ocupă căile ferate în economie, dar și
pentru modul în care se formează averile private. -

Orice stimulent statal care tinde să favorizeze și să consolideze mono-
stâlpi (de exemplu, în cazul taxei germane pe brandy etc.)
constituie o frână în calea expansiunii capitalismului (să citățm, de exemplu, apariția-
(de exemplu, distilerii pur artizanale).

În contrast, monopolurile comerciale și coloniale din Evul Mediu
și începutul timpurilor moderne a avut primul efect de stimulare a
nașterea capitalismului. Într-adevăr, circumstanțele au fost de așa natură încât o
Nu s-a putut deschide un domeniu de acțiune adecvat pentru asigurarea unor profituri suficiente
are o întreprindere capitalistă doar printr-un proces de monopolizare. Prin
a continuat, totuși — de exemplu, în Anglia secolului al XVII-lea —
monopolurile au exercitat efecte contrare nevoii de profitabilitate, care

a împins capitalul să caute cele mai avantajoase investiții. Ei
Apoi s-au confruntat cu o opoziție acerbă, căreia i-au cedat.
Efectul privilegiilor monopolizate și bazate pe taxe nu este
deci nu e mereu la fel. x

Există, totuși, o modalitate de a acoperi nevoile care este, fără echivalent,
evocă, favorabil dezvoltării capitalismului: este cel care nu se odihnește
decât pe redevențe și respectă legile pieței. Dacă ar fi împins să
la extrem, acest sistem ar tinde să ofere prin transferuri de bunuri pe
piața liberă pentru cea mai mare parte posibilă a nevoilor, inclusiv cele ale
administrare. De exemplu, acest sistem poate include leasing
de la recrutarea și „antrenarea” soldaților până la contractori privați
(cum ar fi condotierii din perioada modernă timpurie) și, de asemenea, taxa
a tuturor mijloacelor materiale necesare prin impozite în numerar.

Firește, acest sistem presupune o economie monetară perfectă.
dezvoltat, dar și, din punctul de vedere al tehnicii administrative,
un mecanism administrativ strict rațional și funcțional
într-un mod precis, adică un mecanism „birocratic”. Acest lucru merită
într-un mod cu totul special pentru impozitarea „bunurilor” mobile,
care întâmpină dificultăți deosebite peste tot și în special „în democrații”
special.

[210] Vom discuta pe scurt aceste dificultăți deoarece, în
context specific civilizației occidentale, acestea au contribuit foarte mult
la dezvoltarea capitalismului modern, cu caracteristicile sale specifice.
Toate taxele diverse care pot fi impuse proprietății ca
ca acestea să se lovească de limite ori de câte ori proprietarii pot
să se retragă din comunitate, chiar și atunci când bărbații care au
influența mâinii nu sunt „proprietari”. Este de la sine înțeles că libertatea, pentru
proprietarilor, pentru a părăsi o comunitate, este mai mult sau mai puțin grozav, în funcție de
că apartenența la această comunitate anume este mai mult sau mai puțin a lor
esențial, dar depinde și de puterea mai mare sau mai mică a
legăturile economice pe care natura particulară a posesiei lor le stabilește între

ei și comunitatea în cauză.

În comunitățile coercitive instituționalizate, adică înainte
totul în comunitățile politice, ori de câte ori o metodă de a pune
valoarea a ceea ce posedă cineva este legată într-un mod deosebit de strâns
proprietate funciară, este prin natura sa incapabilă de emigrare. Dar
Opusul este valabil pentru bunurile „mobile”, adică pentru
averi constând în specii monetare sau bunuri ușor convertibile
valută, care nu sunt legate de o anumită locație.

Dacă clasele înstărite părăsesc comunitatea în care locuiesc pentru a
emigrează, ne putem aștepta ca ponderea redevențelor datorate de cei care
rămân va crește puternic. Mai mult, șansele imediate de achiziție-
ținunea celor care nu posedă și oportunitățile lor de muncă în special poate,
chiar și într-o comunitate bazată pe o economie de piață și având
o piață a muncii, să sufere un atac atât de grav încât, pentru a evita această contra-

lovitură directă, cel neposedant renunță la abținerea de la orice considerație
prin implicarea proprietății în cheltuielile comunitare și
chiar acordă în mod deliberat privilegii.

Un astfel de proces este însă legat de o anumită structură economică.

al comunității, Pentru poporul atenian (37405), care trăia într-o
în mare parte din tributurile supușilor săi și a participat la o ordine economică
unde piața muncii, în sensul modern al termenului, nu funcționa încă
o influență preponderentă asupra situației maselor ca clasă
social, considerațiile și respecturile pe care le-am menționat au fost
retrogradat în plan secund de atracția mai puternică exercitată de ideea de
încărca proprietatea cu contribuții directe.

În societatea modernă, situația este cel mai adesea inversată. Tocmai-
Într-adevăr, nu este neobișnuit astăzi ca comunitățile în care
Cei care nu posedă exercită influența preponderentă și economisesc mult
proprietate. Comunități care sunt în mâinile partidelor socialiste,
precum orașul Catania, a încurajat fabricile acordându-le
privilegii importante, deoarece creșterea preconizată a numărului de
oportunități de angajare și, în consecință, îmbunătățirea directă a situației
apariția clasei lor, adepților partidului; mai important decât o justă
distribuția și impozitarea echitabilă a proprietății. În mod similar, în ciuda
toate conflictele de interese, proprietarii de apartamente închiriate
și terenuri construibile, comercianți cu amănuntul, meșteri, atunci când se află în
confruntați cu o anumită problemă, tind să se gândească mai întâi la propriile interese
cele mai imediate, dictate direct de situația lor ca grup.
De aceea se întâlnesc toate tipurile de „mercantilism”
în toate tipurile de comunități, deși aceasta este capabilă să se schimbe
multe cazuri în cazul luării celor mai variate forme, aceasta este
cu atât mai adevărat cu cât „dacă comunitatea are interesul să păstreze o anumită
„capacitate fiscală” și să mențină averi mari în cadrul acesteia, constituind
uciderea surselor de credit, a oamenilor care au un interes în compania lor-
comunitatea se află într-o poziție de forță față de alte comunități
sunt, prin urmare, obligați să acorde un tratament favorabil proprietății

„bunuri mobile”, indiferent de forma lor.

„Prin urmare, bunurile mobile au o șansă semnificativă de a fi obținute -”
dacă nu întotdeauna privilegii „mercantiliste” directe, cel puțin
concesii largi privind taxele liturgice
sau redevențe. Acest lucru este valabil chiar și în comunitățile în care puterea
se află în mâinile celor care nu posedă, ori de câte ori există concurență între
mai multe comunități printre care proprietăți care caută o locuință
poate exercita o alegere. Acesta este cazul pentru statele Statelor Unite —
a cărei independență particularistă este principalul motiv care a cauzat eșecul său
orice unificare serioasă a intereselor în chestiuni de capital de bază —
sau chiar, într-un mod mai limitat, dar totuși sensibil, la
diferitele municipalități ale unei țări sau, în final, pentru organismele politice care
trăiesc unul lângă altul, rămânând în același timp perfect independenți.

EFECTELE METODELOR DE ACOPERIRE A NEVOILOR 2.2.5

[211] În rest, modul în care taxele sunt distribuite în interior
a unei comunități depinde, în mod firesc, pe de o parte, de puterea
pe care diferitele grupuri ale acestui grup le au în relație unele cu altele
comunitate și, pe de altă parte, natura ordinii economice care domnește acolo.

Ori de câte ori modul de acoperire al
nevoilor specifice economiei naturale, tinde să creeze un sistem liturgic.
Așa provine sistemul funcțional egiptean din vremea faza-

motive și că dezvoltarea sistemului statal funcțional al Imperiului Inferior
Imperiul Roman, urmând un model egiptean, a fost influențat de personajul
naturalețe foarte pronunțată a economiei regiunilor continentale care erau -
apoi încorporate în Imperiu, precum și de declinul relativ al importurilor
tanța și rolul pe care clasele capitaliste l-au jucat în ea. Acest declin, care
a rezultat, la rândul său, dintr-o transformare a structurilor autorității și
administrației, a dus de fapt la dispariția sistemului de închiriere
și exploatarea subiecților.

Pe de altă parte, oriunde domină influența bunurilor mobile,
Aceasta susține eliminarea sistemului liturgic, în virtutea căruia cu-
Aprovizionarea cu nevoi este asigurată de către posesori, iar introducerea
unui sistem de beneficii și taxe care transferă povara
asupra maselor. Astfel, la Roma, în loc de obligația militară-
funcțional gradat în funcție de avere și pe baza echipamentului
cetățeni bogați în sine, oameni înscriși pe listele
Cavalerii erau de fapt eliberați din serviciul militar, iar o armată de pro-
Au fost formate trupe echipate de stat și o armată de mercenari.
a fost înființată, al cărei cost a fost acoperit din impozitarea maselor. În Mijlocul
Vârsta și nevoile extraordinare nu mai erau acoperite de impozit
pe venit sau printr-un împrumut forțat, adică printr-o contribuție -
acțiune liturgică care tinde să-i facă pe cei care au nevoi să suporte
de necesitate fundamentală a economiei comunității, dar vedem apariția
peste tot un sistem care tinde să acopere nevoile prin împrumuturi cu dobândă,
prin gajarea de terenuri, taxe și alte taxe — Adică-
adică proprietarii au profitat de nevoile economiei comunale
nautice și le-a transformat în surse de câștig și rentă. Această stare de fapt
uneori chiar are ca rezultat, ca la Genova la un moment dat, o adevărată
exploatarea orașului și a resurselor sale fiscale în interesul

grupuri formate de creditorii statului.

În cele din urmă, creșterea nevoilor financiare de origine politică care
La începutul timpurilor moderne, organismele politice erau văzute concurând în
cursa pentru putere, nevoi pe care începeau să le satisfacă
prin mijloace monetare, apoi scoase la iveală, printre forțele care cons-
a stabili statele și puterile capitaliste ale căror
favoruri prin conferirea de privilegii, această alianță memorabilă care
a contribuit considerabil la primele evoluții -
evoluțiile capitalismului modern și au câștigat politica economică a
această perioadă denumirea meritată de „mercantilism”,

De fapt, așa cum am văzut deja, un anumit „mercantilism” constă în
atât pentru a acorda considerații și privilegii „mobil-
„Liere” a existat dintotdeauna și există și astăzi oriunde persistă
unul lângă altul și independent, mai multe organisme coercitive
[Zwangsgebilde], care concurează pentru creșterea resurselor -
aceste impozite ale membrilor lor și resursele lor de capital fiind capabili
devin surse de credit. Acest lucru a fost observat și în Antichitate®
decât în timpurile moderne. Cu toate acestea, este un fapt că la începutul
În epoca modernă, acest „mercantilism” a căpătat un caracter distinctiv și a produs
efecte noi. Aceasta a fost parțial consecința caracterului particular

structuri de autoritate care erau atunci baza organismelor politice
concurenți - vom vorbi despre asta mai târziu - dar parțial și
diferențele structurale care au apărut în capitalismul modern
nașterea, și mai ales în capitalismul industrial
— căruia această situație privilegiată urma să-i fie de folos pe termen lung, — în raport cu
către capitalismul antic, care nu se extinsese la industrie.

În orice caz, concurența dintre aceste structuri mari
putere, cu caracter pur politic și cu o putere de aproximativ
egal, a rămas de atunci o sursă de forță politică față de exterior-
râzând, a fost chiar, după cum știm, în esență presiunea acestei competiții-
referință care a permis capitalismului să obțină privilegiile pe care le-a primit apoi
și că, într-o altă formă, s-a păstrat până astăzi, Nici
politica comercială și nici politica bancară a statelor moderne, care
sunt sectoarele politicii economice cele mai strâns legate de
interesele fundamentale ale economiei actuale nu pot fi înțelese.
în originea și evoluția lor, fără această situație foarte particulară
competiției politice și a echilibrului pe care l-a experimentat lumea politică
european al ultimei jumătăți de secol și că Ranke deja, de la prima sa

lucrare, considerată contribuția sa specifică la istoria universală-
apelează.

Tipuri de comunalizare

ef al societății

în relațiile lor cu economia

Comunitatea domestică.

[212] Nu vom discuta aici efectele particulare și uneori extreme-
situații complexe pe care diversele comunități le produc datorită
diverse modalități de a-și satisface nevoile. O astfel de discuție nu
nu intră sub incidența acestei declarații generale, care nu va intra în cazuri specifice
doar pentru a extrage exemple din ea.

Renunțând la orice clasificare sistematică a diferitelor tipuri de comuni-
comunități în funcție de structura, conținutul și mijloacele lor, o sarcină care
se încadrează în sfera sociologiei generale, vom încerca mai întâi
pentru a stabili pe scurt natura celor mai importante tipuri de comunități
importante pentru scopul nostru. Nu este locul acesta să discutăm despre relațiile
economiei cu conținuturi diverse ale culturii (literatură, arte, științe)
etc.), ci doar relațiile sale cu „societatea", adică în
cazul nostru, cu formele structurale ale societăților umane. Tendințele
care intră în sfera activității comunitare nu intră, prin urmare, în
luate în considerare doar în măsura în care se produc singure
forme structurale particulare care au în același timp o importanță
stabilitate economică. Granița pe care o trasăm astfel este, fără nicio îndoială,
îndoială, neclar, dar în orice caz are un sens: este vorba despre faptul că noi

„Va trebui să abordăm doar câteva forme foarte universale de comunicare-

comunități. Doar caracteristicile generale vor fi studiate pentru început.

raluri, în timp ce — după cum vom vedea — tipurile de evoluție nu

poate fi tratată doar într-un mod oarecum precis mai târziu,

în raport cu categoria de „dominare” [Herrschaft].

Relații care ni se par deosebit de naturale astăzi -

a. Se pare că Max Weber plănuise să prezinte, în „categoriile sociologiei”,

în prima parte, într-un capitol al cincilea, o clasificare a tipurilor de comuni-

comunități și societăți (vezi referințele de la paginile 83, 106, 119, 133 și 135 la această a cincea

Capitol). — Ed.

„373

—

TIPURI DE COMUNALIZĂRI ȘI SOCIALIZĂRI

ei, „originari”, sunt cei stabiliți între tată, mamă și copii

comunitate sexuală permanentă [sexual Dauergemeinschaft]. Cu toate acestea,

când sunt separați de comunitatea de întreținere economică,

adică a „gospodăriei” comune, care, din punct de vedere teoretic

mai puțin, trebuie considerate separat, relațiile pur sexuale dintre
bărbat și femeie, precum și anumite relații dintre tată și
copiii care se bazează exclusiv pe baze fiziologice au
că o durată complet incertă și problematică; relația de paternitate
lipsește total acolo unde nu există așa ceva precum separarea dintre tată și mamă
comunitate stabilă de întreținere și, chiar și acolo unde există, nu este
întotdeauna de mare anvergură.

Printre relațiile comunitare care apar din relațiile dintre
sexele, doar cel care există între mamă este natural și „original”
și copilul, și asta pentru că este o comunitate de întreținere a căreia
durata naturală se extinde până când copilul este capabil să ofere
el însuși într-un mod suficient pentru propria sa subzistență,

Urmează comunitatea de educare a fraților și surorilor. „Frate de
„laptele” (euoydhaxre:) este, prin urmare, numele propriu al rudei celei mai apropiate care
există. Nici aici nu este vorba de faptul naturii, corpul aceleiași mame,
ceea ce este decisiv, dar este comunitatea de întreținere economică.

De îndată ce „familia” apare ca o entitate socială particulară,
relațiile comunitare de toate tipurile se împletesc cu
relații sexuale și fiziologice. [213] Conceptul de familie,
a cărei semnificație istorică este foarte complexă, nu este utilizabilă
numai atunci când sensul său este clar definit de la caz la caz. Vom mai vorbi -
despre asta în continuare.

Este adevărat că „grupul matern” (mama și copiii) nu poate lipsi
să fie considerată cea mai familială entitate comunitară
primitiv, în sensul actual al cuvântului. Dar asta nu înseamnă deloc că a

Nu a existat niciodată o formă de societate umană ai cărei membri să nu aibă
nu se știe nimic altceva, de fapt, despre entitățile comunitare, decât grupuri
matern juxtapus. Mai mult, este evident că acest lucru este de neconceput -
posibil. Din câte știm, ori de câte ori grupul matern
este „structura familială” dominantă, pe care o întâlnim în același timp
comunalizări formate de bărbați între ei pe câmpuri
economice și militare și comunalizări care leagă bărbații de
femeile în sferele sexuale și economice, Grupul matern
„pur” apare cel mai adesea ca o formă de evident-
evident secundar, unde viața de zi cu zi a oamenilor este limitată
permanent într-o „casă de bărbați”, în scopuri militare
la început, apoi în alte scopuri. Acest lucru se observă la multe popoare
din cele mai diverse regiuni și se poate observa acolo o formă particulară de
evoluție în domeniul militar. Prin urmare, grupul matern este, în
în acest caz, un al doilea efect.

„Căsătoria” nu poate fi interpretată doar ca o combinație

COMUNITATEA INTERNĂ 2.3.1

Legătura dintre o comunitate sexuală și o comunitate educațională
al tatălui, al mamei și al copiilor. Pentru că conceptul de „căsătorie” nu poate!
fi definit doar prin referire la alte comunități încă, Peste tot,
„Căsătoria” apare mai întâi ca o instituție socială, așa cum

că este pus în opoziție cu alte relații sexuale față de care mesi
nu a recunoscut calitatea căsătoriei. Deoarece existența unei căsătorii înseamnă,
1° că o nouă relație sexuală nu poate fi stabilită împotriva voinței
din linia de descendență a femeii sau din linia de descendență a bărbatului care se află în poziția ei
sesiune fără a provoca răzbunare din partea unei asociații care, la momentul respectiv
cea mai veche era linia genealogică, cea a bărbatului, cea a femeii,
sau ambele. Dar,29 înseamnă, de asemenea, că, în cadrul unei comunități
mai larg, economic, politic, religios sau de altă natură, căruia îi aparține
unul sau ambii părinți, doar urmașii anumitor comunități
comunitățile sexuale permanente sunt tratate, prin simplul fapt al nașterii lor,
ca membri cu drepturi depline ai grupului social (membri ai comunității
domestic, uniune forestieră, descendență, comunitate politică,
de clasă socială, de comunitate de cult), în timp ce urmașii
din alte relații sexuale ale unuia dintre părinți nu sunt luate în considerare
ca atare. Distincția dintre copiii „legitimi” și cei „nelegitimi”
nu are, să observăm bine, nicio altă semnificație.

În ceea ce privește condițiile pe care trebuie să le îndeplinească „căsătoria” pentru categoriile
persoanelor care nu pot forma în mod valid com-
comunități permanente de acest fel, cu autorizațiile necesare
a obține dintr-o astfel de linie genealogică sau dintr-o astfel de altă grupare socială, astfel încât uniunea
este valabil și conform formelor care trebuie respectate, toate acestea sunt reglementate
fie prin tradiții care au devenit sacre, fie prin statutele scrise ale altora
grupuri.

Prin urmare, căsătoria își ia propria natură din prescripțiile stabilite de
comunități care nu sunt pur sexuale sau educaționale. Noi
Nu intenționăm să descriem aici evoluția acestor prescripții,
deși este extrem de important din punct de vedere al etnografiei,

deoarece aceste prescripții ne interesează doar în consecințele lor
cele mai importante evenimente economice.

Dacă relațiile sexuale și cele care se întemeiază între copii,
legături comune cu aceiași părinți sau cel puțin cu unul dintre ei,
în mod normal, au o mare importanță în formarea unei
activitatea comunitară, deoarece acestea constituie fundamentele
normale, dacă nu singurele, ale unei societăți specific economice,
comunitatea domestică.

Comunitatea domestică nu are un caracter pur primitiv. Ea
nu presupune existența unei „case” în sensul actual, ci mai degrabă
o anumită organizare a dezvoltării averii familiale. Aceasta
nu pare să fi existat în momentul în care a fost căutată hrana
s-a realizat doar prin ocuparea terenului. Dar, chiar și într-o civilizație-
agricultură extrem de dezvoltată din punct de vedere tehnic,

TYFZ ZE COMUNALIZĂRI ȘI SOCIALIZĂRI

Comunitatea domestică este adesea constituită în așa fel încât
apare ca u = a doua etapă [214] comparativ cu o stare anterioară care,
pe de o parte, oferă mai multă putere comunităților mai largi
de linie genealogică și viisinage cz, pe de altă parte lăsate la latitudinea individului mai mult
autonomie pentru comunitatea de părinți, copii, bunici

copii, frați și surori. Asta pare să indice separarea aproape
completă care exista adesea între bunurile și achizițiile femeii
și cele ale omului tocmai în comunități unde diferențierea
Diferența socială dintre sexe este de mică importanță. Același lucru se poate spune și despre
obicei conform obiceiului... adică, în anumite comunități, bărbatul și femeia
trebuie să mănânce cu spatele unul la altul sau chiar rămânând separați" Chiar și la
În cadrul unei grupări politice pot exista organizații
organizații autonome de femei conduse de lideri de sex feminin.

Totuși, el ar trebui să fie atent să nu concluzioneze că societatea umană a

jissana drj „secundară", determinată de faptul că, în anumite tipuri
organizație militară, bărbații rămân absenți de acasă în timpul
întreaga durată a serviciului lor militar" și că, prin urmare, economia internă-
bifa trebuie asigurată, în absența bărbaților, de către femei și
mame, Au existat rămășițe ale acestui lucru în structura familiei spartane,
care se baza pe viața bărbaților în afara familiilor lor și pe separarea-
rația de bunuri. eu

Comunitatea somestică nu are aceeași extindere în tot universul.
Dar totuși constituie cea mai răspândită „comunitate economică"
datorate în lume și îmbrățișează activități comunitare foarte continue
și foarte intensă. Ea este primul fundament al evlaviei și autorității,
care sunt ei înșiși fundamentul multor alte comunități
uman. A stabilit „autoritatea" 1° dintre cei mai puternici, 2° dintre cei mai experimentați-
a mințit, adică bărbați, femei și copii, pe de o parte,
bărbați capabili
Nicio altă cale. Adulți pe copii și bătrâni pe tineri, în sfârșit.

Ilie a întemeiat „evlavia” oamenilor supuși autorității în ceea ce privește
cei care o dețin, ci și unii față de alții.

Când această pisis are ca obiect strămoșii, este legată de religie,
dar eu evlavie €': Funcționar patrimonial [Patrimonialbeamter], cel al
tovarăș, acești vasali Gr, aparțin acestui tip de relații care au
Inițial, am avut un caracter domestic,

„Din punct de vedere economic și personal, comunitatea domestică,
Conservă în forma sa pură de sticlă - care, după cum am văzut, poate nu este deloc
Forma Days Ja - grmitive", - este exprimată prin solidaritate cu exteriorul-
neur ęLpar ia irmzuon a unei unități comuniste de utilizare și consum-
țiunea bunurilor interne (comunism intern) bazată pe unitate
INJISSQIUD.E CS eric existent, în cadrul unor relații de evlavie strict
personalități.

Principiul solidarității față de lumea exterioară a cunoscut o dezvoltare

COMUNITATEA INTERNĂ 2.3.1

o mișcare foarte clară în comunitățile domestice ale orașelor din Orientul Mijlociu
Epocile care atinseseră cea mai înaltă dezvoltare capitalistă, cele ale
nordul și centrul Italiei. Aceste comunități domestice, care erau
reorganizate periodic prin contract și care gestionau afaceri

capitaliștii au recunoscut principiul responsabilității colective a

toți membrii comunității, cu bunurile și persoanele lor,

față de creditori și uneori în materie penală, în anumite cazuri,
chiar și funcționarii și ucenicii care intraseră în comunitate prin
contractul a împărtășit această responsabilitate, există sursa istorică
a răspunderii colective a proprietarilor unei societăți comerciale.
în ceea ce privește datoriile companiei, a căror importanță era atât de mare pentru!-
dezvoltarea formelor juridice moderne ale capitalismului.

Vechiul comunism intern nu cunoaște nimic similar cu al nostru.
„legea succesiunii". În loc de aceasta, există o idee simplă, și anume că
comunitatea domestică este „nemuritoare" și că unul dintre membrii săi
să fie separat de ea prin moarte, prin expulzare (din cauza unui sacrilegiu pe care
religia consideră inexplicabilă), prin trecerea într-o altă
comunitatea domestică (adopție), prin eliberare (emancipatio) sau
prin plecare voluntară (atunci când aceasta este posibilă), există, în
tip „pur", fără „separare" [Abschichtung] a acțiunii deținute
comunitatea de către cel care pleacă. Dimpotrivă, cel care, în timpul vieții sale,
se separă de comunitate, își abandonează partea plecând și, dacă moare,
Economia comună a supraviețuitorilor pur și simplu continuă. Așa stau lucrurile.
că „Gemeinderschaft" este încă constituită în Elveția astăzi,

Principiul comunismului intern, conform căruia nu există
„calculul" distribuției, fiecare persoană făcând contribuția corespunzătoare

la puterea sa și obținerea bucuriei a ceea ce este necesar nevoilor sale
(cu condiția ca bunurile disponibile să fie suficient de abundente),

există și astăzi și constituie caracteristica esențială a
comunitatea domestică formată de „familia” modernă, dar nu este
cel mai adesea decât un rest limitat la bunuri consumate în gospodărie.

[215] Comunismul domestic pur nu poate fi conceput fără comunitate.
locuințe. Ulterior, extinderea comunităților i-a obligat să
împărțit în economii gospodăriilor separate. Cu toate acestea, pentru a salva-
Pentru a menține uniunea dintre muncă și proprietate, am reușit să găsim o
pe termen mediu, într-o descentralizare geografică fără o separare reală,
ceea ce a avut consecința inevitabilă de a aduce drepturi parțiale -
specifică fiecăreia dintre gospodăriile individuale. O astfel de dispersie poate fi împinsă
la separarea legală și independența completă în
Management economic, fără însă a face să dispară o doză surprinzătoare
comunismului intern. O astfel de stare de fapt se întâlnește încă în
Europa, în special în regiunile alpine, unde se poate cita ca exemplu
familii de hotelieri elvețieni, dar se găsește și în alte părți, și în special
în afaceri globale foarte mari care sunt proprietate ereditară
anumite familii. Vedem un comunism al riscului persistând acolo și

profit unde se poate vedea o parte din comunitatea domestică și
autoritate internă care a dispărut, cel puțin în sensul extern al
cuvânt. Companiile care au devenit complet independente sunt

sunt dispuși să își pună laolaltă câștigurile și pierderile. Cunosc firme:
companii globale ale căror profituri sunt de ordinul milioanelor și al căror capital
aparțin în mare parte, deși nu în totalitate, unor părinți mai mult sau mai puțin în vârstă.

mai puțin apropiate și a căror direcție este în principal, dacă nu exclusiv,

în mâinile membrilor familiei. Diferitele ramuri lucrează
În cele mai variate și provocatoare domenii, Eteliés se remarcă prin atractivitatea sa

către acești mae deapitaus și călătorind prin diverse politici quevics pe care le-au >

realiza. Totuși, după deducerea dobânzii obișnuite la capital,
„să plătească profiturile indicate de soldul conturilor lor în același cont”
casa de marcat, astfel încât acestea sunt distribuite conform unor proceduri surprinzător de simple.
(adesea pe cap de locuitor). Menținerea comunismului intern la acest nivel
își propune să pună în comun resursele economice ale tuturor
care are ca scop asigurarea echilibrului dintre nevoile și excedentele de capital
între diferitele ramuri ale grupului; astfel, se poate evita crearea
apel la credite externe. Responsabilitatea încetează
deci, de îndată ce bilanțul nu mai este „în echilibru”, nu se aplică
decât afacerilor care obțin profit: Dar această aplicație este lipsită de
rezervă: o rudă, oricât de apropiată, dacă, neavând capital, el
îndeplinește sarcinile de angajat, nu primește niciodată mai mult decât altcineva
a comis vreunul, deoarece costurile de operare sunt calculate și nu pot
nu poate fi modificat în beneficiul unei persoane fără a provoca nemulțumire

ale altora. Abia după închiderea bilanțului începe, de exemplu,
partenerii fericiți, regatul „egalității și fraternității”,

+

COMUNITATE DE VECINĂTATE, COMUNITATE ECONOMICĂ 2.3.2

|

2. Comunitatea de cartier, comunitatea economică și municipalitatea.

Societatea domestică este acea comunitate care acoperă nevoile
regulat și zilnic în bunuri și muncă. Dar, într-o economie
agrar închis, părți semnificative ale nevoilor extraordinare în servicii

care dau naștere anumitor circumstanțe speciale, anumitor pericole sau amenințări
Băuturi, fiule! Rarsfaltes printr-o activitate comunitară: care merge dincolo de
„cummuna!” parücrlière duiestique: ajutorul „vecinătății”, În temeiul acestui
termen, nu ne referim doar la forma primitivă a legăturilor care
rezultă din apropierea terenurilor așezării, dar într-un fel
în general, orice comunitate de interese, durabilă sau efemeră, rezultând

de proximitatea geografică a locuințelor sau a locurilor de cazare, mai mult sau mai puțin
mai puțin permanent, chiar dacă, în restul acestei lucrări, cu excepția cazului în care se specifică altfel
Dimpotrivă, avem în vedere în principal vecinătatea comunităților domestice -
căpușe stabilite una lângă alta.

Aspectele externe ale „comunității de cartier” pot fi naturale-
poate fi foarte diferit în funcție de natura instituției de care este vorba
Este vorba de ferme izolate, sate, străzi ale unui oraș sau „ferme de închiriat” etc.
activitatea comunitară care o constituie poate avea intensități foarte mari

Variabile; în anumite circumstanțe și în special în condițiile
În special în orașele moderne, această activitate poate fi aproape zero.

[216] Cantitatea de servicii reciproce oferite între vecini
și ajutorul pe care ni-l arătăm unii altora, astfel încât ei rămân în continuare destul de
adesea printre locuitorii „barăcilor de închiriat” din cartierele sărace,
pot uimi în continuare pe oricine le descoperă pentru prima dată
ori. Este posibil ca, în apropierile trecătoare care
Acestea se formează în tramvaie, căi ferate sau hoteluri, precum și
„În coabitarea mai sustenabilă a colegilor de apartament dintr-un imobil, există
o tendință fundamentală nu de a strânge legăturile, ci mai degrabă de a
a menține cea mai mare distanță pasivă în ciuda (sau tocmai din cauza)
proximitate fizică; aceasta este valabilă doar în cazul pericolelor comune

că putem conta cu o anumită probabilitate pe o anumită doză
activitate comunitară.
Nu vom discuta întrebarea de ce se întâmplă această stare de fapt
Se manifestă într-un mod deosebit de evident în condițiile
a vieții moderne, unde apare ca o consecință a unei orientări

în special, datorită tocmai acestor condiții, a „sentimentului demnității”.
Suntem mai degrabă conduși să observăm că până și vecinătatea permanentă

„așezările rurale nu au eliminat niciodată posibilitatea de a părea-”
Diviziuni Z blabile: țăranul, ca individ, este foarte departe de a dori „`

9 că cineva își vede de treaba lui, oricât de bine intenționat ar fi. „Acțiunea”
„Viața comunitară» nu este regula, ci excepția, chiar dacă este cer-

Unele dintre manifestările sale caracteristice se reînnoiesc regulat,

TIPURI DE COMUNALIZĂRI ȘI SOCIALIZĂRI

Mai mult, este întotdeauna mai puțin intensă și mai presus de toate mai discontinuă decât aceea
comunității interne și nu trebuie să uităm că granița
dintre cei care participă și ceilalți este mult mai puțin clară. Deoarece
comunitatea de vecinătate se bazează, în general, pe simplul
din cauza proximității reședințelor permanente.

În economia agricolă închisă din cele mai vechi timpuri, „satul”
a fost, ca o grupare de comunități domestice stabilite în
apropierea una de cealaltă, comunitatea de vecini

tipic. Dar relațiile de vecinătate se pot manifesta și
dincolo de granițe, oricât de solide ar fi acestea, alte corpuri sociale
care pot fi de natură politică.

În practică, a fi vecini înseamnă că, la nevoie, depindem.
unele de altele, în special acolo unde tehnologia comunicațiilor este slabă
dezvoltat. Ajutorul vine în mod natural de la aproapele și
„vecinătatea" este, așadar, un factor de „fraternitate" (este adevărat că este necesar
luați cuvântul aici într-un sens complet prozaic, lipsit de orice patetism
bifat și inspirat mai presus de toate de o etică economică).

Această fraternitate se manifestă sub forma ajutorului reciproc, în
mai ales când resursele unei comunități domestice sunt dezvăluite
insuficient, prin „ajutor voluntar" [Bittleihe], adică un împrumut non-profit
plătit pentru bunuri de consum, prin împrumutul fără dobândă al bunurilor de consum
sau prin „muncă voluntară" [Bittarheit], adică o contribuție de muncă-
forță de muncă în caz de nevoie deosebit de urgentă.

Aceste forme de cooperare apar din vecinătate în virtutea principiului
fundamentală pentru etica populară din întreaga lume, în absența sa totală
de sentimentalism: „Ceea ce îmi faci tu, îți voi face și eu" (ceea ce arată
frumos numele de mutuum, pe care romanii l-au dat împrumutului fără
interes). Deoarece oricine poate cădea în situația de a avea nevoie de ajutorul
vecinul său.

Când exista remunerație, aceasta consta în „tratarea" auxiliarilor
voluntari pe care i-am putut aduna datorită vechilor forme de cooperare -
raționalizarea practicată peste tot în sate, în special pentru construcții-
țiune de case - acestea sunt încă în uz în estul țării

Germania. În cazul în care are loc un schimb, se aplică principiul: „Între
„fraților, noi nu ne târguim”, ceea ce exclude, în fixarea prețurilor,
„principiul pieței raționale”.

„Vecinătatea” nu există doar între egali. „Ajutor benefic”
„zbura”, care are o importanță practică de neegalat, este acordată spontan
nu numai celor „slabi din punct de vedere economic”, ci și celor care nu
reprezintă o putere economică superioară comunității, în special
pentru a ajuta la recoltă, ceea ce este necesar mai ales pentru proprietari
„mari proprietăți. În schimb, cei puternici sunt așteptați mai întâi să
reprezintă interese comune împotriva amenințărilor care ar putea apărea
alții „puternici din punct de vedere economic”, atunci împrumută anumite terenuri,
considerat excedentar, fie gratuit, fie în schimbul

contribuția obișnuită a muncii voluntare (împrumut gratuit, precar); ne așteptăm
de asemenea, că în caz de foamete, bogații oferă ajutor apelând la resursele sale
prevederi și că este gata să presteze și alte servicii caritabile; ale sale
Pe de altă parte, bogatul acordă acest lucru pentru că și el poate, în orice moment, să se retragă
la mila bunăvoinței vecinilor săi.

Acest ajutor voluntar acordat notabililor și consacrat în convenție
poate fi, într-un stadiu mai avansat de dezvoltare, sursa unei economii-

economie seniorială bazată pe corvée, adică o relație de dominație-
țiune patrimonială, când puterea notabilului și a indispensabilului
nisipul protecției sale [217] față de creșterea exterioară și că aceasta
reușește să transforme „obiceiul” în „lege”.

Faptul că comunitatea de cartier este locul natural al „frățirii”
„Unitatea” evident nu implică faptul că între vecini domnește ca regulă generală -
a relațiilor „frățești”. Dimpotrivă, ori de câte ori comportamentul-
cerut de etica populară cedează animozităților personale
sau conflicte de interese, ostilitatea rezultată devine deosebit de
ascuțit și tenace, tocmai pentru că fiecare dintre adversari este conștient
să se afle în contradicție cu cerințele eticii populare și
deoarece relațiile personale dintre vecini sunt deosebit de
îngustă și intensă.

Comunitatea de vecinătate poate implica doar o activitate comunală -
sistem nautic amorf care cuprinde un cerc de oameni fără limite precise;
Prin urmare, această activitate este „deschisă” și intermitentă. Ca regulă generală,
întinderea este clar delimitată doar atunci când o societate „închisă” este
formă, iar acest lucru se întâmplă de obicei când un grup de vecini
constituie o „comunitate economică” sau o comunitate de
reglementarea economiei. Acest lucru se întâmplă în modul tipic în care noi
știu în linii mari, adică din motive economice-
ques, de exemplu atunci când exploatarea pășunilor și a pădurilor este în curs de desfășurare
epuizarea progresivă este reglată într-o manieră „cooperativă”, adică
să zicem prin stabilirea unui monopol. A
| Dar comunitatea de vecini nu este neapărat un exemplu „va” pentru
economică sau o comunitate economică, iar când este, se află în:
o măsură foarte variabilă. Activitatea comunității de cartier poate fi

să își dea, prin constituirea unei societăți, reguli care stabilesc
comportamentul membrilor săi (de exemplu, prin reglarea
„forțat” [Flurzwang], dar aceste reguli îi pot fi acordate și lui
de către puteri externe individuale sau colective care fac parte din
aceeași societate economică sau politică ca și grupul de vecini
că astfel (cum este cazul, de exemplu, cu regulamentele privind utilizarea de către chiriași
(a unei case). Dar nimic din toate acestea nu face parte din caracteristicile sale fundamentale -
rată. 1

Comunitatea de vecini, reglementarea exploatării
păduri de către comunitățile politice, precum și de către sat, grup
economice regionale (de exemplu, sindicatul forestier) și asociația

TIPURI DE COMUNALIZĂRI ȘI SOCIALIZĂRI

politica nu coincide neapărat, nici măcar în eco-ul pur
economia domestică din timpurile antice, dar pot avea între ele
rapoarte destul de variate.

Comunitățile economice regionale pot cuprinde zone
linii de activitate de arie foarte diversă în funcție de natura obiectului lor.
câmpurile, pășunile, pădurile și terenurile de vânătoare sunt adesea sub
controlul unor comunități complet distincte, care nu se suprapun
nici între ei, nici cu gruparea politică.

Unde oamenii își obțin hrana în principal printr-o

muncă pașnică, cadrul pentru colaborare este comunitatea domestică-
bifați, dar acolo unde își asigură întreținerea prin bunuri dobândite la `
Ascuțimea sabiei depinde de societatea politică să se descurce cu ea.
Există o tendință similară și în cazul bunurilor utilizate pe scară largă.
sive, adică terenuri de vânătoare și păduri, care sunt controlate
de comunități mai mari decât este cazul preriilor
și câmpuri. 5 f

Însă trebuie luat în considerare și un alt factor: conform
diverse categorii de proprietate funciară, care sunt luate în considerare, se află în diferite stadii
mai mult sau mai puțin avansate în evoluția lor", încât încetează să fie în același timp
pentru a satisface nevoile și pentru ca societățile să se înființeze
în vederea reglementării utilizării sale. Pădurea poate fi în continuare un bun
„libere", într-o perioadă în care pajiștile și terenurile arabile sunt deja
bunuri „economice" și unde metoda de utilizare a acestora, fiind reglementată -
mental, a devenit un obiect de „însușire". De aceea, grupurile
regionale foarte diverse pot fi instrumente ale modurilor de însușire
specifice fiecărui tip de teren.

Comunitatea de vecinătate este fundamentul original al „comunei".
Totuși, așa cum vom vedea din nou, această structură își găsește sensul deplin doar
când se bazează pe o activitate comunitară de natură politică
cuprinzând o pluralitate de grupuri de vecinătate. Pe de altă parte, atunci când
cuprinde o zonă precum „satul", comunitatea de vecinătate
poate constitui ea însăși baza unei activități comunitare de ordine
politică și tind, în general, să includă în activitatea de compactare
comunitate, prin intermediul unei societăți din ce în ce mai avansate, toate
tipuri de activități noi (de la educația școlară și exercitarea
funcții religioase până la stabilirea sistematică a meșteșugarilor

(de care are nevoie comunitatea). Aceste activități pot fi, de asemenea, plasate

„sub responsabilitatea sa de către comunitatea politică. Dar activitatea com-
comunitate specifică comunității de cartier prin virtutea sa
| Caracteristici generale, [218] este vorba despre „frăția” economică, în plus
lipsit de orice sentimentalism, pe care ni-l acordăm atunci când este nevoie,
„cu consecințele care îi sunt specifice.”

|

§ 3. Relații sexuale în comunitatea domestică.

Acum să ne întoarcem la comunitatea domestică, așa cum a făcut Ilie
constituie tipul original de activitate comunitară închisă. Spre exterior-
râzând, eu

Am discutat anterior cazuri de menținere a comunității-
comunitate de achiziție în ciuda separării gospodăriilor. Spre deosebire de
la ceea ce se întâmplă în aceste cazuri, comunismul intern original
este, în general, punctul de plecare al unei evoluții care duce la o

relaxarea internă a comunismului și, prin urmare, la închiderea tot mai mare
din comunitate și spre interior, în timp ce este păstrat
unitatea exterioară a casei.

Primele slăbiciuni notabile care pot fi observate în
comunismul perfect al comunității domestice nu rezultă direct-
motive economice. Dimpotrivă, ele provin, fără îndoială, din-
tabel al dezvoltării pretențiilor sexuale exclusive ale membrilor-
regulile casei privind femeile supuse autorității domestice
Această evoluție a dus la reglementarea relațiilor sexuale
care prezintă adesea aspecte clar cazuistice, în special atunci când
activitatea comunitară este greu de supusă unor reguli raționale,
dar care este totuși aplicată întotdeauna într-un mod foarte sever.
Uneori se întâmplă, de asemenea, ca autoritatea sexuală să fie exercitată într-un
calea „comunistă” (poliandria). Dar oriunde se găsesc, acestea
drepturile comune între bărbați constituie doar un comunism relativ:
posesiunea comună, care este exclusivă față de exterior, aparține
„Un grup clar definit de persoane (frați sau locuitori ai unei
„casa bărbaților”) care au dobândit, în comun, o soție.

Nicăieri în casă nu există promiscuitate
absolut sexual. dezordonat, chiar și acolo unde relațiile sexuale
între frați și surori constituie o instituție recunoscută. Cel puțin
nu este niciodată în conformitate cu norma. Dimpotrivă, acestea sunt tocmai
casele în care există comunismul bunurilor care alungă
cea mai completă libertate comunistă a relațiilor sexuale. Aceasta este
slăbirea excitației sexuale prin concubinaj
din copilărie, ceea ce oferă posibilitatea și obiceiul. Ulterior,

, transformarea acestei stări de lucruri într-o „normă” conștientă a fost evidentă -
un factor în menținerea solidarității și a păcii interne
putere interioară împotriva luptelor datorate geloziei.

Dar „exogamia de linie”, despre care vom discuta puțin mai târziu,
Poate determina încorporarea membrilor aceleiași case în
linii diferite, astfel încât, dacă am lua în considerare doar
Principiile exogamiei de linie genealogică, relațiile sexuale ar fi permise
în cadrul casei. Și totuși, membrii unei astfel de case

„conțin dezaprobarea comerțului sexual chiar și între.”

are
ARE

.

TIPURI DE COMUNALIZĂRI ȘI SOCIALIZĂRI

`

trebuie să se evite reciproc: „exogamia domestică” este mai veche
decât exogamia de linie și continuă să existe în același timp cu
acesta. în nu-i așa
Poate că începutul exogamiei reglementate trebuie să fie
căutată în faptul că practica exogamiei domestice a adus
formarea de carteluri pentru schimbul de femei între comunități
comunități domestice și între linii, rezultate din împărtășirea
comunități domestice. În orice caz, regulile convenționale pot

rude apropiate cu care astfel de relații nu sunt interzise de

codul sanguin care face parte din structura liniei genealogice,
(acesta este cazul, de exemplu, cu rudele foarte apropiate din partea paternă în

un regim de exogamie de linie în care succesiunea are loc doar pe

femei).
Dimpotrivă, căsătoria între frați sau între părinți este o

instituție care este admisă în mod normal doar în familiile numeroase
figură socială proeminentă, în special în familiile regale. Tinde să mențină

menține unitatea mijloacelor economice care alcătuiesc puterea casei,

pentru a elimina și mai mult luptele politice dintre concurenți,

în cele din urmă, protejează puritatea sângelui. Este secundar.

Deci procesul normal este acesta: când un bărbat aduce
în comunitatea sa domestică, o femeie pe care și-a însușit-o sau
cincisprezece, pentru că nu are mijloacele, își va lega el însuși soarta de
cea a unei femei, la intrarea în comunitatea sa domestică, el dobândește
drepturi sexuale asupra acestei femei pentru uzul său exclusiv. Cu siguranță, acestea
Drepturile de exclusivitate sexuală sunt adesea oarecum precare
față de deținătorul autocratic al autorității interne: știm
de exemplu drepturile pe care, până în timpurile moderne, tatăl vitreg și le-a acordat sieși
a băut în cadrul marii familii ruse. [219] Cu toate acestea, starea de fapt
Este normal ca comunitatea domestică să se diferențieze pe dinăuntru.
formând mai multe comunități sexuale permanente, fiecare având
copii.

Comunitatea părinților cu copiii lor, completată de relațiile domestice-
ticitate personală și cel mult de către orice rudă necăsătorită,
reprezintă întinderea normală a comunității domestice din țara noastră.
Chiar și comunitățile domestice din timpuri mai vechi nu sunt
nu întotdeauna grupuri foarte mari. Dimpotrivă, găsim acolo
adesea unități domestice mici, mai ales când modul de
obținerea dispersării forțelor alimentare.

Este adevărat că găsim comunități domestice în trecut

foarte extinsă, al cărei nucleu este cu siguranță constituit de relațiile dintre

al meu ee

y

brevete și copii, dar care se extind mult dincolo de acestea, cuprinzând -

nepoți, frați, veri și uneori chiar persoane din afara orașului

dincolo de rudenie, ajungând la o amploare care este astăzi pentru

cea mai puțin rară printre popoarele civilizate („marea familie”).

Î

es. |

s4

RELAȚIILE SEXUALE ȘI COMUNITATEA DOMESTICĂ 2.3.3

Acest tip de comunitate predomină acolo unde acumularea muncii

găsește o utilizare - adică acolo unde există o cultivare intensivă.
câmpuri — dar și unde trebuie să fie bunurile familiei

menținute integre pentru a le proteja poziția socială
și economice, adică în clasele aristocratice și plutocratice -
căpușe.

Chiar dacă ignorăm faptul că relațiile sexuale au fost
foarte devreme interzis în comunitatea domestică, domeniul
relațiile sexuale sunt limitate într-un fel de instituțiile sociale

... deosebit de stricte în civilizații - Care, în plus, sunt doar
„puțin avansate. Prin urmare, influența acestor instituții este atât de mixtă

cu cea a puterii interne încât este permis să spunem că aceasta
suferă astfel primul atac fundamental asupra autonomiei sale complete -
mie. Pentru a af
Conceptul de incest se extinde dincolo de casă, deoarece
ca legăturile de sânge să fie mai respectate, astfel încât să ajungă să cuprindă
părinți care nu mai fac parte din gospodărie. El devine atunci obiectul

... unei reglementări cazuistice din partea liniei genealogice. © "7"

"^

..

ea

Pini - ns -

385 -

§ 4. Linia descendentă și reglementarea relațiilor sexuale

Comunități domestice, de linie genealogică, de vecinătate și politice.

Linia genealogică nu este o instituție la fel de „primitivă” ca comunitatea grup domestic și de vecinătate. Ca regulă generală, -Pacuvits comunitatea care îi este specifică este discontinuă; nu tinde spre înființarea unei societăți și constituie chiar un exemplu al faptului că o Activitatea comunitară poate continua chiar și acolo unde membrii comunitatea nu se cunoaște între ei și unde nu există comportament activ, ci doar o atitudine de abținere (relații sexual).

„Linia genealogică” presupune existența alături de ea a altor linii genealogice în cadrul acesteia
unei comunități mai mari. Relațiile de linie genealogică sunt locul de origine-
ginc! a oricărei „loialități”. Relațiile de prietenie constituie la originea
înlocuiește frăția naturală de sânge. Și vasalul, precum și
Ofițerul timpurilor moderne nu este doar un subordonat, ci
de asemenea, un frate, un „tovarăș” (un cuvânt rezervat inițial locuitorilor unei
aceeași casă) a stăpânului.

Datorită conținutului propriei activități comunitare,
lignige este o comunitate de protecție care concurează cu
comunitatea domestică pentru solidaritate față de exterior și cine.
înlocuiește poliția noastră de securitate și moralitate. Ca regulă generală, însă,
putem vedea în ea și o comunitate de anumiți posibili moștenitori
bunuri „familiale” care, după ce au făcut parte din comunitatea domestică,
bifați, a părăsit-o prin separare voluntară sau prin căsătorie, precum și
descendenților lor. Prin urmare, linia genealogică este locul în care se dezvoltă moștenirea
„extradomestic”. Gräcc are obligația de a răzbuna sângele cu sânge,
Întrucât este tutorele, el stabilește o solidaritate personală între membrii săi
față de terți și astfel stabilește, în propriul său domeniu, o obligație
de evlavie care, în anumite circumstanțe, poate fi mai puternică decât autoritatea
intern.

În orice caz, trebuie susținut că descendența nu poate, dintr-un punct de vedere
în general, nu trebuie considerată nici ca o comunitate domestică extinsă
sau descentralizat, nici ca un organism social superior care reunește mai multe
comunități domestice într-o singură unitate, Poate fi aceasta sau aceea,
dar nu este neapărat așa. Într-adevăr, așa cum vom arăta mai târziu
mai târziu, principiile care au fundamentat organizarea liniilor determină dacă, în

într-un astfel de caz particular, limitele sale exterioare trec prin anumite comunități domestice sau, dimpotrivă, cuprind toți membrii
Deoarece se poate întâmpla ca aceste principii să atribuie tatălui și copiilor
Are linii genealogice diferite.

[220] Acțiunea întreprinsă de comunitate se poate limita la interzicerea căsătoriei dintre membrii săi (exogamie). Este vorba de a face acest lucru

Ed

eficient faptul că anumite linii, nu numai că își atribuie semne comune
în care membrii lor se recunosc, dar se unesc și în
credința că descind în întregime dintr-un obiect natural ales în acel moment
efect (cel mai adesea un animal), ceea ce este în general interzis pentru
membrii comunității să facă uz de (totemism).

În plus, există interdicția oricărei lupte între „membrii”

descendența și obligația de a ne răzbuna reciproc prin sânge (obligația
care în unele cazuri nu se extinde dincolo de anumite grade de rudenie
În virtutea acestei obligații, linia genealogică ia

să își asume colectiv, pe cont propriu, orice conflict cauzat de o crimă și că, în
în caz de ispășire prin „amendă” [WWergeld], el are dreptul sau obligația... să
să fie interesat de soluționarea cazului atât în cazul debitorului, cât și al
credit,

Așa cum poartă responsabilitatea răzbunării umane, linia genealogică
el însuși suportă răzbunarea zeilor dacă garanții jurământului [Eideshel-
fier) pe care le prezintă în timpul unei proceduri de judecată sunt acoperite
vinovat de un jurământ fals. Așa garantează descendența securitatea
al individului și apărarea drepturilor acestuia.

Pe de altă parte, este posibil și ca asociația de vecini
cauzat de proximitatea stabilimentului (satul, Markgenossenschaft)
aceleași limite ca și comunitatea de linie și, de fapt, casa
apare ca o celulă mai mică în cadrul grupării mai mari
constituită în linii mari de linie. Totuși, chiar și atunci când nu este cazul,
unii membri ai liniei genealogice își pot păstra, în ceea ce privește puterea domestică,
drepturi foarte reale și durabile: dreptul de a se opune înstrăinării activelor
dreptul de a interveni în vânzarea fetelor pentru căsătorie și pentru a se căsători
dreptul de a eticheta zestrea, dreptul de a numi tutorele etc. +

Mijloacele prin care interesele prejudiciate au încercat inițial să obțină
Menținerea satisfacției a fost sprijinul reciproc și de susținere al liniei. Și modalitățile prin care
să le facem pe cele mai vechi în care putem recunoaște analogii cu
ceea ce numim „procedură” este, pe de o parte, reglementarea

| conflicte în cadrul comunităților coercitive [Zivangsgemeinschaften],

| indiferent dacă este încredințată în casă titularului autorității domestice sau

| în linia celor „cei mai bătrâni”, recunoscuți ca fiind cei mai buni cunoscători

„vama, și, pe de altă parte, arbitrajul acceptat de comun acord de către
„mai multe case sau mai multe linii familiale.”

Întrucât linia genealogică constituie, între bărbații care pot
aparțin nu doar diverselor case sau entități politice,
dar și comunităților lingvistice distincte, o relație de
îndatoriri și evlavie rezultate dintr-o descendență comună, care poate fi
reală, fictivă sau artificial stabilită prin frăție de sânge, el posedă
o independență care concurează cu, sau chiar contracarează, asocierea politică
scurgere

Linia genealogică poate, totuși, să rămână complet neorganizată, precum o

un fel de echivalent al unei case aflate sub conducere autoritară.

"0"
397

TIPURI DE COMUNALIZĂRI ȘI SOCIALIZĂRI

Pentru a-și juca rolul, nu are nevoie de un lider permanent cu
vreun drept seniorial și, de fapt, în general, nu are unul,
dar constituie un grup uman amorf, al cărui semn exterior
Unitatea constă fie într-o comunitate pozitivă de cult, fie în

teama negativă că un obiect sacru comun va fi vătămat (tabu)
sau să fie folosită. Motivele religioase ale acestei frici vor fi discutate:
mai departe.

Este greu de considerat, așa cum a făcut Gierke, de exemplu,
că, de regulă, cea mai veche formă era cea a liniilor organizate
continuu și dirijată de un fel de guvern. Aceasta este
mai degrabă opusul a ceea ce ar trebui considerat normal, adică
descendența este „societată” doar acolo unde este vorba de închidere, în ceea ce privește inter-
râzând, monopoluri economice sau sociale.

Dacă există un cap de linie și dacă linia funcționează ca un întreg
Ca grupare politică, originile sale nu ar trebui căutate în
forma internă a liniei; o astfel de dezvoltare este, dimpotrivă,
consecința utilizării sale în scopuri politice, militare,

-sau pentru alte scopuri comunitare care inițial îi erau străine;
Așa devine linia genealogică o subdiviziune a entităților sociale care,
în sine, sunt de altă natură decât el (astfel oamenii ca ele
`. subdiviziune a curiei, „liniile” ca subdiviziuni ale armatei,
etc.).

Dar se poate întâmpla și este adesea chiar o caracteristică
perioade în care activitatea comunității este subdezvoltată,
că locuința, linia genealogică, grupul de vecini și comunitatea
politica se împletește în/în așa fel încât membrii aceleiași
casă sau același sat aparțin unor familii diferite și că
membrii aceleiași linii aparțin unor comunități diferite
politicilor sau chiar diverselor comunități lingvistice. Rezultatul este că,

în unele cazuri, „vecini, concetățeni sau chiar membri ai unei
aceeași comunitate domestică, se află în situația de a exercita
răzbunare sângeroasă unul împotriva celuilalt. [221] Doar monopolizare
progresist de către comunitatea politică a utilizării constrângerii fizice
respinge aceste dramatice „conflicte de îndatoriri". Dar când, pe teren
activitatea politică, comunitară are doar un caracter intermitent și
se manifestă doar ocazional, de exemplu când vine vorba de
se confruntă cu un pericol acut sau se adună pentru a fi grămadă, apoi
atribuțiile liniei genealogice, precum și gradul de raționalizare atins
prin structura sa și obligațiile pe care le implică se dezvoltă până la
formează o cazuistică aproape scolastică. Iată ce vedem, de exemplu
în Australia.

Tipul de reglementare la care se referă relațiile dintre
membrii liniei genealogice, precum și tipul de relații sexuale permise
Aceste reglementări sunt importante datorită efectelor lor asupra dezvoltării
a structurii personale și economice a comunităților domestice.

LINEAJE ȘI REGLEMENTAREA RELAȚIILOR SEXUALE 2.3.4

Copilul se află sub una sau alta autoritate domestică, în funcție de dacă este considerat sau nu
ca membru al liniei materne (filiație matrilineară sau uterină)
sau linia de descendență a tatălui (filiație patrilineară), dar în același timp își păstrează
o participare la activele unei alte comunități domestice

și în special șanselor de profit pe care le-a însușit în cadrul
alte comunități mai largi (economice, politice, de clasă)
[stă în picioare]).

Este important să înțelegem de la bun început că, din momentul în care
unde, în afara unei anumite comunități domestice, alte
asociații în care este inclus și care au, de asemenea,
oportunități, economice și de altă natură, această comunitate nu se bucură de o
autonomie completă în modul de distribuire a acestor șanse între cei săi
membrilor și că această autonomie este cu atât mai redusă cu cât aceste șanse
sunt mai puțini la număr.

Adoptarea unuia sau altuia dintre sisteme, acela al filiației patrilineare-
liniară sau cea a filiației matrilineare, cu consecințele
pe care le implică, depinde de cele mai diverse interese, pe care nu le putem
nu vom analiza aici. În cazul filiației matrilineare, copilul este
supus mai întâi puterii protectoare și educative a tatălui său,
în al doilea rând, după cea a fraților mamei sale, de la care își primește moștenirea
(avunculat) — căci se întâmplă cu siguranță ca exercitarea puterii domestice-
căpușa a fost atribuită oficial mamei, dar acest caz trebuie luat în considerare
ca excepție din cauza unor circumstanțe speciale.

În cazul filiației patrilineare, dacă autoritatea tatălui este
implicit, copilul este supus legii părinților săi din partea paternă, iar aceasta este
pe partea pe care o moștenește.

În civilizația noastră modernă, rudenia și regula succesiunii sunt
în mod normal „cognitive", adică își exercită efectele
| în mod identic de partea tatălui și de partea mamei, dar puterea

| treburile domestice aparțin tatălui și, în caz că acesta nu reușește, unui tutore care
este cel mai adesea, deși nu neapărat, ales dintre părinți
cele mai apropiate rude de sânge și care este apoi confirmată de autoritățile publice
și controlată de aceasta.

Pe de altă parte, aceste două principii au fost adesea opuse în
adoptate ca cei doi termeni ai unei alternative. Bineînțeles, acest lucru nu
nu înseamnă că în cadrul unei comunități unul dintre cele două principii
este în mod necesar valabilă pentru toate comunitățile domestice.

Mai mult, se poate întâmpla doar într-o singură comunitate.
cele două principii își găsesc aplicarea fiecare într-o parte
doar cazuri. Cu toate acestea, este evident că, în fiecare caz particular-
în special, unul dintre cele două trebuie în mod necesar să prevaleze.

Cel mai simplu caz al acestui conflict între cele două principii este legat de
diferențierea averilor. Fetele constituie, ca toți copiii,
o bogăție exploatabilă a comunității domestice în care aceștia
s-au născut. Acesta îi scăpă de ei, Șeful comunității poate

toate

TIPURI DE COMUNALIZĂRI ȘI SOCIALIZĂRI

pus, precum și soția sa, la dispoziția nevoilor sexuale

gazdelor sale sau pentru a le oferi plăcere sexuală temporară sau permanentă
în schimbul redevențelor sau serviciilor. Această utilizare a fetelor din
Casa, care are caracterul de prostituție, formează o parte importantă
cazuri incluse sub termenul general „drept matriarhal”,
a cărui claritate este, de altfel, îndoielnică; în acest caz, bărbatul și femelele
fiecare rămâne în propria comunitate domestică, iar copiii
aparțin mamei, dar bărbatul le rămâne complet străin
și oferă capului comunității lor domestice doar ceea ce este
astăzi se referă la termenul „aliment”. Prin urmare, există, într-o
o astfel de casă, nicio comunitate de bărbat, femeie și copii.
Aceasta poate apărea fie pe baza patri-
liniară sau pe cea a filiației matrilineare. Bărbatul care posedă
Mijloacele de a plăti o femeie în numerar o scot din joc
casa și descendența sa pentru a o introduce în propria sa familie.
comunitatea domestică căreia îi aparține - devine singurul și unic pro-
proprietara acestei femei și astfel intră în posesia copiilor ei
de asemenea. Pe de altă parte, omul care nu este capabil să plătească
Prețul pentru o soție trebuie obținut mai întâi de la stăpânul casei căreia îi este încredințată
aparține fetei dorite, permisiunea de a înființa o societate cu ea
domestic, iar dacă îl obține, intră în comunitatea ei, fie ca
temporar, să plătească prețul pe care îl merită [Dienstehe], [222] sau
într-un mod sustenabil, astfel încât comunitatea domestică a femeii
păstrează puterea asupra ei și a copiilor ei. Capul unei comunități domestice
Prin urmare, averea cumpără, de la comunități domestice mai puțin bogate,
femei pentru el și copiii săi [Digaehe], dar pe de altă parte el obligă
pretendenții ghinioniști ai fiicelor sale să intre în propria sa comunitate
domestic [Binaehe].
Descendență patriliniară, adică apartenența la casă și
la linia de descendență a tatălui și filiația matrilineară, adică apartenența-

nanța acasă și în linia de descendență a mamei, precum și puterea domestică
paternă, adică puterea casei soțului și puterea
domestic matern, adică puterea comunității domestice -
bifa femeilor, atunci există concomitent și fiecare se aplică
către diverse persoane din cadrul unei singure comunități domestice -
bifați. În acest caz, care este cel mai simplu, linia patrilineară va
întotdeauna mână în mână cu puterea casei și a liniei paterne
matrilinară cu puterea casei materne. Dar lucrurile
poate deveni mai complicat: chiar și atunci când omul introduce
femeie în comunitatea ei domestică, se poate întâmpla ca regula
linia matrilineară rămâne, adică copiii continuă
să aparțină exclusiv liniei materne. Aceasta constituie atunci
gruparea lor sexuală exogamă, comunitatea lor de răzbunare prin
sânge și comunitatea pe care o moștenesc. Este vorba despre această stare de fapt
că denumirea de „drept matriarhal” ar trebui rezervată sensului tehnic al

cuvânt. Și totuși, din câte știm, nu găsim niciunul
matriarhatul în această formă pură, care reprezintă o slăbire maximă-
poziția tatălui față de copii și o face legal
străin de acestea, în ciuda puterii interne pe care o exercită. Dar
există tot felul de etape intermediare: casa mamei, în timp ce
dând femeia casei bărbatului, o poate păstra pe ea și pe ea

copiilor unele părți din drepturile sale. Având în vedere teama superstițioasă
despre incestul pe care trecutul l-a adus în obiceiuri, este în special-
Este mai frecventă pe partea maternă decât subzistă regula exogamiei de linie.
pentru copii. L

Adesea, de asemenea, elemente mai mult sau mai puțin importante ale comunității
moștenirea subzistă din partea casei materne. Pe acest temei
în principal, clanul tatălui și clanul mamei se ciocnesc într-o
luptă al cărei rezultat poate varia foarte mult în funcție de sistemul de proprietate funciară,
dar și mai ales în funcție de influența exercitată de asociația de vecini
al satului și regulile în vigoare în domeniul militar.

§ 5. Relațiile cu constituția militară și economică.
„Dreptul matrimonial” și dreptul succesoral.

Din păcate, relațiile dintre linie genealogică, sat, markgenossen-
schaft și loialitățile politice sunt printre cele mai obscure și
cea mai puțin explorată etnografie și istorie economică. Nu există
până în prezent nu există niciun exemplu în care aceste relații să fi fost cu adevărat clarificate-
până la fundamentele lor, nici prin analiza condițiilor în care
popoare civilizate primitive, nici în ceea ce privește

încă popoare „sălbatice”, în ciuda lucrării lui Morgan asupra indienilor.

Asociația de vecini care constituie satul poate, într-un astfel de caz
în special, să fi apărut ca urmare a destrămării unei comunități
domestice în timpul procesului de succesiune. În momentele în care
tranziția de la exploatarea nomadă la cea sedentară a pământului, par-
Utilizarea terenurilor poate avea loc în funcție de distribuția indivizilor în
linii, deoarece acest lucru nu poate să nu intre în joc în
formarea diferitelor corpuri de armată, astfel încât teritoriul delimitat al unei
Satul este considerat o posesiune a neamului. Se pare că în acest caz
nu era rar în antichitatea germanică, deoarece sursele vorbesc despre anumite-
unele genealogii ca posesori ai unor teritorii delimitate, chiar
când par să nu vrea să desemneze prin aceasta ocupația unui ter-
ritual de către o familie nobilă cu alaiul său. Dar acest lucru nu a fost întotdeauna cazul
domnie. Din câte știm, grupurile militare (la o mie
(sau cu sutele) care, din grupuri de indivizi cum erau, au trans-
formate în asociații teritoriale, erau departe de a coincide cu
linii. În mod similar, acestea nu se aflau în relații simple cu
comunitatea mărcii.

[Iată ce putem spune în general:]

1. Imobilele pot fi considerate în primul rând ca fiind
locuri de muncă. În acest caz, și atâta timp cât cultura organizației
terenul se bazează în principal pe munca femeilor, acestea fiind, în
relațiile dintre linii, femeile care dețin posesia și profitul
proprietate funciară. Și, întrucât tatăl nu are nicio proprietate funciară de lăsat moștenire tatălui său
copii, [223] succesiunea, pentru acest tip de proprietate, trece prin casă
linie maternă și descendență maternă. Prin urmare, moștenim obiecte doar de la tată.

pentru uz militar, arme, cai și unelte folosite pentru muncă
meșteșugar de sex masculin. Dar acest caz se prezintă rareori într-o formă completă:
complet pur;

2. Sau, pe de altă parte, pământul este considerat o posesiune în masă -
culinare, pentru că au fost cucerite și conservate prin ascuțirea sabiei, iar oamenii
care nu sunt înarmați, în special femeile, nu pot avea, prin urmare,
nicio parte. În acest caz, gruparea politică locală căreia îi aparține
tatăl ar putea avea interesul să păstreze copiii membrilor săi pentru a-i face

an?

<

RELAȚIILE CU CONSTITUȚIA MILITARĂ ȘI ECONOMICĂ 2.3.5

soldați. De atunci încolo, pe măsură ce fiii intră în comunitatea militară
căruia îi aparține tatăl, aceștia sunt cei care moștenesc proprietatea tatălui -
fonduri, iar femeile pot transmite doar bunuri mobile.

3. Asociația de vecinătate formată de sat sau de sindicatul silvic-
Tiere controlează încă terenul cucerit prin defrișare
comună, prin urmare, prin munca oamenilor, și nu tolerează ca pământul
se transferă, prin succesiune, copiilor care nu își asumă responsabilitatea în toate aspectele și
permanent îndatoririle grupului lor. Conflictul dintre acestea

diferiți factori, care pot fi și mai mixți, au consecințe
foarte variabilă.

4. Dar nu este posibil să spunem, așa cum am fi tentați să facem în
La prima vedere, caracterul esențial militar al unei comunități
comunitatea are un efect complet favorabil asupra puterii paterne domestice -
și unui drept pur patriarhal („agnatic") în relațiile dintre
rudenia și distribuirea bunurilor care urmează să fie împărțite. Dimpotrivă, efectul depinde
în întregime de tipul organizației militare. Când aceasta a dus la
să reunească, în mod permanent, tineri capabili să ducă la bun sfârșit
arme într-o comunitate închisă cu bărăci sau
cerc, cum ar fi „casa bărbaților" al cărei tip a fost descris de Schurtz
și sisismele spartane, atunci această separare dintre om și
gospodăria familială, devenind astfel un „grup matern", ar fi putut și a avut succes
vânt ca o consecință fie alocarea copiilor și achizițiilor către
casa maternă, sau cel puțin o poziție independentă de mama
familie, precum cea pe care se spune că a cunoscut-o Sparta. Numeroasele mijloace
de caracter superstițios pe care oamenii l-au inventat tocmai pentru
intimidarea și jefuirea femeilor (de exemplu, apariția periodică a
Duk-Duk și expedițiile sale de jaf) reprezintă reacția oamenilor
devin străini de casa lor împotriva amenințării pe care o reprezintă această stare de lucruri
reprezintă pentru autoritatea lor.

Pe de altă parte, acolo unde membrii castei militare sunt stăpâni
terenuri împrăștiate în toată țara, este tendința către o structură
patriarhal și în același timp agnatic al casei și al liniei care are
a prevalat și s-a stabilit aproape peste tot. Din câte știm
Datele istorice ne permit să spunem că toate marile popoare fondatoare ale em-
cel mai rău din Orientul Îndepărtat și India, precum și din fosta Asie, de la margini

din Marea Mediterană și nordul Europei (fără a-i exclude pe egipteni, așa cum ar susține o opinie comună) au adoptat un sistem de filiație-țiune paternă, inclusiv (cu excepția egiptenilor) o țiune pur paternă agnatic al relațiilor de rudenie și al devoluției proprietății. Motivul esențial-

Adevărul este că, pe termen lung, fundația marilor organisme politice poate se bazează cu greu pe comunități mici de războinici care trăiesc în „Comun în unitățile militare [stabartig] și bucurându-se de

monopoluri, cum ar fi „casa bărbaților". Dimpotrivă, presupune

în mod normal, într-o economie naturală, diferitele regiuni ale țării

sunt reduse la supunere de către un regim patrimonial și de dominație

pământ, chiar și atunci când era, ca în Antichitate, opera războinicilor stabilite foarte aproape unele de altele.

Natura lucrurilor dictează că dezvoltarea sistemului de domnii-
companiile funciare, cu aparatul lor de funcționari publici, își au originile în
comunitatea domestică organizându-se într-un aparat de putere sub
direcția tatălui care a devenit stăpân. Prin urmare, punctul său de plecare este întotdeauna
în autoritatea paternă. Nu există dovezi serioase în favoarea
tezei conform căreia această predominanță a „dreptului patriarhal" ar fi
a fost precedată, printre aceste popoare, de o altă etapă, deoarece relațiile dintre
familia era, tocmai în cazul lor, obiectul reglementării juridice.
În special, ipoteza unei predominanțe cândva universale a „căsătoriei"
„conform legii matriarhale" este o construcție lipsită de valoare, care îmbină două alegeri
este foarte diferit: pe de o parte, absența inițială a reglementării
aspectele juridice ale relațiilor de filiație, la care se adaugă legătura personală
deosebit de strânsă care exista în mod normal între copii și mama lor,
care i-a îngrijit și i-a crescut [224] și, pe de altă parte, statul de drept care sculptează
merită denumirea de „drept matriarhal".

La fel de falsă este, desigur, ideea că între descendența matrilineară și
primitiv liniar, presupus a fi universal răspândit, și intrarea în vigoare
„legii patriarhale", exista o stare intermediară de „căsătorie prin
„răpire" la fel de universală ca și cele anterioare. Din punct de vedere juridic,
O soție poate fi obținută doar dintr-o casă străină prin schimb
sau cumpărare. Răpirea femeilor stârnește ostilitate și duce la ispășire.
Cu siguranță, este o onoare pentru un erou să țină o femeie drept trofeu.
în același mod ca și cum ai deține un scalp, și de aceea ritul nunții
reprezintă adesea ficțiunea unei răpiri, dar fără ca răpirea să fie
Adevărata dezvoltare a femeilor a reprezentat o „etapă" în istoria dreptului.

Dezvoltarea structurală a regimului intern de proprietate în comun-
Prin urmare, comunitatea domestică apare printre marile popoare

fondatorii de imperii, ca o slăbire constantă a puterii
paternă care, inițial, era nelimitată.

Printre consecințele acestei absențe inițiale a limitelor puterii -
ascendență paternă, este necesar să subliniem în special absența distincției dintre
copiii „legitimi” și copiii „ilegitimi” pe care îi găsim încă,
în Evul Mediu, în legislația țărilor nordice, unde stăpânul casei
a decis în mod liber cine era copilul „lui”. Aceasta a fost evident o continuare
a predominanței de care se bucurase arbitrariul tatălui în vremurile de demult
la distanță,

Această stare de fapt suferă schimbări ireversibile doar ca urmare a
apariția comunităților politice și economice cărora le este
imposibil să aparții dacă nu poți stabili că te-ai născut dintr-o relație
„legitimă”, adică permanentă, cu o femeie din același grup
social. Dar acesta nu este cel mai important pas de făcut pentru a stabili
să stabilească principiul distincției dintre copiii „legitimi” și cei „ilegitimi” și
pentru a afirma privilegiile primului în dreptul succesoral. Acest pas decisiv

Un 4

RELAȚIILE CU CONSTITUȚIA MILITARĂ ȘI ECONOMICĂ 2.3.5

CL

constă, în general, în aceasta: din momentul în care clasele posesoare
sau persoanele privilegiate încetează să mai prețuiască femeile doar în termeni de-
- țiunea muncii pe care o poate oferi, acestea prezintă o tendință de a asigura
poziția juridică a fetelor casei care sunt vândute pentru a fi (ppihées,
și cu atât mai mult cea a copiilor lor, prin încheierea unui contract menit
pentru a limita arbitrariul inițial absolut al cumpărătorului femeii;
se stipulează că averea acestuia din urmă trebuie să revină copiilor acestei căsătorii,
și numai lor. Prin urmare, nu bărbatul, ci femeia este cea care are nevoie
a „legitimității" copiilor săi, iar aceasta este forța motrice a evoluției-
țiune. |

Treptat, pe măsură ce cerințele asupra
nivelul de trai și devine mai scump să întreții o gospodărie în funcție de tren
din viața clasei căreia îi aparține cineva, tânăra fată vândută pentru a fi
căsătorit, care acum nu mai este un muncitor, ci o posesiune
luxul, este asigurat de casa ei cu o „zestre" care stinge simultan
pretențiile sale asupra bunurilor comunității sale domestice (în temeiul prezentei
formă, această evoluție a fost deosebit de clară în dreptul antichității
orientală și greacă) și îi conferă, în ceea ce privește omul care o cumpără, o anumită
„greutate materială" capabilă să spargă arbitrariul nelimitat, întrucât, în cazul
repudiere, el trebuie să returneze zestrea. Puțin câte puțin, acest obiectiv este atins, dar
într-o măsură care poate varia foarte mult și nu întotdeauna sub forma
prescripțiilor legale strict vorbind. Uneori, însă,
Rezultatul este atât de perfect încât doar căsătoria prin zestre este considerată o
căsătorie în sens deplin (Eyyoaros duos în Egipt).

Nu vom examina aici evoluțiile ulterioare ale „legii"
drepturi de proprietate conjugale". Puncte de cotitură decisive pot fi observate peste tot
unde aprecierea militară a proprietății funciare ca bun se estompează

cucerit prin ascuțirea sabiei sau ca mijloc de a-și satisface nevoile

bărbați care posedă suficiente resurse economice pentru a-și asigura

serviciul militar complet (adică cei care sunt capabili să se echipeze cu

Același lucru este valabil oriunde proprietatea funciară este apreciată

mai ales din punct de vedere economic, așa cum este cazul în special în

orașe, ceea ce permite, de asemenea, fetelor să acceseze succesiunea

proprietăți funciare.

În funcție de faptul dacă întreținerea familiei se bazează în principal pe profituri

pe care le realizează în comun sau dimpotrivă pe veniturile din proprietăți

moștenit, compromisul dintre interesele implicate, cele ale omului și ale

„linia lui descendență, pe de o parte, cea a femeii și a liniei ei descendență, pe de altă parte,”

se realizează în cele mai variate moduri.

În primul caz, Evul Mediu occidental a cunoscut adesea dezvoltarea

„o «comunitate de bunuri», în a doua, pe de altă parte, am preferat

Da, „comunitate de administrare” (administrarea și folosința bunurilor femeii)

de către om), în timp ce în cercurile feudale dorința de a nu părăsi
Proprietățile funciare care părăseau familia au produs „căsătoria cu
„zestru”, care s-a dezvoltat în mod caracteristic în Anglia și

care oferă văduvei mijloacele de subzistență printr-o rentă viageră atașată
proprietate funciară.

[225] Mai mult, intră în joc cei mai diverși factori. Există mai mult de un
analogie, de exemplu, între aristocrația romană și cea engleză, din punctul de vedere al
din punctul de vedere al situației lor sociale. Dar, în antichitatea romană, se asistă
la o emancipare economică și personală completă a soției datorită
la dezvoltarea „căsătoriei libere”, care era probabil să fie denunțată
în orice moment și care a fost obținută prin renunțarea în avans la orice drept de intrare-
în caz de văduvie și prin abolirea totală a drepturilor mamei asupra SCS
copii, în timp ce autoritatea paternă a rămas nelimitată. În Anglia, în
Pe de altă parte, femeile au rămas întotdeauna, atât din punct de vedere economic, cât și
punct de vedere personal, sub rezerva statutului de acoperire (puterea soțului),
ceea ce a redus la nimic personalitatea sa juridică; în plus, căsătoria feudală
zestre era, pentru ea, aproape indisolubilă. „Diferența rezulta din
probabil pentru că nobilimea romană era mai stabilită în
orașe și, de asemenea, faptul că Anglia este influențată de tendința

căsătoria creștină patriarhală.

În timp ce dreptul matrimonial feudal a supraviețuit în Anglia și în
Dreptul matrimonial francez a fost marcat de inspirație mic-burgheză.
și rdilitaire (a apărut în Codul Napoleonian sub influența personală
inspiratorului său), statele birocratice, dimpotrivă (Austria și
în special Rusia), au experimentat o nivelare a legislației lor matrimoniale
diferențe foarte pronunțate între sexe. Să adăugăm că aceasta
Egregitarismul se răspândește, în general, cel mai mult acolo unde militarismul are cel mai mult.
a dispărut complet din rândul claselor conducătoare.

Mai mult, într-un sistem comercial avansat, structura bunurilor
în căsătorie este influențată într-un mod esențial de necesitate
pentru a oferi garanții creditorilor. Acești factori de evoluție produc
rezultate extrem de variate în funcție de caz, dar nu vom discuta
acest subiect aici.

Să observăm că, deși își are originile în relații inter-
interese specifice femeilor, nu duc neapărat și imediat la
domnia incontestabilă a monogamiei. Femeia care se bucură de privilegii
afectarea drepturilor de moștenire ale copiilor săi ar putea fi pur și simplu o
soție „principală”, distinsă ca atare de grupul celorlalte
soții, așa cum era cazul în Orient, în Egipt și în majoritatea
civilizațiile Asiei. Dar este de la sine înțeles că, chiar și în această formă („semi-
poligamie»), poligamia constituie pretutindeni un privilegiu al celor posedați.
Căci deținerea mai multor soții este cu siguranță lucrativă în țările în care,
odată cu cultivarea câmpurilor, munca femeilor încă predomină și
rigoare și în cele în care munca de țesut a femeilor este parțială
deosebit de profitabilă (ceea ce Talmudul încă presupune). Așa se face

că marea bogăție în femei a căpeteniilor Kaffir este într-adevăr o investiție-
țesătura productivă a capitalului. Dar presupune și în om
deținerea mijloacelor necesare pentru cumpărarea femeilor.

RELAȚIILE CU CONSTITUȚIA MILITARĂ ȘI ECONOMICĂ 2.3.5

Unde predomină munca masculină, precum și în clasele sociale
unde femeile participă doar ca diletante sau pentru a-și satisface nevoile
de la lux la muncă considerată nedemnă de oamenii liberi, costul ridicat
poligamia o pune la îndemâna tuturor averilor medii.

Monogamia a existat pentru prima dată ca instituție printre elini
(cu toate acestea, a dobândit puțină stabilitate în clasele princiare,
chiar și sub Diadohi) și printre romani, pe vremea când s'afür-
printre aceste popoare preponderența patriciatului urban, deoarece acesta con-
născut în structurile lor domestice. Apoi creștinismul l-a ridicat, pentru
motive ale ascetismului, la rangul de normă absolută, în contrast (cel puțin față de
origine) cu toate celelalte religii. Cu toate acestea, poligamia a devenit stabilită
mai ales acolo unde structura strict patriarhală a puterii politice
a contribuit la menținerea arbitrarului capului casei.

Dezvoltarea căsătoriei prin zestre a jucat un rol în evoluția
comunitatea domestică din următoarele două motive: pe de o parte
deoarece copiii „legitimi", în calitate de moștenitori prezumtivi ai

avere paternă, au o poziție particulară în cadrul casei -
particularitate care îi diferențiază de copiii concubinelor; pe de altă parte și mai presus de toate
pentru că fetele tinere care intră în casă prin căsătorie aduc
o zestre mai mult sau mai puțin importantă în funcție de averea familiei lor, care
tinde în mod natural să modifice situațiile economice ale lor
soț. Cu siguranță, din punct de vedere formal, zestrea pe care au adus-
se simte pur și simplu (mai ales în dreptul roman) în
mâna stăpânului casei. Cel puțin aceasta este regula. Din punct de vedere material,
Totuși, zestrea pe care soția o aduce soțului ei este purtată, conform

| termeni variabili, către un „cont special" Așa se face „calculul"
începe să pătrundă în relațiile dintre membrii comunității.

[226] Dar, în această etapă, evoluția care duce la relaxarea
comunitatea domestică a fost de obicei deja pusă în mișcare de alții
considerații economice. Cât despre atenuările comunismului
egalitare domestice care se datorează unor cauze economice, acestea au
a început cu mult timp în urmă, atât de mult timp în urmă încât acesta nu a mai fost
„s-ar fi putut să aibă o existență istorică, în forma sa complet pură, care
în cazuri limită.

În ceea ce privește bunurile de consum produse prin artizanat,
cum ar fi unelte, arme, bijuterii, articole de îmbrăcăminte și altele
lucruri similare, este stabilit în principiu, pe de o parte, că numai, sau cel puțin
de preferință, persoana care le-a produs are dreptul să dispună de ele, deoarece
că acestea constituie achiziția propriei sale opere și, pe de altă parte, că după
Moartea sa nu revine neapărat comunității [Gesamtheit],
ci mai degrabă altor indivizi hotărâți care sunt în mod special
bine plasați pentru a profita de ea (astfel calul de șa și sabia, dreptul de moștenire-

etichetă de pe stema Evului Mediu, partea rezervată a femeii [Gerade)].
Aceste forme timpurii de drepturi individuale de moștenire s-au dezvoltat
foarte devreme, chiar și în cadrul comunismului autoritar intern. Ei

397

TIPURI DE COMUNALIZĂRI ȘI SOCIALIZĂRI

probabil își au originea în circumstanțele care au existat
înainte de dezvoltarea comunității domestice în sine și ei
sunt răspândite oriunde a existat producția individuală de unelte,
dar numai în această măsură. Pentru multe instrumente, și în special-
În special în cazul armelor, o evoluție similară apare atunci când auto-
Riturile militare încep să se întrebe ce posibilități există
există pentru a echipa economic cei mai potriviți oameni pentru
serviciul militar.

398

oră

DIZOLVAREA COMUNITĂȚII DOMESTIQUZ 2.3.6

§ 6. Dizolvarea comunității domestice:
modificări ale rolului său funcțional și o „calculabilitate” sporită.
Apariția societăților comerciale moderne.

Motive interne și externe care duc la o restrângere a câmpului
puterii absolute interne câștigă din ce în ce mai multă putere odată cu
dezvoltarea civilizației. Din interior, înflorirea se simte -
ment și diferențierea capacităților și nevoilor economice în
raport cu creșterea cantitativă a mijloacelor economice. Deoarece,
pe măsură ce posibilitățile oferite de viață se înmulțesc,
individului îi este din ce în ce mai greu să suporte faptul că este legat de forme de
viața strictă și nediferențiată pe care comunitatea o prescrie și pe care el dorește să o ducă
să-și trăiască din ce în ce mai mult viața individual și să se bucure în voie de profiturile pe care le obține
permite-i propriile abilități.

Din exterior, dizolvarea este accelerată de apropierile corpurilor

rețele sociale concurente. De exemplu, autoritățile fiscale au interesul utilizării intensive
a capacității fiscale individuale; dar acest interes se poate confrunta cu alții
care tind să păstreze integritatea bunurilor, datorită serviciilor pe care le oferim
se pot aștepta de la ei în domeniul militar.

Rezultatul normal al acestor tendințe de dizolvare este prima diviziune
comunități domestice în creștere atunci când au loc succesiuni -
petreceri sau că se căsătoresc copiii. În timpurile preistorice, când
cultivau câmpurile aproape fără a folosi unelte, acumularea de muncă
era singura modalitate de a crește profiturile și dimensiunea comunităților

lucrătorii casnici au trecut printr-o perioadă de creștere. Dar mai târziu,
căutarea achiziției individuale fiind răspândită, evoluția
a dus istoric la o scădere continuă a
comunitatea domestică, atât de mult încât astăzi familia părinților
și copiii constituie amploarea sa normală. Iată cum acționează această schimbare -
element fundamental al rolului funcțional al comunității domestice.
De fapt, acest lucru a fost modificat într-o asemenea măsură încât individul are din ce în ce mai puține
de interes pentru integrarea într-o gospodărie numeroasă organizată de comuniști.
Pe de o parte, garanțiile de securitate de care are nevoie nu mai sunt disponibile.
oferită de casa și descendența sa, ci de asocierea instituțională-
naționalizat care deține puterea politică. Pe de altă parte, „casa” și
„Profesia” nu mai este în același loc, iar gospodăria nu mai este o
atelier de producție comună, dar doar un loc de consum
în comun. Mai mult, nu mai este din casa lui, ci din exterior,
din ce în ce mai mult, individul primește toată instruirea de care are nevoie
pe viață, inclusiv pentru viața sa personală, și aceasta prin
mijloace care nu îi sunt oferite de casa sa, ci de „întreprindere”
puncte de vânzare de tot felul: școală, librărie, teatru, sală de concerte, asociație-
adunări, El nu mai poate lua în considerare comunitatea domestică

ca deținător al bunurilor obiective ale civilizației în slujba cărora
este pusă, și ce contribuie la această micșorare a comunităților domestice-

căpușe, nu este probabil o creștere a „subiectivismului”
considerată o „etapă” socio-psihologică, [227] ci o stare de
lucruri obiective, care este ea însăși cauza acestei creșteri a subiectivității
tivism.

Totuși, nu trebuie uitat că această evoluție se confruntă și cu
obstacole, în special la nivelurile „superioare” ale scării economice.
În sectorul agricol, posibilitatea partajării libere a terenurilor este
legat de condițiile tehnico-economice: o parcelă de teren a unui
chiriaș sculp și de formă compactă, prevăzut cu construcții scumpe,
sau pur și simplu o mare proprietate agricolă nu poate fi împărțită fără
pierdere. Partajarea este mai ușoară din punct de vedere tehnic dacă câmpurile sunt situate la
`aproape de sat, dar este îngreunat de locația izolată.
Ferme individuale și proprietăți agricole mari care sunt utilizate intensiv
capitalul favorizează mai degrabă sistemul moștenitorului unic, în timp ce
proprietatea mică, neizolată, unde lucrarea își găsește o utilizare intensă -
sivă, tinde să se fragmenteze din ce în ce mai mult. Această diferență este
mult mai clar decât primele forme de revendicare a proprietății
mult mai bine să fii taxat cu tributuri pentru bunuri mobile
sub forma ipotecilor noastre pe termen lung [Dauerhypotheken] și
scrisorile noastre de gaj, care se pretează bine la investiții de capital -
rate și tind să păstreze unitatea acestor zone în interesul
creditori.

Mai mult, deținerea unei proprietăți mari constituie un atractiv pentru
menținerea integrității proprietății - în familie; singurul motiv pentru aceasta este
proprietatea în sine și rangul social care rezultă din ea. Dimpotrivă, domeniul
al micului țăran este doar o licență de muncă. Felul de viață care se practică
la nivelul clasei stăpânești și care își găsește stilul într-o solidă

rețeaua de convenții permite individului să sprijine destul de ușor
comunități domestice mari. Într-adevăr, cadrul spațios al unui castel
și „distanța interioară” care, în acest cadru, se stabilește între
cei mai apropiați membri ai casei au ca rezultat sfera
libertatea de care are nevoie individul nu este restricționată în așa fel
îngustă cum ar fi într-o gospodărie burgheză cu același număr de persoane
de oameni, dar cu mai puțin spațiu, lipsit de sentimentul
distanța aristocratică și reunirea cu membrii săi a intereselor
cele mai variate fundamente.

În afara claselor nobiliare, marea comunitate domestică
este, în zilele noastre, o formă de viață adaptată nevoilor numai dacă este
bazat pe o comunitate de idei foarte strânsă, în cadrul unei secte
uneori religioase, alteori artistice, alteori inspirate de o etică socială,
analog cu mănăstirile și comunitățile claustrate din trecut.

Chiar și atunci când unitatea domestică este păstrată la exterior, procesul-
descompunerea internă a comunismului autohton continuă

ireversibil, sub efectul creșterii calculabilității în timp
pe măsură ce civilizația se dezvoltă. Aici vom examina mai multe
închideți cum acționează această cauză.

În marile comunități capitaliste ale orașelor Evului Mediu (în
Florența, de exemplu), fiecare individ are deja propriul „cont".
El are bani de buzunar (denari borsenghi) pe care îi folosește cu ușurință.
anumite cheltuieli (de exemplu, atunci când vizitatorii sunt invitați de
(pentru membrii familiei care vor fi cazați în casă) sunt stabilite limite maxime. Pentru
în rest, stabilim conturile individuale, așa cum se face în toate
casă de tranzacționare modernă între cei care dețin acțiuni la aceasta.
Fiecare membru al comunității, pe lângă cotele sale din capitalul „intern"
al comunității, are o avere (fuori della compagnia) care, cu siguranță,
pe care le lasă în mâinile comunității și pentru care aceasta din urmă îl plătește
o dobândă, dar care nu este considerată capital și care, în consecință,
quent nu vă dă dreptul la o parte din profituri.

Astfel, în loc de participarea „prin drept din naștere" la
activitățile comunitare ale casei, cu avantajele și dezavantajele acestora -
elementele pe care le conține, asistăm la formarea unei societăți raționale
Individul este cu siguranță, prin naștere, membru al comunității
servitor, dar din copilărie a fost „funcționar" și „companion"
virtual al companiei de achiziții organizate rațional a cărei com-
Comunitatea asigură funcționarea:

Este destul de evident că nu era posibil să i se acorde individului o astfel de
statutul numai atunci când economia monetară a fost clar stabilită și
dezvoltarea sa a jucat un rol determinant în această dizolvare internă.
Pe de o parte, de fapt, economia monetară face posibil un calcul obiectiv
contribuțiile pe care le aduce fiecare membru al comunității
la profiturile realizate în comun, precum și la ceea ce consumă. Altele
parțial, datorită dezvoltării „schimbului indirect" pe care l-a realizat mon-

haic, aceasta deschide posibilitatea satisfacerii libere a nevoilor
indivizi.

Desigur, paralelismul care există între dezvoltarea economiei
monetară și slăbirea autorității interne nu este în niciun caz
perfect, departe de a fi așa. [228] Este mai corect să mulțumim autorității interne
și comunitatea domestică constituie, în ceea ce privește eco-
economie care predomină la un moment dat și în ciuda marii importanțe
dintre acestea, o instituție în sine independentă și, din punct de vedere
perspectivă economică, irațională, care, la rândul ei, datorită structurii
special pe care l-a moștenit din istorie, exercită adesea o influență
marcat de condițiile economice predominante. De exemplu, per-
prezența neîntreruptă a patriei potestații pe care capul familiei o exercită
Roman posedat până la sfârșitul vieții sale a apărut din motive parțial
economice și sociale, parțial politice și parțial religioase (principal-
menținerea unității proprietății într-o casă influentă, încorporarea miliției
redus la tăcere prin descendență și, se pare, prin casă, calitate de preot domestic

asumată de tată). Dar ea a supraviețuit etapelor eco-evoluției

cele mai variate microfoane imaginabile, înainte de a se vedea în sfârșit
slăbit, chiar și în ceea ce privește copiii, în contextul politic al vremii
imperial.

În China, o stare de fapt similară a apărut din principiul
pe care codul moral predominant le-a încurajat la extrem și care a favorizat
în plus, în special în vederea domesticirii politice a subiecților,
puterea de stat și etica de clasă [Poziția] confucianismului,
cu spiritul său birocratic. Cu toate acestea, în anumite domenii, cum ar fi cel
regulile de doliu, aplicarea acestui principiu a condus constant la
consecințe inaplicabile și regretabile nu numai din punctul de vedere al
din punct de vedere economic, dar și din punct de vedere politic (am fost martori la
exemplu de locuri de muncă vacante masive, datorită faptului că evlavia față de
„tatăl decedat sau, mai degrabă, inițial, teama de gelozia morților, inter-
a spus atât pentru a ocupa funcția lăsată vacantă de el, cât și pentru a se bucura
din bunurile pe care le-a lăsat moștenire).

Este exact la fel și când vine vorba de a decide dacă, după moarte
al capului casei, se va aplica principiul succesiunii universale
(sau „Inerbenrech!”) sau cea a împărtășirii. După cum am văzut, răspunsul
Această întrebare a fost inițial foarte puternic influențată de considerații
rațiile economice, iar factorii economici au făcut ca acestea să varieze foarte mult,
dar, așa cum a arătat lucrarea lui Sering și a altora, nu este vorba
nu este determinată exclusiv de motive economice și mai ales nu
de condițiile economice actuale.

Deoarece sisteme complet diferite coexistă adesea unul lângă altul în
condiții și diferențe similare coincid cu apartenența
etnice (de exemplu, între polonezi și germani). Consecințele pe scară largă

Beneficiile economice pe care le implică aceste diverse structuri decurg, prin urmare, din
cauze psihologice care, din punct de vedere economic, sunt adesea
în mare parte irațional fie de la naștere, fie ca urmare a
a unei schimbări a condițiilor economice.

În ciuda acestui fapt, factorii economici exercită un rol pro-
constatări. În primul rând, putem observa diferențe în ceea ce privește caracterul care urmează
că achizițiile efectuate sunt considerate produsul muncii
în comun sau venitul din bunurile comune. În primul caz,
puterea internă, oricât de autocratică ar fi rămas, se găsește
amenințat în existența sa, simplul fapt de a părăsi casa părinților
a întemeia o gospodărie separată este suficient pentru a scăpa de puterea domestică -
bifați. Așa se întâmplă cel mai des în comunități
muncitori casnici ai popoarelor primitive dedicați cultivării câmpurilor. Aceasta
ceea ce se numește emancipatio legis Saxonicae a dreptului german a avut cu siguranță loc
cauza sa economică prin importanța predominantă pe care a avut-o la vremea respectivă
de la apariția sa contribuția muncii umane.

Pe de altă parte, puterea internă este deosebit de indestructibilă.
când deținerea de vite și, în general, o posesie

orice, constituie baza subzistenței. Acest lucru este valabil în special

a proprietății asupra pământului, din momentul în care acesta din urmă, oricât de abundent ar fi fost, devine rară. Pretutindeni, nobilimea funciară are un caracter aparte coeziune puternică a familiei extinse, pe care am menționat-o deja în mod repetat motivele. Dimpotrivă, omul lipsit sau prost afectat prevăzut cu pământ, nu știe nicăieri de această mare asociație familială.

Dar aceeași diferență se regăsește și în etapa capitalistă. La momentul respectiv mêr > unde marea familie florentină și alte comunități domestice mari din nordul Italiei a reprezentat principiul responsabilității sociale și menținerea unității proprietății, situația era exact opusă în centrele comerciale ale Mediteranei și în special în Sicilia și în sudul Italiei: fiecare membru adult al gospodăriei putea solicită oricând împărțirea și livrarea părții sale, chiar și în timpul vieții sale al titularului moștenirii; spre exterior, nu exista răspunderii personale solidare. În întreprinderile familiale din nordul Italiei, capitalul moștenit a format baza puterii economică într-o măsură mai mare decât activitatea profitabilă al fiecărui membru în parte. [229] Dar în Sud a fost exact opusul, iar averea comună era tratată ca produsul muncii comune. Primul dintre aceste două statute individuale s-a răspândit treptat că importanța capitalului a crescut. Structura economică capitalistă, care ocupă un rang „ulterior” în seria etapelor de dezvoltare „pe care le putem construi pornind de la o activitate complet comună- tăcut, exercită aici o influență asupra structurii pe care teoria o ia în considerare ca anterior, cel care îi lega mai mult pe membrii casei de comunitatea domestică și a asigurat mai bine caracterul inviolabil al putere internă.

Dar este clar că o evoluție mult mai importantă,

în plus, specific Occidentului, al puterii și al comunității domestice -
căpușele fuseseră deja realizate în aceste comunități domestice florentine
și în alte comunități similare care, în Evul Mediu, au exercitat
o activitate capitalistă orientată spre profit. Regulile care guvernează
viața economică a marii comunități domestice în ansamblu
sunt stabilite periodic prin contracte. Și, deși inițial
Regulile referitoare la banii de buzunar sunt una cu regulile de organizare.
nizarea cazului, această situație se schimbă treptat. Activitatea orientală
către profitul care a căpătat, printr-o evoluție continuă, un caracter de capital
listă, a devenit o „profesie" separată, practicată în cadrul unei „întreprinderi"
„Preluată"; prin conducerea la înființarea unei companii separate, această profesie
a devenit din ce în ce mai distinctă de activitatea desfășurată în comunitate
domestic: am văzut de fapt cum identitatea care existase de mult timp a dispărut.
timp între gospodărie, atelier și tejghea, o identitate care a trecut de la
SINELE în vremea comunităților domestice intacte și a oikosului
Antichitatea (despre care vom discuta mai târziu).

În primul rând, comunitatea domestică propriu-zisă a încetat să mai fie baza -

necesare pentru înființarea unei societăți care administrează o afacere în comun.
Însoțitorul nu mai este neapărat (sau în mod normal) membru
din aceeași casă. Pentru aceasta, a fost necesară separarea averii personale-

activele individului din afacerea de care este interesat.
chiar și angajatul casei comerciale se deosebea de servitor
personal. Dar, mai presus de toate, datoriile firmei, ca atare, durează
se distinge de datoriile private contractate de membrii firmei
pentru gospodăria lor, iar răspunderea lor solidară trebuia limitată
la primul, recunoscute prin faptul că fuseseră contractate la
denumirea „firmei", sub denumirea comercială.

Este evident că toată această dezvoltare este exact paralelă cu
cea care va fi discutată în analiza noțiunii de dominație [Herr-
Când studiem separarea dintre viața privată și funcția personală
birocratic ca „profesie", între „birou" și gospodărie
privat al funcționarului public, între bunurile active sau pasive atașate funcției-
țiune și avere privată, între exercitarea funcțiilor și conducerea
afacere privată. „Întreprinderea" capitalistă care părăsește astfel comunitatea

domestic și iese din acesta, arătând de la început semnele unei
înrudirea cu „biroul" și în special cu birocratizarea, astăzi-
astăzi manifestă, a vieții economice private însăși.

Însă aici factorul decisiv al dezvoltării nu este faptul că gospodăria
fie într-un alt loc decât atelierul și magazinul. Deoarece această separare este
specific sistemului de „bazar" din Orient, un sistem caracterizat
tică a orașelor islamice, care se bazează încă pe separarea citatelor
delle (casbah), bazarul (suk) și casele rezidențiale.

Ceea ce este decisiv este distincția „contabilă" și juridică dintre
„raisonul" și „exploatarea" și dezvoltarea unei legi construite
privind această separare: registrul comerțului, relaxarea legăturilor dintre

familia pe de o parte, asociația și firma pe de altă parte, constituirea patrimoniului specific societății necolective și societății în comandită simplă, dezvoltare-dezvoltarea legislației falimentului în armonie cu această evoluție.

Faptul că această dezvoltare este specifică Occidentului și că numai acolo forme juridice/drept comercial, așa cum este încă în vigoare în țara noastră, au înflorit în cea mai mare parte încă din Evul Mediu — în timp ce rămăseseră aproape total străine de legea Antichitatea, în ciuda unui capitalism care atinsese proporții mari - țiuni, cel puțin în anumite momente, - acest fapt aparține fenomenelor multe dintre ele care marchează cel mai clar singularitatea calitativă a

Evoluția care a dus la capitalismul modern.

De exemplu, în China găsim și principiul integrității proprietății familiei, având în vedere sprijinul economic pe care membrii acesteia îl pot oferi de comun acord, precum și primele semne de dezvoltare a unei „firme” din numele de familie. [230] Și aici, responsabilitatea Răspunderea solidară a familiei garantează datoriile individului. Și aici, desemnarea-Definiția obișnuită a unui „act” în relațiile de afaceri nu oferă nicio

indicarea adevăratului proprietar: „firma” este legată de companie

și nu gospodăriei. Dar, acolo, nu putem detecta elaborarea ulterioară-
cererea de lege care să stabilească separarea activelor societăților - și
gospodăriei, nici a unui drept de urmărire adaptat acestei stări de lucruri, conform
modelul european.

Totuși, două lucruri trebuie menționate mai presus de toate: în primul rând, că
Din punct de vedere practic, asocierea și creditul au rămas, până când
epoca actuală, foarte strâns legată de comunitatea genealogică. Apoi,
că obiectivele urmărite de principiul indivizibilității bunurilor în
liniile familiale bogate și acordarea reciprocă de credite în cadrul liniilor familiale
erau de natură diferită. Nu era vorba, în primul rând, de o chestiune de a realiza
un profit capitalist, ci să suporte împreună costurile pe care le-a implicat
pregătirea membrilor familiei pentru examene, apoi cumpărarea unui
funcție pentru ei. Odată ce funcția a fost obținută, „părinții au avut
o șansă de a-și vedea cheltuielile compensate de câștigul obținut prin venituri
legal și mai ales ilegal pe care l-a adus; în plus, au avut oportunitatea
să profite de protecția pe care nu putea să le o ofere
titularul funcției. Prin urmare, acestea erau șansele inițiale de profit
politică, nu economică, care a dus la menținerea unității „capitalului”
„talistă” a familiei, chiar și mai ales atunci când aceasta era economic
forte.

Dacă vrem să găsim în Antichitate antecedente ale tipului de asociere
capitalist care constituie „societatea noastră pe acțiuni” și care este caracterizată,
cel puțin dintr-un punct de vedere formal, printr-o disociere completă de
orice bază în descendență sau legături personale, trebuie să le căutăm
în cadrul capitalismului orientat spre politică, adică în
companii comerciale. La fel a fost și în Evul Mediu, mai întâi pentru o
o parte a întreprinderilor de colonizare (cum ar fi marile „comandamente-

numită „Maoni în Genova”), apoi pentru o parte din creditele acordate
către stat (astfel asociația creditorilor care, la Genova, deținea de fapt
finanțele orașului aflate în sechestru).

Printre întreprinderile private cu scop lucrativ, asocierea pură
de afaceri și achiziții capitaliste, care era legată de comerțul cu bunuri la mâna a doua
Prin urmare, nel nu a găsit inițial nicio altă formă decât cea a unei societăți ocazionale-
profesional (commenda) pentru comerțul la distanță (avans de capital de la o
creditor către un comerciant ambulant pentru o anumită călătorie,
cu partajarea câștigurilor și pierderilor). Întâlnim acest tip de asociere
[mai întâi în legea babiloniană antică, apoi mai târziu în lume
întreg;

Companiile care au primit privilegiul monopolurilor conferit de
puterea politică și, în special, întreprinderile coloniale care au avut
a luat forma unor societăți pe acțiuni, apoi a oferit o tranziție

spre utilizarea acelorași forme de asociere în scopuri pur
Privat.

> 2 Avem

TIPURI DE COMUNALIZĂRI ȘI SOCIALIZĂRI

7 dolari. Evoluția spre oikos.

Nu este locul acesta să ne ocupăm în mod special de aceste forumuri.
a activității economice care, ca fundamente ale unui Capital-
alist, distruge în cel mai radical mod identitatea care a existat
originea comunității domestice. Trebuie mai degrabă să avem grijă
acum despre o altă evoluție a comunității domestice care,
în caracteristicile sale esențiale, produce un tip de societate care este destul de
opusă acesteia.

În ceea ce privește descompunerea internă a puterii și a comunității-
comunități domestice prin ceea ce poate fi numit, în sensul cel mai larg,
P „schimb cu exteriorul” și consecințele pe care le implică până la
nașterea întreprinderii capitaliste, găsim un tip de evoluție
complet opusă, care este „diversificarea” internă [Gliederung] a
comunitatea domestică, transformarea acesteia într-un „o:kos”, conform
numele pe care Rodbertus l-a dat fenomenului despre care vom vorbi acum -
deţinere.

Nu orice comunitate „mare” este un oikos în sensul tehnic al cuvântului amot.
comunitate domestică sau orice comunitate similară care se auto-produce
diverse produse, de exemplu produse artizanale în același timp
decât agricultura. Un oikos este o „mare casă” a unui prinț,
stăpân de pământ sau patrician care este condus într-un mod autoritar
și al cărui principiu fundamental călăuzitor nu este profitul capitalist,
ci satisfacerea organizată a nevoilor stăpânului conform unui proces
natural. Pentru aceasta, poate fi utilizat la cea mai mare scară dintre toate
mijloace posibile, inclusiv schimbul cu exteriorul. Dar personajul
propriu oikosului, principiul care îi dă formă este acela că se bucură de

o avere, în loc să dezvolte capital. În esență, este vorba
o organizație menită să acopere nevoi, chiar dacă, în această etapă,
una sau alta întreprindere cu scop lucrativ este atașată acesteia,

[231] De la unul la altul dintre aceste două sisteme, există în mod firesc toate
o serie de gradații imperceptibile și adesea o alunecare, chiar și o
schimbarea unuia în altul. În realitatea istorică, oikosul, sub
forma pură a unei economii de grup [pemeinwirtschaftlich], este necesară -

[cu siguranță rar într-o civilizație a cărei dezvoltare materială este
destul de avansat, deoarece nu poate exista în această formă complet pură,
| adică implică o renunțare durabilă la urmărirea profitului
prin schimb, numai atunci când apare într-o economie a cărei autonomie
este suficientă pentru a face schimburile inutile și care realizează sau urmărește
să atingă cel puțin „autosuficiența” economică.

Un grup de muncitori care fac parte din casă și practică adesea
o specializare foarte avansată a muncii produce apoi tot ceea ce
stăpânul are nevoie, de fapt, de bunuri și servicii personale, nu doar
din punct de vedere economic, dar și din punct de vedere militar și sacru.

Posesia pământului asigură toate materiile prime și toate celelalte

mărfurile sunt produse în atelierele casei de către propriii muncitori: .
Cât despre celelalte servicii, acestea sunt furnizate de către funcționari, angajați,
preoți domestici sau războinici ai casei. Schimbul servește doar la
posibila eliminare a surplusurilor și achiziționarea a ceea ce este casa
pur și simplu nu poate produce singur.

Eco-
economiile regale ale Orientului, în special ale Egiptului, și într-o măsură mai mică
măsoară economia nobilimii și a prinților de tip homeric. Unele
Un lucru complet similar se găsește la curțile regilor perși
și chiar în cele ale francilor. Spre o astfel de stare de lucruri se îndreaptă și cvo-
din ce în ce mai marile stăpâniri funciare ale vremii
imperiale romane, pe măsură ce extinderea lor creștea, pe măsură ce afluxul de
sclavii au dispărut, iar profitul capitalist a fost din ce în ce mai limitat de
birocrația și sistemul funcțional. - Pe de altă parte, domniile
tărâm al Evului Mediu, datorită importanței globale crescânde a
schimbul de bunuri, civilizația urbană și economia
monetare, prezintă în mare parte o tendință de a evolua într-un fel
complet opus.

Dar în niciuna dintre aceste forme, orkos nu a constituit vreodată un eco-
sistem economic complet autonom. Faraonul practica comerțul exterior,
precum și marea majoritate a regilor și nobililor din acele vremuri primitive,
în bazinul mediteranean: în mare măsură, comorile lor se aflau
și asupra profiturilor din comerțul exterior. În regatul franc
venitul proprietarilor de pământuri fusese deja format, pentru o parte
intrări semnificative în numerar, contribuții care pot fi convertite în numerar sau
în anuități de toate tipurile. Capitularele se bazează pe vânzare, considerată
ca surplusuri normale, neesențiale, de către autoritățile fiscale regale pentru

nevoile curții și ale armatei.

În toate exemplele pe care le cunoaștem într-un fel sau altul
aprofundat, muncitori supuși marilor proprietari de pământuri
iar bărbații au fost încorporați doar parțial în economia seniorială.
Strict vorbind, acest lucru este valabil doar pentru două categorii de persoane:
pe de o parte, pentru servitorii personali și pentru alți lucrători
a cărui activitate se desfășoară în limitele unei consilieri complete
creat pentru a satisface nevoile domnului [naturale Bedarfsdeckung] 2
nu este o utilizare închisă din punct de vedere economic"; pe de altă parte, pentru
muncitori înrobiți angajați de un stăpân într-una dintre afacerile sale
producând pentru piață. Asta au făcut proprietarii de pământuri
Cartaginezi, siciliani și romani cu sclavii pe care i-au recrutat
în plantațiile lor. Asta a făcut, de exemplu, tatăl lui Demostene
cu sclavii săi în cele două fabrici ale sale [Ergasterie]. Șafirii
Chiar și în timpurile moderne, proprietarii de pământ ruși făceau
chiar și cu țăranii lor în „fabricile" lor: este vorba de „utilizarea în
economie de profit".

Dar acești sclavi ai plantațiilor și fabricilor [Zrgasterien-
Sclavi) sunt, în mare măsură, sclavi „comercializați",
adică un mijloc de producție cumpărat de pe piață, dar neprodus

chiar de casă. Muncitorii sclavi născuți în casă
chiar presupun existența unor „familii” de sclavi, adică a unei
descentralizarea casei mari și, în mod normal, o renunțare
exploatarea parțială până la totală a lucrătorilor în beneficiul semnatarului.
Prin urmare, marea majoritate a acestor lucrători au rămas în
Sclavia ereditară nu este folosită în fermele centralizate.
așezați: li se cere să predea domnului doar o parte din ceea ce au
sunt capabili să producă sau îi plătesc tribut, fie în natură,
fie în numerar, într-o sumă mai mult sau mai puțin liber fixată sau stabilită de
tradiție, h

Prin urmare, stăpânul are de ales: își poate folosi sclavii ca muncitori...
fonduri de rentă viageră [Rentenfonds]; decizia sa variază în funcție de dacă
oricare dintre aceste două utilizări este cea mai profitabilă. [232] Existența
sclavilor înregimentați, fără familii proprii, este subordonată
având în vedere existența unei oferte constante și foarte ieftine de sclavi,
adică războaie de jaf și întreținere a alimentelor ieftine,
cu alte cuvinte, o climă sudică: aceștia sunt factorii care permit
pentru a face față lipsei de lucrători.

Pe de altă parte, țăranii dependenți ereditar nu pot
să plătească tribut în numerar doar atunci când au posibilitatea de a contribui
produsele lor pe o piață accesibilă, adică, în general,
pe o piață locală; aceasta implică faptul că orașele din regiune au atins
o anumită dezvoltare. În țările în care dezvoltarea orașelor
lăsa de dorit și unde, prin urmare, nu se putea profita pe deplin
profit din recoltă decât prin exportul acesteia - de exemplu către statul german
și europeană în perioada modernă timpurie, spre deosebire de Occident,
și, de asemenea, pe „pământul negru” al Rusiei în secolul al XIX-lea — utilizarea:

țărani ca muncitori într-o economie seniorială bazată pe
corvée era adesea singura modalitate de a-i determina să raporteze
avansuri în numerar, și așa s-a dezvoltat în cadrul
ofkasul era o „mare întreprindere țărănească”.

Șeful unui oikos își poate crea propriile afaceri meșteșugărești mari,
fie cu muncitori iobagi, fie cu ajutorul sau prin utilizarea exclusivă
a muncitorilor angajați, înrobiți sau nu, în fabrici [Ergasterien]
pe care le deține sau le închiriază. Preluând astfel de afaceri, el
se apropie foarte mult de un antreprenor capitalist sau chiar ajunge să fie
confundați-l cu el, acest proces a fost complet realizat printre creatori
de acolo Industria Srarosten-Silezianã.

Acest oikos este caracterizat doar de ultima destinație despre care ne referim
au vorbit, adică exploatarea unui fond pe care îl deține cineva și din care
se percepe o chirie. Un astfel de oikos poate fi inseparabil de dobânda directă
ceea ce tinde la dezvoltarea capitalului companiei; poate chiar,

prin natura sa, să fie în cele din urmă identic cu acel interes. Luați în considerare
de exemplu, constituția internă a unei industrii Starosten precum
Silezia: ceea ce amintește aici de evoluția senioriei funciare este

în primul rând, un anumit tip de combinare între diferitele companii:
companii forestiere de o anumită amploare cu fabrici de țiglă,
distilerii, fabrici de zahăr, mine de cărbune, adică companii
care nu au aceleași relații între ele ca cele care leagă, într-un fel
complex industrial modern, „combinat” sau „mixt”, o serie întreagă
companii reprezentând diverse stadii de dezvoltare a acelorași materiale
materii prime prin utilizarea de subproduse și deșeuri, cu excepția cazului în care
că nu sunt pur și simplu legați de alții prin condițiile
piață. Dar proprietarul de pământ care, la minele sale de cărbune, adaugă o fabrică
și, eventual, fabrici de oțel și operațiunile sale forestiere, gaterele
și fabricile de celuloză, pot obține practic același rezultat;
atunci este doar punctul de plecare și nu rezultatul, care diferă de unul
caz la altul.

Schițe de combinații dictate de deținerea unui material

primele se găsesc deja printre ergasterele Antichității. Tatăl
lui Demostene, de exemplu, care provenea dintr-o familie de corm-
negustorii din Atica importau fildeș, pe care îl vindea entuziaștilor (1@
Bovlouérw) și care a fost folosit și pentru incrustații în
mânere de cuțit mai mari decât în mobilă. El începuse deja să facă
făcând cuțite de către sclavi, instruiți în atelierele sale și
a trebuit să-și ia înapoi ergasterul de la un producător de mobilă insolvent,
adică, în special sclavii care lucrau acolo. Cu ceea ce deținea,
A combinat un atelier de tacâmărit și unul de ebanisterie.

Dezvoltarea ergasterilor a făcut apoi progrese în timpul

perioada elenistică, dar cu atât mai mult în perioada alexandrinară și în perioada islamic timpuriu. Exploatarea artizanilor sclavi a căror muncă era
Această sursă de venit a fost comună în întreaga Antichitate, atât în Orient, cât și în Occident, în Evul Mediu timpuriu și în Rusia până la abolirea
servitute.

Stăpânul își poate închiria sclavii ca muncitori:
Iată ce a făcut Nicias cu sclavii necalificați pe care îi avea,
închirierea lor la scară largă proprietarilor de mine. De asemenea, poate
se întâmplă ca, pentru a obține mai mult profit din asta, stăpânul să-i pună să dea
formarea meșteșugarilor specializați: aceasta se regăsește în toată Antichitatea,
începând cu un contract în care prințul moștenitor Cambyses este
numit proprietarul unui meșter meșteșugar și până la momentul
pandeetes; era la fel și în Rusia în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea.
Sau stăpânul, după ce le-a dat sclavilor săi dresaj,
le permite să își folosească singuri capacitatea de muncă ca meșteri
cont, în schimbul căruia îi plătesc o rentă viageră (greacă: apophora — copil-
ionian: mandaku — [233] germană: Halssteuer — rusă: obrok). Domnul
le poate chiar oferi un atelier și fonduri

cifra de afaceri (peculium) și capitalul comercial [Erwerbskapital) (merx

peculiaris).

De la libertate aproape totală la supraveghere în exploatare-
funcționarea reglementată a întreprinderii senioriale, toate etapele intermediare
se regăsesc în istorie. Caracteristicile economice mai precise -
microfoanele „întreprinderilor” născute în acest fel pe terenul oikosului și posedate
fie de către liderul său, fie de către oamenii care depind de el, formează o alta

tip de problemă. Pe de altă parte, va trebui să luăm în considerare evoluția pe care
duce de la oikos la dominația patrimonială atunci când analizăm

diverse forme de dominație”.

CAPITOLUL IV

|}

Relațiile comunității etnice

§ 1, Apartenența rasială.

/ [234] „Apartenență rasială”, adică deținerea unor dispoziții
similare, moștenite și transmisibile prin ereditate, cu adevărat fondate
asupra comunității de origine, constituie o sursă mult mai problematică
Z de activitate comunitară decât faptele prezentate până acum. Bineînțeles,
duce la o „comunitate” doar dacă este resimțită subiectiv
ca o caracteristică comună; acest lucru se întâmplă doar dacă un vecin-
înot local sau o asociație de persoane de rase diferite sunt legate de un
mod comun de acțiune (politic, cel mai adesea) unde, dimpotrivă, dacă ics
destine, oricare ar fi ele, comune indivizilor din aceeași rasă, se combină
oricărei opoziții dintre indivizi de aceeași rasă și indivizi
viu evident de altă rasă. Activitatea comunitară care
Rezultatul este de obicei pur negativ: se exprimă prin segregare
și dispreț sau, dimpotrivă, se manifestă prin frică superstițioasă
dintre cei care, într-un mod izbitor, aparțin unei alte specii. Individul
diferit în funcție de habitusul său extern, poate „face” și „fi” ceea ce își dorește,
El este fie disprețuit ca atare, fie, invers, este adorat
superstițios, până la punctul în care rămâne constant într-o stare de superioritate. Orice-
ori, repulsia este atitudinea primară și normală. Dar 1° acest tip de
„Repulsia” față de diferiți indivizi nu este specifică portului-
elemente antropologice comune, măsurarea sa nu este în niciun fel
determinată de gradul de rudenie antropologică și, în special, de gradul 2 de ceite
| } repulsia nu este deloc legată doar de diferențele ereditare, ci
|! la fel de mult și altor diferențe aparente în habitusul extern.

Dacă gradul de diferență rasială obiectivă ar putea fi determinat din
mod pur fiziologic - printre altele, conform celor mai

sau o procreare mai puțin normală a bastardilor - cineva ar putea fi tentat să
măsoară intensitatea atracției sau repulsiei rasiale în funcție de
relațiile sexuale sunt încheiate de bunăvoie sau au loc rar - în funcție de

41r

RE e — D LEN

!

|

|

ARE
[eu

RELAȚII CU COMUNITATEA ETNICĂ

că acestea sunt, în mod normal, durabile sau în esență temporare și
neregulat. Existența sau absența connubiumului ar fi atunci o consecință

frecvența normală a atracției sau repulsiei rasiale pentru toți
comunități în care s-a dezvoltat o conștientizare a diferenței „etnice”.
Studiul relațiilor de atracție sau repulsie dintre diferite comuni- |).
Rețelele etnice sunt încă la început. Nu există nicio îndoială că
decât factorii rasiali (prin urmare, determinați de comunitatea de origine)
joacă, de asemenea, un rol, uneori decisiv, în intensitatea comerțului sexual
și stabilirea comunităților conjugale. Dar, în cele din urmă, mileniul-
Leii mulatri din Statele Unite, de exemplu, vorbesc într-un limbaj suficient de
elocvent împotriva „înnăscutului” repulsiei sexuale rasiale, chiar și atunci când aceasta
Acestea sunt rase foarte îndepărtate. Indiferent de interdicția totală și
Căsătoriile interrasiale simple din statele din Sud, oroarea a tot
relațiile sexuale dintre cele două rase, care s-au stabilit și recent
pentru negri, este doar produsul pretențiilor/[235] acestora, născute din
emanciparea sclavilor, pentru a fi tratați ca cetățeni egali
drepturi. Prin urmare, această oroare este condiționată social de tendințele de a
monopolizează puterea socială și onoarea, conform unui model pe care noi îl
știu, ceea ce, în acest caz, este legat de rasă. Cunoscutul-
bium în general, adică faptul că descendenții comunităților
Actele sexuale permanente sunt acceptate de comunitatea politică și socială
[Poziția] sau economică a tatălui de a participa la activitatea comună și la
avantaje, depinde de mai multe circumstanțe. Sub domnia puterii
slujitor al tatălui (am vorbit despre asta în altă parte), el este lăsat în seama întregii

_ discreția acestuia din urmă de a acorda drepturi copiilor născuți dintr-un sclav

egale [cu cele ale copiilor legitimi]. În plus, sublimarea răpirii
femeile, de către eroi, au făcut din amestecul raselor regula stratului

dominantă. Numai că această tendință spre izolarea monopolistică a comunității
comunități politice, de clasă sau de altă natură și monopolizarea oportunităților,
al căsătoriei, restricționează din ce în ce mai mult această putere a tatălui și creează limitări:
rigiditatea connubiumului față de descendenții comunităților sexuale permanente
în cadrul propriei comunități (de clasă, politică, culturală,
economic), dar în același timp creează un nivel foarte ridicat de consangvinizare
eficient. Este probabil ca în orice loc „endogarnia" unei comunități-
comunitatea este un produs secundar al unor astfel de tendințe — în măsura în care,
Prin acest termen, Pon nu se referă la simplul fapt că relațiile sexuale
permanente - se desfășoară în principal pe baza calității de membru
grupare rasială întotdeauna de aceeași compoziție, ci, dimpotrivă,
un proces de activitate comunitară care are ca rezultat doar descendenți
endogene vor fi acceptate ca membri egali ai acestui
activitate. (Nu ar trebui să vorbim despre o endogamie a „filiației" [Sippe];
nu există, decât dacă se dorește să se dea acest nume fenomenelor -
cum ar fi leviratul și legea succesorală a fiicelor, care au o origine
(secundare, religioase sau politice.) Menținerea purității tipurilor antropologice
patologic este foarte adesea consecința secundară a izolărilor acestui

+

APARTENENȚĂ RASIALĂ 2.4.1

genul, condiționat ca întotdeauna, fie în secte (Indii), fie
printre „popoarele paria", adică în cadrul comunităților disprețuite

social și al cărui cartier este totuși căutat din cauza tehnicii-
chestiuni speciale asupra cărora dețin monopol.

Alte motive decât măsurarea rudeniei rasiale obiective contribuie
pentru a determina nu doar faptul că relația de sânge reală este luată în considerare -
derația ca atare, dar și gradul acestei luări în considerare,
În Statele Unite, cea mai mică picătură de sânge negru descalifică absolut o persoană
individ, ceea ce o cantitate mai considerabilă de sânge indian nu face.
Fără îndoială, fizionomia negrilor cu sânge pur pare estetică.
chiar mai exotică decât cea a indienilor; mai mult, în cazul
Negrii - spre deosebire de indieni - memoria este luată în considerare
că este un popor înrobit, prin urmare/un grup descalificat
social [stärdisch]. Diferențele sociale, prin urmare, inculcate prin educație-
cation și, în special, diferențe de „formație” (în sensul
termen mai larg) constituie un obstacol mult mai puternic în calea cunoscutului
bium convențional decât diferențele de tip antropologic. Rezumat-
țiune făcută din cazuri extreme de repulsie estetică, simpla diferență
antropologic este, în general, decisiv doar într-o foarte mică măsură.

RELAȚII CU COMUNITATEA ETNICĂ

§ 2. Originea credinței în comunitatea etnică [Gemeinsamkeit]...
Comunitate de limbă și cult.

Că diferențele au fost resimțite ca divergențe izbitoare, prin urmare
ca [motive] de separare, se bazează pe „dispoziții naturale”

sau pe „tradiție”, este o problemă în mod normal neimportantă în `

în ceea ce privește eficacitatea lor asupra atracției și repulsiei reciproce.
Aceasta, care se aplică dezvoltării comunităților endoga-maritale,
microfoane, se aplică și mai mult atracției sau repulsiei
în alte tipuri de „relații” [Verkehr], adică atunci când
relațiile de prietenie, sociale sau economice se stabilesc fără dificultate
între astfel de grupuri și că se formează comunități de toate tipurile
cu ușurință, [236] pe o bază de egalitate și încredere reciprocă, sau altfel
dacă sunt stabilite doar cu dificultate, folosind precauții care anunță-
o sută de neîncredere.

Apariția mai mult sau mai puțin ușoară a unei comunități de relații sociale

(în sensul cel mai larg al termenului) este la fel de mult legat de aspectele externe

diferențe în obiceiurile de viață dobândite dintr-un anumit motiv istoric -
coajă și accidentală în ceea ce privește ereditatea rasială... Indiferent de caracter
neobișnuit cu obiceiuri divergente ca atare, elementul adesea
decisiv este faptul că „semnificația” subiectivă a „obiceiului” [Sitte] se divide
oamenii nu sunt penetrați pentru că nu au cheia care permite acest lucru -

trăsătură, Dar, după cum vom vedea în curând, nu toate repulsiile pot fi!

atribuită absenței unei comunități de „înțelegere”. Deformarea-

reguli privind purtarea părului sau a bărbii, îmbrăcămintea,
mâncarea, diviziunea obișnuită a muncii între sexe și, în general,
Unele diferențe evidente pot fi, în unele cazuri,
caz, € motivele de repulsie și dispreț din partea indivizilor care: care practică t
alte obiceiuri —#fără „importanța” sau „nesemnificația” lor
prezintă mai multe diferențe de grad în senzația imediată de atracție-
repulsie decât în poveștile de călătorie naive, cu
cac: Herodot, sau în cea mai veche etnografie pre-științifică. E.
Astfel de diferențe pot avea un aspect pozitiv în oferirea de informații indivizilor

de același fel 2 conștiința unei vieți în comun care poate cu ușurință:

devină o entitate Cage a unei comunalizări, în același mod ca și
de obicei alcătuiește orice fel de comunitate - de la grupul domestic -

tic sau vecinătate față de comunitatea politică și religioasă, pot-.

de obicei comun. Toate diferențele de „morală” pot
pentru a alimenta un sentiment specific de „onoare” și „demnitate” în
cei care le practică, uităm motivele inițiale care au dat
nașterea unor stiluri de viață diverse, iar contrastele sunt perpetuate în
ca „convenții”,

Orice comunitate poate crea obiceiuri, poate și realiza —

414

eu

CREDINȚA ÎN COMUNITATEA ETNICĂ 2.4.2

decisiv în anumite circumstanțe — selecția tipurilor

antropologic; acest lucru se poate face prin reproducere [zuchtend], prin acordarea
antropologic, i PP 14

șanse favorabile de viață și supraviețuire și prin reproducerea anumitor
calități și anumite trăsături ereditare. Acest lucru este valabil atât pentru
egalizare internă [a comunității] și diferențiere față de
exteriorul.

Tendința spre izolare monopolistică - cu care suntem familiarizați
diagramă — în raport cu ceea ce este extern ei, poate fi legată de un element
și externă. Forța universală a „imitației” acționează în general în

un sens care face ca tipurile antropologice să se schimbe puțin câte puțin prin

amestecul raselor; de asemenea, se schimbă obiceiurile tradiționale simple -

oamenii se mută de obicei dintr-un loc în altul prin tranziții treptate. Frontiere |

titluri riguroase între zonele de difuzie ale obiceiurilor de viață percepute -
Prin urmare, sursele externe provin fie dintr-o constituție-
cient, atașat de mici diferențe pe care a încercat să le mențină și
aprofundarea, fie că este vorba de migrații, pașnice sau războinice, ale comunităților
care, până atunci, locuiseră departe unul de celălalt și care
și-au adaptat tradițiile la condiții eterogene de existență.
tipuri rasiale produse prin selecție în vid și ale căror
diferențele sunt izbitoare. unul lângă altul, într-un cartier
strict limitată de izolare monopolistică sau migrație.

Din cele de mai sus rezultă că asemănarea sau opoziția habitusului
și obiceiurile de viață sunt, în principiu, atât prin originea lor, cât și prin
variații ale eficacității lor, ambele supuse acelorași condiții de
conviețuirea - indiferent dacă este vorba de o moștenire ereditară

sau tradiționale; același lucru este valabil și pentru propria lor acțiune formativă |
trice asupra comunității. Distincția lor constă, pe de o parte, în exireme |
diferență în instabilitatea lor [Labilitatät] în funcție de faptul că este vorba de ereditate sau `

de tradiție și, pe de altă parte, în limita fixă (deși adesea necunoscută
(în detaliu) a eclozării [Anzüchtung] noilor calități ereditare
— în raport cu A/aceastea, în ciuda diferențelor, oricum și
puternică, transmisibilitatea tradițiilor, acestea din urmă au totuși o
o marjă incomparabil mai mare pentru obișnuirea cu „moravurile”.
| [237] Aproape orice tip de viață comunitară [Gemeinsamkeit] și
Opoziția dintre habitus și obiceiuri poate duce la credințe subiective
că există o legătură de rudenie între grupuri care se atrag sau se resping reciproc
sau o origine extraterestră. De fapt, orice credință în rudenie

Elanic [Stammvertandtschaft] nu se bazează pe identitatea moralei:

și habitus. În ciuda unor divergențe puternice în acest domeniu, o astfel de credință
poate exista și se poate dezvolta o forță formatoare de comunitate
dacă această credință se bazează pe amintirea unei migrații reale:
Colonizarea sau emigrarea individuală, deoarece repercusiunile adaptării
la ceea ce este obișnuit și la amintirile tinereții rămase printre emigranți
Aceasta ar putea fi sursa „sentimentului de patrie”, chiar dacă au atât de mult
perfect adaptați la noul lor mediu decât o întoarcere în patria lor

de origine ar fi insuportabil pentru ei (de exemplu, pentru majoritatea germanilor non-americani).

În colonii, atașamentul intim al colonistului față de patria sa de origine supraviețuiește chiar și la amestecuri foarte puternice cu nativii și la modificări moștenire tradițională considerabilă, precum și tip etnic ereditar. În colonizarea politică, factorii decisivi sunt eu nevoia de sprijin politic și, în general, permanența „celor aliațele contractate prin căsătorie și, în final, în măsura în care „obiceiul" au rămas neschimbate, relațiile comerciale care, atâta timp cât statul nevoii rămâne constantă, poate subsista cu o anumită intensitate între patrie și colonie; și acest lucru se întâmplă tocmai în colonii situate în zone aproape absolut exotice și în

grupuri „etnice", atunci când acestea nu reprezintă grupuri de"

X o comunitate de origine fondată pe d 3 are un an "origine IONGEC SL. Către The sau morală, sau ambele, sau pe amintiri ale colonizării

bronz

unde migrația, astfel încât această credință devine importantă pentru

răspândirea comunalizării — nu contează că o comunitate
sângele există sau nu în mod obiectiv, viața în comun
„Sc” „etnic” se distinge de „comunitatea de rudenie” prin faptul că
mai exact, este în sine doar o viață „în comun” (În care se crede) 1
și nu o „comunitate” precum paternitatea-eu, la esența căreia aparține-
deține o adevărată activitate comunitară. viața comunitară etnică (zu
sehs-oir-nonsennptogons acest termen) nu este nici măcar o comunitate. dar.
singurul element care facilitează formarea comunalizării [Ver-
Promovează cele mai diverse comunități, în special,
experiența ne învață, comunalizarea politică. Pe de altă parte,
comunitatea, în primul rând comunitatea politică, în mod obișnuit
_ chiar și în formele sale cele mai artificiale — credința
a persista după decenii

viața comună etnică această credință O tendință
prezența comunității politice, cu excepția cazului în care o fac o înșelătorie.
diferențe puternice în obiceiuri, habitus sau, mai ales, în limbă.
Această formă „artificială” a originii unei credințe în comunitate

etnia corespunde în toate privințele modelului pe care îl cunoaștem
transformarea societăților raționale în relații comunitare

caracter (personal), atunci când activitatea funcționalizată rațional
[versachlicht] al comunității este puțin difuză, aproape toată socializarea
— chiar dacă este creată într-un mod pur rațional — atrage o conștiință
a comunității care se răspândește sub forma fraternizării personale
bazat pe credința în comunitatea „etnică” a grecilor

încă considerată orice subdiviziune a polisului, oricât de arbitrară ar fi,

|

ca constituind o legătură personală, cel puțin cu comunitatea
de cult și adesea cu un strămoș fictiv. Cele douăsprezece triburi ale lui Israel erau
subdiviziuni ale comunității politice care au presupus anumite
servicii în fiecare lună pe rând; același lucru este valabil și pentru phylai grecești
și subdiviziunile lor. Dar acestea din urmă sunt considerate și ca fiind
„comunități de origine” etnice. Cu siguranță, subdiviziunea originală
Este foarte posibil să fi fost legat de diferențe etnice deja existente,
[238] Dar chiar și atunci când fusese stabilită într-un mod complet
rațional, conform unui model, prin ruperea cu vechile grupuri și
renunțând [pentru ei] la unitatea teritorială - ca în timpul reformei

Clisthenes - ea a acționat în același mod la nivel etnic. Aceasta
nu înseamnă, prin urmare, că polisul grecesc a fost de fapt sau inițial
un clan sau un stat rasial [Stammes- und Geschlechterstaat), dar este unul,
simptom al gradului scăzut de raționalizare a vieții comunitare a"
Grecii în general. În schimb, vechile subdiviziuni schematice (curie)
Romanii au atras această semnificație doar într-o mică măsură
religiozitatea care dă naștere iluziei unei origini etnice: acesta este un simptom-
volumul celei mai mari raționalizări a formării comunitare |
Politica romană.

Dacă nu este întotdeauna așa, cel puțin comunitatea „etnică" este
adesea limita „comunității de relații sociale"; în schimb,
aceasta nu este întotdeauna identică cu comunitatea conjugală endogamă
Deoarece domeniile lor respective pot avea dimensiuni foarte diferite.
Înrudirea lor strânsă are ca fundament credința într-o „onoare" |
specific la care străinii nu participă: „onoare etnică",
a cărui afinitate cu onoarea unui „grup" o vom discuta mai târziu |
„social" [standisch]. Ne vom limita la câteva observații. Toate
Cercetarea sociologică adecvată ar trebui să analizeze conceptele unui
o modalitate incomparabil mai bună decât o facem noi aici, unde
obiectivul este limitat.

comunități religioase antice, pe lângă consolidarea continuă

rudenii [Sippenverhand] și alte forme de comunalizare a
partea comunității vechi, precum și a celei noi, sau prin persistența-
influența altor relații constant perceptibile. Când acestea |
acolo unde lipsește un sentiment de comunitate „etnică”,
și el, chiar dacă legătura de sânge este strânsă.

Dacă Pon încearcă să stabilească ce diferențe „etnice” vor rămâne odată ce
că vom fi ignorat comunitatea lingvistică care este departe
să coincidă întotdeauna cu rudenia obiectivă de sânge sau cu credința subiectivă -
ment, dacă ignorăm și comunitatea [Gemeinsamkeit]
de credință religioasă, independentă și de rudenia de sânge, și
dacă punem temporar deoparte acțiunea destinelor pur comune
politici și memoria lor (cel puțin obiectiv, ele nu: nimic de făcut
(vezi cu rudenia de sânge), va rămâne atunci, așa cum am spus deja, de o
pe de altă parte: diferențele estetice izbitoare ale habitusului extern; și pe de altă parte
parte (la același nivel cu acestea): diferențele care îți ies în evidență
în condusul zilnic. Având în vedere că separările „etnice”
au întotdeauna ca motive diferențe foarte puternice, ușor de recunoscut din exterior -
nisipuri, rămân tocmai acele lucruri care, altfel, ar putea părea
cu o arie de aplicare socială limitată.

Este clar că comunitatea lingvistică și, odată cu aceasta, similaritatea
a reglementării rituale a vieții condiționate de reprezentări
religioase similare, sunt peste tot factori extraordinar de activi
a sentimentului de rudenie „etnică”; și aceasta mai ales pentru că „inteligența-
„Ligibilitatea” semnificativă a modului de acțiune al celorlalți este cea mai

elementul elementar al comunalizării. Dar să lăsăm [239] aceste două elemente
deoparte și să vedem ce rămâne atunci. Trebuie să recunoaștem, de asemenea, că puternic
Diferențele dialectale și religioase nu exclud în mod absolut
nu sentimentele comunității etnice.

Pe lângă diferențele cu adevărat izbitoare în ceea ce privește condusul economic
al vieții, diferențele de reflexii exterioare au jucat, în toate timpurile, un rol
rol important în credința în rudenia etnică: diferențele dintre
mod tipic de îmbrăcare, locuință, alimentație, diferențe în
diviziunea muncii între sexe și între oamenii liberi și cei neliberi.
Pe scurt, toate lucrurile despre care te întrebi ce sunt
considerate „adecvate” și în special cele care ating sentimente
a onoarei și demnității individului. Cu alte cuvinte, toate acestea
lucruri! pe care le vom găsi mai târziu ca obiecte ale diferențelor specifice-
ficurile „condiției sociale” [ständisch]. În realitate, convingerea - despre care
„Onoarea etnică” este hrănită de excelența propriilor obiceiuri
și inferioritatea obiceiurilor străine este în întregime analoagă cu
Concepte de onoare de „rang social” [stärdisch]. Onoare „etnică”?
este onoarea specifică a liturghiei, deoarece este accesibilă TUTUROR celor care
aparțin comunității de origine căreia îi cred că îi supun
țara. Săracii albi de gunoaie, albii din statele din sudul Statelor Unite care
nu deținea nimic și care ducea foarte adesea o viață mizerabilă când.

—

+

CREDINȚA ÎN COMUNITATEA ETNICĂ 2.4.2

nu aveau oportunități de muncă gratuită, erau pe vremea sclaviei
adevărații purtători ai antipatiei rasiale — total străini de
plantatori — deoarece „onoarea” lor socială depindea direct de
a retrogradării negrilor. Și în spatele tuturor opozițiilor Cthai
în mod natural, într-o oarecare formă, ideea de oameni se regăsește
ales", care este pur și simplu transferat pe planul orizontal, omologul lui
diferențieri „sociale” [ständisch]. Spre deosebire de acesta din urmă,
care se bazează întotdeauna pe subordonare, ideea poporului ales se bazează precis pe
și-a dat popularitatea din faptul că fiecare dintre membrii tuturor acestor grupuri
care se disprețuiesc reciproc pot, în aceeași măsură, să pretindă că
subiectiv pentru sine. De aceea repulsia etnică
se agață de fiecare diferență imaginabilă în termeni de „conve-
„nanțe” și, de fapt, „convenții etnice”.

Pe lângă factorii deja menționați - care, în orice caz, sunt unul și aceiași
cu ordinea economică — modul de purtare a bărbii sau a părului și
și alte moduri de același fel sunt cuprinse de procesul convențional -
tinalizare (acest concept va fi examinat în altă parte) și provoacă repulsie
„etnice” deoarece simbolizează apartenența etnică. Este adevărat
că repulsia nu este întotdeauna determinată exclusiv de valoarea „simbolică”
caracteristici distinctive. Faptul că femeile scite
și-au uns părul cu unt, care în curând a căpătat un miros rânced

și faptul că grecii le ungeau pe ale lor cu ulei parfumat, făcea imposibilă
de ambele părți, conform mărturiilor antice, orice încercare
de apropiere socială între doamnele din societatea bună. Mirosul de
Untul trebuie să fi fost, cu siguranță, un motiv mai puternic pentru separare decât diferențele dintre ele.
cele mai izbitoare diferențe rasiale; mai mult decât miticele
„mirosul de negru” - din câte mi-am putut da seama.
În formarea credinței în comunitatea „etnică”, „calitățile”
Factorii rasiali sunt luați în considerare doar ca ultimă soluție - atunci când
se confruntă cu un tip extern prea eterogen, neacceptat
estetic — și nu ca un factor pozitiv pentru formarea
comunitate. `Li Ft. r

Marile diferențe de „obiceiuri” joacă un rol echivalent cu
cea a habitusului ereditar în formarea sentimentelor de co-
Comunitate etnică. În mod normal, sunt provocați - în afară de
diferențe lingvistice și religioase — prin diferitele condiții
existenței, economice sau politice, la care un grup de bărbați
trebuie să se adapteze. Dacă eliminăm mental aceste puncte de sprijin pentru diferențe
de „obiceiuri” care constituie granițe lingvistice precise,
Comunități politice sau religioase clar delimitate — în realitate,
acestea lipsesc adesea în zone vaste ale continentelor africane și
Sud-american — găsim doar tranziții treptate între 12 secunde

`

® ge

THE

ia

a, es. . M

„Vame”, nu mai există granițe etnice fixe în afara celulelor

\

Eu

care sunt condiționate de diferențe radicale în domeniile de extindere.

delimitări clare ale sferei de validitate a obiceiurilor „etnice”

+9

D.

RELAȚII CU COMUNITATEA ETNICĂ

ment » important [240], care nu sunt condiționate nici politic, nici eco-

fie nominal, fie religios, provin în mod regulat din procese

de migrație sau expansiune care aduce grupuri în contact imediat

de oameni! care până atunci trăiau (permanent, sau cel puțin
temporare) departe unele de altele, prin urmare, care au fost adaptate condițiilor-
țiuni foarte eterogene. Contrastul clar care apare astfel între `
conduitele stârnesc de obicei, de ambele părți, reprezentarea unei
„alteritatea sângelui” [Blutsfremdheit], complet independent de situație-
obiectivitate. eu

Evident, este foarte dificil, în general, să se determine influențele
pe care elementele „etnice” o exercită asupra formării comunităților
în sensul specific al termenului respectiv (cum ar fi credința în rudenia de sânge sau
opusul său, - bazat pe viața comună [Gemeinsamkeit]), sau chiar pe
diferențe în efectul extern produs de individ și de modul său de viață;
în fiecare caz particular, importanța lor rămâne la fel de problematică.

„Obiceiul” important din punct de vedere „etnic” nu acționează diferit față de
obiceiul în general (vom vorbi în altă parte despre esența acestuia). E
În legătură cu similaritatea obiceiurilor, credința în rudenia de origine este
capabil să promoveze în restul [comunității] difuzarea unui
activitatea comunitară primită de la o parte a aliaților „etnici”, deoarece,
Conștientizarea comunității încurajează „imitația”. Acest lucru merită menționat.
în special pentru propaganda comunităților religioase. Dar noi nu o facem. /
poate merge dincolo de aceste propoziții vagi. Conținutul activității/
posibila comunitate pe bază „etnică” rămâne nedeterminată. În acest moment, €
conținutul corespunde lipsei de claritate a unor concepte precum „oameni”
„trib”, „popor”, care par să facă aluzie la un mod comun de a acționa 4
pur „etnic” condiționat de credința în rudenia de sânge. yag e ig“
fiecare dintre acestea fiind de obicei folosit pentru a indica o subdiviziune 77,
etnic al următorului (dar și opusul pentru primele două). Quing” LT UTE
Folosim aceste expresii și adăugăm foarte frecvent ideea de com, _

comunitatea politică actuală, oricât de lașă ar fi, sau amintirea unei comunități" ~
comunitate trecută păstrată de epopeea comună sau chiar de ideea unui =
comunitate de limbă, dialect sau religie În special, un „quelz” > >
orice cult comunitar a fost în trecut fenomenul concomi= 7

Un 3

atât de tipic pentru o conștiință de „trib” sau „popor” bazată pe /

credința în rudenia de sânge. Dar dacă o comunitate politică, prezentă, $
sau trecut, această conștiință lipsea complet din delimitarea externă” 7%
„Extinderea comunității Aa a fost, de cele mai multe ori, destul de vagă” 777° m
Până la sfârșitul perioadei burgunde, comunitățile religioase ale / |

Triburile germanice erau probabil comunități politice redi 7 7

Pr.

„instanțele” și, prin urmare, aparent destul de clar delimitate de F7
Pe de altă parte, oracolul din Delfi era, fără îndoială, semnul distinctiv”7
cultul lumii elene ca „popor”. Dar zeul a răspuns. 4

și la întrebările barbarilor și le-a acceptat venerația. Pe de altă parte,
grecii care au participat la administrarea socializată a cultului său [vergesell-

420

CREDINȚA ÎN COMUNITATEA ETNICĂ 2.4.2

[administrația schaftete] erau puțini la număr și nu contau deloc
printre cei mai puternici din comunitățile lor politice. Ca o expunere-
a „sentimentului tribal", comunitatea de cult este, prin urmare, în general
fie o rămășiță a unei comunități mai mici, cel mai adesea politice,
dezintegrat prin divizare și colonizare sau - în ceea ce privește Apollo
Delfic — mai degrabă produsul unei „comunități de civilizație"
cauzate de condiții care nu sunt pur „etnice", condiții care,
din partea lor, dau naștere credinței în comunitatea de sânge.
Întregul proces istoric arată cu ce extraordinară ușurință
Mai presus de orice activitate politică a comunității este cea care produce ideea
„comunitate de sânge" - când diferențe prea izbitoare în
tipul antropologic nu o împiedică.

0

421

RELAȚII CU COMUNITATEA ETNICĂ

3. Relația cu comunitatea politică.

„Trib” [Stamm] și „popor”.

Firește, tribul nu este clar delimitat în raport cu ceea ce face
este externă numai dacă constituie o subdiviziune a unui corp politic, dar
deci această delimitare este, de asemenea, [241] cel mai adesea creată artificial
de către comunitatea politică. Numerele rotunde atașate de obicei
triburile sunt o indicație a acestui lucru, de exemplu subdiviziunea, deja menționată, a
poporul lui Israel în douăsprezece triburi sau cele trei triburi doriene și
phylai, cu număr variabil, de la alți greci. Ei erau din nou
subdivizată artificial cu ocazia înființării r&orpanisn-
rea unui corp social [Gemeinwesen] și „tribul” este, prin urmare, aici doar un produs
comunitatea politică, deși atrage imediat spre sine pe toți
simbolismul comunității de sânge, în special al cultului clanului.
Apariția unui sentiment comun specific care reacționează în direcția
rudenie de sânge în cadrul unor structuri politice delimitate
artificial este, chiar și astăzi, un fenomen destul de comun.
Cele mai schematice structuri politice/ de exemplu „Statele”
ale Statelor Unite cu granițe drepte care urmează o paralelă, arată
a unei conștiințe particulariste extrem de dezvoltate: nu este rar ca
Familiile din New York întreprind o excursie la Richmond, cu unicul scop
că copilul pe care îl așteaptă se naște acolo și se poate numi „Virginian”,
Aspectul artificial al parcelelor delimitate nu exclude cu siguranță faptul că, prin
de exemplu, geylai-ul grecesc a avut inițial o existență autonomă,

în orice loc și sub orice formă, și că atunci acest sub-
divizarea polisului i-a ratfătheizat la aceasta într-un mod schematic când-
că erau uniți într-o alianță politică. Dar apoi, consecvența
din aceste triburi (nu erau numite phylai ci etnos) care existau
înainte de polis, fuseseră fie identice cu comunitățile politice curente-
respondenți care au fost apoi socializați în polis sau, când acesta nu era
Deși nu este cazul, este de presupus că, de cele mai multe ori, situația politică
inorzanisce — în acea „comunitate de sânge" în care se credea —
trăia cu amintirea că fusese odată purtătoarea unui com-
comunitate politică, probabil cel mai adesea ocazională, concretă-
declanșată de o expediție izolată de cucerire sau de apărarea împotriva unei
o expediție similară din exterior. Această amintire a devenit tocmai
Prioritate față de „trib".
Având în vedere cele spuse, faptul că „conștiința tribală"

fies the pue di j-
Formele sunt mai diverse și, în cele din urmă, provin în mare măsură din
„pt2lION la condițiile naturale externe și imitație [în inte-

TRIB ȘI POPOR 2.4.3

râzător] al unui grup de vecini. Dar, practic, existența unui
„Conștiința tribală" are, din nou, un caracter specific politic
bifați: a înfrunta o amenințare de război din exterior sau din partea unui
stimularea suficientă a activității războinice exterioare. Pe această bază
activitatea politică comunitară are loc cu o anumită

ușurință, acțiune a celor care se simt subiectiv „frați [stamimespe-
„rossen”) (sau „compatrioți”) înrudiți prin sânge. Conflagrația potențială
Voința de acțiune politică nu este, așadar, singura realitate, ci una
dintre cei care, în cele din urmă, se ascund în spatele conceptului - la
conținut altfel ambiguu — al termenilor „trib” și „popor”. În ciuda lipsei
a oricărei societăți care își propune acest lucru [einstellen], această acțiune politică ocazională-
Poate evolua pentru a deveni, în cazul unui atac de tip război, un
datoria de solidaritate față de compatrioți sau membri ai tribului — datorie
având validitatea unui standard „moral” a cărui încălcare, chiar dacă acesta nu există
nicio „structură organică” a tribului, duce la comunitățile politice implicate-
a pus capăt soartei triburilor lui Segeste și Inguiomer * (expulzarea din triburile lor
(teritoriu). Trecerea de la ceea ce este pur și simplu „obișnuit” la ceea ce este
obișnuit și, din acest motiv, „imperativ” {Gesollte] este în special
fluid în această zonă, chiar și atunci când circumstanțele sunt favorabile.
Una peste alta, ne regăsim uniți în condițiile activității comunitare-
fenomene definite etnic, mai degrabă decât o considerație sociologică
cu adevărat precis - ceea ce nu propunem aici - ar trebui să fie
a distinge cu atenție: [242] acțiunea subiectivă efectivă a „obiceiurilor”
condiționată de dispozițiile naturale, pe de o parte, și de tradiție
pe de altă parte; domeniul de aplicare al tuturor conținuturilor diverse ale „obiceiurilor”; i.e.
reacția comunităților lingvistice, religioase, politice, ambele trecute
decât cele actuale privind formarea obiceiurilor; măsura în care astfel de
componente singulare - stârnesc atracție sau repulsie și, în special -
în special, credința în „comunitate sau strămoși de sânge”, diversele
consecințele care rezultă din aceasta pentru acțiune, pentru relațiile sexuale ale
tot felul, pentru șansele diferite ca diferite specii de activi-
activități comunitare care să se dezvolte pe terenul comunității de
obicei sau credință în rudenia de sânge - toate lucrurile care ar trebui
ar trebui examinate separat. Procedând astfel, am fi cu siguranță conduși

să aruncăm peste bord conceptul general de „etnie” pentru că este un
termen general, inutilizabil pentru o cercetare cu adevărat precisă.
Dar nu facem sociologie de dragul sociologiei, de aceea
vom arăta pur și simplu pe scurt ramificațiile pro-
problemele care stau la baza acestui fenomen presupus perfect omogen -
genă [neînțeleasă].

Acest concept de comunitate „etnică” care se evaporă atunci când încercăm
a o conceptualiza corespunde cu precizie în acest sens, până la o anumită
punct, de îndată ce încercăm să-l concepem sociologic, către unul dintre
Concepte care, pentru noi, sunt cele mai încărcate de sentimente patetice:
aceea de „națiune”.

4. Naționalitatea și prestigiul civilizației.

La fel ca „popor” în sensul „etnic” actual, termenul „națiune”
„alitate” sugerează în mod normal ideea vagă că ceea ce este simțit ca fiind
că „comunitățile ar trebui să aibă ca bază o comunitate de origine bine definită”
bărbații se consideră CE

P.

S.U.A

nn.

între sârbi și croați. Credința în existența vieții în

în — ND. până la os. la tt
comună [Gemeinsamkeit] „națională” și la tactici comunitare care
se bazează pe aceasta, are motive reale foarte diverse. Astăzi, în lumea noastră

masă, pur și simplu pentru că există diferențe în confesiunea religioasă, /

„Statul național” a devenit conceptual identic cu „Statul” pe

pe care nu le vom defini deocamdată; irlandezii, elvețienii și

Ar: Ai DE
limbă. Diferențele lingvistice din alte părți nu constituie o diferență
La s | J. Er y en eaa mae ~ am È — — aa DE ` rs

absolut pentru sigiliul comunității „naționale”: Ajsaciens-ii din

PORCULEȚI

cel puțin în sensul deplin al termenului - membri ai „națiunii” contestați de

g pe $. $. Q FR panta ne u ze H "O to .

Limba germană. simțită în trecut și încă se simte și astăzi, în

marea majoritate, parte integrantă a „națiunii” franceze. Dar, cu toate acestea,

se A Aa Go + y. r = .

„ca în sensul plciny, nu în sensul francezei vorbitoare de limbă franceză. Există

Bu 2 ' Öse a DE TE te ie HE fmx Lai

Dispărut, QUS către WEITE S BE univocitatea calitativă a credinței în viața în

„național” comun. Printre alsacienii germani, sentimentul larg-

b fay e URE y E ` EETTISIN =ik

punct comun cu, a avea ceva în comun [Gemeinsamkeit]

Francezii sunt condiționați de CITE

Este divizat nu doar de o anumită comunitate

1. + e. . .

naufe [Gemeinsamkeit] [243] de „vamă” și anumite bunuri ale

„alterează simțurile” — pe | ls Witti cos yz

În special, Wittich a atras atenția,

-<| ca DE ASEMENEA ar > sen rs : ee

prin amintiri politice. Ca să te convingi de asta, este suficient

dintr-o vizită la muzeul din 1, Reg" r ma 3

o vizită la muzeul din Colmar, bogat în aceste relicve la fel de banale ca

gs

NAȚIONALITATEA ȘI PRESTIGIUL CIVILIZAȚIEI 2.4.4

nde asupra comunității lingvistice, dar care, totuși, nu este Zu

-AULCSE nu

IChc

comunitatea lingvistică lipsea complet aici; în plus, nu se putea

s-ar putea vorbi în continuare despre o „comunitate culturală”, având în vedere

lipsa de cultură. Printre germanii baltici nu sunt răspândiți

nici „sentiment național”, în contextul unei valorizări pozitive a comunității -

comunitate lingvistică cu germanii ca atare, nici aspirație către o

uniunea cu „Imperiul German”, pe care l-ar urî mai degrabă ®,

Pe de altă parte, se mențin foarte clar separați de mediul slav, în special -

special al limbii ruse. Motivul pentru aceasta se găsește parțial într-un

în mare măsură, în contrastele de „rang social” [ständisch] și pentru

o altă parte în motive de opoziție, de „incomprehensiune” reciprocă

și disprețul față de „obiceiuri” și respectul pentru moștenirea culturală

În ciuda acestui fapt, și chiar parțial din cauza acestui fapt, ei au mărturisit în principal-

plată profundă, loialitate loială a vasalilor față de dinastie

domnind, s-au arătat la fel de interesați ca orice „rus”

națională" la o putere a comunității politice guvernate de aceasta

dinastie și ei înșiși i-au furnizat funcționari (în schimb, aceasta

2 au avantajat economic noile generații). Tot ce noi

am putea numi „sentiment național” în sens modern, orientat spre

Prin urmare, nici limbajul, nici civilizația, lipsesc aici. Este vorba de

.

s

ARE

ACOLO . . .

Scrisă înainte de Primul Război Mondial (ed.).

Scrisă înainte de Primul Război Mondial (ed.).

mlaştină

.

RELAȚII CU COMUNITATEA ETNICĂ -

\

regina care po nais: loialitate nico la gommuni

polt că E este real ndu și usionne cu un LUE trimis, Con mnt

care se limitează la „Interiorul lui ch a gonn: existența lingvistică locală,

dar nu distorsionează influența condițiilor sociale Saar © Ju paN

Led Bis academy al iln eyte le | ni à mi

dacă Leon? trist Ne | Lbrutiux Ju 118 Font dsg în papa ation

alb din sudul Et: TR Mala es contradicții interfiug (I cisse er i

de rang [stärdisck] se retrage primul în fața amenințării comunei ua

constituie comunitatea de limbă, Er f wanen: este deja.çag où DO- '

minație [a sentimentului național Ne conven | Anm. picior |

poy spune despre comunitatea belgienilor sau, spune ca

Luxembourgish ct den na NETT” du Liechtenstein? fegan ait URRA

dar vine așa-numitul eu nv i: F

la_mediocrite Cantitative d rou - {ollan er T

sau

POUF-ne unul către Daun», == € nta «pue E

sance > » din partea acelor unități neutralizate » Suimaes r

CONBULUC IE EN În niciun caz o „națiune” vizibilă dacă cineva consideră

comunitatea Magui 0 laim acas ds narticımaton À. u

Gutural, artistic sau moștenire comună, Simte-l

cos una ic Or umen fa | ux fierbinte în ciuda

lc "rel SheMentg TESRDÄR. nu este: JUCĂRIE é de h

choss g Doltique < ue come Pi In: a ps De

Oricare ar fi obiectele Ailuanion, acestea sunt

Măsurare MES ©,

În

Structurile turcești bat și revin

ige,

singur, Lacie -Up positos Trucul ER Dacă nu specific

ARE

lui L i VAligım unul, dar către, raportul Dar către

polouue de top — m $ MA la fel ca ea g

Consi oug neos qui TI) x POLL ia Structura

În zilele noastre, loialitatea canadienilor francezi este aceeași

Cap mmunaurg poliuß; ngluse $ CD spune tonul înainte

er K

antipuihig aprox UN 00e structură TONOM

nucursul Une von Omparascn,

L.

în Canmla capătă valoarea de „garanție a caracteristicilor tradiționale”.

Unde exemplele pot fi multiplicate și tot Qi-ul este socio-

Numărul este și mai dificil. Ilie

mai puțin aer Aquelque din cauza

puroi de febră

Madiga

susținut de Dur che

$ și

rog "du po"

G.

SE ————————

NAȚIONALITATEA ȘI PRESTIGIUL CIVILIZAȚIEI 2.4.4

acționează ca surse. În plus, | menționat p M poate

act și el. Acesta din urmă, adesea, dintr-un negru, părea un Prat

nis, albii cred că un „sentiment național” este la fel de dificil ca

comun îi unește cu negrii, în timp ce negrii aveau - și au o

„Sentimentul național american, cel puțin în ceea ce simt eu,

pretind că au dreptul la asta și totuși, printre elvețieni, de exemplu, mândrie.

conștientizarea propriului caracter, că sunt pregătiți

a apăra împotriva tuturor obstacolelor, nu este nici în calitate, nici în cantitate

mai puțin răspândit cantitativ decât în orice națiune

„mare” concentrat pe „putere”, Con e „niație N

constant în raport cu „pu”

nn. | |

existent sau Ardcinmyent rănit pe care îl ur | A spus propriul și celulă icr

cu atât mai specific cu cât accentul este pus în avans pentru lA vr

comunitate sau această aspirație, pat hétiye către o putere politică

aţâţa

de | că

calitativ într-o altă comunitate

probabil mai mare (xen

trece o sută cincizeci de ani; a fost

ticulație lingvistică, m.

„național a, I”

F-ul »

are

ÎN

aprins

La

% de greutate

are

#

CAPITOLUL V

Tipuri de comunalizare religioasă

(sociologia religiei)

1. Originea religiilor.

[245) Comportament comunitar cu motive religioase în care magie-
ques este, inițial, îndreptată spre here-ban — Credința în spirite.
— Nașterea puterilor „supersupraposibile” — Naturalismul și
simbolism. — Lumea zeilor și a zeilor funcționali, — Cultul
strămoși și preoție domestică. — Zeii grupurilor politice și
zei locali, — monoteism și religiozitate cotidiană, — Univer-
Salism și monoteism. — Constrângerea zeului, magie și cultul.

A defini religia, a spune ce „este” ea, este imposibil la începutul unei
studiază astfel. În cele din urmă, se poate încerca orice altceva. Noi

Nici nu trebuie să ne preocupăm de „esența” religiei.
Sarcina este de a studia condițiile și efectele unui anumit ERP:
modul de a acționa în comunitate, procesul extern al comportamentului
religioase îmbracă forme extrem de diverse, a căror înțelegere
poate fi obținută doar din experiențe subiective, din reprezentări-
scopuri urmărite de indivizi - adică din partea
„sensul” acestui comportament.

Cele mai elementare forme de comportament motivat de factori
religioase sau magice sunt orientate spre lumea de aici de jos. Actele
pañdavreligia sau magia prescrise trebuie efectuate „pentru a avea,
„[--.] să aibă o viață lungă pe pământ” [Deut., iv, 40]. Chiar și sacrificiile
oameni, lucruri extraordinare printre un popor care trăia în orașe, erau
practici/în orașele maritime de pe coasta feniciană fără nicio.
nu aștepta nimic în viața de apoi. În plus, actele motivate de religie în care
magia sunt acte, cel puțin relativ, raționale, în special
În forma lor primitivă: ele urmează regulile experienței însăși; +
Nu acționează neapărat conform mijloacelor și scopurilor,
așa cum frecarea bucății de lemn face să izbucnească scânteia, imitația
Acest om de artă va atrage ploaia din cer. Scânteile produse în

BEN

frecarea bucății de lemn sunt efecte la fel de „magice” ca și
ploaia produsă de manipulările aparatului care face ploaie. Prin urmare, nu este necesar să:
a nu respinge comportamentele din afara domeniului finaliste ale vieții cotidiene
moduri religioase sau magice de a acționa sau de a gândi, mai ales că.
Scopurile actelor magice și religioase sunt în principal economice.

Doar noi, din punctul de vedere al concepției noastre actuale:
„din natură, să distingem acolo, obiectiv, imputațiile cauzale «juste»
sau „fals”, îl considerăm pe acesta din urmă ca fiind irațional și
actele corespunzătoare sunt „magie”. Cineva care se angajează într-o activitate-
Vigoarea magică va face diferența doar în funcție de dacă fenomenul deviază sau nu
„mai mult sau mai puțin în fiecare zi. De exemplu, nicio piatră nu poate

să servească drept fetiș. Nu toată lumea are capacitatea de a cădea în extaz,
prin urmare, să producă, în conformitate cu experiența [primitivelor], aceste efecte

meteorologic, terapeutic, divinatoriu, telepatic pe care numai ea îl poate
permite obținerea. Acestea sunt mai presus de toate, dacă nu exclusiv, aceste puteri suplimentare
cele obișnuite care au fost desemnate prin nume particulare, cum ar fi mana,
orenda și V'iranien maga (de unde și: magie). Vom da acum numele
de „carismă” acestor puteri extraordinare.

Carisma poate fi [246] de două feluri. Fie este un dar adept al
pur și simplu unui obiect sau unei persoane care îl posedă prin
natură și nu poate fi dobândită în niciun fel: numai în acest caz
merită acest nume cu toată puterea sa. Sau poate fi produs
artificial într-un obiect sau o persoană prin intermediul unor elemente suplimentare

obișnuit. Această mediere presupune implicit că
Căpușele se pot dezvolta doar la persoane sau obiecte care
le posedă în germeni, dar germenii secvențiali pot rămâne ascunși dacă nu
nu-l încurajează să dezvolte „trezirea” — prin intermediul „ascetismului”,
de exemplu. Astfel, în această etapă, toate formele de doctrină religioasă
ale harului sunt deja ferme, de la gratia infusa până la cele mai rigide
justificare prin opere. Această reprezentare strict naturalistă
„(numit recent pre-animist) persistă cu încăpățânare în religiozitate
populară. Nicio decizie a conciliilor care să pronunțe separarea adora-
țiune» lui Dumnezeu a venerației » imaginilor sfinților — definite ca
instrumente simple ale devoțiunii — nu i-ar fi putut împiedica niciodată pe locuitori
din sudul Europei să dea vina pe imaginea sfântului în sine și
să o acopere cu scuipat când, în ciuda manipulărilor obișnuite,
Rezultatul scontat nu s-a materializat.

În general, în toate acestea a avut deja loc un proces de abstractizare.
efectuată, ceea ce este simplă doar în aparență: În reprezentarea entităților
care sunt ascunse în spatele comportamentului obiectelor naturale, obiectelor
în formă, animale, oameni înzestrați cu carismă și care într-un fel
sau altul determină comportamentul, adică credința
spirite. În primul rând, „spiritul” nu este nici suflet, nici demon, nici zeu, ci
Ceva nedeterminat: material și totuși invizibil, impersonal
„și totuși înzestrat cu un fel de voință. Îi conferă eficacitatea specifică

către ființa concretă în care pătrunde și din care poate ieși într-un fel:
orice — atunci instrumentul devine inutilizabil, carisma magului-
cele vechi se ard repede — se pot pierde în neant sau pot intra în altul
ființă umană sau într-un alt obiect.

Nu pare posibil să se demonstreze că circumstanțele economice
Convingerile generale sunt o condiție prealabilă pentru dezvoltarea convingerilor
spiritelor. Ca toate abstracțiunile din acest domeniu, aceasta din urmă are
a fost foarte favorizată de faptul că carismele „magice” nu sunt
deținută doar de cei care au o anumită calificare, este IA 1e
temelia celei mai vechi dintre toate „profesiile” [Beruf], cea a
magician profesionist, spre deosebire de omul obișnuit, „laic”?
În sensul magic al termenului, magicianul este omul a cărui carismă-
matic este permanent. În special, el a luat äbailen ca obiect al unei
„întreprindere” [Betrieb] persistență într-o stare care reprezintă sau mediază
în mod specific carisma, și anume extazul/ Extazul este o stare în care
nespecialistul o accesează doar ocazional. Spre deosebire de magia rațională-
Nelle, orgia este forma socială sub care are loc extazul, este
formă primitivă de comunalizare religioasă, dar orgia este doar una dintre ele
activitate ocazională, în timp ce treaba permanentă a magicianului,
este esențială pentru direcția orgiei.

Având în vedere nevoile vieții de zi cu zi, nespecialistul nu știe
extaz ca o beție. neapărat ocazional, Căci
produse pe care le putem folosi toate băuturile alcoolice, tutunul și
narcotice similare și, în afară de acestea, în special muzică. Pe lângă acestea
a influenței raționale exercitate asupra minților în interesul economiei,

Al doilea aspect important este modul în care se folosește ecstasy-ul.
totuși secundar - pentru dezvoltarea istorică a artei magicianului,
— o artă care, prin însăși natura sa, a devenit aproape peste tot o doctrină
secret. Datorită experiențelor pe care magicianul le-a avut în timpul stărilor
Orgiastic și, cu siguranță într-o mare măsură, sub influența sa
În practica profesională, evoluția gândirii este îndreptată mai întâi către unul singur.
concepția despre „suflet” care îl face o entitate diferită de corp,
prezent în spate; lângă sau în obiecte naturale, precum și în ceva
Ceva se ascunde în corpul uman și îl abandonează în vis, îl face să dispară.
semănat, extaz sau moarte.

Diversitatea relațiilor posibile dintre aceste entități nu poate fi abordată aici.
și lucrurile în spatele cărora se ascund sau cu care sunt
păduchi într-un fel. Pot „locui” mai mult sau mai puțin
durabil și exclusiv în apropierea sau în interiorul unui obiect conectat sau [247]
Proces, sau, dimpotrivă, își pot „însuși” într-un fel
Oricare dintre procesele și lucrurile determinate sau categoriile de
lucruri și, astfel, să se descurce decisiv cu comportamentul și comportamentul lor
eficiență. Acestea și modele similare sunt, strict vorbind,
„anirniști” sau, un grad ulterior de abstractizare atins treptat,
se pot „încarna” temporar în plante, animale

PĂLĂRIE

! . . .

practica magică a ghicitorului sau atașamentul personal al unui potentat

!

ARE

eu

|

+

|

r

sau oameni. Sau, în final, gradul suprem de abstractizare, rar atins,
Ele pot fi doar „simbolizate” de către ele și concepute ca
(ființe vii: conform propriilor legi, dar în mod normal invizibile).
| Firește, între aceste etape există un număr bun de tranziții și
|combinații. Cele mai simple forme de abstractizare conțin deja
principiul noțiunii de puteri „suprasensibile” care pot interveni
în destinul oamenilor, în același fel în care un om poate influența
despre soarta lumii din jurul său.
„[În această etapă,] «zeii» și «demonii» nu sunt încă în niciun fel personali”
ini permanente, nici măcar nu au întotdeauna un nume. Un „zeu” poate fi
concepută ca o forță care controlează cursul unui proces concret relevant -
cular („zeii momentului” lui Usener) și față de care nimeni nu mai pierde
până când procesul în cauză se repetă. Invers, zeul poate

ființa, puterea care continuă să emane de la un mare erou după moartea sa.
Personificarea sau depersonalizarea poate fi o dezvoltare
\lt&rieur într-un caz particular. Găsim și cuvinte fără nume
proprii, desemnate doar de procesul pe care îl controlează. Treptat,
când această denumire nu mai este înțeleasă din cauza variațiilor semantice
căpușe, ia caracterul unui nume propriu. În schimb, numele
numele proprii ale unor lideri puternici sau profeți au devenit denumirile
divinități, un proces din care, invers, mitul creează din nou
dreptul de a transforma apelative pur divine în nume personale
de eroi zeificați. Depinde de cele mai diverse circumstanțe pe care o persoană le-ar putea
| concepția dată despre o „divinitate” devine durabilă și poate întotdeauna
a fi abordat, în ocazii similare, prin mijloace magice sau
simbolic. Dar, în primul rând, depinde de forma în care

secularii îl acceptă pe zeul în cauză datorită propriilor experiențe,
Pur și simplu consemnăm aici faptul că rezultatul acestui proces

„este originea, pe de o parte, a sufletului, pe de altă parte, a „zicerilor” și
„demoni”, prin urmare puteri „supranaturale”. Reglează relațiile lor

cu bărbații constituie domeniul activității „religioase”. La început,

| sufletul » este o entitate care nu este nici personală, nici impersonală. Și aceasta nu numai-
deoarece este foarte frecvent identificat, într-un mod naturalist,

cu ceva ce nu mai este acolo după moarte, cu respirația sau cu bâta-
gândurile inimii - în care ea locuiește (mâncând inima dușmanului ei
am putea, de exemplu, să ne însușim curajul). Dar mai presus de toate pentru că Gue,
adesea, nu este deloc omogenă. Astfel, sufletul care abandonează un om
în timpul visului este diferit de cel care îl abandonează în extaz, când
Inima bate în gât și respirația este scurtă; de asemenea, diferit de asta
care locuiește în umbra lui, Ea diferă și de cea care, după moarte,
trăiește în sau în apropierea cadavrului cât timp acesta încă există
ceva din el și care continuă să-și exercite influența, într-un fel
SUB RE în locul unde se afla obișnuit, văzând cu furie sau
Kati, moștenitorii se bucură de tot ce a aparținut anterior defunctului, Dif-

ee

e-

încă diferit, sufletul care, amenințând sau sfătuind, apare celui descrescător-*
dansanți, într-un vis sau sub forma unei viziuni, sau ceea ce intră în cineva

animal sau la un alt om — de preferință, în corpul unui nou

născut din vițel, aducând, după caz, beneficii sau blesteme. Concepția despre-
„Sufletul” ca unitate autonomă opusă „trupului” nu este universal-

în general acceptate, chiar și de religiile salvării - unele dintre acestea
(Budismul) îl resping categoric.

[248] Nu este vorba de personalitate, impersonalitate sau suprapersonalitate-"
calitatea puterilor „suprasensibile” care sunt în primul rând aspectul
specifică întregii acestei dezvoltări. Ceea ce joacă acum un rol în
În viață, nu mai este vorba doar de procesele care au loc sau de lucrurile care
care sunt acolo, dar și alți factori care „înseamnă” ceva,
și tocmai pentru că o semnifică. Magia este astfel transformată din)
manipularea directă a forțelor în activitatea „simbolică” |

În afară de chinul fizic direct produs de cadavru - acesta
manifestă și la animale - ceea ce a determinat atât de des formele
de înmormântare (poziție ghemuită, incinerare)/condamnarea a fost pronunțată
că sufletele morților trebuiau făcute inofensive. Trebuiau făcute inofensive.
să-i îndepărteze sau să-i retrogradeze în mormânt și să le ofere o
existență suportabilă sau pentru a-și potoli invidia față de bunurile
în viață sau, în cele din urmă, să le atragă bunăvoința pentru a trăi în pace cu ei.
Printre numeroasele practici magice legate de morți, cea care dorea
că toate bunurile personale ale defunctului îl vor urma până la mormânt
consecințe economice de cea mai mare amploare. Această practică a fost puțin
oarecum atenuată de prescripția care ordona evitarea atingerii
bunurile defunctului, cel puțin pentru o anumită perioadă de timp; frecvent, supraviețuitorul-
oamenii vii trebuiau, de asemenea, să evite să se bucure de propriile bunuri de teamă să nu excite

dorul pentru decedat. Regulile doliului chinezesc se păstrează încă pe deplin
acest sens cu consecințele sale la fel de iraționale în domeniu
economic și politic (de exemplu, o acuzație a fost luată în considerare în același timp)
titlul unei posesiuni — prebendă; gestionarea acesteia trebuia evitată în vremuri de ~
doliu). . o

De îndată ce s-a dezvoltat noțiunea de împărăție Jun a sufletelor, a demonilor.
și zei, existenți în lumea de apoi, evazivi simțurilor

„viața de zi cu zi, accesibilă doar prin intermediul simbolurilor și
semnificații, existența acestui regat a părut întotdeauna vagă și fran-
nerealist, ceea ce nu a fost lipsit de reacții asupra artei magice. Dacă în spatele
evenimentele și lucrurile reale ascund altceva de la”
particular, de spiritual, din care ele sunt doar simptomul sau chiar
simbol, nu asupra acestora trebuie să încercăm să influențăm. Ci"!
puteri care sunt exteriorizate prin intermediul lor și care trebuie influențate prin mijloace
care poate vorbi unui spirit sau unui suflet, prin urmare, a unor mijloace care „semnifică”
„ai încredere” în ceva: simbolurile. Atunci este doar o chestiune de vigoare
pe care experții profesioniști în acest simbolism le pot oferi
credința și dezvoltarea intelectuală a acesteia, prin urmare, a puterii pe care

Magicienii au cucerit în cadrul comunității datorită

importanța magiei pentru caracterul distinctiv al economiei și
din puterea organizației pe care au reușit să o creeze. Un val de maree
activitatea simbolică îndepărtează naturalismul primitiv. Toate acestea vor avea loc prin
rezultatul unor consecințe de anvergură.

Dacă mortul este accesibil doar prin acțiuni simbolice și dacă

Dumnezeu se manifestă doar în simboluri, cadavrul va putea fi atunci satisfăcut
de simboluri în loc de realități. Pâinea punerii înainte, figurine reprezentând
femeile și viața domestică înlocuiesc sacrificiile reale „hârtia-.
Cea mai veche monedă nu era folosită pentru a plăti viii, ci morții,
Aceeași substituție are loc și în relațiile cu zeii și demonii.
În afară de virtutea reală sau presupusă inerentă lor, lucrurile
și evenimentele capătă tot mai multe „semnificații” și căutăm
să obțină rezultate concrete prin acțiune simbolică.

Fiecare comportament pur magic care s-a dovedit eficient, la momentul respectiv
sens naturalist, va fi repetată în mod natural în aceeași formă cu un
fidelitate riguroasă. Acest principiu se extinde la întregul domeniu al semnificațiilor

simbolic. Să se abată câtuși de puțin de la această metodă a cărei eficacitate și
recunoscută o poate face ineficientă. Toate domeniile de activitate
„Ființele umane sunt atrase în cercul magic al simbolurilor. Aceasta este pentru a
Acesta este motivul pentru care, chiar și în cadrul religiilor raționalizate, preferăm
să sprijine cele mai violente opoziții din punct de vedere pur convingerilor
dogmatic mai degrabă decât de susținere în chestiuni de simbolism al inovației-
acțiuni care ar putea pune în pericol eficacitatea activității magice sau
putea chiar să stârnească mânia zeului sau a sufletelor strămoșilor. Astfel,
întrebarea: ar trebui să facem semnul crucii cu două [249] sau cu trei degete?

a fost principalul motiv al unei schisme în Biserica Rusă din secolul al XVII-lea,
{de teama de a ofensa periculos două duzini de sfinți prin suprimarea
din calendar, ziua/care le este dedicată împiedică, chiar și astăzi,
adoptarea calendarului gregorian în Rusia 4. Printre magicienii Indiei,

cântatul dezacordat în timp ce executau dansurile ritualice cântate a dus la
moartea imediată a vinovatului pentru a alunga răul magic sau a potoli
mânia zeului.

Stereotipizarea producțiilor de arte plastice - cea mai comună formă
stilizarea antică — a fost condiționată direct de concepție-
țiuni magice și, indirect, prin faptul că aceste producții au fost
fabricate profesional pentru semnificația lor magică. Fabricație
ceea ce, în sine, implica deja crearea din modele în loc de
creare din obiecte naturale. Egiptul oferă un exemplu al importanței-
Influența factorului religios în artă: devalorizarea religiei tradiționale
ae datorită impulsului monoteist dat de Amenhotep al IV-lea (Akhenaton)
a dat frâu liber naturalismului. Utilizarea magică a simbolurilor preluate
a scrisului; dezvoltarea artei mimicii și a dansului într-una

a. Scrisă înainte de 1914 (Ed.).

\

un fel de simbolism homeopat, apotropaic sau exorcizator, sau
exercitarea unei constrângeri magice; stereotipizarea intervalelor admise
sau, cel puțin, al tonicului lor (raga în India, spre deosebire de vocalizări);
înlocuirea metodelor terapeutice empirice, adesea ne-
bine dezvoltat (din punct de vedere al simbolismului și doctrinei)
animist al posedării spiritelor, era doar o terapie a
simptome), prin procese care, din același punct de vedere, au fost
metode de tratament raționale, exorciste sau simboliste — homeo-
patetic. Relația dintre aceste noi terapii și cele anterioare
a fost același ca între astrologie, ale cărei rădăcini sunt aceleași, și
calcul empiric al calendarului. „Toate acestea aparțin aceluiași ensen.ole
fenomene care au avut o importanță enormă pentru evoluția
civilizație (nu le putem analiza în detaliu aici). Primul efect!
și reprezentări „religioase” fundamentale asupra conduitei vieții.
și asupra activității economice a fost, prin urmare, în general, stereotipă. Orice
modificarea unei utilizări care se realizează, într-un fel sau altul, în temeiul
Protecția împotriva forțelor supranaturale poate afecta interesele spiritelor
sau zei, incertitudinilor și rezistențelor pe care fiecare nou-
torul, religia adaugă obstacole puternice. Sacrul este, în mod specific,
imuabilul are,

Tranzițiile dintre naturalismul preanimist și simbolism au fost /:-
dintre cele mai ușoare detalii. Când [primitivul] smulge inima din piept
al inamicului ucis sau îi taie organele genitale sau îi extrage creierul
a craniului, atunci când expune acest craniu în propria sa vitrină sau îl consideră ca fiind

un dar prețios de nuntă, când mănâncă aceste părți ale corpului inamicului
sau cele ale unor animale deosebit de puternice sau rapide, el chiar crede
să își însușească în acest fel, într-un mod direct și natural, forțele atribuite acestor
organe fizice. Dansul războinic este, mai presus de toate, produsul, amestecul
de furie și angoasă, de entuziasmul dinaintea bătăliei, generează direct -
extaz eroic: în această măsură nici el nu este simbolic,
Dar în măsura în care dansul războiului (în maniera magiei noastre
„simpatic") anticipează victoria prin expresii faciale și caută să o asigure

prin mijloace magice, în ceea ce privește oamenii și animalele
sunt omorâți conform unor ritualuri fixe și că zeii și spiritele tribului
sunt invitați să ia parte la banchet, în măsura în care cei care
participă la consumul unui animal cred că sunt strâns înrudiți
deoarece „sufletul" acestui animal a pătruns în ele, trecerea către,
„Simbolismul" este iminent.

Termenul „gândire mitologică" a fost aplicat modului de gândire
care stă la baza domeniului complet dezvoltat al reprezentărilor
simbolic și am căutat să definim în detaliu caracterul particular-
eulier. Nu putem aborda aceste întrebări aici, dar vorbim-
doar una dintre caracteristicile distinctive, în general importante, ale acestui sit
mod de gândire: sensul analogiei în forma sa cea mai eficientă,

și anume parabola, Analogia a avut o influență îndelungată, a dominat

>»

nu numai formele de exprimare religioasă, ci [250] și
gândirea juridică chiar și în tratarea precedentelor, chiar și atunci când
Tehnicile pur empirice ale gândirii juridice erau deja dezvoltate -
pipi, și a cedat loc doar încet conceptualizării silogistice
prin intermediul subsumării raționale. Patria originară a acestei gândiri
Gnalogicul este magie, care se bazează în întregime pe analogie raționalizată în
simbol. $
Inițial, „zeii” nu erau reprezentați într-o „formă”
„umane.” Au dobândit forma unor ființe perene, care le este esențială,
numai după ce reprezentările pur naturale au fost depășite -
realiști care încă joacă un rol în Vede (pentru aceștia, de exemplu,
focul adevărat este considerat un zeu sau corpul unui zeu concret
foc), după ce acestea s-au estompat în favoarea altor puncte de vedere, conform-
pe care divinul, identic odată pentru totdeauna cu sine însuși, îl posedă pe tot
lumini individuale, le controlează sau se încorporează în ele într-un fel sau altul
a altuia. Dar această reprezentare abstractă nu devine cu adevărat certă
că prin intermediul „cultului”, adică al unei activități devotate continuu -
creat de unul și același zeu și prin legătura acestuia din urmă cu o asociație
oameni continui, o comunitate permanentă pentru care are acest lucru
sensul de a fi sustenabil. Vom reveni în curând asupra acestui proces. A
odată asigurată continuitatea formei zeilor, cei care pretind că
pentru a aborda aceste întrebări își pot dedica activitatea intelectuală
sistematizarea acestei sfere de reprezentări.

„Zeii” sunt adesea doar un amestec haotic de entități
creată din întâmplare și întreținută în mod fortuit prin cult și că nu
numai în vremuri când diferențierile sociale erau reduse.
Zeii vedici înșiși nu formează un set ordonat de
zei. Dar regula este că un „panteon” se formează imediat ce practica religioasă-
gicuse este subiectul unei reflecții sistematice și că, într-un anumit grad (foarte)
„variabilă în funcție de „facilitățile” de raționalizare a vieții în general s-a atins,
ambele manifestându-se prin cerințele lor tipice crescânde în
referitor la serviciile zeilor. Ceea ce duce, pe de o parte, la
specializarea și stabilitatea caracterizării anumitor figuri de zei
și, pe de altă parte, individualizarea lor prin atribute constante și prin deli-
imitarea „competenței” lor reciproce. În plus, o personificare
Formele antropomorfe ale zeilor nu sunt în niciun fel identice sau
paralel cu delimitarea și fixarea tot mai mare a rezidenților lor
prospectivă, adesea este chiar opusul. Competența numina romană
este mult mai clară și mai determinată decât cea a zeilor eleni, în timp ce
că umanizarea și reprezentarea plastică a acestuia din urmă ca
„personalitățile” reale au mers incomparabil mai departe decât în
religie romană pură. >
Motivul sociologic esențial al acestui fenomen constă în faptul
și că reprezentarea autentic romană a supranaturalului a rămas -
re, în structura sa generală, mult mai profund decât cea a unui

religia națională a țăranilor și a proprietarilor de pământuri; religia greacă,
pe de altă parte, fusese legată de evoluția unei civilizații interlocale a cailor,

_ legături precum cea din epoca homerică cu zeii lor-eroi. Reluarea
parțial al acestor concepții și influența lor indirectă asupra pământului roman,
nu au schimbat nimic în religia națională; mulți dintre ei au reușit
doar unei existențe estetice, în timp ce trăsăturile caracteristice
ale tradiției romane s-au păstrat practic neschimbate în
practică rituală și, din motive pe care le vom examina mai târziu,
a respins întotdeauna, spre deosebire de lumea greacă, orgiastico-religiozitatea)
extaziat de mistere. Firește, „competența unui «zeu» concepută
ca persoană este mult mai flexibilă decât orice ramură anume
a activității magice. Religia romană rămâne religioasă (indiferent că

acest cuvânt derivă etimologic din religare sau relegere), adică
că rămâne atașată formulei de cult dovedite și
observă o „atitudine respectuoasă" față de „numele de toate tipurile"
care operează peste tot.

Alături de tendința spre formalism care a rezultat din factorii pe care i-am |
tocmai menționate, o altă caracteristică importantă a distins
Religia romană de cea a grecilor, și anume că ceea ce este impersonal este
în relație intimă cu ceea ce este obiectiv rațional. Religiozitatea mediului
întreaga viață cotidiană [251] a romanului se naște, fiecare dintre faptele sale scăldate
într-o cazuistică juridico-sacră care, cantitativ, i-a captivat
atenție la fel de mult ca legile lor ritualice care i-au preocupat pe evrei și hinduși și
că legea sacră a taoismului i-a absorbit pe chinezi. Zeitățile care apar
pe listele preoțești (findigitamenta) sunt infinite la număr, fiecare

fiind înzestrați cu o specialitate obiectivă. Nu numai fiecare act, ci și
fiecare element al acestui act era supus influenței unor numina particulare.
Pentru toate actele importante era prudent să se invoce și să se venereze nu
doar acele certitudini a căror importanță și tradiție fuseseră deja fixate
competență, dar și un anumit număr de zei ambigui (incerti), inclusiv
competența, genul, eficacitatea și chiar existența erau discutabile. Nu a fost
a fost necesar să se invoce nu mai puțin de o duzină de dii certi pentru diversele
activități legate de cultivarea unui câmp. Așa cum considerau romanii -
ar considera extazul (în latină: superstitio) grecilor ca o abalieratio mentis
contrar ordinii [publice], pentru eleni această cazuistică a religiei
romană (și cea a etruscilor, care a mers mai departe în această direcție) a fost doar
teroarea servilă a demonilor [Deisidämonie]. Grija de a satisface numina
s-a mers până la punctul în care toate acțiunile singulare erau mentale
defalcate în toate elementele lor imaginabile, fiecare dintre acestea fiind
atribuit unui numen sub a cărui protecție specială a fost plasat.

Fenomene similare se găsesc în India și în alte părți, dar ce
nicăieri nu se găsește în aceeași măsură ca la romani - pentru că
că atenția pe care o acordau practicilor rituale era în întregime concentrată
în acest punct - este vorba de numărul de numina obținut prin analiză pură -
conceptual, prin urmare prin abstracție intelectuală, numina care au fost)

\

catalogate corespunzător. Caracteristica specifică a modului de viață al
romani care au rezultat din această abstracție - în aceasta contrastul „cu”
Influența ritualurilor evreiești și asiatice asupra culturilor lor respective este
evident - era grija neîncetată acordată practic unei cazuistici
raționalitatea legii sacre, un fel de jurisprudență sacră „plină de

precauțiile V, precum și tendința de a trata aceste probleme ca fiind pro-

© problemele avocatului, Legea sacră a devenit astfel părintele gândirii
Juridic rațional. Acest caracter distinctiv al romanității, condiționat
prin motive religioase, este confirmată în continuare de Titus Livius. Formând un contrast
cu pragmatismul evreilor, de exemplu, în centrul istoriografiei
Livienne găsește întotdeauna demonstrația „Corecției” în lege.
sacru și public al oricărei inovații instituționale. Pentru ea, lucrul important
era eticheta legală și nu chestiunile legate de păcat, pedeapsă,
penitență sau mântuire.

În ceea ce privește concepțiile despre divinitate pe care trebuie să le
ocupă în primul rând procesele de antropomorfizare și
delimitarea competențelor (care evoluează parțial în paralel
și în special în direcția opusă) sunt cu siguranță legate de genuri
zeităților deja existente. Aceste două procese tind spre o raționalizare-
popularitatea tot mai mare a ambelor forme de venerație a
zeități decât însăși conceptele de zeu.

Examinarea anumitor varietăți de zei și demoni oferă puțin interes.

ne întoarcem pentru scopul la care țintim, deși, sau mai degrabă pentru că zeii și demonii, precum și vocabularul limbilor, au fost în mod natural condiționată direct de situația economică și de destinele istorice riscurile fiecărui popor" Întrucât această evoluție este pierdută pentru noi. În negura timpurilor, este cel mai adesea imposibil de determinat De ce, printre diversele varietăți de divinități, cutare sau cutare este cel care a atins preeminența. Acest lucru poate depinde de obiecte naturale ale căror importanța este mare pentru economie, începând cu stelele, sau multe procese organice pe care zeii sau demonii le „posedă" sau le influențează a provoca, a cauza sau a preveni: boala, moartea, nașterea, incendiul, seceta, ploaie, furtună, recolte, un zeu poate dobândi întâietate în panteon „datorită importanței economice predominante a anumitor evenimente" particularități. De exemplu, zeul cerului poate fi conceput în special ca maestrul luminii și al căldurii sau, ceea ce este în mod special comun printre popoarele crescătoare de vite, ca stăpân al genei-
raţie.

Este evident că venerarea zeităților chtonice - cum ar fi Mama Pământ — presupune, în general, o anumită importanță a agriculturii cultură, totuși nu este întotdeauna paralelă cu aceasta. (252) Putem nu mai afirmă că zeii cerului — ca reprezentanți ai paradisului Eros, adesea situat în cer — erau pretutindeni divinități nobile, spre deosebire de divinitățile rustice ale pământului, este și mai puțin posibil să susținem faptul că Mama Pământ însoțește organizația primarului,

de origine [Sippe]. Cu toate acestea, zeitățile chtonice care prezidează
recoltele au de obicei un caracter mai puternic local și
populare decât altele. În orice caz, supremația zeităților cerești
cei personali care locuiesc în nori sau pe munți, pe divinități
a pământului, este foarte adesea determinată de dezvoltarea unei civilizații-
țiune feudală și tinde să permită ascensiunea zeilor originari -
oamenii terestre printre locuitorii cerului. Pe de altă parte, când agricultura
predomină, este obișnuit ca zeii chtonici să unească în ei înșiși două
semnificații: ele prezidează rezultatul recoltei și, prin urmare, sunt distribuitori
de bogăție și ei domnesc peste morții care zac sub pământ, Aceasta
explică faptul că adesea depind de ele, ca în misterele de la Eleusis,
Cele două interese practice capitale: bogăția și destinul în viața de apoi
Pe de altă parte, zeii cerești sunt stăpânii cursului stelelor. Legile
fixe care guvernează în mod clar cursul stelelor fac ca, prin intermediul
Prin urmare, stăpânii lor devin adesea și stăpâni ai tuturor lucrurilor.
care respectă, sau ar trebui să respecte, reguli fixe și, mai presus de toate, hotărâre-
țiune a legii și a bunelor obiceiuri.
Creșterea semnificației obiective a componentelor tipice?
și varietăți de activități și reflecția subiectivă pe care au făcut-o,
obiectul ar fi dus la o specializare de facto în rândul zeilor. Și ccla
fie într-un mod complet abstract, ca în cazul zeilor „inci-
tație » [Antreiben] și mulți alți zei din Indii, fie în
sensul unei specializări calitative conform direcțiilor particulare ale
activitate, cum ar fi rugăciunea, pescuitul, aratul. Exemplul clasic al acestora
forme, deja destul de abstracte, în formarea zeilor, este concepția
cel mai înalt din panteonul Indiei antice: Brahma, „stăpânul?”

„rugăciune.” În același fel în care preoții lui Brahma monopolizau
Capacitatea de a te ruga eficient, adică constrângerea magică a
divinitatea, la fel și acest zeu, la rândul său, monopolizează dispoziția acestui
eficiență și, prin urmare, furnizarea a ceea ce este cel mai important
în orice activitate religioasă; în cele din urmă, el devine astfel, dacă nu singurul zeu,
cel puțin cel mai înalt. La Roma, Ianus, zeul „începutului”
Corect, care decide toate lucrurile, a dobândit într-un mod aproape imperfect
acceptă importanța universală.

Dar nu mai mult decât există vreo activitate individuală care să nu aibă un zeu special,”
Nu există activitate comunitară care să nu aibă un zeu sau care să nu aibă nevoie de unul
când societatea trebuie garantată într-un mod sustenabil. În cazul în care un grup
sau o societate nu pare a fi supusă puterii unui
Potentat individual, dar ca „grup social”, acest grup sau acest
Societățile au nevoie de un zeu anume. Acest lucru este adevărat, în primul rând,
Grupuri potr., cum ar fi grupul domestic și grupul parental.
De fapt, aici, este vorba de atașamentul față de spiritele strămoșilor (reali sau fictivi)
Care însoțesc numina și zeitățile vetrei și focului vetrei,
Semnificația atribuită de grup cultului său - cultul care era adus
de către capul casei - este foarte variabilă din punct de vedere istoric. Depindea de;

Cad

Născut

(4

a structurii și importanței practice a familiei. De obicei, o -
Cultul domestic extrem de dezvoltat merge mână în mână cu structura patriarhală a
comunitatea domestică, deoarece numai în acest tip de
structură conform căreia casa este centrul intereselor, chiar și pentru bărbați.
Însă, așa cum demonstrează exemplul Israelului, acești doi factori nu sunt pur și simplu legați.
și pur și simplu, pentru că zeii altor grupuri, în special ai grupurilor
politice sau religioase, susținute de puterea preoților lor, pot
să reprime sau chiar să anihileze complet cultul și preoția domestică
al capului familiei.
Când puterea și semnificația lor au rămas intacte, ele formează
în mod natural, o legătură riguros personală de o forță extraordinară.
Această legătură unește ferm familia și familiile într-un grup rigid exclusivist
și exercită o influență profundă asupra relațiilor economice interne ale
comunitatea domestică. Aceasta este ceea ce determină și stereotipizează toate
raporturile juridice [253] ale familiei: legitimitatea soției și
moștenitori, poziția fiilor în raport cu tată și cea a fraților între ei.
Din perspectiva familiei și a descendenței, gravitatea adulterului provine din
deoarece o persoană de sânge străin s-ar putea afla în situația
să ofere sacrificii strămoșilor din linia genealogică [Sippe] și astfel să le trezească
mânie împotriva celor consangvinizați. Pentru zei și numina unui grup
dispreț strict personal față de sacrificiile oferite de cei care fac acest lucru
fără drept. Respectarea rigidă a principiului agnatic, oriunde există acesta,
| este cu siguranță foarte strâns legată de aceasta, la fel ca toate x-urile
alte întrebări privind legitimitatea preoțească a șefului

familial.

Pe lângă motivele economice și militare, dreptul ereditar

| se bazează, de asemenea, în mod regulat pe motive sacre, în special legea

fiului cel mare să fie unicul sau preferatul moștenitor. Dacă în Orientul Îndepărtat

(China și Japonia) iar în Occident, la Roma, comunitatea domestică era:

Grupul parental și-a păstrat structura patriarhală în ciuda tuturor

schimbările condițiilor economice se datorează în principal acestor fundamente-

| lucruri sacre pe care ei/Eu/Trebuie. Oriunde există o astfel de legătură religioasă

| al comunității domestice și al liniei genealogice [Geschlecht], societățile

Cele mai ample, în special cele de tip politic, nu pot fi

Există doar două tipuri: fie sunt confederații religioase

linii consacrate [Sippe] (reale sau fictive), sau sunt domin-

| Națiune patrimonială a unei mari administrații interne (regale) -—

construită după modelul atenuat al unui patrimoniu domestic-

niale. — asupra economiilor interne ale „supușilor” Consecința acestui fapt

în al doilea caz, strămoșii, numina, duhurile sau zeii personali ai administrației -

Cea mai puternică rație domestică, își ia locul alături de zei

servitori domestici ai supușilor, legitimând astfel, prin consfințirea acesteia, poziția sa dominantă -

Pante, asta s-a întâmplat în Orientul Îndepărtat și în China, unde imperiul-

Preotul, în calitatea sa de mare preot, monopoliza cultul spiritelor supreme

al naturii. Rolul sacru al „geniului” principelui roman, din care a rezultat

admiterea universală a persoanei împăratului în cultul laicilor,
era să producă ceva similar. >
Pe de altă parte, în primul caz, apare un zeu special al grupului poli-
bifa ca atare. Yahweh era unul dintre ei. Faptul că era zeul unui
confederație - tradiția ne spune că el a fost inițial decu
a alianței dintre evrei și madianiți — a introdus o consecință
de extremă importanță. Relația sa cu poporul Israelului, care avusese
acceptat sub jurământ, atât cu confederația politică, cât și cu organizația
organizație juridico-sacră, iar relațiile sale sociale aveau valoarea de „berith”
— adică a relației contractuale — acordată de Yahweh și acceptată
cu prezentarea de către Israel. Contract din care a rezultat, pentru partea-
natura umană, ritualul, îndatoririle juridico-sacre și etico-sociale, dar
a inclus, de asemenea, din partea partenerului divin, promisiuni specifice
a cărui inviolabilitate se simțea autorizat să o recheme la Yahweh, pe care
era, firește, în forme compatibile cu un astfel de zeu
puternic. Aceasta este prima rădăcină a caracterului specific al promisiunii
al religiei israelite - un personaj care, în ciuda atâtor alte analogii, |
Nu o găsim nicăieri altundeva cu această intensitate.

Pe de altă parte, faptul că formarea unei asociații politice [Verband]
determină că subordonarea acestei asociații față de o dicu este un fenomen
universal. Dacă nu este neapărat prima creație, „sine-
„Cismul” mediteranean este, cel puțin, reorganizarea unei comunități
de cult sub un zeu al polisului. Cu siguranță, polisul este purtătorul clasic
a acestui fenomen important care este „zeul local” politic, însă,
Aceasta nu este nicidecum singura. Dimpotrivă, în general, orice asociere
Politica permanentă are zeul său special care garantează succesul poliției
tic de asociere. Când concepția unui astfel de zeu a ajuns la apogeu
dezvoltare completă, acest zeu exclude orice relație cu lumea exterioară.

principiu, el acceptă rugăciuni și sacrificii doar de la membrii grupului său;
cel puțin asta ar trebui să facă. Dar, cum nu poți niciodată
Pentru a fi complet sigur, este strict interzisă dezvăluirea oricărei
metodele pot fi folosite pentru a o influența eficient. Astfel, străinul nu este un străin,
nu doar la nivel politic, ci și la nivel religios. Chiar și
dacă are același nume și aceleași atribute, zeul unei societăți
străin nu este identic cu propriul zeu [al unei anumite societăți].
Juno a locuitorilor din Veii nu este Juno a romanilor, la fel cum nu
pentru [254] un napolitan, Madonna dintr-o capelă nu este identică cu cele
unei alte capele; o venerează pe una și o disprețuiește și o insultă pe cealaltă dacă îi ajută
concurenții săi sau încearcă să o devieze de la ei. Vă promitem
zeii inamicului să-i primească și să-i venereze dacă îl abandonează
(evocare Deos); asta a făcut Camillus înaintea orașului Veii. Se fură și se cucerește.
zeii. Cucerirea chivotului legământului lui Iahve a fost un flagel pentru
filisteni,

În general, victoria este și cea a unui zeu mai puternic asupra celui mai
slab, al inamicului. Nu orice zeu al unei asociații politice este un zeu

local, legat în spațiu de sediul administrativ al grupului. Povestea peregrinului-
națiunile israeliților din deșert ne arată zeul lor călătorind cu
poporul său și mărșăluind înaintea lor, precum și larii familiei

Roman l-a însoțit în călătoriile sale. Totuși, spre deosebire de
În această poveste, Yahweh a fost reprezentat - și aceasta este caracteristica Sa - ca
un zeu „îndepărtat”, un zeu al națiunilor care locuiesc pe Sinai și care nu apare
înconjurat de fulgere și tunete, împreună cu armatele sale cerești (Sabaoth)
că atunci când nenorocirile războiului i-au copleșit pe poporul său, s-a recunoscut
pe bună dreptate că „acțiunea la distanță”, această calitate specifică care rezultă
acceptarea unui zeu străin de către Israel, a contribuit la evoluția
„Concepția mea despre Yahweh în sensul unui zeu universal și atotputernic. Căci,
în general, faptul că o dicu este considerată o dicu locală
și, de asemenea, „monolitria” exclusivă pe care o cere uneori de la adepții săi
nu duc la monoteism, ci dimpotrivă întăresc particularitatea-
larism religios. În schimb, dezvoltarea „zeilor locali” are ca rezultat
„rezultând o întărire extraordinară a «particularismului politic»,
în special în domeniul polisului, care era și el exclusiv față de exterior
decât o Biserică față de alta și a împiedicat absolut orice formare
o preoție unitară care să cuprindă diferitele grupuri. În opoziție clară
cu „Statul” nostru, care este conceput ca o instituție, Ja polis rămâne
în esență o asociație personală de închinători ai zeului
a orașului, o asociație care, la rândul ei, se articulează în asociații religioase
zeităților tribale și domestice, excluzându-se la rândul lor
în ceea ce privește cultul lor individual. Dar polisul este și exclusivist,
în limitele sale, în ceea ce privește cei care stau în afara
aceste culte particulare, tribale sau domestice. În Atena, un om care
nu avea un zeu casnic (Zeus kerkeios) nu putea accesa caracterul-
ges publice, precum și la Roma cei care nu aparțineau grupului
perechi. Tribunul plebei (tribunus plebis) era acoperit doar de o
jurământ uman (sacro sanctus), nu avea auspicii și, prin urmare,
nici un imperium legitim, ci doar potestas.

Legătura dintre divinitatea grupului și locația geografică atinsă
cel mai înalt grad de dezvoltare al său atunci când teritoriul grupului a fost.
CONSIDERATĂ ca fiind sacră în mod specific zeului. Palestina era atât de
important pentru Yahweh că, conform tradiției, cei care locuiau în străinătate
și totuși a vrut să participe la asociația de cult a lui Yahweh și

Ca să-l venereze, au adus câteva căruțe pline cu pământ palestinian.
- Pe de altă parte, originea zeilor locali autentici este legată nu doar de-
ocuparea permanentă a terenului [Siedelung], dar și altora
„condiții care fac din grupul local purtător de semnificații politice."
În mod normal, locul local și asocierea sa religioasă au atins punctul culminant
dezvoltare deplină pe terenul orașului ca grup politic
SES PRE a drepturilor corporative, independent de instanță și de persoană
rc ikea are dreptate când spune că zeii locali rw: nu sunt
„în Orientul Îndepărtat sau în Iran și au făcut acest lucru doar în

412

412

PR U CH

ORIGINEA RELIGIILOR 2.5.1

într-o foarte mică măsură în Europa de Nord, ca zei tribali.
Pe de altă parte, se găsesc în Egipt, adică în afara zonei

a organizării juridice a orașului și chiar în stadiul zoologic, unde
Ei prezidează asupra împărțirii teritoriului în provincii. Începând cu orașele-stat,
zeitățile locale invadează confederații precum cele ale
Israeliți, etolieni etc., care erau orientați după modelul lor: Din punctul `
din punctul de vedere al istoriei ideilor, acest mod de a concepe grupul ca fiind
purtătorul local al cultului constituie o verigă intermediară între concepția y='
pur patrimonial al activității și ideilor politice comunitare
grupare pur obiectivă în scop [Zweckverband] și instituire
instituție, cum ar fi, de exemplu, ideea modernă de „organizare teritorială”
organisme constituite” [Gebietskürperschafts-Idee].

255] Grupurile politice nu erau singurele care aveau zeitățile lor
societățile profesionale speciale aveau și ele zeii lor,
unde sfinții lor anume. Aceștia încă lipseau complet de
Panteonul vedic, care corespundea situației economiei. Prin
Pe de altă parte, zeul scribilor Egiptului antic este semnul expansiunii
birocratizarea, precum și răspândirea unor zei și sfinți speciali
pentru negustori și tot felul de meserii este o indicație a unei diferențe-
renunțarea profesională crescândă, încă în secolul al XIX-lea, armata chineză,
știa cum să obțină canonizarea zeului său în timpul războiului - simptom că „
Profesia de armament era considerată o „profesie” printre altele.
Acest lucru contrastează cu zeii războiului de pe coastele mediteraneene.
antici, precum și cu cei ai mezilor care, întotdeauna, au fost mari zei;
cetățeni. }

Așa cum formele zeilor variază în funcție de condițiile existenței
natural și social, de asemenea, pentru un zeu, să cucerească supremația în
Panteonul sau monopolul divinității depinde de cele mai diverse șanse -
Doar iudaismul și islamismul sunt, în principiu, strict „mono-”

teiști." În hinduism, ca și în creștinism, forma de
ființa divină supremă (sau zeitățile supreme) este deghizarea
teologic al acestei/realități că un interes foarte important și foarte particular -
din punct de vedere religios, răscumpărarea prin întruparea unui zeu este un obstacol,
către monoteismul strict. Și mai presus de toate, calea către monoteism a fost urmată
cu mai multă sau mai puțină coerență, nicăieri existența lumii spiritelor nu este
Cultul demonic nu a fost eradicat definitiv - nici măcar de Reformă.
Spiritele și demonii au fost doar subordonați necondiționat.
cel puțin în teorie, omnipotenței unui singur zeu.

În practică, depindea și depinde de următoarea întrebare:
care, de la zeul teoretic „suprem" sau de la spiritele și demonii „inferiori",
intervine cu cea mai mare energie, în timpul cravatei zilnice, pentru
interesele individului? Dacă este vorba de spirite, religiozitatea vieții de zi cu zi
Va fi determinat în principal de relațiile cu aceștia; indiferent de
cum apare conceptul oficial al zeului religiei raționalizate,
Firește, atunci când există un zeu politic local, primatul îi este acordat lui

adesea cade. Când o serie de comunități consacrate, trecut-
un zeu local, își extind asocierea politică prin cucerire, acolo
| în mod normal, rezultă diverși zei ai comunităților care vin
a | a fuziona sunt societatezate [vergesellschaften] într-un întreg [religios].

„În cadrul acesteia, specializările obiective sau funcționale ale
zei, fie ei originali, fie ei determinați de experiențe noi
referitor la sfera de influență a acestor cuvinte, va reapărea, cu o
importanță foarte variabilă, bazată pe diviziunea muncii, |
Zeul local al celui mai important centru politic sau sacerdotal — așa cum
Marduk la Babel sau Amon la Teba — s-a ridicat la rangul de zeu suprem,
| să dispară adesea în timpul posibilei căderi a orașului sau al schimbării-
| reședința suveranului: iată ce s-a întâmplat în Assur cu
decadența Imperiului Asirian. Când societatea politică, așa cum
| că aceasta ia forma unei asociații protejate de un dicu, unitatea
politica nu pare asigurată până când această asociație nu a încorporat
și i-a socializat pe zeii membrilor care îl compun și care, adesea, sunt
adoptat și local într-un fel de dezinecism. Această practică, dacă
comună în antichitate, a fost repetată din nou în Imperiul Rus unificat,
în timpul transferului în capitală a moaștelor/marilor sfinți care posedă-
erau catedralele provinciale.
Combinațiile posibile ale diferitelor principii sunt nenumărate.
| implicat în formarea unui „pañtheon” sau în cea a poziției R
preeminent ca un zeu față de alții. De fapt, abilitățile
zeitățile sunt la fel de variate ca și cele ale oficialilor organizațiilor
patrimonial. Delimitarea competențelor diferiților zei este inter-
se intersectează cu obiceiurile de atașament sau deferență față de un zeu:
care și-a dovedit valoarea, Ond'infoque, tratându-l ca și cum ar avea o funcție-
tonul tău universal și cerându-i deja toate funcțiile posibile
atribuite altora/zeilor. Acesta este „henoteismul”, pe care Max Müller îl consideră
presupusă în mod eronat a fi o anumită etapă a evoluției. Pur și simplu factori
rațională au jucat adesea un rol important în ascensiunea [unui zeu]
la preeminență {supra celorlalți zei]. Oriunde apare, în toate regulile sale-
aritate, stabilitatea foarte ridicată a prescripțiilor determinate [256] — ce

Indiferent de natura lor (cel mai adesea în cazul riturilor stereoreligioase)
dactilografiat) — și acolo unde gândirea religioasă rațională devine conștientă de aceasta, aceasta
sunt zeitățile care au dat dovadă de cel mai constant comportament —
zeii cerului și ai stelelor - care au cele mai mari șanse de a atinge privilegiul
mauté,
De cele mai multe ori, acești zei care influențează fenomenele naturale
Universalii nu joacă un rol considerabil în religiozitatea cotidiană,
deși sunt foarte mărețe în ochii speculației metafizice care
chiar îi consideră, uneori, creatorii lumii. Motivul pentru aceasta este că,
în cursul lor, aceste fenomene naturale variază într-o măsură foarte mică
măsură; prin urmare, în practica zilnică nu este necesar
să folosească preoți și magicieni pentru a-i influența. Un zeu poate

—

#44

RP RE TE EE

ORIGINEA RELIGIILOR 2.5.1

să marcheze cu pecetea sa, într-un mod decisiv, întreaga viață religioasă a unui popor
(precum Osiris în Egipt) dacă corespunde unui anumit interes religios -
profund (soteriologic în cazul lui Osiris), fără ca acesta să dobândească

pentru aceasta preeminența în panteon. Rațiunea necesită primatul
zei universali, și orice formare coerentă a unui panteon urmează, de asemenea,
într-o oarecare măsură, principii sistematice raționale, deoarece

că se află încă sub influența fie a unui pretins raționalism preoțesc -
țională sau din aspirația rațională a laicilor către o ordine. Și mai presus de toate,

relația, menționată mai sus, dintre regularitatea rațională a cursului?
stele garantate de ordinul divin și inviolabilitatea ordinii sacre pe
pământul îl face pe zeul universal gardianul competent al acestor două lucruri dintre care

depind atât de economia rațională, cât și de suveranitatea asigurată și

norme sacre impuse comunității sociale. Preoții sunt,

în primul rând, cei care sunt interesați de aceste chestiuni sacre și sunt

reprezentanți. Acesta este motivul pentru care competiția dintre zeii stelelor

Mitra și Varuna ®, gardienii ordinii sacre, și Indra, zeul furtunii,

războinic puternic și ucigaș de dragoni, este un simptom al competiției

între cler, care aspiră la o ordine stabilă și un control sistematic.
al vieții și puterea nobilimii războinice. Pentru aceasta, zeul

eroic, dornic de isprăvi războinice, „precum și de iraționalitate dezordonată

aventurii și destinului constituie relațiile adecvate cu

puteri supraterestre: Vom găsi același lucru de mai multe ori

opoziție față de lucrare.

Rituri și ceremonii sacre sistematizate, cum ar fi cele propagate de:
cler (India, Iran, Babilon) și relații ordonate rațional
de subordonare a supușilor [în raport cu suzeranul lor], cum ar fi crearea
statele birocratice (China, Babilon) îi ajută cel mai adesea pe zei;
cerești și stelare să intre în panteon, În Babilon, religia a evoluat
din ce în ce mai clar către o credință în dominația asupra tuturor
lucruri despre stele, despre planete în special, din zilele săptămânii
destinului individului în viața de apoi, ducând astfel la o situație fatală
lism astrologic. Această dezvoltare este, în realitate, doar un produs târziu
a științei sacerdotale încă necunoscute religiei naționale a statului,
independent politic. Un zeu poate domina un panteon fără a fi
pentru toate acestea, un zeu „universal" sau internațional. Dar, firește, el
este pe calea care duce acolo,

Pe măsură ce cineva aprofundează, reflecția asupra zeilor necesită într-un fel
creșterea faptului că existența și natura ființei divine sunt stabilite fără a
echivoc, astfel încât în acest sens zeul este „m universal". În Grecia,?
filosofii au interpretat zeitățile întâlnite în alte părți ca fiind echivalente
Zilele de Ziua Îndrăgostiților zeilor din panteonul lor prost organizat. Această tendință
2 universalizarea crește odată cu creșterea preponderenței
a unui zeu care domină panteonul: acesta capătă din ce în ce mai multe trăsături #
„monoteiști". Formarea unui imperiu universal în China, expansiunea
de la casta sacerdotală a brahmanilor prin toate poli-formațiunile,

dezvoltarea imperiilor globale
Perșii și romanii au fost favorizați, deși într-o măsură inegală și
cu succes variabil, nașterea universalismului și monoteismului,
Formarea unui imperiu global (sau alte procese sociale care acționează
în aceeași direcție) nu a fost nicidecum singura și indispensabilă pârghie
a acestei dezvoltări. Cel puțin, avangarda unimonoteismului
versalistul, [257] monolatria, se regăsește tocmai în fenomenul
istoria religiilor: cultul lui Iahve,/care este
rezultat foarte concret al unui eveniment istoric, formarea unei conf-
derație. În acest caz specific, universalismul este un produs al politicii
internațional ai cărui interpreți pragmatici au fost profeții
interesați de cultul lui Yahweh și de etica sa. Predica lor avea
consecință că acțiunile popoarelor străine care au afectat puternic
Israelul a început să fie văzut ca acțiuni ale lui Yahweh.
surprinde aici, în toată evidența sa, caracterul specific și eminent-
element istoric inerent speculațiilor despre profeții evrei, un caracter care
contrastează puternic cu speculațiile despre natura preoților din
India și Babilonul. De asemenea, izbitoare este obligația inevitabilă care rezultă
„despre promisiunea lui Yahweh, de a concepe, în întregime, destinul lui Israel,
atât de amenințat și atât de tulburător în fața acestei promisiuni - destin inextricabil -
încurcat abil cu cel al altor popoare — precum „acțiunile
„lui Yahweh”, prin urmare, ca „istorie universală”. Astfel, zeul războinic antic

... al confederației, transformat în zeul local al polisului Ierusalim, a luat trăsăturile profetice universale ale omnipotenței transcendente și de impenetrabilitate.

Impulsul monoteist, prin urmare universalist, dat cultului soarelui de faraonul Amenhotep al IV-lea (Akhenaton) și-a avut originile într-o situație complet diferită. Pe de o parte, un raționalism extins al preoți și, probabil, și laici care, în contrast puternic cu Profeția israelită, avea un caracter pur naturalist, pe de altă parte deoparte, nevoia practică a monarhului plasat în fruntea unui stat unitar și birocratic*, pentru a rupe preponderența preoților prin eliminarea multitudinea de zei preoțești și pentru a restaura puterea antică a faraonilor raze zeificate - ridicând regele la demnitatea de preot suprem al soarelui, Monoteismul universalist al creștinismului și islamismului depinde În istoria dezvoltării iudaismului, monoteismul se referă la 72 de athoustra au fost cu siguranță determinate de extra- Iraniană (Asia Mică). Aceste monoteisme sunt condiționate de caracterul special al profeției „etice”, spre deosebire de profeție „exemplar” (o distincție care va fi discutată mai târziu). Toate celelalte „dezvoltările relativ monoteiste și universale sunt produse speculațiilor filozofice ale preoților și laicilor; aceștia nu au dobândit o importanță religioasă practică numai atunci când sunt aliate cu interese soteriologic (răscumpărare). Vom reveni asupra acestui subiect mai târziu.

Evoluția către un monoteism riguros care prinsese contur

Trăsături particulare ale Indiei, dezvoltarea

cel mai important dintre I}

aproape peste tot a fost zădărnicit în religia zilnică — cu excepția
referitor la iudaism, islamism și protestantism — de către '
obstacole practice. Aceste obstacole erau, pe de o parte, puternicele
interesele ideologice și materiale ale clerului responsabil de cult și locuri de cult
cultele unor zei anumiți; pe de altă parte, interesul religios al laicilor
pentru un obiect religios tangibil și familiar care poate fi legat
cu situații concrete de viață sau cu un anumit grup de oameni

excluzând alte grupuri și în special interesul lor pentru un obiect religios,
accesibilă influenței magiei. Deoarece magia, care și-a dovedit eficiența,
oferă o garanție de eficacitate mult superioară celei a venerației unui
zeu a cărui omnipotență îl face inaccesibil influenței magice. Prin
în consecință, concepeți forțele „suprasensibile” sub forma zeilor,
chiar și sub cea a unui zeu transcendent, nu elimină, în sine,
reprezentări magice antice (nici măcar în creștinism). , 4
În orice caz, această concepție dă naștere la posibilitatea unei duble relații
dintre om și suprasensibil. Aceasta este ceea ce vom examina.

O putere concepută, într-un fel, prin analogie cu ființa umană

animat poate fi forțat să slujească omului, în același fel în care cineva
poate constrânge „forța” naturalistă a unei minți. Oricine posedă
Carisma de a folosi mijloacele potrivite este mai puternică decât un zeu și
îl poate supune pe acesta voinței sale. Activitatea religioasă nu mai este atunci
„slujbă divină”, ci „constrângere a zeului”; [258] invocația nu mai este
rugăciune, ci o formulă magică. Aceasta este o temelie inexpugnabilă
a religiei populare - în special în India, dar aceasta este universală:
răspândit. Printre preoții catolici înșiși, ceva se perpetuează încă
ceva din această putere magică atunci când înfăptuiește miracolul liturghiei și
exercită puterea cheilor. Aceasta este originea, dacă nu exclusivă, cel puțin
componentele principale, orgiastice și gestuale ale cultului religios
—în special cântatul, dansul — și teatrul, ca să nu mai vorbim de formulele fixe ale,
rugăciune.

Sau antropomorfizarea pornește de la faptul că atribuim
zeilor comportamentul unui puternic stăpân pământesc despre care se poate
obține favoare gratuită prin rugăciuni, daruri, servicii,
tributuri, lingușiri, mită și, în final, în virtutea unei bune conduite
corespunzătoare voinței sale. Prin analogie cu stăpânii acestei lumi,
Zeii sunt concepuți ca ființe puternice a căror putere nu diferă de cea a
lorzi, cel puțin la început, doar prin cantitate. Atunci este nevoie,
naștere necesitatea „serviciului divin”.

Rugăciunea și sacrificiul, elemente specifice ale „slujirii divine”, sunt, de asemenea, pentru mine
în mod natural, de origine magică. În rugăciune, granița dintre formulă
Magia și implorarea rămân Auide. Întreprinderea rugăciunilor din punct de vedere tehnic
rațională este aproape peste tot mai aproape de magie decât de ofere-1
cation (că această întreprindere de rugăciune ia forma roții de rugăciune
și alte dispozitive de același fel, sau cel al benzilor de rugăciune pe care cineva le

suspendate în vânt sau atașate de imagini ale zeilor sau sfinților,

UN p

ACOLO

ăăă

SOCIOLOGIA RELIGIEI

sau că ia forma rozariului ale cărui mărgele sunt numărate cu atenție
recitări — aproape întotdeauna este produsul raționalizării
constrângerea zeului de către hinduși). Cu toate acestea, religiile, prin
în alte părți nediferențiate, cunoscute și în mod autentic indi- rugăciune
individ ca o „suplăcere", cel mai adesea într-o achiziție-
o manieră comercială și rațională care prezintă acțiunile vorbitorului ca fiind
făcute în beneficiul zeului, de la care acesta cere o recompensă în schimb.
— La începuturile sale, sacrificiul apare ca un mijloc magic care, în
\ parte, servește direct la constrângerea zeilor. Zeii au nevoie și de
soma, această băutură a preoților vrăjitori care induce extaz, căci
să-și îndeplinească acțiunile. De acolo, conform concepției antice a arienilor, că
cineva îi poate constrânge pe zei prin sacrificiu. Sau se poate
încheie cu aceștia un pact care impune obligații ambelor părți
în prezență; a fost, în special, concepția israeliților, concepția

cu consecințe grele. Sau, sacrificiul poate fi conceput ca o
mijloace magice de a devia mânia zeului asupra unui alt obiect,
„indiferent dacă această persoană este un țap ispășitor sau, mai ales, o victimă umană."
Dar un alt motiv pentru sacrificiu este și mai important și, probabil-
probabil, mai vechi: sacrificiul, în special sacrificiul animalelor, este
„se presupune a fi o communio, adică o comensalitate care are efectul
„o fraternizare între sacrificatori și zeu. Care reprezintă o
transformarea sensului concepției și mai vechi conform căreia .
a sfâșia și a mânca un animal puternic (și, mai târziu, un animal sacru) înseamnă a te lipsi de el
a asimila forța. O semnificație magică de acest fel, sau alta,
(deoarece există de fapt un număr mare de posibilități), poate totuși să imprime-
marea își pune amprenta asupra actului sacrificial chiar dacă sunt reprezentări autentice-
„cult" îi influențează profund semnificația. Această semnificație
Magia poate triumfa din nou asupra sensului cultului propriu-zis:
Spre deosebire de sacrificiile cultuale antice din Nord, ri-
Operele Atharva-Vedei, și cu atât mai mult cele ale Brāhmanilor, au fost aproape
magie pură. Pe de altă parte, a te abate de la magie înseamnă a reprezenta
sacrificiu fie ca tribut, de exemplu: oferirea primelor roade
divinitatea, astfel încât să le acorde oamenilor bucuria de odihnă:
[roadele pământului], fie ca o „pedeapsă" pe care și-o impune cineva
pe sine, un sacrificiu ispășitor, pentru a evita răzbunarea zeului.
În realitate, aceasta nu implică încă niciun fel de „conștiință a păcatului",
„și se realizează, la început, într-un spirit comercial rece (în India, de exemplu
exemplu).
Predominanța motivelor non-magice a crescut odată cu dezvoltarea
elementul concepției conform căreia puterea unui zeu își asumă
caracterul unui stăpân personal. Zeul devenea un mare sei-
Domn căruia îi era îngăduit să-și refuze favorurile dacă aceasta îi era bunăvoința.
El nu putea fi abordat decât cu rugăciuni și daruri și

nici să-l constrângă prin mijloace magice. Dar, de fapt, în ceea ce privește noutățile,
Aceste telefoane mobile au adăugat la simpla „magie” doar elemente sobre și

raționale ca motivele magiei însăși. A face-o lui en est,

| de la început până la sfârșit, trăsătura fundamentală. Caracteristică care este potrivită [259] '
religiozității cotidiene a maselor din toate epocile, printre toate
„popoare și în toate religiile. Aversiunea față de relele externe
de „aici jos” și atracția către avantajele externe ale „aici jos”, cum ar fi
este conținutul fiecărei „rugăciuni” normale, chiar și în majoritatea religiilor.
detașat de această lume.

Orice aspect [al fenomenului religios] care depășește [relele și avantajele-1
[zilele acestei lumi] este opera unui anumit proces evolutiv care posedă
două caracteristici distincte. Pe de o parte, o sistematizare rațională,
din ce în ce mai extinsă, a conceptului de Dumnezeu și a reflecției asupra relațiilor
posibilă între om și divin. Pe de altă parte, și rezultând din acest sistem-
matizare, o retragere caracteristică din raționalismul original, practic și
calculator. Alături de această raționalizare a gândirii, „semnificația-
„ficarea” comportamentului specific religios este din ce în ce mai puțin yg
căutate în avantajele pur externe ale vieții economice
din fiecare zi. În această măsură, scopul comportamentului religios este „

„irațională” până când, în cele din urmă, această „de altă lume”, adică-
adică obiectivele extraeconomice, ajung să reprezinte elementul specific-
comportament religios. Dar evoluția extraeconomică care
pe care tocmai l-am descris necesită, în prealabil, existența unor purtători de cuvânt |
personalități specifice ale acestor obiective extra-lumești.

Relațiile dintre bărbați cu puteri supranaturale care se exprimă singuri”
sub formă de rugăciune, sacrificiu, venerație, poate fi numită:
Termenii „cult” și „religie” sunt folosiți pentru a-i distinge de „magie [Zanberer]”, care.
este o constrângere prin mijloace magice. Prin urmare, ființele care
cărora li se fac rugăciuni și li se aduce venerație pot fi numiți „zei”, spre deosebire de
„demoni”, care sunt constrânși și fermecați de magie. Distincția aproape
încă imposibil de stabilit în mod absolut, deoarece aproape peste tot ritualul
dintre cultele pe care le numim „religioase” conține o mulțime de elemente
magic. De cele mai multe ori, dezvoltarea istorică a acestei dis-
tincția a avut loc pur și simplu atunci când o putere seculară sau \.
preoții au abolit un cult în favoarea unei noi religii, anticii |
zeii continuând să existe ca „demoni”.

2. Maseicieni, preoți.

© ?

Apariția unui „cler” ca ceva diferit de

„magicii” constituie aspectul sociologic al acestei distincții. Așa cum
Pentru majoritatea fenomenelor sociologice, această opoziție este
mai fluidă în realitate. Este chiar dificil să se stabilească fără echivoc
criteriile care disting aceste două concepte. În conformitate cu distincția
între „cult” și „magie”, îi putem numi pe acești oficiali preoți
profesioniști care influențează „zeii” cu ajutorul venerației, spre deosebire de
situația cu magicienii care îi constrâng pe „zei” prin mijloace magice.
Dar în multe religii majore, inclusiv creștinismul,
Conceptul de preot include tocmai o calificare magică. Sau
„preoții” sunt funcționarii publici ai unei companii permanente și regulate
strict organizate în scopul influențării zeilor, spre deosebire de inter-
invenții personale și ocazionale ale vrăjitorilor. O gamă întreagă de
tranzițiile atenuează această opoziție, dar în tipul său „pur”, clerul este
fără echivoc și se poate spune că este caracterizată prin existența unor anumite
anumite locuri de cult fixe, legate de un întreg aparat obiectiv de cult. Sau
Poate fi considerat decisiv pentru conceptul de preot faptul că acestea
funcționari, indiferent dacă funcția lor este ereditară sau personală,
sunt asociați activ cu serviciile unui tip de organizație socializată,
indiferent de tipul acestora, din care sunt angajați sau organe și acționează
în interesul membrilor săi; aceasta în contrast cu magicienii, care
practică o profesie liberală. Această opoziție, clară din punct de vedere
conceptual, este evident fluid în realitate. Nu este neobișnuit ca
Magicienii fac parte dintr-o corporație organizată, uneori chiar și dintr-o
castă ereditară, care poate deține monopolul asupra anumitor comunități
magie, Preotul catolic nu este întotdeauna un „angajat”;
de exemplu, nu este rar să vezi, la Roma, un preot sărac rătăcitor [260]

trăiește zi de zi din veniturile slujbelor speciale pe care le cere de la
... sărbătoresc. Sau chiar preoții, datorită unor cunoștințe speciale, unei doctrine
fix și o calificare profesională, diferă de cele, vrăjitori
sau „profeți", care își exercită influența în virtutea darurilor personale
(harisme) confirmate prin miracole și revelații personale. Dar
Această distincție nu este ușor de făcut, deoarece adesea magicienii pot
Să fii INSITURI, chiar foarte educați, în timp ce preoții nu sunt neapărat atât de-
Întotdeauna. Diferența dintre preoți și magicieni ar trebui stabilită
calitativ, având în vedere natura studiilor în ambele cazuri. De fapt,
vom vedea acest lucru mai târziu în prezentarea formelor de dominație, noi
„va trebui să distingă formarea rațională și disciplina preoților de
„a pregătirii magicienilor carismatici. Antrenamentul acestora din urmă
ESY În parte, o „educație de renaștere" care vizează o renaștere cu ajutorul
mijloacelor irațională și, în parte, o comunicare a tehnicilor

pur empirică. Desigur, în realitate aceste două tipuri de predare-)
se agață unul de celălalt, eu

Dar dacă am admite ca semn distinctiv al „doctrinei" - ei bine, atât de mult
ca trăsătură caracteristică a clerului - dezvoltarea unui sistem
raționalitatea gândirii religioase și, ceea ce este cel mai important pentru noi,
dezvoltarea unei „etici" sistematizate, specific religioase,

bazată pe o doctrină coerentă și stabilă, prezentându-se ca o
„revelație” (în modul, să zicem, în care Islamul se distinge de
religiile Cărții și păgânismul simplu), dacă am admite, prin urmare, toate acestea,
ar fi excluși din conceptul de cler nu doar preoții șintoiști
al Japoniei, dar și, de exemplu, puternicii hierocrați ai fenicienilor.
Am fi ridicat la rangul de caracteristică decisivă a conceptului de cleric
o funcție a acesteia, fundamental importantă cu siguranță, dar nu
universal.

Având în vedere scopul nostru și pentru a lua în considerare diversele posibilități
dintre diferențieri, uneori dificil de stabilit, cel mai bine este să ne amintim
ca o caracteristică esențială [a unei specializări clericale], într-o
întreprindere religioasă practicată în mod regulat de un anumit cerc de oameni
legate de standarde, timpuri și locuri specifice, în raport cu
grupuri sociale specifice. Nu există cler fără cult, însă
poate exista un cult fără cler specializat, așa cum este cazul în China, unde
sunt exclusiv organele statului și capii de familie care îndeplinesc
între cultul zeilor recunoscuți oficial și cel al strămoșilor, eu
Pe de altă parte, există un noviciat și o doctrină în cadrul grupurilor tipice -
„magici” puri, precum în frăția lui Hametz din
India, precum și în alte grupări similare din întreaga lume.
Acești magicieni se bucură uneori de o putere considerabilă, iar festivalurile lor,
în esență magice, pot juca un rol important în viața lor
oameni. Totuși, având în vedere că le lipsește o întreprindere culturală- |
tutelă permanentă, nu li se poate aplica denumirea de „preoți”.

Dar la fel de mult în cultele fără cler, cât și printre magicienii fără
cult, o raționalizare a reprezentărilor metafizice, precum și o; ”
etica religioasă în mod specific lipsește constant. Dezvoltarea-

Existența ambelor presupune existența unui cler profesionist
educat, independent, ocupat continuu cu închinarea și problemele ©
a direcției sufletelor. De aceea, în gândirea clasică chineză,
etica s-a dezvoltat ca ceva complet diferit
a unei religii raționalizate metafizic. La fel și pentru etică,
fără culte și fără preoți ai budismului antic.

După cum vom vedea mai târziu, raționalizarea vieții religioase
a fost fragmentară sau a lipsit complet oriunde clerul nu este
A dobândit cu succes statutul de clasă și o poziție puternică: acesta este cazul
antichitatea clasică. A urmat căi foarte specifice oriunde o
7

un grup de magicieni, inițial, și cântăreți sacri au raționalizat magia,

CA să ajungă la dezvoltarea unui sistem preoțesc real:

Eu

.

Sale

451

nt

SOCIOLOGIA RELIGIEI

Acesta este cazul brahmanilor din India. Dar nu fiecare cler dezvoltă o

metafizică și etică religioasă

Gicuse, aceste lucruri noi în comparație cu:

. ` . gr + T n'ac aeg: rent ar ke
magie. Ca regulă generală — care nu este Fără excepție = ct presu-
mai degrabă presupune intervenția a două forțe extra-sacerdotale: pe de o parte,

profeții, purtători ai „revelației”
pe de altă parte, [261] cooperarea
să fie preoți acolo. Înainte de a examina
au influențat religiile să
diferite grade de magie (se pare
ia în considerare câteva tendințe

ioni metafizici sau etico-religioși;
laici, cei care participă la cult fără

cum acești factori extra-preoțiali
să le dezvolte prin depășirea
etichete din întreaga lume), trebuie să
vârfuri ale evoluției religioase care au fost

pus în mișcare de existența unor preoți interesați de un cult.

DUMNEZEU, ETICA RELIGIOASĂ, TABU 2.5.3

3. Conceptul de Dumnezeu. Etica religioasă. Tabu.

Zeități etice. Zeități ale justiției. — Puteri imperfecte
sonele supra-divine. Ordine, creație divină. — Socio-semnificație
logica tabuului. Totemism. — Impunerea tabuului, comunalizare-
țiune și stereotipizare. — Etică magică, etică religioasă -:
conștiința păcatului, ideea de răscumpărare.

Ar trebui să încercăm să influențăm un anumit zeu sau demon prin „
constrângere sau rugăciune? Răspunsul la această întrebare elementară este, așadar;
pur și simplu, prin succesul obținut în realizarea unei astfel de încercări. Zeul")
trebuie să-și confirme puterea, așa cum magicianul trebuie să-și confirme
carisma sa. Dacă încercarea de a influența un zeu este dezvăluită constant

ineficient, concluzionăm fie că zeul este neputincios, fie că mijloacele
influențarea acesteia sunt necunoscute și se renunță la ea. În China, în zilele noastre
din nou, este nevoie doar de un număr mic de succese care/să stârnească imaginația pentru a
ca un zeu să poată dobândi renume și putere (shen; ling*) și ca cei credincioși
Împăratul — reprezentantul supușilor săi în fața Cerului —
conferă titluri și alte distincții zeilor care și-au dovedit [ciliacitatea].
Însă un număr mic de dezamăgiri „izbitoare" este suficient, dacă este necesar, pentru a
golind un templu de credincioșii săi pentru totdeauna. Sfidând orice adevăr,
Întâmplarea istorică a adus la realitate credința de granit a lui Isaia
în profeția sa că Dumnezeu nu va lăsa Ierusalimul să cadă între
mâinile armatelor asiriene dacă regele rămânea în Fernie. Acest accident al
istoria a devenit temelia de nezdruncinat a poziției acestui zeu și
al profeților săi.

Nu era diferit și în cazul fetișurilor și carismelor pre-animiste.
persoane cu daruri magice. Magicianul [ghinionist] ispășește"
uneori eșecul său prin moarte. În raport cu aceasta din urmă, preoții se bucură
avantajul că, în caz de eșec, își pot transfera responsabilitatea,
Dar prestigiul lor scade odată cu cel al zeului.
decât dacă găsesc o modalitate de a interpreta eșecul în acest fel
convingând că responsabilitatea eșecului nu aparține lui Dumnezeu, ci
comportamentului închinătorilor săi. Acest tip de interpretare face, de asemenea,
posibilă ideea de „slujire divină", în raport cu „constrângerea zeului"
Credincioșii nu și-au onorat suficient zeul, nu au făcut suficient
și-au potolit setea de sânge sacrificial sau soma, poate chiar au neglijat-o
în favoarea altor zei. De aceea, el nu-i ascultă. Totuși, în
În anumite situații, venerația reînnoită, zelul sporit nu servesc
la nimic: zeii inamicului rămân cei mai puternici. Deci, s-a făcut
reputației sale. El este renegat în favoarea acestor zei mai puternici, cu excepția cazului în care

există încă modalități de a-i motiva comportamentul recalcitrant

astfel încât prestigiul său să nu fie diminuat, ci chiar să fie consolidat.

E.

În anumite împrejurări, imaginarea unor astfel de mijloace a reușit pentru cler.

Modelul i-455

SOCIOLOGIA RELIGIEI

Cel mai răsunător succes se cuvine preoților lui Iahve, al căror atașament...
față de poporul său a devenit cu atât mai solidă (vom vedea
(motive ulterioare) că Israelul era mai mult prins în rele adânci.
Dar pentru a ajunge acolo, este necesar un nou
nouă serie de atribute divine.
~ În primul rând, superioritatea calitativă a zeilor și demonilor antropomorfi
polimorfismul este relativ doar la bărbați. Pasiunile lor
sunt la fel de disproporționate ca cele ale bărbaților puternici, enorme și ele {eur
sete de bucurie, dar nu sunt nici omnisciente, nici atotputernice (imposibile
(evident că nu este posibil să coexiste mai multe atotputernice), nici neapărat-
etern (nu mai mult în Babilon decât printre germani). Ei știu doar-
cum să asigure durata existenței lor fermecătoare prin intermediul hranei
- sau băuturi magice rezervate lor, [262] precum și

Băutura magică a vraciului prelungește viața oamenilor. Acești zei
și demonii antropomorfizați sunt împărțiți în funcție de calitățile lor în forțe
forțe utile și dăunătoare omului. Firește, A și primele sunt
venerați ca „zei” buni și superiori, secunzii sunt considerați
ca „demoni” inferiori, adesea înzestrați cu toate rafinamentele
imaginabil cu cea mai vicleană viclenie; nu le venerăm, le exorcizăm
prin magie.

Totuși, diferențierea nu se realizează întotdeauna pe această bază,
și cu siguranță nu întotdeauna sub forma degradării în demoni
stăpânii puterilor dăunătoare. Gradul de venerație a cultului
de care se bucură zeii nu depinde de bunătatea lor, nici măcar de
importanță universală. De fapt, este ceva comun pentru zeii cerului, foarte
mari și foarte buni, nu sunt obiectul vreunui cult, nu pentru că ar fi
sunt prea „distante” de bărbați, ci pentru că acțiunea lor pare
prea târziu și că tocmai această regularitate face ca un
intervenție specială. Pe de altă parte, puteri al căror caracter diabolic
este în mod clar acuzat, la fel ca Rudra, zeul indian al ciumei, nu
nu-i arătați întotdeauna pe cei mai slabi în fața zeilor „buni”; dimpotrivă,
pot avea o putere enormă și incontestabilă.

Pe lângă această diferențiere calitativă, atât de importantă în anumite cazuri,
între puterile bune și puterile diabolice, zeitățile având:
Caracterele eticii ISA se pot dezvolta în cadrul panteonului
Lanul tău TUSCE SA contează aici. Această calificare etică a divinității

nu este deloc prerogativa monoteismului. Dacă este în monoteism
că consecințele sale ating cea mai mare amploare, nu este vorba despre

Mae trece, în sine, prin diferitele grade de formare a unui panteon.

| NS-ul meu potrivit, foarte înțelept că, printre zeii etici, cineva ren-

unitate funcțională care prezidează justiția și o alta care

regină a oracolelor.

un A pn o serie de abans rezultat din credința magică

Ființele, spiritele nu acționează fără reguli.

regulile în baza cărora funcționează pot fi deduse

+5+

DUMNEZEU, ETICA RELIGIOASĂ, TABU 3.5.3

comportamentul lor din simptome, omina, care, conform experienței,

indicați amplasarea lor. Instalarea de șanțuri, construirea de

case, drumuri sau desfășurarea de activități economice sau politice

trebuie efectuată la locul și momentul favorabil, conform experienței

antericuri. Oriunde un grup social trăiește din exercițiul artei divinatorii,

la fel ca preoții taoiști din China, tehnica sa (fung shui în China®)

poate dobândi o putere de neclintit. Orice efort de rațională economică

microfonul eșuează apoi în fața opoziției din partea minților: imposibil de stabilit

căi ferate sau fabrici fără a intra în conflict cu acestea. Este

Doar capitalismul la apogeul său ar putea pune capăt acestui lucru

obstacol. Recent, în timpul războiului ruso-japonez (1904-

1905), armata japoneză pare să fi ratat unele oportunități favorabile
din cauza unor semne rele, în timp ce se afla la Plataea [479 î.Hr.], Pausanias
știa în mod clar cum să „stilizeze” cu abilitate favoarea sau defavoarea
prevestiri în funcție de necesitățile tactice.

Oriunde puterea politică a preluat exercitarea justiției

(de exemplu, prin transformarea simplului arbitraj într-un verdict obligatoriu,

tragedie care a pus capăt certurilor grupurilor de rudenie sau prin transformarea
într-o procedură ordonată, vechea lege Lynch practicată de colec-
activități amenințate), este aproape întotdeauna revelație divină (judecata

Dumnezeu) care era mediatorul adevărului. Când un grup de magi-1

cienții au fost de acord să se ocupe de pregătire și interpretare,
oracolelor și judecăților lui Dumnezeu, el a cucerit frecvent o poziție-
funcționare puternică și durabilă.

Nu este deloc necesar ca gardianul ordinii juridice să fie Dumnezeu
cel mai puternic; acest mod de a vedea este în întregime în conformitate cu realitatea
viața de zi cu zi. Nici Varuna în India, nici Maät în Erythra și cu atât mai puțin
Lykos în Atica, sau Dik&, sau Themis, sau chiar Apollo nu erau astfel
zei. Se disting doar prin calificarea lor etică corespunzătoare -
în sensul de „Adevăr” că oracolul sau judecata lui Dumnezeu trebuie să

proclamă întotdeauna într-un fel sau altul. Nu este pentru că el
este un zeu pe care/zeul. „Etica” protejează ordinea juridică și binele
obiceiuri — inițial, [262] zeii antropomorfi nu aveau
mult de-a face cu „etica”, cel puțin destul de mai puțin decât bărbații,
— dar este pentru că a luat sub egida sa acest mod particular de a acționa,

Acum ceea ce se cere de la zei în materie de etică crește: 19 cu
creșterea puterii justiției ordonate, în cadrul unor vaste
grupuri politice pacificate, prin urmare cu o cerere tot mai mare
2° în ceea ce privește calitatea acestei justiții; 2° cu extinderea concepției
rațional (care decurge din orientarea meteorologică a economiei) conform
în care cursul evenimentelor lumii este legat de legile naturii, adică
adică lumea este un cosmos ordonat în mod sustenabil și plin de sens;
3° cu reglementare crescândă, prin intermediul unor reguli convenționale,
modalități mereu noi ale relațiilor umane, observarea
Aceste reguli sporesc interdependența indivizilor; 4° dar în special-

-

ment cu importanța crescândă, la nivel economic și social, a
încredere în cuvântul dat: cuvântul unui prieten, al unui vasal, al unui funcționar public,
al partenerului cu care facem comerț, al debitorului sau al oricui este acesta
fie ea; pe scurt, odată cu importanța crescândă a legăturilor etice care conectează
individul către un cosmos de „obligații", făcând astfel conduita sa previzibilă,

Zeii de la care se cere protecție trebuie să fie supuși.

„5 un ordin sau, în maniera marilor regi, să fi creat unul al lor,
pe care au ridicat-o ca și conținut al voinței lor divine. În primul caz, o
în spatele lor apare o putere impersonală superioară, care îi leagă inter-
Hicurement și măsoară valoarea acțiunilor lor, dar care, „la rândul său,
pot lua cele mai diverse forme. Aceste imperative universale
sonelele, de un tip supradivin, apar mai întâi ca fiind puternice-
sens al „destinului". Astfel, la greci, „fatalitatea" (moira) este o
un fel de predestinare irațională și, în special, neutră pe plan
etica, trăsături fundamentale ale fiecărui destin individual. Predestinarea
elastică în anumite limite, dar a cărei încălcare prin prea multă
flagrant, prin manevre contrare, este periculos (Utegogor)

chiar și pentru marii zei. Ceea ce, printre altele, explică
eșecul atâtor rugăciuni. Atitudinea interioară normală a eroismului războinic-
rier se întoarce la această bază. Orice credință îi este în mod special străină
raționalist către o „providență" înțeleaptă și bună al cărei interes este pur și simplu
etic, dar în rest imparțial: Aici apare din nou această tensiune
profund, despre care am vorbit deja pe scurt, între eroism și orice
un fel de raționalism religios sau pur etic; vom avea în continuare
ocazia de a o întâlni.

Puterea impersonală a straturilor birocratice sau teocratice
ia un aspect complet diferit,/De exemplu, în birocrația chineză
printre brahmani. Este o putere providențială care reglează ordinea
o lume rațională și armonioasă și prezintă, după caz, un caracter
mai cosmică sau mai etică și socială, dar care, ca regulă generală, îmbrățișează
ambele. În confucianism, ca și în taoism, această ordine
supradivinul posedă atât un caracter „cosmic", cât și un caracter specific -
rațional din punct de vedere etic; în ambele puteri

Impersonalitățile providențiale garantează regularitatea și ordinea fericită

evenimente mondiale: acesta este punctul de vedere al unei birocrații
raționalist. Și mai profund etic, rita indiană, această putere
impersonal al ordinii fixe a ceremonialului religios, precum și al cosmosului,
prin urmare, a activității umane în general: aceasta este concepția
al clerului vedic care practică arta într-un mod esențial empiric
să-l constrângă pe zeu mult mai mult decât să-l venereze. Sau chiar
monismul supra-divin [Aleinheit] al Indiei târzii, adică al ființei
singurul care nu este supus schimbării fără sens și vanității întregii lumi
aparențe: acestea sunt opiniile unui intelectualism speculativ indiferent -

\diferit de activitatea lumii.

Dar oriunde ordinea naturii și a relațiilor sociale - normală -

ment, sunt puși pe același nivel, în special dreapta — nu sunt considerați
ca fiind deasupra zeilor, ci ca fiind creația lor (noi
(ne vom întreba mai târziu cum s-a întâmplat acest lucru), evident presupunem-
că Dumnezeu va proteja ordinea pe care a creat-o împotriva tuturor tipurilor de
încălcare. Împlinirea intelectuală a acestui postulat a avut consecințe
consecințe de anvergură pentru activitatea religioasă și atitudinea generală
omului față de Dumnezeu. [264] Aceasta este ceea ce a permis dezvoltarea
a unei etici religioase și distincția dintre cerințele divine asupra
omul și cerințele unei „naturi" adesea insuficiente, până când
prezent, cele două modalități originale de influențare a puterilor pe un<]
turele erau următoarele: fie să supună aceste puteri scopurilor
oameni cu ajutorul magiei sau pentru a-i împăca făcându-se agreabili
pentru ei, nu prin exercitarea vreunei virtuți etice, ci prin,
satisfacerea dorințelor lor egoiste. De acum înainte, ascultarea de legea religioasă
are loc ca un mijloc specific de obținere a bunăvoinței divine.

În realitate, etica religioasă nu a început doar cu aceasta
mod de a vedea. Dimpotrivă, există o etică, de cea mai eficientă natură,
sub forma unui comportament motivat de/norme pur magice
queri a căror încălcare, din punct de vedere religios, constituie o abominație.
Oriunde s-a dezvoltat credința în spirite, fiecare proces vital —
și acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât este ieșit din comun - este produs de un spirit
specific care este introdus în individ: acesta este cazul bolii,
naștere, pubertate, menstruație. Acest spirit poate fi considerat
ca „sacru" sau „impur" - aceasta este variabilă și adesea determinată de

întâmplare, dar aproximativ echivalente în efecte practice. În orice caz,
trebuie să ne abținem de la a irita acest spirit, care l-ar putea încuraja să pătrundă
în perturbatorul profan {#uberufen] sau pentru a-i face rău sau pentru a face rău prin
mijloace magice către un alt individ pe care îl posedă. Atunci vom evita,
fizic și social, individul în cauză și acesta vor trebui
a evita orice contact cu ceilalți sau cu propriul corp: aceasta este pentru a
acesta este motivul pentru care îl vom hrăni luând anumite măsuri de precauție - cum ar fi
pentru prinții carismatici ai Polineziei — altfel ar putea infecta
ca prin magie propria sa hrană.

Odată ce acest mod particular de a vedea s-a dezvoltat, posibilitatea
a făcut o zi pentru ca bărbații care posedă carisma magiei să impună
— evident prin intermediul unor manipulări magice — calitatea de tabu
către obiecte sau persoane al căror contact va avea apoi, pentru alții,
cele mai dăunătoare consecințe magice. Această putere carismatică
impunerea tabuului a fost, în multe privințe, exercitată într-un mod complet rațional -
nal și sistematic, în special — la scară foarte largă — în
Indonezia și Pacificul de Sud.

Un număr mare de interese economice și sociale au fost plasate sub
garanția tabuului. De exemplu: protejarea pădurilor și a vânatului
(în maniera pădurilor interzise ale regilor din Evul Mediu timpuriu); conservarea-
consumul de alimente, care devin rare în perioadele cu costuri ridicate ale vieții, împotriva

consumul, o provocare pentru economie: protejarea proprietății, în
proprietăți particulare, privilegiate ale clerului și aristocraților; salvarea-
păzirea prăzii comune de război împotriva jafului individual (asta este ceea ce
ce a făcut Iosua împotriva lui Achān [Iosua, du-te]; separarea sexuală
și ordinele sociale [Stați] pentru a păstra puritatea sângelui sau a menține
(prestigiul de clasă. Prin iraționalitatea aproape incredibilă a acestor norme
crud de incomode - adesea sunt chiar și așa pentru cei care sunt
privilegiat de tabu - acest prim caz, care este și cel mai general,
utilizarea directă a religiei în serviciul unor interese extrareligioase
gieux dezvăluie și autonomia extrem de încăpățânată a elementului religios.
Raționalizarea tabuului duce în cele din urmă la sistemul Aum de
standarde conform cărora, odată pentru totdeauna, anumite acțiuni trec
pentru abominații religioase care necesită o formă de ispășire
care poate merge uneori până la uciderea persoanei responsabile pentru a preveni
ca răul magic să nu contamineze alți membri ai populației.
~ Se naște atunci un sistem etic, garantat de tabu: interdicții alimentare,
interdicția de a lucra în anumite „zile proaste" tabu (care era
Sabatul inițial), sau interzicerea căsătoriei în anumite limite"
grupuri (în special grupuri de rudenie [Verwandtenkreis]). Procesul-
sus obișnuit este următorul: un lucru care a devenit obișnuit din motive
rațional sau concret irațional, cum ar fi experiența bolii
și alte vrăji, se transformă în ceva „sacru".

Într-un mod destul de obscur, normele tabuului au fost în mod special |
combinată cu importanța asumată, pentru anumite grupuri sociale, „
de către spiritele care locuiau în anumite obiecte sau animale, Egiptul
ne prezintă cel mai remarcabil exemplu de încarnare a animalelor

care pot deveni, ca animale sacre, elementul central al cultului
ale grupurilor politice locale. [265] În funcție de circumstanțe, aceste animale
poate deveni, la fel ca alte obiecte sau produse fabricate, locuința
alte grupări politice naturale sau artificiale.

Din aceasta s-a dezvoltat cea mai importantă instituție socială
răspândit și lui Lagtelle aparține ceea ce se numește totemism. Totemismul
este o relație specifică între un obiect — cel mai adesea un obiect
natural — sau, în forma sa cea mai pură, un animal și un grup uman
special pentru Jequel, este simbolul frăției, probabil hotărâtă-
inițial, prin posesia comună a „spiritului" său dobândit
„prin consumul în comun al acestui animal. Domeniul de aplicare efectiv al
Fraternizarea oscilează în același mod ca și conținutul relației dintre
asotica și obiectul totemic. În forma cea mai dezvoltată a acestui totemism
există, pe de o parte, toate îndatoririle fraternității unui exoga-
mique, pe de altă parte, interdicția de a ucide și mânca animalul totemic
în afara meselor religioase ale comunității. Și, eventual,
există și alte îndatoriri sub formă de închinare care decurg cel mai adesea din
a credinței frecvente (dar nu universale) într-o legătură de filiație cu
animalul totemic. .— = |

Discuțiile despre dezvoltarea acestor frății totemice, dacă
răspândite, sunt departe de a fi închise. Pentru noi, principalul lucru este că,
Prin funcția sa, totemul este omologul animist al zeilor asociației
culte. După cum am spus deja, acești zei se combină în general
cu grupuri sociale de cele mai diverse feluri, deoarece gândirea
neobiectivat [nicht versacklicht] nu se poate lipsi de o „grupare”
pur artificial și concret [versacklicht]
de fraternitate personală garantată religios. Acesta este motivul pentru care
reglementarea vieții sexuale în special — reglementarea în serviciu
din care a fost plasată linia genealogică [Sippe] — includea, în toate locurile, un
garanție religioasă având natura unui tabu, așa cum este oferită, cel mult,
conceptele de totemism. Totuși, totemul nu se limitează la”
scopuri politico-sexuale și nici, în vreun fel, la „creșterea copiilor” și nu este deloc-
ment, nici neapărat, născut pe acest teren, ci este un extras
credința răspândită de a plasa fraternitatea sub o garanție magică. A crede
că totemismul are validitate universală și că din el au decurs
aproape toate comunitățile sociale și întreaga religie, constituie
o exagerare uriașă complet abandonată în zilele noastre. Acestea
telefoanele mobile au jucat doar un rol, adesea foarte important, în divizarea
a muncii între sexe — diviziune impusă și protejată prin magie —
și pentru specializarea într-o profesie și, prin urmare, pentru dezvoltare
dezvoltarea și reglementarea comerțului ca fenomen obișnuit
intern grupului (spre deosebire de comerțul exterior).

Tabuuri, în special interdicții alimentare condiționate de pariuri
magie, arată-ne o nouă sursă de foarte mare importanță
pe care o implică comensalitatea. După cum am văzut deja, comunitatea domestică
a fost o altă sursă. Ceea ce caracterizează această a doua comensalitate eu
este că este limitat la oaspeții care posedă aceeași calificare magică

determinată de ideea de impuritate inerentă tabuului. Aceste două surse
comensalitatea poate intra în competiție și chiar în conflict.
De exemplu, când femeia aparține unei linii familiale diferite de cea a ei.
soț, se întâmplă adesea să nu aibă voie să împartă mesele
nici măcar, în anumite cazuri, să-l vezi mâncând. În mod similar,1
regele tabuizat, ordinele privilegiate (castele) tabuizate sau comunitățile
călugărițele nu ar trebui să ia masa împreună cu alte persoane,
nici cele mai înalte caste privilegiate nu ar trebui expuse
în ochii străinilor „impuri", precum și în timpul meselor religioase,
că, uneori chiar, în timpul meselor zilnice. În plus, stabilirea
comensalitatea constituie foarte adesea unul dintre mijloacele de producere a unei
fraternitate religioasă și, în unele cazuri, etnică și politică.
masă luată împreună, în Antiohia, de Sfântul Petru și prozeliții
oamenii necircumciși au reprezentat primul mare punct de cotitură din istoria lui Hristos
tianism. În polemica sa împotriva lui Petru [Galateni 11:11-14], Sfântul Pavel,
a acordat o importanță decisivă acestei comensalități.

Pe de altă parte, normele tabuului se opun extrem de mult

puternic în comerț și dezvoltarea comunităților de piață,

| * fără a vorbi despre alte comunalizări sociale. Impuritatea absolută atribuită

celor care sunt în afara [2 66] confesiunii, așa cum se știe

Șiismul în Islam a constituit pentru adepți - și asta până la noi

zile - un obstacol major în calea comerțului, pentru care s-au făcut încercări de a fi remediat

[prin intermediul tot felul de ficțiuni. În castele indiene, prezența-

Irupțiile tabuului au paralizat relațiile dintre indivizii cu

o forță mult mai mare decât sistemul fung shui de credințe chinezești

spiritelor nu le-a pus obstacole materiale circulației mărfurilor. Natus

În realitate, nevoile de bază ale vieții de zi cu zi arată

{limitele puterii lucrului religios. Conform tabuului castelor din India,

„Mâna meșteșugarului este întotdeauna pură.” Așa sunt minele,

„ergasteria și tot ce se oferă pe tarabele magazinelor, sau chiar asta”

pe care un ucenic cerșetor îl ia în mână ca să se hrănească

| ascetic, al brahmanilor). Dintre toate tabuurile, ale/castei, doar tabuurile

„Drepturile sexuale sunt de obicei destul de des încălcate în favoarea unor interese”

| _ poligami ai bogaților. Era permis, la vârsta potrivită, în anumite limite, să se ia

| pentru concubinele fetelor din caste inferioare. Impunându-se, simplul

faptul că, încet, dar sigur, căile ferate au devenit iluzorii,

atât tabuul castelor din India, cât și sistemul fung shui din
China.

Teoretic, prescripțiile „tabuului castei” nu ar fi putut
face capitalismul imposibil, dar este destul de evident că ar fi fost
imposibil ca raționalismul economic să găsească un teren favorabil
peste tot unde tabuul dobândise o putere atât de mare. Mai mult, în ciuda
În ciuda tuturor ajutoarelor oferite, obstacolele încă stăteau în cale.
reunirea eficientă a unor persoane din diferite profesii în aceeași companie
diferite, ceea ce echivalează cu a spune caste separate. Chiar dacă | nu este
nu a interzis în mod pozitiv sistemul castelor, conform „spiritului” și scurilor sale
presupunerile, însă, tind să perpetueze o specializare a
lucrare de tip apfisañal. Și acțiunea specifică de consacrare religioasă
a castei. Conduita economică B este diametral opusă celei
raționalism. Măsura în care sistemul de caste consideră activitățile
diviziunea individuală a muncii ca caracteristică a acestora
caste, le face „promovate” [Beruf] atribuite de religie, prin urmare
-consacrată Toate castele din India, chiar și cele mai disprețuite, văd
în profesie - nu cu excepția celei de hoț - o sarcină personală
Frontul lor a fost special desemnat în viață și care a fost instituit de
un anumit zeu sau printr-o voință divină specială; fiecare castă hrănește
un sentiment de demnitate în îndeplinirea acestei „sarcini profesionale”
cu perfecțiunea RANDE pe care o necesită.

Însă această „etică profesională” este, într-un anumit sens,
specific „tradiționalist” și nu rațional — cel puțin în
care privește meseriile artizanale. Ea își găsește împlinirea
„și confirmarea sa [Bewährung] în domeniul producției artizanale,

în perfecțiunea calitativă absolută a produsului, ideea de raționalizare a 12
modul de producție, care stă la baza oricărei tehnologii raționale -
modern, este la fel de străin modului său de gândire ca și ideea
să organizeze sistematic compania în vederea achiziției raționale
nelle, fundamentul întregului capitalism modern. Consacrarea etică
al acestui raționalism al economiei [și] al „antreprenoriatului” va fi opera
a eticii protestantismului ascetic. Etica lui cäsıe transfigurează
„spiritul” meșteșugului, ea nu își pune mândria în performanță-
situația economică exprimată în bani sau în minunile tehnologiei
rațional garantat de utilizarea rațională a muncii. Dimpotrivă,
Este mult mai mult mândria producătorului care confirmă dexteritatea și

virtuozitatea personală pe care o datorează castei sale și care se manifestă în,

frumusețea și calitatea bună a produsului său.

În cele din urmă, să observăm că ceea ce a fost, mai presus de toate, decisiv pentru eficacitatea

Sistemul castelor indian, în special legătura sa cu credința

transmigrației; speranța unui individ de a-și îmbunătăți șansele
reîncarnarea a fost posibilă doar prin confirmarea ei în interiorul
activitatea profesională prescrisă castei 8a. Orice efort de a ieși din
propria castă și, în special, orice încercare de a încălca activitățile
alte caste și caste superioare aduc cu ele răul magic
și șanse nefavorabile de reîncarnare. Aceasta explică, conform lui
multe observații făcute în India, conform cărora castele inferioare
— cei care, în mod natural [267], au cea mai mare dorință de a-și îmbunătăți
șansele de reîncarnare — „sunt tocmai cele care sunt cele mai fer-
atașate condiției lor și îndatoririlor care rezultă din aceasta; în
Per total, nu se gândesc niciodată să răstoarne sistemul castelor prin
„revoluții sociale” sau prin „reforme”. În India, principiul
biblic: „Fii atașat de munca ta” [£ecleziastic, x1, 20], puternic
subliniată și de Luther, este ridicată la rangul de îndatorire religioasă cardinală,
și este întărită de sancțiuni religioase dure. Sunt

Oriunde credința în spirite a fost rațională în credință
către zei, prin urmare, peste tot unde spiritele nu mai vor să fie constrânse
prin magie, dar vor să fie zei pe care îi venerăm și la care ne rugăm

prin intermediul unui cult, etica magică a credinței în spirite a |

transformată brusc în următoarea concepție: încălcarea normelor

dorit de zeu stârnește nemulțumirea etică a divinității care

a luat aceste standarde sub protecția sa specială. De acum înainte, dacă dușmanii sunt victorioși sau dacă alte nenorociri se abat asupra oamenilor, devine posibil să admitem că cauza nu este slăbiciunea zeului, ci mai degrabă mânia sa pe care adepții săi au stârnit-o prin încălcarea ordinii etice pe care îl protejează. Prin urmare, propriile păcate ale grupului sunt responsabile pentru aceste calamități și, tocmai, zeul a vrut să-și pedepsească și să-și educe poporul favorit printr-un verdict nefavorabil. Astfel, profeții G'israel au știut ei întotdeauna să descopere printre contemporanii lor sau în general-

rațiile care le precedaseră din faptele rele la care reacționase dicu

de o mânie nestinsă, în timp ce a permis ca poporul său să fie subjugat de alte popoare care nici măcar nu-l venerau.

Această concepție în care zeul capătă trăsături universaliste se regăsește peste tot, cu toate variațiile imaginabile. Formează P etic

religioase” de prescripțiile magice care funcționează doar

..

.

cu noțiunea de rău magic. Încălcarea voinței zeului devine
acum un „păcat” etic care, indiferent de consecințele sale
imediat, copleșește „conștiința”. Relele care lovesc individul sunt
încercările dorite de divin. El speră să se elibereze de ele comportându-se
ment care place divinității, „evlavia”, și astfel găsește „răscumpărarea”.
În Vechiul Testament, ideea de „răscumpărare”, atât de încărcată de consecințe,
consecințele, apar deja, dar aproape exclusiv - cu sens rațional
| „și eliberare elementară de rele foarte concrete.”
Etica religioasă și etica magică au o altă caracteristică-
| terist comun, acela de a fi un complex, de porunci și
... de interdicții a căror încălcare constituie un „păcat” Complex extrem-
mișcare eterogenă, de la cele mai diverse mobile și ocazii și
în care distincția dintre ceea ce este/este „important” sau „nesemnificativ”
nu este făcută conform felului nostru de a simți, sau poate interveni un sistem -
© matizarea acestor concepții etice, de la dorința rațională a
să obțină avantaje externe personale printr-un comportament care
plăcea lui Dumnezeu la concepția păcatului ca o putere unitară
a anti-divinului sub al cărui control poate cădea omul, mergând și el
până la punctul de a concepe „bunătatea”, comportamentul care rezultă din ea, ca fiind
facultatea unitară a unei dispoziții sfinte a minții și speranța răscumpărării
ca o dorință arzătoare irațională de a putea fi pur și simplu „bun”,
„sau, în esență, din pura bucurie de a fi conștient că sunt așa.”

Ca fundație permanentă, acționând ca un dispozitiv mobil constant
unui mod de viață specific, această sublimare a evlaviei este foarte
abia atinsă „în toată puritatea și religiozitatea sa zilnică acolo
se întâmplă doar intermitent. O astfel de sublimare apare doar la
sfârșitul unei serii întregi fără lacune de designuri extrem de diverse
care se intersectează constant cu reprezentări magice. Designul
„păcatului” și „evlaviei” ca puteri unitare aparține
de asemenea, cercului reprezentărilor magice. Ambele sunt inter-
prezentate ca tipuri de substanțe materiale, natura individului
„cine acționează rău” sau „bine” este considerat o otravă sau, dimpotrivă,
... ca un ser benefic sau chiar mai mult sau mai puțin ca un tempe-
, + ștergere corporală. Astfel, în India, tapas *, puterea sacrului pe care o avem
š obținută prin ascetism și pe care omul o posedă în corpul său,
inițial echivalent cu „căldura” pe care păsările o generează în ele însele
care clocesc, creatorul universului în timpul creației, magicianul la
cursul isteriei sacre, rod al mortificării, care duce la puteri
supranatural.

Drumul este lung, care va duce [268] de la reprezentările conform cărora

v.

L.

e

divin, până la formele de „posedare” intericură a divinului de care ne bucurăm

vom vorbi despre asta mai departe. În mod similar, mai este mult de lucru în ceea ce privește luarea în considerare a

„păcatul” ca o otravă în corpul celui răufăcător (otrava pe care o face cineva

poate trata prin magie) prin reprezentarea conform căreia

păcătosul este posedat de un demon, pentru a dobândi puterea „răului”

radical” împotriva căruia luptă și în fața căreia riscă să cedeze.

Nu toate eticile religioase au călătorit, nici pe departe,

drumul care duce la aceste concepții. Etica confucianismului ignoră

și răul radical și orice fel de putere unitară și anti-„păcat”

divin. La fel și la greci și romani. În ambele cazuri, nu

nu numai că lipsea un cler autonom organizat, ci și profeția,

acest fenomen istoric care — în mod normal, dar nu neapărat

întotdeauna — produce o centralizare a eticii. din punctul de vedere al

răscumpărarea religioasă, profeția nu a lipsit în India, dar

— vom vedea — are un caracter foarte special acolo, pentru

prin urmare, o etică a răscumpărării foarte puternic sublimată.

Profeția și clerul sunt cei doi factori ai sistematizării și

raționalizarea eticii religioase. Există însă și o a treia

factor important pentru dezvoltarea acestei etici: „secularul”,

adică cei asupra cărora profeții și preoții încearcă să influențeze

din punct de vedere etic. Să examinăm mai întâi pe scurt cum acești trei factori cooperează sau se opun.

Cel care acționează bine a asimilat un anumit „suflet” de origine.

§ 4. „Profetul”.

„Profetul”, comparat cu preotul și magicianul. — Profetul și legiuitor. — Profet și maestru. — Mistagog și profeți — Profeție etică și profeție exemplară. — Caracterul revelației profetic.

Sociologic vorbind, ce este un profet?

Ov?

Nu vom discuta aici problema așa-numiților „purtători ai mântuirii”
ridicat recent de Breysig. Nu orice zeu antropomorf este un
purtător al mântuirii (fie că mântuirea este internă sau externă) care a fost zeificat,
și chiar mai puțin, oricât de răspândit ar fi fost un astfel de fenomen, fiecare
Purtătorul mântuirii nu a devenit zeu și nici măcar salvator.

Prin profet înțelegem aici un purtător de carisme

pur și simplu

personal care, în virtutea misiunii sale, proclamă o doctrină religioasă
sau o poruncă divină. În plus, nu vom face nicio diferență
principiu între un „renovator al religiei” care predică o nouă

revelație antică (reală sau presupusă) - și un „fondator al religiei”
pretinzând că aduc revelații complet noi. Aceste două tipuri

se pot suprapune. Pe de altă parte, intenția profetului
Partea P, P

nu este în discuție dacă o nouă comunitate se naște din predica sa, deoarece

doctrinele reformatorilor neprofetici îi pot face, de asemenea,
să se nască. De asemenea, nu ne pasă în acest context că ucenicii atacă-
sunt mai atașați de persoana profetului, ca în cazul lui Zara-
Thoustra, Isus sau Mahomed, sau mai mult la doctrină, ca în

cazul lui Buddha și al profeților lui Israel.

Pentru noi, elementul decisiv este „vocația" personală. Asta înseamnă
ceea ce diferențiază profetul de preot. În primul rând, pentru că
că preotul este în slujba unei tradiții sacre, în timp ce profetul
își revendică autoritatea invocând revelația personală sau prin
pretinzând că are carismă. Nu este o coincidență faptul că, cu rare excepții

aproape, un profet nu provine din rândurile clerului. Ca regulă generală, „

Purtătorii mântuirii în India nu sunt brahmani, la fel cum nici nu sunt
Profeții lui Israel nu sunt preoți; poate doar Zarathustra
ar proveni din nobilimea clericală. Spre deosebire de profet, este
în virtutea funcției sale, preotul împarte bunurile mântuirii. În adevăr
„Să zicem, funcția de preot poate fi combinată cu o carismă personală. Muis,"
Chiar și în acest caz, preotul rămâne legitimat prin funcția sa de membru al unei

„întreprindere societistă de mântuire, [269] în timp ce profetul, precum și

magicianul carismatic acționează pur și simplu în virtutea unui
Bam: Dar el diferă de magician prin faptul că proclamă
revelații determinate și că conținutul misiunii sale este doctrină sau

, poruncă „și nu magie. Cel puțin în exterior, trans-

„PROFETUL” 2.5.4

Poziția de la unul la altul este destul de fluidă. Adesea, magicianul este...
expert în arta divinației, uneori este doar atât.
revelația funcționează constant ca un oracol sau ca
interpretarea viselor. Primitiv, nu există, ca să spunem așa,

joc în care pot exista inovații în relațiile comunitare,

adoptat fără a consulta magicianul. În zilele noastre, în
anumite regiuni ale Australiei, acestea sunt revelațiile primite în vise

de către magicieni care sunt supuși aprobării liderilor de clan

.

în timpul conciliilor și, în multe locuri, regresul acestei practici
este un semn de „secularizare”.

În plus, este nevoie de circumstanțe foarte speciale pentru ca un profet să...
își poate recunoaște autoritatea fără a recurge la autentificare
carismatic, adică, în mod normal, magic. Cel puțin, cei care
anunța o doctrină „nouă” a avut aproape întotdeauna nevoie de una,
o astfel de autentificare. Nu trebuie să uităm nici măcar o clipă că Isus a susținut

în întregime propria sa legitimare pe baza carismei magice pe care o simțea

g

în el, pe afirmația sa că el, și numai el, Îl cunoștea pe Tatăl și că numai el

credința în El, Isus, a fost calea care a dus la Dumnezeu. Nu există nicio îndoială că,
mai mult decât orice altceva, conștientizarea acestei puteri i-a permis să

urmați căile profeției. În timpul apostolic și post-
apostolic al creștinismului, caracterul profetului itinerant era un
fenomen constant. Dar i s-a cerut întotdeauna să demonstreze
a darurilor sale spirituale specifice și a facultăților sale magice sau extatice
special.

Divinația, precum și terapia magică și consultarea au
„au fost practicate foarte devreme într-un mod profesional." Acesta este și cazul „pro-
„phetes" (nabi, nebijim,*) despre care găsim atât de multe mențiuni în Vechiul Testament
„Testament, în special în Cronici și Cărțile Profetice. Dar
profet, în sensul pe care i-l dăm aici, se distinge tocmai de aceștia
mai târziu, la nivel economic, prin gratuitatea profețiilor sale. Amos
refuză indignat să fie numit „nabi". Această gratuitățe distinge, de asemenea,
profetul preotului. Profetul tipic propagă „ideea" pentru elc-

chiar și nu în scopul unui salariu - cel puțin într-o formă recognoscibilă:

și a reglementat gratuitatea propagandei profetice, de exemplu

principiul - stabilit în mod expres în creștinismul timpuriu - că apostolul,

L3

lire sterline

nou

profetul, maestrul nu face o mărturisire din anunțarea sa, faptul că „

Profetul este obligat să trăiască prin munca mâinilor sale sau, asemenea lui Buddha,
dhist, de pomeni pe care nu le-a cerut în mod expres, precum și faptul că el
se poate bucura de ospitalitatea credincioșilor săi doar pentru foarte scurt timp,
toate acestea revin iar și iar, subliniate cu forță, în Epistolele Sfântului

Pavel și, sub alte forme, în regulile călugărilor budiști: DACĂ?

Dacă cineva nu vrea să lucreze, să nici nu mănânce. [11 Tesaloniceni-

nicieni, 111, 10], aceasta este regula misionarilor și aceasta este ceea ce constituie

unul dintre marile mistere ale succesului propagandei profetice în sine.
Propaganda profetică a fost foarte intensă în tot Orientul Mijlociu,

și chiar în Grecia, în cea mai veche perioadă a profeției
Evreiesc, cel al lui Ilie. Începuturile profeției în toate formele sale coinel=
poate odată cu formarea marilor imperii din Asia și cu intensificarea-
stabilirea, după o lungă întrerupere, a comerțului internațional, în special -
în Orientul Mijlociu. La acea vreme, Grecia era expusă invaziei
al cultului trac al lui Dionysos precum și la cele mai diverse tipuri de profeții.
Alături de reformatorii sociali semi-profetici, unele mișcări
pur religios a invadat tehnica pur magică și cultică
Preoți homerici. Culte emoționale, precum și profeții
emoțional bazat pe „glosolalie” și valorizarea extaticului Pivresse-
căpușele au rupt evoluția unui raționalism teologizant (Hesiod) și
începuturile speculațiilor și doctrinelor cosmogonice și filosofice
religii filozofice și de mântuire secrete. Aceste culte emoționale
a mers mână în mână cu colonizarea de peste mări și mai ales cu antrenamentul-
țiunea polisului și transformarea sa datorată [270] dezvoltării unei armate

1 dintre cetățeni,

— Nu este nevoie să repetăm aici analizele strălucite pe care Rohde le-a făcut despre
procese din secolele al VIII-lea și al VI-lea care au continuat parțial până în secolul al VI-lea?
și chiar în secolul al V-lea. Prin urmare, ei erau contemporani cu ambele profeții
israeliți, persani și indieni și, probabil, de la înflorirea
Etica chineză dinaintea lui Confucius, despre care nu știm nimic mai mult.
Acești profeți eleni se deosebeau foarte mult unii de alții, la fel de mult ca
în ceea ce privește criteriul economic - profesionalism sau neprofesionism -
Sionism - doar în ceea ce privește deținerea unei „doctrine”.
Și grecii se distinseseră prin învățătură, practicată ca profesie,

propagandă dezinteresată a ideilor (Socrate). Mai mult, în Grecia:
Orfismul — singura religie care a fost cu adevărat o religie comunitară
emoțional [Gemeindereligiosität] — era clar diferențiat prin
doctrina mântuirii, a tuturor celorlalte forme de profeție și tehnică
salvare, mistere în special.

„În primul rând, trebuie să distingem clar între diferitele tipuri de pro-
© -phètes ale celorlalți purtători ai mântuirii, religioși sau de altă natură. Chiar și în
timpurile istorice, tranziția dintre „profet" și „legislator"

este adesea fluidă, dacă Pon înțelege prin legislator un personaj care, în
anumite cazuri specifice, este responsabilă pentru dispunerea sistematică a unui drept
existent sau pentru a constitui unul nou, așa cum au făcut Aisymneții
elenică (Solon, Charondas etc.). Nu cunoaștem niciun exemplu de
un legislator de acest fel sau opera sa nu a primit, cel puțin ulterior,

aprobare divină.

Un „legislator" este ceva cu totul diferit de podestà-ul italian. Vom căuta-
3 co pt taf | în afara [grupului], a nu crea unul nou
durere socială, dar pentru a avea, în cazul unor certuri interne în cadrul

al unei clase sociale, un lord imparțial, independent de clici.

„Pe de altă parte, facem apel la legiuitor, dacă nu întotdeauna, cel puțin în general,"
... când există tensiuni sociale. Ceea ce se întâmplă frecvent peste tot

unde apare cea mai veche situație care necesită o „politică socială”
concertat: diferențierea economică a războinicilor prin îmbogățire
ale unora și datoria altora și, eventual, opoziția
între aspirațiile politice nerealizate ale claselor bogate
prin profit economic și vechea nobilime militară. Sarcina”
Scopul rețelei aisymnet este de a realiza echilibrul claselor, de a crea o nouă
drept „sacru”, valabil pentru totdeauna, și de a-i fi acordată aprobarea
divin.

Este foarte probabil ca Moise să fi fost o figură istorică. Dacă da,
în acest caz, prin funcția sa, aparține aisimnetelor. Deoarece caracterele
legea sacră primitivă a israeliților presupune o economie monetară,
prin urmare, opoziții acute de interese care au apărut deja sau care
amenință să se închidă în cadrul confederației. Lucrarea lui Moise a fost
pentru a găsi efectele adverse sau mijloacele profilactice de a le atenua
opoziții (de exemplu: seisachtie-ul anului us [Leviticus, KAV
și XXVI1)) și să organizeze confederația Israelului sub egida unui dicu
unitar național. Operă care, prin caracterul său, este aproximativ la jumătatea drumului,
cale între cea a lui Mahomed și cea a lui Aisymnètes. Această lege a fost
însoțită de o perioadă de expansiune „externă” a noilor oameni-
unificat, în același mod în care a făcut-o Nivelarea Claselor în
atâtea alte cazuri (mai întâi la Roma și Atena). După Moise, Israel
nu a mai cunoscut niciodată „un profet ca el”, adică evreii
nu prezintă alte asimetrii.

Deci, nu numai că nu toți profeții sunt aisimneți în această privință *
sens, dar, în plus, ceea ce se numește în mod obișnuit profeție nu are nimic
legătură cu acesta din urmă. Fără îndoială, profeții lui Israel care au venit după
Se pare că Moise a fost foarte interesat de planul „politic și social". „Vai de mine
„Ție!" mârâie ei. Împotriva celor care îi asupresc pe săraci, reduceți-i
în sclavie, adaugă acru cu acru și denaturează cursul justiției prin
mită - toate manifestările tipice ale diferențierii în
clasele sociale din Antichitate, agravate, ca peste tot, de organizarea
polis a apărut, între timp, la Ierusalim. Această trăsătură nu o putem șterge
portretului majorității profeților israeliți și cu atât mai puțin
că o caracteristică similară lipsește din profeția indiană, deși condițiile sunt îndeplinite
existente în India în vremea lui Buddha au fost descrise ca fiind relativ-
similare cu cele din Grecia din secolul al IX-lea.

Diferență care decurge [271] din motive religioase pe care le vom examina
mai mult Alătură-te. Dar nu trebuie să uităm că pentru profeții israeliți aceștia
Argumentele politico-sociale sunt doar mijloace pentru atingerea unui scop.
Profeții sunt interesați în primul rând de politica externă deoarece aceasta
constituie teatrul acțiunilor zeului lor. Pentru ei, nedreptatea, inclusiv
nedreptatea socială, contrară spiritului legii mozaice, nu intră în linia de
contează doar ca un motiv pentru mânia divină și nu ca punct de plecare.
unui program de reforme sociale. Este caracteristic faptul că Ezechiel,
singurul teoretician al reformelor sociale este tocmai un teoretician f *

clerical; cu greu poate fi numit profet. Isus nu este interesat
absolut nu reformelor sociale ca atare.

Zarathustra împărtășește ura poporului său crescător de vite împotriva
hoți nomazi, dar este fundamental religioasă. Esența),

| pentru el, este vorba de credința în misiunea sa divină personală și de lupta sa împotriva cultului"
extatic-magic. Același lucru este valabil și pentru Mahomed, a cărui politică socială —
împinsă până la concluzia sa finală de către Omar — depinde aproape în întregime
a unificării intime a credinciosului, pregătind astfel lupta maximă-
atâtea cuvinte în vederea luptei împotriva exteriorului.

Profeții nu își îndeplinesc misiunea pentru că oamenii nu o îndeplinesc.
au atacat. Ei uzurpă această misiune, asta îi caracterizează. Fără
fără îndoială că „tiranii" polisului grecesc fac același lucru, ei care, prin puterea lor
funcție, sunt atât de apropiate de asimnetele legale. De asemenea, aveau propriile lor
politică religioasă caracteristică, care consta frecvent în încurajarea
cultul emoțional al lui Dionysos, popular printre mase în timp ce
nobilimea i se opunea. Dar profeții le uzurpă puterea prin virtute
revelației divine și, în mod crucial, în scopuri religioase. Aceștia
propagandă religioasă tipică — lupta împotriva cultelor extatice —
este diametral opusă politicii religioase a tiranilor greci.
religia lui Mahomed, a cărei orientare este fundamental politică —
iar poziția sa în Medina se situează între cea a unui podestà
italiană și cea a lui Calvin la Geneva — s-au dezvoltat totuși din
o misiune care la început a fost pur profetică. El, negustorul, era

în primul rând, ghidul unui conventicul pietist care reunește burghezii
de la Mecca, până când a devenit din ce în ce mai conștient
că organizarea clanurilor de războinici [Kriegergeschlecht] în vederea achiziționării-
Distribuirea prazii era baza externă a misiunii sale.

Pe de altă parte, o serie de tranziții îl leagă pe profet de

Profesorul de morală, în special profesorul de etică socială. Acesta din urmă, plin de
a unei noi înțelepciuni sau a înțelegerii reînnoite a unei înțelepciuni
bătrân, adună discipoli în jurul lui, sfătuiește oamenii
privați pentru treburile lor personale, prinți pentru treburile publice
și urmărește, acolo unde este cazul, să influențeze crearea unor reguli etice.
legătură dintre maestrul înțelepciunii religioase sau filozofice și discipolul său
este extraordinar de puternic și reglementat cu autoritate (în special în
drepturile sacre asiatice), Peste tot, relațiile de evlavie filială dintre
discipolul și maestrul sunt printre cei mai puternici. În general,
Doctrina magică, precum cea a eroismului, este reglementată în așa fel încât
Novicele este repartizat unui maestru deosebit de experimentat, sau altfel el
își caută el însuși pe cineva care să-i supravegheze instruirea și de care să fie atașat
O evlavie filială este, pe scurt, o relație analogă care îl leagă pe începător.
[eibfuchs] către vechiul [Leibbursche] din corporațiile de studiu germane.
Toată poezia pederastiei grecești provine din aceste relatări despre
evlavia și fenomene similare se găsesc printre budiști,

confucianiști și în toate educațiile monastice,

H

—

D.

„PROFETUL” DIN

Cel mai consistent tip [al acestei relații maestru-discipol] are
realizat în legea sacră indiană cu „guru”. Oricine aparține
o societate bună trebuie să se supună fără rezerve, ani de zile,
îndrumări de viață și învățături ale acestui maestru brahmanic. Puterea sa
este suveran și ascultarea cuvenită lui - analogă cu cea care exista
în Occident, între famulus și magister — are prioritate față de evlavia familială.
chiar și poziția de brahman de la curte (purohita) este hirotonită oficial-
astfel încât poziția sa este incomparabil mai puternică decât
cea a celor mai puternici mărturisitori occidentali. Dar, la urma urmei,
guru este doar un maestru care distribuie cunoștințe dobândite la comandă [272],
el nu răspândește cunoștințe revelate pe cont propriu.

Moralistul filosofic și reformatorul social nu sunt nici ele
profeți în sensul pe care îl dăm acestui termen, totuși atât de apropiați
că sunt din urmă. De fapt, înțelepții antici ai Greciei, aureolați
din legendă, Empedocle, alții ca el, în special Pitagora, sunt lipsiți de
îndoială foarte apropiată de profeție. De asemenea, au lăsat moștenire, în parte, propriile lor
doctrina mântuirii și regulile lor de viață către comunități, susținând, la rândul lor,

mai puțin parțial, calității de salvatori. De obicei, aceștia sunt
maeștri intelectuali ai salvării, comparabili/cu fenomenele paralele ale
India, dar nu au reușit să își atingă coerența logică
reforma vieții și doctrina „mântuirii".

Oricât de apropiați ar fi uneori, fondatorii și liderii
„Școlile filozofice" pot fi considerate cu atât mai puțin ca fiind
profeți în sensul pe care îl dăm acestui termen. Tranziții imperceptibile
de la Confucius — în al cărui templu însuși împăratul
a îndeplinit kotau — până la Platon. Ambele erau pur și simplu-
filosofi care au predat într-o manieră scolastică, separați de
dispoziție — centrală/la Confucius, mai ocazională la Platon — către
să exercite o influență decisivă asupra prinților în vederea unor reforme sociale.

Dar nu găsim în aceste personaje caracteristica particulară-
special al profeților: o predică emoționantă reală, indiferent de
că această predică își răspândește revelațiile prin intermediul cuvântului, al
pamflet sau orice altă formă de scriere (cum ar fi surele lui Mahomed).
Profetul este întotdeauna mai aproape de demagog, de publicistul politic.
decât stăpânul și „întreprinderea" sa. Pe de altă parte, un Socrate, de exemplu
se opune, de asemenea, profesioniștilor care practică înțelepciunea.
Absența unei misiuni religioase revelate direct distinge concepția-
activitatea sa este strâns legată de cea a unui profet. „Demonul" lui Socrate nu
reacționează doar la situații concrete, și aceasta în principal pentru a descuraja și a avertiza
nester, este limita extremă a raționalismului etic, profund utilizabilă-
tarianul lui Socrate și ocupă în el un loc analog cu cel al divinației-
țiune magică la Confucius. De aceea, demonul lui Socrate nu poate
să fie plasată la același nivel cu „conștiința" într-o etică autentică
Doar religios; cu atât mai mult, nu poate fi considerat ca fiind pe

Același lucru se poate spune despre toți filosofii și școlile lor. Fie că
fie în China, India, Grecia antică, fie, în Evul Mediu, printre
Evrei, arabi sau creștini, școlile filozofice au cunoscut
forme aproximativ similare din punct de vedere sociologic. De Ja manitre
- să trăiască pe care le produc și le propagă, pot fi găsite mai mult
aproape de o profeție a mântuirii (în sensul pe care îl vom examina în curând),
de tip ritualic și mistagogic, precum la pitagoreieni, sau de un tip
exemplare ca printre cinici. Aceste școli pot prezenta o
Înrudirea externă și internă cu sectele ascetice din India și Orient,
așa și printre cinici, cu protestul lor împotriva bunurilor acestei lumi
și împotriva harului sacramental. Dar nu se găsește niciun profet, conform
simțul nostru, când proclamarea unui adevăr al mântuirii făcută în
virtutea unei revelații personale. Aceasta este ceea ce trebuie considerat a fi
caracteristică decisivă a profetului,

În cele din urmă, reformatori religioși din India, precum Shankara și Rāmā-
nuja *, sau, în Europa, Luther, Zwingli, Calvin, Wesley, se disting de
profeți prin faptul că nici nu pretind, nici nu oferă o nouă revelație prin
substanța sa și nici, cu atât mai puțin, nu vorbește în virtutea unei porunci divine specifice
eiale, Deși acesta a fost cazul, de exemplu, pentru fondatorul Bisericii

Mormon — dintr-un punct de vedere pur tehnic, prezintă asemănări
literaturi cu Mahomed - și în special pentru profeții evrei. Montanus și
Novatian aparține și el acestui tip, precum și Manes și Marcion —
cu, totuși, în acesta din urmă, o tentă puternic rațională și didactică -
ticăie — și, cu o nuanță mai emoțională, George Fox.

Dacă Pon exclude din conceptul de profet toate formele, adesea puternice
vecini, pe care i-am menționat până acum, rămâne totuși
diferite alte tipuri.

Mai întâi, mistagogul. Mistagogul administrează sacramentele
adică îndeplinește acte magice care garantează bunurile
al mântuirii. Salvatori de acest fel au existat în întreaga lume. Ei nu
se disting treptat de magicienii obișnuiți prin faptul că
se adună în jurul unei comunități speciale [Gemeinde]. Dinastii
din mistaroguri s-au dezvoltat frecvent [273] dintr-un caracter-
[rism sacru] considerat ereditar. Aceste dinastii și-au menținut
prestigiu timp de secole; le-au oferit discipolilor lor delegații de
putere, adoptând astfel un fel de poziție ierarhică. În India, în special-
ment, titlul de-guru este folosit și pentru a desemna astfel de distribuitori
al mântuirii și plenipotențiarilor lor. Același lucru se întâmplă și în China, unde sunt ierarh
Tzoiștii, de exemplu, și liderii sectelor secrete joacă un rol ereditar -
tăcere similară. Tipul de profeție exemplară despre care vom vorbi,
apelează regulat la mistagogie începând cu a doua generație.

Aceste forme erau răspândite în tot Orientul Mijlociu și
Ei au trecut în Grecia în epoca profetică despre care am vorbit.
Totuși, familiile nobiliare mult mai vechi care au prezidat
legată de misterele lui Ejeusis, reprezenta cel puțin încă o dată

caz limită al liniilor simple de preoți ereditari. Mistagogul dis- `
s-a gândit la o salvare magică, dar îi lipsea doctrina etică sau
Aceasta a jucat doar un rol secundar în viața lui. În schimb, el a avut
o tehnică magică transmisă ereditar. De obicei, pe plan
din punct de vedere economic, dorea să trăiască și din arta sa, care era foarte căutată. Noi
trebuie, prin urmare, să-l excludă din conceptul de profet, chiar dacă dezvăluie
noi căi de mântuire.

În sensul în care folosim acest termen, rămân doar două tipuri de pro-
fetism, reprezentat cel mai clar unul de Buddha, celălalt de
Zoroastru și Mahomed. Ca și în ultimele cazuri menționate,
profetul poate fi, la porunca unui zeu, instrumentul de anunțare
al acestui zeu și al voinței sale - fie că aceasta este o ordine concretă sau o normă
abstract, — necesitând, în virtutea misiunii sale, ascultarea ca o datorie
etică (profeție etică). Sau poate fi un om exemplar care,
prin exemplul său personal, le arată altora căile mântuirii religioase,
astfel Buddha, predicile acestuia din urmă nu spun nimic despre o misiune divină
nici o datorie etică de ascultare, ci se adresează interesului personal
celor care simt nevoia arzătoare de a fi mântuiți și îi îndeamnă să-l urmeze pe Ja
aceeași cale ca și el (profeție exemplară). =
= Acest al doilea tip aparține prin excelență profeției indiene, deși

că găsim câteva cazuri izolate în China (Lao-tzeu) și în Orientul Mijlociu,
în timp ce primul tip aparține exclusiv profeției lui N.
Orientul Mijlociu fără distincție de rase. Căci nici în Vede, nici în
Cărți clasice chinezești — ale căror elemente cele mai vechi, în aceste două
cazuri, constau în cântece de laudă și mulțumire compuse de
cântăreți sacri, în rituri și ceremonii magice - nu apare în
niciun moment cu vreo probabilitate care să fi existat vreodată, în India sau China,
un tip etic de profeție așa cum s-a dezvoltat în Evul Mediu
Orientul și Iranul. Motivul decisiv este absența unui zeu etic!
personal și transcendent. În India, în general, nu se întâlneau astfel de
Dumnezeu doar într-o formă magică și sacramentală și numai înăuntru,
religiozitatea hindusă populară târzie. Dar a apărut doar prin
intermitență. în credința acestor straturi sociale în cadrul cărora
concepțiile profetice decisive ale Mahāvirā și
lui Buddha și a fost constant supusă pan-
teiști. În China, a fost complet absentă din etica stratului social
preponderență socială. Vom examina în continuare în ce măsură putem
se poate presupune că toate acestea erau legate de caracterul intelectual particular,
determinată de factori sociali, ai acestor straturi. E

În măsura în care factorii pur religioși erau la lucru, acesta era decisiv,
atât pentru India, cât și pentru China, că ideea unei lumi raționale -
Ordinea reglementată formal și-a luat punctul de plecare în ordinea ceremonială a sacrificiului.
Totul depindea de regularitatea imuabilă a acesteia. În primul rând,
punctualitatea esențială a proceselor meteorologice, care sunt
gândit în termeni animiști. Ceea ce era implicat aici era func-

yY

~A

EA

ae

FE ao

—

=

—

ri _ 1

>

:@

e]

2

SOCIOLOGIA RELIGIEI

funcționarea normală și liniștea spiritelor și demonilor. Conform consiliului
În țiunile chineze, atât clasice, cât și heterodoxe, aceste procese au fost:
garantat de un guvern condus într-un mod corect din punct de vedere etic
și care au urmat adevărata „cale a virtuții” (tao), în lipsa căreia totul era

sortită eșecului: același lucru era valabil și în doctrina vedică. Rita și
Prin urmare, în India și China, au existat forțe supradivine care au influențat
clopote.

Pe de altă parte, dumnezeul etic, personal și transcendent este un concept
specific Orientului Mijlociu. Corespunde atât de îndeaproape cu cel al [2
rege pământean atotputernic, cu regimul său birocratic rațional, q
Este dificil să nu observi o relație cauzală, peste tot în lume
Magicianul este, în primul rând, un aducător de ploaie, deoarece recolta depinde
ploaie care cade la momentul potrivit, în cantitate suficientă, dar nu excesivă
Până în ziua de azi, împăratul-pontif al Chinei a rămas un om de acțiune
ploaie deoarece, cel puțin în nordul Chinei, incertitudinile meteorologice
Logica era chiar mai importantă decât instalațiile de irigații.
oricât de mare ar fi greutatea acestora. Construcția digurilor și
Canalele de navigație interioară erau și mai importante, adică |:
adevărata sursă a birocrației imperiale. Împăratul a căutat să
tulburări meteorologice cu ajutorul sacrificiilor, penitenței publice
și practici ale virtuții, de exemplu prin abolirea abuzurilor Padminis

sau prin organizarea arestării criminalilor care au rămas nepedepsiți, deoarece
a presupus întotdeauna că iritarea spiritelor și tulburările lui o:
cosmic a provenit fie din eșecuri în îndeplinirea sarcinilor din partea
monarh sau al dezordinii sociale. Și mai exact, în părțile
tradiție străveche, ploaia este una dintre recompensele pe care Iahve le-a dat
oglindă pentru ochii credincioșilor vremii care sunt încă esențiali
țărani. Wleusen nu a promis nici prea mult (potopul), nici prea puțin.

Totuși, în regiunile înconjurătoare, în Mesopotamia, în Ar:
recolta nu a fost produsă de ploaie, ci exclusiv prin irigații

artificială. Aceasta este sursa puterii absolute a regelui. În mod similar,
Egiptul reglementa cursul râului, irigațiile erau în Mesopot
singura sursă a suveranității regelui, de la ea își ia el veniturile

... prin construirea de canale — și orașe de-a lungul cursului lor —
sclavi cuceriți. În regiunile deșertice ale Cree-ului de Mijloc și
teritoriile semi-aride care le învecinau, controlul irigațiilor
probabil a fost una dintre sursele concepției unui zeu care creează
și omul din „neant” (în mod similar, irigația regală creează re
în deșert din „nimic”) și nu pur și simplu generând acelea

, așa cum se credea în mare parte în alte părți. Regele a creat chiar și

~prin intermediul legilor și codificărilor raționale - ceva ce mai mult
experimentat aici pentru prima dată. Dacă ignorăm absența
probleme [sociale] particulare care erau purtătoare ale eticii individuale
și chinezi și care au creat acolo etica „fără zeu”, pare extrem de
„Este probabil ca, sub influența acestei experiențe, ordinea m

.

„PROFETUL” la 2.5.4

ar putea fi concepută și ca legea unui domn personal, transcendent) Lv
și maestru al creării libere.

Este adevărat că în Egipt, unde inițial faraonul însuși era un zeu,
Încercarea lui Akhenaton de a instaura un monoteism astral a eșuat...
înaintea puterii insurmontabile a unui cler care sistematizase ani-
mism popular. În Mesopotamia, panteonul antic, sistematizat „pe”
planul politic al preoților, precum și organizarea solidă a statului au
a blocat drumul către monoteism, precum și către profeția demagogică.

Dar impresia făcută asupra israeliților de către farisei
Raonic și Mesopotamien a fost chiar mai profund decât cel produs
de către regele persan, „basileus” xat' &$oyrjv, asupra grecilor (așa cum se spune
se exprimă, de exemplu, în ciuda înfrângerii persane, într-o scriere educativă -
(gic precum Cyropaedia). Israeliții nu scăpaseră de „casa
„robiei” faraonului pământean doar pentru că fuseseră ajutați de
un rege divin. Temelia împărăției pământești este explicată în mod expres
prin dezertarea lui Yahweh, adevăratul rege al poporului: Profeția lui Israel
a fost total orientată spre relațiile cu principalele politicieni
căpușe. Marii regi care au distrus primii Israelul, acționând ca
acele flageluri ale lui Dumnezeu, apoi i-a permis să se întoarcă din exil datorită unui
inspirație divină. Ideile lui Zarathustra par, de asemenea, să fie orientate
față de concepțiile țărilor civilizate din Occident.

Prin urmare, caracterul distinctiv al celei mai vechi profeții, „
în formele sale dualiste sau monoteiste, pare să fi fost profund
determinată — în afară de alte influențe istorice concrete — de
presiunea din partea unor centre mari, relativ apropiate, cu o organizație
structură socială rigidă, asupra unor popoare vecine mai puțin raționalizate. Aceste popoare

a văzut mânia și harul” unui rege ceresc în pericole continue
la care au fost expuși prin instigarea la război nemiloasă a unor vecini teribili.

[275] Indiferent dacă profeția are un caracter mai degrabă etic sau mai degrabă exemplar-
te rog, revelația profetică înseamnă întotdeauna - aceasta este trăsătura comună -
mun, — pentru profetul însuși și pentru acoliții săi, o viziune unitară
a vieții care izvorăște dintr-o conștientizare semnificativă și
unitar față de aceasta. Pentru profet, viață și lume, evenimentele
evenimentele sociale și cosmice au un „sens” unitar sistematic
determinată. Conduita oamenilor trebuie să fie orientată conform acestui sens și să fie
modelate într-un mod semnificativ și unitar, astfel încât să le putem aduce.
mântuire. Structura acestui „sens” poate fi extrem de variată și poate
să îmbine într-o unitate motive care par logic eterogene, deoarece
Întreaga concepție nu este, în primul rând, dominată de coerență
logic, ci prin evaluări practice. Înseamnă întotdeauna, la momentul respectiv~

.

are

+

grade și cu rezultate variabile, o încercare de a le sistematiza pe toate. - - ~

Manifestări ale vieții, pentru a rezuma și comportamentul practic într-una singură
mod de viață, indiferent de forma pe care o ia în cazurile individuale
indivizi. Mai mult, acest „sens” conține întotdeauna concepția importantă
religios care consideră „lumea” ca un „cosmos” de la care se cere

:-

că formează, în vreun fel, o totalitate ordonată într-un
„semnificative” și ale căror fenomene singulare sunt măsurate și evaluate
conform acestui postulat. vw.

Toate cele mai puternice tensiuni ale conduitei intime [a omului]

precum și cele ale relațiilor sale externe cu lumea provin din
ciocnirea realității empirice și a acestei concepții despre lume preconizate,
conform postulatului religios, ca o totalitate semnificativă. Desigur,
„Profeția nu este nicidecum singura care se ocupă de această problemă.” Toți
formă de înțelepciune preoțească, precum și orice filozofie. fără preoți,
intelectual sau vulgar, abordează această problemă într-un fel sau altul
Întrebarea supremă a întregii metafizici a fost întotdeauna: dacă lumea,

în ansamblu, și viața în special, trebuie să aibă un „sens”, indiferent de
poate fi, și cum ar trebui să arate lumea pentru ca aceasta să poată
corespund? Dar problema religioasă (a profeților și a
preoții este sânul unde s-a dezvoltat filosofia fără preoți și din care
ea a fost eliberată, atunci, ca element important al evoluției...
țiune religioasă, pentru a se ridica la înălțimea ei. Prin urmare, trebuie să examinăm acum
mai strâns relațiile dintre preoți, profeți - și nepreoți.

+

COMUNITATE EMOȚIONALĂ 2.5.5

5 USD. Comunitatea emoțională [Gemeinde].

Profeți, adepți și comunitate. — Religiozitatea comunității.
— Profeție și întreprindere preoțească.

Dacă profeția sa are succes, profetul câștigă ajutoare pentru cauza sa.
permanent: sodales (așa traduce Bartholomae termenul de
gälhäs), studenți (India și Vechiul Testament), însoțitori (India și Islam), +
ucenici (Isaia, Noul Testament) care sunt atașați de el prin legături
pur personal, ceea ce contrastează cu preoții și ghicitorii]
socializate în corporații sau ierarhii oficiale - Aceste relații rămân
încă de examinat în cazuistica formelor de dominare. Alături de

acești asistenți permanenți - adesea înzestrați, de asemenea, cu o anumită calificare-
organizație carismatică — care colaborează activ la misiunea pro-
phete, există un cerc de adepți. Aceștia din urmă îl susțin pe profet”!
oferindu-i bani, servicii sau cazare și așteaptă salvarea lor de la el
misiune. În funcție de caz, se pot grupa pentru o activitate ocazională ~
sau să fie socializați într-o comunitate permanentă.

Luat în acest sens religios (deoarece există o categorie de comunitate
emoțional: grupul de vecinătate, /societizat din motive economice-
motive economice, fiscale sau alte motive politice), „comunitatea emoțională-
„nelle” nu apare urgent în legătură cu profeția în sensul particular -
specifică acestui termen. Pe de altă parte, nu se găsește în toate
tipurile de profeții. În general, nu apare într-o mișcare |
profetic ca urmare a rutinizării [Veralleäglichung] care
se întâmplă atunci când profetul însuși [276] sau discipolii săi doresc
să asigure existența permanentă a predicării lor, precum și continuitatea
a distribuirii harului, așa că atunci când vor să salveze existența
economic al acestei distribuții și al directorilor acesteia și, în plus, al MONO-;
lustruirea drepturilor în favoarea celor însărcinați cu îndatoriri.

De aceea, această comunitate emoțională se regăsește și în
mistagogi și printre preoții religiilor neprofetice. Acest tip de
Comunitatea este o caracteristică normală a mistagogului.
dimpotrivă, indiferent dacă exercită o profesie liberală sau este membru al unei
corporație, magicianul simplu are grijă de un grup specific - polițiștii
bifați sau vecinătate — dar nu și a unei comunități emoționale
comunități emoționale mistagogice, religioase particulare
de exemplu, misterele de la Eleusis, erau cel mai adesea doar
comunalizări deschise spre exterior și de compoziție schimbătoare.

Oricine are nevoie de mântuire ar intra într-o relație, adesea temporară, cu
raire, cu mistagogul și auxiliarii săi. În orice caz, misterele
din Eleusis, de exemplu, a format un fel de comunitate [Gemeinschaft] E
interlocal.

Eu

SOCIOLOGIA RELIGIEI

În schimb, în cazul profeției exemplare, lucrurile au stat altfel.
diferit. Profetul exemplar a arătat calea spre mântuire prin exemplul său
personal. Doar cei care au urmat acest exemplu fără rezerve - cum ar fi As
călugări cerșetori ai lui Mahāvira și Buddha — aparțineau unei comunități-
o comunitate emoțională „exemplar" mai restrânsă, în cadrul căreia
discipolii au exercitat autoritate, fiind legați personal de profet
particular. Dar, în afara comunității exemplare, existau
devotați pioși (xpdsaka* în India) care nu doreau să călătorească pentru
contul lor până la mântuire, dar au căutat să atingă un nivel optim
de mântuire prin devotamentul pe care l-au arătat față de sfântul exemplu, acești devotați
erau fie lipsite de orice comunalizare durabilă - precum
Upāsaka-ii budisti, inițial, — sau erau socializați într-un fel
sau altul, cu reguli și îndatoriri precise./Asta s-a întâmplat
în mod normal, când anumiți preoți, directori spirituali sau
mistagogii – precum călugării budiști – erau separați de comunitatea
comunitate emoțională exemplară și însărcinată cu îndatoririle de cult (care
(nu cunoștea budismul primitiv). Dar regula rămâne cea socială-

>

liberă și ocazională, iar această situație este comună majorității
mistagogi și profeți exemplari, precum și clerului atașat
temple ale unor zeități specifice, grupate într-un panteon, Existență
a acestor comunități a fost asigurată material de fundații și
susținut de donații și ofrande de la cei aflați în nevoie
pe plan religios.

Nu putem vorbi încă aici despre o comunitate emoțională permanentă.
ale laicilor, pe lângă criteriile noastre moderne de apartenență la o confesiune
religioase sunt inutilizabile. Individul este credinciosul unui zeu mai mult sau mai puțin
în același sens în care spunem despre un italian că este fidelul unui anumit
sfânt. O eroare gravă, dar ineradicabilă, este aceea că, de exemplu,
Majoritatea chinezilor, dacă nu toți, sunt budiști.
dhiști în sensul confesional al termenului. Această neînțelegere se datorează faptului că un
Cei mai mulți dintre ei au fost crescuți în etica confucianistă, singura
a aprobat oficial ca aceștia să consulte preoții ghicitori taoiști în timpul
a construcției unei case, că ei jelesc conform riturilor
Confucianistii la movilă părinții lor, dar că, în afară de asta, ei fac să citească
Liturghii budiste pentru morți. În afară de cei care iau în considerare
permanent un rol activ în cultul zeului și, eventual, al unui cerc
număr limitat de persoane interesate de asta, există doar ocazional persoane nespecialiste aici,
„urmăritori”, pentru a folosi prin analogie un termen tehnic din vocabular -
_Jaire al partidelor politice moderne care desemnează votul neorganizat pentru

o petrecere.

Firește, această stare de fapt nu corespunde, în general — nu

ar fi doar la nivel pur economic — în interesul celor care
sunt responsabili de închinare. Pe cât posibil, ei caută
prin urmare, să formeze o comunitate emoțională, adică să socializeze
adepți într-o organizație permanentă care stabilește drepturi și îndatoriri

precis. Pentru a construi o comunitate emoțională permanentă cu
urmașii personali sunt, prin urmare, un proces normal care aduce doctrina în
a profetului în viața de zi cu zi, ca funcție a unei instituții
permanent. Studenții sau discipolii profetului devin apoi imista-"
goghi, maeștri, preoți, directori spirituali (sau toți aceștia deodată)
unei societăți care servește exclusiv scopuri religioase: comunitatea,
emoțional al laicilor.

277] Dar același rezultat poate fi obținut și din alte pre-
ratează. Am văzut, în trecerea de la funcția de magician la cea de
membri ai unui adevărat cler, preoții erau fie urmași ai unor familii”
domnii preoților, fie preoți domestici, fie domnii
sau prinți, sau chiar preoți de sacrificiu instruiți, organizați în clase,

separat. Atât indivizii, cât și grupurile aveau recurs la ele dacă
nevoie, dar în rest se puteau dedica oricărei ocupații
care le plăcea atâta timp cât nu era nedemnă de statutul lor social. Altele
eventualitate, preoții ar putea fi în slujba unor organizații particulare,
profesionale sau de altă natură, și în special în serviciul grupurilor politice. Dar
În toate aceste cazuri nu există o „comunitate emoțională" autentică
care este separată de alte asociații. Cu toate acestea, o astfel de comunitate
se poate naște atunci când o linie de preoți sacrificiali reușește să organizeze
adepții particulari ai zeului său și o comunitate emoțională exclusivă
sive; sau altfel - acesta este cel mai frecvent caz - când poliția-
căpușa fiind distrusă, ea rămâne totuși, dar sub forma,
o comunitate emoțională care unește adepții religioși și
preoți ai zeului asocierii. Primul dintre aceste două tipuri se găsește
în India sau Orientul Mijlociu, unde ia multe forme intermediare
care sunt legate de tranziția profeției, mistagogice sau exemplare,
sau mișcări de reformă religioasă către o organizare permanentă
comunităților emoționale. Multe confesiuni hinduse
de mică importanță au apărut din astfel de procese.

Pe de altă parte, evoluția care duce de la cler la slujba unui grup
politica către comunitatea emoțională religioasă a fost, în primul rând, legată
într-o foarte mare măsură, apariției marilor imperii mondiale ale
Orientul Mijlociu, în special cel al Imperiului Persan. Grupuri politice
erau andanti, populațiile dezarmate; pe de altă parte, clerul era
investiți cu anumite puteri politice și cu situația lor garantată. Acestea
comunitățile religioase au fost apoi exploatate ca mijloc de dominare
bifați popoarele cucerite, în același mod ca și comunitățile coercitive -
tive rezultate din grupurile de vecinătate au fost folosite pentru a garanta;
interese fiscale. Așa funcționează iudaismul ca o comunitate emoțională

organizație religioasă cu Ierusalimul ca centru teocratic — comunitate #
recunoscut de rege — a rezultat din decretele luate de regii perși, de la Cirus,
lui Artaxerxes. O victorie persană ar fi adus probabil
șanse similare cu Apollo din Delfi și cu rasele sacerdotale ale celorlalte
zeilor, poate chiar profeților orfici. După ce Egiptul avusese

greutăți

„și-a pierdut independența politică, clerul național a evoluat într-un fel de
organizarea „ecleziastică” cu sinoade, care era, se pare, cea
prima din această specie. Pe de altă parte, comunitățile emoționale se re-
gieuses au apărut în India sub forma unor comunități „exemplare”,
sensul local restrâns al termenului; statutul de castă al brahmanilor, precum și
că regulile ascetice și-au păstrat unitatea prin multiplicitatea
structuri politice efemere; prin urmare, etica mântuirii în
instruirea s-a răspândit peste granițe. În Iran, preoții din
Zarathustra a reușit de-a lungul secolelor să răspândească o organizație
tradiție religioasă închisă care a devenit o „confesiune” politică pentru sasanizi (cei
Ahemenizii nu erau deloc zoroastrieni, ci doar

Mazdeeni, așa cum atestă documentele lor).

Relația dintre puterea politică și relieful emoțional

gieuse — rapoarte din care derivă conceptul de „mărturisire” — apar

la analiza „dominației”. Să ne fie suficient să observăm aici că

Religiozitatea comunității emoționale este un fenomen divers și instabil

în manifestările sale. Să explicăm doar ce înseamnă această religie-

giositate atunci când laicii sunt socializați într-un mod permanent de a acționa în

comunitate al cărei proces îl influențează activ, într-un fel

sau alta. O subdiviziune administrativă care limitează competența

[teritorialitatea] preoților este doar o parohie și nu o comunitate

emoțional. Acest concept de parohie, ca ceva separat

comunității emoționale*seculare, politice sau economice, este

absent din religiozitatea chineză, din cea a Indiei antice sau din cea a

Hinduismul, vechile fratrii, elenice sau nu, nu provin din

parohiile, nici comunitățile religioase care le corespund;

Acestea sunt grupuri, politice sau de altă natură, al căror mod de acțiune în comunitate

se află sub protecția unui zeu. În plus, parohia budismului antic

este doar un district; ori de câte ori stau acolo, [278] călugării itineranți-

Participanții sunt obligați să participe la reuniunile bilunare care se desfășoară acolo.

În creștinismul medieval occidental, în anglicanism, luteranii

În creștinism sau islamismul oriental, parohia este esențială.

un grup ecleziastic pasiv, care colectează taxe, și un district

în competența unui preot. În general, în următoarele: religii,

Un grup de laici nu a prezentat deloc caracterul unei comunități

emoțional. Unele vestigii ale drepturilor acestor comunități au fost

păstrate într-un număr mic de biserici creștine orientale, rămășițe

care se regăsește și în catolicismul occidental și în „luteranism”

nism. Pe de altă parte, monahismul budismului primitiv, la fel de bun ca și

UGS-uri ale islamului timpuriu, iudaismului, creștinismului timpuriu. „dacă ar fi fost”
comunități emoționale societică, este adevărat într-un fel &: plată
riguros. Mai mult, o anumită influență eficientă a laicilor ar putea fi
PURE cu 1 absență a unei organizații comunitare naționale
> an în Ver saldimin: reglementat local. Chiar și atunci când
- nu era garantată legal, această influență a laicilor era relativ

Eu

puternic în Islam, în special în rândul șiiților: șahul nu a numit niciodată
de preoți fără a fi siguri de aprobarea laicilor locali.

Pe de altă parte, ce caracterizează orice „sectă”, în sens pur tehnic
termenului pe care îl vom examina mai târziu este că este direct
bazată pe societatea închisă a comunităților emoționale locale
„individul. Din acest principiu, care a fost reprezentat în protestantism prin
baptiștii și „independenții” și mai târziu de „Congregație”
„liste” trecem imperceptibil la organizarea Bisericii Reformate. Chiar și
când aceasta din urmă a devenit de fapt o organizație universală -
șa, totuși face ca calitatea credinciosului să depindă de intrarea contractuală}
într-o anumită comunitate emoțională. Vom reveni la
problemele ridicate de această diversitate. Deocamdată, suntem interesați de-

va fi în special la una dintre cele mai importante consecințe ale
religiozitatea comunității emoționale, și anume importanța decisivă
că relațiile dintre preoți și laici în cadrul comunităților
dobândească pentru efectele practice ale religiei.

Cu cât organizația capătă mai mult caracterul unei comunități emoționale, cu atât mai mult
poziția puternică a preoților se confruntă cu necesitatea de a lua în considerare ~`
cerințele laicilor în interesul menținerii și creșterii;
număr de adepți. Într-o anumită măsură, orice fel de cler
se află, este adevărat, într-o astfel de situație. Într-o măsură destul de mare,
preoții sunt obligați să îndeplinească cerințele laicilor pentru a menține
puterea lor, Dar trei forțe acționează în cercul laicilor, cu- |
pe care clerul este prețuit. Acestea sunt profeția, tradiționalismul
secularismul și intelectualismul său. În fața acestor forțe, necesitățile și ten-
dansurile clerului ca atare funcționează ca o forță
de asemenea, esențial și determinant. Vom vorbi despre acest ultim factor
în raportul său cu cele anterioare.

De regulă, profetul etic sau exemplar este el însuși o persoană laică.
care, în orice caz, își bazează puterea pe adepții săi laici. Prin sensul său
chiar, fiecare profeție devalorizează, în grade diferite, elementele magice
din treburile preoților. Buddha și cei de soiul său - ca să nu mai vorbim de pro-
Evreii din Israel nu numai că refuză să fie considerați
magicieni și ghicitori instruiți (pe care sursele israelite îi numesc și
profeți), dar resping orice magie ca fiind inutilă. Mântuirea nu „ |
poate fi realizat doar printr-o relație semnificativă, în special religioasă
cu Eternul. Printre budiști, unul dintre păcatele mortale era să
lăudându-se fără motiv cu facultăți magice. Existența acestora, chiar și
printre necredincioși, nu a fost niciodată pus la îndoială de profeții indieni

sau israeliți, nici de apostolii creștini sau de tradiția creștinismului primitiv. Ca urmare a acestei respingeri a magiei, profeții au rămas sceptici - tici față de afacerile preoților în sine, o atitudine care S-a manifestat în moduri extrem de diverse. Dumnezeul profeților Israel nu voia arderi de tot, ci voia ca poruncile lui să fie respectate. porunci. Budiștii considerau că cunoștințele și ritualurile,

=

r:

y

La 479

SOCIOLOGIA RELIGIEI

Vedicele nu au fost de niciun folos pentru răscumpărarea lor; iar în gāthās, mai vechi [279] sacrificiul soma æ atât de venerat, era o abominație pentru Ahura-Mazda. ;

De aici și tensiunea pe care o vedem peste tot între profeți și adepți, pe de o parte, și reprezentanți ai tradiției preoțești, pe de altă parte.

Cât de departe și-a putut îndeplini profetul misiunea fără a fi:
îngrijorați sau riscați să suferiți martiriul pentru ea, aceasta era o întrebare
putere condiționată uneori, ca în rândul israeliților, de situație
internațional. Pe lângă propria familie, Zarathustra a fost susținut de
nobilii și prinții în lupta sa împotriva contraprofetului fără nume;

Profeții indieni și Mahomed au făcut același lucru. La rândul lor, po-

Evreii din Israel se bazau pe clasa de mijloc a burgheziei și pe

țărani. Dar toți au profitat de prestigiul pe care îl avea carisma profetică
exercitată asupra laicilor, spre deosebire de tehnicienii cultului zilnic.
sfințenia noii revelații se opunea sfințeniei tradiției; și,
în funcție de succesul uneia sau alteia dintre aceste două demagogii, clerul era capabil
să facă un compromis cu noua profeție, să adopte doctrina acesteia sau
\o întrece pe ea, o elimină sau va fi eliminat el însuși,

ARE

480

CUNOȘTINȚE SACRE, PREDICARE, VINDECAREA SUFLETULUI 2.5.6

§ 6. Cunoaștere sacră, predicare, vindecare de suflete.

= er ne,

În orice caz, clerul, pentru a-și asigura propria dominație, era obligat

fie pentru a determina sistematic noua doctrină victorioasă, fie
să-l apere pe cel vechi împotriva atacurilor profeților. A trebuit,
delimitează și ce este sacru sau ce nu și insuflă acest lucru laicilor. Dar
Nu este întotdeauna amenințarea provenită dintr-o profeție ostilă clerului
care a declanșat această evoluție - o vedem în India, unde acest proces
datează din cea mai îndepărtată antichitate. Preocuparea pură și simplă de a asigura și
poziția clerului împotriva posibilelor atacuri și a practicii confirmate
același cler împotriva scepticismului laicilor ar putea produce reacții similare
rezultate. Dar oriunde a apărut această dezvoltare, ea a dat
nașterea a două fenomene: scrierile canonice și dogmele, unul
și celelalte, este adevărat, foarte diverse în întinderea lor, în special în ceea ce privește
se referă la dogme. Scrierile canonice includ revelații

și tradițiile sacre în sine, în timp ce dogmele sunt doctrina.

că preoții au dezvoltat pe baza semnificației acestor scrieri. - 2

Compilarea revelației religioase a unei profeții sau, dimpotrivă,
cea a deținerii cunoștințelor sacre tradiționale poate lua forma
de tradiție orală. Timp de secole, cunoștințele sacre ale brahmanilor nu au fost
a fost transmis doar oral și pur și simplu au respins formularul
scrisă cu groază. Forma literară a acestei cunoașteri a fost marcată într-un fel

sustenabilă, de unde și divergențele semnificative dintre textele diferitelor
gākhas (școli). Motivul era că aceste cunoștințe nu puteau fi posedate
numai de către cei care erau calificați, și anume cei care s-au născut de două ori.
Pentru a transmite astfel de cunoștințe celor care nu s-au născut de două ori sau celor care au fost
exclus în virtutea castei sale (gidrā) *, constituia un sacrilegiu abominabil.
Inițial, tehnica magiei a presupus pretutindeni acest caracter al cunoașterii
secret, în interesul corporației. Dar, peste tot, anumite elemente
cunoștințele magicianului au devenit obiectul unui învățătură sistematică
pentru ceilalți membri ai grupului. La baza celui mai vechi sistem de educație-
cation magic care este răspândit universal, găsim ipoteza
următorul animist: precum și o a doua naștere — adică,
posesia unui suflet nou — este necesară pentru ca magicianul să practice
arta sa, la fel și eroismul se bazează pe o carismă care trebuie trezită,
testat, controlat în eroi prin intermediul manipulărilor
magic; așa vor renaște eroii în eroism.
În acest sens, cu noviciatul său, cu testele sale de curaj, cu torturile sale,
grade de inițiere și demnitate, inițierea tinerilor și înnobilarea sa -
educația carismatică este o instituție comună tuturor
societăți războinice, o instituție ale cărei vestigii pot fi găsite aproape
peste tot. p

Când, prin tranziții imperceptibile, magicienii profesioniști sunt

să devină preoți, educația laicilor — această funcție foarte importantă —
totuși, nu a încetat să existe. Întotdeauna și peste tot, tendința de a
clerul a fost să o păstreze între membrii săi. Astfel, cunoștințele secrete, așa cum sunt
Aceasta a scăzut din ce în ce mai mult, iar doctrina preoților s-a transformat
tradiție literară fixă pe care clerul o interpreta prin intermediul dogmelor: [280]
O religie similară a Cărții devine acum baza unui sistem de educație -
nu numai pentru membrii clerului, ci și mai presus de toate pentru
laicii.

Corpusurile canonice sacre — în cea mai mare parte, dar nu toate — au
au fost stabilite definitiv pentru a preveni adăugarea de scrieri seculare
cu ocazia luptelor dintre mai multe grupuri concurente și profeții din
vederea de a domina comunitatea emoțională sau de a nu se angaja față de nimic de nivelul -7
Canonizarea formală a scripturilor a fost adesea efectuată
foarte încet oriunde o astfel de luptă nu are loc sau când aceasta
nu a pus în pericol conținutul tradiției. Prin urmare, este caracteristic

-că a fost necesar să se aștepte până la Sinodul de la Jamñia (a.D.), la scurt timp după
distrugerea statului teocratic, astfel încât canonul evreiesc să poată fi fixat —
și chiar și atunci, a fost doar în principiu, - fără îndoială pentru a opri
profeții apocaliptice. Vedele au fost în mod clar dezvoltate pentru
să se opună heterodoxiei intelectuale. La rândul său, canonul creștin
a fost înființată pentru a aborda amenințarea pe care o reprezenta soteriologia intelectuală a
Gnosticii au pus presiune pe religia construită pe evlavia maselor
mic-burghez. În schimb, soteriologia intelectuală a
Budiștii au fost fixați în canonul Pali pentru a evita pericolele pe care le reprezenta.

răspândirea religiei populare și misionare Mahāyāna a salvării,

La rândul lor, scrierile clasice ale confucianismului au fost impuse de
putere politică. Același lucru este valabil și pentru codul preoțesc al lui Ezra. Este
de ce primul nu s-a întâmplat niciodată - și al doilea, foarte târziu -
calitatea autenticității Sacre, care este întotdeauna opera preoților. Este
din acest motiv, Coranul (este singurul în acest caz) a fost scris la ordinul
a calitului și că a fost imediat considerat sacru — Mahomed,
semi-analfabet, credea că existența unei cărți sfinte consacrate
Prestigiul unei religii. Aceste opinii corespundeau concepțiilor dacă
tabu răspândit despre semnificația magică a documentelor
scrieri. Cu mult înainte de încheierea canonului biblic, Ilie a existat
pentru ThøTa și scrierile profetice în contact cu care „mâinile
a devenit impur”

Nu vom intra aici în detaliile acestui proces și nu vom

nu voi insista mai mult asupra a ceea ce a fost admis în canonul scripturilor
sacru, € se datorează demnității magice a barzilor găsiți în
p yeda; alături de epopei eroice, cântece sarcastice despre beție
ale lui Indra, precum și poezii pe cele mai diverse subiecte. De asemenea,
Canonul Vechiului Testament conține un cântec de dragoste; este mulțumire
faptul că tot ceea ce exprimă profeții are o importanță personală
că Noul Testament include o scrisoare pur privată de la un sfânt

Pavel și că unele sure din Coran vorbesc despre probleme familiale,

cât de uman, al Profetului.
„Închiderea unui tun era în general justificată de teoria că…”
care doar o anumită epocă din trecut a cunoscut binecuvântarea unui caracter
profeticismul. Conform teoriei rabinice, această eră s-a extins
de la Moise la Alexandru; conform teoriei romano-catolice, „a fost
doar era apostolică. În aceasta a fost pe deplin exprimat exact
conștientizarea opoziției dintre sistematica profeților și cea a lui Lə
preoți. Profeții au sistematizat, în sensul unei unificări a
relațiile dintre oameni și lume, referindu-se la pozițiile de
valori unitare. La rândul lor, preoții au sistematizat conținutul
a profeției sau a tradițiilor sacre, în sensul unei articulații cazuistice
abordare rațională, adaptând-o stilului de viață și obiceiurilor lor de gândire,
propria clasă [socială] și laicii pe care îi dominau.

De la cea mai timpurie etapă carismatică până la educația alfabetizată -
raire, dezvoltarea educației preoțești a jucat un rol de
importanță practică considerabilă în evoluția unei credințe [Religiosität],
în religia Cărții, acest ultim termen să fie înțeles în sensul puternic de atașament
unui canon considerat sacru sau în sensul slab al normelor sacre
fixate în scris, cum ar fi, de exemplu, Cartea egipteană a morților. De-a lungul timpului
pe măsură ce scrisul a devenit mai important în desfășurarea afacerilor
pur secular - prin urmare, cu cât caracterul birocratic a crescut mai mult
a unei proceduri administrative prin regulamente și documente, — instruirea
funcționarilor seculari și savanților a avut o tendință din ce în ce mai mare să treacă
în mâinile unui cleric care știe să se ocupe de scris, cu excepția cazului în care — așa cum
în cancelariile Evului Mediu - clerul în sine nu ocupa

[281] funcții care implică această tehnică. Măsura în care
Prevalența unuia dintre aceste procese asupra celuilalt depinde, de asemenea, pe lângă
gradul de birocratizare a administrației, măsura în care
alte straturi [sociale] — și în special războinicii nobili — s-au dezvoltat
și își controlau „propriul sistem de învățământ". Vom discuta despre asta mai târziu,
bifurcația sistemelor educaționale care ar putea rezulta. Noi
vom vedea, de asemenea, că, ca urmare a neputinței preoților începând cu
absența fie a unei profeții, fie a unei religii a Cărții, a unui sistem
Educația pur preoțească s-ar putea să nu se dezvolte sau s-ar putea foarte bine să se dezvolte
complet sufocat.

Fără îndoială, formarea unei comunități emoționale religioase
constituie, de asemenea, cel mai puternic, dacă nu singurul, stimulent pentru dezvoltare-
dezvoltarea conținutului specific al doctrinei preoțești, deoarece este o
o astfel de comunitate care creează importanța specifică a dogmelor. Odată cu aceasta]
apare nevoia de a se demarca de doctrinele străine
concurenți, pentru a-și menține superioritatea în materie de propagandă și astfel
pentru a evidenția diferențele doctrinare. Totuși, importanța acestor |,
diferențele pot fi considerabil întărite de motive extrareligioase.
gieux. Este din motive politice ostilă supremației Bisericii

„Bizantin că Carol cel Mare a sprijinit Biserica Francă, fidelă filioque-ului"

— unul dintre motivele diviziunii dintre Est și Vest — și pe care l-a respins
canonul favorabil icoanelor. Mase mari de credincioși din Orient și
din Egipt și-au exprimat separatismul, anti-elenismul și antinaționalismul
imperialist prin aderarea la formule dogmatice – precum.
Doctrina monofizită - total de neînțeles pentru ei;
chiar mai târziu, Biserica Coptă a preferat dominația arabilor celei a
al romanilor. Tendințe similare s-au manifestat frecvent.

Dar, în general, faptul capital care a împins criteriile în prim-plan
diferențe distinctive și doctrinare, aceasta a fost lupta dusă de preoți
împotriva indiferentismului pe care îl urau profund pentru că era înfiorător -
a spus periculos zelul adepților. Mai mult, clerul a subliniat
subliniază cu tărie importanța apartenenței la o anumită confesiune
și a agravat dificultățile trecerii la o altă confesiune.
tatuaje ale colegilor de grup totemic sau războinicilor — tatuaje
determinate prin magie — constituie prefigurarea sa. Picturile
Trăsăturile distinctive ale sectelor hinduse sunt, de asemenea, foarte apropiate de acestea, cel puțin
superficial. Vechiul Testament repetă neobosit că evreii
trebuie să respecte circumcizia și tabuul Sabatului care au fost instituite
pentru a-i diferenția de alte popoare și [aceste precepte] au acționat cu
„o forță incredibilă. Se poate ca alegerea de către creștini a zilei soarelui
deoarece o zi de odihnă săptămânală a fost stabilită printr-un împrumut
la mitul soteriologic al doctrinelor mistagogice ale răscumpărării
religia solară a Orientului Mijlociu; acest fapt a constituit totuși
o separare brutală între evrei și creștini. Mahomed ar fi putut transfera
vinerea, ziua cultului „săptămânal”, pentru a diferenția
evrei după ce încercarea sa de a-i converti eșuase; în timp ce
interdicția sa absolută a duin-ului prezintă prea multe analogii - antice unde
contemporan - cu recabiții, luptătorii lui Dumnezeu [Gottesstreiter],

să depindă — așa cum se credea — de necesitatea construirii unui dig împotriva preoților creștini care erau obligați să consume vin (în timpul

(de comuniune).

În India, diferențele doctrinare au fost în general de un mai pur epico-practic, corespunzător celui al profeției exemplar sau un caracter ritualic corespunzător afinității lor cu mistagogie. Celebrele zece puncte care au cauzat marea schismă a Budismul la Conciliul de la Vesäli ® s-a preocupat pur și simplu de dts probleme ale regulilor monahale și, printre acestea, întrebări manifeste detalii care au fost evidențiate doar pentru a stabili organizația Mahavänist separat, f.

În EN zit, religiile asiatice nu cunosc dogmatica ca fiind

ca instrument de diferențiere. Fără îndoială, Buddha a proclamat că adevărul său cvadruplu despre marile iluzii a fost fundamentul său doctrina practică a mântuirii pe calea cu opt ramuri. Dar pentru a înțelege aceste adevăruri datorită consecințelor lor practice a fost scopul activității

răscumpărătoare, nu era, strict vorbind, o dogmă în sensul occidental

dentar al acestui termen. Același lucru se întâmplă și cu majoritatea profețiilor indiene cel mai vechi.

- Și, deși, în mod tipic, creația lumii de către Dumnezeu pornește de la

nimicul a fost pentru comunitatea emoțională creștină unul dintre cele mai primele dogme care erau [282] cu adevărat obligatorii - care presupuneau _astfel un zeu transcendent, spre deosebire de speculațiile intelectuale ale gnosticilor — în India, speculații cosmogonice și de altă natură, relațiile metafizice au rămas treaba școlilor filozofice; acestea Acesta din urmă se bucura, în raport cu ortodoxia, de o latitudine, nu nelimitată, dar totuși foarte extinsă. În China, etica confucianistă a a respins complet orice legătură cu dogmele metafizice, deoarece Magia și credința în spirite au trebuit să rugineasc intangibilele în interesul a menținerii cultului strămoșilor, fundamentul ascultării patrimoniale, și birocratică (așa cum s-a afirmat în mod explicit).

Chiar și în cadrul profeției etice și al religiozității comunitare emoțională pe care o generează, proliferarea dogmelor reale este de amploare foarte diversă. Islamismul se mulțumea printre adepții săi cu mărturisirea credinței în Dumnezeu și în profetul său, precum și unele porunci elemente principale, practic ritualuri. Dar cu cât comunitatea emoțional și preoții sau maeștrii comunității [Gemein- Cu cât [delekrer] erau purtătorii unei religii, cu atât distincțiile se extindeau mai mult dogmatic, fie practic, fie teoretic. Astfel, printre ultimii zoroastrieni, evrei, creștini. Totuși, doctrina Credința evreiască și cea islamismului aveau în comun o simplitate atât de mare

că lasă puține oportunități, cu unele excepții, pentru un control real;
versete dogmatice. În ambele, doctrina harului reprezintă
considerat a fi principalul subiect de discuție, deși au existat
dispute privind probleme practice, morale, rituale sau juridice.
Același lucru este valabil și în rândul zoroastrienilor.

) "

Numai printre creștini există o dogmă a
caracter teoretic, raționalizat sistematic, imperativ și formator
un întreg vast care cuprinde lucruri cosmologice, soteriomitul
logica (cristologia) și puterea preoților (sacramentele). Are
a înflorit pentru prima dată în jumătatea elenistică a Imperiului Roman
apoi, în Evul Mediu, în Occident, și acolo mult mai puternic decât în
Bisericile orientale. Dar în ambele țări, a devenit cel mai
puternic dezvoltat peste tot unde clerul, grație solidității sale
organizație, deținea independența maximă față de putere
politică.

Y.

Dar mai presus de toate, această puternică dezvoltare dogmatică a fost provocată...

în Antichitate prin caracterul distinctiv al clasei intelectuale formate

s

prin educația greacă, presupozițiile metafizice particulare

și tensiunile generate de cultul lui Hristos, precum și de necesitatea

să discute cu clasele educate care inițial au rămas separate de comunitate

comunitatea emoțională creștină; și, în plus, prin poziția — socială

condiționate — biserici creștine care au respins cu suspiciune „

intelectualism pur (care contrastează cu religiile asiatice), deoarece acestea

a reprezentat religiozitatea comunității emoționale a unor laici la scară mică
burgheză, religiozitate de care episcopii trebuiau să țină cont. Cu toate acestea,
Elaborarea rațională a dogmelor și-a găsit și ea termenul în Orient, unde
călugării, mulți dintre ei provenind din cercuri mic-burgheze non-elenice
ques, distrusese acêôcia Zinn.

Dar, pe lângă aceasta, forma de organizare a comunităților religioase -
și-a exercitat și el influența. În budismul timpuriu, absența
distrugerea totală și intenționată a oricărui tip de organizare ierarhică ar fi
obstrucționează un acord asupra unei dogme raționale în modul

Creștină, dacă doctrina ei despre mântuire ar fi avut absolut nevoie de ea. Pentru o

autoritatea care decide ortodoxia unei doctrine trebuie stabilită, pentru a
că unitatea comunității emoționale nu este pusă în pericol de
activitatea conceptuală a preoților și de raționalismul concurent al
laici, raționalismul trezit în alte părți de către preoți. După o lungă perioadă
evoluție pe care nu o vom examina aici Roma a dat naștere magisteriului
doctrina infailibilă a episcopilor săi, în speranța că Dumnezeu nu va permite
nu comunității emoționale a „capitalei tale mondiale care va cădea
în eroare, acesta este singurul caz în care s-a găsit o soluție consistentă
[4 această problemă]: atunci când este necesar să se decidă o chestiune de doctrină, se
presupune inspirația celor care exercită magisteriul doctrinar.
Din motive multiple și eterogene pe care le vom menționa
Mai târziu, islamismul, precum și Biserica Răsăriteană [283] s-au atașat
către „Consensul” purtătorilor competenți ai organizării doctrinare
ecleziastici (care erau, după caz, în principal preoți sau prinți)

(teologi palizi) ca o condiție a validității adevărului dogmatic-
bifați. Pentru islamism, această poziție a provenit din încrederea în cuvântul
Profetului, conform căruia Dumnezeu nu putea niciodată părăsi comunitatea
emoționalitatea credincioșilor? să fie de acord în eroare; cât despre Biserică
Răsăriteană, se baza pe practica Bisericii primare. Procedând astfel,

2 14 Q ver La Hp 5 . .., .
„Aceste tradiții religioase au împiedicat proliferarea dogmelor,

K.

La rândul său, Dalai Lama deținea, este adevărat, pe lângă puterea sa politică,
bifați, o putere de reglementare ecleziastică, dar, având în vedere
caracterul magic și ritualic al religiei, nu avea nicio putere
autentic doctrinar. Motive similare fac ca puterea
Excomunicarea guru-ilor hinduși ar putea fi dificilă
public pentru a suprima abaterile dogmatice.

elementele noi pe care preoții le-au extras din practica lor
profesioniștii au hrănit constant munca preoțească de sistematizare
izarea doctrinei sacre, care era opusul practicii magiei
cieni. Comunitatea religioasă etică a dat naștere la ceva
cu adevărat nouă: predicarea, iar vindecarea rațională a sufletelor este de o
esențial diferit de ajutorul oferit prin magie.

CUNOȘTINȚE SACRE, PREDICARE, VINDECAREA SUFLETELOR 2.5.6

Predicarea, în adevăratul sens al termenului, care este instruire colectivă:
în chestiuni de religie și etică, este în mod normal specific profeției
și religiei profetice. Când apare în afara lor, este
prin imitarea acestora. Ca regulă generală, predicarea își vede importanța
„Tența să fie redusă oriunde rutina zilnică a transformat religia*”
revelată într-o întreprindere preoțească; importanța sa este proporțională
inversul elementelor magice ale unei religii. În măsura în care cineva
După cum consideră oamenii obișnuiți, budismul timpuriu a constat pur și simplu în predi-
„În religiile creștine, predicarea este importantă.”
cu atât mai mari cu cât elementele magiei sacramentale au fost mai mult
complet eliminată. Prin urmare, odată cu protestantismul
predicarea își atinge cel mai înalt sens: în aceasta
Conceptul de preot a fost complet înlocuit de cel de predicator.

Vindecarea sufletelor, solicitudinea religioasă acordată indivizilor, sub a sa?
formă rațională sistematizată, este un produs al religiei profetice
revelat. Își găsește sursa în oracol și în consultarea magicienilor.
Acestea sunt puse la îndoială atunci când se îmbolnăvesc sau apar alte lovituri ale sorții.
[care îl lovesc pe individ] îl pot face să presupună că o încălcare
o ordine magică este cauza și când apare întrebarea: prin ce anume
modalitate de a potoli spiritul, zeul sau demonul mânios? Aceasta este, de asemenea,
sursa „mărturisirii” care, inițial, nu are nicio legătură cu influențele
„etica” conduitei. Legătura dintre mărturisire și conduită

etica va fi dusă la îndeplinire prin religie etică și mai ales prin profeție.
În plus, vindecarea sufletelor poate lua diverse forme. În măsura în care
acolo unde este vorba de distribuirea harului, este foarte aproape de manipulările magice -
întrebări. Dar vindecarea sufletelor poate consta în instruirea individului cu privire la
îndatoriri religioase concrete în cazuri îndoielnice. În cele din urmă, într-un anumit sens,
se poate situa între cele două, adică poate oferi consolare}
religios unui individ aflat în suferință interioară sau exterioară.

Predicarea și vindecarea sufletelor diferă foarte mult în ceea ce privește influența practică.
pe care o exercită asupra conduitei. Predicarea își desfășoară puterea
mai puternic în vremuri de entuziasm profetic. Întrucât carisma
din discursul individual, predicarea își pierde mult din virulență.
în rutina zilnică pentru a ajunge la o lipsă totală de efect asupra
conduită.

Pe de altă parte, vindecarea sufletelor este, în toate formele sale, cea adevărată.
instrument al puterii preoților și tocmai în viața /
în fiecare zi. Influențează conduita vieții cu atât mai mult cu cât caracterul-
Dimensiunea etică a religiei este mai pronunțată. De fapt, influența religiilor
Etica asupra maselor merge mână în mână cu dezvoltarea vindecării afecțiunilor.
Oriunde puterea lor a rămas intactă - ca în religii
magice (China) cu preoții lor profesioniști de ghicire — pastorii L
sunt consultate în toate circumstanțele vieții de către persoane private
precum și de către oficialii grupului. Consiliile rabinilor
în iudaism, cele ale confesorilor catolici, pastorilor pietisti, |

t

`

SOCIOLOGIA RELIGIEI

directori spirituali ai Contrareformei în creștinism,
cele ale purohitelor brahmanice ale curților [princiare], ale guru-ilor și ale
gosäin-urile în hinduism, cele ale muftiilor și șeicilor derviși în
Islamismul a influențat continuu și adesea decisiv
conduita zilnică a laicilor și atitudinea celor puternici în politică.
Conduita vieții private a fost influențată în mod deosebit, în special,
ori de câte ori clerul combina cazuistica etică cu, [284]
un sistem rațional de penitență ecleziastică, așa cum a făcut-o în virtuozitate
Biserica Apuseană s-a format în școala dreptului roman. Și acestea sunt mai presus de toate
aceste sarcini practice de predicare și vindecare a sufletelor care au menținut
trăind în cler, munca de sistematizare cazuistică a comunității-
considerații etice și adevăruri de credință care i-au obligat pe preoți să
luați poziție cu privire la nenumăratele probleme ale Conerets care
revelația nu oferă o soluție. Prin urmare, aceleași
responsabilități practice care au condus la aplicarea zilnică a conținutului
cerințe profetice care au devenit rețete
particularități de caracter cazuistic, prin urmare mai/raționale (prin contrast
(cu etica profeților). Dar, pe de altă parte, a dus la pierderea
a unității interne pe care profetul o adusese eticii:

datorie morală [Gesollte] derivată: dintr-o specifică și „semnificativă-
fictivă” cu zeul său, așa cum o poseda el însuși și în virtutea căreia
nu punea la îndoială aparența exterioară a unor acte particulare, ci
asupra importanței lor semnificative pentru relația totală cu Dumnezeu. Având în vedere
acea practică preoțească necesară, pentru laici, și prescripții
pozitiv și cazuistică, caracterul convingerii etice a
religia a suferit un regres inevitabil.
- Este de la sine înțeles că prescripțiile pozitive ale eticii profetice și
a eticii preoțești, care a fost transformată în cazuistică, a trebuit, în
analiză finală, își extrag „materialele din problemele pe care le prezintă obiceiurile,
convențiile și necesitățile practice ale lumii seculare înconjurătoare puse în scenă

... la vindecarea sufletelor. Prin urmare, tot mai mulți clerici au avut tendința de a reglementa comportamentul-

pregătirea practică a laicilor pentru a o face să corespundă voinței divine și
mai ales cu cât tindea mai mult să-și susțină puterea și veniturile în acest fel,
cu atât era mai obligat, în doctrina și acțiunea sa, să meargă în întâmpinarea
ansamblul opiniilor tradiționale ale secularișților. Acest lucru a fost în special
cazul în care nicio profeție demagogică nu a smuls masele
legăturile lor tradiționale bazate pe magie.
= Cu cât influența preoților se extindea asupra maselor mari care deveneau
sprijinul puterii lor, plus munca de sistematizare desfășurată
prin acestea trebuia, tocmai, să se apropie de cele mai tradiționale forme-
nelles — prin urmare forme magice — reprezentări și practici
„religios. Astfel, clerul egiptean, pretinzând o putere sporită,
a fost determinată să împingă zoologia animistă tot mai mult în centrul interesului.

În același fel, pregătirea intelectuală sistematică a preoților egipteni
Cu siguranță era mai extinsă decât în timpurile primitive. În mod similar, în India,

tu

unde sistematizarea cultului a crescut după hotari, cântăreții”
carismatici sacri, fuseseră deposedați de primul loc de către
Brahmanii, acești maeștri ai ceremoniei sacrificiale, au fost educați în acest scop.

Ca produs literar, „Itharva-Veda” este mult mai recentă.

că Rig-Veda și Brāhmana, la rândul lor, sunt și mai recente.

Însă materialele religioase sistematizate în Atharva-Veda sunt de o
origine mult mai veche decât ritualurile cultelor vedice aristocratice

și alte elemente ale Vedelor mai vechi. Acest proces de popularizare
rizare și, în același timp, trecere la magia unei religii care avea L4
a fost sistematizată de cler și a continuat în timp ce se extindea/în
Brahmanii. După cum a subliniat Oldenberg, cele mai importante culte vedice
cele antice erau tocmai culte ale posesorilor, în timp ce cele din

magia era moștenirea străveche a maselor.

La fel s-au întâmplat și cu profețiile.
că budismul antic se ridicase la cele mai sublime culmi ale unui _, LZ

nobilă contemplare intelectuală, religia lui Māhāyāna a fost o religie populară
larizare care a devenit din ce în ce mai apropiată de magia pură, sau cel puțin
ritualismului sacramental, nu a fost diferit nici pentru doctrinele
lui Zarathustra, lui Lao-tzu, reformatorilor religioși hinduși și, de asemenea,
în mare măsură, pentru doctrina lui Mahomed, de îndată ce aceste vremuri
au fost transformate în religii seculare. Astfel, Zend Avesta a sancționat

cultul lui haoma * [soma] — deși acest cult a fost deosebit de

și combătut în mod expres de Zarathustra — mulțumindu-se cu
a elimina unele [285] elemente bachice care îl îngrozeau.
Hinduismul, la rândul său, a dezvăluit constant o tendință crescândă către acestea
în magie sau, în orice caz, într-o „soteriologie semi-sacramentală”
magie. Propaganda islamismului în Africa se bazează în principal pe a)
substrat solid de magie grație căruia a distanțat toate celelalte religii!
[concurând pe această temă], și asta în ciuda faptului că islamismul >]
anticii respinguseră magia.

Acest proces, numit „decadență” sau „scleroză” a
profeții, este aproape inevitabil. De fapt, profetul însuși este, normal? \ |
lement, un demagog secular, suveran independent, care vrea să înlocuiască / L
harul preoțesc ritualic tradițional printr-o sistematizare a /

etica convingerii. Dar pentru ca laicii să accepte profetul
acesta din urmă trebuie să posede carismă. Ceea ce înseamnă, ca regulă generală, =
rale, că este un magician, dar mult mai mare și mai puternic decât
ceilalți și că posedă nu numai o putere incredibilă asupra demonilor, |
dar și asupra morții însăși. El trezește morții și, dacă este posibil, el
se învie din morți. El poate, de asemenea, să realizeze lucruri.
ceea ce alți magicieni sunt incapabili să facă. Nu-i este de niciun folos să
apărarea împotriva unor astfel de afirmații, deoarece după moartea sa procesul continuă
se va dezvolta fără el și îl va depăși. Să continui să trăiești, într-un fel
sortare [după moartea sa] printre straturi largi de laici, sau va trebui să
a deveni el însuși obiectul cultului, astfel a fi întruchiparea unui zeu sau J

~

Ki

tu

ei bine, nevoile laicilor vor determina alegerea formelor doctrinei sale care

li se potrivesc.

Aceste două tipuri de influențe - puterea carismei profetice și
obiceiuri persistente ale maselor - prin urmare acționează asupra muncii sistematice-
expansiunea clerului în direcții divergente în multe privințe. Dar
de asemenea, în afară de forțele care aproape întotdeauna apar din cercuri
laicii unde profeția se bazează pe ei, există și/în cadrul
forțe seculare care nu sunt exclusiv tradiționale. Printre acestea,
Raționalizarea laicilor reprezintă, de asemenea, o forță cu care clerul trebuie să
numără. Diverse straturi [sociale] pot fi purtătoarele acestei raționalizări -
`- secularism.

Aa
THE)
(6)

ORDINE, CLASE ȘI RELIGIE 2.5.7

7%: Ordine, clase și religie.

[285] Religiozitatea țăranilor. — Înființarea urbană a creștinismului
tianism primitiv — Noblețe și religiozitate. Cavalerul, luptătorul
de credință. — Birocrație și religiozitate. — Diversitatea religiozității
„civic." — Raționalism economic și raționalism etico-religios.
— Atipicitatea atitudinii religioase a micii burghezii: religiozitatea

artizani. — Caracterul etic al religiozității mântuirii celor care
sunt cei mai privilegiați negativ, — Religiozitatea condiției mântuirii-
născut prin clasă și ordine [Stand]. — Religiozitate proscrisă în hinduism
și în iudaism. Resentiment. — Influențe ale straturilor intelectuale-
despre religiozitate. — Intelectualismul mic-burghez în
Iudaismul și în creștinismul timpuriu, = Aristotelectualismul
cratic și plebeu, intelectualismul pariașilor și religiozitatea sectariană.
— Formarea comunităților emoționale [Gemeinde] în Europa
societate occidentală „iluminată" din punct de vedere religios.

Țăranul își vede soarta atât de puternic legată de natură, încât depinde de…
o amploare atât de mare a proceselor și evenimentelor naturale, este atât de puțin înclinată
unei sistematizări [economice] raționale încât să nu devină, în general,
co-purtător al unei religiozități numai atunci când este amenințat cu sclavia sau
proletarizarea prin forțe interne (autoritățile fiscale sau proprietarii de pământuri),
sau extern (politic). Istoria antică a religiei evreiești confirmă
aceste două amenințări: pe de o parte, cele externe, pe de altă parte, opoziția față de posibilități
proprietari de pământuri care, ca întotdeauna în Antichitate, sunt locuitori ai orașului.
Cele mai vechi documente, în special Cântecul Deborei
[Judecătorii, V], arată că centrul de greutate al acestei lupte este o confederație- N
țăranii comparabile cu liga etoliană sau confederația samnită"
sau chiar cea a elvețienilor. Asemănarea cu Elveția este justificată prin
măsura în care traversa marea rută comercială din Egipt până la Eufrat
Palestina, conferindu-i caracterul de „țară de tranzit" și creând
O situație similară (economia monetară timpurie, punct de contact între
civilizații). Confederația israelită și-a îndreptat eforturile împotriva prostănacului
proprietarii pământului, filisteni și canaaniți, locuitori ai orașelor, care, în plus,
erau cavaleri care luptau pe care de fier, „oameni de
„antrenați în război încă din tinerețe" în meseria armelor, așa cum se spune

lui Goliat [1 Samuel, xvir, 33] și care a căutat să i se plătească tribut j
De către țăranii de pe versanții munților unde curge miere și lapte.

O constelație [de factori istorici] [285] de mare importanță a avut loc
faptul că această luptă, precum și unificarea ordinelor [Ständeeinigung]
și extinderea perioadei mozaice, a fost reînnoită constant sub 7
conduita salvatorilor religiei lui Yahweh (mesia - ai mashiak ®
[care înseamnă „cel uns”] — asemenea lui Ghedeon și celor de aceeași soi, cei care sunt chemați
„judecătorii”). Datorită lor, o pragmatică religioasă transcende nivelul

p.
-s

49I

SOCIOLOGIA RELIGIEI

„cultele agrare obișnuite au pătruns în evlavia rurală primitivă. Dar
cultul lui Iahve, legat de legislația socială mozaică, nu a devenit definitiv-
o adevărată religie etică numai din momentul în care polisul
Ierusalimul a fost cucerit. Într-adevăr, așa cum arată componenta socială
care intră în profeție, și aici, moralismul social al oamenilor de la țară este
a intrat în joc împotriva marilor proprietari de pământuri și a marilor posesori
de bani prin revendicarea prescripțiilor sociale ale legii mozaice: vizând
a face să dispară diferențele dintre ordine [Ständeausgleich].

În orice caz, religiozitatea profetică nu a fost influențată doar de
de către țărani. Pentru moralismul lui Hesiod, primul și singurul teolog
din literatura greacă oficială, soarta plebeilor, acești locuitori ai orașului
tipic, a avut partea lui de responsabilitate [în aceste doctrine de reformă
Dar Hesiod nu era cu siguranță un „țăran tipic". Mai mult
o civilizație se îndreaptă spre dezvoltarea agriculturii — la Roma, în
India, Egipt — cu cât elementul rural al populației se înclină mai mult spre
simțul tradiției și mai multă religie, cel puțin al maselor populare,
este lipsită de raționalizare etică. De asemenea, în evoluția iudaismului
târziu ca în creștinism, țăranii nu apar ca atare
să nu spunem niciodată ca purtători ai mișcărilor etice raționale (în
Iudaismul deloc, sau chiar rolul lor negativ în creștinism-
nismul, rolul lor este excepțional). În Africa romană, provincia unde
acumularea de pământ a fost cea mai puternică; secta puritană a donatiștilor
Se pare, este adevărat, că a fost foarte popular printre țărani, dar acest caz este
probabil unic în antichitate. Taboriții, în măsura în care
Ei provin din medii rurale, în Germania, propaganda în favoarea
„dreptul divin" în Războiul Țăranilor, fermierii comuniști radicali
Sectanții/țăranii englezi și în special ruși se întâlnesc în multe
puncte cu comunismul/ogaria, datorită mai multor sau mai puține instituții
influențat de comunitatea funciară. Toate aceste grupuri se simt amenințate
proletarizării și se opun Bisericii oficiale, mai ales pentru că aceasta din urmă
colectează zeciuială și susține puterile autorităților fiscale și ale proprietarilor de pământuri.
Asocierea acestor grupuri cu cerințe religioase a avut, în general,
a fost posibilă doar luând ca bază o religiozitate etică deja existentă,
care conține promisiuni specifice care ar putea servi drept punct de plecare
„Pentru un drept natural-evoluționist - vom reveni asupra acestui aspect mai târziu."

(Prin urmare, această combinație nu a fost posibilă] în Asia, unde asocierea dintre
profeția religioasă cu curentele revoluționare (în China) a
s-a manifestat într-un mod diferit și nu a luat forma unei mișcări-
cu adevărat țăran. De asemenea, este foarte rar ca țăranii să aibă
au fost purtătorii, încă de la origine, ai unei religiozități non-magice.

= 5 a» .
Judecând după aparențe, profeția lui Zarathustra a atras atenția
raționalism (relativ) — implicat de munca ordonată a țăranilor și

creșterea animalelor - în lupta sa împotriva religiozității orgiastice a falsurilor
profeți [a căror închinare includea] tortura animalelor (probabil-
De asemenea, asociat cu lacerarea vitelor de către bacante, ca în cult

ARE

ORDINE, CLASE ȘI RELIGIE 2.5.7

beției, cu care se luptase Moise). În religia parsiților, doar”
pământul arat era considerat magic „pur”, lacrimogen-
Se spunea că cultura era ceea ce îi plăcea absolut lui Dicu. După ce a avut

adaptată vieții de zi cu zi - care o transformase profund prin...
raport la profeția originală, — parsismul a păstrat totuși}
un caracter țărănesc, prin urmare antiurban [antibürgerlich]. Dar în
măsura în care a stârnit interesul față de profețiile zoroastriene,
Inițial, a fost interesul prinților și al proprietarilor de pământuri
proprietarii de pământuri la capacitatea de randament a țăranilor lor, mai degrabă decât
interesul țăranilor înșiși. De regulă, aceștia din urmă s-au ținut de el
pentru a face față vrăjitoriei și magiei animiste, ritualismului actual; în
relația lor cu Dumnezeu și cu preoții, au rămas pe terenul unei religii-
giositate etică, ci era etica strict formalistă a lui "do ut des".

[287] Considerând țăranul ca fiind tipul specific al omului pios
ceea ce Îi place lui Dumnezeu, acesta este un fenomen pur modern dacă facem
abstractizarea zoroastrismului și câteva exemple izolate din literatură
opoziției față de civilizația urbană și consecințele acesteia, a inspirat majoritatea
adesea de elemente feudale și patriarhale, tu, dimpotrivă, de
intelectuali pesimiști. În Orientul Îndepărtat, niciuna dintre religiile mântuirii nu
cei mai importanți n-au auzit de [meritul țăranilor]. Dimpotrivă,
Religiile Indiei - și a fortiori budismul - susțin țăranul
în suspiciune, sau chiar să o respingă direct din cauza ahimsā, care este
interdicția absolută de a ucide.

Religia israelită din perioada pre-profetică era încă, într-o oarecare măsură,
într-o foarte mare măsură, o religie țărănească. Pe de altă parte, în perioada
Glorificarea agriculturii ca o muncă pioasă a fost expresia după exil
opoziție literară și patriarhală [în formă] față de dezvoltare
urban [bürgerlich]. Este probabil ca la acea vreme religia adevărată să fi avut
deja un aspect diferit) [Atitudinea față de munca agricolă se va înrăutăți
chiar] mai târziu în epoca fariseică. „Țăran” și „fără Dumnezeu” erau

[termeni] identici pentru evlavia chaberimilor — o comunitate
aspectul emoțional al iudaismului târziu; non-orășenii erau evrei de mâna a doua
zonă, atât din punct de vedere politic, cât și religios. Pentru că, la fel cum legile
ritualuri ale budismului și hinduismului, legea rituală evreiască considerată
că era practic imposibil pentru un țăran să ducă o viață adevărată -
lement. corectă, teologia rabinică post-exiliană și în special teo-
Teoria talmudică a avut, de fapt, consecința de a face ca practica
Agricultura era extrem de dificilă pentru evrei. De exemplu, a noastră
Chiar și astăzi, colonizarea sionistă a Palestinei a fost împiedicată
la obstacolul absolut al anului sabatic - acest produs târziu al teo-
logicienii evrei — și rabinii din Europa de Est (opunându-se astfel doctrinei-
narismul ortodox al rabinilor germani) au fost forțați să inventeze mai întâi
o dispensație bazată pe ceea ce a fost în mod specific această colonizare,
plăcut lui Dumnezeu.

Creștinismul timpuriu îi numea pur și simplu pe păgâni țărani

o

Dr. dt Ce ls

(păganus). De fapt, doctrina oficială (Sfântul Toma de Aquino) a Bisericilor
din Epoca Movenă încă îi considera pe țărani creștini de o
rangurile inferioare, în orice caz, le ținea la o stimă proastă. Glorificarea
religiozitatea țăranului, credința în valoarea specifică a evlaviei sale nu sunt
că produsul unei evoluții foarte recente. Ele sunt specifice

luteranismul (opus în acest sens, destul de vizibil, calvinismului și
majoritatea celorlalte secte protestante), precum și religiozității moderne
Rusă impregnată de influențe slavofile. Această glorificare, această credință
sunt, prin urmare, mai speciale comunităților ecleziastice decât tipul lor de organizare.
nizare strâns legată de interesele autoritare ale nobililor și prinților a căror
El îi face dependenți. Ceea ce contează pentru luteranismul modern - pentru că astfel de
nu era poziția personală a lui Luther - era să lupte împotriva
raționalismul intelectualilor și liberalismul politic. [În Rusia] ideologia-
Teologia religioasă țărănească și slavofilă adaugă la aceasta lupta împotriva
capitalismul și socialismul modern. La rândul lor, sectele care glorifică
Ruși, asociații Nerodniki, un protest. Antiraționaliști împotriva
intelectualismul odată cu revolta clasei proletarizate a țăranilor împotriva
o Biserică birocratizată în slujba puterilor stabilite; acestea caută
astfel, să transfigureze aceste două componente [ale luptei sociale] prin intermediul
(cu element religios). În orice caz, acționează și aici, în
într-o foarte mare măsură, a reacțiilor împotriva dezvoltării raționalismului
modern, al cărui oraș este considerat a fi casa.

Concepțiile antice erau diametral opuse acestor concepții moderne.
moduri de a vedea. Orașele erau cândva considerate centre ale evlaviei.
Într-o perioadă relativ recentă, în secolul al XVIII-lea, Baxter a observat,
în relațiile pe care țesătorii din Kidderminster le aveau cu
Londra, marele oraș (relațiile ducale cu dezvoltarea industriei)
domestic), un avantaj semnificativ pentru evlavia lor. De fapt, creștinismul
primitiv era o religie furbană și — Harnack a demonstrat acest lucru într-o
decisiv - importanța sa a crescut, toate celelalte fiind egale,
proporțional cu mărimea orașelor. În Evul Mediu, religia credincioasă
atât Bisericii, cât și sectelor care s-au dezvoltat în special
În orașe, este foarte puțin probabil ca o religie a comunităților

emoțional, orfan cum era creștinismul primitiv, ar fi
s-ar putea dezvolta în modul pe care îl cunoaștem în afara vieții împreună
în „orașe” (în sensul occidental al termenului). Într-adevăr, această dezvoltare-
Aceasta presupune ruperea [288] limitelor tabuului dintre rude.
tags, conceptul de funcție și cel de comunitate considerată ca o
„instituție”, precum și o organizație dintr-un organism constituit la serviciul
obiective realiste [sachlich]. La rândul său, creștinismul a întărit aceste
proiecte și a facilitat considerabil reînnoirea lor în dezvoltare
urban al Evului Mediu. Dar, în realitate, aceste modele au atins apogeul
dezvoltare deplină exclusiv în civilizația mediteraneană,
în special în civilizația greacă și, în final, în dreptul urban

Mai mult, calitățile specifice ale creștinismului ca

religia etică a mântuirii și evlavia personală și-au găsit autenticitatea
sol hrănitor în orașe; au primit acolo un impuls constant

reînnoită, care contrastează cu interpretările diferite, ritualice,
magică sau formalistă, favorizată de puterile feudale
Nantes.

Nobilimea războinică și toate puterile feudale nu se arată

nicio înclinație de a deveni cu ușurință purtători ai unei etici religioase
rațional. Modul de viață al unui războinic nu are nicio afinitate cu ideea
nici pentru cerințe etice sistematice ale unei Providențe salutare
a unui Dumnezeu suprateresstru. Nu doar concepte precum „păcatul”
„răscumpărarea”, „smerenia” religioasă sunt în general foarte departe de
sentimentul demnității lor pe care îl au toate clasele politice conducătoare,
în special nobilimea războinică, dar totuși l-au rănit direct.
A accepta o religie care operează cu astfel de concepții, a îndoi
a îngenunchea în fața preotului sau a profetului pare în mod necesar josnic și nedemn
eroului războinic sau aristocratului — nobilului roman din vremea lui Tacit
ca în mandarina confucianistă. A înfrunta cu curaj moartea și ira-
Internaționalitatea destinului uman este treaba zilnică a războinicului. Șansele
și aventurile acestei lumi îi umplu viața atât de mult încât nu cere
religiei sale (și nu acceptă de bunăvoie) nimic altceva decât să-l protejeze
împotriva relelor magiei și să-i ofere riturile ceremoniale
adecvat sentimentului pe care îl are despre demnitatea ordinului său [Stand], rituri
care devin o componentă a convenției clasei; în orice caz,
El îi cere preotului să se roage pentru victorie sau să găsească un
moarte binecuvântată care îl va duce drept în raiul eroilor.

Așa cum am mai spus și în altă parte, grecul cult a rămas întotdeauna un
războinic, cel puțin în teorie. Simpla credință animistă în spirite
lasă vag tipul de existență în viața de apoi și nu ia în considerare
poziție despre această existență însăși — singurul lucru care divizează
Este absolut sigur că existența pământească mizerabilă este preferabilă Împărăției
lui Hades. Această credință a rămas credința normală a grecilor până la
momentul în care autonomia lor politică a fost complet distrusă. A fost
fost depășită, într-o oarecare măsură, doar de misterele care ofereau
mijloace ritualice de îmbunătățire a soartei oamenilor în această lume

și în cealaltă și, radical, printr-o religie a comunității
emoțional, orfismul, cu doctrina sa despre transmigrația sufletelor.

Poate vremuri de mare agitație profetică sau reformă
„religioase implică și nobilimea, și adesea pe aceasta din urmă în parte-”
în special, în mișcarea religiei profetice și etice, specificată
deoarece acest tip de religie distruge toate straturile sociale, clasele

dd

și „ordine” [Stand] și pentru că, de obicei, nobilimea este cea care contează
cei mai educați oameni laici. Dar în curând transformarea religiei
profetic în practica zilnică separă din nou nobilimea de
straturi unde se simte agitația religioasă. În Franța, în momentul
războaie religioase am putut vedea conflictele dintre sinoadele hughenote, pe

întrebări etice cu un lider precum Condé, de exemplu. Noblețea
din Scoția, precum și cele din Anglia și Franța, în cele din urmă
aproape complet separat de calvinism în care, la început,
jucase un rol considerabil.

- Este normal ca religia profetică să fie compatibilă cu „senzori-
momente ale ordinii lor [Stand] care îi animă pe nobili atunci când aceasta" dispensează
promisiunile sale făcute luptătorilor credinței. Această concepție _Presupunere
posesia exclusivă a unui zeu universal și infamia morală a
necredincioșii, dușmanii săi, a căror simplă existență pașnică îi excită dreptatea
furie. O modalitate de a vedea lucrurile pe care nu o găsim nici în Antichitatea Occidentală, nici în
în religiile Asiei până la Zarathustra. Dar parsismul lipsește
din nou a legăturii directe dintre lupta împotriva necredincioșilor și
promisiunile religiei [289]. Islamismul a fost primul,
o va stabili.

Începutul acestei conexiuni și probabil și prototipul ei, izolarea-

...mismismul le-a găsit în promisiunile făcute poporului său de către Dumnezeul lui

Evreii așa cum i-a înțeles și interpretat Mahomed în felul său
după ce a devenit, din fruntea unui conventicul pietist din Mecca, podestà
lui Yathrib-edine și după ce a fost respins definitiv ca fiind pro-
fete de către evrei. Tradiția considera războaiele antice drept „sfinte"
a confederației israelite, desfășurată sub conducerea diverșilor salvatori
acționând sub autoritatea lui Yahweh. Război sfânt (adică război
întreprindere în numele unui zeu, cu scopul special de a ispăși
un sacrilegiu), cu consecințele pe care le-a implicat: ostracizarea,
anihilarea totală a dușmanilor și a tuturor bunurilor lor nu era necunoscută
Antichității, în special a grecilor. Dar concepția evreilor era
caracterizat prin faptul că poporul lui Yahweh, ca o comunitate
special al lui Dicu, a demonstrat și a confirmat prestigiul lui Dumnezeu înaintea

dușmanii săi. Prin urmare, când Yahweh devenise un zeu universal, vestea
interpretare creată de profeția evreiască și de religia psalmiștilor.
Promisiunea de a stăpâni Țara Promisă a fost înlocuită de o alta,
cu o arie de aplicare mai largă: înălțarea poporului Israel, ca popor
lui Yahweh, mai presus de" celelalte națiuni care, toate, într-o zi, vor fi
forțați să slujească lui Iahve și să se întindă la picioarele lui Israel.

Muhammad a fost inspirat de acest model pentru a făuri porunca

...să ducă războiul sfânt până la supunerea necredincioșilor aflați sub

.

autoritatea politică și dominația economică a credincioșilor. Dacă necredincioșii
aparțin „religiilor Cărții", exterminarea lor nu este
necesar; dimpotrivă, este important să avem grijă de ele, chiar dacă numai în inter-
Acestea sunt doar războaiele religioase ale creștinilor
care au fost conduse sub motto-ul augustinian coge intrare, necredincioșii
sau eretici care nu au de ales decât convertirea sau moartea.

„Războaiele sfinte ale Islamului au fost în esență orientate-"

tehnici de cucerire a proprietăților funciare feudale, legate de interese

lorzi feudali pentru chirie. Erau chiar mai mult decât cruciadele,

cu ocazia căreia Papa Urban al II-lea nu a omis să mă pună
subliniind necesitatea extinderii teritoriale pentru a asigura fondurile FICF
fiii mai mici ai familiei. În dreptul feudal turcesc, participarea la războiul religios.
gieuse se califica încă pentru improvizațiile distribuite sipahiilor.
Promisiunile care sunt legate în islamism de religie?
armată sfioasă - în afară de statutul dominant dobândit de
victorie — în special paradisul islamic care recompensează războinicul
au murit în războiul sfânt, nu mai există promisiuni de mântuire pentru
sensul literal al termenului conform căruia promisiunea Valhallei pentru războinic scanează- L
dinave, sau paradisul eroilor promis kshatriyei indiene care moare în „
luptă sau eroului războinic care s-a săturat de viață imediat ce îl vede pe fiul
fiului său, nu mai mult decât promisiunea oricărui rai al
războinici [n este egal cu salvarea]. Elementele religioase ale Islamului antic”
care prezentau caracterul unei religii etice a mântuirii au scăzut

în fundal, atâta timp cât Islamul a rămas, în esență, o religie
de războinici.

În Evul Mediu, ordinele religioase militare erau compuse din cavaleri

Celibații, în special templierii, fuseseră creați mai întâi în timpul
cruciadele împotriva Islamului: acestea corespundeau ordinelor războinice islamice -
microfoane; și religia lor avea, în general, doar o relație formală
cu o „religie a salvării". Acest lucru este valabil și pentru sikhii din India:
rezultat din joncțiunea ideilor islamice cu hinduismul și pacifiștii din
La început, persecuțiile i-au împins până la punctul unui război sfânt nemilos.
La fel și în Japonia, unde călugării războinici budiști erau importanți
influență politică pentru o anumită perioadă. Oricât de formală ar fi aceasta
ortodoxia acestor războinici religioși era adesea de o autenticitate}
dubios.

Dacă castele războinice sub formă de cavalerism au o atitudine `
aproape în întregime negativ față de religia mântuirii și a religiei
regiunea comunității emoționale, relațiile sunt oarecum diferite -
chirii în cadrul armatelor profesionale „permanente", adică
să zicem armate organizate birocratic cu „ofițeri,
Ca orice altă profesie, armata chineză are propriile sale
zeu care este un erou canonizat de stat. Și dacă armata bizantină a luat
pasional în favoarea iconoclaștilor, nu este din cauza faptului că
principii puritane, ci pur și simplu influența Islamului asupra
provinciile în care a fost recrutat. În [290] armata Imperiului Roman
cultul lui Mithra, o religie a comunității emoționale concurente
creștinismului, cu promisiunile sale despre viața de apoi, a jucat un rol;
important, încă din secolul al XI-lea, alături de alte culte privilegiate care nu ne spun
nu sunt interesați aici. Mai ales în rândurile centurionilor (deși nu
exclusiv), adică printre ofițerii subalterni care aveau
dreptul la reatribuire la viața civilă. Cerințele strict etice7
Misterele lui Mithra erau însă foarte modeste și foarte generale.
Mitraismul era o religie a purității, în esență ritualistă,

servite bărbaților (femeile erau excluse, ceea ce
cu creștinismul). A fost una dintre doctrinele Cë
[pe care le-am știut]. În plus, el a înțeles-
o întreagă ierarhie de inițieri și grade religioase. Contrar celor spuse
Creștinismul, mitraismul nu se opunea participării [inițiaților]
trece la alte culte sau mistere - cazul era frecvent.
Mitraismul a fost protejat de împărații romani, încă de la Commodus, care
a fost primul care s-a supus ceremoniilor de inițiere (aproximativ ca în trecut)
-Regii Prusiei erau membri ai lojelor masonice), până la Iulian,
ultimul său sprijin entuziast. În afară de promisiunile legate de acest lucru
o lume joasă care, ca întotdeauna, s-a combinat cu promisiunile
atracția pe care acest cult o exercita asupra ofițerilor se datora vieții de apoi,
incontestabil caracterului magico-sacramental al distribuției
haruri și avansare ierarhică în gradele inițierii.

= Probabil că aceștia sunt factorii care au recomandat acest lucru
cult în rândul funcționarilor nemilitari printre care era, de asemenea, foarte răspândit.
De fapt, alte semne ale
înclinația lor către o anumită religie salat. Pentru a justifica acest fapt
Putem cita cazul funcționarilor publici germani. În Germania, evlavia
ascetul burghez care susține un mod de viață „burghez” a apărut mai întâi

și-a găsit reprezentanți doar în rândul funcționarilor publici și nu în rândul companiilor
trăgători. Unii generali prusaci din secolele al XVII-lea și al XIX-lea, de fapt-
„oamenii pioși” sunt un alt exemplu, de data aceasta mai puțin frecvent. Dar în
Ca regulă generală, aceasta nu este atitudinea unei birocrații dominante.
față de religie. Birocrația, întotdeauna mărturisește ca un criteriu absolut
al victoriei, pe de o parte, o raționament extrem de sobră și, pe de altă parte,
idealul „ordinii” disciplinate și al securității. De obicei, birocrația
este caracterizată de un profund dispreț față de orice fel de irațională
naționalitate, dispreț legat de înțelegerea avantajului care poate fi tras din aceasta
ca mijloc de domesticire. Acesta a fost cazul funcționarilor publici
Imperiului Roman. Același lucru este valabil și astăzi, birocrația este
civil sau militar (tr.).

© cunfucianismul) ne arată forma clasică a atitudinii specifice-
o atitudine birocratică față de chestiunile religioase. Absență totală
a oricărei „nevoi de răscumpărare” și, în general, a oricărei ancorări a eticii
în viața de apoi. Această etică este înlocuită de tehnologie, pur și simplu

în mod unic
contrast puternic
Salut celor mai masculini

(1 Un Vappi din această experiență personală. La publicarea scrierilor lui
Domnule von Bis (locotenent-colonel în retragere), cercurile ofițerilor au nutrit speranța că
Me ie a lui —— pentru că dreptul de a critica ortodoxia a fost recunoscut din partea unui camarad —
în pronieret pentru a scăpa serviciile religioase ale armatei de poveștile bătrâne
~ dede din nou și pe care băieții decenți nu pot pretinde că o cred.

Firește, întrucât nimic similar nu s-a întâmplat, este evident că învățătura-
Duna, așa cum era, constituia cea mai bună pășune pentru recruți. [Moritz]
von Exidy, ofițer și moralist german cu un spirit foarte religios, a publicat, din 1890,
câteva șuvițe de păr recitând o religie fără dogme. — Ed.]

aQ
499

ORDINE, CLASE ȘI RELIGIE 2.5.7

oportunist și utilitarist ca conținut, dar aristocratic din punct de vedere estetic
cratică, a unei convenții de ordine [Standeskonventionalismus] birouăucra-
bifați. Eliminarea oricărei religiozități individuale, emoționale și iraționale-
care pretinde că depășește credința tradițională în spirite. Conserva-
țiunea cultului strămoșilor și a pietății filiale ca fundament universal
de subordonare. Menținerea „distanțelor față de mințile" ale căror funcții-
ționarul iluminat disprețuiește influența magică, dar la care funcționarul-
Persoanele superstițioase pot participa, așa cum este cazul și la noi
cu spiritismul, de exemplu. Cu toate acestea, ambele permit proliferarea
aceste religii cu o indiferență disprețuitoare, pentru că sunt religii ale
oameni [Volksreligiosität]. În măsura în care acestea își găsesc expresia,
sion în riturile de stat recunoscute, oficialii le respectă, extinde- _
cel puțin, pentru că este una dintre îndatoririle convenționale ale funcției lor,
Prin păstrarea neatinsă a magiei și, în special, a cultului
strămoșii ca garanție a docilității [a „administraților", a birocrației
Chinezii au reușit [291] să împiedice complet o dezvoltare preoțească

autonomă, precum și cea a oricărui tip de religie comunitară
emoțional. În ciuda unui dispreț aproximativ egal pentru orice religie preluată din
serios, birocrația europeană a fost obligată să respecte oficialitățile-
singura religie existentă în interesul domesticirii maselor.
Dacă, în ciuda diferențelor profunde, atitudinea religioasă a straturilor sociale
în mod normal, cei mai privilegiați — nobilimea și funcționarii publici —
prezintă unele tendințe similare, însă straturile „burgheze”
ele însele prezintă contraste violente. Și aceasta, în afară de
contraste de clasă extrem de profunde care se manifestă în interiorul
același dintre aceste straturi. Într-adevăr, „negustorii” pot aparține „
clasa cea mai privilegiată, precum patriciatul orașelor antice, sau să fie
proscriși, precum vânzătorii ambulanți mizerabili. De asemenea, pot
să facă parte din clase privilegiate, dar cu un statut inferior celui al
nobilime sau funcționari publici, sau chiar clase neprivilegiate,
sau chiar având privilegii negative și totuși foarte puternici, cum ar fi,
de exemplu, „cavalerismul” în Rorne, metecii în Grecia, croitorii
din Evul Mediu și alte straturi de negustori înrudiți, precum și
finanțatorii, marii negustori din Babilon, comercianții
Chinezi și indieni și, în final, „burghezia” în zorii timpurilor moderne:
Indiferent de aceste diferențe de poziție socială, atitudinea
patriciatul comercial față de religie arată, în toate epocile,
contraste caracteristice. Datorită vieții lor ferm orientate către
lucrurilor acestei lumi, negustorii simt puțină înclinație să
a se lega de o religie etică sau profetică. Modul în care marii mar-
lumânările din Antichitate și Evul Mediu au dobândit argint, ceea ce le-a adus
particularitatea de a fi ocazională, adică achiziția nu a fost,
rodul unei activități permanente, încât nu a fost organizată sub forma
afaceri; de exemplu, sponsorizarea comercianților ambulanți lipsiți de

®

+

privelişti ale capitalei. Pe de o parte, aceşti mari negustori, proprietari de pământuri

„iniţial, ajunsese să constituie, în timpuri istorice, o nobilime”
îmbogăţite de această achiziţie ocazională. Dar, pe de altă parte, ele
aparţinea, dimpotrivă, unei clase de negustori care, având acces la
proprietatea funciară a avut tendinţa de a creşte prin pătrunderea în familiile nobiliare.
În plus, nevoile monetare pentru acoperirea cheltuielilor publice au
dezvăluie finanţatori orientaţi politic asupra aprovizionărilor şi...
credite de stat sau pe capitalismul colonial, aşa cum vedem peste tot
epocile. Aceste clase sociale nu au fost niciodată primele nicăieri

să adere la o religie etică sau de salvare. Cu cât clasa negustorilor mai mult
avea o poziţie privilegiată, cu atât mai puţină înclinaţie arăta, în general,

ţiune de a dezvolta o religie a vieţii de apoi.

„În oraşele comerciale din Fenicia, religia plutocraţiei

nobilul era îndreptat în întregime spre lumea de aici de jos și, în măsura în care cineva știu, total străin profeției. Cu toate acestea, mari au fost intensitatea religiozității și frica de zei cu trăsături destul de tulburătoare. La greci, nobilimea maritimă și războinică, aflată la jumătatea distanței dintre piraterie și comerț, SUA 4 stânga, cu Odyssey, un document despre asta ceea ce l-a încântat și l-a încântat, ceea ce arată o lipsă aproape totală de respect față de zei. În China, zeul taoist al bogăției, care era în general- venerat de comercianți, nu prezenta trăsături etice, iar „Personajul era pur magic. Cultul lui Plutos, zeul grec al bogăția (în special din abundența agricolă), a făcut parte din misterele din Eleusis; acestea, în afară de puritatea titulară și interzicerea omuciderii, nu a impus nicio exigență etică. La Roma, Augustus a dus o politică caracteristică în căutarea de a face oameni eliberați, ale căror resurse în capitalul erau importante, purtătorii tipici ai cultului împăratului din stabilind augusta demnitate. Dar, pe de altă parte, oamenii liberi nu au

au arătat o tendință religioasă proprie.

În India, acei comercianți care erau hinduși, în special- în special cercurile bancare formate din grupuri de foști finanțatori și mari negustori capitaliști de stat, aparținând în mare parte secta Vallabhächăriților. Aceasta a reunit adepții clerului vishnouite of-{292] gokulastha gosäin reformat de swami Vallabha. Acolo Devoțiunea pe care vallabhāchārii o aveau pentru Krishna și Rādhā era nuanțată de erotism și mese de cult în onoarea salvatorului lor, transformarea SC-ului au fost transformate într-un fel rafinat de cine elegante. În orașele guelfe ale Evul Mediu, corporațiile marilor negustori (cum ar fi, de exemplu,

(Arte di Calimala) a practicat evident o politică de buni papistași,

dar adesea au respectat interdicția canonică a camătei

folosind mijloace mai degrabă mecanice care aveau efectul de batjocură.

(Ca Arminieni, marii și aristocrații negustori din Holianea

Protestanții practicau o politică realistă în materie de religie; ei

„Ei au fost principalii adversari ai rigorii etice ai calviniștilor. În

În toate locurile, scepticismul și indiferența religioasă au fost o atitudine de

„mai răspândită în rândul marilor comercianți și al marilor finanțatori."

=

500

ORDINE, CLASE ȘI CLASE DE RELIGIE

Însă în fața acestor fenomene ușor de înțeles, antrenamentul.

capital nou — sau, mai precis, capital utilizat rațional

într-o întreprindere permanentă în vederea producerii unui profit (cheltuieli de capital)

în principal în industrie, prin urmare implementat într-un mod special: "

(de obicei modern) — a fost frecvent legat în trecut, iar acesta, di.

în mod izbitor, cu o religie rațională și etică a communionism.

emoțional la care aderă clasele sociale în cauză.

Comerțul Indiei era deja împărțit (geografic) între următoarele țări:

și secta jainică. Pe de o parte, parsiții, adepți ai religiei lui Zoroastru-
tra, a urmat rigorismul etic - în special, comanda sa
imperativul adevărului — chiar și după ce modernizarea sa a interpretat
poruncile purității ritualice ca prescripții igienice.
Inițial, moralitatea economică a parsiilor acorda doar agriculturii
să fie o activitate plăcută lui Dumnezeu; ea a respins cu groază toate mijloacele
burghez aquisitiv. Pe de altă parte, secta jainică, cea mai ascetică
din India cu cea a vallabhāchārilor despre care am vorbit deja (în ciuda faptului că
Caracterul antirațional al cultului era, în orice caz, o doctrină
a mântuirii constituite ca o religie a comunității emoționale). Nu pot
pentru a verifica dacă este adevărat că religiozitatea comercianților musulmani a fost

foarte adesea cea a dervișilor, dar nu este improbabilă. Relief-

regiune a comunității emoționale, etic raționale a evreilor,
a fost, în mare măsură, din Antichitate, o religie a comerțului -
creditori și împrumutați de bani.

Comunitatea, religiozitatea emoțională a Evului Mediu creștin:
— cea a sectelor eretice sau a celor care se învecinau cu sectarismul — era, de asemenea, într-o
într-o măsură mai mică, fără îndoială, dar totuși sesizabilă, o religiozitate păcătoasă
de negustori sau cel puțin de „burghezi”, și aceasta proporțional cu rațiile sale
eticismul. Zwinglieni, calviniști, reformați, baptiști, menoniți
Quakeri, pietisti reformați (într-o măsură mai mică, pietisti luterani),
metodiștii, precum și sectele schismatice și eretice rusești, în special
sectele rațional-pietiste (printre care, în special, stundiștii
și skopzi), toate formele ascetice de protestantism sau sectarism

Economia atât a Europei de Vest, cât și a celei de Est a fost legată
în forme diferite, cu siguranță, dar în general într-un mod foarte restrâns,
dezvoltării economice raționale și a capitalismului de pretutindeni
acolo unde era posibil din punct de vedere economic. În general, tendința de a respecta
o religiozitate comunitară emoțională, etic rațională și etică
cu atât mai mult cu cât te îndepărtai de straturile care susțineau capitalismul
condiționată de politică, așa cum a existat încă din vremea lui Ho-
Mourabi peste tot unde exista o fermă de impozite, profituri din provizii
instituții ale statului, război, piraterie, cămătă la scară largă, colonizare.
de asemenea, cu cât ne apropiam mai mult de aceste straturi care purtau o economie de
afaceri, moderne și raționale; cu alte cuvinte, acest dans în care crezi
pe măsură ce abordam straturile cu un personaj
burghezie și clasă economică (într-un sens pe care îl vom examina mai târziu

sân

t

-3

SOCIOLOGIA RELIGIEI

Totuși, simpla existență a „capitalismului”, de orice fel ar fi acesta,
„a fi” nu este absolut suficient pentru a genera o etică unitară, fără
vorbim despre o etică a comunității emoționale religioase. Este evident

că nu produce automat rezultate uniforme. Lăsăm-
Să lăsăm deoparte pentru moment tipul de relație cauzală care predomină între un
etica religioasă rațională și un anumit tip de raționalism comercial
social, acolo unde există o astfel de relație. Vrem doar să stabilim că aceasta
Există o limită electivă afinită între raționalismul economic și anumite
tipuri de religiozitate etică riguroasă pe care le vom caracteriza mai târziu-
cu mai multă precizie. Această afinitate este observată doar ocazional -
exclusiv în afara Occidentului, adică în afara terroirului
al raționalismului economic; devine din ce în ce mai clar imediat ce
ne apropiem [293] de purtătorii clasici ai raționalismului economic -
.microfon.

Dacă lăsăm deoparte aspectele sociale sau economice
privilegiați, vedem o creștere masivă a caracterului
atipic față de atitudinea religioasă a altor clase sociale. În mediul mic
burghezie, în special în rândul meșteșugarilor, se întâlnește alături de
cele mai violente contraste. Tabuuri de castă și religii magice sau
mistagogică de tip sacramental sau orgiastic în India; animism în
China, religia dervișilor în Islam; religia comunității emoționale,
pneumatic și iluminist [entusiastisch] al creștinismului primitiv (notam-
ment în partea de est a Imperiului Roman); frica sacră de demoni
învecinat cu cultul orgiastic al lui Dionysos din Grecia antică;
Fidelitatea fariseică față de Lege în iudaismul antic al marilor orașe; a
Creștinismul este în esență idolatru, alături de toate varietățile de
religia sectelor, în Evul Mediu, și toate varietățile de protestantism
la începutul timpurilor moderne. Nu sunt prezente toate aceste fenomene

„nu sunt cele mai mari contraste imaginabile?”

La rândul său, creștinismul timpuriu a fost de la început o religie
de meșteri. Salvatorul său era un meșteșugar dintr-un oraș de provincie, al cărui
misionari ai tovarășilor de călătorie. Cel mai mare dintre aceștia a fost
țesător ambulant de corturi; lumea rurală îi devenise atât de străină încât
a făcut o greșeală folosind o metaforă într-una din Epistolele sale
împrumutat de la altoirea plantelor. În cele din urmă, am văzut că în Anti-
întrucât comunitățile emoționale și-au găsit terenul ales în
orașele, membrii lor fiind recrutați în principal dintre meșteșugari, că aceștia-
} indiferent dacă acești oameni erau liberi sau sclavi. Același lucru și în Evul Mijlociu

Epocă: burghezia inferioară s-a dovedit a fi clasa cea mai pioasă, dacă nu chiar
întotdeauna cea mai ortodoxă a societății. În cadrul creștinismului, micul
Bourçénisie 2 a oferit un sprijin egal și ferm ambelor
Profeția pneumatică Vai care a exorcizat demonii pe care religia îi
medieval ortodox necondiționat (preoție instituțională) și
către ordinele cerșetoare; și, pe de altă parte, către anumite varietăți de religiozitate

4 .... Anul 1.
tare 4 rs lin B „Jr
Structura medievală Ca, de exemplu, ordinul umiliților, mult timp

suspectat de heterodoxie, dar și de toate nuanțele botezului și
evlavia diferitelor Biserici Reformate, inclusiv a celei luterane.

Deci, o diversitate extrem de pestriță care dovedește cel puțin că
Economia nu a determinat niciodată în mod neechivoc atitudinea religioasă a
meșteri. În orice caz, este clar că, spre deosebire de cioturi
țăranii și meșteșugarii au o înclinație puternică atât pentru religie, cât și pentru
a comunității emoționale decât pentru o religie a salvării sau, în cele din urmă,
pentru o religie etică și rațională. În acest sens, este necesar să subliniem cu atenție
insistența că și acest contrast este puternic [departe de a implica o determinare-
unidirecționalism. Asta vedem, de exemplu, în domeniul expansiunii
sion a religiei comunității emoționale care este Botezul. Cel i-
S-a răspândit inițial în câmpia Frieslandei, în timp ce se manifesta
forma sa socială și revoluționară mai întâi într-un oraș, în Münster.

În special în Occident, este religiozitatea o comunitate emoțională?
a fost strâns asociată cu mica și mijlocia burghezie. Acest lucru se explică prin
că, în mod natural, în primul rând, prin slăbirea legăturilor din interior
grupurile consangvine - în special cele de rudenie - în
Orașe occidentale 4. Locuitorii orașelor găsiseră substitutul pentru aceste legături
nu numai în asociațiile profesionale care, în Occident, ca și în
peste tot, aveau o semnificație cultică și nu mai erau pur și simplu
legat de tabu, dar totuși în comunalizări religioase libere
create. Dar aceste relații religioase nu au fost determinate exclusiv
subminată de particularitățile economice ale vieții urbane ca atare.
După cum este ușor de observat, adesea lucrurile se întâmplau invers. În China,
importanța exclusivă a cultului strămoșilor și a exogamiei clanului legate
în mod durabil locuitorul orașului față de clanul său și față de satul său natal. În India, [294]
Tabuurile religioase legate de castă nu facilitau nașterea sau limitau

importanța întregii religiozități soteriologice, și aceasta și în
aglomerări cvasi-urbane decât în zonele rurale. Și în cazul Chinei
și din India, am văzut că acești factori au fost mult mai mult pentru orașe,
că pentru a crea un obstacol în calea dezvoltării către o „comunitate”
emoțional `N

Dar, datorită comportamentului său pe planul TPE, stratul mic-
burghezul era în mod natural mai înclinat spre o religiozitate rațională și
etică oriunde au fost date condițiile pentru crearea ei.
Este clar că viața micii burghezii, în special cea a meșteșugarilor urbani
și micii/comercianți, era mai puțin supusă naturii decât cea a
țărani, atât de mult încât magia de care aceștia din urmă depindeau pentru a influența

Spiritele iraționale ale naturii nu puteau juca același rol cu
în primul rând. În schimb, condițiile lor economice de existență erau
în esență mai raționale, în sensul că erau mai accesibile
la calculul și influența a ceea ce este în cele din urmă rațional. În plus,
făcut din locul pe care îl ocupă în economie, partizan — și, de asemenea, comerciant,

+

a. Vezi mai jos, capitolul 1x, secțiunea 8 (Ed.).

în anumite circumstanțe specifice — percepe ideea ca fiind evidentă
că este în interesul său să fie onest, că munca loială, angajamentul sunt respectate
își primesc „salariul” și „merită” o recompensă justă. Așadar, aici este locul unde
o modalitate etic rațională de a vedea lumea, în sensul unei etici
retributiv. După cum vom vedea, această concepție este specifică tuturor
clasele sociale neprivilegiate. În orice caz, este infinit
mai aproape decât de țărani. Aceștia din urmă nu se îndreaptă către credința
într-o „etică” retributivă doar atunci când alte forțe au eliminat
magie, eliminare la care artizanii participau adesea într-un fel
foarte activ. De asemenea, este incomparabil mai aproape de ei decât de război-
„Rieri sau magnați financiari care își au interesele economice în
război și manifestări politice ale puterii. Acestea sunt
mai puțin accesibil elementelor etice și raționale ale oricărei religii
orice ar fi.
De fapt, în primele zile, când profesiile au început
După spusele lor, artizanii au fost prinși în mrejele magiei.
Pentru că orice „artă” anume, ieșită din comun, din fericire nu este foarte răspândită.
a fost considerată o carismă personală sau, mai general, ereditară,
a căror achiziție și conservare au fost garantate prin mijloace magice -
Purtătorii acestei carisme au fost separați de comunitatea de
oameni obișnuiți (țărani) prin tabuuri, uneori totemuri și
Adesea li se interzicea să dețină pământ. Mai mult, această carismă
a condamnat aceste popoare antice care posedau materiale la caste paria
primul în mâinile căruia au rămas industriile și care
și-au oferit „arta” mai întâi ca „perturbatori”, apoi ca
persoane care locuiesc într-o comunitate care le considera

străini; și, de asemenea, manipulările artizanilor, adică tehnicile lor-
care au fost înghețate, stereotipizate prin magie. Dar odată ce această stare de
lucruri au fost distruse (ceea ce se întâmpla foarte ușor în zonele construite)
noi zone urbane). a apărut un rezultat: meșteșugarii au trebuit să
gândesc la munca lor și micii comercianți la profitul lor - dintr-o
„o cale în esență mai rațională decât primul țăran care apare."
În special, meșterii au avut timp și ocazia să mediteze
gândurile lor {În timp ce lucrează — cel puțin în unele profesii
care, în climatele n0$, se desfășoară în principal acasă, cum ar fi meseriile
textile care au fost pretutindeni puternic impregnate de religiozitate
sectar. Acest lucru rămâne adevărat, într-o anumită măsură și în anumite circumstanțe -
tradiții, în zilele noastre unde meșteșugarul folosește războiul mecanic - dar
Acest lucru era absolut adevărat pe vremea când se foloseau războaiele de țesut din trecut.
Oriunde profeții sau reformatorii au rupt dependența
„în ceea ce privește reprezentările pur magice sau ritualice, artizanii
iar mica burghezie era înclinată să considere viața dintr-o
etic și hotărât rațional, într-un mod care este adesea foarte prioritar
În plus, specializarea lor profesională i-a transformat în purtătorii
, a unui „mod de viață" specific unitar. Cu toate acestea, condi-

—

Lori

condițiile generale de existență ale meșteșugărilor și micii burghezii au, în
nu le-a determinat în mod uniform religiozitatea. Astfel,
micii comercianți chinezi, care erau extrem de „calculatori” 3,
nu erau purtători ai unei religii raționale, la fel cum nu erau
Meșteri chinezi, cel puțin din câte știm. În orice caz, magia
în afară de aceasta, ei aderă cel mult la doctrina budistă a karmei.
[295] Dar, în cazul lor, absența unei religii raționale din punct de vedere etic
este faptul principal care pare să fi influențat, în sensul unei limitări,
ceea ce ne frapează întotdeauna, raționalismul tehnicii lor.
Simpla existență a meșteșugarilor și a micii burghezii nu a fost niciodată suficientă.
să generăm o religie etică, chiar și de tipul cel mai general, Noi
Am văzut un exemplu în India, unde tabuurile legate de castă asociate cu credința
în transmigrația sufletelor au influențat și stereotipizat etica artizanilor
fără. Există oare doar o religie a comunității emoționale?
a luat ființă — mai ales dacă este etic din punct de vedere rațional — că

a putut, în mod firesc, să câștige cu ușurință adepți, în special în cercurile
mica burghezie a orașelor și, în anumite circumstanțe, influența
în mod sustenabil modul de viață din aceste medii. Asta e ceea ce,
s-a întâmplat de fapt.

În cele din urmă, clasele sociale cele mai privilegiate negativ de pe
plan economic, sclavi și zilieri liberi, nu au existat până acum,
în istorie, purtătorii unui anumit tip de religie. Sclavii
comunitățile creștine antice făceau parte din micile burghezii
geografia orașelor. Sclavii elenistici și, de exemplu, membrii
din casa lui Narcis/despre care vorbește Epistola către Romani [xvi, 15]
(acesta este probabil faimosul eliberat [al lui Claude]) a aparținut - precum

probabil acesta din urmă - oficialilor interni [majori-
cupole) a căror situație era relativ bună și independentă sau
la serviciul domestic al unor bărbați foarte bogați. Dar majoritatea dintre ei erau”
meșteri independenți care plăteau un comision stăpânului lor și
sperau să poată economisi suficienți bani din câștigurile lor pentru a cumpăra
emanciparea lor, așa cum era obiceiul în toată Antichitatea și în
Rusia până în secolul al XIX-lea. În cele din urmă, unii erau sclavi de stat,
bucurându-se de o situație bună.

Știm din inscripții că religia lui Mithra conta
are, de asemenea, mulți adepți în aceleași cercuri. Apollo
Zeii delfi (și cu siguranță alți zei) funcționau în mod deschis ca
o casă de economii pentru sclavi, căutată datorită inviolabilității sale Y
sacru, astfel încât sclavii să-și poată cumpăra libertatea cu ceea ce ei”
salvatese. Conform ipotezei atractive a lui Deissmann, asta este ceea ce
care ar fi inspirat Sfântului Pavel imaginea răscumpărării creștinilor, prin sânge
a Mântuitorului și eliberarea lor din robia legii și a păcatului. 5iJ
acest lucru este corect (deoarece se poate considera și ca o posibilă sursă
termenii Vechiului Testament pentru răscumpărare: gd'al sau pddä) pe
vede cât de mult conta propaganda creștină pe acest mic burghez

geoisie, pentru că ambițioasă și nu liberă, care a urmat un mod de victimă
rațional din punct de vedere economic. Pe de altă parte, „materialul discutabil”
plantații antice, acest strat inferior al clasei sclavilor,
nu ar oferi un teren favorabil pentru o religie comunitară emotivă.

națională nu mai mult decât pentru orice altă propagandă religioasă.

În plus, în toate epocile, tovarășii au fost aproape întotdeauna
împărtășeau religiozitatea micii burghezii independente, de care nu făceau parte
sunt în mod normal separate doar de perioada de așteptare, adică atâta timp cât
că nu sunt lucrători independenți. Este adevărat că au demonstrat o
o tendință și mai pronunțată pentru toate formele neoficiale

V al religiozității sectare. Sectele au găsit un teren extrem de favorabil-
muncitorilor din straturile inferioare ale orașelor aflate în dificultate
cu necesitățile vieții de zi cu zi, fluctuațiile prețului pâinii
sau care căutau un loc de muncă și care nu aveau nimic altceva decât
„asistență fraternă". Stratul micilor artizani și tovarăși
în ansamblu a fost reprezentat în general în numeroasele
comunități de „oameni săraci" — comunități secrete sau semi-secrete
tolerați, cu religiozitatea comunității lor emoționale uneori revoluționată -
ționist, uneori pacifist și comunist sau, alteori, etic și rațional, —

+ mai ales din acest motiv tehnic, că tovarășii de călătorie erau
misionari ideali pentru comunitățile emoționale ale
masă. Expansiunea extraordinar de rapidă a creștinismului — în
doar câteva decenii — în vastele teritorii care se extind
de la Roma spre Est, ilustrează suficient acest proces.

În măsura în care proletariatul modern adoptă o poziție distinctă

în ceea ce privește religia, aceasta se caracterizează prin indiferență sau refuz;
Același lucru este valabil și pentru mari părți ale burgheziei, de fapt
modern, Pentru proletariatul modern, sentimentul de dependență de muncă

realizat este înlocuit sau completat de conștientizarea dependenței de
factori pur sociali, circumstanțe economice și relații
de forțe [296] garantate de lege. Oarecare idee de a depinde de procese
„naturale, cosmice, meteorologice sau de altă natură care ar putea fi considerate-
considerată a fi influențată de magie sau Providență, este eliminată,
așa cum a demonstrat foarte bine Sombart. Raționalismul proletariatului -~
— precum și cea a burgheziei unui capitalism extrem de diversificat -
tăiată, în deplină posesie a puterii sale economice, din care este
fenomen complementar - nu se poate, prin urmare, presupune cu ușurință
un caracter religios; în orice caz, nu poate genera cu ușurință
de asemenea, o religiozitate. Aici, religia este în general înlocuită de
.dauiñes surogate ideologice.

Straturile inferioare instabile din punct de vedere economic ale proletariatului,
la care concepțiile raționale sunt cel mai greu de accesat
posibil, poate deveni, desigur, o pradă ușoară pentru companii
misiuni religioase; același lucru este valabil și pentru straturile proletare ale
mica burghezie în declin sau cei care suferă de sărăcie cronică și

amenințate cu proletarizarea. Propaganda religioasă care îi afectează capătă un impact
o formă magică sau, când magia însăși a fost eradicată,
prezintă un personaj care oferă surogate pentru distribuirea favorurilor

magico-orgiastic; un exemplu în acest sens se găsește în orgiile soteriologice
Organizații metodiste precum Armata Salvării. Fără nicio
îndoială, pe un astfel de temei, a elementelor emoționale ale unei religii
elementele raționale se dezvoltă mai ușor decât elementele raționale.
În acest caz, nu este niciodată în aceste grupuri sociale în care o religiozitate. Etică
își găsește primul sol hrănitor.

Doar într-un sens foarte limitat se poate vorbi despre o
religiozitate „de clasă" specifică claselor negativ privilegiate.
Vom discuta pe scurt conținutul revendicărilor „politico-sociale".
a unei religii — atâta timp cât se bazează pe voința divină — când
vom trata etica și „legea naturală". În măsura în care
caracterul religiozității ca atare intră în joc,
Este evident, fără alte detalii, că nevoia de „răscumpărare", în cel mai
în sens larg, își găsește un cămin în clasele negativ privilegiate,
dar, așa cum vom vedea mai târziu, acest obiectiv nu este singurul și nici măcar cel principal
Această nevoie de mântuire este străină claselor privilegiate pozitiv.
legitimat și „sătul" - acest lucru se aplică, cel puțin, războinicilor, birourilor-
lăzi și plutocrație.

O religie a salvării își poate foarte bine avea originile în straturi
privilegiat social. Carisma profetului nu este legată de o clasă socială
determinată, deși este legată de un anumit minim de cultură intelectuală -
Profețiile specifice intelectuale dovedesc suñisam-
ambele. Dar, de regulă, o religie a mântuirii transformă
caracterul său imediat ce ajunge în cercurile laicilor care nu cultivă
intelectualism prin gust sau prin profesie și se transformă mai mult
chiar și atunci când pătrunde în straturile negativ privilegiate
la care este intelectualismul, atât social, cât și economic,

ment, inaccesibil. O caracteristică fundamentală a acestei transformări produsă
prin adaptarea inevitabilă la nevoile maselor poate fi, în general,
caracterizată prin apariția unui mântuitor personal, divin sau uman
divin, purtător al mântuirii, relațiile religioase pe care le întreține cineva cu
el fiind atunci condiția salvării lui Ian.

Am văzut deja că transformarea religiei cultului în
Magia pură este o formă de adaptare a religiei la nevoile maselor.
O a doua formă tipică a acestei adaptări este transformarea în
religia salvatorului, care este legată în mod natural printr-o întreagă serie de trans-
situații cu transformare pur magică. Cu cât cobori mai mult pe scară
socială, cu atât nevoia de salvator ia, odată ce apare, aceste forme radicale -
pene. În India, Kartäbhajas — o sectă vișnuită — a căutat să se înțeleagă în mod serios
pentru a dărâma tabuurile legate de castă, un concept pe care teoretic îl împărtășesc.
exclusiv cu multe doctrine ale mântuirii. Ei au instituit o comuniune,
cel puțin limitat, nu doar la nivel religios, ci și la nivel

planul privat. Este, în esență, o sectă de oameni mărunți care împing
atât de îndepărtată venerația antropolatrică a guru-ului lor ereditar încât
Cultul devine extrem de exclusivist. Fenomene similare apar
găsite în alte părți, în religiile care își recrutează adepții în
clasele sociale inferioare [297] sau care sunt influențate de acestea.

Transferul „doctrinelor mântuirii” către mase aproape întotdeauna
să creeze un salvator personal sau cel puțin să-l aducă în prim-plan.
Un exemplu în acest sens este înlocuirea idealului lui Buddha — ideal
de răscumpărare intelectuală exemplară în nirvana — prin idealul
a bodhisattva-ului, adică a unui salvator coborât pe pământ pentru a salva
semenilor săi și care astfel renunță la propria intrare în nirvana. Un
Un alt exemplu este apariția în religiile populare indiene,
în special în vișnuism, al harului răscumpărător mediat
prin întruparea zeului și victoria acestei soteriologii, cu harul său
magia sacramentală, precum și despre răscumpărarea aristocratică și
ateu al budiștilor care se referă la ritualismul antic legat de educația vedică,
Manifestări ale acestui proces se regăsesc în diverse religii.
în forme oarecum diferite.

Nevoile religioase ale claselor inferioare și mijlocii sunt exprimate
peste tot mai puțin sub forma miturilor eroice decât sub forma legendelor
mai emoționale, care tind să stârnească „fervoare și edificare”. Aceasta
corespunde păcii și importanței mai mari acordate vieții domestice -
tic și familial, spre deosebire de clasele conducătoare. Această cotitură
Religiozitatea burgheză este ilustrată prin apariția bhakti®
în toate cultele indiene, pioșenia pe care zeul o insuflă credinciosului și
pe care o regăsim și în crearea caracterului bodhisattva-ului
decât în cultele lui Krishna. Acest lucru este ilustrat și de popularitatea
mituri edificatoare despre copilul Dionysos, Osiris sau Pruncul Iisus;
Găsim variații ale sale în multe alte mituri de același gen.
Intrarea în scenă a burgheziei, ca forță care a contribuit la
a determina forma evlaviei sub influența călugărilor cerșetori,
înseamnă, de asemenea, „că theotokos-ul aristocratic al artei imperialiste
de Nicola Pisano va fi înlocuită de pictura Sfintei Familii

tratat ca un tabel de gen, înlocuire care a fost opera fiului său [Giovanni Pisano], la fel cum în India Krishna, când era copil, a devenit copilul iubit culte populare.

Ca magia, mitul soteriologic - cu zeul său
a deveni om sau a salvatorul său, a deveni zeu — este o concepție religioasă deosebit de popular; prin urmare, a apărut spontan
în cele mai diverse locuri. Pe de altă parte, ordinea etică a cosmosului, ofrandă: impersonală și supradivină, precum și răscumpărare exemplară sunt „concepții intelectuale străine masei și accesibile
doar laicilor care au primit o educație etică rațională. Chiar și lucru referitor la conceptul unui zeu absolut transcendent.
Cu excepția iudaismului și protestantismului, a tuturor religiilor și a tuturor

etica religioasă, fără excepție, a fost obligată să reia
cultul sfinților, sau cel al eroilor sau al zeităților funcționale, pentru a adapta la nevoile maselor. Acest cult, confucianismul, l-a lăsat
să subziste alături de el sub forma panteonului taoist. În mod similar, un Odată popularizat, budismul a tolerat zeitățile țărilor în care era răspândit. răspândite, dar considerându-le subordonate lui Buddha. - În cele din urmă, Islamul și catolicismul au trebuit, de asemenea, să recunoască drept: fiind „sfinții zeilor locali, zeii funcționali sau zeii „meseriei”

căruia i se adresa devoțiunea zilnică autentică a maselor.

În plus, admiterea femeilor în condiții de egalitate cu bărbații
este un element specific religiozității claselor privilegiate negativ
ceea ce contrastează cu cultele aristocratice ale nobilimii războinice. Recunoașterea-
Includerea femeilor în cultele religioase prezintă o diversitate extremă de
grade și nuanțe, este probabil ca participarea lor mai mult sau mai puțin
activ sau pasiv — sau excluderea lor — este pretutindeni o funcție de grad
relativ la pacificarea sau militarizarea (prezentă sau trecută) [a
societate]. Pe de altă parte, existența preoteselor, venerația sibilelor
sau magicieni, pe scurt, devotament extrem față de anumite femei
căruia i se atribuie carisma sau puterile supranaturale nu implică
în niciun fel nu înseamnă că femeile sunt egale cu bărbații înaintea cultului. Și
invers, o egalitate de principiu - în relațiile cu divinitatea,
așa cum există în creștinism, în iudaism și, cu
mai puțină coerență, în islamism și budismul oficial, poate
coexistă foarte bine cu o monopolizare totală de către bărbați a
funcția preoțească și dreptul de a participa activ la treburile
comunitatea; doar bărbații sunt recunoscuți ca având calificările
necesar și poate primi pregătirea profesională adecvată.
Într-adevăr, acesta este [298] cazul și în religiile pe care tocmai le-am discutat.
vorbi.

Marea receptivitate a femeilor la toate profețiile religioase
a căror orientare nu este exclusiv politică sau militară
relații clar neconstrânse ale aproape tuturor profeților
cu ei, fie că este vorba de Buddha, Hristos sau Pitagora. Dar
Este extrem de rar ca această practică să continue dincolo de
perioada primitivă a comunității, când manifestările pneumatice

Carismele erau prețuite ca semn specific al elevării religioase. Apoi, odată cu transformarea în practică zilnică și reglementarea relațiilor din cadrul comunității, o reacție intervine împotriva manifestărilor pneumatice la femei, resimțiticuri ca fiind morbide și contrare bunei ordini. Acest lucru apare deja în Sfântul Pavel.

Mai mult, orice profeție politico-militară — precum islamismul — este destinat exclusiv bărbaților. Și, adesea, cultul unui spirit războinicul intră direct în slujba domesticirii femeilor și jefuirea metodică a economiei domestice feminine de către

membrii casei războinicilor socializau într-un fel de cerc militar sau de club (ca în cazul Duk-Duk-urilor din arhipelagul andin și în alte părți, în epifaniile periodice ale unui noumen eroic). Partot ceea ce domină sau a dominat educația ascetică a războinicilor odată cu „învierea" eroului, femeia este considerată lipsită de o suflet elevat sau eroic, ceea ce îl degradează pe plan religios. Este astfel, în majoritatea comunităților aristocratice sau religioase specifice în mod specific militaristă.

Femeile sunt complet excluse din religiile oficiale chineze.

precum cele ale romanilor și brahmanilor. Religiozitatea intelectuală
Budistă nu este, nici ea, feministă. Chiar și la o astfel de dată
Încă din epoca merovingiană, sinoadele creștine au putut pune
pune la îndoială egalitatea dintre sufletele femeilor și cele ale bărbaților. Pe de altă parte,
în India, cultele specifice ale hinduismului, precum și în China
parte a sectelor budiste-taoiste și, în Occident, în special a sectelor creștine
tianismul primitiv, dar și, mai târziu, sectele pneumatice și pacifiste
din Europa de Vest și de Est, au atras în mare măsură o mare parte
din puterea propagandei lor, deoarece au primit cu brațele deschise femeile
pe picior de egalitate cu bărbații. - Și în Grecia, în timpul apariției sale-
cultul lui Dionysos s-a emancipat de convenții, într-o măsură fără precedent
acolo, femeile care au participat la orgii. Este adevărat că, pe termen lung,
această libertate a devenit stilizată și reglementată la nivel artistic și ceremonial;
Prin urmare, ea s-a supus, limitându-se în special la procesiuni și alte
festivitățile diferitelor culte, atât de mult încât a ajuns să piardă complet
importanța sa practică:

Propaganda creștină în rândul claselor mic-burgheze a
a fost enorm avantajat® față de cel mai important rival al său,
religia lui Mithra,/prin faptul că acest cult, extrem de masculin, excludea
femei. În acest punct culminant al păcii universale, credincioșii lui Mithra erau
obligați să gătească pentru soțiile lor un ersatz [religios] în altele
mistere, oul lui Cibela, de exemplu. Unitatea și universalitatea
comunitatea religioasă a lui Mithra a fost astfel distrusă de la bun început în cadrul
aceeași familie, ceea ce contrasta puternic cu creștinismul.
Un rezultat similar poate fi adesea observat în toate cultele autentice.
intelectuali din punct de vedere teoretic: gnostici, manihei și alții de același fel,
chiar dacă acest lucru nu rezultă neapărat din principiul lor.

Toate religiile care învață „dragostea frățească” sau „dragostea
„dușmanii” nu au reușit să-și impună autoritatea datorită
influenței femeilor sau caracterului lor feminist; în orice caz, aceasta
nessiost absolut nu a fost produs pentru religiozitatea indiană a ahimsd.
De obicei, influența feminină nu face decât să sporească partea
religiozitate emoțională și isterică. La fel și în India. Cu toate acestea,
Cu siguranță nu este indiferent faptul că, de obicei, religiile mântuirii
perla calităților non-militare și antimilitariste, care trebuie să fie apropiate
{preocupările legate de] clasele privilegiate negativ și de femei.

Da

ORDINE, CLASE ȘI RELIGIE 2.57

Putem considera dintr-o perspectivă mai generală importanța
Este religia mântuirii pentru clasele privilegiate politic și economic?
negative, spre deosebire de cei ale căror privilegii sunt pozitive. Când
Vom discuta despre „ordine” [Stand] și „clase”, vom vorbi din nou
a sentimentului „rangului și demnității” lor specific straturilor (nepreoțești)
înzestrați cu cele mai înalte privilegii, în special nobilimii. Acest sentiment
„excelența” lor se odihnește — și nu poate să nu se odihnească, prin natura sa
chiar și lucruri - pe baza conștiinței pe care o au [299] despre „perfecțiune”
a stilului lor de viață, considerat o expresie a „ființei” lor calitative
referindu-se la nimic altceva superior. Prin contie, sentimentul
demnității lor pe care membrii claselor privilegiate negative o au
se bazează pe o „promisiune” care le-a fost garantată, legată de o „funcție”,

o „misiune”, o „vocație” care le-a fost atribuită/Ei umplu golul
între ceea ce sunt și ceea ce nu pot pretinde că „sunt” nici în
referindu-se la demnitatea a ceea ce vor fi într-o zi, a ceea ce sunt „numiți”
a fi prin vocație „într-o viață viitoare, aici jos sau în lumea cealaltă,
fie, considerat din punctul de vedere al Providenței și, cel mai adesea, simultan-
tangentă cu ceea ce tocmai am discutat, prin ceea ce „semnifică” și
„își dau seama [în această lume]. Setea de o demnitate care nu le-a căzut
în împărtășire — lumea și ei înșiși fiind ceea ce sunt — produce
această concepție din care s-a născut ideea raționalistă a unei „Provi-
„dență”, a unui sens în fața unei autorități divine care posedă o
ierarhie de „rang și merit” diferită [de cea care domnește în această
lume].

Considerată în relațiile sale cu lumea exterioară, adică cu ceilalți
clase sociale, această stare de spirit evidențiază anumite contraste caracteristice -
caracteristici în ceea ce religiile pot „oferi” diferitelor
straturi sociale. Orice nevoie de mântuire fiind expresia unui fel de
„suferința”, opresiunea economică sau socială se află la baza
credințe în răscumpărare; fără a fi sursa exclusivă ce este, prin
natură, una dintre cele mai eficiente. Dacă toate celelalte lucruri sunt egale, straturile
la privilegii economice și sociale pozitive pe care nu le experimentează, ca să spunem așa
nu, în sine, această nevoie de mântuire. Mai degrabă atribuie religiei
rolul principal de a „legitima” propria situație socială și propria
mod de viață: Acest fenomen universal își are rădăcinile în con-
explicații psihologice de tipul cel mai general. Când un om fericit
își compară poziția cu cea a altuia care este nefericit, nu este mulțumit
nu doar să-și vadă norocul, ci vrea să aibă, în plus,
„dreptul” la propria fericire, adică conștientizarea faptului că a „meritat-o”,
spre deosebire de persoana nefericită care, într-un fel sau altul, are,

și el și-a meritat nenorocirea. Experiența noastră zilnică ne arată
această nevoie de confort interior care este satisfăcută prin legitimarea fericirii,
Fie că este vorba de destin politic, de diferențe de situație economică,
microfon, sănătate fizică, succes în competițiile romantice sau
orice altceva. Atâta timp cât îi cer ceva

_sti

rn ae

re în A ee Su Banană ee

|

SOCIOLOGIA RELIGIEI

lucru, este „legitimizare” în acest sens psihologic pe care straturile îl au
Privilegiile pozitive necesită religie.

Totuși, nu toate straturile cu privilegii pozitive experimentează
această nevoie în aceeași măsură. De fapt, eroii războinici îi consideră pe zei
ca ființe cărora invidia nu le este străină. Solon și anticii
Înțelepciunea evreiască este de acord asupra pericolelor pe care le prezintă situațiile

elevat. Eroul își revendică locul deasupra oamenilor de rând, în ciuda
zeilor, nu datorită lor și adesea împotriva lor. Epopeea homerică
și o parte a epopeii indiene antice sunt, în acest punct, în opoziție
caracteristic atât cronicilor birocratice ale Chinei, cât și
cronicile preoțești evreiești, care subliniază cu tărie că
„Legitimitatea" fericirii este recompensa calităților care sunt plăcute
Dumnezeu.

Pe de altă parte, conform unei concepții universal răspândite, există
o corelație între nefericirea individului și furia și invidia
demoni și zei. Ca aproape toate religiile populare,

iudaismul antic — la fel ca religia „modernă" a Chinei —

consideră infirmitățile fizice ca fiind un semn al păcatului (magia
sau morală} a oricui este afiliat cu aceasta sau chiar a strămoșilor săi. Un alt exemplu
în acest mod de a vedea: persoanele cu dizabilități sau persoanele lovite de lovituri
destinului nu poate fi arătat în sacrificiile comune ale
asociațiile politice, deoarece sunt copleșite de furia
divinității și nu poate apărea înaintea ei în mijlocul celor fericiți care
îi sunt plăcute. Astfel, în aproape toate religiile etice
specific straturilor înzestrate cu privilegii pozitive și preoților care
servesc situației sociale a individului, pozitiv sau negativ
privilegiat, trece, într-un fel sau altul, a fi meritat. Numai
Formele de legitimare a norocului variază,

Situația [persoanelor privilegiate negativ] este diametral

opus. Nevoia lor specifică este să fie eliberați de suferință. Ei
nu simt întotdeauna această nevoie de mântuire într-o formă religioasă

— proletariatul modern oferă un exemplu în acest sens — [300] și nevoia lor

răscumpărării religioase, acolo unde există, se poate angaja în foarte multe
diferit. Mai presus de toate, poate fi combinat în diverse moduri cu
nevoia unei „compensații” juste care să recompenseze faptele bune ale
Individul compensează pentru nedreptatea de care este victimă. Forma de credință
cele mai răspândite mase de pe pământ (alături de magie și legate de aceasta),
Este așteptarea și speranța unei recompense mai mult sau mai puțin calculabile.
Profețiile religioase - care, la rândul lor, au respins cel puțin
fermele mecanice ale acestei credințe — au fost constant reinterpretate
în acestea pe măsură ce au devenit populare și au devenit
practică zilnică. Dar tipul și gradul așteptărilor de re-
Consecințele conflictului și ale salvării au avut cele mai diverse efecte asupra tipului de așteptări.
treziți de promisiunea religioasă și aceasta, tocmai atunci când aceste speranțe-
au fost proiectate din viața pământească a individului într-un viitor

în

situate dincolo de existența sa actuală. Formele pe care iudaismul le are

luate în timpul și după exil oferă un exemplu important de
ce înseamnă conținutul promisiunilor religioase.

În timpul exilului, evreii deveniseră efectiv un popor
paria; au devenit oficial așa după distrugerea Templului.
În sensul în care îl folosim aici, acest termen nu coincide cu
situația specială a castelor paria din India, de exemplu,
Noțiunea de „justiție cadi" nu este identică cu principiile reale conform cărora |
Cadiul administrează justiția. Prin oameni paria înțelegem un grup
lipsit de o organizație politică autonomă, asociindu-se în
o comunitate ereditară specială; este caracterizată, pe de o parte, prin
interdicția inițial magică, tabu și rituală a exogamiei
și commensalitate cu grupurile externe și, pe de altă parte, prin
privilegii negative, atât politice, cât și sociale, care se combină
cu un comportament economic de o anumită natură și de mare
domeniul de aplicare. Castele din India, care sunt înzestrate cu privilegii negative, cu
specializarea lor profesională, segregarea lor de lumea exterioară
garantate de tabu și de obligațiile religioase ereditare ale lor
comportamentul este, relativ, cel mai apropiat de evrei, deoarece, pentru
Și ei au speranțe de salvare asociate cu poziția lor de proscris.
Aceleași efecte specifice ale religiozității unui paria sunt observate și
în castele indiene decât printre evrei: cu atât situația în care se află cineva
cu cât un popor paria este opresiv, cu atât religiozitatea paria se înlănțuie mai mult
strâns de ea, între ei și de poziția lor de paria, cei care cad sub ea,
și cu cât mai multe speranțe de mântuire atașate de îndeplinirea
îndatoririle religioase ordonate de divinitate devin puternice.

Legătura care îl unea pe Iahve cu poporul său a devenit cu atât mai inde-
că disprețul și persecuțiile sângeroase cântăreau mai greu -

demnitatea asupra evreilor. Un contrast evident ni se oferă prin atitudinea
Creștinii orientali - care, sub omeiazi, s-au înghesuit în rândurile
religiei privilegiate a Islamului în număr atât de mare încât puterile
politicile au trebuit să îngreuneze conversiile în eco-
situația economică a claselor privilegiate, comparativ cu cea a evreilor, pentru care
numeroasele conversii în masă efectuate sub constrângere sunt
au rămas în zadar, deși își procuraseră privilegiile con-
| clase conducătoare: Pentru castele din India, ca și pentru evrei, singura
calea mântuirii era îndeplinirea poruncilor religioase specifice
pentru oamenii marginalizați, porunci cărora nimeni nu le putea supune
lapte fără să se teamă de ghinion și fără să se pună în pericol
șansele viitoare ale descendenților săi. Dar diferența dintre religie-
Entuziasmul castelor evreiești și indiene se află în genul speranțelor
} despre mântuire. Despre îndeplinirea îndatoririlor religioase care îi revin,
Indianul așteaptă îmbunătățirea șanselor sale personale de renaștere,
prin urmare, ascensiunea sau reîncarnarea sufletului său într-o castă superioară.

Pe de altă parte, evreul vede în această realizare participarea

= ; |

urmașii săi într-un regat mesianic care va mântui pe toți. Contează în 7ER
comunitatea paria din poziția sa de paria și își va ridica membrii la o poziție de „dep”
stăpânii lumii. Căci, promițând că toate popoarele pământului |
va împrumuta de la evrei fără ca aceștia din urmă să fie nevoiți să împrumute de la per: eh +
sunet, Iahve nu avea în vedere împlinirea promisiunii sale
sub forma unei mici camăte a cămătarului din ghetou, dar poziția:
a unei puternice burghezii urbane, tipică Antichității, [301]
ai căror datornici și sclavi cu datorii ar locui în sate
micile orașe de provincie pe care le-ar ține sub controlul său. La fel cum
Un evreu lucrează în beneficiul propriilor urmași care constituie
pentru el, într-o contribuție înțeleasă din perspectivă animistă, nemurirea sa
„pământean”, indianul lucrează pentru o viitoare ființă umană care nu are nicio legătură cu
cu Jui că, admițând ipoteza doctrinei animiste a trans-
migrație, adică viitoarea încarnare a iubitei sale, dar în fața
din concepția indianului, pentru care organizarea socială a lumii în
castele și statutul propriei caste sunt pentru totdeauna intangibile,
și cine vrea să-și îmbunătățească sufletul, fără nicio perspectivă de viitor, înăuntru
aceeași ierarhie, evreul așteaptă, dimpotrivă, mântuirea sa personală de la o
inversarea ierarhiei sociale existente/în favoarea poporului său
proscris. Căci poporul Său a fost chemat și ales de Dumnezeu, nu pentru o poziție
de paria, ci pentru o poziție de prestigiu.

De acolo, un element de extremă importanță, resentimentul,
se dezvoltă pe terenul religiei etice a mântuirii evreilor — element
asupra căreia Nietzsche a atras atenția primul — care nu se găsește
în oricare dintre religiile de castă, magice și animiste. Așa cum este înțeleasă
Nietzsche, este un fenomen concomitent cu etica religioasă
straturi privilegiate negativ care, prin preluarea directă a
contrapunct al vechii domnii, se consolează pentru distribuția inegală

vrăji pământești spunând că se bazează pe păcat și nedreptatea
cei care sunt înzestrați cu privilegii pozitive și că, mai devreme sau mai târziu, această nedreptate
va aduce răzbunare divină asupra lor. Sub forma acestei teodicee a.
straturi cu privilegii negative, moralismul servește apoi ca mijloc de a
legitimează o sete de răzbunare, conștientă sau inconștientă. Aceasta este
în primul rând, „religia retributivă”, de îndată ce există concepția religioasă
o „durere” de pedeapsă ca atare poate acoperi cu precizie
colorarea a ceva pur religios prețios,
căci durerea aduce cu sine speranțe puternice de răzbunare.

Anumite metode ascetice, pe de o parte, predispoziții specifice

- faptele legate de nevroză, pe de altă parte, pot contribui la acest concept.
Totuși, religia durerii nu dobândește caracterul specific al
resentimente doar în condiții foarte specifice. De exemplu, cineva nu
Nu se găsește printre indieni sau printre budiști, pentru care durerea
este meritat de individul pe care îl atașează. Este diferit cu
evrei.

Religiozitatea Psalmilor debordează de nevoia de răzbunare. Aceeași

ra

="

a + M"

O

D.

+

ORDINE, CLASIFICĂRI ȘI REFERINȚE 2.5.7

Mirosul de venin se regăsește în modificările la care sunt supuși preoții.

-au urmat întotdeauna vechea tradiție teraelită, în cea mai mare parte a lor, Psalmii

conțin în mod evident satisfacție și legitimare moralistă

— sinceră sau abia ascunsă — a nevoii unei persoane de răzbunare

oameni paria (indiferent dacă elementele în cauză au fost sau nu introductive)

adăugate doar ulterior într-o versiune mai veche, unde lipseau).

În Psalmi, această nevoie de răzbunare poate lua două forme:

sau {credinciosul] Îl învinovățește pe Dumnezeu pentru propria sa nenorocire, în ciuda

ascultarea de poruncile divine, în timp ce conduita nelegiuită a

păgânii le aduc mândrie și fericire, deși își bat joc de promisiuni

a fost puterea lui Dumnezeu; sau altfel credinciosul recunoaște cu umilință

propriile păcate și se roagă lui Dumnezeu să renunțe în sfârșit la mânia sa și să facă reparații

„Mulțumirile sale oamenilor care, în cele din urmă, sunt încă singurii care sunt ai lui.”

Asociată cu aceste două forme este speranța că răzbunarea lui Dumnezeu va fi

în cele din urmă potolit și că într-o zi își va pedepsi dușmanii și va evada

frumos pentru picioarele lui Israel (așa cum a atribuit istoriografia preoților

către inamicul canaanit) atâta timp cât oamenii nu provoacă mânie

divin prin neascultarea sa, altfel ar merita atunci umilirea sa față de-

... sub păgâni. Se poate ca, așa cum vor comentatorii

modern, unii dintre psalmi exprimă mânia personală a celor pioși
Fariseii împotriva persecuțiilor lui Alexandru Ianneus; totuși, faptul
faptul că au fost selectate și conservate le definește caracterul; în toate
În acest caz, ceilalți psalmi reacționează deschis împotriva poziției paria
al poporului evreu.

În nicio altă religie din lume nu există un zeu universal.
[posedat] de incredibila sete de răzbunare a lui Yahweh. Putem recunoaște,
aproape sigur, valoarea istorică a faptelor menționate în restul
negarea istoriei de către preoți în ceea ce privește faptul că evacuarea în cauză
— de exemplu, hataill®-ul din Megidda — nu este de acord cu acest lucru
teodiceea pedepsei [302] și a răzbunării. Astfel, religia lui
Evreii au devenit o religie retributivă, xar'éfoyir. Virtuțile ordonate
de către Dumnezeu sunt practicate din cauza speranței pedepsei. Și aceasta
speranța este mai presus de toate colectivă: întregul popor trebuie să experimenteze această înălțare,
Aceasta este singura modalitate prin care individul își poate recâștiga și el
onoare. Întrucât/întotdeauna, evident, teodiceea destinului per-
sonnelle s-a dezvoltat alături de teodiceea colectivă: ele inter-
amestecată. Este mai presus de toate Cartea lui Iov, lucrarea unor straturi total diferite -
chirii, adică nepopulare, ceea ce reflectă problema
și care preludează ideea puritană a predestinației prin renunțarea la găsirea
o soluție la problemă și prezentarea] depunerii la
suveranitatea absolută a lui Dumnezeu asupra creaturilor sale. Ideea predestinației ar fi
putea fi lăudat imediat ce patosul pedepselor veșnice ale iadului a ordonat
prin Dumnezeu a venit să adauge idei anterioare false. Dar tocmai aceasta
Nu atunci a văzut lumina zilei această idee și, după cum știm, Cartea
lui Ioan, precum și consecințele sale, pe care autorul le prevăzuse, au rămas

aproape total înțeles greșit, deoarece era de neclintit în religiozitatea sa
Evreii, ideea colectivă de răzbunare.

Pentru evreul pios, speranța răzbunării este inevitabil legată
moralismului Legii, deoarece aceasta pătrunde în aproape toate scrierile sacre ale
exilul și perioada post-exilică. Timp de două mii cinci sute de ani,
Această speranță a fost menținută în aproape toate celebrările de cult.
al unui popor atașat, conștient sau nu, de aceste două legături indestructibile:
segregare religioasă față de alte popoare și
promisiunile divine referitoare la lumea de aici de jos. Cu toate acestea, așa cum
Mesia era așteptat de mult timp, această speranță a cedat în
conștiința religioasă a stratului intelectual, în favoarea valorii
acordată unei relații interioare cu Dumnezeu sau în beneficiul încrederii
dulci și receptivi în bunătatea divină ca atare, aliați unul cu celălalt
la o dispoziție pașnică față de întreaga lume. Iată ce s-a întâmplat,
în special, ori de câte ori condiția socială a comunităților
condamnat emoțional la impotență totală/politica a devenit,
într-un fel tolerabil, în timp ce în alte momente, cum ar fi-
în timpul persecuțiilor care au urmat cruciadelor, speranța răzbunării
s-ar reaprinde, fie într-un strigăt de răzbunare ridicat către Dumnezeu, fie la fel de emoționant
steril, să fie într-o rugăciune pentru ca sufletul evreilor „să devină pur-
„sière” înaintea dușmanilor care îi blestemă, dar având grijă să
recurge la cuvinte rele și fapte rele. Evreii s-au limitat

apoi să împlinească în tăcere poruncile divine și să le deschidă
inimă pentru Dicu. Ar fi o distorsiune gravă a faptelor să încerci să găsești
în resentiment elementul înșelător al religiozității evreiești, dat fiind
marile sale variații istorice, dar nici nu trebuie să le subestimăm.
estimați influența asupra caracteristicilor fundamentale ale acestei religii
giositate, dacă o comparăm cu alte religii ale mântuirii, vedem că
Resentimentul constituie una dintre trăsăturile sale specifice; nu joacă un rol
ca fiind izbitor în nicio altă religie negativ prioritar
defăimat.

Desigur, avteodiceea indivizilor privilegiați negativ,
indiferent de forma pe care o ia, este o componentă a fiecărei religii
mântuirii care își recrutează adepții în special în aceste cercuri. Dezvoltarea
eticii preoțești a mers să o întâmpine oriunde a devenit
un element constitutiv al unei religii a comunității emoționale care
se simte deosebit de confortabil în straturi cu privilegii negative.
Absența aproape completă a unei astfel de teodicee, precum și lipsa
aproape totalitatea eticilor sociale și religioase revoluționare, în
Religiozitatea indienilor pioși și a budiștilor asiatici este explicată
prin teodiceea reîncarnării, pentru care sistemul castelor
este eternă și absolut dreaptă. Într-adevăr, virtuțile și păcatele unui
viața anterioară determină nașterea unui individ într-o astfel de castă
sau orice altceva de genul acesta, iar conduita sa în viața prezentă va determina la rândul ei
șansele unei îmbunătățiri a soartei sale într-o viitoare reîncarnare.

Prin urmare, nu există nicio urmă a acestui conflict flagrant, trăit de evreu,
între cerințele sociale bazate pe promisiuni divine și stat
în care se afla. Această situație l-a făcut pe evreu să trăiască într-o stare de tensiune
perpetuu între poziția sa de clasă și așteptarea sa permanentă, speranța sa
steril care i-a distrus seninătatea. Critica sa religioasă la adresa păgânilor nelegiuiți,
la care acesta din urmă a răspuns cu o batjocură nemiloasă,
răsturnat într-o preocupare pentru fidelitatea sa față de Lege, o preocupare mereu trează și adesea
amar pentru că este mereu amenințat de o autocritică intimă. Aceasta a dus la
a adăugat acasă [303] o meditație cazuistică, în care se antrenase
de-a lungul vieții sale, îndatoririle religioase ale coreligionarilor săi, deoarece harul suprem
lui Yahweh depindea de respectarea lor fidelă a Legii. Un amestec de
descurajare în fața sensului care trebuie dat acestei lumi zadarnice a supunerii
la pedepse divine, anxietate la ideea de a-l putea răni pe Dumnezeu prin
păcatul mândriei și, în final, al corectării meticuloase și anxioase în probleme
ritualului și moralității apare caracteristic în anumite pro-
produse ale erei post-exilice. Toate acestea l-au forțat pe evreu să lupte
disperată, nu mai dorind să obțină considerația celorlalți, ci să
dobândească respect de sine și un sentiment de demnitate personală.
Acest sentiment de demnitate ar putea deveni din ce în ce mai precar și ar putea amenința
naufragiului, întregul sens al conduitei personale dacă, în cele din urmă, se realizează
Împlinirea promisiunilor lui Iahve trebuia să fie, în fiecare moment, criteriul
din valoarea fiecăruia înaintea lui Dumnezeu.

De fapt, succesul în afacerea sa [Erwerb] era din ce în ce mai mult considerat
de către evreul din ghetou ca dovadă tangibilă a grației personale
lui Dumnezeu. Cu toate acestea, nu a existat nicio adăugare la aceasta a ideii de „confirmare” [Beredh-

treaptă] într-o „profesie” [Beruf] voită de Dumnezeu, în sensul că este înțeleasă
ascetism intra-lumesc. Căci binecuvântarea divină este mai puțin legată de
Atât evreul, cât și puritanul, au un mod de viață sistematic, ascetic
și rațională, considerată singura sursă posibilă de certitudine
salutis. Nu numai că etica sexuală a iudaismului a rămas direct legată de
naturalist și antiascetic, dar și etica sa economică este
a rămas puternic tradiționalist. Se caracterizează printr-o valorozitate-
însușirea naivă a bogăției - care este străină oricărui ascetism, -
dar totuși orice sfințire prin fapte se bazează pe temelii
ritualic; mai mult, este adesea combinat cu conținut emoțional.
religiozitatea credinței [Glaubensreligiosität]. Cât despre toate
În etica Antichității, este evident că determinările tradiționale -
listele se aplică în întreaga lor întindere numai în relațiile dintre
coreligionari și nu în cei cu exteriorul. Dar, una peste alta,
promisiunile lui Iahve s-au împlinit, în realitate, în cadrul
Iudaismul o aromă puternică de moralism al resentimentului.

Ar fi o mare greșeală, însă, să credem că nevoia de mântuire,
Teodiceea sau religia comunității emoționale în general nu au
putea crește doar în rândul straturilor negativ privilegiate sau chiar să
consideră-le ca produse ale resentimentului pentru a vedea în ele rezultatul-

sămânța unei „revolte a sclavilor în moralitate”. Nici măcar nu ar fi
corectă în ceea ce privește creștinismul timpuriu, deși abordează
tocmai promisiunile sale, făcute cu cea mai mare energie, către „săraci”
în spirit și bunuri materiale. Putem observa cu ușurință consecințele
consecințele imediate ale profeției lui Isus în rezultatele care ar fi putut rezulta
a devalorizării și a destrămării legii rituale (care vizează voluntariatul-
separarea de lumea exterioară) și, în consecință,
dizolvarea care derivă din aceasta a legăturii religiei cu poziția de
üdeles ca un popor paria, închis în sine ca o castă.
Cu siguranță, profeția creștinismului timpuriu conține trăsături specifice
de „răzbunare”, în sensul unei compensări viitoare a destinelor [persoană-
nelles] (dintre cele mai clare din legenda lui Lazăr) și de răzbunare (care
(este treaba lui Dumnezeu). Și aici, Împărăția lui Dumnezeu este o împărăție pământească
și, inițial, regatul particular destinat în mod deschis evreilor (sau,
cel puțin, în primul rând) care, dintotdeauna, cred în adevăr
Dumnezeu. Dar noile promisiuni religioase - alu creștinismul - au, pre-
mai precis, a eliminat resentimentul acut și specific al poporului paria.

Pericolele pe care bogăția le prezintă pentru șansele de mântuire nu sunt
deloc motivat de ascetism și absolut nu poate fi
prin resentiment, cel puțin dacă l-am considera ca fiind elementele predicării
lui Hristos care ne-au fost transmise. Găsim dovada acestui lucru în mărturii-
tradiții despre relațiile lui Hristos, nu doar cu
vameși (în Palestina, la acea vreme, erau, în mare parte, mici
cămătari), dar și cu notabili bogați. În plus, indiferența față de
lumea, din cauza forței masive a așteptării escatologice, era mult prea
grozav. Așadar, când tânărul bogat vrea să devină „perfect”, adică
ca să spunem un discipol, el trebuie să se separe necondiționat de „lume”.
Dar se spune că totul este posibil la Dumnezeu, chiar și mântuirea bogaților care

nu se poate despărți de bunurile sale; totuși, pentru acesta din urmă, modalitățile
va fi mai dificil. „Instinctele proletare” îi sunt străine lui Isus,
profetul iubirii cosmice, care aduce celor săraci în spirit [304]
și în bunuri materiale până la vestea bună a sosirii imediate a împărăției
lui Dumnezeu și distrugerea forțelor răului. Aceste instincte sunt toate
de asemenea, străin lui Buddha, de exemplu, pentru care divorțul absolut de
lumea este condiția sine qua non a mântuirii.

Nimic nu arată atât de clar semnificația limitată a „resentimentului”,
și natura dubioasă a unei utilizări prea generale a schemei „re fou-”
lement cu Aue eroarea făcută de Nietzsche în dorința de a-și aplica
diagrama exemplului complet impropriu Cu Budism. Budism
este antiteza oricărui tip de moralism al resentimentului. Mai mult,
Este doctrina salvării unui strat de intelectuali recrutați aproape în întregime
inițial, în castele privilegiate, cea a războinicilor aflați în par-
special, care înfășoară, mândru și aristocratic, în același
dispreț pentru iluziile acestei vieți lumești și cele ale vieții de dincolo. De asemenea,
fundamental că poate diferi în conținut, se poate la rândul

rigoare, comparați originea socială a budismului cu cea a doctrinelor
mântuirea elenistică, în special doctrinele neoplatoniștilor sau chiar
cu cele ale maniheenilor sau gnosticilor. Bhikshu-ul budist * este de acord

de bunăvoie întreaga lume, inclusiv învierea în paradis, Căruia-
Conch nu vrea mântuirea în nirvana.

Exemplul budismului arată clar că nevoia de mântuire și
religiozitatea etică are încă o altă sursă decât situația socială a
cei care au privilegii negative și că raționalismul lui Ja-bourgoisie
determinată de condițiile practice de existență. Această sursă este
Intelectualismul ca atare, în special nevoile metafizice
a minții [umane] care meditează asupra problemelor etice și religioase fără
a fi forțat de nevoile materiale, dar împins de propriile nevoi
nevoia interioară de a înțelege lumea ca un cosmos înzestrat cu sens și de a
a lua poziție în raport cu el.

Destinul religiilor a fost condiționat într-o măsură extraordinară -
indiferent de modurile în care intelectualismul s-a implicat în privința lor și de
relațiile variate pe care le-a întreținut cu clerul și puterile politice -
căpușe. Aceste relații au fost la rândul lor condiționate de originea acestor
straturi care erau, într-o anumită măsură, purtătoare de intelectualism.
La început, clerul Ginyan însuși era purtătorul, în special
peste tot unde devenise o corporație de savanți datorită caracterului
texte sacre, ceea ce a făcut necesară interpretarea și predarea lor
conținut, precum și modul corect de aplicare a acestora. Ceva ce nu s-a întâmplat
nu a fost produs în orașele-stat din antichitate, în special în Fenicia,
în Grecia și Roma, pe de o parte, nici în etica Chinei, pe de altă parte.
Prin urmare, la aceste popoare, gândirea teologică propriu-zisă,
a cărui dezvoltare a fost „foarte modestă” (Hesiod), a căzut complet
albină în mâinile celor care nu sunt preoți, precum și orice gândire metafizică și
etică.

Opusul s-a întâmplat în India, Egipt, Babilon,
în zoroastrism, islamism, creștinismul timpuriu și medieval și
de asemenea, în ceea ce privește teologia, în creștinismul modern.
clerul a monopolizat în mare măsură dezvoltarea metafizicii
și ehicquer religios. Vedem acest lucru în religia Egiptului, în
cea a lui Zarathustra și, pentru anumite perioade, în creștinism
primitiv, precum și în brahmanismul perioadei vedice (deci înainte de
apariția asceților laici și filosofia Upanișadelor). În mod similar
pentru clerul evreu, dar într-o măsură mai mică, din cauza puternicei presiuni a
profeție seculară și, într-un mod similar, pentru clerul islamic -
microfon, parțial infiltrat de speculații sufiste. În toate ramurile
din budism, în islamism și mai ales în creștinismul timpuriu
și medieval vedem, lângă preoți sau în locul lor, călugări sau
grupurile cu orientare monahală se ocupă nu doar de gândire
teologică și etică, dar și a întregii gândiri metafizice
că porțiuni considerabile ale gândirii științifice în general și, de asemenea,

adică părerea ta despre frumoasele imagini, Faptul că cântăreții aparțineau
două mări înoată: cea mai importantă a cultului a determinat introducerea
citește-ți Veuss-ul despre poezia epică, lirică și satirică a Indiei: despre poezie
mia din Taraë? în Biblie; același lucru și pentru ruda psihozofică
a emoției mistice și spirituale cu emoție poetică ui, 136]

Litera „e” din Occident a condiționat rolul misticilor în

în Iyrogsie.

.

ajais, nu literatura și nici personajul sunt presupuse, adică ceea ce
Realii bântuie aici, dar sigiliul pe care trăsăturile distinctive ale demnităților intelectuale îl reprezintă

Artă Lergetes imprimată pe religia pe care o influențează. Monedă: 11,01 CN2 €
Amploarea incendiului ca atare a fost de o intensitate foarte diferită: am plecat de la
ușe de hierică pe care preoții le-au găsit vizavi de dulci și, de asemenea, 4
putere proprie. Influența clericală a avut probabil astfel
A fost cea mai puternică în faza târzie a religiei lui Zur houster,
Eu

è cha: hrănește religiile Egiptului și Babilonului, Cel unir €
ei bine! deuteronomiul și timpul exilului sunt puternic rigide
profetism, dar nu păstrează cel puțin o amprentă a înmormântării
În iudaismul târziu, este rabinul și nu preotul și
predominant persană, în Antichitatea târzie și Evul Mediu timpuriu

Kirt

Amo, Către: Religia creștină prezintă o amprentă sacerdotală profundă
m > a lăsat în urmă o amprentă monahală) pe care o va regăsi în timpul
Influența pastorală a fost intens resimțită
bronz. Cuteranismul și calvinismul timpuriu. La rândul său, hinduismul
a fost influențat și influențat într-o măsură extraordinară de către brahmani,
hen na în componentele sale instituționale și sociale. Acest lucru merită totul
în special pentru sistemul de caste care a apărut peste tot unde
chinezilor au avut: în cele din urmă, în ierarhia socială a castelor era peste tot
condiționată de inelul atribuit fiecărei caste de către brahmani, mora
chismul are o influență punctuală asupra tuturor varietăților de Buddhisin®,
în special lamaist; de asemenea, dar într-o măsură mai mică, pentru mari
straturi ale creștinismului oriental.

Dar ceea ce ne interesează acum sunt, în primul rând, relațiile dintre
intelectualitatea preoțească și intelectualitatea nepreoțească, în special
cea a drojdiei lângă cea a călugărilor — apoi relațiile dintre
tratate intelectuale și religiozități, precum și locul pe care îl ocupă
în cadrul comunităților religioase. 1} trebuie mai întâi să stabilim o
o importanță fundamentală: și anume că toate marile doctrine
Doctrinele religioase ale Asiei au fost create de intelectuali. Doctrinele
salutul budismului, jainismului și al tuturor doctrinelor conexe au
pentru părinții intelectualilor patricieni care au primit instruire vedică
(chiar dacă nu a fost întotdeauna strict cea a specialiștilor)
care, în cele din urmă, făcea parte din educația aristocratică. Acești intelectuali
aparținea în principal nobilimii Kshatriya care se simțea în opoziție
avec elie des brahmanes. În China, les agents du confucéisme, à commencer

ar son "oc \ateur lui-méae, et Lao-tscu, qui passe ofüciellenient pour !e

s:0

9

jarian du moine, Anien! an bini des fonutinns ur jant reru

ynd pa Aliuel CE siy à HUUTAEN us LES PEL UNE S Ayant lu formation

a, 7

sunt toti patriis shliowsphiu proue vuwent

leur pauiat ufr € use ELE CRUE + lada. sut, tt est vreal, Formele noastre Ay

P pe unten AE, ó kim Le 7 y nfi CR Paf n'en sh

VE AE pinnneenwni I, de sante io Cnhuticclsine Lis Far ke! enque

nii a alte gE ap A en} . Re tel © 24 + à

Cort à CT EI CE LAS Ut en Ta var 32 LOU da 18 AM TC: à AUS HUCUURS

ER ğ PRET ` $ u az M Pi H la m ;

PALETĂ pilă ze ATA ue É'UCRSIONUT S HE et it ne STAR TUE iS

- al cărui ... y] - a > H = H

EEE Rn na E ACL TEE EL E DR IE FLOOR I Het; UNII DINTRE EI NU ALEG

`l ur = .

afre Uag Fe RER NOR TE altele mou dem Pair syra Set“

oct GA ` < F- PRA TT sd ' schimbă M ba la PTT.

Fi At MER TE UT lift DIRIGENT pe à E + raai r. y A 12 unele

„n”

. Sa dns til y 5, r AS Ur x Le f hy) u

Fee Tut e LCL noltins Sr Si Taiti wie Ci ern Wil 2 FI nares

a anumitor nedreptăți. Despre ce fac cei mai noi jucători de la AE, Ole Gray

adăugați: spre tiaren de bărbie a rilor lui Yelin greu nod-ul

din STE npe care, a spus ea, a fost operată de „humimas după ce a primit o

șurub nent EEEA ȘI către ferner 2152 din selui

a unității catolice care a găsit sprijin printre voi

Costurile lui Dee Jósuih în ziua ta! Wiuqur ame Siimeron la Laynez, Mișcările-

retortele de lenjerie sunt edeme urmate de un proces de transfer

a ceea ce se produce în tisiamism/Interpretarea doctrinei

Iiamlore de ai-Ghazitt conibindis day bife și vrodox, direcția

site în baire pur piticii ierarhiei afiliate

ei, cn parte, sub cekir AVuudissreile aristocratie de pentru ununairc, dotat

unei formule teologice. În mod similar, în Orientul Apropiat, există șase

de salut du manichéie.ne et dee name sout tùutes deux des religions- speci-

fiquemeut intuiecives a Aussi bien en ce qui concerns leurs foundateurs,

e o răsturnare bruscă de râs

.

u' > . mine . pentru

iri AUCENTS. Cum te simți?

. 4

Acum ai dreptate

siy A p K 4 6 we.

Dunn nyia ber Gimp BUS vineri 18 OC ut Ce malyr® taittaa 108. Glee

© tj `i` #1

anne Qué Nast EE LÉ CA 108 as en QUESÉ EEE, IM COLCNCS

b L `

ı ir ù g>: á e : RP u. | .. $

us cctueiles ante vn Aivis social miu iweomant- tori cicne D chiles

ayant ete Sie törnmairon ohilnsughiqie sun “cspor dant, par c -mple,

> grika din Ratele Fenifice grecești, goală, cu tipul cudit de | odu-

brațul mogaus (col avea încă educația umanistă și seculară

al ur Și SS-ului epocii ja u Cu Aewen. Ei studiază agenții care furnică

sraton a fost Hifust ler șah os es v ki gions of save din care nici nu provin.

raria ADĂUGĂ tit sinuan rohg'euse gorres, straturile intelectuale

Oala Farmer US, compania de educație de gen a Academiei

mnomGrunre sau ur cooles pi lusophiques analogi greci. Ca

EM, cheile nu au luat nicio poziție cu privire la

Sag relunense clinchetând um'eller interpretează int, Unde MATE că ei

HARTĂ RUE CRU Les RC QE tehes ne s’y sormtrayalsut Auverte-
vară: pi scetan oMicichs dus cul 'lex funcționari publici
(dar trebuia să ai o macara, brahmanii din India)
i saa ar onwlicciueis tantöi comme nrmethoduxe. , uneori
Archer plătește a spus în China, ja philo-

dualistă Sophie Sinkhya în India). Nu putem intra în detalii aici
dintre aceste mișcări orientate în principal spre aspectul științific și care nu au avut
doar o relație indirectă cu religiozitatea practică. Vom trata,
dimpotrivă, mișcările intelectuale despre care am vorbit mai sus
și care diferă de acestea din urmă prin faptul că sunt îndreptate în mod special
spre crearea unei etici religioase. În Antichitate, găsim:
cele mai apropiate paralele ale lor între pitagoreici și neoplatonieni
cieni. Aceste mișcări ale intelectualilor, sau altfel au provenit exclusiv din
în cadrul claselor sociale privilegiate sau au fost îndrumați,
sau influențate în principal de membrii acestora.

De obicei, straturile social privilegiate ale unui popor s-au dezvoltat
o religiozitate a mântuirii, cu tenacitate, atunci când au fost demilitarizate
și lipsiți de posibilitățile de activitate politică sau pe care le-au pierdut

orice interes în aceasta. Prin urmare, apare relevanța mântuirii,
de obicei, când stratul dominant — nobiliar sau burghez —
sau au fost depolitizate de o putere birocratico-militară unită,
sau s-au retras din -.iitique din proprie inițiativă, dintr-un anumit motiv |
orice, sau chiar atunci când instruirea lor indirectă, a fost împinsă la limită
consecințele intelectuale și psiho-zice finale, au luat pentru ei
o importanță mult mai mare decât activitatea lor practică în lume
de aici de jos. Nu este însă că aceste religii nu ar fi apărut
că atunci. Dimpotrivă, concepțiile intelectuale în cauză au
s-ar putea dezvolta ca consecințe ale unei flexiuni radicale în
vremuri tulburi din punct de vedere social și politic. Dar inițial aceste prevederi
minții au rămas, ca să spunem așa, subterane pentru a nu deveni
preponderentă doar după un proces de depeutizare în rândul intelectualilor -
tualuri.

Etica unui corp puternic de funcționari — confucianismul —
a respins orice doctrină a mântuirii. La rândul lor, Teruddhismul și Jainismul —
aceste antiteze absolute ale adaptării la lume specifice confucianismului —
au fost expresia tangibilă a unei atitudini radical anti-intelectuale
politic, pacifist și care neagă lumea. Uneori nu știm dacă
clientelă a acestor două religii - era, în anumite momente, considerabilă
— a fost amplificată de evenimentele contemporane care ar fi avut pentru aceasta
să-și depolitizeze adepții. În India, înainte de Alexandru, mulțimea de
state minuscule ale unor mici prinți, cu lipsa lor totală de pasiune
politică (și, având în vedere acest praf al lui Aeneas, impunătoare unitate a
Brahmanismul, care la acea vreme câștiga teren peste tot, era, în sine,
de natură să incite cercurile cultivate ale nobilimii să le urmărească interesele
în afara politicii. Renunțarea la muunde (în conformitate cu pre-
(ficțiuni) ale Brahmanului care face venaprastha [hernie a pădurii] și către acru

pentru zilele sale de dinainte [Altenteil], venerația care a rezultat din aceasta, a găsit o |
posteritate în dezvoltarea asceților nan-Drahmancs (sramanas) ®
— cu excepția cazului în care, dimpotrivă, renunțarea este poruncită brahmanului
„care a văzut fiul fiului său” nu este cel mai recent dintre cele două fenomene și

Jui-inéme nu este o transpoziție. În orice caz, sramana, așa cum
posesori de carisme ascitice, au depășit curând preoția
oficial în aprecierea populară. În India, apolitismul monastic
aristocraților a fost endemică sub această formă încă din cele mai vechi timpuri
antice, adică cu mult înainte de apariția doctrinelor filozofice -
phiques și apestelisines ale mântuirii.

Religiile mântuirii din Orientul Apropiat, fie că sunt de tip mistic,
geologic sau profetic, a avut intelectuali seculari ca agenți; este același lucru
Același lucru este valabil și pentru doctrinele orientale sau elenistice ale mântuirii, de tip”
uneori mai filozofic, [307] alteori mai religios: În măsura în care
unde includ, în general, clase social privilegiate,
acestea rezultă, aproape fără excepție, din distanța dintre straturile cultivate
de influența și activitatea politică - dacă această distanțare este voluntară
tăcut sau forțat. Abia odată cu mandeismul religia babiloniană-
Nienne și-a realizat întoarcerea către religiozitatea mântuirii și, prin amestecarea ei,
componente din afara Babilonului. Ea a fabricat pentru prima dată

religiozitatea intelectualilor din Orientul Mijlociu prin participarea la slujbele religioase
al lui Mitra și al altor culte soteriologice, apoi în gnoză și
Maniheism. Și aici acest lucru s-a întâmplat după toate politicienii
căpușa a dispărut în stratul cultivat. În Grecia, probabil există
a avut întotdeauna o religiozitate a salvării în straturile intelectuale, chiar și
înainte de apariția sectelor pitagoreice, dar nu a dominat niciodată
straturile care dețineau puterea politică. Succesul propagandei
culte ale salvării și doctrine filozofice ale salvării, în cercurile
laicii aristocrați ai helianismului târziu și ai romanității, merge mână în mână cu
faptul că aceste straturi au fost excluse definitiv din activitatea politică.
Și presupusul interes „religios", oarecum vorbăreț, al intelectualilor noștri
Germanii de astăzi sunt strâns corelați cu dezamăgirile
politici care au determinat dezinteresul lor față de politică.

În general, dorința arzătoare de răscumpărare care izvorăște din clasele privilegiate -
giaes se caracterizează prin înclinația spre misticismul „iluminării",
(pe care le vom analiza mai târziu) legate de o apreciere specifică
intelectualismul „salvării". Aceasta duce la o depreciere considerabilă a
ceea ce este natural, fizic, senzual, considerat, conform experienței
psihologic, ca o tentație de a se îndepărta de calea specifică
al mântuirii. Creșterea, rafinamentul extrem al sexualității și, în
în același timp, reprimarea sexualității normale în favoarea unor modalități de exprimare

Înlocuitorul [Ersatz-Albreaktion] urma să joace, de asemenea, un rol condiționat.

influențat de modul de viață al unor oameni care nu erau altceva decât intelectuali -
lectuali (acest rol, psihopatologia modernă nu a atins încă

(să o formuleze clar). Anumite fenomene, în special mistere
Gnosticii — aceste sublime surogări masturbatorii ale orgiilor țărănești —
ne oferă o confirmare a acestui lucru. Aceste precondiții pur psihologice
Logica unei iraționalizări a religiei se intersectează cu nevoia
raționalist natural spre intelectualism pentru a concepe lumea ca pe o

cosmos înzestrat cu semnificație. Găsim câteva produse tipice în
Doctrina indiană a karmei (pe care o vom discuta în curând) și variantele sale
Budiști; printre evrei, în Cartea lui Iov, se presupune că provin din cercuri
intelectuali; în moduri similare de a pune problemele care
literatura egipteană actuală, speculația gnostică și dualismul
maniheist.

Se întâmplă ca o religie (sau o etică) a salvării de origine antelectualistă
ulterior devine o religie de masă, în acest caz, în cadrul religiei
oficial care a devenit popular și s-a transformat într-un mit soteriologic
adaptat nevoilor non-intelectualilor, asistăm în general la apariția unei
ezoterism sau o etică aristocratică a ordinii [Stand] menită să satisfacă-
satisface nevoile indivizilor versați în disciplina intelectuală. Astfel,
alături de etica confucianistă a ordinii [Stand] a birocrației, a străinilor
la orice doctrină a salvării, magie taoistă și lagri sacramental și ritualic
Budiștii își continuă existența, împietriți „în religia populară”

și disprețuit de cei care au primit o educație clasică. Același lucru și în
privind etica mântuirii ordinului (Stand) călugărilor budiști
alături de care subzistă magia/idolatria laicilor, precum și
menținerea magiei tabu alături de noua evoluție a
religiozitatea salvatorului în hinduism. În alte cazuri, prin
exemplu în gnoză și culte conexe, religiozitatea intelectualilor
adoptă forma mistagogului cu o ierarhie a inițierilor către-
la care „credinciosul" neiluminat nu poate pretinde că are acces.

Mântuirea pe care o caută intelectualul se bazează întotdeauna pe o „necesitate"
„[sau suferință interioară]"; de aceea este, pe de o parte, mai străină
la viață și, pe de altă parte, mai înclinați să se bazeze pe principii, mai
sistematică decât în cazul salvării specifice straturilor neprivilegiate
bazată pe o „necesitate [sau suferință] externă". Intelectualul caută
prin diverse mijloace, a căror cazuistică [308] se extinde la infinit, pentru a conferi
de la început până la sfârșit un „sens" modului său de viață, el caută „unitatea" cu
el însuși, cu alți oameni și cu cosmosul. El este intelectualul,
care concepe „lumea" ca pe o problemă de „sens". Deoarece inteligența-
lectualism - respinge credința în magie, procesele acestei lumi
devin „dezamăgiți", își pierd sensul magic, „sunt" și „se întâmplă"
doar, dar nu mai „înseamnă" nimic. Prin urmare, o creștere
insistând asupra cerinței ca lumea și „modul de viață" să nu
decât un întreg supus unei ordini având un „sens".

Conflictele dintre acest postulat, realitățile lumii așa cum este organizată,
Aceste posibilități oferite modului de a trăi în condițiile lumii
evadarea din lume caracteristică intelectualilor. Aceasta poate fi
o evadare în singurătatea absolută sau, într-o formă mai modernă,
o evadare într-o „natură" care a rămas ferită de contactul cu instituțiile

bărbați (Rousseau). Sau ar putea fi un romantism care fuge de
lumea fugind spre „oamenii” pe care convențiile umane nu i-au
necontaminat (marodkitschestvo rusesc). Această scurgere poate fi făcută

de asemenea, mai contemplativ sau mai activ ascetic, poate fi mai
înclinat să caute mântuirea personală sau mai înclinat spre transformare
ale lumii colective, etice și revoluționare. Toate aceste dansuri tCA,
accesibilă și intelectualismului apolitic, poate apărea și
trădător sub forma doctrinelor religioase ale mântuirii și, ocazional, aceasta:
s-a întâmplat de fapt. Personajul evadării din lumea
Și religiozitatea intelectualilor își are rădăcinile aici.

Însă intelectualismul filosofic, ai cărui purtători de cuvânt aparțin
către clase relativ bine dotate cu beneficii sociale Ct écr 10-
microfoni - precum nobilimea apolitică sau rentierii, funcționarii publici,
prebendari de tot felul: preoți, călugări, profesori universitari,
etc. — nu este singurul tip de intelectualism care contează
la nivel religios și, adesea, nu este/este cel mai influent. Alături de
întâlnim un intelectualism proletar care, pretutindeni, este legat
intelectualismului aristocratic prin tranziții imperceptibile și nu
diferă doar prin direcția tipică pe care o adoptă. Agenții linteleei-
Realismul proletar trăiește la limita minimului vital, acestea sunt

funcționarii mărunți și micii prebendari din toate timpurile, care sunt
oferită unei educații considerate, cel mai adesea, ca fiind inferioară;
scribii, care nu aparțineau claselor privilegiate în vremurile
unde scrisul era o profesie specială; profesorii de școală primară
menestreli de toate felurile, menestreli, cititori, povestitori, recitatori și alții
membri ai profesiilor liberale proletare de același fel. Dar
mai presus de toate, intelectualii autoeducați ai straturilor negativ privilegiate
ale cărui exemple clasice sunt, în zilele noastre, în Europa de Est, inteligența-
intelectualitatea proletaroidă a țărănimii ruse și, în Europa Occidentală, intelectualitatea
ligența socialistă și anarhia proletară fac parte și ele din ea, deși
că contextul era total diferit, faimoasa erudiție biblică
Țărani olandezi care încă puteau fi văzuți în secolul al XIX-lea
și, în Anglia secolului al XVI-lea, cea a puritanilor mic-burghezi; acolo
Același lucru este valabil și pentru tovarășii artizani care, în orice moment și în toate
Țările au devenit pasionate de problemele religioase. Să menționăm aici,
exemplul clasic de evlavie evreiască: fariseii, hasidimii și,
în general, masa evreilor pioși care studiază Legea zilnic.

În măsura în care acesta este un intelectualism „paria" - așa cum
printre toți micii prebendari proletari, țăranii ruși, poporul
mai mult sau mai puțin „nomad", - intensitatea acesteia provine din faptul că
straturile care se află în afara sau la baza ierarhiei sociale sunt, pe de o parte,
într-un anumit fel, la punctul arhimedial al convențiilor sociale, atât în
în ceea ce privește ordinea externă, conform opiniilor actuale. Aceste straturi
prin urmare, nu sunt legați de convențiile sociale privind „sensul"
atribuite cosmosului și intensei pasiuni etice și religioase pe care Elies o definește
sunt capabili nu este împiedicat de considerații materiale, în
măsura în care aparțin claselor de mijloc, cum ar fi straturile sociale
micii burghezi care sunt autodidacți în materie de religie, nevoia lor

religios adoptă de obicei fie o direcție etică riguroasă, fie o
direcție ocultă. Intelectualismul tovarășilor artizani se regăsește
la jumătatea distanței dintre cele două și își ia sensul prin calificarea comparației
gnoni călători pentru activitate misionară.

[309] În Asia de Est și India, din câte se știe, intelectualii-
pariahismul și cel al micii burghezii sunt ambele practic
inexistent pentru că nu există sentiment de comunitate acolo
a unei burghezii urbane esențiale pentru apariția celei de-a doua și, în plus,
deoarece precondiția acestor două intelectualisme, și anume
emanciparea de magie lipsește complet. De fapt, chiar și
Gäthā-urile din castele inferioare își derivă forma în principal din religiozitate.
[despre învățăturile] brahmanilor. În China, nu există intelectual-
pragmatism independent, neoficial, în fața educației confucianiste.
Confucianismul este, așadar, etica „omului aristocratic", a „generalului".

„tuleman" (așa cum a tradus corect Dvofak termenul). Aceasta este o explicație-
o etică a clasei sociale [Stand] sau, mai precis, un sistem
reguli de etichetă specifice unei elite care a primit o educație clasică -
Din câte știm, același lucru s-a întâmplat în Orientul antic și în Egipt;
intelectualismul scribilor, în măsura în care a condus la reflecții
etice și religioase, aparțin în întregime tipului de intellectualis
uneori apolitic, dar întotdeauna aristocratic și orientat către oameni
comun. Este diferit pentru israeliți.

Autorul Cărții lui Iov presupune, de asemenea, că clasele patriciene
sunt agenții intelectualismului religios. Înțelepciunea Proverbelor
(și lucrări conexe) arată deja în forma sa că a fost nuanțat
prin „internaționalizarea" contactelor dintre clasele superioare cultivate
și apolitică, internaționalizarea care a avut loc în Est după
Alexandru. O parte din Proverbe este atribuită unui rege neevreu.
În general, literatura ștampilată cu numele „Solomon" prezintă

semne ale unei culturi internaționale. Când [în Eclesiastul
xxxvii, 25-39] Sirah subliniază înțelepciunea părinților opusi
Hellenisadon, el demonstrează existența acestei tendințe. Și, la fel ca Bous
Așa cum s-a subliniat pe bună dreptate, „doctorul legii" din acea vreme este, conform
Isus Sirah, domnul cultivat care a călătorit în lung și în lat. Precum și Meinhol
a arătat-o, o trăsătură opusă în mod expres vulgarului, comparabilă cu ceea ce
cea găsită la greci, parcurge Eclesiastul de la un capăt la altul: cat
Cum poate țăranul, fierarul, olarul să posede „înțelepciune"?
Acest lucru se poate realiza doar dacă cineva are timp liber pentru a se bucura de
spre reflecție și studiu? Se spune că Ezra a fost „primul doctor al
„Lege", dar, pe de o parte, poziția influentă a bărbaților interesați de
lucruri pur religioase, care s-au adunat în jurul profeților
ideologii fără de care Deuteronomul nu ar fi putut fi impus,
foarte vechi și, pe de altă parte, poziția dominantă a acestor medici
Legea ja (aproape echivalentă, practic, cu cea a muftiului islamic),

înțelegea ebraica și interpreta poruncile lui Dumnezeu,

dobândită la o dată semnificativ mai recentă decât vremea lui Ezra, creatorul
funcționar al teocrației care își primise puterile de la regele perșilor.
Totuși, doctorii Legii nu au avut întotdeauna aceleași
rang social, situația lor a suferit schimbări. Sub domnia lui
Pentru Macabei, evlavia era, în esență, o înțelepciune destul de sobră și practică:
comparabilă cu doctrina xenofiliei și era considerată identică
bifați „educație”. Educația (musar, domeniu) era această cale care
ducea la virtute și care, la fel ca la greci, putea fi predată. Bic:
auzit, chiar și atunci, intelectualii picux au simțit, în clipa respectivă
majoritatea psalmiștilor, în opoziție puternică cu bogații și
superbi printre care fidelitatea față de Lege a fost rareori găsită, Cei €
ceilalți, însă, aparțineau unor clase sociale echivalente.
împotriva, în vremea lui Irod, a sentimentului și tensiunii crescânde de opresiune
cauzată de imposibilitatea de a scăpa de dominația străină
faptul că școlile în care au fost instruiți doctorii Legii au dat naștere
către un strat proletar de interpreți ai Legii. Consilieri pastorali
pastori, predicatori, învățători în sinagogi, chiar și participanți la consiliu
drin, acești interpreți au influențat în sensul perushim (pharisatoi)
evlavia populară a evreilor care sunt strict fideli Legii și atașați de credincioșii lor
comunitatea emoțională (chaberim). Mai târziu, în perioada talmudică
Acest tip de afacere [Betrich] a trecut în mâinile rabinatului, care era
ca corp al funcționarilor comunității. În opoziție cu
rabinatul, acest strat proletar a declanșat o expansiune enormă
intelectualisme pariatice și mic-burgheze, fără echivalent în niciun fel

alte persoane. Răspândirea caligrafiei, precum și predarea sistematică

matică a unui mod cazuist de gândire în tipurile de școli de relații publice

primari generali”, deja, conform lui Philo, pentru particularitatea

specific evreilor/ Influența acestui strat a dus inițial la

să înlocuiască, (310) pentru burghezia urbană evreiască, activitatea pro

phètes prin cultul fidelității față de Lege și studiul acesteia în Scriptură

Acest strat popular de intelectuali evrei, cărora orice religie a mea

teres este complet străin, ocupa un rang social evident inferior

râzând de el, filozofii și mistagogii din societatea elenistică

din Orientul Apropiat. Dar, pe de altă parte, este fără îndoială că un intelectual

se răspândise deja prin diferitele clase sociale din Orientul Apropiat

Elenistică înainte de era creștină și, prin alegorie și speculație

Acest intelectualism a dat naștere în diferitele culte sacramente

mântuirii și în inițieri [IWeike] dogme analoage cu cele ale

Popoare orfice care, în cea mai mare parte, probabil aparțineau și

Straturile de mijloc ale societății. În diaspora, aceste mistere și speculații

erau cu siguranță bine cunoscute – și detestate – de un doctor în

Legea, cum ar fi Pavel, deoarece în vremea lui Pompei cultul lui Mithra era răspândit

în Cilicia ca religie a piraților - indiferent de asta, pentru Tars

Epigrafia oferă doar dovada expresă a acestui lucru pentru epoca post-Cant.

ticnne, Cu toate acestea, este probabil ca speranțele soteriologice

eu"

este

de diferite specii și origini au circulat alături în cadrul
Iudaismul, în special în provincii. Altfel, ideea unui rege al oamenilor săraci care face
intrarea lui călare pe un măgar nu putea apărea din vremea profeților,
paralel cu cel al unui viitor rege al poporului evreu repus la putere,
nu mai mult decât ideea de „fiu al omului” ar fi putut fi concepută
(produs lingvistic evident al gramaticii semitice). Dar o inteligență-
Electualismul - fie el aristocratic sau paria - participă întotdeauna la o
într-un fel sau altul, dintre toate soteriologiile complexe - care se dezvoltă
abstracțiuni, perspective cosmice deschise și depășirea miturilor
pur orientat către procese naturale sau simpla predicție a unei
un viitor rege bun care deja așteaptă, ascuns undeva.

Această categorie de doctori în drept și intelectualismul mic-burghez
pe care ea a cultivat-o a trecut de la iudaism la creștinismul timpuriu, Pavel
a fost un meșteșugar, așa cum erau, se pare, mulți scribi ai
iudaismul târziu - un fapt care contrastează puternic cu înțelepciunea anti-plebiană
din perioada Eclesiastului. Pavel a fost un reprezentant remarcabil al
acest tip [de om] (dar el conține în sine și alte elemente care sunt mai
(indivizi). În orice caz, „gnosè®”-ul său ar putea servi mai târziu drept punct de reper
sprijin pentru marcionism, deși era departe de ceea ce inteligența
lectualismul speculativ al Orientului elenistic era înțeles prin acest termen.
Elementul intelectualismului găsit în afirmarea mândră

că numai cei numiți pamDumnezeu înțeleg sensul pildelor

al maestrului, este exprimată cu putere și la Pavel atunci când afirmă cu mândrie că adevărata cunoaștere este „un scandal pentru evrei și prostie” pentru greci. Dualismul său dintre „carne” și „spirit”, deși pro- provenind dintr-o altă concepție, este similară și cu atitudinea soteriologiei de obicei intelectual) față de senzualitate. Se pare că există o cunoștințe oarecum superficiale de filozofie greacă. Mai presus de toate, Convertirea lui Pauf nu a fost doar o viziune - în sensul de percepție - halucinatorie — dar și viziunea interioară, simultană și pragmatică matica destinului personal al Celui Înviat, pe care o leagă de concepțiile general, pe care îl cunoaște bine, despre doctrinele orientale ale salvatorului cu cult pragmatic, în care sunt acum inserate, pentru el, pro- Liturghii de koprofeție evreiască.

Arcumtația Ochilor Sfântului Paul constituie tipul suprem al diaicctiotia intelectualismului mic-burghez. Suntem surprinși de gradul în care imaginației logice imediate decât un text precum Epistola către Romani presupunere în straturile cărora li se adresează. Și, bineînțeles, este absolut sigur că ceea ce a fost primit de fapt la momentul respectiv nu a fost doctrina sa despre istitificare, ci și concepția sa despre relațiile dintre Pieutia și comunitatea emoțională și modul în care a perceput adaptare la faptele vieții cotidiene din mediul înconjurător. ucigașul evreilor din diaspora, căruia i s-a atribuit metoda dialectică a Pavel a apărut în mod necesar ca un abuz nedemn de educația sa de doctor în Drept, arată doar [311] cât de mult metoda sa se potrivește

corespundea tipului acestui intelectualism petit-burghez. Acest tip de inteli-
lectualismul a continuat să se simtă în poziția carismatică a
„stăpâni” (dédoxain) în comunitățile creștinismului primitiv
(până la vremea Didahei); iar Harnack vede în Epistola către Evrei
un exemplu al metodei sale de interpretare. Acest intelectualism a
a dispărut ca monopol al
episcopi și bătrâni [Prezbiter], în îndrumarea spirituală a co-
comunitate, a dat loc intelectualismului apologeților, apoi Părinților
Bisericii și dogmatiștilor care, în cea mai mare parte, aparțineau clerului
și primise o educație elenistică, precum și împăraților care
a cultivat un diletantism teologic. În cele din urmă, în Est, călugării,
care au fost recrutați din straturile cele mai joase și non-elenistice,
a preluat controlul după victoria în lupta iconoclasmului, Aceasta
un fel de dialectică formalistă comună tuturor acestor cercuri și legată de idealul
auto-deificarea pe jumătate intelectualistă, pe jumătate primitivă și magică nu putea
să fie extirpată din Biserica Răsăriteană.

Însă elementul decisiv pentru soarta creștinismului timpuriu a fost faptul
că era o doctrină a mântuirii care lua poziție împotriva intelectualismului,
atât prin originea sa, prin purtătorii săi tipici, cât și prin conținutul conduitei sale
religioase pe care adepții săi le considerau decisive. Nu contează că
Această doctrină a mântuirii ar fi putut avea anumite aspecte ale mitului său soteriologic
în comun cu modelul general al acestui tip de mituri în Orientul Apropiat
(poate prin transformarea sinceră a anumitor elemente împrumutate) și
că Pavel a preluat metoda doctorilor Legii evrei:
totuși, ea s-a pozat de la început, cu o luciditate și o coerență

extreme, ca adversar al intelectualismului. Creștinismul timpuriu
a luat poziție împotriva erudiției ritualice și juridice a medicilor
a dreptului evreiesc și împotriva soteriologiei aristocrației intelectuale din Ja
gnozei și, mai mult, împotriva filosofiei antice.

Trăsăturile distinctive ale creștinismului erau respingerea
Degradarea gnostică a „credinciosului”, afirmația pe care creștinii o exemplifică
„cei care fac pe plac sunt cei săraci în duh” — cei care au har pneumatic —
și nu doar savanți"; el ne învață că drumul care duce la răscumpărare
nu trece prin cunoașterea academică a Legii sau a fundamentelor cosmice
și psihologice ale vieții și suferinței, nici prin cunoașterea
condițiile vieții în această lume sau cea a sensului secret al riturilor
sau, din nou, cea a destinului viitor al sufletului în viața de apoi. Toate acestea s-au unit
faptul că o parte destul de considerabilă a istoriei interne a Bisericii
Primitiv, inclusiv formarea dogmelor, reprezintă afirmarea
creștinismul însuși în fața intelectualismului în toate formele sale
forme.

Dacă am vrea să caracterizăm într-un singur cuvânt tipurile reprezentative ale straturilor
care au purtat și propagat ceea ce se numesc religii universale, noi
am putea spune că în confucianism bursierul este cel care organizează
lume, în hinduism magicianul care ordonează lumea, în budism

dhism călugărul cerșetor care rătăcește prin lume, în islamism
războinicul care subjugă lumea, în iudaism negustorul călător,
în creștinism, tovarășul de călătorie. Nu sunt profesioniștii lor
pe care le reprezintă acești oameni, nici „interesele lor de clasă” materiale, ci
mai degrabă, ei sunt agenții ideologici ai unei astfel de etici sau ai unei astfel de doctrine
de mântuire care se combină cel mai ușor cu poziția lor socială.

În afară de școlile sale oficiale de drept și teologie și de „înflorirea
interes temporar pentru știință, islamismul nu ar fi putut experimenta-
să mintă o irupție a intelectualismului care era în caracterul său
religiozitatea sa decât în momentul infiltrării sufismului. Dar a lui
orientare nu a mers în această direcție. În realitate, tendințele raționaliste
lipsesc complet de evlavia dervișilor populari. În islamism, doar
sectele heterodoxe izolate au avut un caracter specific intelectual,
deși, ocazional, au fost foarte influenți. Mai mult, pe măsură ce
creștinismul medieval, islamismul a înflorit în școlile sale superioare
începuturile unei scolastici.

Nu ne putem opri aici asupra relației dintre intelectualism
și religie în creștinismul medieval. În orice caz, profundul
Influența socială a religiei nu a fost orientată de forțe intelectuale -
tucle. Marea influență a raționalismului călugărilor constă în
domeniul conținutului civilizației și nu putea fi clarificat decât prin
o comparație [312] între monahismele din Occident, cele din Occidentul Apropiat
Orientul și Asia; vom stabili pe scurt mai târziu. Pentru caracter-
Sursa influenței civilizatoare a Bisericii Apusene rezidă în principal
în particularitatea monahismului său. Evul Mediu nu știa
(într-o măsură semnificativă) a intelectualismului religios al laicilor — aceea că

acesta a căpătat un caracter mic-burghez sau de paria - dar este
se întâlnește ocazional în cadrul sectelor. Cu toate acestea, rolul
din clasele superioare cultivate nu a fost mică în dezvoltarea
al Bisericii. Antrenorii imperialiști cultivați din epoca carolingiană,
Ottonian și Salian au acționat în direcția unei organizări a civilizației -
imperială și teecratică, precum și călugării ossipieni ® din
Rusia secolului al XVII-lea. Dar mai presus de toate mișcarea de reformă gregoriană și
Lupta papalității pentru putere a fost susținută de ideologia unei
elita intelectuală care a format un front comun cu burghezia emergentă împotriva
puterea feudală. Odată cu extinderea învățământului universitar și ambiția
că papalitatea a trebuit să mă monopolizeze - în scopuri fiscale sau pur și simplu
a-i trata cu condescendență — numirea la beneficiile și prebendele care constituie-
ucideau sprijinul economic al acestui strat, grupul de oameni interesați
Paneii prebendari, un grup care se extindea, s-au desprins de papalitate
să ne îndreptăm mai întâi atenția către ceea ce era în esență un interes ECO
microfon monopolist și naționalist. Dar apoi, după schismă, acești oameni
s-a desprins, de asemenea, ideologic de puterea papală pentru a deveni
„purtător de cuvânt” al mișcării de reformă conciliară și al umanismului.

Scopul nostru nu este să facem sociologia umaniștilor; totuși

Acest lucru nu ar fi lipsit de interes, mai ales dacă luăm în considerare schimbarea de situație

care a transformat educația cavalerească și religioasă într-o educație

.

curtenitor, ceea ce a dat un rol patronajului, iar dacă luăm în considerare posibilitatea-
consecințele care au rezultat din aceasta. Acestea sunt în principal motive ideologice care au
a determinat comportamentul ambiguu al umaniștilor în momentul schismei.
În măsura în care acestea nu au contribuit la formarea
Bisericile Reformei și Contrareformei (au jucat un rol în aceasta)
mai important să le organizăm și să le sistematizăm, precum și în
școlile și dezvoltarea doctrinelor, fără ca acest rol să fi existat, nu
parte, preponderentă), dimpotrivă, s-au transformat în agenții unei religii
specifice (de fapt, ale unei serii întregi de tipuri religioase particulare) fără
că influența lor a avut un impact de durată. - Prin nivelul lor de
În viață, umaniștii primiseră o educație clasică, de unde și perspectiva lor
ostili în spirit atât față de vulg, cât și față de secte. Detestau certurile
nesfârșită și mai presus de toate demagogia preoților și predicatorilor; dispozițiile lor -
situațiile erau în întregime erastiene sau irenice și, prin acest fapt, erau
condamnat la o pierdere de influență care este în creștere.

Alături de scepticismul inteligent și iluminismul raționalist, noi
găsește o delicată religiozitate sentimentală în rândul umaniștilor, în special
în mediul anglican; sau un moralism sever și adesea ascetic,
ca în Port-Royal, sau chiar un misticism individualist, ca în
primele zile din Germania și, de asemenea, din Italia. Totuși, chiar dacă
Nu a fost, sincer, violentă, lupta lor cu puterea și interesele
economic a fost realizat în mod natural [de către adversar] cu mijloace

demagogică pentru care cercurile umaniste nu aveau o dimensiune
răspuns. Este evident că cel puțin acele Biserici care au dorit
să pună în slujba lor păturile conducătoare și în special universitățile,
avea nevoie de polemiști (înzestrați cu o educație clasică, adică heo-
logica, precum și predicatorii care au primit aceeași instruire. În
Luteranismul, combinația dintre educație și activitate religioasă
s-a limitat foarte repede, în esență, la teologia profesională;
Acesta a fost rezultatul alianței sale cu puterea prinților.

În schimb, Hxdibras-ul lui Butler încă își batea joc de cercurile puritane
pentru aparentă lor erudiție filosofică. Totuși, nu este vorba de inteligență-
lectualismul aristocratic care le-a conferit o forță de rezistență neînvinsă
nici puritanilor, nici mai ales sectelor baptiste, ci mai degrabă intelectualilor-
plebeism și, ocazional, paria, deoarece, la începuturile sale, botezul
a fost o mișcare susținută și propagată de tovarăși itineranți sau
Printre protestanți, nu exista un strat intelectual
distinct având un anumit mod de viață, dar după o scurtă perioadă
a activității misionare datorată predicatorilor itineranți, este vorba de ciasse
media însăși [313], care a fost impregnată de intelectualism. Extinderea-
datorită extraordinarei profunzimi a cunoașterii Bibliei și
interes pentru cele mai abstruse și mai dogmatice controverse
subtile, așa cum le găsim în secolul al XVII-lea în cercurile puritane și

chiar și în cercurile țărănești, au creat un intelectualism religios al
masă care, de atunci, nu a mai avut niciodată un echivalent și este comparabilă doar cu
Iudaismul târziu și intelectualismul religios de masă al comunităților
Misionarii paulini. Spre deosebire de situația din Olanda, în
în unele părți ale Scoției și în coloniile nord-americane, acest lucru
Intelectualismul s-a ofilit curând din nou, cel puțin în Anglia, după ce
că sferele puterii și șansele [de a le cuceri] fuseseră
testat și părea stabilit. De atunci, intelectualismul
Anglo-saxonul și-a păstrat caracterul particular, în special prin defecțiunea sa
relația tradițională cu o religiozitate deistă și iluminată, /scăldată în
o căldicie nedefinită, dar niciodată anticlericală; nu vom insista asupra acestui aspect
pe acest subiect. Dar această ștampilă determinată de atitudinea tradițională și de
interesele moralizatoare ale unei burghezii puternice din punct de vedere politic, aurită de
un intelectualism religios plebeu, prezintă cel mai profund contrast
odată cu dezvoltarea, în țările latine, a unei educații aristocratice
și curtenitor radical anticlerical sau absolut indiferent față de Biserică.

Aceste două curente ale intelectualismului au avut în cele din urmă același lucru
rezultatul metafizicii opuse. Aici contrastează ele
cu educația aristocratică germană, condiționată de situații
foarte concret și, doar într-o foarte mică măsură (în esență
negativ), prin situații de natură sociologică; învățământul german,
apolitică, mai degrabă decât apolitică sau antipolitică, s-a concentrat asupra
metafizic, dar foarte puțin pe nevoile specific religioase și,
cu atât mai puțin, pe nevoile de „mântuire”. Pe de altă parte, ce s-a întâmplat
în Germania contrastează cu intelectualismul țărilor anglo-saxone, unde,
încă din epoca puritană, cele mai grave forme de religiozitate
nu aveau caracterul unor instituții autoritare, ci pe cel al unor secte.

În Germania, de fapt, intelectualismele plebeiene și paria au prins rădăcini
o turnură similară cu cea pe care au luat-o în țările latine și
cunoaștere - acest lucru a fost afirmat și mai mult în timpul nașterii credinței socialiste
cu escatologia sa economică - o turnură din ce în ce mai radicală
strict antireligios.

Totuși, aceste secte antireligioase au la dispoziție un strat
de intelectuali declasați capabili să fie agenți (cel puțin temporar)
a unui tip de forță religioasă în escatologia socialistă. Cu cât mai mulți indivizi care
sunt interesați din punct de vedere economic și își iau reprezentarea în propriile mâini
cu cât acest element „cultivat" trece în plan secund,
iar declinul său se va încheia cu dezamăgirea care va urma inevitabil gloriei-
o dependență aproape superstițioasă de „știința" considerată generativă
posibilă sau, cel puțin, ca o profetesă a revoluției, violentă acolo unde
pașnică, în sensul răscumpărării de sub dominația de clasă. Și singura
varietate de socialism care, în Europa Occidentală, poate pretinde a fi cea reală
echivalentul unei credințe religioase, unionismul, va cădea ulterior ușor -
în situația de a deveni în acest sens un sport romantic pentru cei
care nu au interese economice.

Inteligența rusă a fost ultima mare mișcare a intelectualilor
care era susținută de o credință - o credință care nu era omogenă, dar care prezenta

totuși opinii comune asupra unor puncte importante; în această măsură,
Prin urmare, a fost o mișcare de tip religios. Intelectualii claselor
superiori, nobilime, cadre universitare s-au trezit mergând unul lângă altul
alături de intelectualismul plebeu ai cărui purtători de cuvânt erau cei mici
funcționari proletari extrem de instruiți în manipularea ideilor
social și care au demonstrat interese culturale universale. Acest lucru este adevărat
în special pentru organismul administrativ autonom (ceea ce a fost numit
„al treilea element” [al treilea &tat)), jurnaliști, maeștri în știință ©
primar, apostolii revoluționari și pentru o intelectualitate țărănească
din condițiile sociale rusești. În anii '70 ai secolului trecut,
Aceasta a dat naștere la ceea ce s-a numit populism (narodrit-
șestvo), mișcare orientată spre legea naturală și, mai presus de toate, spre o
comunismul agrar. În anii 1990, populismul a intrat
conflict acut cu dogma marxistă; pe de altă parte, a suferit diverse fuziuni -
jocuri, mai întâi cu o religiozitate slavofilă și romantică, apoi [314] în
încercând să se alieze, prin legături destul de obscure, cu o religiozitate
mistic, chiar iluminist. În cele din urmă, influența lui Dostoievski și Tolstoi
a determinat anumite straturi relativ mari ale intelectualității să adopte
un mod de viață personal ascetic și acosmic. Viitorul va spune cum va funcționa aceasta
mișcarea intelectuală, puternic influențată de intelectuali
Proletarii evrei, pregătiți pentru orice sacrificiu, vor putea supraviețui prăbușirii-
a Revoluției Ruse (1906).

În Europa de Vest, încă din secolul al XVI-lea, straturile iluminate [auf-
[klärerisch] a creat comunități unitare, deiste, emoționale,
sau chiar comunități sincretiste, atee și biserici nonconformiste
nebunești, atât în domeniul civilizației anglo-saxone, cât și, recent,
în domeniul francez. Uneori, concepțiile budiste (sau susținute
(pentru astfel de cazuri) au jucat un rol în acest proces. În Germania, aceste straturi

cei iluminați au găsit, pe termen lung, un teren favorabil, aproximativ în
aceleași cercuri ca și francmasoneria, adică printre indivizi
fără interese economice, în special în rândul profesorilor universitari,
parini ideologii declasați și în straturi izolate, pe jumătate cultivate
sau în întregime proletar. Pe de altă parte, luminile [Aufklärung]
Hinduismul (Brahmasamaj) și persanismul în India sunt un produs al contactului
cu civilizația europeană.

În trecut, importanța unor astfel de mișcări pentru civilizație
era mai mare decât este astăzi. Astăzi, mai mulți factori concurează-
chirie pentru a face șansele ca una nouă să vadă lumina zilei și mai problematice
religia unei comunități emoționale cu adevărat serioase și care ar avea pentru
agenți ai intelectualilor. Acești factori sunt următorii: straturile privilegiate
au interes în menținerea religiei existente ca mijloc de domesticire-
țiune [a maselor]; simt nevoia să mențină distanțe
[social] și detestă orice activitate care vizează iluminarea maselor, activitate

[3

ceea ce duce la reducerea prestigiului lor la zero; ei nu cred —
și această necredință este fondată - doar pe mărturisiri tradiționale de credință

în timp ce conținutul continuă să fie oarecum reinterpretat de toată lumea (10%
de către ortodocși, 90 04, de către „liberali”) poate fi înlocuit - un
noua mărturisire acceptată cu seriozitate și ad litteram de mari părți;
și mai presus de toate, ei arată o indiferență disprețuitoare față de pro-
probleme religioase și cele ale Bisericii ale căror formalități sunt în cele din urmă foarte
Micile hambare pot fi realizate fără a costa niciun sacrificiu, deoarece toată lumea
știe că acestea sunt formalități simple, care trebuie respectate deoarece
că sunt cerute de gardienii ortodoxiei și de convenții
[Stand] clasă, și, de asemenea, pentru că statul le cere de la cei care vor să facă
carieră, 2

Dar nevoia de intelectuali, fie ei literari, academici,
aristocrații sau intelectualii care frecventează cafenelele, să nu neglijeze sentimentele
elemente „religioase” în inventarul lor de surse de senzații și subiecte
discuției, nevoia scriitorilor de a compune cărți despre aceste probleme
probleme interesante și nevoia și mai eficientă de editori inteligenți
pentru a vinde astfel de cărți, toate aceste elemente combinate pot oferi
iluzia unui „interes religios” larg. Aceasta nu schimbă faptul că
Niciodată până acum o religie nouă nu s-a născut din interese de acest fel...
sărbătorită de intelectuali, nici de pălăvrăgeala acestora din urmă.
Industria modei va aborda din nou acest subiect al convențiilor și ziarelor.
lism, așa cum fluxul său l-a făcut la modă.

- § 8. Problema teodiceei.

Ideea monoteistă despre Dumnezeu și imperfecțiunea lumii. — Tipuri
pură de teodicee: escatologie mesianică. — Credința în viața de apoi,
către Providență, către pedeapsă, către predestinare. — Diversele
căutarea unei soluții la problema imperfecțiunii lumii,

Practic, doar iudaismul și islamul sunt strict monoteiste și
chiar și monoteismul acestuia din urmă a fost slăbit de cultul sfinților care
a fost introdusă acolo mai târziu. Comparativ cu concepțiile triteiste ale
Trinitățile hindusă, budistă târzie și taoistă, apare Trinitatea creștină-
ar fi în esență monoteist, în timp ce cultul catolic al sfinților și
Liturghiei pare foarte apropiată de politeism. Nu este nici necesar -
Este esențial ca orice zeu etic să fie înzestrat cu următoarele caracteristici: imutabilitate
atotputernic și omniscient, pe scurt, al transcendenței absolute.
speculațiile și patosul profeților care arzătoresc de pasiune [315] pro-
erau acele calități pe care numai el le-a dobândit, dintre toți zeii, fără a ține cont de
consecințele, Dicu-ul profeților evrei, care a devenit și cel al
Creștini și Mahomed. Toate concepțiile etice despre un Dumnezeu au
nu a condus la monoteism etic. Toate [religiile] care tind
către monoteism nu se bazează pe o creștere a conținutului
etica concepției despre Dumnezeu și nu toate eticile religioase au impus-
a dat naștere unui creator personal, transcendent al lui Dumnezeu
universul din neant și al cărui singur stăpân este.

Dar, desigur, pentru a fi legitimată, orice profeție specifică

Etica necesită un zeu cu atribute care îl plasează într-o poziție
sublim în raport cu lumea, iar această legitimare se bazează, în mod normal,
pe o raționalizare a ideii de dicu realizată în această direcție.
Genul și sensul acestei sublimități pot fi, cu siguranță, foarte diverse.
depind, în parte, de concepții metafizice ferm stabilite și,
în parte, exprimă interesele etice concrete ale profetului. Dar mai mult
această sublimitate evoluează spre concepția unui unitar, universal și
supramundan, se pune următoarea întrebare: cum poate enormul
Poate fi împăcată puterea unui astfel de zeu cu faptul imperfecțiunii?
unei lumi pe care a creat-o și pe care o guvernează?

Deși în fiecare caz ia o întorsătură diferită, problema
Teodiceea este prezentă și în literatura egipteană antică
decât în Cartea lui Iov sau la Eschil. Toată religiozitatea indiană este
influențat, dar într-un fel determinat de presupozițiile sale
fundamental: chiar și o idee semnificativă, impersonală și
Supradivinul se confruntă și el cu problema imperfecțiunii.
orice versiune, această problemă este legată, în toate locurile, de motivele determinante
evoluției religioase și nevoii de mântuire. Acum câțiva ani [înainte

primul război mondial. — ed.], răspunzând la un sondaj, mii de
Muncitorii germani au motivat faptul că ideea de Dumnezeu era pentru ei

inacceptabil nu cu ajutorul argumentelor extrase din științele naturii,
ci invocând incompatibilitatea dintre Providența divină și nedreptate
și imperfecțiunea ordinii sociale.

Problema teodiceei a fost rezolvată în diverse moduri, iar aceste soluții-
țiunile sunt strâns legate și de formele concepției lui Dumnezeu
decât cu caracterul pe care l-au asumat ideile de păcat și răscumpărare.
Vom evidenția tipurile cele mai „pure” din punct de vedere rațional ale acestora
soluții.

[Un prim tip,] cel al escatologiilor mesianice, garantează o
compensație justă prin referire la compensațiile viitoare care vor avea loc
aici, jos. În acest caz, procesul escatologic constă într-o transformare-
politică și socială a lumii de aici, de jos. Mai devreme sau mai târziu, la un moment dat
unii, un erou puternic sau un zeu, vor veni și își vor pune discipolii la
locul pe care îl merită în această lume, suferințele generației anterioare
sunt consecința păcatelor strămoșilor de la care Dumnezeu ține des-
descendenții ca responsabili (în același mod în care vendetta se aplică
întreaga linie sau că Papa Grigore al VII-lea a pronunțat excomunicarea
inclusiv descendenții celor excomunicați până la al șaptelea
(generație). În mod similar, pot fi doar descendenții
al devotului care va vedea împărăția mesianic grație evlaviei strămoșului său.
Poate că a fost necesar să renunțăm la experimentarea personală a răscumpărării -
și nu era nimic surprinzător în asta. Peste tot, grija pentru copii
a fost o aspirație — o certitudine organică {a vieții sociale] — care, prin-
dincolo de interesele personale ale indivizilor, se referea la ceva „dincolo de
dincolo”, cel puțin, moartea personală. A rămas pentru fiecare ființă vie
să împlinească poruncile divine într-un mod exemplar și riguros
pozitiv pentru a, pe de o parte, să dobândească pentru sine cel puțin optimul

șanse de viață datorită bunăvoinței divine și, pe de altă parte, de cucerire-
participarea la împărăția răscumpărării pentru urmașii săi. Cel
„Păcatul” este o încălcare a fidelității față de Dumnezeu, o renunțare
nelegiuit față de promisiunile divine. Dorința de a participa personal la
Împărăția mesianică a dus la alte consecințe. O puternică
Emoția religioasă a apărut odată cu venirea Împărăției lui Dumnezeu
pământul părea iminent. Noi profeți se ridicau fără nicio urmă de
a încetat să o anunțe, dar dacă venirea împărăției s-ar întâmpla și ea
auzi, [316] devenea aproape inevitabil ca cineva să se consoleze prin
punându-și speranțele în „dincolo” însuși.

Conceptul despre „dincolo” se găsește în embrion în evoluția care merge
de la magie la credința în suflete. Dar existența sufletelor morților nu
nu se concentrează întotdeauna într-un tărâm special pentru morți. O credință
mai degrabă, se crede pe scară largă că spiritele morților se reîncarnează în
animale sau plante care diferă în funcție de felul de viață și de moarte al acestora
decedat, conform descendenței sale și condiției sale sociale [Stand] — aceasta este originea

ideea transmigrației sufletelor. Când există credință într-un
regatul morților (care este inițial situat într-o locație geografică îndepărtată,
atunci sub pământ sau deasupra) viața sufletelor nu este neapărat acolo
eterne. Acestea pot fi distruse prin violență sau stinse atunci când

opriți sacrificiile sau pur și simplu muriți la un moment dat (acesta
ceea ce pare a fi concepția Chinei antice).

În majoritatea cazurilor, când cele mai elementare nevoi ale acestei lumi
au fost mulțumiți, indivizii manifestă un anumit grad de îngrijorare cu privire la
soarta după moarte, care corespunde „legii utilității marginale”. Aceasta
preocuparea se limitează inițial la cercurile aristocraților și/sau ale celor care dețin proprietăți.
singuri — uneori și căpeteniile și preoții, rareori femeile, niciodată
săracii - își puteau asigura existența în viața de apoi și nu au ezitat -
nu am face-o în ciuda cheltuielilor enorme pe care le-a implicat, este
în special exemplul lor care a propagat această preocupare cu așteptarea
viața de apoi.

Nu se punea problema „răzbunării” în viața de apoi.
Acolo unde a apărut prima dată această idee, era vorba în primul rând despre greșeli
ritualuri care cauzează anumite daune; acest lucru este încă observat într-o
într-o foarte mare măsură, în legea sacră indiană: cel care încalcă tabuurile
castă este asigurată că va suferi pedepsele iadului. [Este doar din] partea
moment în care există un zeu calificat din punct de vedere etic [care judecă] conform unui punct de vedere,
etică, că el dispune și de destinele [oamenilor] în viața de apoi.
Separarea dintre rai și iad nu apare înainte, este
rezultatul unei evoluții relativ târzii. Pe măsură ce specia-
Rațele trimise în lumea cealaltă au câștigat în putere și extindere, viață
de aici de jos a fost din ce în ce mai mult luată în considerare, dacă o comparăm cu cea de dincolo,
ca fiind creat de Dumnezeu din nimic, ca efemer și adică
Creatorul însuși a fost conceput ca fiind relevant pentru scopurile și valorile
viața de apoi. A rezultat că ocupațiile din această lume inferioară erau mai degrabă
mai aliniat cu destinul din lumea cealaltă și, prin urmare, mai

s-a impus, de asemenea, în prim-planul reflecției, problema relațiilor
de principiu între Dumnezeu și lume cu imperfecțiunile pe care aceasta le are
include. Uneori, designul original care a pus problema
Aventura de după moarte a aristocraților și a bogaților a fost radical inversată
conform formulei: „Cei dintâi vor fi cei din urmă”.

Dar chiar și în concepțiile religioase ale popoarelor paria, acest lucru
Această din urmă idee a fost rareori dezvoltată clar în toată coerența sa.
logică. Cu toate acestea, a jucat un rol major în etica iudaismului
vechi, Presupunerea că suferința, mai ales dacă este voluntară
acceptată, înclină divinitatea spre blândețe și îmbunătățește șansele în celălalt
lumea, presără multe tipuri de speranțe despre viața de apoi. Se găsește
dezvoltate de motivații foarte diverse; poate și, într-o
Într-o anumită măsură, în testele de curaj ale asceticismului la care este supus cineva,
Supune eroi și în practici magice de mortificare.
regulă generală, în principal în religiile care intră sub influența

claselor conducătoare, este exact opusul: diferențele de statut
social [Stan] în această lume nu va fi indiferent în cealaltă pentru că
că și ei au fost voiți de Dumnezeu, o idee care poate fi găsită chiar și în
expresii precum regele „foarte creștin”.

Însă ideea etică specifică este cea a unei „remunerări” a celui drept
și nedreptatea [Recht und Unrecht] concretizată de o instanță care judecă morții,
iar procesul escatologic este atunci o judecată universală. Din aceasta
În acest fel, păcatul capătă caracterul unei crime care, de acum înainte, poate fi săvârșită
obiectul cazuisticii raționale: o infracțiune care, într-un fel sau altul
altă parte, reparația trebuie făcută aici, pe pământ, sau în viața de apoi, astfel încât, în cele din urmă,
cineva poate apărea îndreptățit în fața judecătorului morților. Pedepsele
iar recompensele trebuie să fie gradate în funcție de importanța infracțiunilor sau
merite - ceea ce era încă cazul cu Dante - nu puteau
prin urmare, nu ar fi cu adevărat etern. Dar, având în vedere paloarea și incertitudinea -
studiul șanselor vieții de apoi [317] în raport cu realitățile de aici de jos,
profeții și preoții au considerat aproape întotdeauna imposibil să renunți
durerilor veșnice. Numai acestea corespundeau nevoii de
răzbunare împotriva necredincioșilor, rentgat-ilor, ateilor și sacrilegiilor
a rămas nepedepsit pe pământ.

Raiul, iadul și judecata morților au căpătat aproape o
universal chiar și în religiile care, precum budismul antic,
erau prin natura lor total străine de aceste concepte. Totuși, dacă
„tărâmurile intermediare” (Zarathustra) sau „purgatoriul” ar putea
slăbesc consistența logică a durerilor eterne, prin urmare nelimitate, din
timp, pentru [oamenii a căror] existență este limitată temporal,
dificultatea a rămas totuși în reconcilierea „pedepsei” acțiunilor
om cu concepția unui zeu etic, creator al universului,
și, în același timp, incredibil de puternic, prin urmare, în cele din urmă, singurul responsabil pentru
aceleași acțiuni. Pentru că, cu cât ne-am stors creierii din cauza problemei insolubile
a imperfecțiunii lumii în fața omnipotenței divine, plus acestea
concepțiile implică în mod necesar această consecință logică:
Un abis incomensurabil îl separă pe zeu de dincoloul oamenilor,

încâlciți constant în noi păcate. În cele din urmă, nu a mai rămas nimic
nicio altă cale de ieșire decât această concluzie care, în Cartea lui Iov, este deja
pe cale să transforme credința în omnipotență și creator: zeul
atotputernic trebuie plasat dincolo de toate cerințele etice ale sale
creaturile,/decretele sale sunt impenetrabile pentru înțelegerea umană,
puterea sa absolută asupra Creaturilor Sale este nelimitată; prin urmare, el este
imposibil să se aplice criterii umane de dreptate conduitei sale.
Astfel, problema teodiceei a fost înlăturată ca atare.

În islamism, cei mai pasionați adepți ai lui Allah i-au atribuit lui
această omnipotență nelimitată; virtuoșii devoțiunii creștine o au,
în mod similar, atribuit lui deus absconditus. Un decret al lui Dumnezeu, decret
suveran, liber, absolut de nepătruns și, o consecință logică a sa
omniscienta, stabilită din timpuri imemoriale, a decis destinul oamenilor

atât pe pământ, cât și după moartea lor. Determinarea destinului
Atât predestinația pământească, cât și cea în lumea cealaltă sunt fixe
toată eternitatea. Animalele ar putea lamenta la fel de mult că nu au
oamenii au fost creați pentru ca cei condamnați să-și poată plânge păcătoșenia.
a fost fixată prin predestinare (calvinismul declară în mod expres acest lucru).

Într-un astfel de context, comportamentul etic nu poate avea niciodată

în sensul îmbunătățirii șanselor personale ale individului în această lume
sau în celălalt, ci mai degrabă capătă acest alt sens, al cărui etos psihologic
și practica este chiar mai puternică în anumite circumstanțe, să fie simptomul-
volumul stării de grație fixat prin decret divin. Tocmai pentru sovietici
Claritatea absolută a acestui zeu îl constrânge cel puțin pe credincios, în interesul său
practica religioasă, să încerce să citească în jocul divin ceea ce-l privește
caz individual și, mai presus de toate, să caute să-și cunoască destinul personal
în lumea cealaltă, ceea ce, pentru el, constituie o nevoie fundamentală,
Prin urmare, odată cu tendința de a-l considera pe Dumnezeu suveran
care are putere nelimitată asupra creaturilor sale, această altă tendință
a vedea „Providența" divină peste tot/a interpreta totul ca fiind datorat
aceasta și pentru a detecta intervenția sa personală în mersul lumii.

„Credința în Providență" este cea mai coerentă raționalizare
a divinației magice de care este legată, dar pe care o devalorizează
„din acest motiv, tocmai și în principiu, în modul cel mai radical,
Nu poate exista o altă concepție a relațiilor religioase care să fie
de asemenea, diametral opusă oricărei magii, atât în teorie, cât și în practică,
că această credință în Providență care domină marile religii
teiștii din Orientul Apropiat și Occident. Nimeni altul nu a susținut
cu atâta forță cu cât esența divinului rezida într-o „activitate"
„dinamic" [Tun] manifestându-se în aspecte personale și
dențial al lumii. În plus, nu există nicio altă credință religioasă în care
fie ca harul divin acordat gratuit să fie atât de ferm stabilit, nevoia
harului creaturilor și abisul enorm care îl separă pe Dumnezeu de toată creația sa
și, în consecință, cine consideră reprobabilă „idolatria creaturii-
„ture" ca fiind un sacrilegiu împotriva maiestății divine. Și pentru că, pre-
Mai exact, această credință nu oferă nicio soluție la problema teo-
a spus, adună cele mai puternice tensiuni dintre lume și Dumnezeu, dintre

datoria de a fi și a fi [Sollen und Sein].

[318] În afară de predestinare, doar două alte varietăți de concepție-
Instituțiile religioase au abordat sistematic problema imperativității
perfecțiunea lumii. Prima este dualismul, care este exprimat într-un fel
mai mult sau mai puțin coerent în forma finală a zoroastrismului și în
multe forme de religii din Orientul Apropiat pe care le avea, în cea mai mare parte,
influențate. În special, formele finale ale religiei babiloniene
(influențat de iudaism și creștinism), mandeism și gnosticism,
și până la marile concepții ale maniheismului care, spre sfârșitul secolului al XIV-lea,
secolul, părea să fie pe punctul de a se angaja în lupta pentru dominație
al lumii mediteraneene.

539.

Către. + i către "către, foarte 14 unit
` a $ i la ee 12 4 Dres COR a mN
a 1; ei EN M y A wu Vi ds . la ` adică 1! - su mb
ee The ds | pi dwate: NE yí nia Er une papit cantë
TATĂL unui astfel de om. peste nurs.
AL CUI ; + copac rk; TE - Ai pi e ii ” FR TOD ni
Sunt în LA 7 +, AUOT dais gratuit
s' u' 17a uhi er aan J < f QUE fn ni vi 40/1
Rahat din cauza lui Friiiere ua yoi L'on LEE EU RER 0 px ray mni
chiite el enduit fi. suit een Ur tude nec ui airs
dt ta train dont wurde monde, Mostur MARNE of nu
RE LA Sue Ce testez între DÉS Pag mâine

prea bine nu, Finale nu poate nimic É MOOD vreodată

; ter muissintc, Es De DD z

sunt iR resenietions au wa. gérérai z Pepis iat vn DAMER

creator al preitipe ohod-le și leagă-le cu cântecul orei

i, di eenthöss ur diou u ie NG ft Toir ATRETENE 2

în u Sinne, pentru a pronunța N Ca o arte spirituală

| aici ne sr enue nds face PLUS AUCUNE puii Tate aholis

ia Peter C, de la care RUE ET Ww COGAUEMS fW lumina uere și că”

P OLAR Ue che is in ni u te plig lustru di i OO he,

\ ipsi à: amt, , CO es inne crie ice ténebs ^ ;

Fii IOTER EE CO GREC PIO C1 cine p menN? In PUR leu rer © este les chus r

216 abii e tree grd re omega la

ré» de tikhie di abot NA moal sppardit Cure mAn p mir, E

nöchd — wort a MITA ja Mari Lu a ri lege magique -- CM ine CEA ©

D 0 . 0 . . nici!

negru de nuc; unul dintre IF Pferd ue al stiloului Gen

H conirdon, eiut Egé Menc ala boue età honte merite

Cupoanele pentru a zonei ethuque pe Te!

Mina h iortepuirsanye în formă de

dei LS Ten ıı me UT. sgy To: 1 s fai: grâu de }

1. mentine termllgfnent In plus pai aite su bec cine de

seiatinf de suflete, cer ic produs BR. adică din do

Lumea este un cosino perfect al răzbunării:

t 18

al irnului

ver, mette rihute are ineluctablemern? Poe Ÿ ar

Nemuritorul va trebui să trăiască un număr infinit dintre ele

sunetele animalelor feani oamenii au aceeași divizie (es ra er

ve dkuckb.s pot face Lingerie renais f ir se prete Fa

acționează MD divers strict referitor la:

acea furie IP

este rapid. De asemenea, la sfârșitul lui i sure e tatit r? ha

eii hinnie ,les actions, bonnes bo matos cr dits ies "i

Mb ipe. cO tie NER satiro nées de 'os ti „ re IT i

+ pérhis edihimis dina Luc vie amerin Ei Epi

druk Kir orten, exelusiremecar au sera le } art Au m

roata asta s-a născut atunci

3 dintr-o portă dua «te,

şi

caracter nt

radă pr ipart

tu

unde,

Inele indiene

Dansul pisicii

este destinat în

| nu poți planta groapă pde-

epi i ng >

fiecare și

nu se mișcă:

CĂRȚI nirs

rezoluție înfășurare

sf este lipicios

4 și g

.

emri ` ME;

Literatură.

Apă 7% TE- A la 6) \ `>

ar OM Us: Ce URS? TL! $ x D quid

trs abj..1s Dis te sd ee E site 'x! ` \ i Ju Mo uai

Ae priacip piire 11 x. ire; este de 30 de pori

haritud side fers ont naar ur 4 ah anwe de

reraictig nur hé nt SU ta m \ ` ii pierdut,

in Mas. RTE > " E. CEA + > tigi s wu 7 ant

. à: ia, ER 3: Im nen; dre ds wai iit i: FR. CO ET 7

distracție Br ae a unei uși. adică o

et al. Ce ut. time ya eier Un dirt ” net joiqué

două datorii de îngrijire ale altor persoane AT UE PE TRS TO IL |

Lan dunes ares UN Médine pneu rn ee antrenor |

CAP LESC LE it EE st ar PATES ‘i Y Lee e 2 eg den seg

uens Lomonuntus dus Le baudabisitie np: eier tomine |

nee tota ernennt Ve pacat iinu ste its fu EE Nos, 2 SAUVE

as tions Indiens sau ieh une AT Tre arme du kanınny |

asociat cu Plilunch sur otot a

Kiuie toutes les actions, 'spaas ou tu AG aang, dapi

guita du cor Der In ours sein de tot frei UN à NAME déjà

condsrants to Vophänere se POUF SATA CRE Gui de yanliz

,pâslă. d'all sci de vire dot ein (atom à Lt de ia
en Vo.amsn aus prize sut FE Ce" DEL bte Le uen
de !-rotvidun ion cite mur Cat a ACEM ne ea ar gr qu'elle
subsiste, Artitensnn parier, i ns apas so a pic æ main sortant des
fault, amp wes against the wastését hien mpi ni vidu e aind de, nap-

CRF US vu E ET AET ER TETT NL Po' Fi sitere Jans
re Me BE ine paniy the Cut à mp paru. poate fi legat de: Ne
le: nz Fr TIER sÀ à À MT OA qi A ei) 5 m
tos, atilar ae Bang il e anuiti on Laon nfi d'en totinincr
are ME gliny Te TRESTE N Piata ei 4 ipt, ud ide IR Ferse
eng ; axa Ti este NA :

ii canne mb Wia ee 2 dun piiga GS Orie pa CO dan
in „eleman Hukinde/ugg u tata 1 poridonse, 7 Br dre ne enr
Te fac pe RG să nu ia El WC TETE la jumătatea drumului
creatură, nici mai veche fără a fi însuși dușmanul. twasyn, ue ovisni ar putea chiar-
minte și oameni! o senebonă, zapace fără materie obscură și simplă,

. Elle sanak Au soutraure en tn dia ie fniuleg:s ve sig les évoncinents
Vario efemeră. către rege, la Tate permisi mime al ordinului
eternitatea ia. Autobuzul îi dă lui Gu bi pisică doarme care imigrează, odihnindu-se
ani aWomniieil aceeași ajun oameni fi scufundați Lovit, da crrééquence
coerent al lui ka van, ion « Eric: gut were ja gar ine be pins
ratează prokem le ech, dar TC Me irn alte emishi
SF PEU Qué nr nen F wio süd ++ duicues que
Pentru aceasta: mătase și sunt arme Aus

SOCIOLOGIA RELIGIEI

§ 9. Răscumpărare și renaștere.

Doar câteva religii ale salvării au elaborat perfect un tip special corespunzătoare celor mai pure tipuri, descrise mai sus, ale soluții la problema relației dintre Dumnezeu, lume și omule. Și când s-a întâmplat asta, tipul ăsta a rezistat foarte mult timp scurt. Ca urmare a împrumuturilor reciproce și, în special, datorită trebuie să ia în considerare multiplele nevoi etice și intelectuale adepților lor, majoritatea religiilor salvării au combinat diverse forme de gândire, astfel încât să le putem distinge doar prin grad de rudenie pe care o prezintă cu unul sau altul dintre tipurile pure.

Diversele nuanțe ale ideii de Dumnezeu și păcat sunt în strânsă corelație - relație cu aspirația la „răscumpărare al cărei conținut poate căpăta culori extrem de variate în funcție de ce și pentru ce cineva vrea să fie mântuit. Nu toate eticile raționale sunt necesare - În cadrul eticii răscumpărării, confucianismul este o etică „religios”, dar nu are nicio idee despre nevoia de mântuire. În schimb, Budismul este exclusiv o doctrină a mântuirii, dar nu are Multe religii cunosc „mântuirea” doar ca pe o o afacere specială, cultivată în conventicule restrânse, adesea chiar ca un cult secret. Chiar și în activitățile religioase care se petrec să fie în mod specific „sacru” și să promită participanților mântuirea care nu poate fi obținută altfel, cele mai grosolane speranțe utilitariștii înlocuiesc adesea ceea ce suntem obișnuiți să numim

„răscumpărare” [320] Festivaluri muzicale cu pantomime ale marilor
zeități chtonice care conduc atât culturile, cât și imperiul
Morții au dat speranță mai întâi de bogăție și apoi de îmbunătățire,
în viața de apoi, despre soarta celui care a luat parte la misterele de la Eleusis,
dacă ar fi ritualic pur, dar fără cea mai mică idee despre
pedeapsă; era pur și simplu consecința devotamentului său.

În tabelul bunurilor, averii și vieții lungi a regelui Chou
sunt recompensa supremă acordată supușilor chinezi; ambele
depinde de executarea exactă a cultului oficial și de împlinirea
personalul îndatoririlor religioase, în timp ce orice fel de speranță este absentă
rîncezire - pentru viața de apoi și pedeapsa în lumea cealaltă. În afara
promisiuni ample pentru viața de apoi, mai presus de orice bogăție este cea pe care Zarathustra o face
desconsiderare a harului dumnezeului său, pentru el și pentru credincioșii săi.
Budismul promite bogăție și o viață lungă și onorabilă ca salariu.
moralității laicilor, care este în deplin acord cu doctrina tuturor
etica intra-mundană a religiei indiene. Cu bogăția este vorba despre
Dumnezeu să-l binecuvânteze pe evreul pios.

Dar în curentele ascetice ale protestantismului (calviniști, baptiști
menoniți, quakeri, pietisti reformați, metodiști), bogăție — sie

este dobândit rațional și legal — este, de asemenea, unul dintre indicii
a „confirmării” stării de grație. În aceste din urmă cazuri, este adevărat,
avem de-a face cu o concepție care respinge în mod clar bogăția (și
alte bunuri lumești, oricare ar fi acestea) ca „obiectiv religios”.
Totuși, în practică, este ușor să se facă trecerea la această metodă de
vezi. Este dificil să separi riguros promisiunile de o reclamă
libertatea de opresiune și suferință, așa cum speră religiile

regiuni ale popoarelor paria (în special cea a evreilor, dar și cea
lui Zarathustra și Mahomed) a concepțiilor despre mântuire ale acestor religii.
Așa cum este dificil să separăm promisiunea dominației de
prestigiul mondial și social conferit credincioșilor — promite că, în
În Islamul antic, credinciosul îl purta în pungă ca recompensă.
al războiului sfânt împotriva necredincioșilor; sau promisiunea acestui prestigiu religios-
ghiocuri specifice, transmise israeliților prin tradiție, ca o pro-
Liturghia Divină. Pentru evrei, în special, Dumnezeu este o răscumpărare
pentru că i-a salvat din casa robiei din Egipt și
va salva din ghetou.

Pe lângă aceste promisiuni economice și politice, există, în primul rând,
eliberarea de frica de demonii malefici și de magia malefică a avut loc
responsabil pentru majoritatea relelor vieții. Una dintre promisiuni

capitale și una dintre cele mai importante ale creștinismului timpuriu, și anume că k
Hristos a zdrobit puterea demonilor prin tăria duhului său {fre
și i-a eliberat pe adepții săi de sub controlul lor. În plus, regatul |
lui Isus din Nazaret, care venise deja sau, cel puțin, nu avea să întârzie să vină
era o împărăție a fericirii pe pământ, lipsită de ură, chin și
mizerie, Abia mai târziu au apărut raiul și iadul [d ai

doctrina]. Deoarece imediat ce parusia este amânată, escatologia
{orientat spre realizare] aici, toate tind, prin natura lor, spre amânare
speranțele lor în viața de apoi. De acum înainte, accentul este pus puternic pe
viața viitoare: cei vii care nu mai văd parusia de aici jos vor să o trăiască
după moartea lor, la înviere.

Răscumpărarea în „dincolo" poate avea un conținut specific
eliberarea esențială de suferința fizică, spirituală sau socială
al existenței pământești. Acest conținut poate accentua, de asemenea, faptul de a fi:
eliberat de agitația, forfota și trecătoarea fără sens a vieții ca
astfel. Semnificația sa poate accentua și mai mult inevitabila imperfecțiune
al individului, că aceasta este considerată o pată cronică!
sau ca o înclinație intensă spre păcat; sau, mai spiritual
a sublinia retrogradarea [individului] în confuzia întunecată
ignoranță pământească.

Indiferent de forma pe care o ia, aspirația spre mântuire nu ne interesează.
aici doar în măsura în care are consecințe asupra comportamentului
Practică în viață. Ea dobândește această orientare pozitivă față de iubitul ei.
acestei lumi prin crearea unui comportament specific, determinat de religie
în jurul unui sens central sau a unui scop pozitiv care îi conferă

lună

.

+

+

$

L.

4 lire sterline

2

SOCIOLOGIA RELIGIEI

coerența sa. Cu alte cuvinte, motivele religioase dau naștere
Către o sistematizare a acțiunii practice [321] prin orientarea acesteia spre valori
unificatori. Scopul și sensul acestei conduite pot fi doar
îndreptat spre dincolo sau, cel puțin parțial, spre această lume inferioară, este
pe care le observăm în grade foarte diferite și în moduri diferite.
în fiecare religie și, în cadrul acesteia, printre adepții săi.
în plus, în măsura în care dorește să obțină influență asupra comportamentului-
economic, sistematizarea religioasă a conduitei a avut, de la sine înțeles,
a găsit de fapt bariere solide în fața ei. Motive religioase,
în special speranța mântuirii, nu sunt în niciun fel obligați să exercite o
influență asupra tipului de conducere, în special asupra conducerii economice,
totuși, într-o foarte mare măsură,

Speranța mântuirii are cele mai profunde consecințe asupra conduitei
când răscumpărarea însăși ia forma unui proces interior
care își aruncă deja umbra asupra vieții de aici jos sau asupra unui proces
în întregime interior în această lume. Prin urmare, acest proces valorează la fel de mult ca
o „sfințire” sau altfel provoacă „sfințirea” sau chiar

este condiția preliminară. „Procesul de sfințire poate

apoi se prezintă fie ca un proces de purificare treptată, fie

ca o transformare bruscă a stării de spirit (metanoia), adică-

adică o „renaștere =

Noțiunea de renaștere, ca atare, este foarte veche. Ea constată

deja dezvoltarea sa istorică în credința magică în spirite,

Posesia carismei magice presupune aproape întotdeauna o

„renaștere" Educația specifică a magicienilor înșiși, genul

particularitatea conduitei lor și educația pe care o oferă eroilor

războinicii tind spre renaștere și spre asigurarea posesiei unei

putere magică. Acest proces se realizează prin intermediul „răpirii"

sub forma Vestae și dobândirea unui nou „suflet" care,

de cele mai multe ori, este însoțită de o schimbare de nume — [al numelui nostru

zile,] găsim o urmă a acestor noțiuni în ceremonialul conse-

crearea călugărilor. „Renașterea" inițial îl privește doar pe magician

profesional, având în vedere presupoziția magică a carismei

magice sau eroice. În cele mai coerente tipuri de „religii ale

„salut", se transformă într-o calitate a convingerii indispensabile

la mântuirea religioasă, o calitate pe care individul trebuie să o dobândească și pe care este obligat să o facă

confirma prin conduita sa.

. CĂI DE MÂNTUIRE, INFLUENȚA LOR 2.5.19

10 dolari. Căile mântuirii și influența lor asupra conduitei vieții.

Religiozitatea magică și ritualismul; consecințele religiozității
a devoțiunii ritualice. — Sistematizarea religioasă a duoti-moralității
dienne, — Extaz, orgie, euforie și metodă de mântuire raönnelle, —
Sistematizarea și rațională a metodei de salutare a
conduită. — Virtuozi religioși. — Ascetism și ascetism extramundane-
intra-mundanism — Contemplare mistică extramundană.
Diferența dintre religiozitatea mântuirii în Asia și în Occident, —
Mituri și soteriologii ale Mântuitorului. — Mântuirea prin Harul Sacramental
și prin instituții pentru har, — Mântuire prin credință. — Mântuire, ar
har predestinat.

Influența pe care o exercită o religie asupra conduitei vieții și, în special,
În special, condițiile pentru renaștere sunt foarte diferite în funcție de calea parcursă
al mântuirii și — ceea ce este strâns legat de aceasta = conform calităților psiho-colonice
gica mântuirii dorite,

A. Mântuirea poate fi opera personală a individului, mântuire pe care acesta trebuie să o realizeze
realiza fără niciun ajutor din partea puterilor supraterestre, cum ar fi prin
exemplu în budismul timpuriu, lucrări care permit accesul
Mântuirea poate lua mai multe forme:

1. Aceste lucrări pot fi activități și ceremonii religioase.
pur ritualice, indiferent dacă acestea au loc în timpul celebrării unei

serviciu divin sau în viața de zi cu zi. În sine, acțiunea ritualismului pur |
asupra conduitei vieții nu diferă de cea a magiei. Uneori chiar,

În acest sens, ritualismul rămâne în urma religiozității magice atunci când

acesta, în anumite circumstanțe, a dezvoltat o metodă definită,
destul de radical, al Renașterii, pe care ritualismul nu îl atinge întotdeauna
să fie dusă la îndeplinire. [322] O religie a mântuirii poate sistematiza pur și simplu
formal și ritualic într-o stare de spirit specială — Ja „devoțiune + — în isquel
Riturile sunt îndeplinite ca simboluri ale divinului. În acest caz, aceasta
dispoziția minții este adevăratul instrument al mântuirii. De îndată ce cineva pune

`

accentul pus pe acest aspect interior al salvării, se formează ritualism magic pur!

devine superfluu. Asta s-a întâmplat întotdeauna, așa cum ar trebui,
în timpul transformării devoțiunii în rutină zilnică.
Consecințele unei religiozități ritualice a devoțiunii pot fi
dintre cele mai diverse. Reglementarea totală a vieții indianului pios,
cerințe complet monstruoase, în lumina concepțiilor europene,
care apasă asupra lui zi de zi aproape că le-ar exclude, dacă ar fi.

împlinită la literă, uniunea unei vieți intra-lumești, pioase și czempise Hir

cu o achiziție [economică] intensivă. Aici intervine tipul
Extrema evlaviei devotate este antiteza puritanismului. Acest ritualism
putea fi realizată doar de oameni bogați, scutiți de orice muncă
intens,

Această consecință este, la urma urmei, evitabilă. Dar o altă circumstanță
merge mult mai departe. Atunci când mântuirea ritualică îi limitează pe laici
în!: rolul spectatorilor sau îi limitează la participarea la activități simple
manipulări sau la manipulări în esență pasive; - și mai mult
tocmai atunci când sublimează starea de spirit ritualistă într-o evlavie de cea mai înaltă
sentimental și subliniază „conținutul sentimental" al momentului
devotat care pare să garanteze mântuirea, ceea ce aspiră cineva este posedarea
a unui „șobolan, prin natura sa efemer, o stare care, din cauza iresponsabilității-"
tipic pentru a asista la o liturghie sau a viziona o pantomimă
misterios, nu mai are efect asupra tipului de activitate, odată ce ceremonia a avut loc
sfârșește, că o piesă de teatru, frumoasă și edificatoare, care comunică o
Nicio emoție nu are un impact atât de puternic asupra eticii cotidiene a publicului.
„mântuirea prin mistere are acest caracter instabil." H își așteaptă efectul

oferă o: serato al unei devoțiuni ocazionale pioase, îi lipsesc motivele
interioare care permit revendicarea unei confirmări care ar putea garanta

„renașterea”,

Pe de altă parte, când devoțiunea ocazională generată de ritualism
se intensifică până când devine evlavie permanentă și este tentată să urmeze
lucrarea mântuirii chiar și în viața de zi cu zi, această evlavie ritualică dobândește
foarte repede un caracter mistic care duce la posedarea unei stări persistente-
atât ca scop, cât și condus la acesta prin devoțiune. Dar dispoziția către mister-

„cismul” este o carismă individuală. Prin urmare, nu este întâmplător faptul că

profeții mistice ale mântuirii, precum cele ale indienilor sau ale altora din Orient,
tombem: în ritualism pur, imediat ce se transformă în rutină
zilnic. Ceea ce contează pentru noi în ritualism este ca habitusul
spirit: la care aspiră cineva în cele din urmă, acesta deviază direct de la activitatea
rațional. Aproape toate cultele misterioase produc acest efect. Cultele lor
O semnificație tipică este acordarea „harului sacramental”, care este
Reclamarea caracterului sacru al manipulării ca
astfel, cina prin intermediul unui proces care participă la tendința oricărui
magie… pentru a evada din viața de zi cu zi și a nu o influența.

Cu siguranță, un „sacrament” poate avea un efect complet diferit atunci când
administrarea sa este supusă presupoziției că acest sacrament nu aduce
mântuire doar pentru cei care sunt puri din punct de vedere etic în ochii lui Dumnezeu și nu pot
decât să fie dăunător altora. Chiar și în pragul vremurilor actuale, marile
grupuri au simțit o durere teribilă înaintea Euharistiei din cauza

„parosul: ¥ Cel ce mănâncă și bea fără să deosebească trupul Domnului,
„mănâncă și bea propria-și osândă” [1 Cor., 10:29]. Acest principiu ar putea
exercită o influență profundă asupra vieții de zi cu zi atunci când, așa cum

Acesta a fost cazul în protestantismul ascetic, unde nu a existat nicio instanță

„absoutricea” sau când împărtășania frecventă constituia o indicație
1 important al evlaviei,
=) Confesiunea, prescrisă de toate Bisericile creștine înainte de

sacrament, este legat de acest principiu. Dar elementul decisiv al acestei instituții
este că determină dispoziția mentală prescrisă religios pentru

pentru ca sacramentul să fie primit cu folos, majoritatea oamenilor
Cultele misterioase din Antichitate și majoritatea cultelor extracreștine au
pur și simplu „puritate rituală necesară”, în timp ce în anumite circumstanțe-
constanța, omuciderile grave sau anumite păcate particulare - au fost exonerate
credincioșii sacramentului. În marea lor majoritate, aceste mistere erau ignorante
mărturisire. Dar când exigența pentru puritatea rituală era rațională
în puritatea spirituală [în ceea ce privește] păcatul, important este, exprimere, genul
de control [exercitat] și — 1acolo unde mărturisirea subzistă — caracterul final-
foarte diversă în ceea ce privește tipul și gradul de influență pe care o poate avea
asupra vieții de zi cu zi. Dar, din punct de vedere practic, în fiecare caz,
Prin rit ca atare se transmite influența extraactivității.
ritual și, în realitate, această activitate este cea importantă. Acest lucru este atât de adevărat
că, în ciuda devalorizării complete a caracterului magic al sacramentului

și absența totală a controlului prin mărturisire =- ambele se întâlnesc
tejghea printre puritani — sacramentul are totuși, tocmai pentru
din acest motiv, în anumite circumstanțe, desfășurați această acțiune etică.

O religie ritualistă poate exercita un efect etic și într-un alt mod,
una indirectă, când au îndeplinit poruncile rituale
necesită activitatea ritualică (sau lipsa acesteia) a persoanei laice și când
Aspectul formal al ritului este sistematizat într-o „lege” cuprinzătoare [umfas-
trimite]; cunoașterea suficientă a acestei legi necesită instruire și
doctrine particulare - ceea ce era cazul în iudaism. În Anti-
deja, așa cum subliniază Filon, evreii - spre deosebire de
alte popoare — au primit de la o vârstă fragedă o instruire care
nu este fără a ne aminti de educația noastră primară, de instruire: intel-,
lectură continuă, sistematică și cazuistică. În timpurile moderne, în
Europa de Est, de exemplu, faptul că evreii erau singurii care se bucurau
dintr-o instruire școlară sistematică derivă din acest caracter al erudiției
legea scripturală a legii fugare; aceasta este ceea ce le-a permis evreilor pioși, din Anti-
corectitudine, să-i identificăm cu ateii pe cei care sunt 'am ha-arets și care sunt needucați în studiul Legii.
Un astfel de antrenament cazuist al intelectului poate, de asemenea, în mod firesc
extinde efectele sale la viața de zi cu zi, mai ales dacă nu mai este o chestiune simplă
îndatoriri culturale și rituale — așa cum este cazul în dreptul indian —
ci a unei reglementări sistematice a eticii cotidiene.
lucrările de mântuire diferă atunci mai presus de toate de performanțele culinare, parțial |
particular: |

2. Beneficiile sociale pot lua caracteristici foarte diferite.
Astfel, este obișnuit ca zeii războiului să nu recunoască în propriile lor
Paradis pentru cei care au căzut în luptă, sau cel puțin pentru cei care

acordă-le bonusuri speciale. Etică
Brahmin i-a recomandat regelui cu sinceritate să caute moartea.
pe câmpul de luptă imediat ce l-a văzut pe fiul fiului său. Pe de altă parte,
Aceste beneficii sociale pot fi lucrări [atașate] la |' "dragoste y
„al următorului.” În orice caz, se poate stabili o sistematizare și, noi
După cum am văzut, funcția normală a profeției este de a o găsi.

Totuși, sistematizarea unei etici a „faptelor bune” poate
iau două personaje diferite. Virtuoase sau rele, acțiunile
Detaliile pot fi evaluate separat și creditate către OWSAU
debitat din contul celui care are nevoie de mântuire. Ca purtător al
acțiunile sale, individul apare atunci ca o ființă instabilă în poziția sa
săgeată etică. În funcție de situația sa subiectivă sau externă, este uneori puternică,
uneori slab în fața ispitelor - este o ființă al cărei destin religios
depinde de performanța sa reală și de relația lor reciprocă. Acest lucru
„este cea mai evidentă viziune asupra religiei lui Zarathustra, așa cum este ea
este exprimată în special în cele mai vechi gäthă-uri, cele ale fondatorului
Acești gâthās încredințează judecătorului morților grija de a examina și
să cântărească defectele și meritele acțiunilor indivizilor și să asculte socoteala -
capacitatea precisă de a determina destinul religios al fiecărei persoane în funcție de
soldul contului său curent. [Acest model se găsește] sub un
formă și mai accentuată în doctrina indiană a karmei, despre care

este consecința. Nicio acțiune singulară, bună sau rea, nu este
niciodată pierdut în mecanismul etic al lumii. Și mai presus de toate, fiecare
duce la consecințe inevitabile și pur automate în acest sens
viață [324] sau în timpul unei viitoare renașteri, în iudaism, acest principiu
Contul curent a rămas, în cea mai mare parte, baza designului
populară a relației dintre individ și Dumnezeu. În cele din urmă, romano-catolicismul
iar Bisericile orientale sunt apropiate de acest punct de vedere, cel puțin în
icur practic. Căci, conform doctrinei neoetolice despre păcat, istentio, care
importantă pentru evaluarea acțiunilor, nu este o calitate personală unitară
exprimându-se în acțiuni, ci, dimpotrivă (în sensul, să zicem, al
bona fides, mala fides, culpa, dolus of Roman law), the "opi-
„nion” care însoțește actul individual concret. Când această concepție
este coerentă, renunță la dorința de renaștere”, în sensul strict al unei
etica convingerii, conduita rămâne o serie de acțiuni discontinue -
gol, fără metodă etică.
| Sau sistematizarea etică nu abordează serviciile individuale

că, ca simptom și expresie a unei personalități etice corespunzătoare
Se știe că spartanii riguroși nu au luat în considerare reabilitarea-
camarazii lor căzuți când aceștia din urmă căutaseră-
a murit pentru a ispăși o lașitate comisă anterior - aceasta
ceea ce a fost un fel de „dovadă purificatoare” - pentru că, dacă putem
exprimându-ne astfel, ei fuseseră curajoși din „motive” și nu din
nu a întregii lor ființe” Raportat la nivel religios, aceasta înseamnă că
valoarea habitusului personal în ansamblu — în acest caz,
dispoziția eroică obișnuită — aici ia locul sfințirii
formal prin lucrări prin intermediul unor acțiuni externe singulare. Aceasta
Același lucru este valabil pentru toate beneficiile sociale, indiferent de aspectul...
pe care să le poată purta, dacă sunt cei care „iubesc aproapele”,

Sistematizarea necesită deținerea carismei „bunătății”.

Dar, în orice caz, genul acțiunii singulare contează doar

în măsura în care prezintă un caracter cu adevărat „simptomatic”

[revelând personalitatea în totalitatea sa] și nu dacă se datorează.
„șansă”. În forma sa sistematizată, etica convingerii, în pozitivitate
cerințe foarte crescute asupra personalității în ansamblu, pot
prin urmare, să fie mai toleranți față de încălcările izolate. Dar
Această etică nu este în niciun caz întotdeauna tolerantă; de fapt, majoritatea
a timpului constituie forma specifică a rigorismului etic/Mai mult,
habitusul total al personalității înainte de calificările religioase pozitive
poate fi considerat un dar divin gratuit care se poate manifesta,
tocmai, în această orientare generală către tot ceea ce cere religia,
adică într-o conduită complet și metodică
[față de chestiuni religioase]. În schimb, această conduită poate, în principiu,
dobândită prin „antrenamentul” în bine. Dar, în mod firesc, acest antrenament
în sine poate avea rezultate doar printr-o direcționare rațională metodică -
a întregii conduite și nu prin acțiuni singulare
inconsistent. Prin urmare, rezultatul este practic foarte similar în.

două cazuri. Dar calitatea etico-socială a eonului trece în întregime la
fundal. Important este mai degrabă efortul religios depus asupra

Sine însuși. Orientat către societate, faptele bune având o calitate;

religioase nu mai sunt atunci doar simple mijloace

3. Autoperfecționare: printr-o „metodă de mântuire", religiile
Eticii nu au fost primii care au cunoscut o astfel de metodă de mântuire.
Dimpotrivă, joacă adesea un rol foarte important în tendință.
animist, unde apoi ia o formă extrem de sistematizată, căci
trezește-te la această renaștere carismatică care garantează posesia
forțe magice, de exemplu; întruparea unui suflet nou în
corpul unui individ sau posedarea sa de către un demon puternic,
sau chiar răpirea sa în tărâmul spiritual: în orice caz,
posibilitatea de a efectua acțiuni supraomenești este garantată. Nu numai-
De fapt, există foarte puține finaluri aici care sunt situate „în dincolo", dar totuși
Facultatea de a intra în extaz este folosită în cele mai diverse scopuri:
astfel, eroul războinic însuși nu este capabil să îndeplinească acte
de eroism supraomenesc numai dacă a dobândit un suflet nou datorită unui
renaștere. Sensul original al „renașterii" [325] — că aceasta
produce un „erou" sau un „magician" — este prezent în toate rămășițele
ceremonii de inițiere: inițierea tinerilor, acoperirea
insignă virilă (în China, în India, se știe că membrii castelor înalte
sunt numiți „cei născuți de două ori 3), primirea în fraternitatea religioasă
a fratriei, prezentarea armelor. Toate aceste ceremonii erau inițial-
legate doar de acțiuni care produceau sau simbolizau extazul și

antrenamentul preliminar legat de acestea avea ca scop trezirea și,

-b

pentru a testa capacitatea de a accesa ecstasy.

Extazul ca mijloc de „mântuire” sau „autodivinizare”

— schema care ne interesează aici — poate prezenta mai mult din personajul `

al unei extaze acute, al unei posesiuni sau mai degrabă al unui habitus

bini 549

,

SOCIOLOGIA RELIGIEI

permanentă, specific religioasă, intensificată într-un sens mai contemporan -

aplatizat sau mai activ, adică fie în sensul unei intensități mai mari

vitală sau în cea a unei extraneități față de viață. Este evident că metoda

Mântuirea planificată nu a fost calea aleasă pentru a produce starea extatică

acut. Pentru a sparge toate inhibițiile organice, am produs

intoxicație acută, toxică, cu alcool, tutun sau alte otrăvuri sau cu

muzică, sau chiar prin intoxicație erotică, pe scurt prin orrie. Sau unul

a provocat atacuri isterice la cei predispuși la aceasta sau
epileptoizi care au provocat stări orgiastice la alții. Cu toate acestea,
Aceste extaze acute sunt tranzitorii prin natură și intenție și lasă
puține urme în viața de zi cu zi. De asemenea, le lipsește conținutul
„semnificativ" specific religiozității profetice.

Pe de altă parte, posesia durabilă a statului charismatic pare garantată.
mai sigur de formele atenuate ale euforiei, după cum aceasta
este trăită în maniera unui vis (mistic), ca o „iluminare",
sau, mai activ (etic), ca convertire. Mai mult, acestea
Formele atenuate produc o relație „semnificativă" cu lumea
și corespund calitativ evaluărilor unei ordini „eterne"
sau a unei doctrine etice așa cum au fost proclamate de profeție.
După cum am văzut, magia cunoștea deja, alături de orgia acută, o
metodă sistematică de mântuire menită să „trezească" calități carismatice
căpușe. Pentru magicianul și războinicul profesionist nu numai că au
nevoie de extaz acut, dar și de un habitus charismatic per-

Manent.

De fapt, nu numai că profeții mântuirii etice nu au nevoie
... de intoxicație orgiastică, dar aceasta constituie chiar un obstacol în calea
„conduită etică sistematică - pe care o cer. De aceea, raționamentul-
„Eticismul indignat al unui Zarathustra era în mod special opus
cult amețitor al sacrificiului somei, cult nedemn de oameni și crud
față de animale. În mod similar, raționalismul etic al lui Moise a fost
opus dansurilor ofpiac, precum mulți fondatori sau profeți
religiilor etice raționale s-au pronunțat împotriva „prostituției",
adică împotriva prostituției orgastice în temple. Datorită

raționalizarea crescândă, scopul metodei de mântuire religioasă a fost,
prin urmare, pentru a atenua intoxicația acută obținută prin orgie pentru a realiza
unui obicei permanent și, mai presus de toate, posedat în mod conștient. În plus,
Această transformare a fost condiționată și de modul în care am conceput
„divia". Firește, scopul final la care vizează metoda mântuirii este
`a rămas același peste tot, cel căruia orgia trebuia să-i servească și ea în forma sa
acut, și anume încarnarea în om a unei ființe suprasensibile, prin urmare,
format dintr-un zeu, adică, cu alte cuvinte, axtodivinizarea. Numai,
În prezent, această încarnare trebuie să devină pe cât posibil un habitus
permanentă. Prin urmare, metoda mântuirii este îndreptată spre posedarea aici-

! bis al divinului însuși.

Atas când creaturile se confruntă cu un zeu atotputernic

OCAZIUNI ALE MÂNTUIRII, INFLUENȚA LOR 2.5.10
ARE
și transcendent füberweltlich], autodivinizarea nu mai poate fi scopul":
a metodei de mântuire. Acest scop, de acum înainte, este de a ne aminti calitățile
religioasă pe care Dumnezeu o cere. Metoda mântuirii este astfel orientată spre etică
Scopul nu mai este să-L posezi pe Dumnezeu - acest lucru este imposibil
posibil — ci să fie „instrumentul" său sau să fie continuu umplut cu el, |
Acest al doilea habitus este vizibil mai aproape de ideea de auto-deificare.
decât prima. După cum vom explica mai târziu, această diferență

are consecințe considerabile asupra genului melodiei în sine
Salut, Dar mai întâi, există un acord între cei doi asupra unor puncte importante.
În ambele cazuri, cu siguranță, omul obișnuit trebuie să se dezbrace acum de divin:
pentru a deveni ca un zeu. Non-divinul, este înainte;
întregul habitus zilnic al corpului uman [326], precum și lumea,
zilnic, așa cum sunt date de natură.

Aici, metoda soteriologică a mântuirii este direct legată de aceea
de magie; ea a raționalizat-o doar adaptând-o la planurile ei
referitor la natura supraomenului și la posedarea mântuirii religioase,
Experiența ne-a mai învățat că, printr-o mortificare isterică,*
era posibil să se facă corpul celor care aveau calitățile insensibile
[religios] necesar sau pentru a-i conferi rigiditate cataleptică, a cere
de la el tot felul de performanțe imposibil de realizat cu un interior:
vație normală. Experimentul a arătat, de asemenea, că unii indivizi
ar prezenta foarte ușor tot felul de fenomene vizionare
sau pneumatic: darul limbilor, manifestări hipnotice, putere
sugestie și alți indivizi, sentimentul de întrupare [Leibhaf-e
[tiekeitsgefühl], dispoziția către iluminare și convertire mistică
etică, la durerea profundă dinaintea păcatului sau la senzația de bucurie,
să fie investite de spiritul divin. Aceste stări s-ar putea chiar succeda rapid
Și toate acestea, pe de altă parte, ar putea dispărea din nou odată cu}
predare pur „naturală” față de funcțiile și nevoile corpului sau
la interese care perturbă viața de zi cu zi. Consecințele
ceea ce tocmai a fost sugerat pentru relația cu corporalitatea naturală este
viața cotidiană, economică și socială au fost trasate peste tot dintr-o
într-un fel sau altul, pe măsură ce dorința arzătoare se dezvolta
al mântuirii.

Mijloacele specifice ale celei mai soteriologice metode de mântuire
rafinate în dezvoltările lor sunt aproape toate de origine indiană.
Fără îndoială, s-au dezvoltat în India din împrumuturi de la
metodă magică de constrângere a spiritelor. În India însăși, aceste mijloace |
au avut o tendință crescândă de a deveni o metodă de autodivinizare și,
Nu au pierdut niciodată complet acest caracter. Caracter predominant
de la excesul de soma din timpul beției, în vremurile vedice, până la sublim
metode de extaz intelectual, pe de o parte, și, pe de altă parte, până când Li
teren comun [religiozitatea] hinduismului popular, cultul lui Krishna,
cu, chiar și astăzi, forma dominantă a orgiei erotice (efectivă-;
(pe deplin realizat sau împlinit în imaginație în adorare). Extaz intelectual

ss”.

SOCIOLOGIA RELIGIEI

Lectura sublimată, precum orgia dervișilor, a fost transmisă
prin sufism până la islamism, chiar dacă doar într-o formă diluată.
Indienii sunt încă purtătorii acestui tip de extaz intelectual și
l-a adus în Bosnia (conform unei comunicări recente,
fiabil, de la Dr. Frank 9).

Cele mai mari două forțe raționaliste/religioase din istorie:
Biserica Romano-Catolică din Occident, confucianismul din China, au logic
extazul reprimat în domeniul lor respectiv sau cel puțin să-l aibă ca
creștinismul] sublimat în misticismul semi-erotic al acestui sfânt

Bernard, fervoarea mariană, quietismul contrareformei sau în
Pietismul sentimental al lui Zinzendorf. Specificul necaracteristic
din viața cotidiană a tuturor cultelor orgiastice și în special a erocultelor
căpușe, nu influențează în niciun fel viața de zi cu zi, sau cel puțin nu o influențează
nu în sensul unei raționalizări și sistematizări sporite
— vedem acest lucru în influența negativă pe care o are religiozitatea hindusă
și (în general) cea a dervișilor asupra dezvoltării unei metode de
direcția vieții de zi cu zi.

Pe de altă parte, evoluția care a condus la sistematizarea și raționalizarea

dobândirea bunurilor mântuirii a tins tocmai la eliminarea contra-
dicție între cele două habitus religioase, unul zilnic, celălalt excepțional.
Dintre nenumăratele stări subiective permanente care pot fi generate -
pentru a oferi o metodă de mântuire, doar câțiva s-au revelat în cele din urmă
de importanță capitală nu doar pentru că reprezentau o
dispoziție individuală extraordinară a minții și corpului, dar și
deoarece păreau să includă posesia certă și continuă a bunurilor
religia mântuirii: certitudinea harului (certitudo salutis, perseverantia
gratiae). Indiferent de culoarea etică pe care a căpătat-o certitudinea
al harului, mai mistic sau mai activ — vom vorbi din nou despre asta în curând, —
în orice caz, însemna deținerea conștientă a unei fundații unitare
o co-conduită durabilă a vieții. Pentru a fi conștienți de această posesiune
religioasă, orfia și mijloacele irațională de mortificare, [327] simplă-
iritante și emoționale, au fost mai întâi înlocuite de o reducere a
funcții corporale planificate: malnutriție permanentă, abstinența
sexuală, reglarea frecvenței respiratorii etc. În plus, gândirea
și procesele spirituale sunt antrenate pentru concentrare sistematică -
matidue - asupra a ceea ce este singura esență a religiei; să citățm ca exemple:

Tehnica indiană de yoga, repetarea continuă a silabelor sacre
(om), meditație asupra cercurilor sau altor figuri, exerciții de pla-
unificat menit să „golească” conștiința etc.

Totuși, pentru a asigura durata și regularitatea deținerii bunurilor
religioasă, raționalizarea metodei de mântuire a depășit în sfârșit
metodele despre care tocmai am vorbit și, aparent, într-un fel
opusul, adică trecerea către o limitare planificată a exercițiilor

a. În jurul anilor 1912-1913 (ed.).

celor care au garantat continuitatea habitusului religios. Ceea ce implică-
a fost eliminarea tuturor tehnicilor irațională din punctul de vedere al
Igienă. Căci, ca orice fel de intoxicație, extazul orgiastic/al eroilor,
Orgiile erotice sau intoxicația dansului se terminau inevitabil
prin slăbire fiziologică, precum și prin plenitudine kisterică
a emoției religioase (Preuma] s-a încheiat cu un colaps psihic sau,
în termeni religioși, s-a încheiat în stări în care te abandonai pe tine însuți
din Dicu. -

În Grecia, educația pentru eroismul războinic disciplinat a continuat

să echilibreze extazul războinicilor prin egalitatea continuă a sofrozinei,
tolerând doar formele de extaz produse de muzică
și ritmul, evaluând foarte atent o corecție „politică”
„etosului” muzicii. Și mai strict, raționalistul confundă
Cean a permis doar gama de cinci tonuri în muzică. În mod similar,
Metoda monahală de mântuire se dezvolta din ce în ce mai mult
rațional în India, pentru a duce la cel al budismului primitiv și în
Vest, la metoda iezuiților, ordinul religios care a exercitat cel mai mult
o mare influență istorică, metodele de mântuire au devenit mai
în plus, o combinație de igienă fizică și mentală, combinată cu o îngrijire regulată
relație la fel de metodică între gândire și acțiune, rezultând în
cea mai perfect trezită stăpânire voluntară, ostilă instinctelor, a
procese corporale și spirituale. asigurarea unei reglementări sistematice
al vieții subordonate scopurilor religioase. Calea care duce la acest scop și tu
conținutul său nu este lipsit de ambiguitate în sine; fragmentar,
Consecvența logică în execuția metodei este foarte instabilă.

Indiferent de obiectiv și de modul în care este atins. Diversitatea calificărilor-
cationii religioase ale ființelor umane este faptul fundamental al oricărui fond
comunitate religioasă [Religiosität] bazată pe o metodă sistematică de
salut. Nu toți indivizii posedau carisma necesară pentru a
a trezi în sine condițiile care au adus o renaștere ca magician:
De asemenea, nu toată lumea ar putea avea carisma necesară pentru a-și menține
continuu în viața de zi cu zi acest habitus în mod specific
religioși care își asumă certitudinea permanentă a harului. Renașterea
prin urmare, părea accesibilă doar unei aristocrații de oameni cu o calificare
ficțiune religioasă. Asemenea magicienilor pricepuți, virtuoșii religioși
care și-au lucrat metodic mântuirea au format în toate locurile o
„stat la [Stand] religios. în special în cadrul comunității de

credincioși, la care se întorcea adesea - ceea ce este o trăsătură specifică a oricărui „Stat” — o onoare socială specială în cercul lor.

În India, toate legile sacre se ocupau de asceți în acest sens:
Religiile mântuirii din India sunt religiile călugărilor. Sursele
Creștinismul timpuriu îi prezintă [pe virtuozi] ca o categorie
separat: ei sunt cei care, mai târziu, vor forma ordinele monahale. În
Protestantism, au format sectele ascetice sau ecclesiae pietiste.
Printre evrei, perushimii (pharisaeoi) constituiau o aristocrație

mântuirii în raport cu 'am ha-arets. În islamism, acestea au fost ultimele-
viches și, printre aceștia, virtuozii erau autenticii soulis.
Printre skopzi, aceștia constituiau comunitatea ezoterică a
castrat, Va trebui să revenim la aceste consecințe sociologice importante-
gicieni.

(328) Interpretată [în aspectul său] de etică a convingerii, metoda
Mântuirea înseamnă întotdeauna, în practică, o depășire a dorințelor sau
stări afective particulare ale naturii umane brute, nemodelate de

religie. Printre stările afective: lașitatea, brutalitatea, egoismul, senzualitatea sau
altele, care ar trebui combătute ca o farsă prioritară pe care o deturnează-

Care este cel mai carismatic obicei? La această întrebare fiecare religie
oferă un răspuns particular care face parte integrantă din caracteristicile sale -
căpușe esențiale, dar, în acest sens, o doctrină religioasă a mântuirii
Metodicul este întotdeauna o etică a uirtuozităților. La fel ca și carisma
magică, cere constant confirmarea virtuozității. Aceasta
este adevărat pentru virtuosul religios, fratele unui ordin cuceritor, precum
Musulman din vremea lui Omar sau pentru uawiruose de ascetism care respinge
lumea, deoarece majoritatea creștinilor cumpără cu mai puțină consecvență,
jainiști. [Acest lucru este valabil și pentru virtuozul contemplării exiramon-
căprioară, precum călugărul budist, a virtuozului martiriului pasiv, precum
creștinul primitiv, virtuosul virtuții religioase exercitate în această lume
într-o profesie, crede ascetul protestant, despre virtuozul
legalitatea formală, precum cea evreofatisiană, sau bunătatea acosmică, precum
Sfântul Francisc, în fiecare stare de utilizare, în fiecare dintre aceste cazuri, virtutea
— am arătat deja că el are certitudinea autentică a mântuirii sale doar
dacă convingerea pe care o are despre virtuozitatea sa o reînnoiește constant pentru el
rânced atunci când se confruntă cu ispita. Dar această confirmare a
Harul apare diferit, în funcție de caracterul pe care îl prezintă mântuirea religioasă
el însuși. Cu toate acestea, include întotdeauna afirmarea standardului etic
și religios, prin urmare refuzul de a cădea în cele mai grave păcate - aceasta
Acest lucru este valabil atât pentru ariata budistă, cât și pentru creștinismul timpuriu.

Persoana calificată din punct de vedere religios — în creștinism, cea care are
a primit botezul. - = nu mai poate, prin urmare nu mai trebuie să cadă într-o stare de „păcat”
„muritor.” Păcatele muritoare distrug calificarea religioasă, adică
de ce nu pot fi predate sau, cel puțin, nu pot fi absolvite decât
prin URL-ul unui individ calificat prin carisma sa: acesta iartă păcătosul prin
o nouă carismă religioasă îmbucurătoare# al cărei păcat a dovedit pierderea.
Când s-a dovedit imposibil de susținut această doctrină în practică

virtuozității în cadrul comunităților de masă ale creștinismului primordial
mitif, religiozitatea virtuoasă a montaniștilor susținută ferm - și
logica —- cerința ca cel puțin păcatul lașității să rămână neatins
iertare - la fel cum, în religia eroilor războinici care este Visla-

t

Pentru montaniști, apostazia era, fără excepție, pedepsită cu moartea.

separat de biserica de masă a creștinilor obișnuiți atunci când
Persecuțiile lui Decius și Dioclețian au făcut ca această cerință să fie virtuoasă

inaplicabil din punctul de vedere al preoților interesați în menținerea
numărul enoriașilor lor.

„Dar în rest - așa cum am arătat în mai multe rânduri -
caracterul pozitiv al confirmării mântuirii, prin urmare și cel al conduitei
practică, diferă fundamental, în special prin caracterul bunurilor
mântuire a cărei posesiune garantează fericirea.

[a] Aceste bunuri ale mântuirii pot fi concepute ca un dar specific al
comportament etic activ unit cu conștientizarea faptului că/Dict direcționează acest lucru
comportament, adică individul este un instrument al lui Dumnezeu. Căci
ceea ce ne propunem să stabilim, vom numi cu religiozitate
ascetic acest tip de poziție condiționată de metoda mântuirii
— faptul că această expresie poate fi folosită și este, într-un
un alt sens, mai larg, va deveni mai clar în continuare. Nu numai virtuozitatea
supunerea religioasă a impulsurilor naturale la o conduită sistematică a
viață, dar își supune și
relațiile cu comunitatea socială și virtuțile acesteia, care sunt inevitabil
utilitar și convențional și deloc eroic. Nu numai
simplele virtuți „naturale” din lume nu garantează mântuirea,
dar o pun în pericol creând o iluzie despre singurul lucru necesar -
sary. Relațiile sociale, „lumea”, în sensul religios al termenului,
sunt, prin urmare, ispite nu doar pentru că acesta este locul plăcerilor
senzual, irațional din punct de vedere etic; - care se distanțează total de lucruri
divin, dar și mai mult locul suficienței infatuate proprii
îndeplinirea acelor faimoase îndatoriri banale [329] ale omului obișnuit
clinică, în detrimentul concentrării sale exclusive în cercetarea activă
de răscumpărare. Această concentrare poate duce la o separare
separare formală de „lume”, o detașare de legăturile sociale și
interesele spirituale ale familiei - proprietatea, interesele politice, economice,
artistic, erotic, pe scurt, al tuturor intereselor creaturii în general,
A participa la afacerile mondiale înseamnă a accepta lumea, deci este o
înstrăinarea de Dumnezeu. Suntem în prezența asceticii în afara
al lumii.

În schimb, această concentrare a conduitei poate necesita condamnare

specific sacru pe care individul îl are în calitatea sa de instrument al lui Dumnezeu
că participă la viața mondială (și, mai exact, în cadrul organizațiilor
lume - și în opoziție cu ele) - avem atunci ascetism în
lumea. În acest ultim caz, lumea este o „datorie morală” impusă
virtuoz religios, care este apoi obligat să transforme lumea pentru a o pune în practică
în conformitate cu idealurile sale ascetice. Ascetul devine un reformator sau un revoluționar-
rațional prin „lege naturală”; am văzut exemple în acest sens cu
„Parlamentul Sfinților” sub Cromwell, statul quaker Pennsylvania
și în cealaltă formă de comunism conventicular, pios și
radical.

Dar, având în vedere diversitatea [nivelurilor] de calificare religioasă,
Micile asociații de asceți se transformă întotdeauna în

o organizație aristocratică specială în cadrul sau, mai degrabă, în afara...
lumea bărbaților obișnuiți care se învârte în jurul lor - ceea ce nu este mai puțin
nimic din principiul „claselor”. Este posibil ca o astfel de organizare
poate domina lumea, dar nu își poate ridica calitatea medie la
nivelul propriei virtuozități. De fiecare dată când ignorau aceste dovezi,
societățile religioase raționale au experimentat aceste lucruri pe cont propriu
consecințe logice.

Evaluată din punct de vedere ascetic, lumea în totalitatea ei rămâne o
massa perditionis. Rămâne posibilitatea de a renunța la ceea ce lumea satisface -
cerințelor religioase. Totuși, dacă urmează să aibă loc confirmarea -
conducere în organizațiile lumii, aceasta, pentru că rămâne inevitabilă
poate un vas natural al păcatelor, devine tocmai o „pată” în
care va confirma convingerea ascetică prin lupta la maximum
păcatele din organizațiile lumii. Lumea persistă în felul ei
degradarea lucrurilor create. A se abandona bucuriei propriilor bunuri
ar pune în pericol concentrarea asupra celor/ale mântuirii și posesia lor; acest lucru
ar fi un simptom al unei mentalități nesfinte și al eșecului renașterii.
Totuși — ca o creație a lui Dumnezeu a cărui putere se manifestă
în el, deși este un lucru creat — lumea este singura materie din
în care carisma religioasă personală poate fi confirmată într-un mod
să acționeze etic și rațional, având ca scop dobândirea și menținerea certitudinii
propria sa stare de grație.

Pe măsură ce un domeniu a transferat această confirmare activă, organizațiile
ale lumii în care este plasat ascetul se transformă pentru el în
o „vocație” [Beruf] pe care trebuie să o „îndeplinească” rațional. Prin urmare-
consecvent, bucuria de bogății este interzisă - în timp ce „vocația”,
dacă este ordonat pe baze etice și raționale într-o activitate
activitatea economică desfășurată în strictă legalitate, are ca rezultat succesul,
adică la achiziție, care face vizibilă binecuvântarea divină asupra
lucrarea omului pios și dovedește că conduita sa economică este plăcută
Adio.

Orice exuberanță a sentimentelor față de ființele umane este interzisă.
ca fiind expresia unei divinizări a creaturii care neagă valoarea
exclusiv darurile divine ale mântuirii - în timp ce „vocația” este de a se despărți de

a acționa sobru și rațional, în cadrul unor asocieri raționale cu obiective
determinat [Zscechverband], către scopurile obiective stabilite de creația divină.
Interzis, erotismul divinizează creatura - în timp ce vocația dorită
de către Dumnezeu, este „procrearea sobră a copiilor” în căsătorie (așa cum
(spun puritanii). Este interzisă violența pe care individul o exercită asupra sa
similare, fie din pasiune sau din dorință de răzbunare, fie, mai presus de toate, pentru
motive personale - dar voite de Dumnezeu, represiune rațională și
pedepsirea păcatelor și a neascultării în cadrul unui stat organizat
în acest scop. Interzisă exercitarea personală și lumească a puterii —
este deja o divinizare a creaturii - în timp ce ceea ce vrea Dumnezeu este
dominația ordinii raționale a legii.

550`

CĂI DE MÂNTUIRE, INFLUENȚA LOR 2.5.30 |

„Ascetul care trăiește în lume” este un raționalist, atât în
adică își sistematizează rațional conduita personală în viață
că în cel care respinge tot ce este irațional din punct de vedere etic —
care + să fie artă sau sentimentalism personal în lume sau în organizarea ei
nisal: 10ns.

[29] Scopul specific rămâne stăpânirea metodică, [întotdeauna]
„în evcil”, al conduitei personale. Acest tip de „ascetism în lume”
include, în primul rând, protestantismul ascetic care vedea în
informațiile din cadrul ordinii mondiale sunt singura dovadă a

chestiune religioasă, deși nuanțele particulare pe care le-a asumat
s-ar fi putut deosebi prin gradul lor de „coerență logică”.

[b] Binele mântuirii poate, de asemenea, să nu fie o calitate activă în modul în care
să acționeze. În acest caz, nu există, prin urmare, conștientizarea executării unui testament
divină, ci, dimpotrivă, o stare de un anumit fel. Cel mai important aspect al său
remarcabilă, este „iluminarea mistică” care, în sine, nu poate fi
realizat prin luptă grea doar de o minoritate de indivizi în mod specific
quaiñhés și numai prin intermediul unei activități de un anumit tip:
„contemplare”. Pentru a-și atinge obiectivele, contemplarea necesită întotdeauna
misi: în afara circuitului intereselor vieții cotidiene. Conform experienței lui
Quakerilor, Dumnezeu poate vorbi sufletului doar atunci când creatura este complet tăcută...
în om: de la Lao-tzu la Buddha și Tauler, toți misticii
Contemplativii sunt de acord asupra acestui punct, dacă nu în termeni cel puțin
de ventilator.

Secvența logică poate fi evadarea absolută din lumea propriu-zisă
la budismul timpuriu și, într-o oarecare măsură, la toate formele
Cruci ale răscumpărării din Asia și Orientul Apropiat. Apare [Contemplația]
similară cu viziunea ascetică asupra lumii, dar trebuie distinsă riguros de aceasta -
din fericire. În sensul în care folosim acest termen, ascetismul care respinge
monge este, în primul rând, orientată spre activitate. Numai că această activitate a unui
genul determinat - îl ajută pe ascetic să atingă calitățile la care aspiră
care, la rândul lor, sunt potrivite pentru o activitate bazată pe harul divin.
Ascunul, conștient că puterea sa de a acționa vine din posesie
căpitan al unei mântuiri religioase și că Îl slujește pe Dumnezeu prin activitatea sa, reînnoiește
deci, vans încetează, asigurarea stării sale de grație. Se simte ca un combatant-
Atâta timp cât acest Dumnezeu este preocupat, nu-i pasă de inamicul cu care luptă și de mijloacele pe care le folosește.

empicne în luptă. Psihologic, evadarea din lume nu este
o victorie nulă, dar mereu nouă, asupra unora mereu noi
ispite împotriva cărora trebuie să lupte cu o activitate constantă
reînnoit. Ascetul care respinge lumea are cel puțin o relație interioară
negativ: cu el, acela al luptei pe care o duce fără răgaz împotriva „lui”. Este
Prin urmare, este mai corect să vorbim despre el ca despre o „respingere a lumii” decât despre
„fuga de lume”, aceasta caracterizând mult mai bine misticul
contemporan.

În =evanche, contemplarea este în esență o căutare a „odihnei”
în Diwu și numai în el. Să nu acționeze, ceea ce duce în cele din urmă la

Acest"
D331

gumă de mestecat

nu mă deranja

SOCIOLOGIA RELIGIEI

secvență sistematică a negândirii, golirea de tot
care, într-un fel sau altul, poate aminti „lumea”, în orice caz
reducerea absolută a oricărei activități în interior sau în exterior, acestea sunt

căile care ne permit să atingem o stare interioară pe care o cunoaștem
ca posesiune a divinului, ca unio mystica cu el. Prin urmare, este o
habitus al sentimentului care pare să transmită o „cunoaștere". Că accentul
fi plasat subiectiv asupra conținutului distinctiv extraordinar al acestui
cunoștințe sau pe culoarea sentimentală a posesiunii sale, obiectivitate-
Acesta din urmă este decisiv.

Căci cunoașterea mistică este cu atât mai incomunicabilă cu cât își asumă
caracter specific și ce anume îi conferă acest caracter specific,
este vorba despre faptul că se prezintă ca cunoaștere în ciuda incomunicabilității sale.
Cunoștințe care nu semnifică în niciun fel cunoștințe noi despre fapte sau
principii, oricare ar fi ele, ci o înțelegere unitară a sensului lumii, și
de asemenea, cunoștințe practice, în sensul că acest termen se regăsește constant în
multe formulări ale misticilor. În esență, este mai degrabă vorba
o „posesiune" din care pot apărea noi direcții
practici privind lumea și, de asemenea, în anumite circumstanțe,
o nouă „cunoaștere" comunicabilă. Dar această cunoaștere
sunt cunoașterea valorilor și non-valorilor din lume.
Acest lucru nu ne interesează aici; ceea ce contează pentru noi este efectul negativ asupra
activitate, un efect propriu oricărei contemplări, spre deosebire de ascetism,
în sensul în care folosim acest termen.

Așa cum am subliniat deja în mod expres, și sub rezerva unei
discuție detaliată, opoziția dintre ascetismul care respinge lumea și
contemplarea în afara ei este evident fluidă. Pentru că, în primul rând,
[331] contemplarea lumii exterioare trebuie să fie asociată cu o conduită
raționalitate a vieții de un grad destul de ridicat. Doar aceasta, în realitate,
îl conduce pe [individul] să se concentreze asupra binelui mântuirii. Cu toate acestea,
este doar mijlocul de a atinge scopul contemplării și raționalizării-

țiunea are un caracter esențial negativ: constă în a te conserva
[-Ibisehr] perturbări datorate naturii și mediului social. Contemplarea-
Platația nu este în niciun fel o abandonare pasivă în fața viselor și nici o simplă
autohipnoză, deși în practică se poate apropia de acestea.
Dimpotrivă, pentru a realiza acest lucru este necesar să ne concentrăm energic asupra
anumite „adevăruri". Aspectul decisiv al acestui proces nu este conținutul
din aceste adevăruri care adesea par foarte simple pentru cei nemistici, dar
modul în care sunt accentuate, poziția centrală pe care o adoptă
în aspectul total al lumii și influența lor unitară asupra acesteia
aspect. Nici o înțelegere clară, nici o recunoaștere expresă ca fiind
adevărul principiilor extrem de banale ale dogmei centrale a budismului
n-au iluminat niciodată pe nimeni. Calea spre iluminare
trece prin concentrarea gândului și, eventual, prin altele
mijloace metodice de mântuire. Iluminarea constă exclusiv în
calitatea unică a sentimentului, adică, de fapt, în unitatea simțită

de cunoaștere și convingere practică, o unitate care îi oferă misticului asigurarea-
decisivă a stării sale de grație religioasă. 4 |

Și pentru ascet, înțelegerea emoțională și conștientă a
divin are un sens capital. Numai că, în cazul ei, ea/este,
ca să spunem așa, de tip „motor". Acest sentiment există atunci când ascetul a

conștientizarea faptului că a reușit să devină un instrument al lui Dumnezeu datorită căii sale să acționeze rațional și etic, ceea ce se referă la Dumnezeu. Dar pentru mistic contemplativ care nici nu vrea și nici nu poate fi vreodată un instrument al lui Dumnezeu, ci doar un „vas de alegere” al divinului, acest mod de a acționa etic și combativ — fie pozitiv sau negativ — este o alienare continuă divinului într-o funcție marginală. De aceea, budismul primitivul a recomandat inacțiunea ca o condiție prealabilă pentru menține starea de grație și, în orice caz, a impus evitarea oricărei activități de tip rațional [Zweckhandeln] („a acționa în vederea unui scop”) ca fiind cea mai periculoasă formă de secularizare. /Pe de altă parte, pentru ascetic, Contemplarea misticului apare indolentă și sterilă pe plan religioasă; este o satisfacție egoistă condamnabilă din punct de vedere ascetic - ticăie, o desfrâu de emoții pe care contemplativul și-o sugerează sieși, ducând la divinizarea creaturii.

Din perspectiva misticului contemplativ, ascetul este continuu departe de unirea în și cu Dumnezeu, el este forțat să se încurce în contra- dicții și compromisuri fără cale de atac prin lupta sa, chinurile pe care și le provoacă sieși - chiar dacă este în afara lumii - precum și prin activitatea sa ascetic și rațional în lume, cu toate poverile vieții create, tensiunile insolubile dintre violență și bunătate, dintre realitate viața de zi cu zi și iubirea care este prețul. Din punctul de vedere al ascetului, Misticul contemplativ înnăscut nu se gândește la Dumnezeu, la creșterea puterii sale împărăția sa, nici slava sa, nici împlinirea voinței divine, el nu se gândește doar la sine. Mai mult, în măsura în care trăiește, trăiește în inconsecvență. perpetuu, datorită inevitabilului pur și simplu [necesitatea] subzistenței sale. Și aceasta cu atât mai mult cu cât contemplarea mistică- plativul trăiește în interiorul lumii și al instituțiilor sale. Într-un anumit sens, Misticul care fuge de lume „depinde” de ea mult mai mult decât ascetul.

Acesta din urmă poate trăi ca un anahoret și își poate asigura nevoile, munca
îi dă certitudinea stării sale de grație. Dacă ar vrea să rămână consecvent
cu sine însuși, misticul contemplativ ar trebui să trăiască doar din ceea ce
natura sau oamenii îi oferă spontan: fructele de pădure și —
întrucât acestea nu sunt nicăieri întotdeauna la îndemâna lui – pomană.
Acesta a fost într-adevăr cazul celor mai substanțiale sramana indiene
(de unde și interdicția deosebit de strictă a tuturor regulilor de
bhikshu din India și budiștii să nu ia nimic din ceea ce nu le-ar fi de folos
a fost dat în mod voluntar).

În orice caz, misticul contemplativ trăiește din darurile lumii, indiferent de ce ar fi.
că sunt, și că nu ar putea trăi dacă lumea nu ar funcționa neîncetat -
... pe care o consideră păcătoasă și înstrăinătoare de Dumnezeu. [332] Căci

559

Hei

m.

~ ameen mam =

UE Eae

ER EEE UELI

— == -

Sunt doamna Aae —

Acolo

.

SOCIOLOGIA RELIGIEI

Pentru călugărul budist, de exemplu, cultivarea câmpurilor este cea mai reprezentativă
Activități Hensihle deoarece provoacă răni violente animalelor
trăind în pământ - totuși pomenile pe care le strânge constau în principal din
în produsele agricole. Acest lucru arată în cea mai puternică lumină inevitabilul
aristocratismul salvării misticului care se abandonează destinului său inevitabil -
masă lumea, cei neiluminați și cei care nu pot accesa
spre iluminarea deplină. Pentru budist, virtutea capitală a laicilor
— și, în esență, singura virtute a acestora — era, inițial, de a venera
călugării care aparțineau singurilor comunității religioase și
dă-le de pomană. Dar, de regulă, toată lumea „făcea cu mâna”
într-un fel sau altul, misticul însuși acționează inevitabil.
El își reduce activitatea la minimum doar pentru că aceasta nu poate niciodată

îi dă certitudinea stării sale de grație și că poate, dimpotrivă,
îl abate de la uniunea sa cu divinul, în timp ce ascetul îi verifică
stare de grație prin activitatea sa,

Contrastul dintre cele două atitudini se vede cel mai clar atunci când
nu tragem consecințele logice ultime ale refuzului total al lumii
și o evadare totală din lume. Dacă vrea să acționeze în interiorul lumii,
deci, dacă vrea să practice ascetism în lume, ascetul este obligat să fie
lovit de un fel de îngustă vedere în orice chestiune referitoare la
„sensul lumii": nu trebuie să-și facă griji cu privire la acest tip de chestionare.
Prin urmare, nu este o coincidență faptul că asceticismul în lume a
și-a găsit cea mai consistentă dezvoltare cu Dumnezeul calvinist, al cărui
motivele sunt absolut impenetrabile și dincolo de orice criteriu
„uman". Rezultă că ascetul din lume este „omul cu o profesie"
sion [Beruf]"; el nu pune nicio întrebare și nici nu consideră necesar să pună vreo întrebare
despre semnificația practicii materiale a profesiei sale în lume
în ansamblu, pentru care cu siguranță nu este responsabil, dar
Dumnezeului său. Pentru el, este suficient să fie conștient de executarea voinței
lui Dumnezeu în activitatea sa rațională personală în această lume, va
al cărui sens ultim îi este impenetrabil.

Dimpotrivă, pentru misticul contemplativ, este vorba tocmai de
viziunea [Zrschauen] asupra acestui „simț" al lumii pe care nu este capabil să-l „concepă-
„vede" într-o formă rațională pentru că o înțelege ca pe o unitate
dincolo de touie, realitatea concretă [reale Wirklichkeit]. Contemplare
Misticismul nu are întotdeauna consecința logică a fugii din lume,
Dacă prin acest termen înțelegem că trebuie să evităm orice contact cu miliția socială.
Dimpotrivă, misticul poate pretinde, în fața instituțiilor lumii,
confirmarea certitudinii stării sale de grație - și pentru el, a lui

poziția în aceste instituții devine o „profesie [Beruf]”. Dar
ia o cu totul altă direcție decât în asceză în lume.

Lumea ca atare nu este afirmată nici prin ascetism, nici prin contemplare.
ascita respinge caracterul său empiric, irațional din punct de vedere etic,
lucrurilor create, ispitele etice ale plăcerilor lumești, bucuria
și relaxare în bucuriile și darurile sale. Pe de altă parte, își afirmă

propria activitate rațională în instituțiile lumești ca fiind
o datorie și un mijloc de a-i confirma harul. Pe de altă parte, misticul con-
-platif care trăiește în lume ia în considerare acțiunea și în special acțiunea
în lume, ca fiind în sine pură ispită, în fața căreia el
trebuie să-și mențină starea de grație.

Prin urmare, el își minimizează activitatea „resemnându-se” în fața ordinii mondiale,
el trăiește acolo, ca să spunem așa, incognito, precum „cei pașnici ai pământului” [Psalmul 102:
[ale mele, XXXV, 20] am făcut-o întotdeauna, pentru că Dumnezeu a rânduit să ne
trebuie să trăiască în lume. O „pauză” specifică, nuanțată cu umilință,
caracterizează activitatea în lumea misticului contemplativ, activitate
că ar vrea mereu să fugă și că fuge, să se refugieze în tăcere
al interiorității divine. Când ascetul acționează în conformitate cu sine însuși,
el este cu siguranță un instrument al lui Dumnezeu. De aceea „smerenia” sa

personal, care este o datorie a creaturii, este întotdeauna de autoritate
dubioasă. Succesul activității sale este, prin urmare, un succes al lui Dicu, căruia îi revine
a contribuit, sau cel puțin acest succes este un semn de binecuvântare
orice lucru special care i se acordă lui și acțiunii sale. Pe de altă parte,
Misticul autentic consideră că succesul activității sale în lume
nu poate avea nicio semnificație pentru mântuirea sa; menținerea smereniei
autenticitatea în lume este, de fapt, singura garanție [333] că
Sufletul nu a devenit pradă lumii. Cu cât este mai mult în lume, cu atât mai mult
atitudinea sa față de aceasta este, în general, „distrusă”, ceea ce contrastează cu
cu aristocratismul mândru al salvării contemplării în afara
lume.

Pentru ascet, certitudinea mântuirii se verifică constant într-o activitate
rațional al cărui sens, mijloace și scop sunt neechivoce și bazate
pe principii și reguli. Pentru misticul care posedă cu adevărat-
în mod specific binele mântuirii; pe care el îl înțelege ca o stare care este
consecința logică a acestei stări poate fi, dimpotrivă, anomismul
[adică absența regulilor și legilor]. Sentimentul propriei mântuiri nu
nu se manifestă în acțiune și modalitățile acesteia, ci dimpotrivă în
o stare subiectivă și calitatea pe care o presupune. Misticul nu se mai simte legat
prin orice regulă de acțiune; într-adevăr, el rămâne sigur de mântuirea sa în
orice ar face și orice ar face. Sfântul Pavel a fost prins între
alte lucruri cu această consecință logică a misticismului (oala misra
ëecnw) care a fost întotdeauna un rezultat incidental al căutării mistice a
Hi.

Mai mult, cerințele Dumnezeului ascetului pot merge până la a cere
a creaturii, o dominație necondiționată a lumii prin intermediul
standardul virtuții religioase până la transformarea revoluționară

țintind spre acest scop. Din chilia sa departe de lume, ascetul îl înfruntă,
ca profet. Dar, în conformitate cu propria sa disciplină metodologică-
dic și rațional, el va cere întotdeauna o organizare din partea lumii
și o disciplină etic rațională. La rândul său, misticul poate
| ajung la o poziție similară în ceea ce privește lumea. Sentimentul său de intimitate

”

561

are

zae

-e eae egaa

ei mă -«

Lamă o

&OCIOLOGIA RELIGIEI

cu. JGottinmigheit| —. meschină și tăcută cuforie cronică a lui
posesiunea disprețuitoare și solitară a binelui mântuirii divine - poate fi trans-
a se transforma într-un sentiment acut de posesiune sacră din partea lui Dumnezeu sau a lui Dumnezeu,
cine vorbește în el și pir un da, atunci vreau să aduc la homtacs murdăria
eteinel, imediat și acum, cu condiția ca acestea, precum și myysti-
ca el însuși să-și aibă locuința pe pământ lângă Dumnezeu, adică
în sufletul lor. Apoi, asemenea magicianului, va simți zei și demoni în
puterea sa; consecința practică este că va deveni un inflamator,
așa cum s-a întâmplat de atâtea ori,

Dacă nu se poate angaja pe calea [mistagogiei] - discutăm despre asta -
mai departe despre posibilele motive — misticul poate depune mărturie despre
Dicu doar prin doctrina sa. În acest caz, disprețuind orice chestiune de „ordin”
rațional al lumii, predicile sale revoluționare în lume vor deveni
milenarismul [creștin] și irațional. Singurătatea propriului sentiment-
iubirea acosmică universală va fi întreaga temelie pentru el
adecvat și singurul voit de Dumnezeu al comunității umane în mod mistic
renovat. Am fost adesea martori la inversarea habitusului mistic detașat
a lumii în habitus milenarist revoluționar: este în secolul al XVI-lea,
cu varianta revoluționară a mișcării baptiste, că era
iv mai impresionant, S-a produs și procesul invers, noi
Un exemplu se găsește în convertirea lui John Lilburnes la Quake-
Această fotografie

În măsura în care o religie a mântuirii în lume este determinată de
trăsături contemplative, aceasta duce în mod normal la acceptarea
Lupă socială dată, indiferentă/față de lume, cel puțin relativ, în

în orice caz, plin de umilință în fața lui. După ziua de lucru,
miatic cu amprentă tauleriană caută, în această seară, uniunea contemplativă
cu Dumnezeu și, așa cum spune Tauler cu emoție, se întoarce la munca sa
de obicei, a doua zi dimineață, într-o stare de spirit dreaptă. Potrivit lui Lan-tzeu,
Omul care a atins uniunea cu Tao este recunoscut prin umilința și
la autodeprecierea sa în fața colegilor săi. O notă de misticism
al luteranismului, dintre care, în ultimă instanță, lunio mystica este binele suprem
mântuirii care poate fi accesată aici de jos a determinat (alături de altele
factori) indiferența luteranului față de modul organismului

depredicarea externă a Cuvântului divin, precum și caracterul său antiascetic

tic și tradiționalist.

În general, misticul tipic nu are o mare activitate socială, nu este
de asemenea, nu este înclinat să opereze o transformare rațională a ordinii
pământesc prin intermediul unei conduite metodice, orientate spre succes
exterior. Oriunde s-ar afla misterul! Dau naștere unei activități comunitare -
nautic, poartă amprenta arcnismului sentimentului de iubire
[334] În acest sens, „é maystes” nu poate avea un efect psihologic.
cine promovează crearea de comunități == Indiferent de ceea ce ar putea părea
„logică” de dedus.

Găsim, în centrul conceptului Bisericii Radicale a Creștinismului

Acolo

TRACKS U FALU Ti LRLS, PAMUERCE 2.5.10

amenta di Seriueich wich que Re tu sect, Sal est suflisement
pur ci jern, Toncu as At ma a mé a HEIN in n ntes lucruri, chiar in
„E ca un cr YENS Alex Eatic. Un alt lucru,”
NES qti “rum ner ete cunent each other = wrsen Jolanmique
anne Give due, ++ pensrug ex. inente #4, Le autıne 400, gell DRUSS

eu D
„. are...”

Mai exact de la Iraani până la Laguna Dentir, să zicem 2 UNENE

conform Hvoluuté a Set tcp Ihe nr anal the That
greu tor isch, Citește mega nl vina Lib menden, pentru a vedea
se află în partea de jos a crampelor coeta sr, Aa ra ER Arien pie
Énise, propriu moalei y An Dire | plasă Yu Seti cravată mică
ne-au împărtășit prerpiarii. chrétiens I thei € Reno set 1 In base
Ești în prietenie cu Nelson și bagheta EOE din AE ue ctnale pentru-
snelle, si ea a indraznit voritime pentru tine An pe er to nacion des

.

g

comunități mmorastigues Gu Bou odismg proue

Pentru a contracara, loriqu'üns sion of saet dae wedge. a arătat o
specific tondance: rt meretique, vilo a péjouse ige un rationalisme
practică, în sensul unei aeroiscnii sau al unei satiuncții Lufee, are la fel de mult ca
such, an augmentor on data void Oa ni uodigue li a conduite
exteriorul vieții. atasi cut ce la (gone aitun I orsachliehung]

și a puterii „euinstitutneiufkesime", a6 A: element al

CG HINUNAUtÉS Sant EN SG, u NCA usa nr ,
Seria tilferioeg J cit. œmemtes „miturile, principatele sau orientalele-

„

„tale și eu dl Fr reclame conan tes religii ale mântuirii și varietăți ivs"
acum Dre om nan CAEN EAEN N HR A Ha, rede en CE : „sie ve pier Diëres debou-
eh HART LE Mamentsar Jarastenini Lon Et lex Vera a sur ý acktiunve,

„= alterer.a soit des pure Aries qu 'en gutr Already multi pigs CO' bie

tu și

etai QUE use MI er Cap PR CR CU A tigt I 9 nn nt

18 CCSAC, de un E gaw lei, FE Corn av. Aachisrue vccitental,

mokis FO EM érogèie o Oe ant pAs rom, wtihles ei ne change
AL CUI:

ee nor in te ROULE di none CARRE Ber ht pour ator PACE IOR

TE AD: a (TE st ons Dee, CE din discuțiile grupate)
un 4:
Perle, ae Menu ous ne de nulaj sant aan nz“ ,ne Celle Jes moines

gaisneas, cen Jans an bus timal m ysugne p ET contein p'atif; ro
Aie ade Me, le bouddhisme ort dovenu ia muse woique du salut.

la sfârșitul anului 0...

Par coffre, Pr. Caicidint AURA LEU la!“ ARLES ANS TEL isc'és d'un
' PP Fia Pu EUIH r ut A nDL MOA a DE KETTE aG AES, == meme
+ A 1° = a4 i.

es a AAJ oSitóS Pouca i, Ryani wui COTRAN A “rstique manifesté

ac IMdiéroumt ns ére: 0 VETLS N dacă, ton, "întoarce sămânța, isctinuă,
dNgiuut, parda cube Me ale ta te isure t sachiles, les privilegi-
Mgfent un- epe u imitus dee Min Liu gruire 028 ascetiome and
To sets ag de la pou Ur, ba Warte alu Deras dine, ni la
ty iniae maiaa ie, A al plie enam des jeni e Eu ES 'tation
nega. The Zuen tun VOM ut ir SEAN E UET Ant T vsiiguës

aii de stat. ane huponainz, a ane a Lau EU to, Confirm me

manifestarea harului în activitate, chiar dacă, ca să spunem adevărul, aceasta a fost în grade diferite foarte diversă, pur ascetică sau intercalată cu contemplare și
Meister Eckhardt, în ciuda Mântuitorului, a plasat-o în cele din urmă pe Martha la-
deasupra Mariei.

Dar, într-o oarecare măsură, acest lucru a caracterizat creștinismul.
începutul. În primele zile, când toate varietățile de daruri

Carismaticii iraționali ai minții erau considerați semnul decisiv al
sfințenie, apologetica creștină trebuia deja să răspundă la această întrebare:
Cum putem recunoaște performanțele pneumatice ale lui Hristos?
și creștinii sunt opera lui Dumnezeu și nu a lui Satan sau a demonilor?
Răspunsul a fost că efectul manifest al creștinismului asupra moralității
adepții săi i-au confirmat originea divină. Niciun indian nu ar fi făcut
un astfel de răspuns.

Printre motivele acestei diferențe fundamentale, vom indica
iată următoarele:

1) Conceptul unui zeu transcendent, al omnipotenței absolute,
și caracterul creatural al lumii pe care a creat-o din nimic. Parte
din Orientul Apropiat, această concepție a fost impusă în Occident. Au fost
astfel închisă metodei de mântuire calea auto-divinizării, precum și
cea a posesiunii mistice autentice a lui Dumnezeu - cel puțin în sensul I
propriu termenului „posedare mistică", care părea a fi o divinizare-
blasfemie a creaturii. [335] Așa cum
calea care duce la consecințele panteiste ultime [ale misticismului]
— o cale care a fost întotdeauna considerată heterodoxă. Orice răscumpărare
a trebuit în mod constant să ia caracterul unei „justificări" etice în fața
Dumnezeu, îndreptățire care, în analiza finală, trebuia să fie îndeplinită și să fie
garantată de o conduită activă [în lume], oricare ar fi ea.
„confirmare" (în sinele cel mai intim al misticului) a adevăratei naturi
posesia divină a posesiunii mistice a mântuirii vine abia acum
prin această activitate care introduce în misticismul însuși
paradoxuri, tensiuni și exclude proximitatea extremă (Abstandslosig-
keit] lui Dumnezeu, toate lucrurile care au fost cruțate de misticismul indian.
Lumea misticului occidental este o „operă", a fost „creată" și nu

nu, precum cea a asiaticilor, dată pur și simplu, cu
organizațiile sale, din toată eternitatea. Prin urmare, nu s-ar putea găsi
în întregime mântuirea mistică în conștiința uniunii absolute cu
o „ordine” [a lucrurilor] supremă și înțeleaptă, ca singura „ființă” adevărată;
Pe de altă parte, o operă de origine divină nu ar putea fi niciodată
considerat ca posibil obiect al unui refuz absolut, ca în Asia.

2) Dar, în plus, această opoziție [dintre concepțiile asiatice și occidentale-
[dentare] a fost corelată cu caracterul religiilor asiatice din
salut, ca religii pure ale intelectualilor care nu au renunțat niciodată
la „semnificația” lumii empirice. Pentru un indian, „penetrarea”
din consecințele finale ale lanțului cauzal al karmei ar putea, prin urmare,
de fapt, duce la iluminare și la uniunea „cunoașterii”

și acțiune. O cale care va rămâne veșnic închisă oricărei religii
care se confruntă cu paradoxul absolut al „creării” unui
o lume constant imperfectă de către un ghicitor perfect. În acest ultim tip
a religiei, stăpânirea intelectuală a lumii nu duce la Dumnezeu;
dimpotrivă, se distanțează de aceasta. Din punct de vedere practic, partea misticismului
Western, care se bazează pe o infrastructură pur filozofică
va fi, prin urmare, cel mai apropiat de misticismul asiatic.

3) Printre circumstanțele decisive la nivel practic, este oportun să se
să sublinieze faptul că, din motive care rămân de examinat,
Occidentul roman este singurul pe pământ care a dezvoltat și a menținut o lege
rațională. Relația dintre om și Dumnezeu a fost, într-o foarte mare măsură,
în special, un tip de supunere care poate fi definită juridic.
Problema mântuirii a fost rezolvată printr-un fel de procedură legală,
procedură care a fost dezvoltată în continuare într-un mod foarte caracteristic de către
Sfântul Anselm de Canterbury. Nicio metodă de mântuire nu ar fi existat vreodată
ar putea lua o altă întorsătură în religiile orientale care postulau
să fie o putere divină impersonală, nu doar plasată deasupra-
deasupra, dar în interiorul unei lumi eterne care se auto-reglează prin
lanțul cauzal al karmei, fie tao, fie spiritele cerești ale
strămoșii împăratului Chinei sau chiar zei asiatici populari.
În toate aceste cazuri, cele mai înalte forme de evlavie au luat întotdeauna
o turnură panteistă și, în ceea ce privește motivațiile lor practice,
contemplativ.

4) Dintr-un alt aspect, caracterul rațional al metodei de mântuire
era de origine parțial romană, parțial evreiască. În ciuda îndoielilor că
patriciatul orașelor s-a îndreptat spre cultul beției dionisiace,
Grecii acordau o valoare pozitivă extazului, adică orgiei acute.
ca intoxicație divină sau, în forma sa atenuată, euforie, așa cum este
a fost asigurată în principal de ritm și muzică, în măsura în care
a făcut pe cineva conștient de ceea ce era cel mai specific divin în om.
La greci, clasa conducătoare a trăit din copilărie în contact cu
această formă blândă de extaz. Din vremea când disciplina hoplitică
a devenit dominantă, Greciei îi lipsea un strat cu un
prestigiu social comparabil cu cel al nobilimii romane. În Grecia,
relațiile [sociale] erau, în toate privințele, mai simple și mai puțin feudale

decât la Roma. Nobilimea romană era o nobilime a funcțiilor raționale -
[organizat] al cărui prestigiu creștea (clienta anumitor
familiile au inclus în cele din urmă orașe și provincii); ea a respins
extazul ca fiind la fel de indecent ca dansul și nedemn de oameni
distins. Terminologia reflecta această respingere, întrucât romanii
a făcut ca superstiția să corespundă noțiunii grecești de extaz. Dansurile
Ritualurile erau practicate doar în cadrul celor mai înalte colegii preoțești
antici și, printre frații Arvali, sub formă de rondele; acestea din urmă sunt acolo
livrat, ceea ce este foarte caracteristic, în spatele ușilor închise, după
după ce a concediat comunitatea [credincioșilor]. În plus, în ochii romanilor,

565

Sd te = 20 când

roz

a = U. 2 către „Ze

Ești tu U uU ED?

m.

u — nn

min.

SOCIOLOGIA RELIGIEI

dansul era impropriu, la fel ca și muzica - o artă în care
Roma a rămas complet sterilă — [336] la fel ca și lupta,
corpul gol, practicat în sala de sport (pe care spartanii o creaseră pentru a fi
un loc de exerciții). Senatul interzisese cultele orgiastice ale lui Dionysos.
Nobilimea romană a ofițerilor — nobilimea militară care domina lumea —
a refuzat orice fel de ecstasy, precum și orice îngrijorare legată de o metodă
salvarea individuală; la rândul ei, birocrația confucianistă avusese
a adoptat o atitudine nu mai puțin ostilă față de orice metodă de salvare.
Refuzul, care a fost una dintre sursele acestui faimos raționalism riguros
orientată spre practică empirică și politici.

Comunitățile creștine occidentale au descoperit acest raționalism
la începutul dezvoltării lor; aceasta a fost o trăsătură caracteristică esențială
a întregului fond comun religios pe pământ autentic roman,
iar comunitatea creștină din Roma a preluat-o în deplină conștientizare, cu
toate implicațiile logice pe care le are. Această comunitate nu a
nu a adăugat din proprie inițiativă niciun element irațional — al profeției

_ carismatic față de inovațiile muzicii bisericești — nici față de substanță

comunalitate religioasă nici culturii. Creștinismul timpuriu a fost infinit de
mai săraci în gânditori teologici decât Orientul elenistic, comunitatea
comunitatea din Corint, de exemplu, dar totuși - cel puțin aceasta este impresia -
sione pe care cineva o retrage din surse - în orice fel de manifestare a
pneuma. Tocmai de aceea raționalismul său sobru și practic -
bifa - această parte cea mai importantă a moștenirii romane a Bisericii - are
aproape peste tot a jucat, după cum știm, un rol preponderant în sistem-
matizarea dogmatică și etică a credinței. Dezvoltarea ulterioară a
metoda mântuirii a continuat în aceeași direcție. Măsurată după criteriile
din India sau Asia antică, cerințele ascetice ale primului
Regula benedictină - precum și cele ale reformei cluniacene - au fost
extrem de modest - și adaptat începătorilor din medii diferite
înaltă, dar, pe de altă parte, caracteristică esențială, este tocmai în
Occidentul a afirmat că „munca” a apărut ca un mijloc igienic și ascetic -
căpușă, și a căpătat importanță în timpul stăpânirii cisterciene care cultiva
metodic, cea mai rațională simplitate. Spre deosebire de
călugări cerșetori din India, ordinele cerșetoare, din câte se pare, au
au fost forțați să servească ierarhiei și au fost folosiți în scopuri
rațiunile carității sistematice — care s-au dezvoltat în Occident
sub forma unei întreprinderi practice — sau, din nou, a predicării și
jurisdicția ereticilor. În cele din urmă, ordinul iezuit a scăpat de totalitatea-
elementelor neigienice ale vechiului ascetism și a devenit
ordinea supusă celei mai raționale discipline în vederea urmăririi
obiectivele Bisericii. Această dezvoltare este în mod clar corelată cu punctul
urmând.

5) Biserica este o organizație rațională unitară cu un vârf
control monarhic și centralizat al evlaviei. Cu alte cuvinte, alături de
al zeului personal și atotputernic, există și un suveran în lume

înzestrat cu o putere enormă și posedând capacitatea de a regla activ
viața [supușilor săi]..Parțial din motive istorice, parțial pentru
motive legate de fondul comun religios, un astfel de personaj
nu există în religiile din Orientul Îndepărtat. După cum vom vedea
În plus, deși este rigid organizat, lamaismul nu are
rigiditatea unei organizații birocratice. Ierarhii asiatici, de exemplu
exemplu, cei ai taoismului și ai altor patriarhi ereditari chinezi sau
Sectele indiene sunt întotdeauna fie mistagoge, fie obiectul unei
venerație antropologică sau chiar, precum Dalai Lama și Tashi-
lama, conducătorii unei religii pur monastice cu caracter magic.
Abia în Occident, călugării au devenit trupa disciplinară,
născută dintr-o birocrație simplificată a funcționarilor publici [Amtsbürokratie], care
asceticismul din afara lumii a devenit din ce în ce mai sistematizat într-o
metodă activă și rațională de a duce viața.

Și, mai mult, doar Occidentul a văzut acest lucru realizat, odată cu protestantismul
ascetic, transferul asceticismului rațional în viața lumească însăși
la fel. În islamism, ordinele dervișilor intra-mundani practicate

metode de mântuire foarte diverse, dar în analiza finală acestea
au fost întotdeauna orientate spre căutarea salvării mistice a sufiților. Abilitățile lor
căutarea salvării derivată din modelele indiene și persane; ar putea fi
direct orgiastic, pneumatic sau contemplativ; în orice caz, acesta
nu era ascetic în sensul în care este folosit termenul aici. Odată cu orgiile
derviși, indienii și-au făcut simțită influența până în Bosnia.
Ascetul dervișilor nu este, precum ascetul protestant, un
„etica" religioasă a „profesiei", deoarece isprăvile lor religioase nu au
adesea fără legătură cu cerințele profesiilor lor seculare,
sau cel mult o relație pur superficială cu metoda mântuirii.
[337] Totuși, această metodă de salvare poate avea efecte indirecte asupra
viața profesională. „Toate lucrurile fiind egale, simplul derviș
și pios, dacă este meșteșugar, va fi mai demn de încredere decât meșteșugarul nereligios,
așa cum piosul parși își vede afacerea prosperând pentru că se supune
poruncă strictă de a spune adevărul.

Însă protestantismul ascetic este singurul din lume care s-a asociat, prin
principiu, într-o unitate sistematică ireductibilă, etica profesiei
„în lume" și certitudinea mântuirii. Numai în etica
profesie care, în ciuda infamiei sale de lucru creat, lumea posedă o
semnificație exclusiv religioasă ca obiect cu care
Omul își îndeplinește datoria morală prin intermediul activității raționale,
conform voinței unui zeu pur transcendent. Caracterul finalist
[Zrveckcharakter], rațional, sobru, care nu se abandonează lumii, al
Această activitate și succesul care o încununează sunt semnul binecuvântării
divin. Ascetismul intra-mundan al Occidentului a avut o serie de
consecințe care nu se regăsesc în niciun alt fond comun religios
către lume. Ceea ce le-a cerut adepților săi nu a fost castitatea
de care este legat călugărul, ci renunțarea la orice „plăcere"

un | 567

al doilea D Se. nes la

nu sunt eu doctor?

SE -

e

aa e ai

|

SOCIOLOGIA RELIGIEI

erotic; nu era vorba despre a fi sărac, ci despre a evita să te bucuri de venitul tău,
și să se abțină de la ostentația veselă și festivă a bogăției; nu era
să nu te mortifici într-o mănăstire, ci să ai o conduită rațională

controlat și mereu alert; era vorba și despre refuzul de a renunța
la frumusețea lumii, la artă sau la stări și sentimente personale.
Consecința specifică a ascetismului interior-mundan al Occidentului a fost

obiectivele „I”
obiectivarea și socializarea relațiilor sociale.

B. În plus, lucrările personale ale individului pot fi considerate -
considerat total insuficient pentru a atinge mântuirea. În acest caz,
Răscumpărarea se realizează doar prin isprăvile îndeplinite de un
un erou extrem de înzestrat sau chiar de un zeu întrupat. Aceste isprăvi sunt
atribuit adepților sub formă de har ex opere operato. Cel/Cea/Cei/Cele
grația poate fi, prin urmare, fie efectul direct al unei activități magice, fie
distribuit oamenilor din excesul de har pe care l-au avut isprăvile sale
a câștigat salvatorul, fie el uman sau divin.

Această ultimă varietate de răscumpărare se baza pe dezvoltarea
mituri soteriologice, în special prin multiplele forme de
mitul zeului care luptă sau care suferă, care devine om sau care coboară
pe pământ sau care coboară în împărăția morților. În loc de un zeu
al naturii — în special, al unui zeu solar care luptă împotriva altora
forțe naturale, în special împotriva întunericului și frigului, și ale căror
victoria aduce primăvara, — miturile răscumpărării dau naștere
către un salvator. Acest salvator îl conduce pe om spre limanul harului și al iubirii
unui zeu bun care (precum Hristos) îl scoate de sub puterea demonilor,
sau îl salvează de robia unui destin determinat de stele (cele șapte
arhonți gnostici) sau, la porunca unui zeu ascuns și milostiv,

îl salvează dintr-o lume coruptă (gnoză) pentru că este opera unui zeu
creatorul inferior (demiurgul și Yahweh) sau îl îndepărtează de la întărire
inimii și îndreptățirea lumii prin fapte (Isus), sau la asuprirea
conștientizarea sănătoasă a păcatului care decurge din conștientizarea individuală a
imposibilitatea îndeplinirii cerințelor legii (Sfântul Pavel și, de asemenea, cu
unele variante, Sfântul Augustin și Luther), sau îl salvează de corupție
de nepătruns.al naturii păcătoase a omului (Sfântul Augustin).

Pentru a face aceasta, conform caracterului răscumpărării, salvatorul trebuie să lupte
dragoni sau demoni malefici. În unele cazuri în care nu este în stare să facă asta
către capul lor tenif — căci adesea este doar un copil, curat de orice păcat, —
trebuie să crească într-un licu ascuns sau să fie omorât de dușmanii săi și
coboară în împărăția morților, apoi se întoarce pe pământ, înviat și victorios -
ricux. De acolo s-a putut dezvolta ideea că moartea lui este
răscumpărarea drepturilor pe care, prin păcatul oamenilor, le-a dobândit diavolul asupra
sufletul uman (creștinismul timpuriu). Sau, dimpotrivă, moartea salvatorului
este mijlocul de a potoli mânia lui Dicu, în numele căruia acționează
de mijlocitor, precum Hristos, Mahomed și alți profeți și mântuitori.

Sau, asemenea vechilor salvatori ai religiilor magice, el aduce

oamenilor cunoștințe interzise: foc, tehnici [535] sau
scrisul, pe scurt, le oferă cunoștințele despre mijloacele de a triumfa asupra
demonii din lume sau pentru a-i ține departe de calea care duce spre rai - (cel
(gnoză). Sau, în final, nu este nici lupta concretă a salvatorului, nici suferințele sale
care constituie acțiunea sa decisivă; importantul constă atunci în rădăcini
metafizica ultimă a întregului proces, și anume întruchiparea unui
Dumnezeu ca atare, singura modalitate de a umple jgheabul existent
între Dumnezeu și creaturi (conform concluziei speculațiilor grecești
despre mântuire de Sfântul Atanasie). Întruparea lui Dumnezeu i-a oferit oamenilor
posibilitatea participării esențiale la Dumnezeu: așa cum s-a mai spus
Sfântul Irineu, „să-i faci pe oameni să devină zei". Ceea ce
Filosofii postatanasieni au formulat-o astfel: devenind om, Dumnezeu
a presupus esența (ideea platonică) a umanității, care luminează
sensul metafizic al cuvântului onoodaios,

Sau zeul s-ar putea să nu se mulțumească cu un singur act de încarnare
dar, o consecință coerentă a eternității lumii - o noțiune foarte răspândită
în gândirea asiatică — a se întrupa din nou la anumite intervale de
timp, sau chiar să se încarneze continuu. Acesta este și cazul ideii de
bodhisattva concepută de budismul Mahāyāna (o idee care este legată de
unor indicații ocazionale din partea lui Buddha însuși, din care se pare
scoate la iveală credința în durata limitată pe pământ din doctrina sa). În plus,
Bodhisattva este uneori reprezentat ca un ideal superior
Buddha, deoarece bodhisattva a renunțat la propria intrare în
nirvana, care are doar o semnificație exemplară personală, a se consacra pe sine
să-și creeze funcția universală în slujba oamenilor: și aici, salvatorul
„se sacrifică pe sine" Așa cum pe vremea sa cultul lui Isus era superior
altor culte soteriologice concurente, deoarece Mântuitorul fusese
un om din carne și oase pe care apostolii îl văzuseră înviat cu ochii lor

din morți, așa și întruparea continuă, vie, din carne și sânge,
lui Dumnezeu în Dalai Lama este concluzia logică a oricărei soteriologii a
întruparea. Totuși, când divinul distribuitor al harului trăiește întrupat
— și cu atât mai mult când nu rămâne pe pământ în persoană —
avem nevoie de mijloace tangibile pentru ca masa credincioșilor să poată
participă personal la darurile harului. Și aceste mijloace, extrem de-
variate, exercită o influență decisivă asupra caracterului religiozității.

O concepție de natură esențial magică este cea conform căreia
se poate încorpora puterea zeilor prin ingerarea fizică a unui
substanță divină, a unui animal totemic sacru în care un spirit puternic
este întrupat sau al unei gazde transformate, prin magie, într-un corp divin; sau
din nou, prin participarea la anumite mistere, cineva poate avea o parte directă în
esența zeului și, prin urmare, să fie protejați magic împotriva forțelor
rău („har sacramental”).

Dobândirea bunurilor harului poate avea un efect magic sau
o formă ritualică; în orice caz, alături de salvator sau de zeul viu întrupat,
Ea are nevoie de preoți umani sau mistagogi. Mai mult, personajul

pna a sm |
BERE EEE TER ai Si

Distribuirea harului depinde, de asemenea, într-o măsură considerabilă,
considerabil, al cerinței făcute acestor mediatori între oameni și salvator
să posede personal și să confirme darurile lor carismatice de
har: cu alte cuvinte, cel dintre ei care nu participă la har;
de exemplu, preotul care trăiește în stare de păcat de moarte nu poate transmite
harul și nici nu administrează un sacrament valid. Această consecință riguroasă
(distribuirea carismatică a harului) a fost desenată, de exemplu, de Ja-pro-
phetia montaniștilor, donatiștilor și, în general, de către toți comp-
comunități de credincioși din cele mai vechi timpuri care susțineau că cei care se aflau
Cei care erau în fruntea Bisericii trebuiau să posede daruri profetice și carismatice.
matică. Pentru a împărți har eficient, nu este suficient să fii episcop
investit cu o „funcție” de natură instituțională și externă
acreditat. Numai episcopul acreditat prin profeție și alte semne ale spiritului
poate distribui har eficient, cel puțin atunci când cel care caută
harul se află într-o stare de păcat mortal.

Când această cerință este pierdută din vedere, ne aflăm în prezența unei
o altă concepție. Mântuirea este realizată printr-un har care distribuie permanent-
o organizație acreditată divin sau profetic, o
comunitatea instituțională: vom numi harul pe care îl împarte
grație instituțională. Această comunitate poate opera direct la
prin intermediul [330] sacramentelor pur magice sau în virtutea dis-
țiune, de care se bucură, din comoara harului în exces acumulat prin fapte
a funcționarilor sau a credincioșilor săi.

Când harul instituțional funcționează coerent, se bazează
pe trei principii: 1) Extra ecclesiam nulla salus. Nu se poate primi har

decât prin apartenența la instituția salvării. — 2) Este funcția asumată de către preot și nu de calificarea sa carismatică personală, care este decisiv pentru harul pe care îl administrează. — 3) Calificarea religioasă per-Fiul celui care are nevoie de mântuire este fundamental indiferent instituției care distribuie harul. Prin urmare, mântuirea este universală, este accesibilă tuturor, și nu doar virtuozului religios. Virtuozul religios poate chiar ușor și, în orice caz, trebuie să pară foarte amenințat în șansele sale al mântuirii și în autenticitatea sentimentului său religios [Religiozitate:] când speră să ajungă la Dumnezeu prin căile sale personale, în loc să facă încredere în grația instituțională. În principiu, toți oamenii trebuie să să poată îndeplini ceea ce Dumnezeu le cere, astfel încât harul instituțional este suficient pentru salvarea lor. Nivelul de performanță necesar etica personală trebuie, prin urmare, să fie de calitate medie, adică destul de scăzut. Omul care realizează mai mult în domeniul etic, virtuosul religios, de exemplu, poate astfel, în afară de lucrările necesare pentru sare, acumulează altele în vistieria instituției, care va putea apoi a le distribui celor aflați în nevoie.

Acesta este punctul de vedere specific al Bisericii Catolice, care i-a acordat caracterul unei instituții de mântuire în timpul unei evoluții seculare care a fost fixat de la Sfântul Grigore cel Mare. În practică, acest punct de vedere

a oscilat între o concepție relativ magică și o alta, relativ-
ment etic și soteriologic.

Acum, modul în care se distribuie harul carismatic este cel al
Grația instituțională care influențează conduita depinde de presupunerile atașate
prin har. Relațiile sunt similare cu cele care există
în cazul ritualismului, în care harul sacramental și harul instituțional-
afinități elective prezente în învățământ. Un alt punct important, orice
distribuirea autentică a harului de către o persoană - indiferent cine este aceasta
fie legitimat de carisma sa, fie de o instituție - are efectul de a slăbi -
îndeplini cerințele etice ale individului. Distribuirea harului ameliorează
întotdeauna individul care are nevoie de mântuire, prin urmare, ea ușurează - pentru el
povara vinei sale și, toate celelalte fiind egale, îl scutește de necesitatea
să dezvolte o metodă personală de viață etică. Căci păcătosul știe
că poate obține întotdeauna absolvirea de orice păcat printr-un act religios
ocazional. Și mai presus de toate, păcatele rămân acte individuale la care
se opun altor acte individuale ca despăgubiri sau penalizări
Actul individual concret este cel care este evidențiat și nu
habitusul total al personalității determinat de ascetism, contemplare
sau autocontrol vigilent. Prin urmare, nu se simte
necesitatea de a cuceri certitudo salutis prin propriile forțe și aceasta
Categorie atât de eficientă din punct de vedere etic, își pierde importanța.

Monitorizarea permanentă a conducerii individuale de către un distribuitor
al harului (mărturisitor sau îndrumător al conștiinței) — control care, în unele cazuri
aspecte, a fost extrem de eficient — a fost adesea supracompensat [supra-
[a compensa] prin faptul că harul poate fi întotdeauna renunțat din nou-
viței. În special, instituția spovedaniei asociată cu iertarea

păcatele sunt ambivalente în efectele lor practice, în funcție de modul în care sunt aplicată. Metoda foarte generală și puțin specializată a mărturisirii păcate care sunt practicate în Biserica Rusă, în special — adesea sub forma unei mărturisiri colective a păcatului — nu are un efect de durată asupra conduita credincioșilor: de asemenea, practica confesiunii luterane-primitivismul a fost, fără îndoială, foarte ineficient. Cataloagele de păcatele și penitențe din scriptura sacră a Indiei nu au făcut distincție între păcatele rituale și cele etice și aproape în întregime legate ispășirea la acte de ascultare pur ritualică [340] (sau altfel inspirat de interesul pentru castă [Stand] al brahmanilor). Aceasta a dus la conduita zilnică nu putea fi influențată decât în direcția tradiției naționalismul și că harul sacramental al guru-ilor hinduși a slăbit totuși, în mare măsură, posibila persistență a influenței etică.

Biserica Catolică Occidentală a impus creștinizarea Europei Western cu o energie extraordinară prin intermediul unui sistem de spovedanie și penitență unice în lume, combinând tehnica romană a dreptului cu conceptul germanic de pret de sânge [ispășire fiscală]. Însă eficacitatea limitată a acestui sistem ar fi persistat totuși și în acest caz.

~,

EV WERDE BEE aa

care privește dezvoltarea unei metode raționale de viață, chiar și
fără practica inevitabilă și neglijentă a indulgențelor. Cu toate acestea,
Influența confesiunii este vizibilă și astăzi, uneori „statisti-
„doar", de exemplu în respingerea [Hintanhaltung] sistemului de
familie cu doi copii, cu catolici devotați, atât de mulți se arată aici
de asemenea, limitele puterii Bisericii Catolice din Franța.

Iudaismul și protestantismul ascetic nu cunosc nici
cealaltă, niciun fel de mărturisire sau distribuire a harului de către o ființă
om, orice ar fi el, nici vreo grație magică. Din punct de vedere istoric, acest fapt
a exercitat o presiune extraordinar de puternică care a favorizat dezvoltarea
comună acestor două religii, de o orientare etic rațională
al modului de viață - oricare ar fi diferențele lor în alte părți.
Le lipsea posibilitatea de eliberare [de păcate], cum ar fi instituirea
mărturisirii sau institutul harului l-ar putea oferi. Metodiștii
au fost probabil singurii care au menținut o mărturisire eficientă de acest fel
cu mărturisirea păcatelor în fața „adunării celor doisprezece", dar semnificația și
efectele sale au fost foarte diferite. Desigur, aceste mărturisiri publice
ar fi putut da naștere practicii semi-orgiastice a căinței
specific Armatei Salvării.

În cele din urmă, în special, harul instituțional, prin natura sa, tinde să facă
ascultării și supunerii față de autoritate, o virtute cardinală și o
condiție decisivă a mântuirii, ca această autoritate să fie institutul ca atare
sau distribuitorul carismatic al harului, în India, de exemplu,
Guru exercită uneori o autoritate nelimitată. În acest caz, conduita nu este

nu o sistematizare internă care se răspândește dintr-un centru care
individul ar fi realizat-o cu mare dificultate, dar se hrănește cu un centru care
este extern lui. Conținutul conduitei vieții nu poate, în sine,
să fie împinsă în direcția unei sistematizări etice, ci mai degrabă în
direcție opusă.

Pe de altă parte, desigur, acest lucru sporește elasticitatea poruncilor.
beton sacru și facilitează, în practică, adaptarea lor la schimbări
condiții externe, cu alte efecte însă decât etica
condamnare. De exemplu, interdicția biblică de a împrumuta cu dobândă, inter-
dicția eternă confirmată prin decretale, fusese, de fapt, practică -
abandonat de Biserica Catolică în secolul al XIX-lea. Această abandonare nu
nu s-a manifestat deschis prin suprimarea (imposibilă) a
interdicția, dar discret, prin directiva internă dată confesiunii-
surorile, conform Sfântului Oficiu, să nu mai încerce, de acum înainte, să investigheze
mărturisirea infracțiunilor comise de penitenți împotriva interdicției
împrumut scadent cu dobândă și să acorde iertarea cu condiția ca duhovnicul
primește de la penitentul său asigurarea că se va supune ascultător dacă,
În viitor, Papa va reveni la vechile principii. În Franța, clerul are o
ceva timp, a ridicat problema unui tratament similar în favoarea
sistem familial cu doi copii. Valoarea religioasă supremă este
ascultare pură, meritorie ca atare, și nu datorie etică

Ze. =

nici cu conținutul său concret, nici cu calificarea etică obținută cu greu,
metodic, de către virtuoz. Când institutul harului a fost realizat
În toată coerența sa, ascultarea formală umilă este singurul principiu
care stă la baza conduitei vieții și îi conferă unitatea. Acest principiu este
legat de misticism prin „ruperea" specifică a
devotat [prin umilință]. În acest sens, observația lui Mallinckrodt, care face
constând în libertatea creștinului de a se supune Papei, are o valoare
universal [pentru sistemele de grațiere instituționale].

Sau mântuirea este legată de credință. În măsura în care acest concept nu este
identică cu supunerea față de normele practice, ea presupune întotdeauna
o anumită atribuire de adevăr anumitor date metafizice și anumitor
dezvoltări ale „dogmelor" a căror acceptare merită [341] caracter-
caracteristică esențială a afilierii religioase. După cum am văzut,
Gradul de dezvoltare al dogmelor este extrem de variat în
diverse religii. Cu toate acestea, profeția și religia preoțească se disting -
caută magia pură printr-un minim de „doctrină". Desigur,
Toată magia presupune o credință în puterea magică a magicianului,
și este important să aibă încredere în sine și în puterea sa. Aceasta este
valabil și pentru orice atitudine religioasă [Religiosität], inclusiv
cea a creștinismului timpuriu. Isus îi învață pe ucenicii săi că nu au
nu l-au putut vindeca pe omul posedat pentru că se îndoiau de puterea lor. Pe de altă parte,
cineva pe deplin convins de capacitatea sa de a face o minune
posedă o credință capabilă să mute munții. Pe de altă parte, magia
are nevoie și astăzi de credința celor care își doresc miracolul

magie. Isus nu putea face nicio minune în orașul său natal și nici,
uneori, în alte orașe, și este surprins de „puțina lor credință”. Mulți
În mai multe rânduri, el a declarat că este capabil să-i vindece pe posedați și pe bolnavi.
pentru că aveau credință în el și în puterea lui. Această credință era, de o
parte, sublimă la nivel etic. Aceasta pentru că femeia adulteră credea
că Isus avea puterea să ierte păcatele pe care le putea ierta
al său. Dar, pe de altă parte - și acesta este în primul rând subiectul discuției -
Credința se dezvoltă prin afirmarea adevărului principiilor intelectuale care sunt
produsul reflecției. De aceea confucianismul, care nu cunoaște
nicio dogmă, nu este o etică a mântuirii, nici islamul, nici iudaismul primitiv-
tifurile nu au impus o cerință cu adevărat dogmatică; ele au cerut
numai - așa cum făcea religia primitivă peste tot - credința în puterea-
prezența (prin urmare, în existența) propriului lor zeu pe care îl considerau acum
ca „singurul” zeu, precum și credința în profeții săi. Ambele
fiind religii ale Cărții, Scriptura sacră trebuie considerată inspirată
(Islamul chiar credea că este opera lui Dumnezeu) și conținutul său considerat a fi
adevărat. În afară de poveștile cosmogonice, mitologice și istorice, acestea
cărțile conțin legea și profeții — Coranul conține chiar
porunci în esență practice — și nu necesită nicio
penetrare intelectuală de un anumit tip.

Religiile neprofetice sunt singurele care cunosc credința ca fiind

Li

o cunoaștere pur sacră. Printre ei, preoții sunt încă, la fel ca
magicieni, gardienii cunoașterii cosmogonice și mitologice și, în
Ca barzi sacri, ei sunt și păzitorii legendelor eroice.
Etica vedică și confucianistă a corelat calificarea deplină
etică educației literare tradiționale transmise de școală care,
într-o foarte mare măsură, este identică cu simplele cunoștințe memorate.
ca o cerință, „înțelegerea" intelectuală este tranziția care
duce la forme gnostice sau filozofice de răscumpărare. Dar
Acest lucru creează o prăpastie uriașă între mase și cei care dețin controlul deplin.
calificare intelectuală. Totuși, acest lucru nu creează încă, strict vorbind,
vorbim despre o „dogmatică" oficială reală, ci doar despre opinii
filozofice având o valoare mai mult sau mai puțin ortodoxă - cum ar fi
Vedanta ortodoxă și Sankhya eretodoxă în hinduism.

Dar odată cu infiltrarea tot mai mare a intelectualismului și a discuțiilor
care a rezultat din aceasta, Bisericile creștine s-au dezvoltat, într-o oarecare măsură
dogme oficiale, raționale și obligatorii, necunoscute în alte părți. Cerința
A cunoaște, a înțelege complet aceste dogme și a crede în ele este
practic irealizabil. Astăzi, pare dificil de imaginat
că, de exemplu, conținutul complicat al Epistolei către Romani era
cu adevărat adaptat intelectual la o comunitate emoțională
[Gemeinde] compusă (în cea mai mare parte) din mici burghezi și totuși
Se pare că așa a fost. În orice caz, avem de-a face aici cu...
concepții soteriologice accesibile unui strat, oricare ar fi acesta,
de prozelitiști urbani familiarizați cu cazuistica evreiască sau greacă, obișnuiți

să rumege asupra condițiilor mântuirii. În mod similar, știm că în secolele al XVI-lea și al XVIII-lea
grupuri mari de mic-burghezi se asimilaseră intelectual
dogmele Sinoadelor de la Dorchester și Westminster și numeroasele
formule complicate ale compromisurilor Bisericilor Reformate. Cu toate acestea,
În condiții normale, o astfel de cerință este irealizabilă în cadrul
religiile comunităților emoționale, cu excepția cazului în care se produce una dintre ele
[3421 următoarele consecințe: fie excluderea de la mântuire a tuturor celor care
nu aparțin grupului de persoane care posedă cunoștințe filosofice
phique (gnosticii) — prin urmare „hylicii” și „medii” nu
iluminați mistic au fost excluși de la răscumpărare — sau chiar de la
limitarea la o fericire de grad inferior pentru oamenii pioși care nu
intelectuali - (pisticii). Aceasta este ceea ce vedem printre gnostici
și în religiile intelectuale din India.

În primele secole ale creștinismului primitiv, au existat controverse aprinse-
versete, deschise sau latente, au fost ridicate pentru a ști care dintre
„gnoza” teologică sau credința simplă, „pistis”, era calitatea garantată-
țesând cea mai înaltă salvare sau singura salvare. În islamism, mutația-
ziliții susțineau teoria conform căreia „credincioșii”, în sensul obișnuit,
adică cei care nu erau instruiți în dogme nu aparțineau
nu adevăratei comunități de credincioși. Peste tot, influența determinantă-
nante asupra caracterului unei atitudini religioase [Religiosität] a fost rodul

relațiile dintre intelectualii teologi - acești virtuozi intelectuali
a cunoașterii religioase — și a evlaviei neintelectualilor, în special —
în special cea a virtuozilor asceticismului religios și ai contemplării,
„asceții și contemplativii consideră «cunoașterea moartă» de o valoare neglijabilă-
posibil pentru mântuire.

În Evanghelii însăși, parabola este forma de predicție
cation al lui Isus, o formă cu scop ezoteric. Dacă cineva nu vrea să se inspire din ea
concluzia logică că credința este propagată de o aristocrație de intelectuali -

tuale, aceasta trebuie să constea în altceva decât înțelegerea efectivă
să considere un sistem de dogme teologice drept adevărat. De fapt, toate
religiile profetice își bazează credința pe altceva decât pe înțelegere
teologie eficientă, fie de la început, fie când au devenit
religiile comunităților emoționale și au dezvoltat o dogmă-
bifați. Cu excepția ochilor ascetului și mai ales ai virtuozului mistic,
Acceptarea dogmelor a fost întotdeauna considerată importantă.
Însă recunoașterea expresă și personală a dogmelor, pe care Hristos le-a
tianismul, desemnat prin termenul tehnic fides explicita, era necesar
pur și simplu pentru anumite dogme considerate „articole de credință”
absolut esențial, lăsând o bună marjă de libertate pentru unii
alte dogme. În acest sens, datorită „justificării prin credință”,
Protestantismul a impus cerințe deosebit de riguroase în materie
credinței în dogme. Acest lucru era valabil în special (dacă nu exclusiv) pentru
protestantismul ascetic pentru care Biblia era codificarea legii
divină. În sectele protestante, această cerință religioasă are în esență-
a contribuit la înființarea de școli primare pentru toți, cum ar fi
Tradiția evreiască. Aceeași cerință stă la baza „erudiției biblice”

Pietiștii și metodiștii olandezi și anglo-saxoni (prin contrast
cu condițiile predominante în alte școli primare engleze).
Cunoștințele lor profunde despre Biblie încă provocau uimire
Călătorii din secolul al XIX-lea. Și aici, convingerea că Biblia era lipsită de
Ambiguitatea dogmatică stătea la baza aspirației, în mare măsură
împărtășită, să aibă o cunoaștere personală a credinței. Pe de altă parte, în
o Biserică bogată în dogme, având în vedere numărul acestora, nu se poate
care aspiră la fides implicita; cu alte cuvinte, credincioșii trebuie să arate
că este dispus să supună în întregime orice convingere personală
autoritatea religioasă normativă care face legea în cazuri particulare. Asta este ceea ce
ceea ce Biserica Catolică a făcut într-o mare măsură și continuă să facă
Dar fides implicita nu mai este, de fapt, o acceptare personală -
dogmelor, este mai degrabă o declarație de încredere și de predare față de
un profet sau o autoritate având o formă instituțională. Credință religioasă-
gieuse își pierde astfel caracterul intelectual.

De îndată ce aspectul etic și rațional al religiozității devine predominant,
acest caracter intelectual devine secundar. Deoarece simplul fapt de a deține cert-
o anumită cunoaștere ca fiind adevărată este insuficientă pentru o „etică a”
convingere"; pentru aceștia din urmă, este cel mult gradul inferior de credință,

*

Modelul 575

.

Bm un ne.

BEN

sufletul meu

IMM-uri = o

SOCIOLOGIA RELIGIEI

așa cum a subliniat Sfântul Augustin, printre alții. Și credința trebuie să devină o calitate a convingerii. Atașamentul față de un anumit zeu este mai mult decât o „cunoaștere", motiv pentru care se numește „credință". Astfel, în Vechiul și Noul Testament. „Credința" căreia îi este „atribuită" îndreptățirea lui Avraam nu constă în recunoașterea intelectuală a adevărului despre dogme, este dimpotrivă încredere în promisiunile lui Dumnezeu. Este exact acesta este sensul fundamental al credinței pentru Isus și Sfântul Paul. [343] Cunoașterea și înțelegerea dogmelor se retrag mult în fundal, plan.

Într-o Biserică organizată ca instituție, fides explicita nu este cerută, în mod obișnuit, doar preoților, predicatorilor și teologilor care au fost instruiți în dogme. Orice religie a cărei teologie este sistematică vede să se nască în cadrul acestei aristocrații de oameni care posedă o educație și

Cunoștințe dovmalice, acestea, în grade diferite și cu succes variabil, pre-
tinzând să fie purtătorii autentici ai religiei. Ideea că preotul
trebuie să se arate capabil să înțeleagă și să creadă mai mult decât
pentru a face ca înțelegerea omului obișnuit să fie larg răspândită,
chiar și astăzi, printre laici, în special printre țărani. Aceasta
Ideea este doar una dintre formele în care apare calificarea -
într-o „ordine” [ständisch] prin intermediul „educației” se exprimă
în stat, armată, birocrația ecleziastică și, de asemenea, în toate
birocrații private. Dar și mai originală este concepția deja existentă
menționată, care se găsește și în Noul Testament, a credinței în
ca o carismă specifică de încredere extraordinară și pură
personal în providența lui Dumnezeu, așa cum trebuie să fie posedat de
păstori de suflete și eroi ai credinței. În virtutea acestei încrederi carismatice-
bifează în sprijinul lui Dumnezeu, care depășește puterea umană obișnuită,
omul de încredere al comunității emoționale, ca un virtuoz
de credință, poate practic acționa diferit și poate realiza alte lucruri
decât cea seculară. Credința oferă aici un fel de substitut pentru facultățile magice
întrebare

Totuși, această atitudine antirațională a religiozităților [Religiosität] ale
Încrederea nelimitată în Dumnezeu merge uneori până la a produce indiferență
acosmic către considerații practice sensibile, conduce la fre-
doar la o încredere necondiționată în Providența divină și la a ne baza pe ea
îi lasă numai ei responsabilitatea pentru acțiunile sale pe care le consideră voite de Dumnezeu. În
În creștinism, islamism și în alte părți, această atitudine antirațională este combătută
erupție la „cunoaștere”, în special la cunoașterea teologică. Poate fi
manifestată într-o mândră virtuozitate a credinței sau, dimpotrivă, când
evită pericolul unei zeificări arogante a creaturii, poate
manifestată prin abandonare religioasă necondiționată și umilință spirituală

ceea ce necesită, înainte de orice altceva, mortificarea orgoliului intelectual.
Joacă un rol dominant în creștinismul timpuriu (în special
în Isus și Sfântul Pavel) și, de asemenea, în lupta sa împotriva filosofiei grecești,
apoi în creștinismul modern, cu ostilitate față de teologie

profesate de sectele secolului al XVIII-lea din Europa Occidentală, ale secolului al XVIII-lea și
Europa de Est din secolul al XIX-lea.

Orice evlavie religioasă autentică, indiferent de felul ei, include,
direct sau indirect, în orice moment al dezvoltării sale,
„sacrificiul intelectului" de dragul acestei calități a convingerii specifice-
exclusiv religios, supraintelectual, al abandonului absolut și al „crezului,
non quod, sed quia absurdum est" de încredere absolută.Fondul comun
religiile mântuirii cu sublinierea zeului lor supramundan, aici ca
în alte părți, insuficiența forțelor intelectuale individuale în fața
sublimitatea lui Dumnezeu. Prin urmare, este ceva total diferit de
Budismul, care renunță la cunoașterea dincoloului, deoarece această cunoaștere
contemplării, care este singura care aduce mântuirea, nu-i aduce niciun beneficiu,
De asemenea, diferit de renunțarea sceptică la cunoașterea „sensului" lumii,
ceea ce este comun claselor intelectuale din toate epocile - noi
găsite atât pe inscripțiile funerare elenistice, cât și în
Producții renascentiste (Shakespeare) sau în filosofii

europeană, indiană, chineză — și împotriva căreia sunt religiile mântuirii
obligați să lupte din greu.

Credința în „absurd”, jubilația care este deja exprimată în ser-
mons al lui Isus despre faptul că Dumnezeu a dat carisma credinței celor mici
copii și nu elevilor, este un semn al tensiunii enorme pe care o are această religie
Giositatea a apăsat asupra intelectualismului. Cu toate acestea, ea caută întotdeauna A
să o folosească în propriile scopuri. A favorizat-o prin faptul că, din
În antichitate, a devenit din ce în ce mai impregnată de forme de gândire
Greacă, apoi din nou, și chiar mai profund, în Evul Mediu,
prin crearea universităților, aceste locuri unde se cultiva dialectica. Reînvie-
citează aceasta pentru că a fost impresionată de rezultatele obținute
Juriștii de drept roman au obținut în beneficiul puterii concurente:
[344] Imperiul. În orice caz, religiozitatea credinței presupune un zeu
personal, mediatori, profeți, în favoarea cărora trebuie să renunțăm,
într-o anumită măsură, la autojustificare și cunoaștere personală.
În această formă; este, prin urmare, în mod specific străin religiilor
Asiatici.

Am văzut că „credința” poate lua diferite forme în funcție de
direcția în care se dezvoltă. Este probabil ca religiozitatea
credința grupurilor pacificate, orientată spre „mântuire”, prezintă o
- o anumită înrudire, în ciuda diferențelor, cu misticismul contemplativ

mai degrabă decât cu încrederea străveche a războinicului în enorma putere a sa
zeu care încă predomina în religia lui Iahve și în islamism
primitiv, deoarece un bine al mântuirii la care se aspiră ca „răscumpărare”
tinde constant să se transforme într-o relație „stabilă” cu divinul, în
„uniune mistică. Și tocmai cu cât caracterul convingerii credinței a fost mai intens

Cu cât este pregătit mai sistematic, cu atât este mai ușor să-l vezi intrând în mare,

ca în orice misticism, consecințe directe anomiste,

Epistolele Sfântului Pavel, unele contradicții în cuvinte

577

-o ym

tu

— m. -

- em eme ——n aee e

- ermee nn

nn ne mm o

SOCIOLOGIA RELIGIEI

lui Isus, așa cum ne-au fost transmise, arată deja cât de mult el
Este dificil să se stabilească o relație neechivocă între cerințele etice
hotărâtă și o „credință” — în sensul unei adevărate religii a „mântuirii”
bazate pe relații de încredere. Sfântul Pavel a trebuit să lupte constant,
prin intermediul unor deducții foarte complicate, fiind consecințele imediate
propriilor sale concepții. Realizarea coerentă a răscumpărării
Credința paulină, realizată în marsionism, a arătat clar
consecințe anomistice. Ca regulă generală, răscumpărarea prin credință, cu cât cineva este mai
subliniază acest lucru, nu are pentru etie: Să te angajezi în religia vieții de zi cu zi -
zilnic pe calea către o raționalizare etic activă a conduitei,
deși acesta ar putea fi foarte bine cazul profetului acestei religii.
În anumite circumstanțe, acționează direct într-un sens antirațional,
atât în cazuri concrete, cât și în principiu. În mod similar, de reținut
un lucru mărunt, încheierea contractelor de asigurare pare multora
a luteranilor să arate o neîncredere impie în Providența divină:
cât despre lucruri mari, orice metodă de mântuire, orice fel de
Justificare prin fapte și mai presus de toate: depășirea totală a moralității
normale cu ajutorul performanțelor ascetice apar religiei
bazată pe credință ca o aroganță a forțelor umane.

Oriunde conceptul de mântuire prin credință s-a dezvoltat constant
— ca în Islamul primitiv — ea a respins ascetica din afara lumii,
monahismul în special. În acest fel, el poate promova direct valorile-
rizarea religioasă a muncii profesionale - așa cum a făcut-o și cea protestantă -
Luteranismul — și în special, prin valorizarea harului sacramental
de penitență împărtășită de preoți, întăresc motivațiile în favoarea
importanța unică acordată sentimentelor personale de credință față de Dumnezeu.
Luteranismul, care stabilise principiul de la început, l-a întărit și mai mult
în timpul dezvoltării sale ulterioare, după eliminarea completă

confesiunea, în formele ascetice ale pietismului derivate din Spener și lui Francke, influențați și ei fără ca aceștia să fi avut o influență deplină conștiință, prin quakerism și altele.

De altfel, termenul german Berz? [vocație sau profesie] provine din traducerii Bibliei de către Luther și valorizarea profes-
țională în lume, ca o formă unică de viață plăcută
Dicu a fost, de la început, absolut esențial pentru luteranism. Dar, fiind dat fiind că în aceasta „operele” nu puteau intra în linie
nici ca o temelie reală a mântuirii sufletului, ca în cazul
catolicism, nici ca fundament pentru cunoașterea învierii,
ca în protestantismul ascetic. și faptul, în plus, că sentimentul-
al obiceiului de a te ști adăpostit în bunătate și har
divinul a rămas forma predominantă a certitudinii mântuirii, atitudinea față de lume a rămas și o „rezistență răbdătoare față de instituții”
Luteranismul contrasta astfel foarte clar cu toate
forme de protestantism care necesitau: o confirmare a mântuirii de către fapte bune (fides efficax printre pietisti, 'amal printre musulmani)

khäridjiți) sau o conduită specific metodică; el era, de asemenea, în opoziție completă față de religia virtuoasă a sectelor ascetice.

Luteranismul timpuriu nu avea nicio motivație care să-i permită
să adopte o atitudine socială sau revoluționară pe plan politic sau
chiar și o simplă reformă rațională. [345] Este o chestiune pentru el de pre-
să slujească în lume și împotriva ei bunurile mântuirii credinței și nu ale
transformarea ei. Este suficient ca Cuvântul divin să fie anunțat, pur
și clar, astfel încât tot ceea ce este esențial pentru creștin este dat de la
în plus; forma ordinii exterioare a lumii, chiar și cea a Bisericii,
este un adiaphoron [este indiferent]. Acest caracter emoțional al credinței,
„deschis către lume", conciliant, relativ indiferent față de lume, făcând
contrast cu ascetism, este, este adevărat, rezultatul unei evoluții.
religia bazată în mod specific pe credință nu poate genera cu ușurință
trăsături raționale antitradiționaliste de conduită; îi lipsește orice
un fel de motivație pentru dominație rațională și transformare
al cuvântului.

În forma în care este cunoscută de religiile războinice ale Islamului primitiv
și religia antică a lui Iahve, credința „poartă semnul simplității
loialitatea unui alai războinic [Gefolgschaftstreue] față de Dumnezeu sau față de profet,
care era inițial propriu tuturor relațiilor cu antropo-zeii
morfează. Dumnezeu răsplătește fidelitatea adepților săi și le pedepsește infidelitatea.
Această relație personală cu Dumnezeu capătă și alte caracteristici atunci când
comunități pașnice, în special membrii acestora care aparțin
claselor burgheze, devin purtătorii religiei mântuirii. Este vorba
numai atunci poate credința, ca mijloc de mântuire, să-și dobândească
caracter emoțional și iau trăsăturile iubirii lui Dumnezeu sau ale Mântuitorului,
așa cum apărea în religiozitatea iudaică din exil și postexil și
că a fost întărită în creștinismul timpuriu, în special în Isus și
Sfântul Ioan. Dicu apare apoi ca un stăpân milostiv sau un conducător al
familie. Este cu adevărat o greșeală gravă să vezi un ingredient

a religiei non-semite în calitatea paternă a lui Dumnezeu anunțată de Isus, sub pretextul că zeii popoarelor deșertului (semiții pentru majoritatea) „creează” oameni, în timp ce zeii greci îi „zămislesc” = Căci zeul creștin nu a intenționat niciodată să genereze oameni (yervndéura pù nomdirra, generat și nu creat, este tocmai predicatul caracteristică lui Hristos Trinitar divinizat, spre deosebire de oameni), și, deși îi îmbrățișează pe toți oamenii în iubirea sa supraomenească, aceasta nu este în niciun caz un tată modern și tandru: este mai presus de toate un patriarh regal și binevoitor, dar și iritabil și sever, așa cum era și deja dumnezeul evreilor.

Desigur, caracterul emoțional al religiei bazate pe credință poate fi adâncit prin conștientizarea faptului de a fi copil al lui Dumnezeu (în loc să fie instrumentul, ca în reprezentarea ascetică), datorită ce unitatea conduitei vieții poate fi căutată și mai mult într-o stare emoțională și încredere în Dumnezeu (în loc să fii în

conștientizarea confirmării etice), slăbind astfel caracterul său rațional practic. Această tendință sentimentală este dezvăluită în psalmodie gemete, tipice predicatorilor luterani germani, care aveau stabilită ca „limba Canaanului” de la renașterea pietismului _și care adesea îi alungă pe oamenii cu un caracter viguros de Biserică.

Religia credinței exercită în mod normal un efect antiraţional asupra
conduita vieții atunci când relația cu Dumnezeu sau cu Mântuitorul ia o întorsătură
caracterul devoțiunii pasionale, prin urmare, atunci când credința este nuanțată cu erotism
latent sau manifest. Astfel, în diversele varietăți ale iubirii lui Dicu pentru
Sufismul, în misticismul de tipul Cântarea Cântărilor lui Sfântul Bernard,
în cultul Fecioarei și al Preasfintei Inimi a lui Isus și în alte ana-
Jocuri devoționale, dar și în jubilația sentimentală a pietismului
specific luteran (Zinzendorf). Dar mai presus de toate/în evlavie specifică-
bhakti hindus specific evlaviei (a iubirii) care a reprimat radical,
încă din secolele al V-lea și al VI-lea, religia mândră și nobilă care este budismul
dhism și care a devenit forma populară a religiei mântuirii
mase din India, în special forma soteriologică a vișnuismului.
Devoțiunea față de Krishna, care s-a ridicat din Mahābhārata prin apoteoză,
a fi un salvator, în special devotamentul față de copilul Krishna, trece
prin cele patru etape ale contemplării: iubirea față de oamenii casei,
iubirea prietenilor, iubirea filială (și paternă), până la stadiul suprem de
devoțiune nuanțată în mod deschis cu erotism, în maniera iubirii de
gopii (amantele lui Krishna) pentru el. Ostil vieții de zi cu zi prin
-forma sa [346] de dobândire a mântuirii, această religie presupune întotdeauna o
orice grad de distribuire a harului sacramental de către preoți,
guru și yosain. În efectele sale practice, constituie contrapartida
sublimat din religia lui Lagakti, popular în clasele inferioare
din India. Este o venerație a soțiilor zeilor, mereu aproape de
religiozitate orgiastică și care include adesea un cult al orgiilor erotice.
În special, este departe, în toate privințele, de formele creștine de
religiozitatea pură a credinței și încrederea sa continuă și neclintită în
Providența divină. Relația personală cu Mântuitorul, nuanțată de erotism,
este în esență rezultatul tehnic al exercițiilor devoționale. Pe de altă parte,

Credința creștină în Providență este o carismă care trebuie stabilită prin exercitarea voinței credinciosului.

În cele din urmă, răscumpărarea poate fi darul harului fără motiv, complet. liber, al unui zeu cu decrete de nepătruns, în mod necesar imuabil în virtutea omniscienței sale și că comportamentul omului nu poate absolut nu este influență. Este har prin predestinare. Acest har presupune necondiționat un Dumnezeu creator, transcendent lumii; Prin urmare, lipsește absolut din toate religiile antice și asiatici. Prin caracterul său providențial, se diferențiază și de conceptul- o fatalitate supra-divină pe care o întâlnim în religiile eroice, adică, prin concepția sa despre guvernarea lumii ca o ordine, cu siguranță irațional din punct de vedere uman, dar rațional dintr-un punct de vedere

lui Dumnezeu. Pe de altă parte, elimină bunătatea divină. Dumnezeu devine rege maiestuos și dur. Împărtășește cu credința în soartă această consecință logica, educația oamenilor în superioritate și duritate, deși, unde tocmai pentru că, în raport cu acest cuvânt, devalorizarea completă a toate punctele forte personale ale individului reprezintă presupoziția mântuirii prin singurul har gratuit.

Naturi fără pasiuni, cu o moralitate severă, precum Pelagius, ar putea

crezând că faptele personale erau suficiente, printre profeți,
predestinarea a fost legea unor oameni precum Calvin și Mahomed, care
sunt conduși de o puternică și rațională dorință religioasă de putere (Machttrieb)
(certitudinea unei misiuni personale care decurge mai puțin din puritatea lor
individual, precum și situația mondială și voința divină), soarta
de oameni precum Sfântul Augustin și, încă o dată, Mahomed, care urmau să
stăpânind pasiuni puternice și care trăiau în întuneric, sentimentul că nu
putea realiza acest lucru - în măsura în care era posibil - doar prin
o putere externă indivizilor și care acționează deasupra lor. Luther
a experimentat și eu acest sentiment în perioada teribil de turbulentă în care
au urmat luptelor sale dificile cu păcatul; în el, acest sentiment s-a diminuat
de importanță pe măsură ce s-a adaptat la lume.

Predestinația garantează celui care beneficiază de har supremația
grad de certitudine a salvării de îndată ce este sigur că aparține aristocrației
restricționat de la mântuire, să fie numărat printre puținii aleși. Când individul
posedă această carismă de o importanță neegalată, trebuie să existe unele
simptome — deoarece incertitudinea absolută este insuportabilă pe termen lung. Acum,
întrucât Dumnezeu, într-un fel, a binevoit să dezvăluie unele
porunci pozitive privind modul de viață care este plăcut lui,
Aceste simptome nu pot fi luate în considerare - ca în cazul oricărei carisme religioase
activă — doar în confirmarea decisivă a faptului că individul este capabil să
participă la realizarea lor ca instrument al lui Dumnezeu și că
-continuu și metodic, pentru că cineva posedă har sau întotdeauna, Unde
niciodată. Nu sunt încălcările specifice - ele pot
să ajungă la predestinat, așa cum sunt și alți păcătoși, ei sunt escroci, —
Este conștientizarea faptului că nu aceste încălcări sunt cauzate de modul de a acționa
voită de Dumnezeu, care izvorăște din relația intimă și autentică cu Dumnezeu,
bazată pe relația secretă a harului: prin urmare, calitatea centrală și constantă

personalității dă certitudinea mântuirii și perseverenței în

În loc să tragă concluzia aparent mai logică care ar fi dus
fatalismului, credința în predestinare a insuflat, așadar, în cei mai mulți
în concordanță cu adepții săi, cele mai puternice motive pentru agricultură se formează

fiecare religie, conform conținutului primar al profeției sale. Uitarea vocală
ai luptătorilor pentru autoapărare ai credinței din primele generații de musulmani,
supus comandamentului religios al războiului sfânt în timpul cuceririi
ale lumii, precum și rigorismul, legalitatea și metoda

viața puritanilor [347] plasați sub legea morală creștină a rezultat
în mod similar, din influența acestei credințe, Disciplina războiului
sfântul a fost la originea invincibilității musulmanilor, la fel ca și cavaleria
Ascetismul lui Cromwell în lume și căutarea disciplinată a mântuirii
într-o profesie voită de Dumnezeu au fost sursa virtuozității în dobândirea-
situația puritană. Devalorizarea radicală și cu adevărat definitivă
a oricărei distribuții magice, sacramentale și instituționale a harului,
în raport cu voința suverană a lui Dumnezeu, este consecința inevitabilă
a oricărui har predestinat, compatibil cu sine însuși: această devalorizare
a apărut peste tot unde exista și se menținea predestinația
toată puritatea sa. În acest sens, în puritanism se află devalorizarea
harul magic și instituțional s-a manifestat cu cea mai mare forță.

Predestinația islamică nu cunoștea dublul decret: unul
nu a îndrăznit să-i atribuie lui Allah predestinarea [unora] la Iad; el
doar și-a retras harul, au fost astfel „abandonați” erorii, ne-
viabil din cauza deficiențelor umane. În plus, având în vedere caracterul său-
tărâm al religiei războinice, islamismul a prezentat unele dintre caracteristicile -
caracteristicile moirei grecești: astfel, el abia dezvoltase elementele
specific rațional al „guvernului mondial” și determinarea
despre destinul religios al individului în viața de apoi, concepția a predominat
că predestinarea nu a determinat soarta în viața de apoi, ci
mai degrabă cea de aici de jos, în evenimente din afara vieții de zi cu zi, care au adus
să pună astfel de întrebări; oare ar cădea luptătorul credinței!
sau nu în luptă? Pe de altă parte, destinul individului în această lume
a fost suficient asigurată prin simpla credință în Allah și în profeții săi,
prin urmare, nu avea nevoie - cel puțin în credința primitivă - să fie confirmat
prin conduita vieții. Inițial, un sistem rațional de ascetism zilnic-
dien era străin unei religii războinice ca aceasta. Prin urmare-
că, în islamism, predestinația și-a dezvoltat puterea odată cu
o vigoare mereu nouă în războaiele sfinte și în cele ale
Mahdi; pe de altă parte, și-a pierdut importanța odată cu „gentrificarea-
„mentul” islamismului, deoarece nu reușise să creeze o metodă
al vieții în lumea de zi cu zi, așa cum a făcut puritanismul mai târziu.

În puritanism, predestinația se referea la soarta din viața de apoi,
astfel, certitudo Salutis depindea de confirmarea virtuții în viață
zilnic. Prin urmare, abia odată cu gentrificarea
Religia lui Calvin conform căreia importanța predestinației a crescut prin -
în comparație cu modelele originale. Este foarte semnificativ faptul că — deși
peste tot, autoritățile au luat în considerare credința puritanică în predestinare

periculoasă pentru stat și ostilă autorității, deoarece făcea ca purificarea
sceptic față de orice legitimitate și putere seculară —
omeyazii, denigrați ca fiind specific „lumești", erau
adepții credinței în predestinare, deoarece se așteptau să vadă

dominația lor, dobândită în mod ilegitim, legitimată prin predestinarea lor
voită de Allah.

CĂI DE MÂNTUIRE, INFLUENȚA LOR 2.5.10

Vedem cum tendința de a determina procesele concrete ale
lumea, în loc să se îndrepte spre dincolo, a făcut imediat personajul să dispară
teoria predestinației, rațională din punct de vedere etic. În islamism (care, în plus,
plasată în principal în moralitate, cerințe externe și rituale), în
măsura în care predestinarea a produs un efect ascetic - care a fost
întotdeauna cazul printre acești oameni simpli care erau luptătorii antici
al credinței — acest efect a fost reprimat în viața de zi cu zi și s-a diminuat ușor
a căpătat trăsături fataliste (kismet) în religiozitatea populară din cauza
caracter mai puțin rațional; din același motiv, el nu a eliminat magia
al religiei poporului.

În cele din urmă, birocrația patrimonială chineză, în conformitate cu caracterul
din etica sa confucianistă, considerată cunoașterea „destinului"

așa cum este garantat de convingerea elitei; pe de altă parte, acest destin a
uneori căpătau trăsături fataliste în credința magică a maselor: dar
În opinia savanților, ea ocupa o poziție de mijloc între
Providența și moira. La fel ca și aceasta, și dorința de a o înfrunta, are
a hrănit mândria războinică a eroului, așa cum predestinația a hrănit
orgoliul eroic (x fariseic) al ascetismului burghez.

Dar nicăieri nu a fost mândria aristocrației celor predestinați la mântuire
strâns asociată și cu umanitatea profesională, precum și cu
ideea că succesul într-o activitate rațională demonstrează o binecuvântare
divin și, prin urmare, nicăieri influența motivelor ascetice asupra
Mentalitatea economică a fost la fel de intensă [348] doar în zona în care
Harul puritan prin predestinare era în vigoare. Harul predestinat
este, de asemenea, credința virtuozilor religioși care sunt singurii care tolerează acest lucru
ideea „dublului decret" [instaurat] dintotdeauna. Odată cu răspândirea sa crescândă-
sănătatea în viața de zi cu zi și în religia maselor, sumbrul
rigoarea acestei doctrine era din ce în ce mai puțin susținută și, în cele din urmă,
a rămas ca un caput mortuum în protestantismul ascetic
occidentală, lăsând în mentalitatea capitalistă rațională ideea de
confirmare profesională metodică, într-o viață îndreptată spre dobândirea-
situaţie.

Neocalvinismul lui Kuyper nu mai îndrăznea să susțină pe deplin
doctrină pură [a predestinației harului]. Dar această credință, ca fiind
că un astfel de lucru nu a fost cu adevărat eradicat. S-a schimbat doar
de formă. Pentru că, în orice caz, determinismul predestinației era un
mijloace de centralizare a „eticii convingerii" cel mai intens
sistematică pe care o putem imagina. „Personalitatea totală", așa cum o cunoaștem

aș spune astăzi, i s-a dat accentul valorii eterne de către
„alegere divină”, nu vreo acțiune individuală.

Există o contrapartidă non-religioasă, bazată pe determinismul orientat
către cele de aici de jos, către această evaluare religioasă a credinței. Este vorba de acest tip de
„rușine” și, ca să spunem așa, a sentimentului ateu al păcatului, propriu omului
modern, în virtutea unei sistematizări morale bazate pe „etica
„convingere”, indiferent de temeiul său metafizic. Angoasă secretă

al omului modern nu provine din îndeplinirea unui anumit act,
dar să fi putut să o realizeze fără a avea nimic de-a face cu ea, datorită propriei sale structuri -
„natură imuabilă, pentru că «este» așa cum este. Și tocmai această întoarcere-
mentul pe care îl exprimă „fariseismul” altora atunci când îl resping: Situația-
inumană, deoarece fără nicio posibilitate semnificativă de „iertare”, de
„pocăință”, „reparație”, destul de similar cu cel al credinței religioase
în predestinare, dar cel puțin acesta își putea imagina ceva
raport divin secret.

Pe

O

ETICA RELIGIOASĂ ȘI „LUMEA” 2.5.11

11 dolari. Etica religioasă și „Lumea”.

Tensiunea dintre lume și etica convingerii. — Etică
de vecinătate, bază a eticii religioase. — Dezaprobare religioasă
de interes. — Tensiunea dintre raționalizarea religioasă și cea etică
a vieții și raționalizarea economică a acesteia — Iubire Acosmică-
violența religioasă și politică. — Schimbarea atitudinii creștinismului
nism față de stat. — Etică profesională „organică” — Religie
și sexualitate. — Arta și etica fraternității.

Cu cât religia mântuirii este mai sistematizată și interiorizată în sensul unei
„etica convingerii”, plus tensiunea pe care o menține cu realitățile
a lumii este profundă. Atâta timp cât religia este ritualistă sau rămâne legalistă,
Această tensiune se manifestă rareori, în principiu. În general, ea acționează în esență -
doar în această formă, ca o etică magică. Ceea ce înseamnă
că începe cu consacrarea inviolabilă a convențiilor sale, deoarece
că toți credincioșii lui dicu sunt interesați să evite mânia lui, prin urmare, în
pedepsește încălcarea normelor. Așadar, odată ce o poruncă

a ajuns să capete sensul unei ordini divine, părăsește domeniul
convenții care pot fi modificate pentru a căpăta un caracter sacru. De atunci încolo,
La fel ca ordinea cosmosului, a fost valabilă în toate timpurile și va fi așa
veșnic; poate fi doar interpretat, nu schimbat, decât dacă
Dumnezeu însuși nu descoperă o poruncă nouă.

În această etapă, religia are efectul de a îngheța întregul domeniu într-un stereotip.
instituțiile juridice și convențiile [sociale], precum și
simbolismul a stereotipizat anumite elemente culturale semnificative, cum ar fi
și prescripțiile magice ale tabuului în legătură cu tipurile
exemple concrete de relații dintre oameni și bunuri materiale. Cărți
locuri sacre ale indienilor, musulmanilor, parsiților și evreilor, precum și
Cărți clasice ale chinezilor, care tratează normele ceremoniale și riturilor
pe același picior cu prescripțiile legale. Legea este lege „sacră”.
[349] Dominația religiei asupra legii stereotipe constituie unul dintre
cele mai semnificative obstacole în calea raționalizării dreptului și economiei.

Pe de altă parte, când o profeție etică și-a făcut loc
prin norme stereotipe, rituale sau magice, poate
rezultă din revoluții profunde — bruște sau treptate — în organizație
viața de zi cu zi, în special în domeniul economic.
Este evident că puterea religiei își întâmpină limitele în aceste
două direcții. Este departe de a fi întotdeauna elementul
motor oriunde merge mână în mână cu transformările. În special,
nu aduce brusc condiții economice nicăieri
baghetă magică, când posibilitățile lor nu sunt, cel puțin, date,
și care sunt adesea impulsuri intense în relațiile existente și
constelații de interese. Și forța concurentă a intereselor puternice

economic este, de asemenea, limitat în raport cu acesta. Nu este posibil să se dea o formulă generală pentru puterea relativă a conținutului diverse componente ale dezvoltării și „adaptarea” lor reciprocă:

Necesitățile vieții economice sunt afirmate fie prin reinterpretarea poruncile sacre sau prin transformarea lor, aceste două proceduri fiind justificate prin cazuistică. Uneori sunt respinse prin mijloace simple practici, cum ar fi distribuirea penitenței și a harului de către preoți. De exemplu, Biserica Catolică a exclus complet forul din circuit conscientiae (o vom vedea în curând) o rețetă la fel de importantă ca interzicerea împrumuturilor cu dobândă, fără a o abroga în mod expres — ceea ce ar fi fost imposibil. Probabil că la fel a fost și cu onanismul matrimonialis (sistem familial cu doi copii), care era la fel de interzis.

Această ambiguitate frecventă a normelor religioase sau tăcerea lor cu privire la în ceea ce privește noile probleme și practici pe care tocmai le-am discutat, are consecința logică a juxtapunerii directe a stereotipurilor absolute - imuabil și de un arbitrar extraordinar combinat cu imprevizibilitate totalul a ceea ce este efectiv în vigoare. Astfel, în ceea ce privește Sharia musulmană, este practic imposibil de spus ce este încă în practică în zilele noastre, în anumite cazuri; acest lucru este valabil și pentru

toate drepturile sacre și poruncile morale care au un caracter
formal ritualic și cazuistic - acest lucru este adevărat, în primul rând, pentru
Legea evreiască.

Pe de altă parte, datoria religioasă sistematizată într-o „etică a conviețuirii”
„tion” creează o situație esențial diferită. Această sistematizare
descompune anumite norme stereotipice prin orientarea relației
conduită totală și „semnificativă” a vieții către scopul mântuirii religioase.
Nu cunoaște nicio „legi sacră”, ci o „dispoziție interioară”
„sacru” pe care diverse maxime de comportament îl pot sancționa în funcție de
situația [dată]. Prin urmare, acest aranjament intern este clastic și
probabil să se adapteze. În funcție de direcția pe care o dă conduitei
viață, poate avea un efect revoluționar care își are sursa în individ,
în loc să exercite un efect stereotipic. Dar această facultate, ea o dobândește
cu prețul unui set de probleme care sunt în esență intensificate și „inter-
„rearanjate”. De fapt, tensiunea interioară dintre postulatul religios și
Realitățile lumii nu se diminuează, ci dimpotrivă, ele cresc. Odată cu
creșterea sistematizării și raționalizării relațiilor comunitare
și conținutul acestora, postulatele externe ale compensării specifice
teodiceea sunt înlocuite de conflicte între autonomii particulare
[Eigengesetzlichkeit] a sferelor vieții și a postulatelor religioase. Cu cât mai mult
Cu cât nevoia religioasă este mai intensă, cu atât „lumea” devine o problemă. Noi
Să încercăm mai întâi să clarificăm lucrurile analizând punctele principale
de conflict.

Etica religioasă pătrunde mai mult sau mai puțin profund sfera
instituțiile sociale. Nu numai diferențele dintre legăturile magice

ETICA RELIGIOASĂ ȘI „LUMEA” 2.5.11

Ritualurile și etica religioasă [Religiosität] sunt decisive aici, dar și
și mai presus de toate poziția lor principială în raport cu lumea. Cu cât lumea
este modelat sistematic și rațional într-un cosmos de către
puncte de vedere religioase, cu atât tensiunea etică poate deveni mai mult tensiune a
principiu în ceea ce privește instituțiile intra-lumești - și acest lucru cu atât mai mult
că acestea din urmă sunt, la rândul lor, mai sistematizate conform legii lor
proprie [Zigengesetzlichkeit]. Astfel se naște etica religioasă care
respinge lumea, iar acesteia îi lipsește, tocmai ca atare, [350]
caracterul stereotip al legii sacre. Mai exact, tensiunea pe care o introduce
în relațiile cu lumea constituie un factor dinamic important.
evoluției. eu

În măsura în care etica religioasă preia virtuțile
aspecte generale ale vieții în lume, este inutil să le discutăm aici. Relațiile
familie, deschidere, încredere, respect pentru viața celorlalți și a lor
bunuri, inclusiv față de femei, toate acestea sunt de la sine înțelese. Cu toate acestea, este
caracteristică este că accentul pus pe diferitele virtuți diferă în funcție de
religii. Astfel, în confucianism, accentul extraordinar pus pe evlavie
familie motivată de magie, având în vedere importanța spiritelor
strămoși. Această evlavie familială era, în practică, cultivată intenționat
printr-o organizare a dominației patriarhale, birocratice și patri-
călugăriță, conform expresiei lui Confucius, „nesupunerea este mai rea decât
„ticăloșie”; prin urmare, subordonare față de autoritățile familiale,

așa cum se spune în mod expres, trebuia să treacă și drept semn al calităților
social și politic. La polul opus al acestei atitudini, cel mai
religiozitatea radicală a comunității emoționale proclamă izbucnirea-
legături de familie: cine nu-și poate urî tatăl nu poate deveni
un ucenic al lui Isus.

Alte exemple: cea mai riguroasă îndatorire de adevăr specifică eticii
indian și zoroastrian, ceea ce contrastează cu Decalogul iudeo-creștin
(unde această obligație este limitată la mărturia legală); de asemenea, recesiunea
totalitatea datoriei adevărului înaintea poruncilor bunei-cuviințe în
etica ordinelor [Standesethik] a birocrației chineze confucianiste.
Sau chiar interdicția absolută de a ucide orice ființă vie, de orice fel.
(ahimsä), bazat pe idei animiste despre transmigrarea sufletelor
specific fundalului comun al religiozității specifice indiene, care
le pune împotriva aproape tuturor celorlalte. Această interdicție merge mult dincolo de
interzicerea torturii animalelor, condiționată inițial de poziția
Antiorgiasticul lui Zarathustra.

Mai mult, conținutul oricărei etici religioase care depășește prescripțiile-
țiuni magice speciale și evlavia familială este condiționată, mai întâi
licu, din două motive simple care reglementează acțiunea zilnică în afara
familiei, și anume: legea represaliilor împotriva infractorilor și a frau-
etern pentru vecinii prietenoși. Ambele sunt o pedeapsă: cel care greșește
„merită” o pedeapsă care să potolească mânia [celui ofensat], la fel cum
aproapele merită ajutor. Pentru etica chineză, vedică și zoroastriană,

SOCIOLOGIA RELIGIEI

Cât despre evrei până în perioada post-exiliană, răul cauzat de
Inamicul trebuie răsplătit cu rău. Toată ordinea socială pare să se bazeze pe
o compensație justă; acesta este motivul pentru care etica lui Confucius, adaptată la
mezde, respinsă ca fiind direct contrară rațiunii de stat, ideea
iubirea de inamic, care, în China, era motivată parțial de misticism,
și parțial din motive de utilitate socială. Practic, pe măsură ce
Men-nhold, această idee a fost acceptată de etica evreiască post-exilic, dar
doar în sensul unei umilințe, cu atât mai mari și mai rafinate,
de inamic prin faptele noastre bune și, mai presus de toate, cu această importantă rezervă-
tania, făcută tot de creștinism, că răzbunarea este [treaba] lui Dumnezeu
și că se va ocupa de asta cu atât mai sigur cu cât oamenii vor avea
s-a abținut.

Religia comunitară se adaugă la legăturile grupului parental, ale
sânge și frăție tribală [Stamm], datoria de a ajuta
însoțitori ai comunității. Sau, mai degrabă, îi pune în locul celor
membrii grupului parental: cel care nu își poate abandona tatăl și familia
mama nu poate fi o ucenică a lui Isus și este în acest sens și în acest sens
contextul în care trebuie să înțelegem cuvântul că Isus nu a venit pentru
aduce pace, dar sabia. De acolo se naște și se dezvoltă
porunca „frăției” specifică religiei comunității
—nu a tuturor, ci tocmai a aceleia,—pentru că emancipă
până la maximul legăturilor politice. Chiar și în creștinismul timpuriu,
De exemplu, la Clement din Alexandria, fraternitatea are valoare deplină
numai în cercul celorlalți credincioși și nu dincolo de el.

Ajutorul fratern, așa cum am văzut, își are originea în
grup de vecini. „Vecinul” își ajută vecinul pentru că va putea avea și el
nevoie de el într-o zi. Noțiunea de iubire universală poate apărea doar
când comunitățile etnice și politice au devenit strâns legate
[231] și că zeii sunt eliberați de legăturile politice pentru a deveni
puteri universale. Extinderea acestei iubiri la adepții religiilor
străinătate este îngreunată de apariția concurenței dintre
regiuni ale comunităților care toate proclamă unicitatea doctrinei lor.
Tradiția budistă L2 relatează că monahii jainiști au fost uimiți de
că Buddha le-a ordonat discipolilor săi să le dea mâncare,
și lor.

Odată cu diferențierea economică, obiceiul de a-i ajuta pe vecini în
munca lor și sprijinirea lor în nevoie s-a extins la relații
între diferitele clase sociale și, de asemenea, încă de la început, la etică
religioși. Barzi și magicieni, ale căror „profesii” au fost primele
să se detașeze de pământ, trăiau din generozitatea bogaților. În orice moment, ei
i-a celebrat pe aceștia din urmă și i-a blestemat pe avari și pe cei zgârciți. Vom vedea
mai departe decât în cadrul relațiilor economice naturale nu este posibil - "
sesiune ca atare care înnobilează, dar, în general, un mod de viață generat de

a. Cf. mai sus, p. 379 (ed.).

npma Cm a

ETICA RELIGIOASĂ ȘI LUMEA 3. 2.5.1!

reutilizabil și ospitalier. Prin urmare, pomenirea este, de asemenea, un element universal și în primul rând religia etică. Aceasta poate include motivații:

variat. Isus încă justifică, uneori, beneficiile față de săraci prin!

principiul retribuției: faptul că este imposibil pentru săraci să recompenseze:
[binefăcătorul său] de aici, pe pământ, face ca remunerația să fie cu atât mai sigură:
Dumnezeu în viața de apoi. La aceasta se adaugă principiul solidarității!
frați în credință care, în anumite circumstanțe, merge până la o fraternitate
la granița cu „comunismul iubirii”.
În islamism, a da pomană este una dintre cele cinci porunci |
absolute care determină apartenența la credință. În hinduismul timpuriu 4
În Confucius și în iudaismul antic, milostenia era „fapta bună |
prin excelență; în budismul primitiv, pomana este, inițial |
singura acțiune cu adevărat importantă a laicului pios; în creștinism,
primitivă, a atins aproape demnitatea unui sacrament (în vremea lui
Sfântul Augustin: credința fără milostenie era încă considerată nevrednică |
autentic). : |
Luptătorul fără un ban pentru credința islamului, călugărul budist,
frate sărac în credința creștinismului primitiv (în primul rând, al:
comunitatea din Ierusalim) depindeau toți de pomană, așa cum era de așteptat

profeții, apostolii și adesea chiar preoții depindeau de
religiile mântuirii. În creștinismul antic și, mai târziu, în secte,
până la și inclusiv quakerismul, șansa de pomană și ajutor:.
era ca un fel de instituție caritabilă [Unterstützungswohnsitz] |
și unul dintre factorii de capital economic ai propagandei și coeziunii: |
comunități religioase. Prin urmare, atunci când o religie comunitară,
[Gemeindereligiosität] pierde acest caracter, acesta pierde imediat mai mult sau mai puțin din
importanța sa de a se transforma într-un ritual mecanizat. Cu toate acestea, nu
rămâne în principiul său. În ciuda acestei evoluții, pomană:,
apare în creștinism atât de absolut necesar pentru mântuirea bogaților încât,
săracii constituie în Biserică o „ordine" particulară și indistinguibilă [Stand]
imaginabil. În același fel, bolnavii, văduvele și orfanii se întorc
constant ca obiecte de valoare religioasă pentru conduită |
etică. |
Căci ajutorul se extinde în mod natural mult dincolo de pomană: [india4
[vidu] așteaptă de la prieten, vecin, frate în credință, împrumuturi de ajutor
fără dobândă și asistență pentru copiii săi în caz de nevoie. În America}
asociațiile secularizate care au luat locul sectelor prezintă adesea
aceleași cerințe [de la membrii lor]. Și, în special, [săracii]
[frate] așteaptă acest ajutor de la generozitatea celor puternici și de la stăpânul său
guvernare. Desigur, în anumite limite, considerațiile
Bunătatea față de subordonați corespunde interesului propriu bine înțeles
guvernează deoarece, în absența unor mijloace raționale de control, securitate și
veniturile din aceasta depind în mare măsură de bunăvoința și simpatia
patia celor. Pe de altă parte, pentru cei care nu posedă nimic, parțial
în special pentru cântăreții sacri, șansa de a obține protecție €

|

eu

eu

58:

t

SOCIOLOGIA RELIGIEI

ajutorul unui om puternic este un stimulent pentru a-l frecventa pe acesta din urmă și
să-i celebreze bunătatea, oriunde relațiile patriarhale determină organizarea-
organizare socială, religii profetice - în special în Orient
— au putut crea, în legătură cu această situație pur practică, un fel de
de „protecție a celor slabi”, femei, copii, sclavi. [352] Astfel,
în special, profețiile evreiești și islamice.

Mai mult, acest lucru s-a extins la relațiile de clasă. Situația
clasa era exploatată fără scrupule față de vecinii mai puțin puternici -
„sânți”, ceea ce este tipic perioadei precapitaliste: astfel, înrobirea
debitor brutal, creșterea proprietății funciare personale
(ambele sunt aproape identice), utilizarea unei puteri
putere de cumpărare mai mare pentru a acumula bunuri de consum într-un anumit scop
speculative, pentru a exploata situația dificilă a altora. Aceste eșecuri
serioase în ceea ce privește solidaritatea au făcut obiectul unui puternic FPE MER social și, prin
consecință a unei condamnări religioase,

Pe de altă parte, vechea nobilime războinică îi disprețuia ca fiind par-
au venit cei care au urcat pe scara socială datorită dobândirii
bani. De aceea acest tip de „lăcomie” a stârnit groază religioasă.
gicuse; acest lucru se observă atât în cărțile de drept indian, cât și în
creștinismul timpuriu și islamul; în iudaism, această oroare a
produce instituția caracteristică anului emancipării și
remiterea datoriilor în favoarea coreligionarilor, de unde și pseudo-coerența
teologică și neînțelegerea unei evlavii pur urbane au creat
P „an sabatic”. Din toate aceste cerințe particulare, sistemul-
Matizarea în sensul unei etici a convingerii a conceput sentimentul
specifică iubirii religioase: caritas.

În aproape toate reglementările etice ale vieții, acest sentiment
fundamental a determinat condamnarea interesului în domeniu
economic. Lăsând la o parte protestantismul, acest mod de a vedea lucrurile nu este în totalitate...
absent din etica religioasă doar atunci când aceasta a devenit o
adaptare pură la lume, ca în confucianism, sau, ca în
etica Babilonului antic și în etica Mediteranei
vechi, când burghezia urbană și, în special, nobilimea com-
comercială, a împiedicat dezvoltarea unei etici caritabile eficiente.
Cărțile de legi religioase indiene interzic colectarea dobânzilor,
cel puțin pentru cele două caste superioare. Același lucru și în rândul evreilor,
între coreligionari, în islam și creștinismul timpuriu, mai întâi între
frați în credință, atunci necondiționat. Ca atare, interdicția
interesul poate să nu fie original în creștinism. Dumnezeu nu
nu va rambursa ceea ce a fost împrumutat fără risc - asta este ceea ce motivează
în Isus, rețeta de a da împrumut chiar și săracilor. Ulterior, o
erorile de citire și traducere au dus la interzicerea dobânzii

(rndëv la licu lui pnôéra dnehniorres, prin urmare, în Vulgata: nihil inde

J plin de speranță

Motivul inițial al acestei orori de interes constă în întregime în

caracterul unui apel de ajutor pe care îl are împrumutul inițial de urgență: dobândă luată „între frați” ar trebui să apară ca o încălcare a obligațiilor asistență. Interdicția de plată a dobânzii a devenit din ce în ce mai severă în creștinism (în condiții complet diferite), dar se datora din alte motive. Nu că absența dobânzii la capital se datorează condițiilor generale ale economiei naturale pentru care se aplică această interdicție

_scrait se presupune că „reflecția” (conform clișeului materialismului istoric-

(rică). Dimpotrivă, vedem exact că, chiar și la începutul Secolului Mijlociu Epocă — prin urmare, într-o perioadă de economie naturală — Biserica Creștină și slujitorii săi, inclusiv Papa, au colectat dobânzi fără cea mai mică ezitare și le-a tolerat perfect. Este izbitor faptul că momentul în care Biserica a început să persecute împrumuturile cu dobândă cam în același timp cu începutul dezvoltării formelor de comerț cu adevărat capitaliste

și, în special, al capitalului achizitiv [Erwerbskapital] în comerț
maritim. Prin urmare, este o luptă între raționalizarea etică și
raționalizarea economiei. După cum am văzut, este vorba doar de
al XIX-lea, când, confruntată cu fapte care erau acum ireversibile, Biserica a fost obligată
să punem deoparte această interdicție în modul în care am spus.

Motivul autentic religios al repulsiunii față de interes a fost
mai profund situat și în legătură cu atitudinea eticii
religioase în raport cu legalitatea achiziției comerciale raționale
ca atare. Orice achiziție pur comercială era aproape
întotdeauna judecați nefavorabil de religiile primitive și tocmai
de către cei care au acordat o valoare foarte pozitivă deținerii
bogăție. [353] Și aceasta nu numai atunci când economia domina
naturală sau sub influența nobilimii războinice, dar totuși
când traficul comercial era relativ dezvoltat și în semn de protest
conștient împotriva ei. În primul rând, orice raționalizare economică-
Micronul achiziției prin troc duce la zdruncinarea tradiției pe care se bazează
în general se bazează autoritatea legii sacre. Și deja din acest motiv
Dorința de bani, ca tip de dorință achizitivă rațională, este
suspect din punct de vedere religios. Pe cât posibil, clerul a
a favorizat astfel (așa cum se pare în Egipt) menținerea economiei
natural când interesele templului, ca depozit și
împrumuturi protejate sacral, nu i se opuneau prea mult.

Dar mai presus de toate este vorba despre caracterul relațiilor pur comerciale —
caracter impersonal, rațional din punct de vedere economic, dar, prin aceasta
chiar și de fapt, irațional din punct de vedere etic - care, în religii
etica, se lovește de o neîncredere resimțită cu atât mai sigur cu cât
nu este niciodată exprimată în întregime clar. Orice relație pur personală

de la om la om, orice ar fi, inclusiv reducerea la sclavie,
poate fi reglementat etic, pot fi formulate postulate etice,
deoarece structura acestui raport depinde de voința personală a participanților-
pantaloni și astfel lasă câmpul liber dezvoltării virtuții carității.
Dar nu este cazul relațiilor de afaceri raționale, mai ales

mai puțin decât sunt mai diferențiate rațional. Relațiile dintre
titularul unei obligațiuni ipotecare și debitorul unei bănci
credite ipotecare, între deținătorul de obligațiuni de trezorerie și contribuabil-
potabil, între acționar și muncitorul fabricii, între importatorul de tutun
și lucrătorul străin de la plantație, între utilizatorul industrial al
materiile prime și minerul nu pot fi reglementate conform principiilor carității,
nici în fapt, nici în principiu. Obiectivizarea economiei pe baza
societatea de piață [Marktvergesellschaftung] își urmează în mod absolut propria
legalitate obiectivă care, dacă nu este respectată, duce la eșec economic
microfon și, pe termen lung, decadență economică.

În acest sens, socializarea este întotdeauna o funcționalizare [Versach-
lichung] și un univers de activitate funcțional [sachlich] rațional
comercialul nu poate fi dominat de cerințe caritabile față de
oameni concreti. Universul funcționalizat al capitalismului nu oferă
nu există loc pentru această orientare caritabilă. Nu doar cerințele

ale carității religioase se ciocnesc, ca peste tot, în cazuri particulare,
la starea de spirit recalcitrantă și inadecvarea oamenilor concreti, dar
totuși, în general, își pierd orice sens. Pentru etica religioasă-
gieuse se opune unei lumi a relațiilor interpersonale care, în principiu,
nu poate respecta standardele sale originale. Prin urmare, cu o ambiguitate
în mod caracteristic, clerul a susținut întotdeauna patriarhalismul, în interesul
tradiționalismului, împotriva relațiilor impersonale de dependență,
deși, pe de altă parte, profeția rupe legăturile patriarhale. Dar mai mult
o religie își simte opoziția principială față de raționalismul economic,
cu cât virtuozii religioși sunt mai apropiați de respingerea antieconomică a lumii.

Mai mult, în domeniul faptelor, etica religioasă a cunoscut
soartă mixtă ca urmare a unor compromisuri inevitabile. Dintotdeauna,
a fost utilizată direct în scopuri economice raționale,
în special pentru cele ale creditorilor. În special, oriunde, pe
Din punct de vedere juridic, datoria era încă strict legată de persoana respectivă
al debitorului, era exploatată evlavia moștenitorilor față de strămoșii lor.
confiscarea mumiilor morților din Egipt sau ideea
foarte răspândit în multe religii asiatice decât cel care lipsește
promisiunii sale - deci și unei promisiuni de rambursare, mai presus de toate
dacă este garantat prin jurământ - va fi torturat în viața de apoi, prin urmare
că liniștea urmașilor săi va fi tulburată de magie dăunătoare.
Schulte a arătat că în Evul Mediu era posibil să se facă în mod special
merit episcopului, pentru că, dacă și-a încălcat angajamentele, cu atât mai mult
dacă acestea ar fi fost depuse sub jurământ, excomunicarea
i-a distrus întreaga existență (care nu este lipsită de a aminti de securitate
specific creditului acordat locotenenților noștri secundari, precum și studenților
afiliat unei corporații).

Așa cum am subliniat deja de multe ori, este cu adevărat paradoxal
că ascetismul cade întotdeauna înapoi în contradicția [354] care face ca
caracterul său rațional îl conduce la acumularea de bogății. În special,

munca subestimată a celibatarilor ascetici, spre deosebire de cea a
persoana responsabilă de asigurarea nivelului minim de subzistență pentru familia sa înseamnă dobândirea-
situația burgheză și a dus, la sfârșitul Evului Mediu, la expansiunea
profit personal; în același timp, reacția burgheziei împotriva
mănăstirile se bazează tocmai pe „competiția cooliilor” exercitată
de către acesta din urmă la nivel profesional, precum și în ceea ce privește
învățământ, mănăstiri sub licitație în comparație cu
profesori laici căsătoriți.

Anumite atitudini religioase pot fi adesea explicate
din motive de achiziție economică. Călugării din Bizanț erau
legate economic de cultul icoanelor, cele din China erau legate de produsele
al atelierelor și tipografiilor lor; un exemplu extrem de acest fel
este furnizat în zilele noastre de fabricarea schnappsului în mănăstiri
— în derâderea campaniei religioase împotriva alcoolului. Astfel de factori
`- acționează împotriva tuturor principiilor de refuz antieconomic ale lumii.`
Fiecare organizație, în special fiecare religie instituțională, are nevoie

mijloace de putere economică și putem spune că, practic,
nicio doctrină nu a fost mai anatematizată/de către papi — în special
de Ioan al XXII-lea, cel mai mare organizator financiar al Bisericii — că
cea a franciscanilor observanți care au susținut cu consecvență adevărul
teoria biblică conform căreia Hristos le-a rânduit sărăcia absolută
discipoli autentici. Începând cu Arnaud de Brescia, lista celor
martirii acestei doctrine se prelungesc de-a lungul secolelor.

Este dificil de evaluat efectele practice ale interdicției creștine.
uzurii și principiul Deo placere non potest la achiziție
afaceri, în special în comerț. Interzicerea cămătei a generat-
tot felul de forme juridice menite să o ocolească. Într-atât încât, după
după lupte grele, Biserica însăși a trebuit în cele din urmă să permită un interes
nedeghizat în instituția caritabilă a montes pietatis (cu siguranță
de la Leon al X-lea încoace) pentru împrumuturi amanet pentru săraci. Privilegiul
Evreii au răspuns nevoii de a acorda credite claselor de mijloc
urgență împotriva unui interes fix.

Mai mult, nu trebuie să uităm că în Evul Mediu dobânda cu rată fixă
a fost inițial o excepție rară, tocmai în contractele de credit
achiziție [Erzserbskreditvertrag] (la fel cum au fost, de exemplu,
utilizat universal în Italia pentru proprietatea pupilelor), când
riscurile implicate erau foarte mari, mai ales în comerțul maritim.
timp. Metoda utilizată în mod obișnuit a fost participarea efectivă la risc
iar la profiturile afacerii (commenda dare ad proficuum de mari), participa
pațiune delimitată în diverse moduri și uneori tarifată (în Constitutum
usus pisan). Cu toate acestea, marile bresle comerciale s-au protejat
împotriva imputării de usuraria pravitas prin excluderea din breaslă,
boicot și liste negre (comparabile cu reglementarea diferențelor

piața futures frauduloasă prin legislația noastră privind piața bursieră), în timp ce
că, pentru mântuirea sufletelor lor, membrii lor erau protejați cu ajutorul

EEE EEE AU FOST o
| | — u

indulgența generală oferită de corporație (ca în Arte
di Calimala) și prin donații testamentare masive: fundații
pios și bani de conștiință.

Totuși, prăpastia care separă necesitățile absolute de afaceri și
Idealul creștin al vieții era adesea resimțit foarte profund. În toate
În acest caz, această discordanță era tocmai ceea ce îi ținea pe indivizi departe de viața de afaceri.
cei mai devotați și cei a căror etică era cea mai rațională și, în special,
Ea a acționat întotdeauna în direcția degradării etice și
inhibarea spiritului rațional al afacerilor. Expedientul Bisericii ins-
instituție medievală, care evaluează îndatoririle morale conform ordinelor
[standisch], conform carismei religioase și vocației etice,
și, în același timp, practica indulgențelor nu i-a permis lui A a
o metodă etică coerentă să apară în domeniul economic.
(Distribuirea indulgențelor și principiile extrem de laxe

din etica probabilistică a iezuiților, după contrareformă, nu au
nimic nu s-a schimbat pentru că, tocmai, doar bărbații au o modalitate de a
văd laxism la nivel etic s-ar putea îndrepta către achiziție în
ca atare, și nu cei a căror etică era riguroasă.)

Crearea unei etici capitaliste — aceasta cu siguranță nu a fost intenționată —
a fost realizată doar prin asceticismul lumesc al protestantismului.
Ea a deschis calea către viața de afaceri celor mai mulți
mai pioasă și mai riguroasă din punct de vedere etic și, mai presus de toate, ea
a demonstrat succesul în viața de afaceri ca rod al conduitei
rațional. Protestantismul, în special protestantismul ascetic,
a limitat interdicția dobânzii la cazurile în care camăta era expresia
de o uscăciune concretă a inimii. [355] Interesul a fost stigmatizat ca fiind
camătă inumană tocmai acolo unde Biserica o tolerase de fapt:
în montes pietatis, adică în creditul acordat săracilor
— atât evreii, cât și creștinii din lumea afacerilor au simțit acest lucru
concurența ca o pacoste. Pe de altă parte, interesul a fost legitimat în
ca formă de participare a creditorului de capital la profiturile realizate
în afaceri cu banii săi și, mai presus de toate, era legitim pentru credit
acordat celor puternici și bogați (credit politic pentru prinți). Salmasius
a fondat teoria,

Dar, mai presus de toate, calvinismul a distrus formele peste tot
forme tradiționale de caritate. El a eliminat mai întâi distribuția anarhică
pomană. Fără îndoială, caritatea pornise deja pe calea
sistematizării de la introducerea sa în Biserică la sfârșitul Evului Mediu
Vârstă, reguli precise pentru distribuirea fondurilor episcopilor, apoi cu
instituirea hospicelor; în mod similar, în Islam, săracii își asumă impozitul
avea sentimentul unei centralizări raționale. Cu toate acestea, pomenile

distribuite aleatoriu și-au menținut importanța ca fiind bune
lucrări. Nenumăratele fundații caritabile ale tuturor religiilor
etica a condus, prin acest fapt, și la cultivarea directă a
cerșetorie și, în plus, să transforme caritatea într-un lucru pur și simplu

ritual, după cum reiese din numărul fix de supe distribuite de
Fundații monahale bizantine sau chiar zile oficiale
de supă în China. Calvinismul a pus capăt la toate acestea. Mai presus de toate,
a pune capăt oricărei atitudini binevoitoare față de cerșetori: Căci
El, în planurile sale de nepătruns, Dumnezeu avea motive întemeiate pentru
să distribuie inegal bunurile acestei lumi și ca individul să se confirme
exclusiv în profesia sa, Miendier reprezintă o încălcare directă a
iubirea aproapelui, și anume, în acest caz, față de cel apropiat
de la cine cerșește cineva. Mai mult, toți predicatorii puritani au luat
ca punct de plecare, conceptul că persoana șomeră aptă de muncă
este responsabil pentru situația sa. Dar caritatea trebuie organizată rațional -
aliat, spre mai marea slavă a lui Dumnezeu, în favoarea celor care sunt
incapabili să muncească: schilozi și orfani, așa cum vedem și acum
astăzi pe străzile din Amsterdam, când conduceam spre serviciul religios
divini, cu ostentație maximă, rezidenții orfelinatului
îmbrăcat într-un costum strident care amintea de cel al nebunilor. Asistență pentru
săracul își propune să-i intimideze pe leneși. Asistența slabă a celor care purifică

Tains englezesc este tipic în acest sens și contrastează cu principiile sociale
Anglicani, descriși atât de bine de H. Levy. În orice caz,
caritatea însăși devine o „afacere” rațională; în acest fel
semnificația sa religioasă este fie eliminată, fie direct transformată
dimpotrivă, așa este în atitudinile religioase ascetice
rațional și coerent.

O atitudine religioasă mistică trebuie neapărat să urmeze calea
opus raționalizării economiei. Mai exact, eșecul principiilor
postulatele fraternității asupra realității lipsite de iubire a lumii economice -
Mic, de îndată ce este raționalizat, crește cererea de iubire pentru
apoi și îl ridică la „bunătate” fără discriminare, care nu pune la îndoială
nici asupra motivului și rezultatului dăruirii absolute de sine, nici asupra demnității și
capacitatea solicitantului de a se ajuta singur și, de asemenea, își dă cămașa
care își cere doar haina; această bunătate pentru care, tocmai,
în consecințele sale ultime, individul pentru care se sacrifică este, căci
ca să spunem așa, interschimbabile și își pot pierde orice valoare și pentru care
„vecin” este cineva care se întâmplă să se afle pe calea lui, notabil doar-
suferința sa și nevoia sa de asistență: este o formă de caracterizare
ticăitul zborului mistic din lume sub forma unui dar al iubirii
fără scop, făcut nu în considerarea omului, ci în considerarea
devoțiunea, a „prostituției sacre a sufletului”, cum spune Baudelaire.

Cu aceeași acuitate și din aceleași motive, acosmismul religios
a iubirii — într-un anumit sens, orice atitudine religioasă [Religiosität]
rațional — se ciocnește cu cosmosul acțiunii politice imediat ce o religie
[Religia] s-a distanțat de legăturile politice.

De fapt, zeul politic local antic și, de asemenea, zeul etic, uni-

Puternicii versatili există doar pentru a proteja interesele grupului lor.

Chiar și astăzi, Dumnezeul creștinilor este invocat

595

fără nud

inst EE so A ÉÈSe Sd US

SOCIOLOGIA RELIGIEI

ca „Dumnezeul bătăliilor” sau „Dumnezeul părinților noștri”,[356] precum zeul localnic al unui polis antic, în același mod ca, de exemplu, preotul Creștinii de pe coasta Mării Nordului s-au rugat timp de secole pentru „țărm” „binecuvântat” (multe naufragii). La rândul său, clerul depinde cel mai adesea, direct sau indirect, grupuri politice, cu o mai mare motiv în zilele noastre când bisericile sunt finanțate de stat, dar, că toate la fel de mult ca atunci când membrii clerului erau funcționari ai curții sau patri- călugări, suverani sau proprietari de pământuri, precum în India purohita, sau ca în Bizanț, episcopul curții lui Constantin, sau din nou când ei erau ei înșiși stăpâni feudali cu un feud secular, ca în timpul Evul Mediu occidental sau când aparțineau familiilor preoțești investiți cu putere seculară. Barzii sacri — ale căror cântece au fost aproape peste tot integrat în scrierile sacre, indiene, chineze precum cea evreiască — celebra moartea eroică pe care cărțile legii sacre Brahmanic a considerat-o datoria ideală a kshatriyei atunci când a

ar fi ajuns la vârsta la care „l-ar fi văzut pe fiul fiului său”; la fel și brahmanul, în același caz, a trebuit să se retragă în pădure pentru a se dedica meditației. O religiozitate magică, este adevărat, nu concepe ideea al „războiului sfânt”. Dar pentru ea, precum și pentru religia antică lui Iahve, victorie politică, în special răzbunare împotriva dușmanilor, constituie adevărata plată a lui Dumnezeu.

Însă, cu cât clerul căuta mai mult să se organizeze independent de putere politică, cu cât etica sa a fost mai rațională, cu atât această poziție originală s-a schimbat. Contradicția dintre predicarea fraternității dintre coreligioniști [Genosse] și glorificarea războiului împotriva poporului din Exteriorul nu este cu siguranță decisiv în discreditarea virtuților războinici, pentru că a rămas lacuna care distingea între războaie „drept” și „nedrept” - un produs fariseic pe care vechiul și adevăratul tabelul etic al războinicilor.

Totuși, cea mai importantă a fost nașterea religiilor comunitare. dezarmat politic și domesticit de clerul — evreii, de exemplu — precum și nașterea unor mari straturi cel puțin relativ nebeligerante, dar importante crescând pentru întreținerea și puterea clerului atunci când acesta este organizat era independent. Clerul era obligat să primească cât mai mult mai exclusiv virtuțile specifice ale acestor straturi decât aceste virtuți: simplitate, resemnare în fața suferinței, acceptare umilă a autorității iertarea prietenoasă și acordată a nedreptății au fost, de asemenea, cele care au favorizat supunerea față de preoți și căile etice ale lui Dumnezeu; în plus, ei reprezenta, într-o oarecare măsură, virtuțile complementare ale virtutea fundamentală a celor puternici: caritatea generoasă și, ca atare, binefăcătorii patriarhali îi așteptau și îi doreau în cei de la

pe care au venit să-i ajute.

Cu cât mai multă religiozitate [Religiosität] devine religiozitate „comunitară”
[Gemeinde Religiosität], cu atât mai mult contribuie circumstanțele politice

să transfigureze într-un sens religios etica celor dominați.
Cu viziunea sa realistă asupra situației politice externe, profeția
O femeie evreică a predicat resemnarea față de destinul voit de Dumnezeu, adică rezistența
națiune către dominația marilor puteri. Și domesticirea
maselor, fie că este opera unor dominatori străini (în primul rând, sistematic-
(în mod specific, perșii) sau conducătorii evrei, este încredințată preoților
recunoscută de ei. Această domesticire, unită cu caracterul non-beligerant
din activitatea personală a subiecților și din experiența generală a acțiunii
motive religioase intense asupra femeilor, au făcut ca odată cu popularizarea
motive tot mai mari susținute de religie, în esență virtuți
femininul bărbatului dominat este considerat în mod specific
religioasă. Această „revoltă a sclavilor” nu a fost doar organizată de
preoți în domeniul moral, dar și orice creștere a destulului
mântuirii personale pe o bază ascetică și, cu atât mai mult, mistică, detaliază-

de tradiție, conduc, așa cum am văzut, în virtutea propriilor legi,
în aceeași direcție. Cu toate acestea, situațiile externe tipice
acționează pentru a întări [acest fenomen]. Atât schimbarea aparentă-
o mențiune lipsită de sens a micilor puteri politice efemere din față
a unei religiozități universaliste și a unei civilizații unitare
(relativ) social (ca în India) decât, dimpotrivă, pacificarea
universal [357] și eliminarea oricărei lupte pentru putere în cadrul
marile imperii universale și, în special, birocratizarea puterii
politica (ca în Imperiul Roman), sunt astfel factorii care reduc
iarba de sub vârf, la interese politice și sociale înrădăcinate în competiție
lupta militară pentru putere și lupta socială dintre ordine [Stände-
Kampf]; ele acționează puternic în aceeași direcție ca și antipo- respingerea
politica mondială și dezvoltarea eticii religioase fraterne
ostil violenței. Puterea religiei creștine a iubirii, apolitică,
nu derivă din interese „socio-politice” sau din posibile „proliferări”
„tarieni”, ci, mai degrabă, a suprimării totale a acestor interese.
chiar, [a permis] toate doctrinele mântuirii și religiile
comunitate [Gemeindereligiosität] a crește în importanță din
din secolele I și XI ale perioadei imperiale. Mai mult, acestea nu sunt doar-
clasele dominate - adesea nici măcar nu erau majoritare
— care au devenit purtători speciali ai religiilor [Religiosirät]
salvare antipolitică, dar mai presus de toate clasele educate, care dezaprobă-
erau interesați de politică pentru că le lipsea influența sau
că au fost dezgustați de asta.

Este un fapt universal recunoscut că violența generează violență
lence, că peste tot interesele sociale sau economice ale dominației sunt
se căsătorească cu cele mai idealiste mișcări de reformă sau chiar
revoluționari, că violența împotriva nedreptății are succes în cele din urmă

nu către victoria unei justiții superioare, ci, dimpotrivă, către o putere

_ sporită sau cu inteligență înțeleaptă. Această experiență nu a fost un secret,

cel puțin pentru stratul intelectual al celor care nu erau interesați

ct ED nn
u EEE EL UEWEELELEELELLLLELLLE.UO.

nu la politică și a generat constant cea mai radicală cerere
a eticii fraterne, învățând că nu trebuie să ne opunem răului prin
violență, [concepție] - comună budismului și predicării
Isus. Dar este propriu și religiozităților mistice,
deoarece căutarea mistică a mântuirii, care urmărește să minimizeze activitatea și
Afirmarea nevoii de a trece în lume incognito necesită această atitudine
a umilinței și a sacrificiului de sine ca singura modalitate de a-și confirma
salut. Mai mult, trebuie neapărat să o producă într-un mod pur
psihologic din sentimentul de iubire acosmică fără obiect care
este unic. Orice intelectualism pur poartă în sine șansa de a

o întorsătură atât de mistică.

Pe de altă parte, asceticismul intra-mundan poate accepta existența
organe de putere politică pe care le consideră un mijloc pentru
să transformăm lumea etic și rațional și să îmblânzim
păcate. Doar că acordul aici este mult mai greu de atins decât cu
interesele economice ale achiziției. Deoarece activitatea autentică
politica se bazează pe calități umane medii, compromisuri,
viclenia și utilizarea altor mijloace, în special la bărbați, decât etica
condamnă, precum și asupra relativizării tuturor obiectivelor; prin urmare, impune
abandonarea cerințelor etice riguroase într-o măsură infinit mai mare
mai mare decât achiziția economică privată. Este atât de evident că, sub
glorioasa dominație a Macabeilor, odată ce beția inițială se risipise
al războiului de eliberare, s-a format un partid printre cei mai pioși evrei,
care prefera dominația străină regalității naționale, în același mod
că multe confesiuni puritane considerau bisericile aflate sub
crucea - prin urmare sub dominația celor nelegiuiți - ca singurele unde au-
Ticitatea religiozității [Religiosität] a fost pusă la încercare. În ambele
cazurile erau la lucru convingerea că autenticitatea nu putea fi confirmată
decât prin martiriu și, pe de altă parte, convingerea fundamentală că
virtuțile religioase autentice, precum și etica rațională
intransigentă precum frăția acosmică, nu și-a putut găsi un loc în
în cadrul aparatului puterii politice. Aici găsim una dintre sursele
a legăturii dintre ascetism în lume și [tendința] de a minimiza
activitatea Statului (x manchesterism).

Conflictul dintre etica ascetică și dispoziția fraternă mistică
cu aparatul puterii, care stă la baza tuturor organizațiilor
politici, pentru a produce cele mai diverse tipuri de tensiune și echilibru.

Această tensiune dintre religie și politică este, desigur, mult mai mare
slab atunci când, ca în confucianism, religia este credința în spirite
sau, pur și simplu, magie, iar etica o adaptare inteligentă a
omul cultivat din lume. Pe de altă parte, nu există niciun conflict [358] atunci când un
Religia [Keligiosität], la fel ca islamul antic, are datoria de a propaga
adevărata profeție prin violență, renunță în mod conștient la uni-conversie
verset și recunoaște ca scop nu mântuirea celor pe care îi supune, ci
subjugarea și supunerea necredincioșilor sub dominația unui ordin

urnă rs ee

dominator dedicat, prin datorie fundamentală, războiului sfânt. Pentru aceasta
nu este în niciun fel o religie universală a mântuirii. Situația dorită
conform lui Dicu, este vorba, tocmai, de dominația violentă a credincioșilor asupra
necredincioși, care sunt doar tolerați; prin urmare, violența nu
emisiune.

Asceticismul în lume arată o anumită înrudire cu această situație.
când - ca în calvinismul radical - se prezintă drept dorit
„de către Dumnezeu dominația virtuozilor religioși aparținând Bisericii „pure”
asupra lumii păcătoase, pentru a o supune. Aceasta este, desigur, baza

cu compromisuri de tot felul, din partea teocrației New Angle-

pământ, dacă nu într-un mod declarat, atunci cel puțin în practică. Dar conflictul

lipsește și atunci când, ca în doctrinele intelectualiste

salvarea Indiei (budism, jainism), toate relațiile sunt rupte

cu lumea și acțiunea, violența personală, precum și rezistența

la putere sunt strict interzise și, de asemenea, fără sens. Doar conflictele

de fapt, izolat, între cerințele concrete ale Statului și poruncile

elemente concrete ale religiei, apar acolo unde o religiozitate [Religiosität]

este religia paria a unui grup exclus de la drepturi politice și unde pro-

Scopul [acestei religii] este de a restabili ierarhia justă a castelor —

precum iudaismul, care nu a condamnat niciodată statul sau puterea, ci

Dimpotrivă, el se așteptase chiar de la Mesia la propriul său despot politic,

cel puțin până la distrugerea Templului de către Hadrian.

Acest conflict duce la martiriu sau la toleranță pasivă, antipolitică,

a despotismului, ori de câte ori o religiozitate comunitară [Gemeinde-

[religiozitatea] respinge orice violență ca fiind contrară voinței divine și

își convinge de fapt membrii să se abțină de la aceasta, fără a trage însă vreun beneficiu de pe urma acesteia

consecința că cineva trebuie absolut să fugă din lume — învățând dimpotrivă

să rămână în ea în orice caz. Experiența istorică arată

că anarhismul religios a fost până acum doar un fenomen al

scurtă durată, deoarece intensitatea credinței care o condiționează este o carismă

personal. Formațiuni politice independente au existat pe baza

nu pur anarhist, ci fundamental pacifist. Cel mai

Una dintre acestea, comunitatea quakeră din Pennsylvania, a avut efectul...

a reușit cu succes, timp de două generații, să iasă din necaz fără violență

împotriva indienilor și pentru a prospera, ceea ce contrastează cu coloniile vecine.

[Această situație a durat] până la izbucnirea conflictelor armate dintre marile puteri-

puterile coloniale au redus pacifismul la o stare de ficțiune și, în final,
până la Războiul de Independență, desfășurat în absența principiilor
fundamentele quakerismului, dar excluzându-i pe quakerii ortodocși
din cauza principiului lor de non-rezistență, a discreditat profund și
acest principiu. Și atitudinea corespunzătoare de acceptare tolerantă a
oameni de credințe diferite au condus pentru prima dată, chiar în Pennsylvania,
Quakerii la o manipulare a circumscripțiilor electorale pe care le simt-
se luptau și care în cele din urmă i-a obligat să abdice de la guvern.
dezvoltare comună.

în ———— m ———

SOCIOLOGIA RELIGIEI

Apolitismul fundamental pasiv a fost reprezentat în regiuni
dintre cele mai diverse din lume și, în forma sa tipică, de menonism,
precum și, în mod similar, de către majoritatea comunităților baptiste,
dar mai ales de numeroase secte care au motivat-o în diverse moduri,
în special în Rusia. Alături de supunerea absolută rezultată din refuz
violenței, acest apolitism a dus la conflicte acute atunci când
serviciul militar personal era obligatoriu. Atitudinea confesiunilor religioase -
Gieuses care nu erau absolut apolitice față de război erau extrem de
a variat, în funcție de faptul dacă era vorba de protejarea libertății religioase împotriva inter-

invenții ale puterii politice sau ale unui război pur politic. Pentru acestea
Două tipuri de violență războinică răspundeau la două maxime extreme.
Pe de o parte, acceptarea pasivă a puterii străine și rebeliunea împotriva acesteia
pretenția abuzivă de a-l face pe [credincios] să participe la violență, care
a inclus martiriul ca posibilă consecință. [359] Aceasta nu este
doar poziția apoliticismului mistic, absolut indiferent față de
lume și varietăți de ascetism intra-mundan, pacifist în principiu, dar
totuși cea a religiozității credinței [Glaubensreligiosität] pur personală-
care adesea și-l însușește pentru a răspunde opresiunii de care este supusă credința
victimă, deoarece nu recunoaște nicio organizație externă rațională sau
dominația rațională a lumii voită de Dumnezeu. Luther a respins-o, pur și simplu
și, pur și simplu, război religios și revoluție religioasă. Pe de altă parte,
[există] punctul de vedere al rezistenței violente, cel puțin atunci când credința este
persecutați. Revoluția religioasă [Glaubensrevolution] este foarte aproape de
raționalismul ascetic intra-mundan care recunoaște ordinea lumii,
sacru și voit de Dumnezeu. În creștinism, vedem acest lucru în special
numai în calvinism, care face o datorie apărarea credinței prin viață
lence, împotriva tiranilor (chiar dacă, urmând caracterul instituțional al Bisericii,
Calvin ne învață că această apărare este lăsată la inițiativa autorităților care au
vocație pentru aceasta). Religii care luptă prin propagandă [Propagandă-
dakampfreligion] și derivatele lor — mahdismul și alte secte, pentru Islam,
și secta hindusă eclectică a sikhilor, influențată și ea de islam, și
chiar pașnice la început, — știu evident datoria revoluției -
țiune religioasă.

Pe de altă parte, în ceea ce privește războiul pur politic, indiferent
la nivel religios, reprezentanți ai celor două puncte de vedere opuse
adoptă, acolo unde este cazul, poziții exact opuse. Religiozitatea
care au cerințe etic raționale față de

cosmosul politic adoptă în mod necesar o poziție mai negativă
spre războaie politice decât cei care acceptă ordinea mondială
ca fiind de la sine înțelese și relativ indiferente. Armata neînvinsă a lui Cromwell
a trimis o petiție Parlamentului pentru abolirea recrutării forțate, deoarece
că creștinul ar trebui să participe doar la războaiele pe care le aprobă conștiința sa.
Din acest punct de vedere, o armată de mercenari poate fi considerată ca fiind
o organizație relativ morală, deoarece oricine vrea să fie
mercenarul trebuie să dezbată cu Dumnezeu și cu propria conștiință pentru a ști

dacă va pune mâna pe arme. Dar violența exercitată de Stat nu este
moralitatea doar în măsura în care îmblânzește păcatele spre slava lui Dumnezeu
și se opune nedreptății religioase, prin urmare, în scopuri religioase. Pe de altă parte-
che, pentru Luther (care respinge absolut războiul religios, revoluția
rezistență religioasă și activă la războaiele politice), sfera auto-
Riturile seculare nu sunt în niciun fel afectate de postulatele raționale ale religiei;
Prin urmare, aceștia sunt singurii responsabili pentru legitimitatea unui război politic.
bifează și subiectul nu-și împovărează conștiința dacă se supune activ aici,
ca și în cazul a tot ceea ce nu distruge relația sa cu Dumnezeu.

Totuși, poziția creștinismului timpuriu și medieval față de stat
considerat în ansamblu, plutea; mai precis, centrul său de
gravitația a oscilat între mai multe poziții:

t. Respingerea totală a Imperiului Roman existent ca formă de dominație
al Anticristului. La sfârșitul Antichității, toată lumea, inclusiv creștinii,
a considerat că este de la sine înțeles că Imperiul va dura până la sfârșitul lumii;

2. Indiferență totală față de stat, prin urmare supunere pasivă față de putere
(întotdeauna ilegitim). Prin urmare, îndeplinirea activă a tuturor obligațiilor
care, la nivel religios, nu amenință în mod direct mântuirea; astfel, în
în special, al plății taxelor. „Dați Cezarului ce este cuvenit”
„lui Cezar” nu înseamnă, așa cum susține interpretarea modernă, cu
tendința de a armoniza lucrurile, recunoașterea pozitivă a trenului de
lume, ci dimpotrivă o indiferență totală față de ea;

3. Abținerea de la chestiuni politice concrete, deoarece participarea la acestea
duce în mod necesar la păcat (închinarea la Cezari), dar recunoașterea
autoritatea pozitivă, exercitată chiar și de necredincioși, deoarece, într-un fel
bună, voită de Dumnezeu (chiar dacă este păcătoasă); ca toate
organizațiile acestei lumi, este o pedeapsă divină a păcatului care
este soarta oamenilor de la căderea lui Adam și că creștinul trebuie să presupună
ascultător;

4. Evaluarea pozitivă a autorității, chiar și atunci când este exercitată de necredincioși,
ca mijloc indispensabil în starea de păcat pentru a reprima
păcate deja condamnate de păgânii neiluminați religios
gieux, dar căruia Dumnezeu i-a dat cunoaștere naturală (în plus,
Autoritatea este condiția generală a oricărei existențe pământești voite de
Dumnezeu).
[360] Primele două puncte de vedere aparțin în principal perioadei
de așteptare escatologică, dar au reapărut de mai multe ori de atunci.

Cât despre acesta din urmă, creștinismul timpuriu nu a reușit
să depășească principiul, chiar și după ce a fost recunoscut ca religie
al Statului. Marea transformare a relației dintre creștinism și stat
s-a împlinit doar odată cu Biserica medievală, așa cum a spus „Træltsch”
demonstrat strălucit în cercetările sale. Cu toate acestea, problema care,
prin urmare, i s-a pus creștinismului o chestiune care nu îi aparține exclusiv,
dar în el s-a dezvoltat, în special din motive religioase,
parțial din motive extrareligioase,

până la punctul de a deveni o problemă -

bifă coerentă. Vrem să vorbim despre poziția a ceea ce se numește
„legea naturală” în raport, pe de o parte, cu revelația religioasă și, pe de altă parte
Pe de altă parte, față de formațiunile politice pozitive și comportamentul acestora.

Vom reveni pe scurt asupra acestui aspect când vom discuta despre
forme de comunități religioase * și forme de dominație, The
Principalul lucru pe care trebuie să-l spunem aici este despre tipul de soluție
referitor la etica individuală, și anume: schema generală conform căreia
o religie, atunci când este religia predominantă a unui grup
politic [politischer Verband] și favorizat de acesta — și în special,
când este vorba de religiozitate [Religiosität] a harului instituțional, — are obiceiul-
studiu al rezolvării tensiunilor dintre etica religioasă și cerințele

moduri neetice și antietice de a trăi în cadrul structurii puterii
starea și economia lumii, constă în relativizarea și diferențierea
etica sub forma eticii „organice” a profesiei - prin opoziție
țiune la etica ascetică.

Doctrina creștină preia parțial — în Sfântul Toma de Aquino
de exemplu — concepția, deja familiară credințelor animiste despre
spiritele și viața de apoi, că diversitatea oamenilor este pur naturală
— în afară de toate consecințele păcatului — și că acesta
determină diferențele de stare, atât în destinul din această lume, cât și în
cealaltă. Troeltsch a subliniat pe bună dreptate că se opune doctrinei
Stoicii creștinismului timpuriu, ai unei epoci de aur și ai unei stări de fericire
original al egalității universale, anarhice a oamenilor.

Totuși, pe lângă aceasta, relația dintre viață și putere este
obiectul unei deducții metafizice. Fie din faptul păcatului originar, fie
fie prin cauzalitatea individuală a karmei, fie din cauza unei corelații
ruptura lumii având o motivație dualistă, oamenii sunt condamnați -
născuți să îndure puterea, munca grea, suferința, egoismul și, de asemenea,
în special, diferențe de clasă și condiție [ständisch].
profesiile sau castele sunt organizate providențial în așa fel încât
că fiecare dintre ei are o sarcină specifică, esențială,
voită de Dumnezeu sau prescrisă de ordinea impersonală a lumii și care
se aplică tuturor celorlalte cerințe etice. Aceste diverse profesii
iar castele sunt similare cu părțile constitutive ale unui organism.
Relațiile de putere rezultate dintre bărbați sunt relații
autoritatea dorită de Dicu, să se revolte împotriva lor sau să ridice alte revendicări
indicații vitale decât cele care corespund ierarhiei ordinelor
este contrară voinței divine și exprimă mândria creaturii de a purta

atac asupra tradiției sacre. În cadrul acestei ordini organice, un
O sarcină specifică este atribuită și virtuoșilor religiozității [Religiosit àt]
—„fie că sunt asceți sau contemplativi; depinde de ei să creeze
comoară de fapte bune suplimentare din care să se ia pentru distribuire
pentru a aduce un omagiu institutului dătător de har. De asemenea, o funcție particulară
este atribuit prinților, războinicilor, judecătorilor, meșteșugarilor și țăranilor. Înăuntru
din această organizare, individul își dobândește, tocmai, fericirea aici -

`

jos și răsplata sa în lumea cealaltă prin supunerea sa față de adevăr
revelat și prin justul său sentiment de iubire.

Islamul era departe de această concepție „organică” și de aceste pro-
probleme pentru că, renunțând la universalism, a conceput suprapunerea
idealul ordinii [ständisch] lumii în credincioși și necredincioși, sau popoare
proscriși, aceștia din urmă asigurând subzistența primilor. Dar pentru restul,
pentru tot ceea ce era indiferent față de religie, Islamul i-a părăsit pe oameni
proscriși complet liberi să-și reglementeze propriul mod de viață.
Aici întâlnim, probabil, conflictul dintre căutarea mistică
al mântuirii, religiozitatea ascetică a virtuozilor și ortodoxia

instituțional; în plus, conflictul care apare - - oriunde există
norme pozitive ale legii sacre — între legea sacră, [361] legea seculară
și întrebări legate de ortodoxia constituției teocratice; dar nu
nu problema legii naturale, fundamental decisivă la nivel
religios, al relației dintre etica religioasă și organizarea lumii
în general.

Pe de altă parte, cărțile de drept indiene stabilesc etica pro-
profesie, organic tradiționalistă, după un model analog cu cel
a doctrinei catolice din Evul Mediu, dar mai coerentă, în toate
un caz mai coerent decât doctrina luterană extrem de slabă,
al statutului ecclesiasticus, politicus și occonomeur. De fapt, așa cum vedem
am văzut organizarea ordinelor [stündisch] în India, ca etică
de castă, este asociată cu o doctrină specifică a salvării, și anume: norocul
a unei ascensiuni tot mai înalte, în timpul unei viitoare vieți pământești,
datorită, tocmai, îndeplinirii îndatoririlor castei, disprețuită și ea
social așa cum este. Prin aceasta a acționat radical în
sentimentul de acceptare a organizației pământești și tocmai acesta
printre castele cele mai joase, cei care aveau cel mai mult de câștigat de pe urma
transmigrarea sufletelor. Pe de altă parte, în creștinismul medieval,
perpetuarea diferențelor sociale [ständisch], a existenței scurte
pământeană într-o existență temporală eternă" în viața de apoi
— pe care Beatrice o ilustrează în Paradis, — i-ar fi părut absurdă teodiceei
Indian, pentru că, de fapt, ar fi înlăturat tradiționalismul strict al eticii
organică a profesiei, toate speranțele nelimitate ale viitorului
indianul pios care crede în transmigrație vede și el posibilitatea unei
existență pământească tot mai înaltă, considerată și pe planul pur -
din punct de vedere religios, acțiunea sa a oferit, prin urmare, mult sprijin
mai puțin sigur pentru organizarea tradițională a prusiunilor decât atașamentul

caste profunde cu promisiuni, ale unei alte specii, de transmigrare
ori.

În plus, etica profesiei medievale și luterane
se bazau, de fapt, pe o presupoziție generală care slăbea

din ce în ce mai mult, și pe care ambele le împărtășeau cu confucianismul, că

caracterului pur personalist al relațiilor de putere economică
și puterea politică, prin care justiția, și în special administrația,

603

—— noi am imitat
——— este eee

SOCIOLOGIA RELIGIEI

este un cosmos eficient al relațiilor de subordonare personală dominate
prin arbitrar și har, mânie și iubire, dar mai presus de toate prin evlavie
reciprocă dintre dominator și dominat, în maniera familiei. Deci
o caracteristică a relației de putere căreia îi putem aplica postulate
etică, în același sens ca toate celelalte relații pur personale

sonele.

După cum vom vedea la momentul potrivit, nu numai „sclavia”
„fără stăpâni” (Adolf Wagner) a proletariatului modern, dar totuși și
mai presus de toate cosmosul instituției raționale a Statului — „Statul necinstit”
vituperate de romantism - nu mai au absolut acest caracter. Căci
organizarea personalistă în ordine [ständisch], este de la sine înțeles că unul
trebuie să trateze oamenii diferit în funcție de rangul lor, iar acest lucru nu reprezintă o problemă
de problemă, într-un anumit sens, doar ocazional, chiar și în Saint Thomas.
Homo politicus, la fel ca homo oeconomicus, se achită astăzi de la sine...
astăzi a sarcinii sale nu în virtutea unor relații personale concrete, ci
„fără a lua în considerare pe nimeni”, sine ira et studio, fără ură, dorc
fără iubire, fără arbitrar, deci fără har, ca o datorie profesională -
obiectiv și îl îndeplinește în cea mai ideală măsură posibilă,
în conformitate cu regulile raționale ale organizării moderne a puterii,
Justiția modernă îl trimite pe criminal de la viață la moarte, nu prin
furie personală sau nevoie de răzbunare, dimpotrivă: este personală-
pur dezinteresat, acționează conform unor standarde și scopuri obiective,
conform propriilor sale legi imanente și raționale, în același mod
a pedepsei impersonale a karmei, spre deosebire de furia
răzbunarea lui Iahve.

Treptat, utilizarea forței în cadrul [comunității dumneavoastră]
politica este obiectivată în organizarea „statului de drept” — care
este, din punct de vedere religios, doar cea mai eficientă imitație a
brutalitate. Dar toată politica este orientată spre rațiuni de stat
concret, despre pragmatism și despre scopurile proprii ale statului — despre
la nivel religios, aceștia din urmă par aproape inevitabil lipsiți
puncte de vedere ale tuturor simțurilor — scopuri care constau în menținerea distribuției

putere internă și externă. Numai în acest fel poate politica
capătă un aspect și o retorică aparte, caracteristică [Pathos]-
raționale și fabuloase - care, ocazional, au fost strălucit pentru-
emulată de Napoleon — [362] o retorică ce va apărea și ea radical
străină oricărei etici a fraternității pe care instituțiile economice o
rațional. Adaptările eticii religioase contemporane la
Această situație nu poate fi descrisă în detaliu. În cea mai mare parte, ei
înseamnă o tranzacție de la caz la caz cu [această situație]; în special,
În ceea ce privește Biserica Catolică, acestea constituie o salvare a
interesele puterii ecleziastice ridicate concret la rangul de „rațiune”
„al Bisericii” prin mijloace moderne similare cu cele folosite de putere
laic,

Numai etica profesională a asceticismului în lume este cu adevărat

adaptat, pe planul inferior, obiectivării puterii — supus
restricții etice raționale care înconjoară problema
din urmă. Dar fuga sporită în iraționalitățile sentimentelor
apolitic aparține consecințelor efective ale raționalizării
violența care, în grade diferite și sub diverse forme, este manifestată
celebrat peste tot, abandonând mentalitatea eroică și socială a persoanei-
naționalist, violența evolua către o stare rațională. Această fugă a fost exprimată

fie în misticismul și etica acosmică a „bunătății” absolute,
fie în iraționalitățile sferei extrareligioase a sentimentelor,
mai ales în erotism. Dar religiile salvării au intrat și ele
în tensiuni specifice cu puterile acestei din urmă sfere.
Mai ales cu puterea celei mai puternice dintre toate: iubirea sexuală.
care, alături de interese „adevărate” sau economice și interese sociale
putere și prestigiu, constituie componenta cea mai fundamentală
universal al comportamentului real al oamenilor în cadrul comunității.

Relația dintre atitudinea religioasă [Religiosit ät] și sexualitate — în
parțial conștiente sau inconștiente, parțial directe sau indirecte — sunt
extraordinar de intim. Ne vom limita la câteva caracteristici
importante sociologice, lăsând deoparte, ca fiind neimportante
pentru noi, nenumăratele corelații ale sexualității cu concepțiile
și simbolisme magice și animiste, în primul rând, intoxicația sexuală
este un element tipic al comportamentului religios primitiv în comunitate
orgia, a laicilor. Își păstrează această funcție chiar și în sfera religioasă
relativ sistematizată, uneori direct și intenționată -
aliat. Astfel, în India, în cultul faptului, aproape încă
modul cultelor falice din Antichitate și riturile diferitelor
zeități care prezidează generarea (oamenilor, vitelor, semințelor)
(plante). Dar, destul de frecvent, orgia erotică este în esență
un fenomen nedorit, rezultat din extazul produs prin alte mijloace
orgiastică, în special dansul. Cât despre sectele moderne,
Putem vedea acest lucru și astăzi în dansurile orgiastice ale kklysty-urilor
— care a determinat formarea sectelor skopzis care, tocmai,
după cum am văzut, a avut tendința de a elimina această consecință contrară
către ascetism. Unele instituții, interpretate greșit, de exemplu
prostituția sacră [Tempelprostitution], sunt legate de cultele orgiastice -

Prostituția sacră a avut adesea funcția practică de a juca rolul de
rolul de bordel pentru negustorii ambulanți care au beneficiat astfel, pe
planul sacru, al protejării templului; chiar și astăzi, prin natură _
lucruri, acești oameni sunt clienții tipici ai bordelurilor. Totul e bine...
E o prostie să readuci orgia, care e excepțională în comparație cu viața de zi cu zi.
dienne, la o „promiscuitate" endogamă de filiație [Sippe] sau descendență
[Stamm] care ar fi instituția autentic primitivă a vieții de zi cu zi -
tidian.

După cum am văzut, intoxicația orgiei sexuale poate fi sublimată,
fie deschis, fie nedeschis, în dragoste erotică pentru un zeu sau

un salvator. Dar orgia, alături de reprezentări magice ale unui alt
ordinea sau prostituția sacră pot da naștere ideii de merite religioase -
ghicirea renunțării personale la sexualitate, care nu ne interesează
aici Cu toate acestea, nu există nicio îndoială că o parte considerabilă a
religiozitățile ascetice, mistice și antierotice [Religiosität], reprezintă
substitutul pentru satisfacerea nevoilor sexuale fiziologice. „Totuși,
Acestea nu sunt corelațiile neurologice, care sunt încă destul de dezbătute.

puncte importante care ne interesează în ostilitatea religioasă
față de sexualitate, dar corelațiile sunt „semnificative” pentru cercetarea noastră -
[363] Deoarece „sensul” pe care îl va atribui cineva atitudinii ostile față de
sexualitatea poate, în condiții similare, să aibă un efect asupra comportamentului-
consecințe practice considerabil diferite, care,
mai mult, ne privesc doar parțial.

În forma sa cea mai restrictivă, castitatea cultică simplă, adică-
a spune abstinența temporară a preotului de la exercitarea funcției sale sau cea a
participanții la cult — ca o condiție prealabilă pentru distribuire
al harului — se află probabil în diverse relații cu normele
tabuuri cărora sfera sexuală le este subordonată din motive magice.
și prin frica sacră de demoni [deisidämonisch], motive ale cărora
detaliile nu ne interesează aici.

Pe de altă parte, ascetul carismatic care este castitatea preoților și
virtuoșii religioși — adică continența permanentă — provin din
mai ales din convingerea că castitatea, ca un comportament al
mai extraordinar, este, în parte, sursa calităților extatice
care, la rândul lor, pot avea valoarea unor mijloace magice de a constrânge-
să viseze la zeu. Mai târziu, mai ales în creștinismul occidental,
Motivele esențiale ale celibatului preoțesc erau, pe de o parte, necesitatea
să nu lase în urmă performanțele etice ale celor care și-au asumat
sarcina funcțiilor în spatele celor ale virtuozilor ascetici (călugării)
și, pe de altă parte, interesul pe care ierarhia îl avea în a preveni trans-
misiune ereditară a profiturilor.

Pe planul religiozității etice, alte două genuri
de relații tipice și înzestrat cu un sentiment de ostilitate față de sexualitate

diverse forme de motivații magice sunt înlocuite. Sau abstinența-
Influența sexuală capătă valoarea mijlocului central și indispensabil de a
căutare mistică a mântuirii prin detașarea contemplativă de lume
dintre care acest instinct, cel mai puternic, legat de creatură, reprezenta tocmai
cea mai intensă ispită: este punctul de vedere al refuzului mistic al
lume. Există însă ipoteza ascetică conform căreia vigilența, stăpânirea
Sinele și viața metodică sunt puternic amenințate de irațională specifică
acestui act singular, căruia este imposibil să i se dea o formă
rațional, cel puțin în forma sa supremă. Firește, aceste două
motivele au acționat adesea concertat. Dar și toate profețiile autentice-
căpușe, fără excepție, și sistematizări preoțești neprofetice
au întreținut relații sexuale din aceleași motive și

în același sens: eliminați mai întâi orgia sexuală („fornicația”
preoți evrei) — ceea ce corespunde poziției actuale, despre care ne referim
am vorbit deja despre profețiile legate de orgie — dar pe lângă eliminarea
în general libertatea relațiilor sexuale în favoarea „căsătoriei”
reglementată și legitimată pe plan sacru. Acest lucru se aplică chiar și unui profet
precum Muhammad care, personal, și precum promisiunile pentru
viața de apoi făcută luptătorilor credinței sale, a acordat atât de mult loc plăcerii
sexual (știm că, printr-o sură personală, el a fost scutit de respectarea
(numărul maxim prescris de femei). Formularele, până atunci legale

dragostei extraconjugale și prostituției, au fost interzise de Islam
ortodoxă cu un succes decisiv care a continuat până în ziua de azi
și care este fără exemplu în altă parte.

Această poziție de refuz este evidentă pentru ascetismele din afara lumii
Indieni și creștini. Firește, profețiile mistice indiene
a refuzului absolut și contemplativ al lumii - ca o precondiție -
capabilă de mântuire totală, respingerea tuturor relațiilor sexuale. Etica confuză-
Ceapă a adaptării totale la lume, și ea considera erotismul în
în afara regulilor acceptată ca o irațională inferioară deoarece
a distrus calmul interior al domnului și pentru că femeia era
o ființă irațională, greu de guvernat. Decalogul lui Moise, dreptul
Hinduismul sacru și etica relativistă pentru secularistii profețiilor monastice -
Căpușele indiene interzic adulterul, iar profeția lui Isus, cu
cererea sa pentru monogamia absolută și indisolubilă merge departe
mai mult decât alții în limitarea sexualității legitime. În
creștinismul timpuriu, adulterul și fornicația erau aproape
considerat singurul păcat mortal absolut. În antichitate
mediteraneană, educată de greci și romani, cu siguranță monogamă,
dar odată cu libertatea de a divorța, Univira® a fost o caracteristică specială -
al comunității creștine.

Poziția personală a profeților față de femei (și cea a
acesta din urmă în comunitate [Gemeinde] este evident foarte variabil,
Aceasta conform caracterului profeției [364], în special conform
indiferent dacă aceasta corespunde sau nu unei emoționalități feminine specifice. Fără
Fără îndoială, profetului (și lui Buddha) îi place să vadă femei inteligente la el
picds, și îi folosește ca propagandiști (precum Pitagora), dar
nu se face nimic pentru poziția sexului în ansamblu.

Astfel, femeia individuală este „sacră”, dar specia este vasul
păcat. În orice caz, aproape toată propaganda orgastică și
mistagogice, inclusiv cea a lui Dionysos, au avansat „eman-
participarea” femeilor, cel puțin temporară și relativă,
oriunde alte tendințe religioase și respingerea profețiilor isterice-
riscul femeilor nu le acoperea, așa cum s-a întâmplat cu discipolii lui
Buddha, precum și, în creștinism, deja la Sfântul Paul, sau frica
monahismul femeilor ca, într-o formă extremă, printre neutroni
astenie sexuală, de exemplu Sfântul Alfons de Liguori. Importanța-

|

Influența femeilor este cea mai mare în cultele sectelor pneumatice
(isteric sau sacramental) și în multe secte chinezești.
Unde nu au nicio importanță pentru propagandă, ca la Zara-
Thoustra și în iudaism, situația este destul de diferită de la început.

Căsătoria reglementată în sine nu era considerată ca fiind
având o valoare „erotică”, dar, în acord cu conceptul rece-
popoarelor pe care le numim „primitive”, căsătoria pur și simplu se schimbase
valoarea unei instituții economice menite să procreeze și să crească

copii considerați forță de muncă și purtători ai cultului
mort, Acesta era și modul de a vedea etica greacă și romană și,
în general, dintre toate eticile pământului care și-au pus întrebarea.
Motivele pe care iudaismul le dă pentru eliberarea tânărului mire de îndatoririle sale
politici (pentru ca el să se poată bucura de iubirea lui tânără) rămâne o atitudine
foarte izolat. Blestemul Vechiului Testament împotriva păcatului
lui Onan (coitus interruptus) arată că, în acest sens, nici iudaismul nu
nu a făcut nicio concesie erotismului separat rațional de consecințele sale
Biserica Catolică își asumă acest blestem împotriva nașterii-
doar sterilă [în mod voluntar] și o consideră un păcat de moarte.
Este de la sine înțeles că punctul de vedere al oricărui ascetism intra-lumesc, în special în
Puritanismul este de a limita viața sexuală legitimă la scopul său rațional,
Pe de altă parte, în ceea ce privește misticismul, consecințele anomiste
și semi-orgiastică la care putea ajunge sentimentul său de iubire acosmică
conducerea ei în anumite circumstanțe a făcut-o doar să devieze accidental -
înțelegerea sensului său.

În cele din urmă, valorizarea relațiilor sexuale (legitime și normale) prin
etică profetică și etică sacerdotală rațională, adică
Relația dintre religios și organic nu este uniformă. În
Confucianismul, ca în iudaismul antic (și în etică
concepții universal acceptate (vedice și hinduse) (în
parțial animist, parțial derivat din animism) cu privire la semnificația
urmașii au dus la comanda de a procrea
copii. Pe de altă parte, aceeași poruncă pozitivă a căsătoriei,
care se găsește, cel puțin parțial, în iudaismul talmudic
și în Islam, a fost motivată în același mod ca excluderea, de către Biserici
Preoți celibatari hirotoniți orientali, cu beneficii ecleziastice
(cel mai scăzut), și aceasta, în special, în virtutea ideii că omul obișnuit

incapabil să depășească instinctul sexual, este necesar să i se ofere o modalitate de exprimare reglementată în mod legitim.

Acest punct de vedere corespunde nu doar relativizării eticii
laicii din religiile contemplative ale mântuirii indiene, care interziceau
adulterul în upāsaka, dar și punctul de vedere al Sfântului Pavel - bazat pe
o motivație mistică care nu ne interesează aici. Pentru Sfântul Paul,
Demnitatea continenței absolute era o carismă pur personală
virtuozi religioși; găsim aceeași atitudine în etica
laici ai catolicismului. Dar acesta este și punctul de vedere al lui Luther, care,

în cele din urmă, a considerat sexualitatea în cadrul căsătoriei ca fiind mai puțin
să facă rău pentru a evita desfrânarea și a invocat necesitatea ca Dumnezeu să
să „închidă ochii” la acest tip de păcat legitim, o consecință a invincibilității
țintirea absolută a concupiscenței rezultate din păcatul originar. Această ipo-
teza explică parțial poziția sa — analogă cu cea a lui Mohamed —
al unui refuz care este la început doar relativ, spre deosebire de refuzul monahismului.
[365] Desigur, nu există sexualitate în lumea pământească
viitorul lui Isus, iar toate teoriile creștine oficiale l-au respins
oroarea, latura intimă, sentimentală a oricărei sexualități ca fiind
„Concupiscența” este consecința păcatului originar.

Încă se crede foarte des că acest design este o caracteristică
al creștinismului; de fapt, nu există o religie specifică [Religiosität]
al mântuirii, al cărui punct de vedere este diferit în principiu. Acest lucru este explicat
printr-o serie de cauze foarte generale. În primul rând, tipul
evoluției urmate de sexualitate în viața însăși, ca rezultat al rațională-
creșterea lizării condițiilor acestui lucru. La nivel țărănesc, actul
sexualitatea este un eveniment care aparține rutinei zilnice; în

la multe popoare primitive nu trezește niciun sentiment de modestie (indif- ?

referință pentru ochii călătorilor care le observă), nici nu conține
conținut dovedit a fi în afara vieții de zi cu zi, Evoluția decisivă a
Problema noastră provine din faptul că viața sexuală a fost sublimată în „ero-
„ism” din senzații specifice, pe care le-a generat propriile valori
și că a ieșit din rutina zilnică. Cei doi factori cei mai importanți
Aspecte importante ale acestui proces de sublimare sunt obstacolele plasate în relație.
relațiile sexuale, pe de o parte, de interesele economice ale liniei [Sippe],
și, pe de altă parte, prin convenții de clasă [ständisch], de fapt, în nicio etapă
cunoscute din evoluția lor, relațiile sexuale nu sunt scutite de reglementare-
țiune economică și sacră; totuși, inițial, acestea erau mult mai
mai puțin închiși în limitele convenționale (încet, au
articulat pe limite economice) care ulterior a devenit
specific.

În special, influența limitelor „etice” moderne ca sursă
Presupusa prostituție a fost cu siguranță aproape întotdeauna falsă.

evaluată. „Prostituție” profesională, heterosexuală sau homosexuală (antrenamentul triburilor), se regăsește chiar și în cele mai culturale etape primitive, deoarece limitele nu au lipsit niciodată nicăieri, fie că sunt ele economic, militar sau sacru. Interdicția sa absolută datează doar de de la sfârșitul secolului al XV-lea. Dar cerințele liniei [Sippe] pentru protecția-pentru copiii fetelor necăsătorite și pentru nivelul de trai al tinerilor soții au crescut constant odată cu rafinarea culturii, ceea ce dezvăluie din ce în ce mai mult un alt factor al evoluției. Deoarece mult mai mult încă profund, chiar dacă am observat-o mult mai puțin, întregul existenței umane din ce în ce mai raționalizate părăsește circuitul organic din simpla existență țărănească și acționează asupra relațiilor cu etica.

Așa cum s-a întâmplat și cu sexualitatea, cea mai puternică putere irațională

——

a vieții personale, religiozitatea etică, în special religiozitatea fraternității, intră în tensiune internă cu sfera artei. Desigur, la origine, relațiile reciproce dintre religie și artă sunt cele mai intime imaginabile. Idoli și icoane de tot felul, muzică folosită ca mijloc de extaz, exorcizare sau activitate

cult apotropaic cu cântăreți sacri și magicieni, temple,
biserici (cele mai mari clădiri artistice), paravane de altar,
instrumentele de cult de toate felurile care reprezintă obiectul principal al comerțului
a artei, fac din religie o sursă inepuizabilă de posibilități de dezvoltare-
dezvoltare artistică. Dar cu cât arta tinde mai mult să se constituie ca o sferă autonomă —
produs al educației laicilor — cu atât tinde mai mult să se diferențieze de hitar-
distruge valorile etice și religioase prin constituirea unei ierarhii a
valori complet eterogene,

Fiecare atitudine receptivă spontană față de artă își are originea în
semnificația conținutului, iar acest lucru poate fonda o comunitate.
descoperirea conștientă a ceea ce este specific în artă a fost rezervată
către cultura intelectualistă. Dar în așa fel încât ceea ce, în
arta contribuie la formarea unei comunități, la fel cum și partenerii săi
responsabilități cu voința religioasă de mântuire. Nu numai această răscumpărare
în lumea pe care arta pretinde că o elimină, ființa pe care o condamnă
religiozitatea etică și misticismul autentic ca fiind
contrar lui Dumnezeu, deoarece amândoi sunt ostili oricărei răscumpărări din irațională
naționalitatea etică a lumii și, pentru ascetism în sine, orice abandon
la valorile artistice ca atare este un atac serios [366] asupra sistemului-
tematizarea conduitei vieții. Această tensiune crește și mai mult odată cu
progresul unei atitudini față de lucrurile etice, care este o atitudine
tipic intelectualismului. Refuzul de a-și asuma responsabilitatea pentru o judecată-
etică și teama de a părea limitați de tradiție - ca unul
observate în perioadele intelectualiste - duc la reinterpretarea judecăților-
judecățile etice în judecăți estetice (în forma sa tipică, „fără gust”)
înlocuiește „reprobabil”). Dar orice judecată de gust făcută pe baza relației
subiectivă și fără apel, așa cum inculcă, de fapt, cultul
al esteticii, care poate fi foarte bine luată în considerare de către religiozitate [Reli-

[giosität] ca o formă foarte profundă de absență a unei asocieri specifice de iubire
lașitate. După cum putem vedea, atitudinea estetică contrastează cu normele
etica religioasă căreia individul i se supune, chiar dacă o respinge din punct de vedere etic
numai; deși își cunoștea situația de creatură, o vedea ca fiind umană-
în același mod ca și cea despre care, în anumite cazuri, judecă acțiunile ale căror
justificarea și consecințele par, în principiu, supuse discuțiilor.
ziune. În orice caz, poziția estetică nu lasă loc pentru o
etica coerentă a fraternității, care, la rândul ei, este întotdeauna orientată
într-un sens antiestetic și invers.

Desigur, această devalorizare a artei de către religie merge mână în mână

odată cu devalorizarea elementelor magice, orgiastice, extatice și ritualice -

liste de religiozitate [Religiosität] care operează în beneficiul elementelor mistice -

întrebări și spiritualiști. În plus, merge mână în mână cu personajul literar:
și educația rațională a preoților și laicilor, încât orice religie
Cartea te ia cu tine. Dar mai presus de toate, profețiile autentice se aduc la acțiune:
în două moduri, într-o direcție antiestetică. În primul rând, prin

refuz evident al practicilor orgiastice și cu atât mai mult al magiei. Frica
Evrei în ceea ce privește „imaginile și portretele”, inițial determinate p:
magia, este reinterpretată într-un sens spiritualist prin profeție
pornind de la concepția sa despre un zeu absolut transcendent lumii
În al doilea rând, la un moment dat, apare tensiunea.
între orientarea etico-religioasă care se află în centrul tuturor religiilor
profetică și „lucrarea umană”: aceasta din urmă, conform profetului
este doar o performanță iluzorie în termeni de răscumpărare. Mai multe |
Dumnezeul anunțat de profeție este transcendent față de lume și, în același timp:
sacru, cu atât tensiunea dintre artă și religie este mai implacabilă,

Pe de altă parte, religiozitatea [Religiosität] experimentează constant senzația
despre „divinitatea” incontestabilă a realizărilor artei și religia maselor
este în mod continuu menționat ca mijloace „artistice” pentru a [asigura:
eficacitatea necesară a acțiunii sale; este înclinată să facă concesii pentru:
nevoile maselor care au pretutindeni un caracter idolatric și magic
În afară de faptul că o religiozitate de masă organizată
este adesea strâns legată de artă prin interese economice, cum ar fi
de exemplu, comerțul cu icoane al călugărilor bizantini, care erau
adversarii puterii cezaropapiste susținuți de o armată iconoclastă
recrutați în provinciile învecinate cu islamul, încă profund
spiritualist la vremea respectivă. În schimb, puterea cezaropapistă, prin blocarea lui:
această sursă de profit, a vrut să-și înfrângă cel mai periculos adversar
pentru planurile sale de a domina Biserica. Cu toate acestea, o cale interioară
readuce psihologic, cu mare ușurință, toată religiozitatea:
stimulare emoțională [a religiosului] orgiastică sau ritualistă față de artă, dar
de asemenea, orice religiozitate în care dragostea este preponderentă [Lichesreligiosität]
care implică depășirea mistică a individualității în ciuda
genitatea „sensului” ultim spre care tinde: primul, orgiasticul,

se îndreaptă în special spre cânt și muzică, al doilea, spre:
artele plastice, în timp ce a treia este orientată în principal spre poezie}
versuri și muzică. Găsim aceleași conexiuni în toate
experiențe, de la cele ale artei și literaturii indiene și su |
deschise lumii, cu lirismul lor vesel, chiar și cântecelor sfinților,
Francisc, cu influențele incomensurabile ale simbolismului religios
și stărilor mentale datorate misticismului. Nu numai formele particulare pe care le-am
religiozitatea empirică se comportă în moduri PPT
în ceea ce privește arta, dar și, în fiecare dintre ele, conform diverselor lor [367]!
forme structurale, straturile lor [sociale] și purtătorii lor. Profeții |
se comportă diferit față de mistagogi și preoți, călugări
alții decât credincioșii laici, religiile de masă altele decât
sectele virtuoase și, printre acestea, sectele ascetice sunt

sau chirii ale misticilor deoarece, în conformitate cu natura lor, primul
sunt, în principiu, ostile artei. Dar acest lucru nu face parte din discuția noastră.
Totuși, un echilibru interior real între aspectele religioase și
estetica, conform sensului său ultim (înțeles subiectiv), este redată
din ce în ce mai dificil oriunde se află stadiul magiei sau al ritualismului pur

a fost definitiv abandonată.

Important pentru noi este refuzul oricăror mijloace autentice.
artistică de anumite religii, în acest sens specific rațională,
care se observă, în special, în cadrul slujbelor religioase din sinagogă,
în creștinismul timpuriu și, din nou, în protestantismul ascetic -
bifă. În funcție de caz, acest refuz este simptomul sau mijlocul de creștere a
Influența raționalizatoare a religiozității asupra conduitei
viață. Ar fi prea mult să recunoaștem, având în vedere că mulți reprezentanți
mișcări reformiste evreiești influente, că a doua poruncă
Decalogului este cauza decisivă a raționalismului iudaic. Dar este
fără îndoială că condamnarea sistematică a oricărui abandon spontan
la valorile autentice ale artei, producătoare de forme - a căror eficacitate-
eficacitatea este, desigur, suficient atestată de fertilitatea artistică a
Cercurile devotate evreiești și puritane — trebuie să acționeze în direcția unei metode
al vieții intelectualiste și raționale.

12 dolari. Religiile universale și „lumea”.

Deschiderea iudaismului către lume. — Comportamentul evreilor,
Catolici și puritani către viața achizitivă. — Religiozitate

Legalism și tradiționalism în iudaism. — Evrei și puritani. —
Adaptarea Islamului la lume. — Indiferență față de lumea budismului.
dhism primitiv — Religii universale și capitalism. — Cel/Cea/Cei/Cele
respingerea lumii de către creștinismul primitiv,

A treia religie care, într-un anumit sens, a fost „adaptată” lumii
sau, în orice caz, „atentă” la lume, care nu respinge „lumea”, ci
© Ierarhia socială care domnește în el este iudaismul în forma sa post-extremistă.
lian, în special forma sa talmudică, din care avem deja câteva
a comentat poziția sociologică generală. În funcție de sensul pe care îl înțelegem,
promisiunile lui erau promisiuni pentru aici, de jos, și, la fel ca și pentru
Religiozitatea și puritanismul chinezesc, fuga ascetică sau
contemplativul în afara lumii este, pentru Jui, un fenomen excepțional.
Iudaismul se distinge de puritanism prin absența (relativă, ca întotdeauna -
zile) de ascetism sistematic. Elementele „ascetice” ale religiozității
Credințele creștine timpurii nu provin din iudaism, dar se găsesc,
mai precis, în comunitățile păgâno-creștine ale misiunii
Sfântul Pavel. Împlinirea „Legii” evreiești nu mai este un „ascetism”
decât îndeplinirea oricăror reguli sau prescripții ritualice
a tabuului.

Relația dintre atitudinea religioasă evreiască și bogăție
pe de o parte, viața sexuală, pe de altă parte, nu sunt deloc ascetice
lumea, sunt mai degrabă cele mai naturaliste. Bogăția este un dar de la Dumnezeu;
satisfacerea instinctului sexual, într-o formă legală, desigur,
este imperativă, atât de mult încât Talmudul o consideră morală
îndoielnic cu privire la faptul că va rămâne singur după o anumită vârstă. Căsătoria concepută ca
o instituție pur economică destinată procreării și educației

Educația copiilor nu are nimic specific evreiesc, este o modalitate de
vezi universal La fel ca Islamul și toate religiile profetice,
Iudaismul interzice strict relațiile sexuale în afara legii
(și această interdicție este respectată cu strictețe în cercurile devotate); în plus,
Împărtășește cu hinduismul și majoritatea religiilor ritualice respectarea-
avansul perioadelor purificatoare de abstinență, astfel încât este imposibil
să vorbim despre o importanță specifică a asceticismului sexual. Reglementările-
Acțiunile citate de Sombart nu ating cazuistica catolică a
al XVI-lea, iar altele analoage se găsesc în multe alte cazuri-
căpușe tabu,

[368] Bucuria ingenuă a vieții, luxul în sine, nu sunt nicidecum
interzise în sine, în măsura în care interdicțiile și tabuurile „Legii”

613:

SOCIOLOGIA RELIGIEI

servit. Nedreptatea socială, contrară spiritului legii mozaice,
ipostaze care au fost comise atât de des de evreii care dobândeau averi
față de alți evrei și, în plus, tentația laxismului în practică
al Legii, al disprețului mândru al poruncilor, prin urmare al promisiunilor
lui Yahweh, au făcut ca bogăția să pară ceva foarte
suspect în ochii profeților, în Psalmi, Proverbe și mai multe
Iarăși târziu. Nu e ușor să scapi de ispitele bogăției,
dar aceasta este cu atât mai meritorie: „Slavă bogatului care a fost recunoscut

„inocent!” La fel ca ideea de predestinare sau alte reprezentări
având un efect similar, lipsește din iudaism, munca neobosită
și succesul în viața de achiziție nu poate fi interpretat ca
ca semn de „confirmare”, caracteristic în special protestanților cheli
niști, dar și, într-o anumită măsură, a întregului protestantism
ascet (așa cum arată observația lui John Wesley pe această temă). Ceea ce
în orice caz, ideea de a vedea într-o achiziție fructuoasă un semn de har
Providența divină nu este doar la fel de aproape de religiozitate
[Religia este] mai evreiască decât cea chineză, cea a laicilor budiști și, în
în general, a oricărei religiozități [Religiosität] care nu respinge lumea, ci
din nou, este în esență mai aproape de o religie precum iudaismul,
plasate înaintea promisiunilor foarte specifice ale unui zeu transcendent, unite
până la semnele foarte vizibile ale mâniei sale împotriva oamenilor pe care îi făcuse totuși
el însuși ales, este clar că semnificația achiziției făcute în
Respectarea poruncilor lui Dumnezeu ar fi putut și, de fapt, ar fi trebuit să aibă
valoarea unui simptom, și anume faptul că cineva i-a fost mulțumit personal lui Dumnezeu.
De fapt, aceasta este ceea ce s-a repetat iar și iar. Situația evreului...
reur (și pios) era, totuși, fundamental diferit de cel al
puritan, iar această diferență nu a rămas fără efecte practice pentru semnificația-
locația iudaismului în istoria economică. În primul rând, cum se manifestă acest lucru
A constat sensul aproximativ?

În timpul controversei stârnite de profunda carte a lui Sombart,
un fapt care nu ar fi trebuit contestat serios, și anume că iudaismul
a contribuit enorm la dezvoltarea sistemului capitalist modern.
În opinia mea, însă, această teză a lui Sombart trebuie clarificată.
Care sunt contribuțiile economice specifice ale iudaismului în Evul Mediu?
și în timpurile moderne? Împrumuturile de bani, de la amanetare
la finanțarea statelor mari, anumite forme de comerț

de mărfuri unde micul comerț și comerțul ambulant joacă un rol
un rol major și comerțul specific rural cu „produse agricole”,
anumite ramuri ale comerțului cu ridicata și în special ale tranzacționării cu valori mobiliare,
atât, în special, sub forma tranzacțiilor pe piața bursieră,
operațiuni de schimb valutar și transfer de fonduri care sunt de obicei ale lor
asociați, provizii de stat, finanțarea războaielor și în special a
întreprinderile coloniale, ferma fiscală (cu excepția, desigur, a impozitelor
_ dezaprobate, precum cele datorate romanilor), probleme de credit și bancare

și finanțarea programelor de toate tipurile. Printre aceste cazuri, unele

formularele (cu siguranță foarte importante) sunt acum corecte din punct de vedere legal
și economic, față de capitalismul occidental modern (spre deosebire de
capitalism asiatic antic, medieval sau trecut). Astfel, pentru
aspectul juridic, valorile și formele societății capitaliste.
Dar nu sunt de origine specifică evreiască. Dimpotrivă,
în măsura în care evreii i-au introdus în Occident, este posibil ca aceștia să fi
să fie de origine orientală comună (babiloniană), transmisă lumii
elenistic și bizantin; evreii au acționat doar ca intermediari;
Mai mult, acestea sunt mai des întâlnite la evrei și arabi. Cu toate acestea,
pe de o parte, sunt creații ale Occidentului medieval, chiar și cu,
în parte, o contribuție specific germanică. Demonstrați acest lucru în detaliu

ne-ar duce prea departe. Dar, la nivel economic, Bursa de Valori, așa cum
că „piața negustorilor” nu a fost creată de evrei, ci de
comercianți creștini; [369] acesta este modul particular în care formele
Sisteme juridice medievale adaptate obiectivelor afacerilor raționale
— de exemplu sponsorizări, zidărie, companii privilegiate de tot felul
un fel și, în final, societăți pe acțiuni — care nu depind de un
influență specifică evreiască, indiferent de participarea ulterioară
evreii la întemeierea lor. În cele din urmă, în orașele Evului Mediu se află
semințele principiilor specifice moderne sunt dezvoltate mai întâi
acoperirii creditelor publice și private; apoi forma lor juridică
medievală, total neevreiască în anumite aspecte, s-a adaptat, pe
planul economic, la nevoile statului modern și ale altor utilizatori
de credit.

Dar mai presus de toate ceea ce lipsește, dacă nu în întregime, cel puțin într-o oarecare măsură
foarte izbitor, în această listă destul de lungă de activități economice
evreiesc, este un element care, tocmai, caracterizează capitalismul modern:
organizarea muncii industriale în industriile autohtone,
manufactura, fabrica. Cum se face că în fața maselor proletare
ghetouri, în vremurile când prinții acordau scrisori patente
și privilegii pentru orice creare de industrie (în schimbul serviciilor
pecuniar corespunzător), și unde zone întinse de activități libere,
adică, fără corporație, erau disponibile pentru noi inițiative-
inițiative industriale, cum se face, spunem noi, că în această stare de

lucruri care nu i-au trecut niciodată prin minte vreunui evreu pios să creeze o industrie
folosind munca pioasă a ghetourilor, așa cum au făcut atâția alții
antreprenori puritani pioși alături de muncitori și artizani creștini pioși -
Ei bine? Și cum se face că, până la pragul timpului nostru,

deși existau straturi mari și mizerabile de artizani evrei, nu exista nicio
nu a văzut nașterea unei burghezii specifice moderne, adică industrial-
- trielle, să folosească forța de muncă evreiască la domiciliu? Aprovizionări de stat,
Închid taxe, finanțez războaie, finanțez afaceri-
capturi coloniale, în special plantații, care la comandă,
cămătăria există de mii de ani în întreaga lume
ca o formă de exploatare capitalistă a bunurilor. Evreii au participat,

-în mod specific, acestei povești familiare aproape tuturor timpurilor și țărilor,
familiare întregii Antichități, deoarece participau la formele specifice
abordările moderne ale dreptului și afacerilor pe care le-au avut Evul Mediu
deja creați, dar nu ei. Pe de altă parte, evreii sunt aproape
total absent (cel puțin relativ) din ceea ce are capitalismul de
specific nou: organizarea rațională a muncii, în special a pro-
producție, în „întreprinderea" industrială. Mai presus de toate, această mentalitate economică
mic care era și rămâne tipic oricărei clase mercantile autentice,
fie că este antic, din Orientul Îndepărtat, indian, medieval, tipic pentru
întreprinderile mici, precum și înalta finanță, care constă în voința
și inteligența de a profita din plin de fiecare oportunitate
să fac bani — „de dragul profitului, aș merge în iad, chiar dacă ar trebui"
„să-mi pârlesc pânzele acolo" - toate acestea sunt, de asemenea, în mare măsură, potrivite
evreilor. Totuși, această mentalitate este departe de a fi specifică

capitalismul modern în comparație cu alte ere capitaliste. Toate
dimpotrivă, nici noutatea specifică a sistemului economic modern
„nici noutatea specifică a mentalității economice moderne nu sunt
în mod specific evreiesc.

Motivele principale ultime pentru această stare de fapt sunt corelate
cu caracterul particular al evreilor ca popor paria și cu
cea a atitudinii lor religioase [Religiosität]. În primul rând, dificultățile
pur externe se opun participării lor la organizarea
munca industrială: situația precară a evreilor, în fapt și în drept, situația
care probabil tolerează comerțul, în principal comerțul bancar,
dar nu suferă de o întreprindere industrială rațională permanentă A
capital fix. Dar situația etică internă se opune și ei.
Ca popor proscris, evreii au păstrat dubla moralitate care este
naturală traficului economic al oricărei comunități, care este condamnată
„Între frați" este permis față de străini. Cât despre rude
Printre evrei, este incontestabil că etica evreiască este absolut tradițională.
naționalist: pleacă de la punctul de vedere [că trebuie să-ți ajuți frații în]
„mijloace de existență"; este, de asemenea, în măsura în care rabinii nu-
făceam concesii pe această temă - lucru asupra căruia Sombart atrage atenția
pe bună dreptate — [370] chiar și în ceea ce privește modul de comportare printre
evrei: dar acestea nu erau nimic mai mult decât concesii la laxitatea cărora
utilizarea de către cei care se dedau la ea a rămas în urmă pe
cele mai înalte cerințe ale eticii în afaceri evreiești și nu puteau
să extragi o „confirmare" din aceasta,

Comportamentul comercial față de străini admis
acțiuni interzise între evrei. Acesta era, în mare măsură, domeniului
a ceea ce este indiferent din punct de vedere etic. Aceasta este, fără îndoială, etică

firesc al lucrurilor printre toate popoarele pământului, dar mai mult decât atât, că
Faptul că lucrurile au rămas așa este firesc pentru evrei care, de la Anti-
aproape întotdeauna îi privea pe străini ca pe „dușmani”,
Toate îndemnurile binecunoscute ale rabinilor în favoarea fidelității

și loialitatea față de străini nu a putut, totuși, înlătura impresia
că Legea interzicea colectarea dobânzii de la evrei, dar o permitea,
pe de altă parte, asupra străinilor și că (așa cum a subliniat Sombart la
lege bună) gradul de legalitate prevăzut de Lege (de exemplu, implementarea
profitând de greșelile altora) a fost întotdeauna mai puțin față de străini,
adică dușmanii. Nu este nevoie să se demonstreze (contrarul)
ar fi de neconceput) decât poziției sale de paria creat, așa cum am văzut
văzute, prin promisiunile lui Yahweh și disprețul permanent care a rezultat din ele
Față de străini, un popor nu putea reacționa altfel decât prin
având o etică de afaceri diferită în relația cu străinii
a celei observate cu privire la evrei.

Situația respectivă a catolicilor, evreilor și puritanilor de către
Relația cu achiziția economică poate fi rezumată după cum urmează: în
viața de afaceri, catolicismul strict practicant era în continuă evoluție -
doar în sfera sau la limita unui comportament care, în parte,
se ciocneau cu constituțiile papale și pe care nu se putea decât să se rezume la

sic stantibus, închide ochii în confesional, sau cine putea fi doar
tolerată de o moralitate laxă (probabilistă). Prin urmare, viața de afaceri era,
parțial direct suspect, parțial cel puțin neplăcut lui Dumnezeu.
[La rândul său,] evreul pios s-a trezit inevitabil în situația
să facă lucruri direct ilegale între evrei sau dubioase conform
tradiție sau tolerată doar cu străinii în virtutea unei inter-
pretenție laxă, dar acestor acte nu li s-a prevăzut niciodată un indice etic
pozitiv. Comportamentul evreului nu putea corespunde decât cu
media [modurilor de a face lucrurile] obișnuite și să nu fie formal ilegală,
adică tolerat de Dumnezeu și indiferent din punct de vedere moral. Pe baza acestui fapt,
Mai exact, care este adevărul în afirmațiile făcute?
pentru care standardele legale ale evreilor sunt de un nivel scăzut. Fie ca Dumnezeu să
a fost încununată de succes de această activitate economică ar putea, este adevărat,
să fie un semn că evreul nu comisese nimic interzis în mod expres
în această zonă și că în alte zone respectase poruncile-
idei divine; dar nu i-a fost ușor să se confirme pe plan
etica prin activitatea de achiziție economică în mod specific
modern. R.

Tocmai acest ultim caz a fost cel al puritanului pios. Acesta
nu a acționat conform unei interpretări laxe sau a unui dublu standard,
sau pentru că era ceva indiferent sau reprobabil
la nivelul autentic al validității etice. Dimpotrivă, el a acționat
cu cea mai bună conștiință imaginabilă, tocmai pentru că, acționând
cu rectitudine, în mod pozitiv, el a obiectivat în „întreprindere” metoda
raționalitatea întregii sale conduite în viață, s-a legitimat în
ochii și în ochii comunității sale și, tocmai, el doar s-a legitimat pe sine
în măsura în care a stabilit pe deplin că conduita sa nu a fost
relativ, dar absolut inatacabil. Niciun puritan nu este cu adevărat

pios - și despre asta este vorba - nu ar fi putut fi considerat plăcut de

Dicu banii câștigați prin camătă la cămătari, profitând de greșeli
altora (ceea ce era permis evreilor), negocieri și relații necinstite -
plase, participare la brigandaj politic și colonial. Vânzare
la un preț fix, a desfășura afaceri cu oricine într-un mod riguros
legal, absolut obiectiv, disprețuiesc lăcomia, este virtutea acestora
practici pe care quakerii și baptiștii le atribuiau faptului că cei necredincioși cumpărau-
erau acasă, mai degrabă decât la parcelele lor, că este acasă și nu
cu colegii lor că și-au depus banii sau i-au așezat în ordine -
a spus: [371] acest lucru i-a îmbogățit și tocmai acestea au fost
calități care îi confirmau în ochii zeului lor.

Pe de altă parte, legea aplicabilă străinilor, adică, în practică,
legea paria a evreilor, permisă, în ciuda numeroaselor rezerve, să
tratați-i pe neevrei conform acestei mentalități pe care puritanii o detestau pentru că
că au văzut în ea spiritul lacom al micului comerciant. Dar pentru
Evreul pios găsea această mentalitate compatibilă cu cea mai riguroasă legalitate.
reutilizarea și respectarea deplină a Legii, cu toată interioritatea reli-
religiozitate [religiositate] și cea mai altruistă iubire pentru cei care sunt ai săi
asociate în cadrul familiei sau comunității, precum și cu compasiune-
sionie și blândețe față de toate creaturile lui Dumnezeu. Tocmai,

în viața practică, sfera achiziției legale în zona în care
Legea privind străinii, care era în vigoare, nu a fost niciodată adoptată, căci
evlavia evreiască, ca domeniu în care ascultarea autentică era confirmată
poruncilor divine. Un evreu pios nu a măsurat niciodată standardul
interiorul eticii sale în lumina a ceea ce era considerat permis
în acest domeniu. Dimpotrivă, în ceea ce-l privește pe confucianist, domnul care
primise o vastă educație ceremonială, estetică și literară și
care a continuat să studieze clasicii toată viața, pentru evreu, lauten-
Idealul vieții era „intelectualul", expertul în cazuistică, doctorul
a Legii care, în detrimentul afacerilor sale pe care le lasă adesea în grija sa
soției sale, se cufundă în studiul Sfintei Scripturi și al comentariilor acesteia -
tăcut.

Tocmai împotriva acestui caracter intelectualist, a acestei erudiții scripturale-
turian, al iudaismului târziu autentic împotriva căruia Isus s-a răzvrătit. Aceasta nu este
nu sunt instinctele „proletare" pe care am vrut să i le atribuim, ci
tipul de credință și nivelul de ascultare față de Lege al locuitorilor micii
orașe și meșteșugari agricoli - spre deosebire de virtuoșii cunoașterii -
sesiune a Legii - care a constituit opoziția sa față de straturile formate
în atmosfera polisului Ierusalimului, care, ca toate
locuitorii marilor orașe ale Antichității se întrebau: „Ce poate el
„veniți din Nazaret?" Felul Său de a respecta Legea și de a o cunoaște,
corespunde mediei atinse în realitate de omul care face
o slujbă practică și nu se poate hotărî să-și abandoneze mielul căzut
în fântână, chiar și în ziua de Sabat. Pe de altă parte, cunoașterea
a Legii evreiești, obligatorie pentru cei cu adevărat devotați, precum și tipul de educație -
cația tinereții, depășesc nu doar cantitativ, ci și

în calitate, soliditatea cunoștințelor biblice ale puritanilor; în toate
în acest caz, nu poate fi comparată decât cu cunoașterea legilor lor rituale
de către indieni și perși, cu această diferență că, pe lângă simplul
normele rituale și tabuurile pe care legea evreiască le conține, într-un sens mai larg
măsură, porunci morale.

Comportamentul economic al evreilor pur și simplu s-a schimbat
direcția celei mai mici rezistențe oferite de aceste standarde, care aveau
pentru semnificația practică a faptului că „impulsul de dobândire” răspândit în
„toate straturile tuturor națiunilor (doar efectele lor fiind diferite)”
a fost îndreptat spre comerțul cu străinii, adică spre „en' >-”
„pune.” Încă din vremea lui Iosia, evreul pios era un locuitor al orașului, iar evreul
Post-exilian este, fără îndoială, așa este. Întreaga Lege este orientată spre acest fapt. Așa cum
avea nevoie de un măcelar ritualic, evreul ortodox nu trăia în izolare
dar, pe cât posibil, în comunitate (este și astăzi
caracteristica evreilor ortodocși în comparație cu evreii reformați,
(de exemplu în Statele Unite). Anul sabatic — în starea sa actuală
cercetare, este cu siguranță o creație a locuitorilor orașului care sunt medici ai
Legea, după exil - a făcut imposibilă agricultura rațională
intens oriunde a fost în vigoare; chiar și astăzi*, rabinii
Germanii voiau să o impună asupra stabilirii sioniștilor în Palestina, acest lucru
ceea ce ar fi cauzat eșecul acesteia. Pe vremea fariseilor, „țăranii” echivalenți
valora pentru un evreu de mâna a doua, unul care nu respectă, care nu poate respecta

Legea în întregime. Legea interzicea participarea la banchete
portabil și, în general, interzicea orice comuniune cu neevreii
(banchetele erau condiția esențială pentru integrarea în
(mediul înconjurător). Pe de altă parte, obiceiul oriental al „zestrei", fondat
inițial pe faptul că fiicele erau excluse de la moștenire, favorizate,
și încurajează tendința tânărului mire de a se impune ca mic comerciant (aceasta
care continuă să fie resimțită parțial și astăzi sub forma unuia
„conștiința de clasă" inferioară a angajaților comerciali evrei).

[372] La fel ca indianul pios, în toate celelalte ocupații ale sale
Evreul era inhibat la fiecare pas de considerații legate de
Ja Loi. Guttmann a subliniat cu înțelepciune că studiul propriu-zis al
Legea ar putea merge foarte ușor mână în mână cu munca destul de nesupravegheată
a cămătarului. Acțiunea Legii și educația intelectualistă pe care o oferă
necesită metoda de viață și „raționalismul" evreului. „Un om
„Nu poți niciodată schimba un obicei" este un principiu al Talmudului.
tradiția a lăsat un singur defect pentru ceea ce era (relativ)
fără importanță etică: relațiile economice cu străinii.
Altfel, nicăieri altundeva. Tradiția și cazuistica sa domină.
sfera a ceea ce este important înaintea lui Dumnezeu și nu un scop al acțiunii
practic [Zweckhandeln], metodic, rațional, fără pre-
presupuse, decurgând dintr-un „drept natural".

a. Înainte de Primul Război Mondial (Ed.).

Efectul „raționalizant” al anxietății în fața Legii este extrem de
tăios, dar total indirect. A fi „treaz”, mereu cu sânge rece,
„continuu stăpâni pe ei înșiși și echilibrați, alții sunt și ei:”
Confucianisti, puritani, călugări budiști și alții, șeici arabi, senatori
Romani. Însă sensul și motivele acestei stăpâniri de sine sunt diferite.
Trezirea la autocontrol a puritanului provine din nevoia de a
supun creatura unei organizări și metode raționale în
interesul certitudinii personale a mântuirii: cel al confucianismului vine
dispreț pentru o iraționalitate plebeeană din partea unui om care
a primit o educație clasică, format în decență și demnitate;
cea a evreului pios din vremurile antice derivă din meditația sa neîncetată
a Legii la care a fost antrenat intelectul său și a atenției susținute
necesar pentru a îndeplini cu exactitate această Lege. Dar această atitudine
a dobândit o culoare și o eficacitate specifice din faptul că evreul
Piosul era conștient că era singur cu poporul său în posesia acestei Legi,
a fi persecutat și târât prin noroi din cauza asta: constituie
o legătură și o zi, printr-un act brusc a cărui dată nu o cunoaște nimeni și al cărui
nimeni nu poate ajuta la grăbirea venirii, Dumnezeu va răsturna ierarhia-
arhie pământească și va crea o împărăție mesianică destinată celor care sunt
a rămas, în toate, credincios Legii. Evreul știa că, în ciuda batjocurii
nenumărate generații l-au așteptat și încă îl așteaptă.
sentimentul unei anumite „stări de alertă” care rezulta din aceasta, era asociat pentru
necesitatea — cu cât timpul presupus al așteptării zadarnice era mai lung —
să hrănească mereu și mai mult sentimentul demnității sale personale prin intermediul
respectarea dureroasă a Legii de dragul ei în sine. Nu în ultimul rând, necesitatea
a fi mereu în gardă și a nu da niciodată frâu liber pasiunilor tale
împotriva unor dușmani la fel de puternici pe cât erau de nemiloși, uniți în acțiune,

deja raportat, despre „resentimentul” care a rezultat din promisiunile lui Yahweh și destinul extraordinar al acestui popor unic în istorie.

Acestea sunt condițiile care stau, în esență, la baza „raționalismului”.
al iudaismului. Dar nu și „asceticismul” său. Iudaismul conține
trăsături „ascetice”, dar acestea cu siguranță nu constituie caracterul său
teritoriul central; acestea sunt doar, în parte, consecințe ale Legii
și, pe de altă parte, ele izvorăsc din problematica evlaviei iudaice;
în orice caz, ele nu sunt mai puțin secundare decât tot ceea ce iudaismul
posedă de fapt vreun misticism autentic. Nu avem nimic de spus despre
acesta din urmă, deoarece niciuna dintre formele sale - kabalistică, hasidică sau
altul — nu a identificat motive tipice pentru comportamentul practic
Evreii în probleme economice, de asemenea, simptomatic important
că aceste două produse religioase sunt.

Pe lângă a doua poruncă care, de fapt, a împiedicat angelologia,
dezvoltate pe scară largă la acea vreme, pentru a lua forme artistice,
Refuzul „ascetic” al tot ceea ce este artistic depinde mai presus de toate de caracter
pur educațional și imperativ [Lehr- und Gebotscharakter] al serviciului
divinul sinagogii (în diaspora, cu mult înainte de distrugere

(al Templului). Profeția discreditase deja elementele

materiale plastice de cult și eliminaseră aproape complet elementele
orgiastică și orchestrală. Religia romană {Rômertum] și puritanismul
nismul (dar din motive foarte diferite) a urmat aceeași cale [373]
cu efecte similare. Sculptura, pictura, teatrul au fost, prin urmare, lipsite
puncte de contact cu religia care erau normale peste tot,
și refluxul oricărui lirism (secular), în special al sublimării erotice
al elementului sexual - comparativ cu vârful sincer senzual care
reprezintă Cântarea Cântărilor — a avut ca cauză naturalismul cu
în care acest domeniu a fost tratat etic.

Dar, în ceea ce privește aceste rezultate, nu trebuie să uităm că așteptarea tăcută,
fervent și întrebător despre o răscumpărare din iadul acestei existențe
unui popor, totuși ales de Dumnezeu, era trimis constant înapoi la
Legea și promisiunile antice, și că, în fața acestui fapt - chiar dacă sen-
tensiunile corespunzătoare ale rabinilor nu ajunseseră la noi - toate
abandon naiv în fața transfigurării artistice și poetice a unei lumi
— al cărui scop, pentru care fusese creat, devenise deja uneori
mai problematică pentru contemporanii domniei Macabeilor —
trebuie să pară extrem de inutil și susceptibil de a devia rute și
al marginilor Domnului.

Dar iudaismului îi lipsea tocmai ceea ce conferă „ascetism”
„intra-mundan” trăsătura sa decisivă: o relație unitară cu „lumea”
având ca centru certitudo salutis, certitudinea care hrănește orice altceva.
Aici, fundamentul decisiv final a fost caracterul paria al religiozității.
[Religia] și promisiunile lui Yahweh. Lumea este acum întoarsă cu susul în jos -
revărsată din adânc prin păcatele lui Israel și nu poate fi iertată
drept doar printr-o minune gratuită, o minune la care oamenii nu pot
îl pot constrânge pe Dumnezeu și nu îl pot accelera. Prin urmare,

un tratament ascetic intra-mundan al lumii conceput ca o „sarcină”
și teatru al unei „vocații” religioase care vrea să subjuge lumea și
păcatele sale la standardele raționale ale voinței divine revelate, căci
slava lui Dumnezeu și ca semn al alegerii personale, această luare
Poziția calvinistă era ultima care mi-ar fi venit în minte
al unui evreu tradiționalist pios. Acesta din urmă a trebuit să se confrunte cu un destin interior
mult mai greu de depășit decât cel al puritanului sigur de
„alegere” în viața de apoi. Individul trebuia să se împace cu această stare de
făcut din repulsia lumii existente față de promisiuni și se împacă cu ele
modern atâta timp cât Dumnezeu a tolerat această lume, iar evreul a trebuit
să fie mulțumit că Dumnezeu îi dăruiește har și succes în afaceri
cu dușmanii poporului său, față de care, dacă ar fi vrut să satisfacă
conform poruncilor rabinilor, el trebuia să se comporte „obiectiv”,
legal, numărând rece, fără iubire și fără ură, și tratându-i
în felul în care Dumnezeu a îngăduit.

A spune că este necesară doar o respectare exterioară a Legii este

greșit. Evident, aceasta este ceea ce corespunde mediei. Dar cerința

Cu cât acțiunea este mai urâtă, cu atât riscul este mai mare. Desigur, acțiunea individuală este cea care este

comparate, ca atare, cu alte acțiuni individuale și imputate

[într-o relatare]. Și chiar dacă relația cu Dumnezeu a fost concepută în felul în care
a unui cont curent (ceea ce găsim uneori printre puritani)
lucrări individuale, bune și rele, al căror rezultat general
era incertă, nu era concepția oficială dominantă a iudaismului.
În orice caz, orientarea centrală, ascetică și metodică a
conduita de viață, caracteristică puritanismului, era inevitabil
mai slab decât în cel de-al doilea din cauza dublei moralități — abstractizare
făcut din motivele deja menționate. Prin urmare, pentru iudaism
În ceea ce privește catolicismul, acțiunea individuală în conformitate cu Legea pro-
șanse personale deduse de salvare și, în ambele,
harul divin urma să suplimenteze insuficiența umană; mai mult, aceasta
(ca în catolicism) nu a fost recunoscut universal.

De la declinul vechii confesiuni palestiniene (teschuba),
Institutul preoțesc al harului era mult mai puțin dezvoltat decât în
Catolicismul și această responsabilitate personală, această absență a mass-media-
tor, a dat, de fapt, în mod necesar conduitei de viață evreiești un caracter
în esență mai metodică și mai sistematică decât cea a Bisericii Catolice

Jique înseamnă. Dar metodizarea vieții era limitată de absența

din motive ascetice specific puritane și prin tradiționalism,
intactă în principiu, a moralității interne evreiești. Multe motive izolate
tipul ascetic sunt la lucru, dar le lipsește [precis legătura]
unificator religios al unor motive fundamental ascetice. [374] Deoarece
Cea mai înaltă formă de evlavie evreiască este de partea „stării sufletești” [Stimmung]
și nu o ocupație activă. În această lume ostilă și cu susul în jos

și - așa cum știa încă din vremea lui Hadrian - care nu poate fi schimbată
prin acțiune umană, cum putea evreul să se simtă executorul testamentar
voința divină pentru o nouă ordine rațională? Ce ar fi fost
posibil pentru evreul liber-cugetător era pentru totdeauna imposibil pentru evreul pios.

Puritanismul și-a simțit întotdeauna strânsa înrudire cu iudaismul,
precum și limitele sale. În ciuda tuturor diferențelor fundamentale -
mentală, această înrudire este aceeași, în principiul său, cu cea a lui Hristos-
tianismul discipolilor Sfântului Pavel. Pentru puritani, ca și pentru
Primii creștini, evreii, rămâneau totuși poporul ales de Dumnezeu.
Însă acțiunea Sfântului Pavel, extrem de bogată în consecințe pentru
creștinismul timpuriu, era de a face din cartea sacră a evreilor cartea
sacru pentru creștini (singurul la acea vreme) și pentru a ridica o barieră inviolabilă -
susceptibil la atacurile intelectualismului grec (gnostic) - ce
Wernle, în special, a subliniat clar. Pe de altă parte, ici și colo - cu ajutorul
de o dialectică pe care numai un rabin ar putea-o poseda — el are
a smuls ceea ce Legea avea care era specific și care acționa în mod specific
În iudaism: normele tabuului și promisiunile teribile
mesianic care a fondat lanțul demnității religioase a evreului
situației sale de paria fusese parțial abrogată, parțial îndeplinită

prin nașterea lui Hristos. El a dat ca dovadă triumfătoare și impresionantă-

surprinzător faptul că patriarhii lui Israel au trăit în conformitate cu voința lui
divine înainte de promulgarea acestor norme și că acestea fuseseră totuși
mântuiți prin virtutea credinței lor, o garanție a alegerii lor de către Dumnezeu.

Impulsul extraordinar dat de conștientizarea scăpării de soarta paria
— să pot fi grec pentru greci și evreu pentru evrei, — să fiu acolo
la care s-a ajuns nu prin intermediul unei Iluminări ostile credinței, ci prin
Contrar paradoxului credinței însuși, acest sentiment pasional
al eliberării, este forța motrice a incomparabilei lucrări misionare
al Sfântului Pavel. El se eliberase complet de promisiunile zeului al cărui
Mântuitorul s-a simțit abandonat pe cruce.

Ura intensă - suficient atestată - față de evreii din diaspora

împotriva acestui om, ezitările și nedumeririle primei comunități-

Comunitatea creștină, încercările Sfântului Iacob și „apostolii-stâlpi”
[Iacov, Chifa și Ioan, Galateni, 11, 9] referindu-se la legalitatea seculară a
Isus să dezvolte un „minim etic” de validitate a Legii care are
o valoare a conexiunii universale, în cele din urmă ostilitatea manifestă a evreilor creștini,
au fost fenomene concomitente ale ruperii lanțurilor care legau
ferm iudaismul în situația sa de paria. În fiecare rând de sfinți
Pavel, simțim bucuria imensă care izbucnește la ideea de a fi fost răscumpărați din
„legea sclaviei” prin sângele lui Hristos și pentru a avea acces la libertate. Dar Ja
Consecința a fost posibilitatea unei misiuni creștine universale.

În același fel, puritanii au preluat nu legea rituală, ci în special

evreiască, din Vechiul Testament, nici talmudică, ci mai degrabă din
manifestări ale voinței divine atestate de Vechiul Testament,
cu oscilații cu privire la gradul de valabilitate actuală; acestea
au fost adesea abordate în detaliu și amalgamate cu normele neotestamentale -
Comentarii, Aceștia nu sunt evreii ortodocși pioși, ci evreii reformați
abandonarea ortodoxiei — astăzi, de exemplu, cei care au
au fost crescuți de Alianța Educațională și cu atât mai mult evrei botezați — care
au fost absorbite de popoarele puritane, în special de americani,
anterior fără dificultate și în zilele noastre, în ciuda a tot, încă relativ
ușor, până la asimilarea completă, în timp ce în Germania, prin

De exemplu, au rămas „evrei asimilați” timp de mai multe generații.

Aceasta arată „înrudirea” efectivă dintre puritanism și iudaism,
Dar ceea ce nu este evreiesc în puritanism este ceea ce i-a dat
capacitatea de a juca un rol în evoluția mentalității economice,
și, de asemenea, pentru a absorbi prozeliții evrei, pe care
popoare a căror orientare religioasă era diferită.

[375] Islamul, o ramură târzie a monoteismului din Orientul Apropiat, a
condiționată de motivele Vechiului Testament și iudeo-creștine, a fost
„adaptat la lume”, dar într-un sens complet diferit. Religie [Religiosität]
escatologică a lui Mahomed care, în prima sa perioadă la Mecca,
părea încă a fi cea a unui conventicul de pietisti urbani care refuzau
lumea, a fost transformată, de la Medina, apoi în timpul dezvoltării

comunitatea islamică primitivă, în religia națională arabă, atunci în special
într-o religie războinică orientată spre o organizare în ordine [stän-
Adepții a căror convertire a constituit succesul decisiv al
Profetul a aparținut tuturor unor linii puternice [Geschlecht].

Comandamentul religios al războiului sfânt nu a fost destinat
primul care a convertit; mai degrabă, scopul principal a fost războiul „până când
că ei (următorii religiilor străine ale Cărții) plătesc tributul
(jizvah) în toată smerenia", deci până când Islamul va învinge în acest sens
prestigiu social absolut mondial față de afluenții săi din alte religii. Nu
numai toate acestea, combinate cu importanța prazii pentru rețete,
promisiunile și mai ales așteptările Islamului primitiv i-au dat amprenta
unei religii a stăpânilor, dar totuși elementele ultime ale eticii sale
economice erau pur feudale. Tocmai, cele mai
Pioșii din prima generație erau deja cei mai bogați sau, mai degrabă,
exact, cei care s-au îmbogățit cel mai mult din prada de război
(în sens larg).

Dar rolul pe care îl joacă această posesiune din prada de război și îmbogățire în
activitatea politică și averea în general au jucat un rol diametral
puternic opus poziției puritane. Tradiția descrie cu
complacere, luxul hainelor, parfumurilor, îngrijirea meticuloasă a
bărbile oamenilor pioși, ceea ce este radical opus oricărei etici

economia puritanică. Pe de altă parte, aceasta corespunde concepțiilor
ordine feudale [Stand], până în punctul în care tradiția îl face pe Mahomed să spună
bogaților care apar în fața lui îmbrăcați ponosit
Când Dumnezeu binecuvântează un om cu opulență, Îi place ca „urmele din
sunt vizibile pe el", sau, transpus în limbajul nostru: „Un om bogat are
„datoria de a trăi în conformitate cu propria condiție." Respingerea strictă a Coranului, nu
cu siguranță nu de vreun ascetism (Mahomet își exprimă respectul pentru cei care postesc,
se roagă, se mortifică) ci și al tuturor tipurilor de monahism (rahbanyyah),
ar fi putut avea, în ceea ce privește castitatea, aceleași motive personale
în Mahomed decât în Luther, ale cărui remarci cunoscute arată
natură grosolan senzuală. De asemenea, convingerea talmudică că
Cine a rămas singur după o anumită vârstă trebuie neapărat să fie
un păcătos. Dar când un cuvânt al Profetului pune sub semnul întrebării caracterul
despre un om care rămâne patruzeci de zile fără să mănânce carne și când un
pilon recunoscut al islamului timpuriu, uneori celebrat ca mahdi, când-
când a fost întrebat de ce, spre deosebire de tatăl său, Ali, folosește
cosmetice pentru părul ei, răspunde: „Pentru a avea succes cu
femei", un astfel de răspuns este probabil unic în hagiografie
a unei „religii etice a salvării".

Dar, tocmai în acest sens, Islamul nu este absolut deloc unul dintre ele.
unu. Noțiunea de „răscumpărare", în sensul etic al termenului, este total-
străin. Dumnezeul său este un domn a cărui putere este nelimitată,
dar este un domn binevoitor: ascultarea de poruncile sale nu necesită
putere supraomenească. Eliminarea certurilor interne în inter-

RELIGIILE UNIVERSALE ȘI „LUMEA” 2.5.12

\

puterea de impact asupra exteriorului, reglementarea comerțului
sexualitatea legitimă într-un sens strict patriarhal și interzicerea tuturor
formele sale ilegitime (având în vedere persistența concubinajului cu
sclavii și ușurința divorțului acordau de fapt un privilegiu manifest
(cămătăria, precum și contribuțiile pentru
războiul și ajutorul social erau măsuri ale caracterului
în esență politică. La aceasta au fost adăugate sarcini specifice
- semne distinctive care constau, în esență, în pura și simpla recunoaștere-
prezența unui singur zeu și a profetului său (aceasta era singura cerință dogmatică -
bifați) în plus, era necesar să mergi o dată [în viață] în pelerinaj la Mecca
postește în timpul zilei în luna postului, participă la slujbă o dată pe săptămână
divin și să facă o rugăciune zilnică; mai mult, în viața de zi cu zi,
era necesar să se îmbrace (rețetă economică importantă în vigoare astăzi -
chiar și astăzi în convertirea [376] popoarelor sălbatice), evitați
anumite alimente impure, vin, jocuri de noroc (care, de asemenea,
a fost important pentru atitudinea față de afacerile speculative),

Căutarea individuală a mântuirii și misticismul sunt străine de
Islamismul primitiv. Bogăția, puterea, onoarea sunt promisiunile
Islamul primitiv pentru lumea de aici de jos, prin urmare, promisiuni care sunt adresate
pentru soldați și un paradis senzual pentru viața de apoi a soldaților. Conceptul
Originea autentică a „păcatului” pare a fi, de asemenea, de orientare feudală.
„Impecabilitatea” Profetului, care era supus unor puternice pasiuni senzuale

și accese de furie din motive banale, este o construcție teologică
gic târziu, care îi este străin în Coran ca și după instalarea sa -
țiune în Medina, așa cum orice fel de sentiment îi este străin
păcatul „tragic”. Această ultimă trăsătură a rămas în islamul ortodox
pentru care „păcatul” este fie impuritate rituală, fie sacrilegiu
religioase (cum ar fi shirk-ul, adică politeismul) sau chiar neascultarea
poruncilor pozitive ale Profetului, sau altfel îi lipsește demnitatea
al ordinului său [ständiseh] din cauza încălcării moralității și bunelor cuviințe.
Faptul că sclavia și iobăgia sunt admise fără discuție, precum și
că poligamia și domesticirea femeilor, precum și caracterul ritualic
preponderentă a îndatoririlor religioase, unită cu marea simplitate a cerințelor -
țiuni referitoare la aceasta și la modestia și mai mare a cerințelor
etica, sunt, de asemenea, numeroase semne ale spiritului în mod specific
feudal [al unei societăți bazate pe] ordine (ständisch).

Marea influență obținută de Islam, datorită nașterii unui
cazuistica juridico-teologică și școlile filozofice parțial integrate
tiști, parțial raționaliști [aufklärerisch], pe de altă parte, la irupția
al sufismului persan, de origine indiană, și formarea ordinelor dervișilor -
ches, încă puternic influențat astăzi de indieni, nu l-a apropiat
nici iudaismul, nici creștinismul în ceea ce privește punctele decisive. Aceste două
Acestea din urmă erau în mod specific religii burgheze [Religiosität] și
locuitorii orașului, în timp ce orașul avea doar o semnificație politică pentru Islam.
Tipul de cult oficial, precum și poruncile rituale și sexuale

au putut acționa în direcția unei anumite sobrietăți în conduita vieții.
Mica burghezie este, în mare măsură, purtătoarea religiozității.
derviș [religie], răspândit aproape universal [în lume]
islamic], care, câștigând putere, a depășit Biserica oficială. Aceasta
religiozitate [Religiosität], parțial orgiastică, parțial mistică, dar întotdeauna
irațional și în afara vieții de zi cu zi, precum și a eticii cotidiene oficiale,
absolut tradiționalist, eficient în propaganda sa datorită marii sale
simplitate, au îndrumat conduita vieții pe o cale radical opusă
în efectele sale asupra oricărei metode de viață ascetică puritană, precum și asupra oricărei alte metode
metodă de viață ascetică în lume.

Dacă comparăm islamismul cu iudaismul, primului îi lipsește cerința
cunoștințe vaste de drept și o pregătire cazuistică a
gândul care a hrănit „raționalismul" celui de-al doilea. Idealul Islamului,
Este războinicul, nu savantul, și îi lipsesc și toate aceste lucruri faimoase
promisiuni ale unei împărății mesianice pe pământ legate de meticuloase
fidelitate față de Legea care, unită cu doctrina sacerdotală a istoriei, cu alegerea,
păcatul și exilul lui Israel au determinat caracterul paria al atitudinii
Religiositatea evreiască [Religiosit ät] și tot ce a rezultat din ea.

Islamul a cunoscut secte ascetice. Un anumit caracter de „simplificare"
„orașul" era specific cercurilor mari de războinici din Islamul timpuriu, o trăsătură
care li s-a opus de la început dominației omeyazilor. Bucuria lor senină
înainte ca lumea să apară ca o decadență în ceea ce privește disciplina
rigid în forță în taberele înrădăcinate unde Omar i-a concentrat pe războinici
Musulmanii în țările cucerite; de atunci s-a născut o aristocrație feudală,

care i-a înlocuit pe predecesorii săi. Dar, tocmai acest ascetism al taberei
războiul sau un ordin cavaleresc de grei triers nu este cel al călugărilor
și cu atât mai puțin o sistematizare ascetică burgheză a conduitei
— domină cu adevărat doar în perioadele repetate și este mereu dispusă
să se transforme în fatalism. Am vorbit deja despre celălalt efect, complet
ușor diferite, care au trebuit să se dezvolte în condițiile credinței
către Providență. Pătrunderea cultului sfinților și, în cele din urmă, a
magia, a deviat complet islamul de la orice mod de viață autentic.

[377] Concentrare în iluminarea mistică a budismului
primitiv, ca etică extremă a refuzului lumii, este opusul
a acestor etici religioase cu specific economic și intra-
lumești — evident, nu vorbim aici despre transformări totale
pe care budismul a experimentat-o în religiozitatea tibetană,
chinezi și japonezi. Această etică este, de asemenea, „rațională”, în sensul unei
control continuu și alert al tuturor instinctelor naturale, dar obiectivele sale
sunt complet diferite. Ceea ce se caută este răscumpărarea, nu
numai a păcatului și a durerii, ci și a tot ceea ce este efemer-
mamă în sine, a „roții” cauzalității karmei în odihnă veșnică.
Această răscumpărare este și nu poate fi decât cea mai personală lucrare a
individul. Nu există predestinare, rugăciune, slujire
divină. Pentru fiecare acțiune individuală, bună sau rea, cauzalitatea

Karma, mecanismul retribuției cosmice, se distribuie automat
bonusurile și pedepsele sunt întotdeauna proporționale, prin urmare întotdeauna limitate
la timp și fără încetare, atâta timp cât este mânat de sete
pentru a trăi și a acționa, individul este obligat să guste, din existența sa
animal, ceresc sau infernal, la roadele activității sale într-o viață mereu
o ființă umană mereu nouă și, astfel, să creeze noi șanse pentru viitor,
Cel mai nobil entuziasm, precum și cea mai josnică senzualitate îl conduc
în mod similar, constant, în acest lanț al individuației (căci
Metafizica budistă, care nu cunoaște sufletul, este greșit să vorbești despre ea
„transmigrarea sufletelor") atâta timp cât nu va fi în totalitate
a eradicat „setea" de a trăi, aici jos și în viața de apoi, această luptă neputincioasă
pentru existența individuală cu toate iluziile ei, în special cea a unui
suflet și o „personalitate" unitară. /

În sine, orice activitate rațională cu scop [Zwöckhandeln] —
cu excepția activității contemplative, concentrată asupra interiorului, care se golește
sufletul setei lumești — și orice asociere cu interese lumești,
Oricare ar fi acestea, se îndepărtează întotdeauna de mântuire, Atingerea mântuirii este
rezervat micului număr de cei care — casți, fără posesiuni, fără muncă
(pentru că munca este, în cele din urmă, o activitate rațională) — decide să trăiești
ca niște cerșetori și, cu excepția sezonului ploios, rătăcesc veșnic, detașați
a tuturor legăturilor personale cu o familie sau cu lumea; ele îndeplinesc
astfel, preceptele căii drepte (dharma) și se străduiesc să realizeze
spre scopul iluminării mistice. Odată ce acest scop este atins, bucuria profundă și
sentimentul tandru al iubirii fără obiect care îi este propriu [îi oferă
fericire extremă [iluminată] până când intră în somnul veșnic
fără vise de nirvana, singura stare care nu este supusă niciunei schimbări.
Toți ceilalți [bărbați] își pot îmbunătăți șansele viitoare în viață

prin apropierea de prescripțiile regulii și abținerea de la păcate
cea mai grosieră, conform cauzalității karmei, în virtutea contului curent
o etică nestabilită și o sete de viață nepotolită
printr-o nouă individuație care inevitabil cade
oriunde când viața lor prezentă se stinge, ci adevărata mântuire veșnică
casa lor inevitabil inaccesibilă.

Din această poziție de refuz al lumii, singura care este cu adevărat coerentă-
chirie, nicio cale nu duce la vreo etică economică sau socială
că așa este. „Starea sufletească de milă" care se extinde la toate creaturile,
consecință a solidarității stabilite prin cauzalitatea karmei comune
pentru toate ființele vii, prin urmare efemer și, la nivel psihologic,
revărsarea sentimentului mistic, euforic, universal al iubirii
și acosmic nu susțin nicio activitate rațională, ci dimpotrivă
a le devia direct.

Budismul este una dintre aceste religii ale mântuirii, cum ar fi
intelectualismul straturilor superioare ale laicilor indieni educați din
creșteri înainte și după el, dar este forma cea mai coerentă. Eliberarea sa-
o interpretare rece și mândră a existenței, ca atare, care plasează individul

gol în fața lui însuși, nu putea în niciun fel să devină o religie a

mântuire pentru mase. Acțiunea pe care budismul a exercitat-o în afara
cercurile cultivate erau legate de prestigiul de care se bucura sramana (ascetul)
existat dintotdeauna prestigiu ale cărui caracteristici erau în principal
magică și antropologică. De îndată ce a devenit o „religie populară-
„laire” și misionar, budismul a fost transformat în consecință în
o religie a salvării bazată pe răsplata karmei [378] cu
speranțe pentru viața de apoi garantate prin tehnici de evlavie, har
cultic sau sacramental și prin fapte de milostenie, și el are
a arătat o înclinație naturală de a admite concepții pur magice.

În India însăși, în clasele superioare, budismul a cedat
în fața renașterii filosofiei mântuirii bazate pe Vedism și,
printre mase, în competiție cu religiile hinduse ale salvării, în special-
diferitelor forme de vișnuism, magie tantrică și
religiozitatea orgiastică a misterelor și, în special, a devoțiunii față de bhakti (a
(dragostea lui Dumnezeu). În lamaism, budismul a devenit o puritate
religiozitatea monahală a cărei putere religioasă asupra laicilor domina
a avut teocratic un caracter absolut magic. În zona sa
expansiune, în Orientul Îndepărtat, caracterul său autentic a suferit o pro-
fondează metamorfoza; concurează și se combină cu taoismul
Chineză. A devenit religiozitatea specific populară care se referă la-
dincolo de viața acestei lumi și de venerarea strămoșilor prin oferirea de har și răscumpărare -
țiune.

Însă evlavia budistă, nu mai mult decât cea a taoismului sau hinduismului,
Douismul nu conține motivații pentru un mod de viață rațional -
Pietatea hindusă, în special, așa cum am spus deja, este, conform
presupozițiile sale, cea mai mare forță tradițională care poate exista, deoarece
că este fundamentul religios cel mai coerent al unei concepții „organizaționale”

„niche” a societății și o justificare necondiționată a distribuției
de putere și fericire, în virtutea unei recompense determinate mecanic
proporționalitatea defectelor și meritelor participanților la o existență
anterior.

Toate aceste religiozități asiatice populare [Religiosität] au părăsit
frâu liber pentru „impulsul de achiziție” [Erwerbstrieb] al micilor afaceri
în ceea ce privește interesele de „subzistență” ale meșteșugarului și tradiționalismul
al țăranului. În plus, au lăsat speculații
țiune filosofică și orientare convențională asupra comenzilor [stdn-
clase privilegiate care și-au păstrat caracterul: feudal în
Japonia; patrimonială și birocratică, prin urmare profund utilitară, în
China; parțial cavalerească, parțial patrimonială, parțial intelectuală-
universalist în India. Niciunul dintre ele nu putea conține vreun motiv
că nu era vorba de prescripții, ci de o conturare etică rațională
din „lumea” creaturii, în conformitate cu o poruncă divină. Căci,
Pentru toate aceste religii, lumea era ceva solid dat,
cea mai bună dintre toate lumile posibile și pentru tipul suprem al omului pios,

înțeleptului, nu exista decât această alternativă: fie să se adapteze la „tao”, adică
a spune ordinii impersonale a acestei lumi ca [element]
divin unic și specific sau, dimpotrivă, să te eliberezi de cruzimea sa

lanț cauzal prin acțiune personală [care va introduce] în unic
etern, somnul fără vise al nirvanei.

Capitalismul a existat în toate aceste religii [Religiosit dt]. La fel,
mai precis, care exista în Antichitate și Evul Mediu al Occidentului.
Dar în ele nu există nicio dezvoltare, niciun început de evoluție către capital-
lismul modern așa cum a fost caracterizat de protestantismul ascetic. Aceasta
Ar fi o denaturare a faptelor să atribui comercianților indieni și chinezi
sau musulmanilor, negustorilor, artizanilor și cooliilor un „impuls de a dobândi-
„râsul" mai puțin decât cel al protestanților, de exemplu. Ar fi mai degrabă
dimpotrivă, deoarece îmblânzirea etică și rațională a „setei de profit" este
specific protestantismului. Mai mult, nu există nici cea mai mică
începutul dovezii că motivul acestei diferențe ar fi un
„aptitudine" naturală inferioară pentru „raționalism" economic. Astăzi-
Astăzi, toate popoarele importă acest „bun" ca fiind cel mai valoros produs.
cel mai notabil din Occident, iar obstacolele nu constau în
domeniu de abilitate sau voință, dar în tradiții ferm stabilite
stabilit, așa cum era cazul la noi în Evul Mediu. Mai mult, în
în măsura în care condițiile politice (formele structurilor interne
„dominare"), despre care vom discuta mai târziu, nu intră în joc
cont, motivul trebuie căutat în primul rând în atitudinea
religios [Reliviozitate].

Protestantismul ascetic a fost cel care a dat lovitura finală
magie, la căutarea mântuirii în afara acestei lumi [379] și la „iluminații-
țiune » intelectualistă, care este forma supremă. El singur a creat motivele
căutarea religioasă a mântuirii direct în eforturile depuse în
în cadrul unei „profesii" în lume - opunându-se astfel concepției
strict tradiționalist al profesiei proprii hinduismului, prin

îndeplinirea metodic raționalizată a profesiei. Pentru
religiozitățile asiatice populare, indiferent de tipul lor, lumea a rămas
o mare grădină fermecată, venerarea sau evocarea spiritelor,
sau căutarea rituală, idolatrică sau sacramentală a mântuirii, modul de orientare
practic în el și să găsească siguranță pentru această lume și pentru cea de apoi. Aceasta
religiozitatea magică a non-intelectualilor asiatici nu a dus la
mai degrabă unei metode raționale de viață decât adaptării confucianiste la
lume, sau refuzul budist al lumii, sau stăpânirea islamică a
lumea, sau chiar speranțele paria și legea economică paria a
Iudaism.

Magia și credința în demoni se găsesc încă în leagănul
creștinismul timpuriu, a doua mare religie a „respingerii lumii”,
în sens specific. Mântuitorul său este mai presus de toate un magician, iar carisma sa
magic, sprijinul inevitabil al conștiinței sale specifice. Dar
caracterul său este condiționat, pe de o parte, de promisiunile unice

lumii, a iudaismului — Isus a apărut într-o perioadă de intensă
franțele mesianice — și, pe de altă parte, de caracterul intelectualist
din erudiția doctorilor Legii de o evlavie iudaică de înaltă clasă. Opus
din aceasta, Evanghelia creștină a apărut ca mesajul unei persoane neinteligente
către non-intelectuali, către „cei săraci în duh”. Isus a manipulat

„Legea”, din care nu voia să ia nimic, precum oamenii de rând,
cei needucați, oamenii pioși de la țară sau din orașele mici o înțeleg -
s-au născut și au adaptat-o la nevoile profesiei lor, contrastând astfel
cu bogații, oamenii din clasele superioare elenizate și cu
virtuozitatea cazuistică a scribilor și fariseilor. Interpretarea sa
a fost atenuată în ceea ce privește prescripțiile rituale, în special
sfințirea Sabatului și mai riguroasă în anumite privințe, de exemplu
„pentru principiile referitoare la divorț. Se pare că suntem aici în
prezența unui preludiu la concepția paulină, în măsura în care
Cerințele Legii mozaice sunt condiționate de păcătoșenie
așa-numiții oameni pioși. În orice caz, Isus subliniază uneori acest lucru
propriile sale porunci în raport cu tradiția antică.

Nu așa-numitele „instincte proletare” îi dau
acest sentiment specific al demnității sale, conștiința că este unul
cu patriarhul divin și că drumul care duce la acesta din urmă trece prin
el și numai de către el. Ci, dimpotrivă, conștiința pe care o are că posedă,
Cel care nu este doctor al Legii, harisma de a exorciza demonii
și cea a predicării extraordinare, El le posedă într-un fel
o astfel de lucru, care nu este la dispoziția vreunui scrib sau fariseu, pe care el
poate constrânge demonii atunci când oamenii cred în el — dar
numai cu această condiție - și, în acest caz, chiar și în favoarea păgânilor, Cen-
dant, această credință care îi dă puterea magică de a face miracole, Isus
nu o găsește în orașul ei natal, nici în familia ei, nici printre bogați
și oamenii de rang înalt ai țării, nici printre scribii și virtuoșii
Legea, ci mai degrabă printre săraci și asupriți, printre vameși,
păcătoși și chiar soldați romani. Aceștia sunt cei care nu ar trebui niciodată
uită de asta, componentele absolut decisive ale conștientizării sale despre
„demnitate mesianică”. De aceea rostește „Vai!” împotriva

orașele Galileii răsună ca un blestem mânios
al smochinului recalcitrant, de aceea și alegerea lui Israel i se pare
din ce în ce mai problematică, importanța „Templului”, îndoielnică și
sigură condamnarea scribilor și a fariseilor.

Isus cunoaște două „păcate capitale” absolute: unul este „păcatul”
împotriva spiritului” pe care îl săvârșește scribul care disprețuiește carisma și purtătorii ei,
cealaltă este să-i spună fratelui său: „Nebunule!”, mândria fără iubire de
intelectualul față de cel sărac în spirit. Această trăsătură antiintelectualistă, care
respinge înțelepciunea greacă, precum și pe cea evreiască, este singurul element
„clasei” [ständisch] a mesajului și este specific acestuia la cel mai înalt nivel
punct. În plus, aceasta [380] este departe de a fi o veste bună
pentru toți și pentru toți cei slabi. Într-adevăr, jugul este ușor, dar

doar pentru cei care vor putea deveni din nou ca niște copii. În adevăr,
Acest mesaj are cerințe enorme, iar mântuirea [pe care o oferă] este riguroasă-
eminent aristocratic.

Nimic nu este mai departe de Isus decât ideea unui universalism al
harul divin împotriva căruia, într-adevăr, se luptă toată predicarea sa: puțini vor fi
Aleși să intre pe poarta cea strâmtă sunt cei ce se pocăiesc și cred
în El; pe ceilalți, Dumnezeu însuși îi face tari și încăpățânați și, firește-

Într-adevăr, această soartă va fi în special pentru cei mândri și bogați. Comparativ cu
față de alte profeții, aceasta nu era în niciun fel complet nouă: plasată opusă
despre mândria marilor acestei lumi, vechea profeție iudaică avea
a ajuns să-l conceapă pe mesia sub forma unui rege care își face intrarea
Ierusalimul călare pe animalul de povară al săracilor. Dar aceasta nu exprimă
nicio poziție „socială". Isus stă la masa bogaților
care sunt un obiect de groază pentru virtuoșii Legii. Este în mod expres

i-a recomandat tânărului bogat să-și doneze bunurile doar în

cazul în care vrea să fie „perfect", adică un discipol. De fapt, această pre-
presupune dizolvarea tuturor legăturilor lumești, atât cele familiale, cât și
cele ale proprietății, la fel ca în cazul lui Buddha și al altor profeți
analog. În realitate, deși totul este posibil la Dumnezeu, atașamentul
Mamona rămâne unul dintre principalele obstacole în calea intrării în regat
lui Dumnezeu. Distrage atenția de la mântuirea religioasă și numai asta contează.

Nu se menționează în mod expres că atașamentul față de Mamona duce
la non-frățietate. Totuși, ideea este în centrul lucrului în sine.
Căci poruncile mesajului conțin și etica originală
ajutor reciproc în caz de nevoie, tipic asociațiilor de vecinătate
oameni mărunți. De fapt, totul este sistematizat în sensul unei „etici"
„de convingere" la nivelul iubirii frățești; această poruncă
„universalist" se referă la toată lumea ca fiind „vecin" [al tuturor
celelalte] și crește până la paradoxul acosmic conform principiului
că numai Dumnezeu răsplătește și va răsplăti. Iertare necondiționată, dăruire necondiționată,
iubire necondiționată chiar și față de dușman, acceptare necondiționată

de nedreptate fără a rezista răului prin violență - aceste cerințe ale unui
Eroismul religios ar putea fi, desigur, produsul unui acosmism
de iubire determinată de misticism. Totuși, nu trebuie să pierdem
din punctul de vedere, așa cum s-a întâmplat adesea, că în Isus aceste cerințe sunt
întotdeauna legat de ideea iudaică de pedeapsă: într-o zi,
Dumnezeu va răsplăti, va răzbuna, va răsplăti; de aceea omul nu trebuie
să nu facă asta și nici să se laude cu faptele sale bune,
altfel își anticipează recompensa. Prin urmare, pentru a acumula
comori în ceruri, trebuie să împrumuți chiar și cuiva care, poate, nu-i va da înapoi -
nu va fi; altfel nu ar exista niciun merit. Justa compensație a
destine operează puternic în legenda lui Lazăr și în alte părți,
ocazional: de aceea bogăția în sine este un dar periculos.

Mai mult, indiferența absolută față de lume și treburile ei este de natură
greutate decisivă. Venirea Împărăției cerurilor este aproape, Împărăția lui

bucurie pe pământ — fără păcat sau întristare. Această generație nu va muri
nu fără să-L fi văzut, va veni ca un hoț noaptea, el este chiar
pe cale să fii printre oameni. Să te împrietenești cu cei nedrepți
Mamona în loc să ne agățăm de el. Trebuie să dăm Cezarului ce este al Cezarului.
lui - ce importanță au aceste lucruri? Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea
pâinea cea de toate zilele, fără griji pentru ziua de mâine. Acțiunea umană nu

poate grăbi venirea împărăției. Dar trebuie să ne pregătim pentru venirea ei,

Deși Legea nu este abrogată oficial, accentul se pune pe tipul

convingerii, conținutul legii și al profeților este identificat cu simplul

porunca de a-L iubi pe Dumnezeu și pe aproapele, la care se adaugă acest principiu al

marele domeniu în care cineva recunoaște credința [Gesinnung] după roadele ei, deci după

confirmare.

După viziunile învierii [lui Isus] — cu siguranță sub

influența miturilor soteriologice răspândite pe scară largă — a avut

ca urmare [381] o puternică explozie de carisme pneumatice -

căpușe și formarea comunității cu familia [lui Hristos] în frunte

a rămas până atunci necredincios, apoi Convertirea Sfântului Pavel,

încărcată de consecințe, care au determinat dezmembrarea religiozității

proscris, menținând în același timp continuitatea cu profeția antică și a dat

nașterea misiunilor printre păgâni, care a fost decisivă pentru

poziția față de „lumea" comunităților [creștine] din țările

al misiunii, era, pe de o parte, așteptarea întoarcerii [lui Isus] și, pe de altă parte

Pe de o parte, importanța enormă acordată darurilor carismatice ale „spiritului".

Lumea va rămâne așa cum este până la venirea Domnului; ca individul

rămâne, și el, în situația și „profesia" sa (xAñoiç), supus

autorității, cu excepția cazului în care aceasta îi cere păcat.

(Notele manuscrisului indică faptul că această secțiune urma să fie continuată. — Ed.)

CAPITOLUL VI

Comunitatea pieței

[neterminat]

[382] Socializarea prin schimb pe piață, ca arhetip

orice activitate socială rațională se opune acum tuturor formelor
comunității despre care am vorbit până acum, care nu implică-
că o raționalizare parțială a activității lor comunitare și
care, în rest, au structuri extrem de diverse — mai mult sau mai puțin
amorf sau societalizat, mai mult sau mai puțin continuu sau discontinuu, mai mult sau
mai puțin deschis sau închis.

Trebuie să vorbim despre piață imediat ce, chiar și de o parte, o majoritate
candidații la schimb concurează pentru oportunități de schimb.
Fie că se întâlnesc la piața locală, la piața cu trafic intens (târg) sau
către piața traderilor (Bursa de Valori), cea mai substanțială formă a
instruirea pe piață este singura care permite dezvoltarea deplină a
fenomen specific de piață: negocierea. Discuția despre
procesele de piață care constituie materialul esențial al economiei sociale,
Nu trebuie să vorbim despre asta aici. La nivel sociologic, piața reprezintă
simt o simultaneitate și o succesiune de societăți raționale dintre care
fiecare este atât de efemer încât se estompează odată cu el
schimbul bunurilor care fac obiectul acestuia, presupunând că un regulament
operațiunile nu au fost deja impuse pentru a garanta între parteneri

a schimbului legalitatea achiziției de bunuri schimbabile (garanția
(evacuare). Schimbul efectuat constituie un parteneriat numai între
parteneri de schimb. Dar negocierea pregătitoare este întotdeauna
o activitate comunitară în măsura în care cei doi aspiranți la schimb
își orientează ofertele în funcție de activitatea potențială a unui număr independent
terminat cu alți competitori, reali sau imaginari, interesați de schimb și nu
doar pe activitatea partenerilor de schimb, și cu cât acest lucru este mai adevărat, cu atât mai mult
Piața este o activitate socială. Orice schimb care utilizează bani (cumpărare) este,
în plus, o activitate comunitară datorită utilizării banilor care
își asumă funcția exclusiv prin referire la activitatea potențială a altora.
Deoarece faptul că banii sunt acceptați se bazează exclusiv pe așteptarea că aceștia

vor continua să fie solicitate și utilizate ca mijloc de plată,
comunalizarea prin virtutea utilizării banilor este caracterul antitetic-
ticăitul oricărei societăți prin intermediul unei ordini impuse, rezultată dintr-un pact,

Acțiunea banilor este comunalizantă din cauza relațiilor de interes

reală între persoane interesate, în prezent sau potențial, de piață
sau plată. Prin urmare, atunci când este complet dezvoltat,
așa-numita economie monetară (a cărei natură este foarte specifică) se comportă
„ca și cum acțiunea sa ar fi creat o ordine la care se viza. Aceasta urmează

deoarece în cadrul comunității de piață actul de schimb, prin-
în primul rând schimbul de bani, nu este izolat de activitatea partenerilor;
dimpotrivă, cu cât este cântărită mai rațional, cu atât este mai orientată spre activitate
tuturor celor care sunt potențial interesați de schimb. Comunitatea
Piața, ca atare, este cea mai impersonală dintre relațiile vieții
practici în care se pot afla bărbații. Nu pentru că
piața implică o luptă între părțile interesate. [383] Fiecare relație umană,
chiar și cea mai intimă, chiar și cea mai necondiționată devoțiune personală,
are, într-un anumit sens, un caracter relativ și poate însemna un
lupta cu partenerul, de exemplu pentru a salva un suflet. Dar dimpotrivă
Deoarece este, într-un mod specific, orientată obiectiv spre interes
pentru bunuri de schimb și numai pe acestea. Când piața este
lăsat în seama propriei sale legalități, el are considerație doar pentru lucruri, nu
nici pentru oameni, nici pentru îndatoririle fraternității sau ale evlaviei, nu
mai mult pentru relațiile umane originare, specifice comunităților personale -
Delles. Toate aceste rapoarte reprezintă obstacole în calea liberei dezvoltări a
comunalizarea pură a pieței și a intereselor sale specifice
sunt o tentație pentru toți. Interesele cu un scop rațional determină-
Procesele de piață și legalitatea determină în mare măsură
rațională, în special inviolabilitatea promisiunilor făcute, este calitatea
pe care fiecare participant la schimb le așteaptă de la partenerul său și constituie
etica pieței, care în această privință insuflă concepții incredibile
Viață riguroasă: în analele Bursei de Valori, este destul de nemaiauzită
că un acord încheiat printr-un semn imperceptibil, imposibil de dovedit, are
a fost rupt. După cum a subliniat în mod strălucit Sombart, în special, o
O astfel de obiectivare absolută este respingătoare pentru toate formele primitive de structură.
structurile relațiilor umane.

Piața liberă, adică piața care nu este legată de standarde

etica, prin utilizarea constelațiilor de interese și a situației
monopolul, împreună cu negocierea aferentă, este considerat de toate eticile
ca nedemn între frați. Piața este în completă opoziție cu

Traseează celelalte comunalizări, care presupun întotdeauna o fraternitate-
afiliere personală și, de cele mai multe ori, legături de sânge; este radical-
„complet străin de orice fraternizare."

Schimbul liber are loc, la început, doar în afara comunității
de vecinătate și toate legăturile personale; piața este o relație între

în limitele locului, sângelui, clanului [Stamm]; inițial, este singurul

o relație pașnică între ei. Inițial, un schimb
scopul profitului în schimb nu putea exista între membrii unei
aceeași comunitate, „și cu siguranță nevoia acesteia nu exista pe vremuri,

a economiilor agrare personale, una dintre formele caracteristice ale)
Comerțul nedezvoltat este schimbul silențios. Acest schimb are loc"

fără contact personal, oferta se face prin depunerea mărfurilor într-unul,

locul obișnuit, contraoferta de asemenea; negocierea constă în

crește bunurile oferite pe o parte sau pe alta până când

una dintre părți, nemulțumită, își retrage bunurile sau, mulțumită, ia

cele ale partenerului. Schimbul de replici tăcute este opusul radical al oricărei fraternități: :3

personal.

Garanția că partenerul respectă legea acestui schimb rezidă, în

analiza finală, pe baza presupunerii, în general justificate, făcute de fiecare

participanții că ambii vor avea interes să continue în viitor

schimb de rapoarte fie cu partenerul actual, fie cu alții; prin

prin urmare, își respectă angajamentele asumate, cu excepția cazului în care se produce o insultă flagrantă

făcute cu bună-credință nu le scutesc de aceasta. Atâta timp cât interesul persistă,

Urmăm principiul că onestitatea este cea mai bună politică, ceea ce evident nu este

nu are o acuratețe universală și rațională; validitatea sa fiind empirică

fluctuant, va fi cel mai ridicat, în mod natural, pentru companii

rațional cu o anumită clientelă permanentă.

De fapt, în domeniul relațiilor fixe cu clienții, prin urmare

capabil să se combine cu o apreciere personală reciprocă în

în legătură cu calitățile etice ale conduitei pe piață, relațiile

schimburile determinate de interesele participanților pot fi defalcate foarte rapid

ușor din caracterul negocierilor nestăvilite în favoarea unei limitări

relativă, în propriul interes, a fluctuațiilor prețurilor și a profitului

constelația de interese ale momentului. Nu vom intra aici în

detalii despre consecințele [acestor fapte] asupra formării prețurilor. Prețul fix,

adică prețul perceput tuturor cumpărătorilor și onestitate strictă

nu sunt specifice doar piețelor locale reglementate ale

Evul Mediu în Occident, spre deosebire de cele din Orient și Orientul Îndepărtat.
Orient, dar sunt, în plus, [384] o presupoziție și un produs al unei etape
determinată de economia capitalistă, în special de economia capitalistă
primitiv. Această presupoziție lipsește acolo unde această etapă nu mai există. În plus,
toate aceste ordine [Stand] și alte grupuri la care participă lipsesc
schimbul nu în mod regulat și activ, ci doar ocazional -
în mod direct și pasiv. De exemplu, principalul caveat emptor este
valabil (experiența ne învață) mai ales în schimburile comerciale
cu clasele feudale sau la cumpărarea de cai, între camarazi de
cavaleria, așa cum niciun ofițer nu știe. Etica specifică a pieței
le este străin; ele reprezintă comerțul în același mod ca și
proiectează grupul de vecinătate rurală, aceștia se comportă identic,
și pentru ei întrebarea este simplă: cine pe cine înșală?

Piața este de obicei limitată de tabuuri sacre sau de reguli sociale.

țiuni monopolistice derivate din comenzi [ständisch] care fac imposibilă
schimbul de bunuri cu lumea exterioară. Aceste limitări sunt atacate fără a
răgaz din partea comunității pieței, a cărei simplă existență constituie o
tentația de a participa la șansele de „profit” pe care le conține. Când
procesul de însușire a progresat suficient într-un cadru comun
comunitate monopolistă, aceasta se închide față de ceea ce este în afara ei, iar solul sau

dreptul de a folosi teritoriul care depinde de o comunitate sătească este
de asemenea, definitiv și ereditar adecvat. Astfel încât, odată cu
dezvoltarea economiei monetare, care face posibilă o
diferențierea tot mai mare a nevoilor care pot fi satisfăcute prin schimb
indirectă și o existență independentă de posesia terenului, a
interesul crescând, în mod normal, al participanților individuali în posibilitatea
să schimbe proprietatea care le-a fost încredințată cu cea mai bună ofertă,
chiar dacă este făcută de cineva din afară. Exact ca,
De exemplu, comoștenitorii unei fabrici tind întotdeauna, pe termen lung, să creeze
o societate pe acțiuni pentru a-și putea vinde liber acțiunile.
mai mult, o economie capitalistă emergentă, pe măsură ce se consolidează, necesită
să poată achiziționa mijloace materiale de producție de pe piață și
servicii de muncă fără a fi împiedicat de legături sacre sau derivate
[standard] ordine. Capitaliștii interesați promovează astfel extinderea
creșterea pieței libere până când câțiva dintre ei vor reuși,
prin cumpărarea de privilegii de la puterea politică sau pur și simplu prin virtute

#

„de sub puterea capitalului, pentru a obține un monopol asupra vânzării produselor lor”

sau, de asemenea, să își achiziționeze mijloacele materiale de producție, închizând astfel
piața la rândul ei.

Însușirea completă a mijloacelor materiale de producție are următorul înțeles:
consecință imediată destrămarea monopolurilor comenzilor {stăndisch].

Asta se întâmplă când cei care au interese [în sistem]
capitaliștii sunt capabili să influențeze în favoarea lor comunitățile care
a regulariza posesia bunurilor și modul de utilizare a acestora; sau
când, în cadrul unor comunități monopolistice de ordine (ständisch),
cei care au interes să utilizeze bunurile dobândite pe piață
obține supremația. În plus, drepturile dobândite sau potențial dobândite,
garantată de aparatul coercitiv al comunității care reglementează posesia
bunuri, se limitează pur și simplu la bunuri materiale și creanțe
datorii contractuale, inclusiv servicii de muncă convenite, de către
împotriva tuturor celorlalte credite, în special a tuturor creditelor -
relații cu clienții sau monopoluri de vânzări aparținând comenzilor
[ständisch], sunt anihilate. Această stare de lucruri, pe care o numim liberă concurență-
rență, durează până când alte monopoluri le înlocuiesc, monopoluri
capitaliști de data aceasta, obținute pe piață prin forța proprietății.

Dar aceste monopoluri capitaliste nu sunt diferite de monopolurile comenzilor.

[standisch] decât prin caracterul lor pur economic și rațional. Prin
restricțiile pe care le impun fie asupra posibilităților de vânzare în general, fie
în condițiile de vânzare permise, monopolurile de stat exclud,

t

în cadrul sferei lor de acțiune, mecanismul pieței cu m-ul său
schimbarea și, mai presus de toate, calculul său rațional. Pe de altă parte, monopolurile
care sunt condiționate de puterea exclusivă a proprietății care revine
pe o politică monopolistă rațională, adică pe o dominație
procese de piață calculate rațional [385] care pot:
totuși, rămân formal complet libere. Legăturile sacre
[ständisch] sau ordine tradițională care au fost, puțin câte puțin, eliminate, contra
eliminarea restricțiilor privind formarea rațională a prețurilor; invers,
Monopolurile determinate pur economic sunt escrocheria supremă:
consecință. Beneficiarii monopolurilor comenzii [ständisch] afirmă
putere împotriva pieței și o limitează, în timp ce monopolistul și contra
Microfonul rațional domnește pe piață. Vom suna pe cei interesați:
persoane de pe piață a căror situație economică îi pune în poziția de a obține
putere în virtutea libertății formale a pieței.

O piață a betonului poate fi supusă unor standarde convenite de fagı
independent între participanții la piață sau impus de
cele mai diverse comunități, inclusiv grupuri politice sau religioase
În măsura în care aceste standarde nu conțin limitări ale libertății:
a pieței, adică să nu aducă restricții comerciantului
și concurența, sau dacă stabilesc garanții pentru menținerea legalității:
pieței, metodele și mijloacele de plată, acestea vizează în principal
pentru a asigura pacea pieței în perioade de insecuritate între |
localități. Întrucât piața era inițial o societate cu
persoane din afara grupului, prin urmare, cu dușmani, această garanție era genetică:
pur și simplu predate puterilor divine - precum legile războiului |
dreptul internațional. Pacea pe piață a fost adesea plasată sub protecția -

unui templu; mai târziu, căpitanii sau prinții l-au cucerit în care de luptă:
găsind astfel o sursă de impozite. Deoarece schimbul este forma specifică |
dobândirea pașnică a puterii economice. Evident, poate
aliat cu violența. Navigatorul Antichității sau al Evului Mediu IA
a luat de bunăvoie, pe gratis, ce putea să pună mâna violând-o:
și se angaja în negocieri doar acolo unde trebuia să interacționeze cu cineva
putere egală cu a sa sau când a considerat că este înțelept să nu înțeleagă
a pus în pericol viitoarele schimburi. Cu toate acestea, expansiunea intensă a
Relațiile comerciale merg mână în mână cu o relativă pacificare. Toate |
pacea publică a Evului Mediu sunt în slujba intereselor schimbului,
așa cum a subliniat Oppenheimer în repetate rânduri, însușirea „
bunuri prin schimburi libere, raționale din punct de vedere economic, este:
sa forme, l'opposé conceptuel de l'appropriation des marchandises par
cocrcition source qu'elle soit, en particulier, par la cocrcition physique de
Reglementarea exercițiului este elementul constitutiv de la communauté politique.

NOTE EDITORULUI

Ip. 90] Roman vulgar, cf. Max Weber, Eseuri complete despre știința socială
și istorie economică, pp. 325, 337 n.

* [p. 91] In quo potuerit, cf. Max Weber, op. cit. p. 58, și economie
poveste, p. 208.

* [p. 131] Dreschgärtner, cf. Max Weber, Condițiile muncitorilor agricoli
în Germania est-Elbiană, în publicațiile Asociației pentru Politică Socială, LV

(1892), în particular p. 495.

* [p. 132] Beunden, terrains communaux exclus de l'utilisation générale au profit du seigneur; cf. SCHRÔDER-VON KONSSBERC, Manual de germană Istorie juridică? (1932), p. 461.

* [p. 265] Kayasth, cf. Max Weber, Eseuri complete despre sociologia religiei ciologie II, pp. 75 și sq. |

** [p. 265] Wang An-shi, cf. Weber, op. cit. I, pp. 363 mp.

* [p 267] Che Houang-ti, cf. Weber, op. cit. I, str. 326 mp.

+% [p. 267] Buke, noblesse guerrière. Cf. Counter-Wensen, general Istoria juridică, în Cultura contemporană, ed. de Paul Hinneberg, Secțiunea El, VII/ı (1914); Karl RATHGEN, Economia și statul Japoniei-buget, în Cercetări în Științe Politice și Sociale, X/4 (1891), p: 27, 32.

°*® [p. 267] Kokudaka, cf. Weber, op. cit. II, p. 298; Karl RATHGEN, op. cit. PP. 29, 32 mp.

* [p. 268] Zamindar et Talukdar, cf. Max Weber, op. cit. II, p. 75; Contra-WENGER, op. cit., p. 119.

* [p. 269] Le kléros is mis en valeur par des esclaves. Cf. Max Weber, Eseuri complete de istorie socială și economică, p. 112.

® [p. 285] Bakufu, cf. Max Weber, Istorie economică, p. 69; Karl

RATHGEN, Economia Japoniei, pp. 28, 42 sq.

® [p. 291] Sur ces raisons. cf. Max Weber, Parlamentul și Guvernul în Germania nou organizată (1918), în Scrieri politice complete, pp. 168, 136.

* (p. 316] Antrustiones, cf. Andreas HEUSLER, Istoria constituțională germană, 1905.

** [p. 316] In truste dominica, cf. HEUSLER, op. citat

+e% [p. 316] Scholae: il doit s'agir des scholae palatinae byzantines.

vezi [p. 316] Adelschalke, cf. Richard Scuröper, Lehrbuch der deutschen Istorie juridică $ (1907), p. 229, nr. 22.

NOTE EDITORULUI

® [p. 423] Scgestes și Inguiomer, respectiv beau-père și unchiul Arminius.

® [p.437] Di certi, dii incerti, cf. CHANTEPIE, BERTHOLLET, LEHMANN, Manual

der Religionsgeschichte * (1925), II, p. 455 sqq. [lucrare prescurtată mai departe în CHANTEPIE],

® [p. 445] Varuna, cf. Max Weber, Eseuri complete despre sociologia religiei II, p. 29; CHANTEPIE II, str. 19 mp.

* [p. 453] Shen, Ling, cf. De Groor, Universism (1918), p. 295, 368, 374, 390.

* ip. 455] Fung shui, cf. The GrooT, op. g., pp. 375 și sq.; Max Weber, op. du-te. I, pp. 483.859.

® [p. 462] Tapas, cf. Cnanterie II, p. 82 , 97 .

® (p. 465) Nabi, profetul meu, cf. Max Weber, op. go. III, pp. 94, 104 sq., 110 sq., 2058.

* [p. 470] Shankara, cf. Max Weber, op. g. 11, p. 183; Rämänuja, cf. CHANTEPIE ll, p. 156 mp.

® [p. 476] Upäsaka, cf. Max Weber, op. merge. I], p. 31; CHANTEPIE, p. 107 , 118 ,

* [p. 480] Sacrificiul somei, cf. Max Weber, op. go. II, p. 134

° [p. 481] (udrä, cf. Max Weber, op. cit. II, pp. 75, 91 și sq.)

® [p. 484] Wesley, cf. Max Weber, op. g. II, pp. 233, 263.

* [p. 459] Cultul haomei, cf. Quanterie H, pp. 213, 218, 227, 235 3q.

® (p. 491) Mashiah, cf. Max Weber, op. go. IL, p. 247.

® [p. 508} Bhakti, cf. Weber, op. g. II, pp. 337 mp.

* ip. 519) Bhikshu, cf. Weber, op. merge. 11, p. 159, n. 2.

° [p. 522} Sramana, cf. Weber, op. merge. II, str. 157 mp.

° [p. 530] Ordin monastic rusesc care își ia numele de la starețul Ossip.

® [p. s90] Pasajul din Luec vi, 35 este tradus prin: „Împrumută fără nimic
„așteaptă în schimb” în loc de: „Nu lipsi pe nimeni de speranța lui”.
Cf. Max Weber, Istoria afacerilor, p. 235, nr. 1; RS 1, p. 59, nr. 28.

° [p. 602] Această discuție despre formes de communautés religieuses manque, le
chapitre v est resté inachevé.

° [p. 607] Univira == uxor unius viri.

BECKER și Heinrich), Studii islamice (Leipzig, 1924), t. I [tom II paru en 1932].

MAI JOS (Georg von), Statul german al Evului Mediu (Leipzig, 1914) [Ediția a II-a, 1925].

— Teritoriu și oraș (München/Leipzig, 1900) [ediția a 2-a, 1923].

Bönm-Bawerk (Ernst von), Drepturi și relații din punctul de vedere al teoria economică a bunurilor (Innsbrück, 1881).

CĂRȚI (Karl), articolul «Comerț» în Manualul de științe politice.
— Originea economiei (Tübingen, 1901).

CareT (Etienne), Voyage en Icarie (Paris, 1840).

CHANTEPIE DE LA SAUSSAYE (Pierre-Daniel), BERTHOLLET, LEHMANN, manual al istoriei religiilor * (Tübingen, 1925) [Manuel d'histoire des religions (Paris, 1904)].

Construcția economiei comunale, memorandum al Ministerului Economiei din Reich Minister, 7 mai 1919.

ECKHART (Maître), Scrierile și predicile lui Meister Eckhart... editate de Herrmann Büttner (Jena, 1909).

Escherich (Karl), Termitele sau furnicile albe (1909).

FicHTe (Johann Gottlieb), Statul comercial închis (Tübingen, 1800).

FRANK (Karl), Studii asupra religiei babiloniene (Strasbourg, 1911).

GoTTL-OTTLILIENFELD (Friedrich von), Domnia Cuvântului (Jena,

1901).

— Schiță de economie socială, Departamentul II (Tübingen, 1914) (ediția a II-a, 1923).

Gummerus (Hermann), Domeniul roman ca organizație economică

nismus, Zlio, I (Leipzig, 1906), supliment 5.

GUTTMANN (Julius), Evreii și viața economică, Arhive pentru studii sociale

Știință și politică socială, XXXVI (Tübingen, 1913).

HALLER (Karl Ludwig von), Restaurarea științei politice * (Winterthür,

1820-1834), 6 vol.

Hassacx (Wilhelm), Guvernul parlamentar de cabinet (Leipzig, 1919).

HerLrach (Willy), Bazele unei psihologii a isteriei (Leipzig,

1904). TH

HoıL (Karl), Entuziasm și practică penitențială în monahismul grecesc (Leipzig,

1898).

ORAȘE LUCRĂRI DE MAX WEBER

IHERING (Rudolf von), Scopul în drept (Leipzig, 1877-1883), 2 voi. [ed. popular, 2 vol., 1904-1905].

Jasrers (Karl), Psihopatologie generală (Berlin, 1913) [Psihopatologie generală (Paris, 1923)].

KNarr (Georg Friedrich), Teoria stării banilor (Leipzig, 1905) [Ediția a 4-a, 1923].

Liefmann (Robert), Principiile economiei (Stuttgart, 1917) Vol. 2 [ediția a 3-a 1923].

Marx (Karl), Miseria filozofiei. Răspuns la filosofia mizeriei Proudhon (Bruxelles, 1847).

— Capitalul, I (Hamburg, 1867), II (Hamburg, 1885), III (Hamburg, 1894).

Mises (Ludwig von), Calcule economice în comunitatea socialistă wesen, Arhiva pentru Științe Sociale și Politici Sociale, XLVII (Tübingen, 1020).

— Economia comunală? (Jena, 1932).
— Teoria banilor și a mijloacelor de circulație (München/Leipzig, 1912) [ediția a II-a, 1924].

tan (Theodor), Schiță de drept constituțional roman (Leipzig, 1893) [ediția a 2-a].

[1907].

NEURATH (Otto), Socializare completă: din viitorul apropiat și din viitorul de după [Jurnalul Comunitar German, vol. 15) (Jena, 1920).

— Istorie economică antică (Leipzig, 1909) [ediția a 2-a, 1918] și altele lucrări ale aceluiași autor.

Nietzsche (Friedrich), Despre genealogia moralei (1887).

OERTMANN (Paul), Reglementare juridică și uzanțe comerciale (Leipzig, 1914).

OLDENBERG (Hermann), Religia Vedelor (Berlin, 1894) [Religia lui

| Veda (Paris, 1903)].

PLENGE (Johann), De la politica de discount la controlul pieței monetare (Berlin, 1913).

RANKE (Leopold von), Istoria popoarelor romanice și germanice din 1494 până în 1535 (Berlin, 1824), tI

RICKERT (Heinrich), Limitele formării conceptelor științifice? (Tubingen, 1913).

Roude (Erwin), Psyche. Cultul sufletului și credința în nemurire la greci

(Freiburg in Brisgau, 1890-1894), 2 vol, [Psyche, le culte de l'âme chez les Grecs et leur croyance à l'immortalité (Paris, 1928).

ire (Albert), Structura și viața corpului social? (Tübingen, 1896), 2 vol.

SCHMOLLER (Gustav), Schiță a teoriei generale a economiei populare (Leipzig, 1900-1904) 2 vol.

rn + (Gustav Friedrich von), Economie (Berlin, 1873).

SCHURTZ (Heinrich), Schiță a istoriei banilor (Weimar, 1508) [publicat în Deutsche geografical Blätter, XX (1897)].

— Clasele literare și asociațiile bărbaților (Berlin, 1902).

RES (Georg), Problemele filosofiei istoriei (Leipzig, 1892) ediția a II-a, 1905].

— Filosofia banilor (Leipzig, 1900).

— Sociologie, studii asupra formelor de socializare (München/Leipzig, 1908).

— Introducere în știința morală, o critică a principiilor etice

griffe (Berlin, 1892-1893), 2 voi.

Sonm (Rudolf), Drept canonic, I (Leipzig, 1892).

SOMBART (Werner), The Roman Campagna (Leipzig, 1888).
— Capitalismul modern (Leipzig, 1902), 2 vol.
» — Proletariatul (Frankfurt pe Main, 1906).
_— Evreii și viața economică (München și Leipzig, 1911) [Citește
Juifs et la vie économique (Paris, 1923)].
— Burghezul (München și Leipzig, 1913) [Burghezul, contribuție
vs à M morale et intellectuelle de l'homme économique moderne (Paris,
1926)].
STAMMLER (Rudolf), Economie și drept conform unei abordări istorice materialiste
versiune (Leipzig, 1896) [ediția a II-a 1906].
Tönnıes (Ferdinand Julius), Comunitate și societate (Leipzig, 1887)
[Communauté et société (Paris, 1944)]. >
— Obiceiul (Frankfurt a. M., 1909).
TROELTSCH (Ernst), Învățăturile sociale ale bisericilor și grupurilor creștine
(Tubingen, 1912).
— Dreptul natural stoico-creștin și dreptul natural secular modern
(1911), Eseuri despre istoria intelectuală și sociologia religiei (Tübingen,
| 1924).
TuGan-Baranowski) (Mikhail von), Istoria fabricii ruse (Berlin
1900).
USSENER (Hermann), Numele zeilor. Încercare de doctrină a concepției religioase conceptuale
educație (Bonn, 1896) [ediția a 2-a, 1929].
WEIGELIN (Ernst), Obiceiuri, drept și morală (Berlin/Leipzig, 1919).

Wissez (Rudolf) și MoELLENDoRF (Wichard von), Autodeterminare economică
administrație. Două mitinguri ale Ministerului Economiei din Reich (publicat
de Erich Schairer în Economia publică germană (1919)].

Wirricu (Werner), Cultura germană și franceză în Alsacia, Ilustrat
Revista Alsaciană (Strasbourg, 1900).

TABEL DE MATERIALE

e

(REZUMAT sossssocsoosessonssceceefineteneosessenseseseses
CUVÂNT ÎNAINTE la ediția franceză (1969) .....s.ss.e.
Extras din PREFATA la a patra ediție germană (1955) --+..
PREFATĂ la prima ediție germană (1921) Versiunea lui Veronique
ABREVIERI

Partea întâi

CATEGORIILE SOCIOLOGIEI

CAPITOLUL UNU. — Conceptele fundamentale ale sociologiei.

Observație preliminară. .....ssessssseesseeseeseeseeseeseese

$L

eu | 11,

| un 12.

Conceptul de sociologie și „sensul” activității sociale...

A. Fundamente metodologice. ..,.....

p. Conceptul de activitate socială. .,.,.....e..ecese

„Determinanți ai activității sociale. ..... vastă

Relații sociale. ...sssssseseseoseresessere

Tipuri de regularități în activitatea socială: uz,

obicei, interes reciproc. .....sssseesenenseress

Conceptul de ordine legitimă, ...s...sseesesseeee

Tipuri de ordine legitime: convenție și lege. .....

Fundamentele validității ordinii legitime: tradiția,

credință, legalitate. 0... simț

. Conceptul de luptă. PERL ITIEN TEE DD ERDE SE ER

Comunalizare și socializare. „ecran nn”

Relații sociale deschise și închise. .....sserssess

Alocarea activităților. Rapoarte de reprezentare. ...

Concept și tipuri de grupuri. Sorossseesseesseerer

Pagini.

IX

XI

XI

XIX

XXI

CUPRINS

13. Regulamentul unui grup, een

14. Reglementări administrative și reglementări de reglementare. .....

15. Companie și grup organizate ca o companie, asociație-

CLRTION, IRSEHMEION, innen nn nennen ACT și ANT.

16. Putere, dominație. rh + vespa ca p: EN

17. Grupare politică, grupare hierocratică. ....,..

iunie

52

54

55 de ani

s6

57

CAP. 11. — Categoriile sociologice fundamentale ale economiei.

646

$

Notă preliminară. pentru niște dansuri de tip sut set

1. Conceptul de activitate economică. ...,....,.,,.....

2. Conceptul de utilizare.. ssh mme ee

3.. Orientarea economică a activității. ,.....

4. Măsuri tipice ale activității economice raționale... ,

5. Tipuri de grupuri economice. .....

6. Mijloace de schimb, instrumente de plată, monedă etc.

7. Consecințe tipice ale utilizării banilor.

8.

Situația pieței, vandabilitatea, libertatea schimburilor comerciale,

Regulamentele MER, ...,..0.. 44 a 4-a fără donație

9. Raționalitatea formală și materială a economiei. .... plată?

10.. Raționalitatea calculului monetar. ....,....,.....

11, Conceptul și varietățile activității lucrative, contul de capital.

12. Cont în natură și economie naturală. .....,.....

13. Condițiile raționalității formale a calculului monetar.

14. Economia tranzacțională și economia planificată, ...,...

15. Tipuri de distribuție a beneficiilor economice (general-

FD. 2 28 n 0 ai la 08 nern ade A DES CM

16-17. Articularea tehnică a serviciilor. .....

18. Distribuția socială a beneficiilor. .....,.,...

19. Însușirea serviciilor. ...seseesseesseesse

20. Însușirea mijloacelor de producție și aprovizionare -

FOREN: ATIP situat la ALERTĂ

21. Însușirea funcțiilor de ordonare. .....,,..

22-23. Exproprierea mijloacelor de muncă ale muncitorilor

producție și furnizare. .....ss.sse

24. Profesie și aranjamente profesionale. .....,..

24a. Principalele forme ale relațiilor de însușire și proprietate

PE PTS ee EP 60 qu va 1 #2 Fe e aride fie A

25. Condiții pentru calcularea beneficiilor optime: adaptare-

tație, calificare, zel pentru muncă. .....,,,

26. Beneficiul comunismului, un adversar al calculului
randament. Forme ale comunismului. ....,.,,.....4.

114

119

124

128

133

139

140

144

149

155

159

CUPRINS

27. Bunuri de investiții. Cont de capital. ae. Aorere.

28-29-2900. Conceptul și formele comerțului. ,..,..... '

30. Condiții de raționalitate formală maximă a relatării

Capita}. PURE PTT era MENT TT ons dns

31. Tendințe tipice ale orientării „capitaliste” a

profit. TEE Eu sunt cel care te face RE fără a

+ . f0

32. Sistemul monetar al statului modern și diversele sale

tipuri de bani: bani curenti, ... sigur

33. Valută blocată. ACT-ul meu reprezintă o solicitare dorită.

34. Bani fiat, ARS" dl CNP CT PI ET

35. Validitatea formală și validitatea materială a banilor, ...

36. Mijloace și obiective ale politicii monetare, ,.,.,..,,...,.

36a. Excurs asupra teoriei monetare a lui Knepp...

37. Importanța extraglobală a grupurilor politice

pentru economie. REAL CSR Re

38. Finanțarea grupurilor politice. .,.,.,,,,,,.,..

39. Reacție asupra economiilor private, ...,..... date

40. Influența economiei asupra formării grupurilor.

41. Forțele motrice ale activității economice. .,,,,.,.... 4.0

CAP. III. — Tipuri de dominație.

$

1. FUNDAMENTELE LEGITIMITATII.

1. Definiție, condiție și metode de dominație, ... TT Te

2. Tipuri de dominație legitimă, ...,,,...,.....

2. DOMINARE LEGALĂ

GESTIUNE ADMINISTRATIVĂ BIROCRATICĂ,

3. Dominație egală. .....:,,..h.1..smas

4. Tipul pur de dominație juridică: managementul administrativ

administrație birocratică, ...,.... fără nicio urmărire.

5. Administrația birocratic-monocratică. .....

3. DOMINARE TRADITIONALĂ,

6-7. Dominație tradițională, ...

7a-8. Gerontocrație, patriarhalism, patrimonialism. .....

9. Dominația unei ordini. .....,,..,....:.....

ga. Dominația tradițională și economia, ,.....

4. DOMINARE CARISMATICĂ.

10. Dominație carismatică. ...,.,..,.....,.....

CUPRINS

Pagini.

5. RUTINIZAREA CARISMEI.

11-12-1720. Rutinizarea carismei și efectele acesteia. ...,.,.. 253 Y

6. FEUDALITATE.

2b. Feudalism. Feudalismul feudelor. .....,...,.,.....4.0 262

12c. Feudalismul beneficiilor și alte regimuri feudale. .....:..:.. 207

13. Combinarea diferitelor tipuri de dominație. 271

7. CARISMA REINTERPRETATĂ ÎN EXTERIOR

DIN ORICE RELAȚIE DE DOMINARE.

r4. Reinterpretarea carismei în afara oricărei relații de

dominație coss ...

8. COLEGIALITATEA ȘI ÎMPĂRȚIREA PUTERILOR.

15. Tipuri de colegialitate și împărțirea puterilor sss.. 279

16. Împărțirea puterilor prin specializarea lor 289

17. Relațiile dintre divizarea puterilor în stat și economia 291

9. PĂRȚILE.

18. Conceptul și esența părților .....ses ...

10. ADMINISTRAREA GRUPURILOR

ÎN AFARA ORICĂREI RELAȚII DE DOMINARE

ȘI ADMINISTRARE DE CĂTRE REPREZENTANȚI.

19. Administrație fără dominație ...substituie un 208

20. Administrarea notabilităților .....+.6+. 298

11. REPREZENTARE.

21. Esența și forma reprezentării .....++..+.+ 300

22. Reprezentarea de către reprezentanții grupurilor de interese..... 305

CAP. 1V. — Ordine și clase.

I. CONCEPTE.

$1-2. Situația clasei, clasele .....-.....sseeesssssre 309

3. Stare, comenzi PERLE TER SP es EL EU... 314

APENDICE

CUPRINS

Pagini.

Partea a doua

ORGANIZARE ȘI PUTERI

A SOCIETĂȚII ÎN RELAȚIA LOR CU ECONOMIA

CAPITOLUL UNU. — Relațiile fundamentale dintre economie și
organizarea socială.

$ 1. Ordine juridică și ordine economică ss.ssesessesosssosse 321
2. Ordine juridică, convenție și obicei.....,,.,.,,,..., 331

f 3. Importanța și limitele constrângerilor legale pentru eco-
NOMIC. 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 m sunet 345

CAPITOLUL 11. — Relațiile economice ale comunităților (economie și societate)

în general.
$ $ 1. Esența economiei. Comunitate economică, comuni-

comunitatea activă din punct de vedere economic și comunitatea de reglementare

a economiei în al meu: nu ego ee a 351
2. Relații economice „deschise” și „închise”..... 355
3. Forme de comunități și interese economice. 358
4. Tipuri de beneficii economice în comunități

active din punct de vedere economic și forme ale economiei. 364

s. Efectele metodelor de acoperire a nevoilor și ale distribuției-
reglementarea taxelor în comunități. Reglementarea
economic ..22s seen onen nenne rn nn nn eh nen nn nn ne 368

CAP. 111. — Tipurile de comunalizare și socializare în relațiile lor
cu economia.

$ 1. Comunitatea domestică..... 373
2. Comunitatea de cartier, comunitatea economică

si municipalitatea. „css coceoneer nennen nennen ern e 379

3. Relații sexuale în comunitatea domestică.. 383

4. Linia descendentă și reglementarea relațiilor sexuale.

Domestică, de linie genealogică, de vecinătate și

politica ..... serviciul de sonde păstrează

s. Relațiile cu armată și constituția economică.

„Dreptul matrimonial” și dreptul succesoral.. 392

6. Dizolvarea comunității domestice: schimbări

în rolul său funcțional și creșterea „calculului-

„Apariția societăților comerciale moderne... 399”

400

049

336

7. Evoluția către ofkos....,.....sseses

CUPRINS

CAP. IV. — Relații comunitare etnice.

$1 Apartenență rasială... .,..,.,.,:.:5. ms,

2. Originea credinței în comunitatea etnică. Comuni-

comunitate de limbă și ANL. ": PER ae we a

3. Relația cu comunitatea politică. „Tribul” și

E fostul Mali E LAT

4. Naționalitatea și prestigiul civilizației... .....

La

414

422

424

CAP. V.— Tipuri de comunalizare religioasă (sociologia religiei)

§ 1. Originea religiilor... s., Zes ss scosecseseses tee

3. Magie, gata... Un re mort de piatră

3. Conceptul de Dumnezeu. Etica religioasă. Tabu. .....

& Profetul + na ea Rs a el es ile

5. Comunitatea emoțională [Gemeinde]. ..,.,,.....

6. Cunoaștere sacră, predicare, vindecare de suflete....,...,.....

7. Ordine, clase și Pelion.:...::... ed. ssemensois

8. Problema teodiceei.....

9. Răscumpărare și renaștere... .....,.....

10. Căile mântuirii și influența lor asupra conduitei celor

ME: sr NP Ti oué ré ET EPEE 0 și RS DE

11. Etica religioasă și „lumea”.....,.,.....

12. Religiile universale și „lumea”.....,.....

CAP. VI. — Comunitatea pieței.

NOTE EDITORULUI

LUCRĂRI CITATE DE MAX WEBER

CUPRINS